

Giới thiệu Bình An

Tên tôi là Bình An, khi tôi được sinh ra thì mẹ tôi đã qua đời...

Nhiều người nghe tôi kể vậy đều lấy làm khó tin, vì người chết thì sao lại sinh con được? Nhưng đó lại chính là sự thật, tôi có muốn nói chệch đi cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Tôi tên là Bình An, tôi được sinh ra từ cơ thể một người mẹ đã chết...

Nếu kể ra thì nhiều người sẽ bảo là tôi nói dối, vì người chết thì làm sao biết sinh con? Nhưng sự thật thì lại là như thế, có muốn tôi nói khác đi thì tôi cũng không nói được.

Tôi nghe mẹ Nhung kể lại, lúc bà phát hiện ra tôi vẫn còn đang hiện diện trên cõi đời này thì lúc ấy mẹ tôi đã chết được hơn 1 tiếng đồng hồ. Mẹ Nhung là người trực nhà xác lúc xác mẹ tôi được đưa vào phòng lạnh. Đáng lý tôi cũng đã chết nếu như khi ấy tôi không cử động trong bụng mẹ tôi...

Đừng nói là ai mà ngay cả khi tôi lớn lên, mỗi lần nhớ lại chuyện mẹ Nhung kể, tôi đều cảm thấy có chút không tin được. Nhưng trên đời này, có nhiều chuyện rất kỳ lạ, mà chuyện tôi được lấy ra từ cơ thể người mẹ đã chết của mình lại là một truyện kỳ lạ có thật. Hầu như những bác sĩ y tá hay thậm chí là người thân của những gia đình hôm đó có người nhà chết được chuyển vào nhà xác, nếu có nhắc lại chắc chắn mọi người đều sẽ nhớ.

Tôi không biết hơi ấm của mẹ tôi là gì, tôi cũng không biết bà cao gầy mập béo ra sao, tôi chỉ nghe kể lại là bà xinh lắm. Bác Khang, người chuyên canh giữ nhà xác của bệnh viện A cho tôi hay, bác bảo... mẹ tôi dù cơ thể đã cứng lại khi chuyển vào nhà xác nhưng mặt vẫn rất xinh. Bác còn bảo, tôi lớn lên lại hao hao giống mẹ của mình.

Hàng trăm hàng triệu những đứa trẻ đều được sinh ra tại phòng sinh của bệnh viện, duy nhất có tôi là được sinh ra từ nhà xác. Nghe thì có chút rùng rợn nhưng thực sự tôi cũng giống như bao cô gái bình thường khác, vẫn ăn uống vẫn sinh hoạt, vẫn đi học rất chỉ là bình thường. Nhưng có duy nhất một điều khác thường ở tôi là tôi có thể cảm nhận được người chết và cảm nhận được những cái chết không minh bạch. Khả năng đặc biệt này không phải mới bộc phát, mà từ khi tôi còn là một đứa trẻ tôi đã cảm nhận được như thế rồi. Không quá đáng sợ nhưng đôi khi cũng đem đến cho tôi rất nhiều phiền muộn...

Mẹ Nhung không phải là mẹ ruột của tôi nhưng nhờ có bà tôi mới có được cuộc sống đầy đủ như ngày hôm nay. Bà trước kia là y tá nhưng sau khi bệnh viện đi vào hoạt động, do thiếu người trực cho nhà đại thể nên bà mới bị điều xuống dưới hầm, cũng vì thế mà bà mới phát hiện và cứu sống được tôi. Bác Khang là tổ trưởng của tổ điều hành nhà đại thể hay còn gọi là nhà xác của bệnh viện, mẹ Nhung tôi vừa là y tá vừa là nhân viên của nhà xác. Sau này khi bệnh viện nhận thêm người thì mẹ Nhung tôi không cần làm ở nhà đại thể nữa. Mẹ Nhung tôi kể, lúc chuyển mẹ tôi xuống nhà xác thì mẹ tôi đã chết, bác sĩ cũng kết luận là một xác hai mạng, bào thai cũng không cứu được. Nhưng chẳng hiểu kỳ lạ thế nào mà trong lúc lau rửa trang điểm cho thi hài của mẹ tôi thì mẹ Nhung lại phát hiện bụng mẹ tôi cử động. Bà ban đầu hoảng loạn giật mình vì tưởng là "thấy ma" nhưng sau đó khi bình tĩnh hơn, bà sờ tay lên bụng mẹ tôi kiểm tra thì mới xác định là thai nhi đang di chuyển trong bụng. Mẹ Nhung hoảng hốt kêu bác Khang, bác Khang liền chạy đi gọi bác sĩ, ngay sau đó xác mẹ tôi được chuyển qua phòng mổ tử thi, 15 phút sau...tôi ra đời.

Sự ra đời của tôi trong nhà xác hôm ấy như một quả bom to lớn bùng nổ trong bệnh viện. Toàn thể bác sĩ y tá, bệnh nhân hay thậm chí là người dân xung quanh ai nấy đều hiếu kỳ chạy vào xem "đứa bé được sinh ra từ cơ thể người chết". Bác Khang lâu lâu hay cười trêu tôi là, nhờ tôi mà nhà xác lâu lâu mới có dịp đông vui như vậy.

Eo oi, nghe mà nổi da gà!

Mẹ tôi chết nhưng không tìm được thân nhân, trên người không có giấy tờ tùy thân gì ngoài sợi dây chuyền có mặt bông hoa nhỏ. Vì do không có người thân nên xác mẹ tôi được bệnh viện đem đi hỏa táng và gửi tro cốt trên chùa gần với bệnh viện. Về tôi, tôi sinh ra đã mồ côi mẹ, lại không có cha, không nội ngoại thân thích, hoàn toàn trở thành đứa nhỏ vô gia cư đúng nghĩa. Ban điều hành bệnh viện có ý đưa tôi về viện bảo trợ trẻ em rồi xem có ai có ý muốn nhận nuôi thì nhận. Đang trong lúc làm hồ sơ chuyển cho tổ chức xã hội thì bác sĩ phát hiện tôi bị vàng da bệnh lý. Tôi không nhớ rõ mẹ Nhung kể là tôi bị gì nhưng chỉ biết sau đó tôi phải nằm viện điều trị gần 2 tháng. Đúng lúc mẹ Nhung tôi là y tá khoa nhi nên bà được giao nhiệm vụ trông nom chăm sóc cho tôi. Cũng từ đó bà sinh ra thương cảm với đứa trẻ sơ sinh đáng thương không cha không mẹ. Nên khi tôi hết bệnh, mẹ Nhung đã trình đơn lên bệnh viện xin nhận tôi làm con nuôi. Giám đốc bệnh viện cũng đồng ý, nên cứ duyên theo duyên tôi trở thành con gái của một cô gái chưa chồng.

Nói về mẹ Nhung tôi, bà không chồng không con, cha mẹ mất từ sớm nên xem như bà độc thân sống một mình. Lúc tôi còn nhỏ, bà cũng thường hay bảo với tôi là bà nhận nuôi tôi, bà muốn cho tôi biết từ bé để lớn lên sau này tôi không cảm thấy ngỡ ngàng. Mà với tôi, dù là con nuôi hay con ruột gì cũng không quan trọng. quan trọng là tình cảm của bà dành cho tôi. Không thân thích, không phải máu mủ ruột thịt gì mà bà có thể yêu thương tôi ngần ấy năm... công ơn này diễn tả làm sao cho hết.

Ngày tôi còn bé, do tính chất công việc bận rộn của mẹ Nhung, có đôi khi tôi phải đi theo mẹ lên nhà xác bệnh viện để chơi vì không có ai trông tôi được. Mà thực ra tôi rất ngoan, còn bé đã hiểu mẹ mình rất bận, bác Khang cũng không quá rảnh để trông tôi. Thế nên mỗi khi cả bác Khang và mẹ tôi đều bận thì tôi tự ở một mình, không ai trông tôi thì tôi tự trông tôi, không ai chơi với tôi thì tôi tự chơi một mình. Có đôi khi là ngồi chơi trong phòng nghỉ của nhân viên cạnh phòng giữ đông, có khi thì loay quanh trong hoa viên nhỏ trước nhà đại thể. Cũng vì hay tới nhà đại thể để chơi nên tôi mới phát hiện tôi có vài khả năng khác người. Mà những khả năng này tôi cũng không hiểu vì sao tôi có được.

Tôi với mẹ Nhung nương tựa nhau mà sống cho tới năm tôi học lớp 6, mẹ Nhung của tôi vì bạo bệnh mà qua đời. Lúc mẹ mất tôi không khóc, một giọt nước mắt tôi cũng không rơi được. Mọi người nghĩ tôi bị sốc nên mới không thể khóc, mỗi một người quen đều ra sức trấn an tinh thần tôi, ai nấy đều lo sợ rằng tôi sẽ bị ảnh hưởng tâm lý. Nhưng thực ra tôi rất bình thường, nguyên nhân tôi khóc không được là vì tôi đã khóc quá nhiều, khóc tới mức khi mẹ mất tôi lại không thể khóc được nữa.

Trước khi mẹ Nhung mất độ chừng một tháng, đêm nào tôi cũng lên mẹ mà khóc. Vì bản thân tôi... tôi cảm nhận được rằng rồi mẹ tôi sẽ chết... Không phải vì bà nằm liệt giường chờ chết mà tôi biết bà không qua khỏi, cái tôi nhận ra rằng bà sẽ chết là do màn sương đen trước mặt bà. Tất nhiên là không ai thấy màn sương đen đó, ngoại trừ tôi. Khả năng đặc biệt của tôi, tôi tôi còn cảm thấy kinh hãi.

Sau khi mẹ Nhung mất, bác Khang có ý định nhận nuôi tôi nhưng lúc mẹ tôi còn sống, bà dặn tôi đừng tới làm phiền bác Khang. Một mình bác ấy sống cũng đủ vất vả lắm rồi, thế là tôi từ chối. Nhưng hình như cũng không phải chỉ có một mình tôi cảm nhận được cái chết của mẹ Nhung, mà hình như chính bà cũng cảm nhận được rằng là bà ấy sắp chết. Cũng vì lẽ đó mà trước khi chết bà kịp thời gửi gắm tôi cho một gia đình giàu có nuôi nấng dùm. À không phải là gia đình giàu có, mà phải nói là gia đình rất rất rất giàu.

Sau hôm chôn cất mẹ Nhung, một người đàn ông trung niên đáng đáp vẫn còn phong độ tôi đưa tôi đi. Ông ấy tự xưng là bác Kiên, người mà mẹ tôi đã nhờ để nuôi tôi tới khi tôi trưởng thành. Vì trước đó mẹ Nhung có dặn tôi đi theo bác Kiên nên khi gặp ông ấy, tôi cũng không lấy làm sợ hãi, mặc dù cũng có chút e dè lo lắng. Nhưng con nít mà, gặp người xa lạ không thân thích thì nói không sợ là không phải.

Ban đầu, tôi cứ tưởng nhà bác Kiên cũng giống như bác Khang, là một gia đình bình thường. Nhưng khi đặt chân tới nhà bác Kiên rồi, tôi mới phát hiện ra một điều... là không phải ai cũng nghèo như mẹ con tôi. Phải nói, khoảng đất được lát đá dưới chân mà tôi đang đứng phải rộng gấp 10 lần cái nhà đại thế. Còn căn biệt thự to đứng trước mặt phải sắp si gần bằng với bệnh viện nơi mẹ tôi làm việc.

Chu chơa, thật sự là rất đẹp, rất sang, rất rất rộng...

Tôi còn nhớ lúc ấy, bác Kiên quay sang xoa đầu tôi, ông ấy nói thật chậm rãi:

- Bình An, sau này con sẽ sống ở đây với bác.

Tôi ngược cặp mắt sáng trong lên nhìn ông ấy, vừa nghe ông ấy nói tôi vừa quan sát biểu cảm của người đàn ông cao to trước mặt mình.... trong lòng thầm nhủ rằng:

"Bác ấy đáng tin tưởng".

Thời gian trôi qua nhanh thật, mới đây mà tôi đã 23 tuổi rồi. Cũng sống ở Trần gia này được gần 5 năm, con số không ngắn cũng không quá dài. Trong biệt thự Trần Đô, người làm họ gọi tôi là cô An nhưng những ai thân thích tôi đều bắt gọi tôi là Bình An hoặc là Tiểu An. Bao năm sống ở đây tôi chưa từng một lần có ý nghĩ mình là một thiên kim đại tiểu thư. Tôi thừa biết tôi là ai và vì sao tôi lại được sống ở nơi này. Nếu ngày trước không phải nhờ ơn mẹ Nhung từng cứu con trai của bác Kiên thì làm sao bây giờ tôi được sung túc tới nhường này. Lúc mẹ Nhung tôi còn sống, bà từng nói với tôi rằng:

"Cuộc đời của mẹ, mẹ hối hận nhất là không nói yêu thương ông bà ngoại của con nhiều hơn. Nhưng thứ mà làm cho mẹ hài lòng nhất, một là nhận nuôi con, còn hai là cứu được con trai của Trần Huy Kiên."

Rõ ràng đúng là như vậy, hai thứ mẹ hài lòng nhất thì nghĩ kiểu gì cũng đều là dành cho tôi.

Vì ngày đó mẹ Nhung cứu Huy Lập khỏi tay bọn bắt cóc kịp thời nên vợ chồng bác Kiên mới ghi nhớ ơn nghĩa của mẹ Nhung mà chấp nhận curu mang chu cấp nuôi dưỡng tôi. Tôi sống ở Trần Đô được 5 năm thì đi du học thêm 5 năm, vừa về nước chưa tới một tháng.

Sống ở Trần Đô, tôi không phải là thiên kim tiểu thư danh giá gì, tôi vẫn sống bình thường như bao người làm trong nhà. Ban đầu bác Kiên không đồng ý cho tôi theo phụ việc trong biệt thự, nhưng sau khi nghe tôi trình bày ông lại thờ dãi bảo tôi muốn làm gì thì làm, làm gì tôi thấy thoải mái là được. Tôi ở Trần Đô tới năm 18 tuổi thì đi du học sang Hàn 5 năm, vừa về lại Trần Đô hơn tháng. Thật sự ban đầu tôi cũng có ý định sẽ định cư luôn bên Hàn nhưng khi đi xa 5 năm tôi mới biết cảm giác nhớ quê hương là như thế nào. Mặc dù ở đây tôi không còn người thân thích nào nữa... Nhưng dù thế, trong lòng tôi vẫn luôn nôn nao muốn được về và sống tại nơi mình được sinh ra.

5 năm đi du học, 5 năm tự lập không dựa vào Trần Đô. Khó khăn thì có khó khăn, tôi vừa đi học vừa đi làm để có thêm thu nhập. Bác Kiên vẫn chu cấp tiền mỗi tháng cho tôi nhưng tôi đều gom lại để đó không xài. Mà thực ra tôi cũng không biết xài tiền vào chuyện gì và điều quan trọng nhất là tôi rất mê tiền, nếu không có mục đích chính đáng tôi sẽ không xài tiền hoang phí.

Lần này về lại quê hương, tôi định sẽ xin việc, sau đó kiếm thật nhiều tiền để phòng thân về sau. Thật sự cái cảm giác trong tay có tiền luôn khiến con người ta dễ chịu, tôi muốn cuộc sống của tôi sau này khi về già sẽ không lo nghĩ tới tiền bạc nữa. Và tôi cũng không muốn vì bản thân không có tiền mà bỏ lỡ những thứ tôi yêu thích.

Vẫn giống như những ngày của 5 năm về trước, sáng tôi dậy sớm xuống bếp phụ việc với mọi người. Làm bữa sáng cho vợ chồng bác Kiên, cậu Lập xong thì tôi lại lọ mọ đi tưới rau. Tưới rau xong xuôi lại cùng chị Diệu bung đồ ăn sáng lên phòng ăn cho gia đình bác Kiên.

Tôi đi trước, chị Diệu đi sau, hai chị em vừa đi vừa nói chuyện. Chị Diệu hỏi tôi:

- An, em xài nước hoa gì mà thơm dữ dạ?

Tôi quay sang trả lời:

- Nước hoa hả? Em không có xài nước hoa, hầu hết tất cả các loại nước hoa em đều không ngửi được.

Chị Diệu trưng ra vẻ mặt không tin, chị lại hỏi:

- Không xài nước hoa sao người em thơm vậy, hay là xài sữa tắm gì?

Tôi lại lắc đầu:

- Em xài chung sữa tắm với mấy chị mà... à chắc do em xài sữa dưỡng thể nên thơm, để lát em chỉ chị chỗ mua.

Chị Diệu siêu diệu, nghe tôi bảo sẽ chỉ cho chỗ mua liền gật đầu răm rắp. Tôi quay lên trước nhẹ thờ dãi mấy hơi... thú thực, mùi thơm trên người tôi là tự nhiên chứ làm gì do xài sữa dưỡng thể. Cái mùi thơm này đã đi theo tôi hơn 15 năm rồi, giống như là thơm từ trong máu thơm ra.

Tôi với chị Diệu, một trước một sau bung đồ ăn lên trên bàn ăn. Trên bàn ăn có 5 chỗ ngồi đã được yên vị, ở chính giữa là bác Kiên, kế bên bác Kiên là Bà Nội, kế bà Nội là bác Loan vợ bác Kiên, đối diện với bác Loan là cậu Lập, kế cậu Lập là chị Nga. Thấy tôi đem đồ ăn dọn lên, bác Kiên liền giữ tôi lại:

- Bình An, ngồi xuống ăn chung đi con.

Nghe tiếng bác Kiên gọi, tôi nhìn lại bác rồi lắc đầu cười nói:

- Dạ con ăn rồi, mọi người ăn đi ạ.

Thấy tôi từ chối, bác Kiên khẽ nheo mày, còn bác Loan lại cười mím trông như hài lòng. Thực ra tôi biết rõ bác Loan không thích tôi quá lộng quyền trong Trần Đô, chắc bà ấy sợ tôi có ý muốn leo lên làm vợ cậu Lập....

Nói rồi tôi cũng đi xuống trả lại không gian lại cho gia đình bác Kiên. Trong lúc đi ra, Thanh Nga phải liếc nhìn tôi tới mấy bận.

Đi ra ngoài, chị Diệu khều tay tôi hỏi:

- Ê An, chị thấy cô Nga liếc nhìn em chăm chăm

Tôi khẽ gạt đầu, mí mắt cũng hơi khép lại:

- Em biết, em quen rồi.

Chị Diệu vỗ vai tôi cái bốp:

- Nhưng mà chị thấy em với cậu Lập đẹp đôi hơn là.... ý cậu..

Chị Diệu chưa nói dứt lời thì cậu Lập đã chặn ngang đường của hai người bọn tôi. Trước mắt tôi Huy Lập giờ đã cao lớn phong độ đẹp trai xuất thần. Mà cũng phải, tôi đi 5 năm rồi, một thanh niên 21 tuổi ngày nào giờ cũng đã thành một người đàn ông trưởng thành ngời ngời nam tính.

Cậu Lập liếc nhìn sang chị Diệu, cậu lên tiếng:

- Chị Diệu đi trước đi, tôi nói chuyện với Tiểu An một chút.

Chị Diệu thấy cậu Lập thì ngơ người mấy giây, cậu càng nhìn chị càng đỏ mặt. Phải tới khi tôi huých tay chị ấy thì chị mới co chân lên mà chạy một mạch.

Thấy bộ dáng của chị Diệu tôi lại thấy có chút buồn cười, đột nhiên trong đầu tôi lại nhớ tới một người lúc trước.... À hình như tôi cũng đụng phải người đàn ông đó ở chỗ này thì phải..

Đội chị Diệu đi rồi, Huy Lập nhìn sang tôi, cậu ấy nheo mắt véo mũi tôi mấy cái:

- Chưa ăn sáng sao dám nói ăn rồi?

Tôi lắc đầu sang bên né tránh, tôi khịt mũi:

- Cậu đừng véo mũi tôi... đau mà.

Cậu Lập cười tươi, càng cười càng đẹp, cậu hỏi:

- Trả lời tôi đi đã, chưa ăn sáng đúng không?

Tôi cũng không muốn nói dối, tôi gạt đầu:

- À tôi chưa ăn nhưng lát nữa tôi ăn cùng chị Diệu, mà cậu đã ăn chưa mà ra đây?

Huy Lập nhìn tôi, nụ cười trên môi tắt ngấm, mắt cậu nheo lại, trong lời nói phát ra tia lộ liễu:

- Tôi kêu em gọi tôi bằng anh rồi sao em vẫn gọi tôi là cậu? Em với Thanh Nga đều giống nhau, em không phải người giúp việc.

Tôi với Thanh Nga giống nhau... ừ tôi công nhận là giống thật. Tôi thì được bác Kiên đem về, còn Thanh Nga lại được bác Loan nhận về nuôi. Xét ra thân phận hai người bọn tôi giống nhau, đều có thể được người làm trong Trần Đô gọi là "cô chủ". Nhưng mà, tôi cảm thấy tôi không phải "cô chủ" thực thụ nên không muốn nhận cái danh này. Còn Thanh Nga thì khác.... chị ấy thích cậu Huy Lập, cũng thích được người khác gọi là cô Nga.

Tôi lừ mắt, giọng trầm xuống:

- Tôi dù được bác Kiên đem về nuôi nhưng thực ra cũng đâu phải dòng thiên kim đại tiểu thư, tôi nghĩ tôi nên kêu cậu bằng cậu là phải phép. Hơn nữa... gọi bằng anh, tôi thấy không quen mấy.

Huy Lập đi lại sát tôi, sát tới mức cậu ấy thờ tôi cũng cảm nhận được mùi bạc hà phả ra. Cậu ấy gằn giọng:

- Em chưa bao giờ nghe lời tôi, 5 năm trước hay 5 năm sau gì cũng vậy. Em muốn cái gì mới nghe lời tôi đây?

Tôi rút cổ, mắt chớp chớp mấy cái. Tôi e dè trả lời:

- À tôi thì thích tiền nhưng... cậu cho tiền tôi cũng không gọi cậu bằng anh được đâu. Tôi nói thiệt.

Huy Lập nhìn tôi thêm một lát nữa, cuối cùng cậu ấy cũng chịu thua tôi. Nghe tiếng cậu thở dài, cậu nhàn nhạt nói:

- Em ngoan giống Thanh Nga một chút thì đỡ cho tôi quá.... thôi tùy em, em muốn kêu gì thì kêu, đừng kêu tôi bằng "thằng" là được.

Tôi mỉm môi, chỉ nhìn cậu Lập chứ không trả lời. Thực ra tôi cũng có thể gọi cậu bằng anh như Thanh Nga vẫn hay gọi. Chỉ có điều, tôi gọi thế thì chỉ có mình cậu vui chứ không ai vui thêm nữa. Bác Loan không vui, mà Thanh Nga lại càng không vui. Cũng không phải tôi sợ bọn họ không vui, cái tôi sợ là phiền phức. Tôi chỉ muốn kiếm tiền chứ kiếm chuyện.... thực tôi làm bằng lương.

Thấy tôi im im, cậu Lập lại hỏi:

- Lát nữa đi cùng tôi lên công ty.

Tôi trở mặt ra nhìn cậu, ý hỏi là "tại sao?". Cậu Lập chắc cũng hiểu ý tôi nên cậu bồi thêm một câu.

- Là ba tôi kêu... nhưng nếu không phải ba kêu thì em không đi cùng tôi được à?

Tôi thẳng thắn:

- Không được.

Huy Lập lại nheo mắt, cậu hỏi:

- Nguyên nhân?

- Xe của cậu thơm phức mùi nước hoa, mũi tôi... không chịu được.

Huy Lập nhìn tôi, tôi thấy mặt anh ấy ngớ ra đôi chút. Mà thực sự là tôi không chịu được quá nhiều mùi nước hoa cùng lúc, mũi tôi sẽ tê liệt mất.

Thấy Huy Lập sụ mặt, tôi thấy có chút ngại ngại nên nói thêm một câu:

- Tôi biết rồi, khi nào đi cậu kêu tôi một tiếng.

Nói rồi tôi cũng rời đi, tôi biết bác Loan đang đứng phía xa kia, ánh mắt bác ấy nhìn tôi không có bao nhiêu là thiện cảm cả. Mà tôi, tôi chưa bao giờ ng

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Tôi bỏ cậu Lập lại phía sau mà đi tuốt luốt một đường vô trong. Năm năm trước hay là năm năm sau gì cũng vậy, tôi chưa từng có ý nghĩ sẽ mở lòng với cậu Lập. Tôi với cậu ấy.... không hề xứng đôi.

Định là lát nữa sẽ theo cậu Lập lên công ty tìm bác Kiên nhưng giữa chừng lại hủy kèo do cậu Lập phải đưa bác Liên đi công việc đột xuất. Không đi được tôi cũng không nói gì chỉ ừ ừ cho qua, thú thực tôi cũng không muốn đi chung với cậu Lập chút nào.

Tầm này thì tôi lại vô cùng rảnh rang vì không có việc gì làm nên định bụng đầu giờ chiều sẽ tới bệnh viện thăm bác Khang. Sẵn tiện đường mua chút đồ rồi ghé thăm một người bạn.

Độ thời gian này tôi chưa muốn đi xin việc, vừa về nước tôi muốn có thời gian nghỉ dưỡng cũng như là làm quen lại với nhịp điệu cuộc sống ở đây nên việc xin việc để từ từ hãy tính tới. Thực ra, giữa cuộc sống mỗi ngày ở Trần Đô so với cuộc sống mỗi ngày ở Hàn Quốc thì tôi lại thấy ở cuộc sống ở Trần Đô khỏe hơn nhiều. Chỉ ít mỗi ngày tôi sẽ không bận rộn suy nghĩ xem hôm nay nên ăn gì. Mỗi một chuyện suy nghĩ ăn gì thôi cũng đủ khiến tôi đau đầu trầm trọng chứ không nói là những chuyện khác.

Thay một bộ quần áo thể thao, tôi bắt xe đi tới bệnh viện thăm bác Khang. Do khu đại thể nằm ở cổng sau bệnh viện nên tôi kêu tài xế chờ thẳng ra cổng sau để đỡ mất công tôi lại phải đánh cái vòng xa từ cổng chính xuống tận cổng phụ. Mờ cửa sau bước xuống xe tôi cảm nhận được xung quanh hôm nay có chút quái lạ. Bình thường cổng sau có ai đi nhiều đâu mà hôm nay lại đông đúc đến thế này cơ chứ?

Tôi đi nhanh qua dãy xe hơi đang đậu bên đường rồi tiến thẳng vào cánh cổng sắt cũ kỹ phai màu sơn nơi bác Khang đang làm việc. Nhìn xung quanh có rất nhiều cảnh sát đang tập trung, cũng vì có cảnh sát nên khu nhà đại thể lúc này bị phong tỏa không cho người khác đi vào. Tôi đứng sớ rờ một hồi cũng ngóng coi là có chuyện gì đang xảy ra. Mãi khi nhìn thấy chiếc băng ca bóng loáng được đẩy xuống tận cổng phụ, bỗng dừng tâm tình tôi lại dao động một cách vô cùng mạnh mẽ. Mắt tôi theo chiếc băng ca, tay tôi đưa lên ngực vỗ vỗ mấy cái để trấn an bản thân mình.

Nhìn thật kỹ theo chiếc băng ca, tôi nhìn thấy được xung quanh chiếc băng ca có một màn sương đen bao trùm lên toàn bộ thi thể. Quái, người nằm kia đã chết rồi... chết rồi thì sao vẫn thấy màn sương đen dày đặc đến thế... hay chẳng nhẽ....

Tôi đưa mắt nhìn theo cho tới khi bóng dáng chiếc băng ca được các y tá với mấy anh công an đẩy đi vào trong phòng mổ từ thì thì ở đây tôi mới thờ ra được một hơi yên ổn. Nếu tôi đoán không sai thì người nằm trên băng ca kia... hình như là bị giết chết!

Đang loay nhoi trong đám đông đang hiếu kỳ, tôi chợt thấy bác Khang đang đi tới kéo dây phong tỏa. Thấy bác tôi liền gọi một tiếng:

- Bác Khang.. Bác Khang...con đây.

Bác Khang xoay tới xoay lui một hồi cũng thấy rõ mặt tôi, ông đi nhanh lại chỗ tôi, có chút thờ hắt ra, bác Khang hỏi:

- Con tới thăm bác hà An, nhưng mà bây giờ không vào được?

Tôi gật gật đầu, tôi cũng biết là tôi không vào được. Vì vừa nãy tôi có thấy đích thân bác Trí đến chỉ đạo đưa người xuống thì biết rõ là hôm nay không thể vào thăm bác Khang được rồi. Nhưng mà tự dưng có máu tò mò, tôi lại hỏi:

- Bác, người vừa đẩy vào... bị giết chết à?

Bác Khang trở cặp mắt ra nhìn tôi, môi ông hơi run run, mí mắt ông giật giật mấy cái, ông hỏi:

- Máy lại thấy gì nữa hà con?

Tôi gật đầu, hỏi thêm:

- Con cảm nhận được là bị giết, có phải không bác?

Bác Khang đi sát lại chỗ tôi, ông kê tai tôi nói nhỏ:

- Ừ tạm thời chắc là vậy, bây giờ đợi nỏ xong mới biết chính xác. Mà cái con này, đứng gần mày bác nói hết da gà.

Tôi cười cười, đối với biểu cảm này của bác Khang tôi đã quá quen rồi. Nhớ lần đầu tiên tôi nói cho bác nghe về khả năng này của tôi, bác Khang xem chút đứng hình....

Lần đó là khi tôi học lớp 5, ngày hôm đó nhà đại thể rất đông người, lúc chiếc băng ca được y tá đẩy xuống giao lại cho bác Khang, tôi cũng y như ngày hôm nay thấy được màn sương đen di chuyển theo chiếc băng ca có thi thể một cậu bé đang nằm trên đó.

Thực ra lúc đó tôi cũng không hiểu vì sao người đã chết rồi lại có màn sương đen xung quanh. Vì với những người sắp chết tôi mới thấy được màn sương đen, còn với những người đã chết rồi thì làm gì có. Lúc đó còn bé nên không nghĩ được sâu xa, tôi chỉ nhất thời suy nghĩ tới một khả năng duy nhất. Có thể là do bị giết chết mới sinh ra thêm một màn sương đen cô đặc xung quanh thi thể. Đó cũng là suy nghĩ của một đứa trẻ có khả năng đặc biệt chứ không có bất kỳ chứng cứ nào xác thực. Tôi nhìn theo chiếc băng ca được đẩy vào nhà chứa

xác, kéo kéo tay bác Khang, tôi nói thế này:

- Bác ơi... bạn đó bị giết ạ?

Giọng tôi khá lớn nên xung quanh cũng có không ít người nghe được, ai nấy đều cảm thấy hết sức ngạc nhiên với câu nói của tôi. Đặc biệt là bác Khang, lúc ấy bác Khang chỉ trở mắt ra nhìn tôi vì kinh ngạc chứ không nói được cái gì. Mà quả đúng như tôi nói, ban đầu ai cũng nói là do cậu bé đó xấu số bị rơi từ trên cao xuống rồi chết chứ không phải là bị giết chết. Vì khi trên đường đưa tới bệnh viện thì cậu bé đã chết, bác sĩ cũng xác nhận đã chết nên không làm các xét nghiệm chuyên sâu mà chỉ dựa trên các dấu hiệu bên ngoài để kết luận. Nhưng khi nghe tôi nói như thế, ba cậu bé mới như sực nhớ ra điều gì đó, ông ấy làm âm lên không cho thăm liệm tử thi mà lại gọi công an báo án. Sau khi công an tới điều tra, nghi là có vụ án giết người nên xác cậu bé được đưa vào phòng mổ tử thi gấp. Sau khi làm qua hàng loạt nghiệp vụ chuyên nghiệp, pháp y xác định cậu bé chết do ngạt thở chứ không phải chết do chấn thương vùng đầu gây xuất huyết não như mọi người đã dự đoán. Vụ án được đưa ra ánh sáng, lấy lại công bằng cho cậu bé xấu số đáng thương.

Đang định hỏi thêm thì phía bên trong có người gọi bác Khang luôn miệng.

- Chú Khang... chú Khang...

Tôi nghe có tiếng người kêu bác Khang vào làm việc, tôi vỗ vai bác ấy, cười nói:

- Bác vào làm đi, con về, mai một gì đó con ghé thăm bác.

Bác Khang cũng gật gù đầu ý.

Tôi đứng nhìn thêm một lát nữa rồi cũng lui ra bên ngoài. Haizz, mỗi ngày đều có người sắp chết và người bị giết chết... tôi cũng đã quá quen với những chuyện như thế này rồi. Có muốn giúp cũng không đủ điều kiện để giúp.

Đi ra bên ngoài, tôi định bụng sẽ bắt xe đi tới nhà Minh Yến, cô bạn thân nhất của tôi để tám chuyện. Hôm qua hứa tới ăn lẩu nhưng không tới được, hôm nay không tới nó sẽ mắng tôi tới điên mất. Tôi định là đi ra trước rồi đặt xe taxi công nghệ để tới nhà bạn, nhưng khi vừa bước được mấy bước bỗng dưng có hai ba người đàn ông lạ mặt đi nhanh tới chặn người tôi lại. Hai người che hai bên, một người đứng trực diện với tôi, người đàn ông đứng trước mặt tôi tay cầm khẩu súng lục chia vào eo tôi. Giọng hắn ta ồ ồ:

- Cô gái, ông chủ tôi muốn nói chuyện với cô.

Cảm nhận được nòng súng lạnh lẽo cách da thịt tôi chỉ với một lớp vải thun mỏng tanh, tôi sợ tới quít cả chân cả tay lại. Nhưng dù cho có sợ tới vã mồ hôi tôi cũng phải giữ sự bình tĩnh, phải thật bình tĩnh. Nhìn người đàn ông trước mặt, tôi nuốt nước bọt mấy cái, mồ hôi trên trán bắt đầu tuôn ra từ từ. Tôi ấp úng nói:

- Này đại ca ơi... tôi không có tiền... nhưng nếu mấy anh muốn bắt cóc tôi tổng tiền... thì được.. nhưng mạng tôi nhỏ nhoi lắm... không đáng làm dơ súng của anh đâu. Có gì từ từ nói... từ từ nói...

Tôi vừa nói vừa quan sát trước sau, đoạn đường này là đường riêng của bệnh viện, bình thường không có nhiều xe qua lại, mà chỗ để núp cũng không có lun. Tôi lại nhìn mấy người đàn ông đang bao vây tôi, nhìn bộ dáng cũng lịch sự lắm, chắc không phải là bọn giang hồ đầu đường xó chợ rồi. Tôi lại nghĩ, phía sau có công an, chắc chắn bọn chúng sẽ không bắt tôi... nhưng nếu bây giờ tôi bỏ chạy thì không chắc được. Từ từ, bây giờ không được manh động, phải từ từ...

Người đàn ông đang kề súng vào eo tôi, hắn ta mỉm cười, nói nhỏ:

- Cô không cần nghĩ cách bỏ chạy, ông chủ tôi chỉ muốn thương lượng với cô vài chuyện thôi. Mạng của cô... bọn tôi không cần.

Tìm tôi đập thình thịch vì sợ nhưng vẫn còn chống chế được, tôi hỏi:

- Anh chắc?

Người đàn ông gật đầu:

- Chắc. Mời cô...

Hết cách rồi, bây giờ mà không đi theo bọn chúng thì không chắc là nội tạng của tôi có còn yên ổn nằm trong bụng được không. Rục rịch không nghe theo hắn, hắn bắn cho một phát ruột gan nó nát hơn nôi cháo heo nữa thì bỏ mạng. Đi, phải đi thôi.

Tôi đi ở giữa, hai bên hai người đàn ông kim kẹp, sau lưng thì tên khi nãy vẫn dùng súng dọa dẫm tôi. Bọn chúng đưa tôi tới một chiếc xe hơi màu đen hiệu Mercedes - Maybach siêu đắt tiền. Chiếc xe bóng loáng thể hiện rõ ràng đẳng cấp của chủ nhân. Mẹ kiếp, chiếc này phải trên 10 triệu USD, giàu khiếp.

Đi tới cửa sau, tên dùng súng giúp tôi mở cửa xe, hắn vừa nhìn tôi vừa nói:

- Cô gái, cô vào trong đi.

Tôi có chút do dự nhưng khi liếc mắt qua khẩu súng lạnh ngắt hắt đang cầm thì sự do dự đều vụt đi mất. Tầm này do dự gì nữa, không chết là phần phước lớn rồi. Tôi gật đầu rồi cúi gập người ngồi vào trong xe... ừ cha mẹ ời, êm mỏng kinh khủng.

Ghế ngồi gì mà êm không khác gì cái đệm loại vip, tôi ngồi xuống lại cảm thấy mong như được ai massage, thoải mái kinh khủng. Không để bản thân thiệt thòi, tôi ngã luôn người ra sau... ừ ta tà, trời ngó xuống mà coi... xe gì mà ngồi lên là muốn ngủ một giấc luôn vậy ấy. Tôi vừa nhắm mắt vừa hưởng thụ cảm giác êm ái mà cái ghế này đem tới, thiệt tình có tiền có khác, mua xe cỡ này mới là chân ái của cuộc sống đây mà.

Ồ khoan... khoan...

Tôi vừa sực nghĩ tới mục đích tôi lên chiếc xe này đã khiến cho tóc gáy tôi dựng ngược. Mẹ nó, cái tít ham ngủ nên đi đâu thấy giường êm đệm ấm là cứ muốn ngủ. Tiều rồi, tiều rồi...

Lúc bấy giờ tôi mới run run quay sang bên cạnh, ghế kế bên đang có một người ngồi nhìn tôi... Ồ chu choa mạ ơi, con ai đẻ mà đẹp dữ thần vậy nè?!

Trước mắt tôi, một khuôn mặt với ngũ quan như điêu khắc từ từ hiện ra, chân mày rậm, mắt tinh anh, mũi cao y như mũi sừng... Cái môi, đặc biệt cái môi nhìn xuất sắc quá, màu da tự nhiên mà đẹp ghê hồn.

Perfect, tuyệt vời!!!

Tôi nhìn người đàn ông trước mặt tới ngây người, cũng không phải vì đây là người đàn ông đẹp nhất tôi từng thấy mà vì đây là người đàn ông đẹp trai duy nhất mà tôi có thể nhìn rõ tới

từng chân lông kẻ tóc. Trước kia tôi cũng từng nhìn thấy rất nhiều mình tinh đẹp trai hơn như vậy nhiều, nhưng chung quy cũng chỉ được nhìn qua màn hình, làm gì được nhìn tận mắt như vậy. Huy Lập cũng đẹp trai, anh Việt cũng đẹp trai lắm nhưng lại không bằng người đàn ông này...

Tôi nhìn anh ta, anh ta cũng nhìn lại tôi. Tôi nhìn anh ta với ánh mắt tò mò, còn anh ta lại nhìn tôi với ánh mắt dò xét, thận trọng. Mãi vài giây sau tôi mới nghe anh ta lên tiếng hỏi, giọng nam trầm pha chút đanh thép:

- Vì sao cô biết người vừa được đẩy vào nhà xác là bị giết chết?

Người vừa được đẩy vào sao? Là người đàn ông đã chết khi nãy à?

Anh ta nhìn tôi, anh ta càng nhìn tôi lại càng thấy bản thân tôi như bị anh ta nhìn xuyên thấu. Cái ánh mắt này.... thật sự khiến người ta run rẩy mỗi khi nhìn vào.

Tôi do dự hỏi lại:

- Anh hỏi... người đàn ông vừa bị đưa vào nhà xác?

Anh ta ngồi vắt chéo chân, một tay đặt trên hộc nhỏ ở giữa hai ghế ngồi, một tay để trên đùi. Nhìn mặt anh ta tôi không cảm thấy được một chút vui vẻ gì ngoài gương mặt góc cạnh sắc nét nam tính. Nghe tôi hỏi, anh ta ngồi thẳng dậy, vừa nhìn tôi anh ta vừa trả lời:

- Phải. Công an chưa có kết luận về nguyên nhân cái chết, làm sao cô biết anh ta bị giết chết?

Tôi nhìn thẳng vào anh ta, thật không hiểu được người chết kia có quan hệ gì với anh ta mà khiến anh ta nôn nóng tới như vậy?

Tôi liếc mắt sang hướng khác, tôi nói:

- Tôi không biết, tôi có linh cảm như vậy.

Người đàn ông trước mặt tôi khẽ cười, bình thường nhìn đã đẹp trai, bây giờ cười lên còn đẹp trai dữ nữa. Thoáng chốc tôi có chút ngây người vài giây....

- Cô nói cô có linh cảm?

Tôi gật đầu:

- Đúng vậy, linh cảm đặc biệt.

Người đàn ông kia lại cười thêm vài cái nữa, lần này không phải cười mỉm mà là cười lớn. Trong lúc tôi còn đang mãi nhìn anh ta thì anh ta đã tiến tới sát người tôi, chụp lấy cổ tay tôi, anh ta dùng sức siết chặt:

- Cô định qua mặt tôi à, nói.. cô là người của ai cài vào mà biết rõ thằng Lừa bị giết chết?

Tôi bị siết đau tới hoảng hồn, có chút hoảng loạn tôi cau mày quát nhẹ:

- Tôi không hiểu anh đang nói cái gì, Lừa là ai, tôi không biết.

Thấy tôi vừa nhăn mày nhăn mặt vừa giải thích là không biết người tên Lừa. Người đàn ông đang siết tay tôi cũng giảm đi lực đạo nhưng vẫn không chịu buông tay tôi ra. Anh ta gần giọng:

- Linh cảm đặc biệt? Linh cảm đặc biệt mà có thể đoán được người đó là chết hay bị giết chết à?

Tôi nghe anh ta hỏi là biết anh ta không tin tôi, nhưng bây giờ không tin cũng mặc kệ anh ta, tôi không biết cách nào chứng minh hết.

- Tin hay không tùy anh. Gia cảnh tôi trong sạch, anh có thể đi kiểm tra. Còn tên Lừa tên liếc gì đó tôi không biết mà tôi cũng không rảnh để biết. Tôi có linh cảm với người chết thì tôi nói vậy thôi, anh có quyền tin hoặc không tin. Không ai ép.

Anh ta nhìn tôi, ánh mắt sắc lạnh quét lên trên người tôi. Nhìn tôi thêm một lát lâu nữa, anh ta cũng từ từ buông cổ tay tôi ra.

Đau, mẹ ơi đau muốn chết. Đẹp trai mà sao lại thô lỗ vậy không biết nữa?!

Tôi ôm cổ tay xoa xoa, không buồn liếc nhìn anh ta thêm cái nào nữa.

Người đàn ông kể bên tôi sửa lại tư thế ngồi cho thoải mái, anh ta vung tay, cất giọng nói với tài xế:

- A Tài, cho xe chạy đi.

- Dạ, ông chủ.

Tôi nghe 4 chữ "cho xe chạy đi" mà cảm thấy hoang mang tột độ, đi đâu... đi làm gì?

Tôi nhìn anh ta, hỏi gấp:

- Anh đưa tôi đi đâu?

Người đàn ông ấy không nhìn tôi, anh ta đang bấm gõ chữ trên điện thoại. Giọng anh ta trầm trầm:

- Về nhà cô, cô chỉ đường cho tài xế chạy.

Về nhà tôi? What? Chuyện gì vậy? Tôi là ai và đây là đâu?

Thấy tôi vẫn cứ ngờ nghệch ngồi đần ra đó, anh ta cau mày nói thêm:

- Cô mau chỉ đường, xăng dầu lên giá, tôi không dư tiền để chạy vòng vòng.

Tôi nhếch môi thầm mắng, ai mượn anh ta chở tôi về để rồi kẻ lữ nghèo khổ không có tiền. Vô duyên.

Tôi chỉ cho tài xế chạy về khu biệt thự cao cấp của Trần Đô, xe chạy được một đoạn tôi lại cảm thấy không đúng lắm. Vì sao tôi phải chỉ nhà tôi cho anh ta? Tôi với anh ta có quen biết gì nhau đâu?

Càng nghĩ càng thấy không hiểu được, tôi mới quay sang anh ta, tôi nhỏ giọng hỏi:

- Tại sao anh đưa tôi về?

Người đàn ông kia dừng lướt màn hình điện thoại, anh ta nhìn tôi, khẽ nói:

- Ngày mai tôi tới đón cô, nếu cô muốn chứng minh là cô có khả năng gì gì đó đặc biệt thì ngày mai là cơ hội tốt nhất.

Ồ, tôi nói tôi cần chứng minh với anh ta khi nào? Tôi cần gì phải chứng minh cho anh ta biết?

Tôi cau mày, hỏi thẳng:

- Vì sao tôi phải chứng minh với anh, chẳng phải tôi đã nói là tôi không quen biết với Lừa lừa gì rồi sao.

Người đàn ông kia nheo mắt, chân mày cũng cau chặt, anh ta nhìn tôi, giọng chắc nịch:

- Tùy cô, cô có quyền không chứng minh... nhưng nếu không chứng minh tôi sẽ xem cô là đồng lõa với lão Đạt. Con đường xuống suối vàng sẽ là con đường tươi sáng chào đón cô.

Mẹ nó, con đường xuống suối vàng... anh ta đang nói điên nói khùng gì vậy chứ?

- Anh tưởng tôi sẽ sợ anh?

Người đàn ông kia cười nhạt:

- Cô không cần sợ tôi, cô sợ chết là được.

Nhìn nụ cười khinh miệt kèm với ánh mắt lạnh lẽo của anh ta, vô thức lại làm da đầu tôi tê rần. Cái khí chất này... đồ ai nhìn mà không thấy sợ. Eo ơi, đây đâu phải thiên thần... đây là thiên lôi thì có.

Xe chạy một đoạn nữa là tới khu biệt thự của Trần Đô, tôi kêu tài xế dừng lại. Tôi quay sang nói với anh ta:

- Tới nhà tôi rồi, anh cho tôi xuống.

Anh ta đưa một tay chia về phía tôi, nhàn nhả trả lời:

- Đưa điện thoại cô cho tôi.

Đưa điện thoại sao? Dù không biết anh ta lấy điện thoại tôi làm gì nhưng nghĩ nghĩ tôi cũng lấy điện thoại từ trong túi ra đưa cho anh ta. Anh ta nhận điện thoại từ tay tôi, bấm bấm vài cái rồi trả về cho tôi.

Nhìn thẳng vào mắt tôi, anh ta trầm giọng cảnh cáo:

- Cô đừng nghĩ trốn được tôi, Trần Huy Kiên chủ của Trần Đô này tôi cũng không sợ đâu... Bình An.

Bình An...anh ta gọi tôi là Bình An... anh ta biết tên tôi sao? Ôi mẹ ơi!!!

Bước xuống xe mà lòng tôi vẫn còn lâng lâng như bay trên mây, hôm nay tôi ra đường không xem ngày hay sao mà gặp một tên ôn thần kinh khủng như vậy chứ?

Mở điện thoại lướt lướt vài dòng... mẹ nó, anh ta lưu tên anh ta trong điện thoại tôi là "Thần Chết"!

Chiếc Maybach cùng hai chiếc BMW đi khuất rồi tôi mới ngậm đắng nuốt cay đi vào trong. Tôi không hiểu tại sao tôi lại phải đi chứng minh với anh ta... tôi thật sự không hiểu được.

Vừa đi vừa suy nghĩ miên man về người đàn ông khi nãy, chẳng hiểu sao khi tiếp xúc với anh ta tôi lại có chút rụt rè hơi lép vế. Mà nghĩ cũng đúng, đứng gần người đàn ông mặt lạnh như tờ tiền polime, mắt thì sáng quắc như trăng hôm rằm thì hỏi ai mà không sợ cơ chứ.

Tôi đeo túi định đi về phòng, giữa chừng đang đi lại đụng mặt Thanh Nga ở hồ cá Koi. Thấy tôi đang đi tới, chị ấy chặn đầu tôi lại, vẫn gương mặt kênh kiệu ra về tiểu thư:

- Bình An, cô đứng lại tôi có chuyện muốn hỏi.

Thấy mặt Thanh Nga tôi lại làm biếng tiếp chuyện, chị ấy tới ngay cứ trung ra cái về tiểu thư nửa mùa kênh kiệu. Bao nhiêu năm rồi vẫn không thay đổi được tính tình.

Tôi nhét điện thoại vào túi xách, nhàn nhạt hỏi một câu:

- Có chuyện gì vậy chị Nga?

Thanh Nga khoanh tay nhìn tôi bằng nửa con mắt, chị ấy cười nhạt:

- Tôi nghe nói bác Kiên muốn nhận cô làm con nuôi nhưng cô không đồng ý. Tại sao?

À thì ra là chuyện này, nhưng mà chuyện tôi có đồng ý hay không đồng ý thì liên quan gì tới chị ta đâu chứ.

- Không có tại sao gì hết, em không thích.

Thanh Nga nhìn tôi, chị ấy cười khinh:

- Không thích? Không thích hay là cô không muốn? Cô là sợ nếu cô làm con gái bác Kiên rồi thì sẽ không làm vợ anh Lập được, có đúng không?

Tôi thờ dãi trong lòng, bà chị Thanh Nga này cứ đa nghi như Tào Tháo, tối ngày suy diễn lung tung. Tôi không muốn làm con gái nuôi của bác Kiên thì là chuyện của tôi chứ có liên quan gì tới cậu Lập đâu. Chị ấy nghĩ ai cũng như chị ấy, suốt ngày cứ Huy Lập, Huy Lập.

Tôi nhìn Thanh Nga, trả lời thực lòng:

- Em phải nói với chị bao nhiêu lần nữa thì chị mới hiểu là em không hề có ý gì với cậu Lập?

Thanh Nga dường như vẫn còn chưa muốn tin, chị ấy gằn giọng:

- Muốn tôi tin cũng được, cô đồng ý nhận bác Kiên làm ba nuôi thì tôi tin cô.

Tôi nhìn Thanh Nga, cảm thấy việc tôi có giải thích cho một người ngoan cố thật là một việc làm rối rời. Không muốn đôi co qua lại nữa, tôi phui tay trả lời:

- Thôi chị muốn nghĩ gì thì tùy chị, em đi đây.

Tôi vừa bước chưa được hai bước đã bị Thanh Nga kéo lại, chị ấy vốn muốn kéo vai tôi nhưng lại trượt tay kéo nhầm dây chuyền tôi đang đeo trên cổ. Sợi dây chuyền của mẹ tôi để lại cứ thế bị chị ấy làm cho đứt, tôi thực sự cảm thấy không vui. Tôi cau mày, cất cao giọng:

- Trả dây chuyền cho em.

Thanh Nga có chút ngại ngùng nhưng vẫn ngoan cố:

- Cô... cô đồng ý với tôi thì tôi trả cho cô.

Bao năm qua chị ấy muốn nói đông nói tây muốn ra vẻ như thế nào tôi cũng không quan. Nhưng hôm nay, chị ấy dùng cổ vật của mẹ tôi để lại mà uy hiếp tôi... thật sự tôi không nhận được nữa.

Tôi nhìn chị Nga, nạt lớn:

- Tôi kêu chị trả đây.

Thanh Nga bị tôi dọa nhưng vẫn lì lợm, chị ấy lấp bấp trả lời:

- Không, cô đồng ý với tôi đi rồi tôi trả lại cho cô.

Tôi đi lại gần chị ấy, cố ý muốn giật lại sợi dây chuyền. Với những người nhảy nhẩy như thế này, tôi rất là không thích. Chị Nga bình thường đã giống bông hoa nuôi trong lồng kính, bây giờ bị tôi dọa lại còn sợ gấp bội. Chị ấy thấy tôi đi lại gần, tự động chị ấy cũng lùi về sau tránh né tôi. Thanh Nga cứ thế bước lùi mà quên mất sau lưng là hồ cá, tôi đứng trước nên nhìn rõ được chị ấy chuẩn bị rơi xuống hồ.

- Chị coi chừng rơi xuống nước kia...

Thanh Nga vốn không biết bơi nên vừa nói tôi vừa đưa tay kéo tay chị ấy lại vì sợ chị ấy sẽ ngã nhưng không ngờ chị ta lại đẩy tay tôi ra. Do lực đẩy hơi mạnh nên chị ấy mất đà cộng thêm trượt chân liền ngã ùm xuống nước.

Tôi nhìn cú bay xuống hồ cá của Thanh Nga khiến tôi phát quạo, không nghĩ ngợi gì thêm tôi liền nhảy ùm xuống nước cứu người, cũng không quên cảm khán một câu.

- Mẹ bà, bánh bèo vô dụng!

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Tôi quăng lại túi xách rồi nhảy ùm xuống hồ nước, dưới hồ chị Nga đang vẫy nước tung tóe vì không biết bơi. Đang phóng người lao xuống nước thì nghe trên bờ có tiếng hét:

- An... An...

Tiếng của cậu Lập kêu tôi, tôi ngược mắt lên nhìn thì thấy bóng dáng cậu ấy đang chạy lại. Trong lòng tôi thầm nghĩ nếu cậu tới sớm hơn chút thì tôi có thể để cậu cứu Thanh Nga rồi. Tôi vừa nghĩ vừa bơi ngay tới chỗ chị Nga, bắt được tay chị ấy, tôi hét:

- Vịn vai em, em đưa chị lên bờ.

Thanh Nga hì hụp trong nước này giờ nên giờ có chút đuối nước, nghe tôi hét như thế, chị ấy liền vịn vào cổ tôi để tôi kéo chị ấy lên bờ.

Trên bờ, cậu Lập đang định lao xuống nước, thấy thế tôi liền ngăn lại:

- Cậu... tôi đưa chị Nga lên được, cậu không cần xuống đâu.

- Em ổn không?

Nghe cậu hỏi, tôi hét to:

- Ôn, tôi ổn.

Tôi kéo Thanh Nga vào bờ, vừa lên được tới trên chị ấy đã tìm cố sà vào lòng cậu Lập. Tôi nghe giọng chị ấy nức nở:

- Lập... em sợ quá.. Lập.

Cậu Lập cũng đưa tay đỡ lấy Thanh Nga, vừa đỡ chị ấy cậu vừa quay về hướng tôi, đưa một tay định nắm tay tôi nhưng tôi không chịu. Cậu hơi không vui rút tay lại, ánh mắt cậu nhìn tôi, lo lắng hỏi:

- An, em có sao không?

Tôi lắc đầu, thật sự tôi không sao, lâu quá không bơi nay coi như xuống nước vận động cho giãn gân cốt. Vừa đứng nhảy tung tung cho nước chảy xuống, vừa vắt nước từ áo cho bớt nặng. Sợ nhớ tới sợi dây chuyền, tôi mới ngược mắt lên nhìn chị Nga, tôi hỏi:

- Nga, dây chuyền của tôi đâu?

Thanh Nga đang bật khóc lóc với cậu Lập, nghe tôi hỏi, chị ấy vờ vức:

- Dây chuyền gì, chị không biết. Em nói dây chuyền gì?

Tôi nheo mắt nhìn chị ấy, có chút không vui:

- Tôi không muốn giỡn với chị nữa, dây chuyền của tôi đâu?

Thanh Nga lần này diễn như thật, chị ấy nói như vẻ chưa từng nhìn thấy dây chuyền của tôi vậy.

- Chị hỏi em dây chuyền gì? Chị có biết dây chuyền gì đâu?

Tôi cười khẩy, tôi nói:

- Chị không biết? Vậy chị nói đi, vì sao chị lại rơi xuống nước?

Thanh Nga ôm tay cậu Lập, chị ấy nũng nịu trả lời:

- Là chị trượt chân... em thấy nên cứu chị lên mà.. còn sợi dây chuyền gì đó... chị đâu có biết đâu An.

Cái bà chị này, muốn chọc điên tôi lên hay gì vậy?

Tôi đi tới gần Thanh Nga, lướt mắt qua nhìn cậu Lập, tôi thẳng giọng:

- Tôi hỏi lại lần nữa, dây chuyền của tôi đâu?

Lần này cậu Lập cũng lên tiếng:

- Nga, em lấy dây chuyền gì của Tiểu An thì đem trả cho em ấy.

Chị Nga nghe cậu Lập nói thế, mặt chị ấy dần dần đỏ lên, chị mếu máo kể lể:

- Lập... em đã nói là em không biết dây chuyền gì của Tiểu An rồi mà. Hơn nữa... hơn nữa... đó giờ Tiểu An có đeo trang sức gì đâu mà có dây chuyền...

Mẹ nó, cái con mẹ này.... ý là bảo tôi nói dối à?

- Ý chị nói tôi ở không dựng chuyện vu oan cho chị hả? Chị muốn thảo mai trước mặt cậu Lập là chuyện của chị, tôi cũng đã nói rõ ràng với chị cả rồi, nghe hay không là tùy chị. Còn về sợi dây chuyền, đó là kỷ vật, chị mau đưa ra cho tôi..

Nói tới đó tôi liền dừng lại, bước mấy bước ngăn tới gần sát Thanh Nga, tôi gần giọng:

- Tôi cứu chị được thì cũng có thể thả chị xuống nước được... chị coi chừng.

Thanh Nga nghe tới nước thì sợ tới biến sắc nhưng vẫn ngoan cố ông ẹo bảo là không biết sợi dây chuyền gì của tôi cả. Tôi cũng có quan sát chị ta, tôi biết rõ ràng là chị ta đang nói dối, nhưng còn về chuyện sợi dây chuyền... trên tay chị ta... không có giữ.

Tiếng chị Nga run run:

- Tiểu An, nếu em không tin thì em xét người chị đi. Nếu có sợi dây chuyền như em nói thì em muốn gì chị cũng chịu, còn nếu như không có... không có... thì... thì... thôi vậy.

Nghe qua là biết đang cố tình nói cho cậu Lập nghe rồi. Mà nếu chị ta đã mạnh miệng tới như vậy thì chứng tỏ là chị ta không có giữ sợi dây chuyền của tôi. Vậy sợi dây chuyền của tôi ở đâu?

Nhìn xuống hồ nước rồi lại nhìn xuống dưới chân mình. Nếu chị Nga thực tình không có giữ dây chuyền của tôi thì sợi dây chuyền chỉ có thể rớt ở dưới nước hoặc là còn đâu đó trên nền đất này thôi. Không nghĩ gì nhiều tôi liền lao ùm xuống nước rồi lặn xuống dưới mò tìm. Hồ cá không sâu, nước lại trong nên hy vọng có thể tìm thấy được.

Thấy tôi lao xuống nước cậu Lập cũng lao xuống theo còn Thanh Nga trên bờ thì la oai oái. Tôi cứ mặc kệ, sợi dây chuyền của tôi quan trọng hơn, mấy chuyện vặt vãnh đó không đáng để tâm tới.

Tôi vừa ngụp vừa mở to mắt ra tìm kiếm, chưa được 1 phút thì cậu Lập đã kéo tôi lên trên mặt nước. gương mặt cậu giận dữ, cậu quát:

- Em làm cái trò gì vậy, lên bờ nhanh lên.

Tôi vùng tay ra khỏi tay cậu, tôi lớn tiếng:

- Tôi phải tìm dây chuyền, cậu lên đi, dưới này lạnh lắm.

Cậu Lập vẫn không chịu buông tay, cậu hét:

- Em còn dưới đây thì anh lên làm gì. Em muốn tìm cái gì, anh tìm giúp em.

Tôi nhìn Huy Lập, nhìn thấy trong mắt của cậu ấy là sự kiên định. Nếu đã thế, một người chỉ bằng hai người, càng đông người tìm càng có nhiều khả năng mau tìm thấy.

Tôi nhìn cậu ấy, gật đầu thật mạnh:

- Cảm ơn cậu.

Cả tôi cả cậu Lập ngụp lặn trong nước tới gần 10 phút mà vẫn không tìm thấy gì. Hồ cá không sâu cũng không quá rộng nhưng việc mò tìm một sợi dây chuyền bé xíu là một chuyện không hề đơn giản.

Ngụp thêm một lát nữa, cậu Lập kéo tay tôi lên, cậu nói to:

- Lên bờ đi để anh tìm cho, em ở lâu dưới nước sẽ bệnh đấy.

Tôi được cậu kéo lên cũng thở dốc mấy hơi, thật tình tôi cũng sắp hết hơi rồi, không lên nghỉ một chút chắc tôi sẽ ngất mất. Thấy tôi đồng ý, cậu Lập kéo tôi vào trong bờ rồi cậu quay ra định xuống nước tìm tiếp. Thấy cậu như vậy tôi cũng không nỡ để cậu ở dưới nước lâu, dù sao cũng là đồ của tôi ai nỡ lòng nào bắt cậu cứ mò tìm. Nghĩ vậy nên tôi liền kéo tay cậu lại, tôi nói:

- Cậu lên đi, cậu cũng mệt rồi, đừng tìm nữa.

Nghe tôi nói vậy, Huy Lập cũng thôi không lặn xuống, vịn tay tôi để lên bờ, cậu nhẹ giọng:

- Anh cho người xuống tìm cho em, em yên tâm.

Tôi nhìn cậu, sự cảm kích dâng lên trong lòng... Huy Lập lúc nào cũng tốt với tôi như thế, lúc nào cũng thế...

Nguyên ngày hôm đó, cậu Lập điều một tốp người lặn xuống hồ, một tốp người thì đi tìm xung quanh nhưng mãi tới xế chiều vẫn không tìm thấy được sợi dây chuyền. Tôi ngồi cả ngày ngoài hồ cá Koi, khi thì chạy tới bãi cỏ tìm kiếm, khi thì lên cậu Lập lặn xuống tìm. Dù cho có bao nhiêu người hay tìm bao nhiêu lâu đi chăng nữa thì mãi vẫn không tìm ra.

Tôi cũng có gặp riêng Thanh Nga trong phòng của chị ấy, khi không có cậu Lập thì chị ấy vẫn giữ cái thói kênh kiệu như bình thường với tôi. Tôi hỏi chị ấy dây chuyền của tôi đâu thì chị ấy bảo là lúc trượt chân sợ quá không biết quăng đâu rồi. Nhìn gương mặt chị ấy không có chút gì là nói dối nhưng sự thật có phải như vậy không thì tôi không biết. Mà nếu thực sự là chị ta giấu đi thì tôi cũng không có cách nào bắt chị ta phải trả cho tôi được... thật sự không có cách nào.

Bác Kiên bảo vệ tôi, cậu Lập bệnh tôi nhưng cho dù là thế thì cũng không thể ép Thanh Nga đưa ra sợi dây chuyền. Nếu thực sự là chị ta làm rơi thì không nói nhưng nếu chị ta cố tình giấu thì coi như thua. Ép người khác nhận tội khi không có chứng cứ gì... nghe qua đã thấy phi logic.

Sợi dây chuyền kỷ vật duy nhất của mẹ tôi để lại... cứ thế mà mất tích không dấu vết!

Chiều hôm đó khi mọi người đã mệt mỏi đuổi sức đi vào trong nghỉ hết nhưng tôi vẫn còn lợ mọ ra bờ hồ cá đi tìm. Tôi không biết tôi có tìm được không nhưng tôi muốn cố gắng tìm tới tận cùng. Tôi không muốn làm mất dây chuyền của mẹ, tôi thực sự không muốn.

Thế nhưng ông Trời không thương, dù cho có mò mẫm kỹ càng thế nào... tôi vẫn không thể tìm được!

Qua ngày sau, tôi đột nhiên ngã ra bệnh, chắc do hôm qua lặn dưới nước nhiều quá nên nhiễm lạnh. Cậu Lập biết tôi sốt, cậu ấy chạy ra chạy vào canh chừng cho tôi, bên ngoài thì vẫn cho người lặn xuống tìm. Chuyện sợi dây chuyền của tôi bị mất cuối cùng cũng tới tai bác Kiên bác Liên. Bác Kiên nghe nói tôi bị mất đồ, ông liền cho người vớt hết cá trong hồ, sau đó cho rút sạch nước để tìm dây chuyền. Phần nước bị rút sẽ cho qua xử lý để tránh cho dây chuyền theo dòng nước cuốn đi mất. Bãi cỏ cũng được dọn sạch sẽ để tìm kiếm cho dễ dàng. Nhưng mà vẫn không hề thấy bóng dáng sợi dây chuyền đâu. Về phần bác Liên, tôi nghe chị Diệu nói lại, bác ấy không vui về gì cho mấy.

Một tuần sau...

Trong suốt một tuần, Trần Đô lúc nào cũng đóng đục tấp nập người ra ra vào vào vì chuyện tìm dây chuyền cho tôi. Ban đầu tôi còn hy vọng rất nhiều nhưng càng về sau càng cảm thấy thất vọng. Thanh Nga vẫn luôn miệng nói là không lấy, mà tìm thì lại không tìm được. Sau một tuần, công cuộc tìm dây chuyền cũng dừng lại, không đá động gì tới nữa.

Mà trong tuần qua, tên "Thần Chết" đẹp trai cũng không thấy gọi điện thoại tìm tôi. Tôi thầm nghĩ chắc anh ta nói là nói vậy thôi chứ đâu cần tôi phải chứng minh làm gì.

Một tuần không đựng tới điện thoại vì mãi lo tìm dây chuyền, tới lúc cầm điện thoại lên thì lại hết pin. Thấy điện thoại không còn pin nên tôi để ở phòng sạc, còn tôi hôm nay sẽ tới chỗ bác Khang. Sợi dây chuyền thật sự đã mất rồi, tôi có buồn rầu cũng không làm gì được. Thay vì cứ nằm ườn ra rầu rĩ thì chỉ bằng tôi ngồi dậy đi tới thăm mẹ. Mặc dù đi tới thăm mẹ cũng không thể làm giảm cảm giác áy náy trong lòng tôi nhưng dù sao việc làm đó cũng khiến lòng tôi nhẹ đi được đôi chút. Tôi tin, tôi tin chắc mẹ sẽ không trách tôi đâu... bà không trách đâu.

Còn về chuyện Thanh Nga có giữ hay không thì từ từ sẽ rõ... nếu chị ta giữ thật thì tôi không tin là chị ta không đem ra để uy hiếp tôi. Mà thực sự trong lòng tôi vẫn mong là chị ta đang giấu đi, thật sự.

Định là bắt taxi tới bệnh viện nhưng suy nghĩ một hồi, tôi quyết định đi xe bus. Ra khỏi con đường to này là tới trạm xe, lâu lâu đi xe bus cho kỷ niệm quay về cũng đỡ buồn.

Đang đi bộ lon ton thì bóng dáng một chiếc BMW hiện lên trước mắt tôi, nhìn chiếc xe đang dần dần chạy đến, không hiểu sao tôi lại cảm thấy hơi hoang mang trong lòng. Chiếc xe kia

có phải là của.... Thần Chết không nhỉ?

Tôi đứng lại không đi tiếp nữa, chiếc xe chạy đến chỗ tôi cũng tự dừng dừng lại. Đang còn mơ hồ không hiểu chuyện gì thì cửa xe được mở, bên trong truyền ra giọng nói trầm trầm hơi quen.

- Lên xe đi, Bình An.

Nghe ai đó gọi tên mình tôi liền khom người xuống nhìn vào trong xem xét... á Thần Chết... Thần Chết đến rồi.

Mẹ kiếp, nhắc tiền nhắc bạc thì cũng đỡ cho thân tôi quá, sao mới nghĩ tới tên Thần Chết thì tên đó liền xuất hiện vậy trời.

Tôi nhìn hấn, hấn cũng nheo mắt lên nhìn tôi. Tôi càng cúi người nhìn hấn thì hấn lại càng nheo mắt lại nhìn tôi. Thấy tôi cứ đứng cúi người mà không chịu vào ngồi, hấn quát:

- Tự vào hay để tôi khiêng cô vào?

Tôi đùa dai:

- Nếu tôi muốn anh khiêng tôi vào thì sao?

Hấn nhếch môi nhìn tôi, trong miệng phun ra sự trào phúng:

- Tú, chặt chân cô ta đi.

Tôi nghe hấn đòi chặt chân tôi, tôi liền nhảy dựng lên phản kháng:

- Chặt chân? Ai cho anh chặt chân tôi? Anh mà chặt chân tôi tôi cạo trọc cái đầu của anh.

Tên kia vẫn cười khinh miệt nhìn về phía tôi, hấn nhún nhật lên tiếng:

- Cô không cụt chân thì tại sao tôi phải ra khiêng cô? Chân không để đi thì chặt đi để đỡ làm cảnh.

Mẹ nó, đồ lẻo sự... biến thái... lý do lý trấu nghe như đâm vào tai.

Thấy tôi vẫn đứng đần ra đó không chịu chui vào xe, hấn liền hỏi:

- Vẫn chưa lếch vào? Muốn được khiêng?

Nghe tới chữ "khiêng" tự động tóc gáy tôi dựng ngược, tôi không đợi hấn chớp mắt thêm cái nào liền nhanh nhẹn chui vào trong xe. Thấy tôi đã yên vị, hấn ra hiệu cho tài xế chạy đi, cả thấy không thèm nói với tôi là đi đâu.

Hôm trước đi Maybach xịn sò ghê, hôm nay lại đổi sang BMW. BMW cũng xịn nhưng ghế ngồi không êm, nghĩ có chút không hài lòng, tôi liền hỏi:

- Thần Chết, sao hôm nay không đi Maybach?

Anh ta đang ngồi nhìn ra cửa sổ, vừa đúng lúc xe chạy ngang qua Trần Đô. Từ bên trong cửa lớn của Trần Đô, xe của Huy Lập cũng vừa chạy ra tới cổng, may mà cậu ấy không phát hiện ra tôi đang ngồi trong xe này.

Nghe tôi hỏi, hấn ta nheo mắt trả lời:

- Tôi đi xe gì thì có liên quan gì tới cô?

Ồ cũng đúng, anh ta đi xe gì thì có liên quan tới tôi đâu..

- À, tại xe kia êm hơn..

Hấn ta nhìn tôi, lườm nguyệt:

- Nhiều chuyện.

Nghe hấn ta mắng tôi cũng sợ không dám hỏi thêm, người đàn ông này nhìn cứ lạnh lùng boy kiêu gì ấy. Tôi từng tiếp xúc với hàng trăm hàng triệu người đàn ông khác nhau. Mỗi người mỗi tính, mỗi người có một mặt khó tính khác nhau, cũng có vài người lạnh lùng ít nói. Nhưng mà riêng tên Thần Chết này thì lại chẳng giống ai. Có nhìn từ xa, nhìn gần, nhìn nghiêng, nhìn nữa con mắt hay là nhìn bốn con mắt thì cũng không thấy được chút xiu xiu nào dịu dàng ấm áp. Cứ như người băng, thờ ra cũng thấy lạnh muốn thật luôn cổ vào trong.

Tôi ngồi yên một chỗ, không nói cũng không hỏi gì. Hôm trước gặp còn có chút sợ nhưng hôm nay lại cảm thấy hấn ta cũng không quá mức đáng sợ, chí ít chắc hấn sẽ không giết tôi đâu. Tôi tin là vậy, đẹp trai thế này mà giết người thì không hợp lắm, có chăng là hấn kêu người ta giết...hihi.

Xe chạy được một đoạn thì dừng lại, hấn xuống xe tôi cũng xuống xe theo. Tưởng là tới nơi rồi ai dè là đổi xe, đổi từ BMW sang Maybach mà tôi vừa nhắc khi nãy. Được ngồi vào ghế êm khiến bản thân tôi sung sướng vô cùng, dựa lưng ra sau tôi cười thầm mãn nguyện.

Quay sang hấn ta, tôi cảm ơn:

- Cảm ơn anh, Thần Chết.

Hấn ta nhìn tôi, không mặn không nhạt trả lời:

- Tôi quen đi xe này, không phải vì cô.

Ờo, mới khi nãy còn thấy đáng yêu giờ lại thấy khó ưa rồi. Nhưng thôi kệ, vì ai cũng được miễn sao tôi được ngồi êm ấm thoải mái là được.

Không biết do ghế êm quá hay là do tôi buồn ngủ mà xe mới di chuyển được một lát tôi đã há họng ngủ tới quên trời quên đất. Mãi tới khi tên Thần Chết gọi tôi, tôi mới lờ mờ còm ngồi dậy.

Vừa xoa xoa hai mắt tôi vừa ngại ngần nói:

- Xin lỗi, xin lỗi, tôi ngủ quên.

Hắn ta nhìn tôi, không trách cũng không nói gì, phía trên có người đưa cho tôi khăn giấy lạnh, anh ta cười nói:

- Cô dùng khăn này đi, cô ngủ ngon ghê.

Tôi cười gượng nhìn người đàn ông ngồi hàng ghế phía trước, anh ta trong chác bằng tuổi Huy Lập, mặc sơ mi trắng quần âu trong cũng lịch sự lắm. Mà cái kiểu cười, chắc cười tôi ngủ mê chứ gì... đáng ghét.

Lau mặt xong xuôi, tôi cũng không quên mở túi lấy son ra đánh lại một chút. Con gái ra đường không có son thì trông thiếu sức sống kiểu gì ấy, khác gì cái xác trôi sông đâu. Bối thế, dù là xấu hay đẹp, ế hay là muốn vãn người theo thì cũng phải biết "điệu". Không điệu thì thiếu tự tin lắm.

Tôi thoa son xong, vuốt tóc cho vào nếp rồi mới quay sang tên Thần Chết đang ngồi bên cạnh. Tôi hỏi hắn:

- Ở đây là đâu?

Tên Thần Chết nhìn tôi, phía trên tên mặc sơ mi trắng cũng nhìn tôi chằm chằm. Thấy bọn họ nhìn, tôi có chút khó hiểu, tôi hỏi:

- Sao? Sao lại nhìn tôi?

Tên áo trắng cười lớn:

- Không có gì, không có gì. Lâu lắm rồi tôi mới thấy trong xe của Đông Quân có mùi son mùi nước hoa của con gái.

Tôi nhìn hắn rồi lại quay sang nhìn Thần Chết, quái, đẹp trai thế mà không có bạn gái à?

Tên Thần Chết liếc nhìn người đàn ông mặc áo trắng một cái cảnh cáo rồi mới quay sang tôi, hắn nhét vào tay tôi cái ống nhòm rồi ra lệnh:

- Cô nhìn vào trong kia, quan sát những tên đang làm vườn trong đó, có gì lạ thì báo tôi. Đây là lúc chứng minh cho cái khả năng kỳ dị của cô đó. Nhanh lên đi.

Tôi nhận được ống nhòm, không biết là để làm gì nhưng trước tiên cứ để lên mắt trước đã. Kế bên giọng nói của tên Thần Chết đầy uy nghiêm:

- A Tài, cho xe chạy lại gần chút.

Xe vừa chạy tôi cũng vừa nhìn vào ống nhòm, đây là khu trại giam thí phái, xung quanh được bao bọc bởi hàng rào kẽm gai rất nhọn. Qua lớp kính của ống nhòm tôi thấy được một tốp tù nhân đang ra lao động trông rau, gần sát bên đó có hai ba vị cán bộ mặc cảnh phục màu xanh đang trò chuyện rôm rả. Tôi vừa quan sát thêm vừa nói:

- Có hai người có màn sương đen, một cảnh sát, một tù nhân.

Rõ ràng, trong đám đông đang lao động có một màn sương đen đang di chuyển qua lại, màn sương không dày đặc, có thể là người này không tới gần ngày chết lắm. Còn về phía vị cảnh sát kia, gương mặt anh ta đen kịt, tôi dám chắc anh ta không còn sống được bao lâu nữa đâu.

Tên Thần Chết cất giọng nghiêm túc:

- Chỉ cụ thể.

Tôi gật đầu, hết sức tập trung:

- Hướng 3 giờ chiều, tên tù nhân đang ngồi xuống tưới nước cho rau, đầu trực, tay có hình xăm. Hướng 6 giờ chiều, vị cảnh sát đứng giữa, tay cầm điện thoại.

Phía trên, người đàn ông áo sơ mi trắng gấp rút lên tiếng:

- Là tên Hoàn với thằng Ba Rét.

- Tú, thông báo cho Quý, cho người đi theo tên Hoàn.

Ra lệnh xong, hắn mới nói với tôi:

- Cô bỏ ống nhòm xuống đi, tôi có chuyện này muốn hỏi.

Tôi bỏ ống nhòm xuống, quay sang hắn rồi trưng ra vẻ mặt như đang đợi câu hỏi.

- Cô không có cách nào giúp những người đó thoát chết?

Tôi cười nhạt, lắc đầu:

- Không có, tất cả những người như thế đều phải chết.

Tên Thần Chết nhìn tôi, hắn cau mày:

- Cô không nói cho bọn họ biết?

Tôi nhìn hắn, trả lời thực lòng, giọng nói cũng mang theo chút mất mát:

- Đã từng nhưng chưa một ai thoát được cái chết, chưa một ai.... kể cả là mẹ tôi!

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4

Sau khi đi tới trại giam về, tên Thần Chết tự dưng giữa đường tốt bụng chịu cho tôi quá giang tới chùa. Thà tôi tới trước cổng chùa, hẳn nói:

- Cô về mở điện thoại lên đợi tin tôi.

Vừa nói xong chưa kịp để tôi hỏi lại thì tên Thần Chết đã ra lệnh cho tài xế chạy mất dạng. Tôi đứng nhìn theo xe của hắn, càng nhìn càng thấy không hiểu lắm. Có làm sao tôi phải đợi tin của hắn, tôi và hắn thân nhau lắm à?

Tôi lăm bằm:

- Ai rảnh đâu đợi anh.

Lăm bằm mấy câu, tôi cũng đi vào trong không đứng nhìn theo xe hắn nữa. Hôm nay là ngày bình thường nên trong chùa không đông lắm, xa xa đằng kia có tốp người đang đứng đông chác là khách hành hương đi tới cúng bái.

Tôi đi vào cổng rồi quẹo tới quầy bán nhang của cô Thọ, thấy tôi cô ấy kêu:

- An, hồi sáng ông Khang có ghé qua đốt nhang cho mẹ con đó.

Nghe cô Thọ nói tôi liền gật đầu cười, trong mấy năm tôi đi du học, chuyện nhang khói cho hai người mẹ đều nhờ hết vào bác Khang. Bệnh viện cũng gần với chùa nên bác Khang cũng đỡ đi lại cực nhọc. Thiệt, ngoài bác Kiên ra thì bác Khang coi như là người thân duy nhất của tôi ở cái xứ này, tôi coi họ như hai người cha của mình vậy.

Tôi đi tới lấy 2 bó nhang thơm, tôi cười rồi hỏi:

- Bao nhiêu tiền vậy cô Thọ?

Cô Thọ là người sỏi lõi, tôi biết cô từ cái hồi còn nhỏ xú được mẹ Nhung dắt tới thắp nhang cúng kiến cho mẹ tôi hàng tuần. Cô có đứa con gái xinh lắm, nó chắc nhỏ hơn tôi 2,3 tuổi gì đó, đang học cao đẳng ngành y.

Nghe tôi hỏi giá, cô Thọ phui tay:

- Tiền bạc gì, mấy lần nào cũng tiền tiền, lấy vô đốt nhang cho mẹ mày đi. Có bao nhiêu tiền đâu.

Tôi không chịu:

- Đâu có được, nào ra đó mà cô Thọ. Nay con mua mà, khi nào con hết tiền con xin, cô mà không tính tiền là con giận luôn á.

Cô Thọ cười trừ:

- Ờ vậy 20 nghìn, bó 10 nghìn. Mà sáng ông Khang ông mới tới, cô còn tưởng mày bận đi làm.

- Dạ con chưa đi làm, mấy bữa trước con có công chuyện nên không tới thăm mẹ con được. À mà hôm nay ngày thường mà chùa cũng đông dữ cô ha?

Cô Thọ lắc đầu, cô nhỏ giọng:

- Đâu có đông.

- Đâu có, con thấy khách hành hương đang đứng kia cô.

Cô Thọ nhìn nhìn, cô kéo tôi lại, nói nhỏ:

- Không phải khách hành hương đâu, người ta đi lên nhờ Thầy Phát coi cho một quẻ. Nghe nói hình như con gái bà kia mất tích.

Tôi có chút ngạc nhiên:

- Mất tích hà cô?

Cô Thọ gật đầu:

- Ủ, nghe nói là vậy. Hôm rằm, con của cô kia nói đi chùa, xong là mất tích luôn tới giờ. Ban đầu người nhà tưởng đi chơi với bạn nên không tìm, giờ quá 3 bữa không nghe tung tích gì... chắc mất tích thiệt rồi.

Tôi gật gù, nghe thì thấy cũng lo cho cô gái ấy nhưng cuộc sống mà nên nghĩ theo hướng tích cực đừng quá bi quan.

- Chắc cô ấy đi đâu chơi, hy vọng là không sao.

Cô Thọ cũng đồng cảm:

- Ủ cô cũng mong là vậy chứ còn trẻ quá mà...

Nói với cô Thọ mấy câu nữa tôi cũng thôi, đứng đây tám chuyện một hồi nữa chắc tới chiều. Cầm hai bó nhang vào thắp cho mẹ tôi với mẹ Nhung. Mẹ Nhung thì được chôn trong phần mộ chôn của chùa, còn mẹ ruột tôi thì tro cốt được thờ trên tháp. Đứng trước tro cốt của mẹ, tôi không hận mà thờ dài buồn bã... sợi dây chuyền bà để lại cho tôi, thế mà tôi cũng làm mất. Tôi thật sự vô dụng quá mà.

Đứng thủ thủ tâm sự với mẹ một hồi lâu, nhìn đồng hồ thấy trễ nên tôi cũng thôi, chào tạm biệt mẹ rồi ra về. Lúc đi ra tới chánh điện tôi vô tình gặp được chú Thành, là một người phụ trông coi cho chùa. Chùa do thầy Phát trụ trì, ban đầu chùa không to như bây giờ. Chú Thành trước kia là việt kiều Mỹ, sau khi về lại quê hương thì mua thêm khu đất đằng sau chùa rồi đại thợ toàn bộ cho chùa để xây lên chùa mới. Tôi nghe thầy trụ trì kể lại, chú Thành rất là hiền, ngày ngày làm công quả phụ giúp cho chùa. Chú ấy có con gái đang sống bên Mỹ, con gái cũng đã lớn nên chú về lại quê hương để thực hiện tâm nguyện của mình. Con người chú Thành hiền như cục bột, ai nói gì cũng từ tốn trả lời lại, thiệt tình tôi cũng quý chú dữ lắm. Mà tôi nghe bác Khang kể lại trước kia chú Thành cũng có biết mẹ tôi, đặc biệt chú ấy là bạn cò của bác Khang, hai người thân với nhau lắm.

Gặp chú, tôi chấp tay cười hỏi:

- Chú Thành, lâu quá con mới gặp chú.

Chú Thành cười tươi:

- A Di Đà Phật, lâu quá mới gặp con. Chú nghe ông Khang kể là con về nước rồi, mà dạo trước chú theo chân Thầy Từ đi học Đạo nên chưa có gặp con. Cha... mới đây hơn 5 năm rồi, nhanh quá Bình An.

Tôi cũng cười, hỏi han thực lòng:

- Dạ, chú khỏe không? Nhìn chú Thành cũng y như 5 năm trước không khác chút nào.

Chú Thành được khen là cười, chú từ tốn nói:

- Con nhỏ dẻo miệng, nhưng mà chú trẻ đúng không con?

Tôi nghe chú hỏi liền bật cười lớn:

- Trẻ mà, chú Thành da còn đẹp hơn da của con nữa á.

Nói qua nói lại vài câu, chú Thành lấy cho tôi một giỏ trái cây tươi, chú nói:

- Đem về ăn lấy thảo, con gái nên bồi bổ, ăn nhiều trái cây hơn. Rảnh thì lên chơi với thầy Phát, thầy mới nhắc con hồi hôm.

Tôi gật đầu vâng dạ mấy tiếng, nhớ còn bé tôi hay cùng mẹ Nhung tới chùa, chùa lúc ấy chưa được xây lại vẫn còn nhỏ lắm. Mỗi lần tôi chơi đều được thầy Phát cho bánh ngọt, tôi còn hay làm bạn chơi cò với Thầy, mặc dù là tôi không hề biết đánh. Nghĩ mà nhanh thật, mới đây đã hơn 15 năm rồi.

Vì ngoài kia có khách hành hương nên chú Thành không nói chuyện với tôi lâu được, cho tôi giỏ trái cây rồi chú cũng đi ra ngoài tiếp khách đi chùa. Tôi đi loay quanh một chút nữa cũng ra về, lúc ra tới chỗ tập người đông đông đang đứng trước sân chùa, vô tình tôi nhìn thấy tấm ảnh có hình của một cô gái khá là đáng yêu. Trong ảnh cô gái ấy ôm một bó hoa rất đẹp rất to, nụ cười thật tươi tỏa rạng rỡ. Nhưng tiếc là... nụ cười được che lấp bởi một màn sương đen dày đặc... đặc quánh như người đã chết.

Nhìn người phụ nữ đã hơn 40 tuổi, một tay ôm tấm ảnh run run, một tay thì đang nắm tay chú Thành khóc tới nghẹn.. chẳng hiểu sao cái nắm tay đó lại làm lòng tôi thổn thức vô cùng. Cái sự xót xa của người đầu bạc tiễn người đầu xanh... có bút mực nào diễn tả hết nỗi đau này được đây?

Tôi bước ra về nhưng trong lòng nặng trĩu, những gì tôi thấy được khi này thật sự làm cho tôi quá mức phiền não. Cô gái ấy còn trẻ quá, nụ cười đầy hoài bão thế kia vì có làm sao lại đoán mệnh đến như vậy?

Càng nghĩ càng thấy phiền, nhưng dù cho có phiền cỡ nào thì tôi cũng không có cách nào giúp được. Ông Trời cho tôi khả năng đặc biệt là biết được người ta sắp chết nhưng ông lại không cho tôi thêm khả năng cứu người. Có đôi khi tôi cảm thấy khả năng này chẳng có gì là đặc biệt, thậm chí còn cảm thấy nó vô tích sự, tôi mức khiến tôi khó chịu vô cùng. Cái cảm giác biết người ta sắp chết nhưng không cứu được thật là khổ nạn, khổ nạn vô cùng.

Nếu là một người lớn tuổi sắp chết, tôi sẽ không cảm thấy khó chịu đến như vậy. Đằng này, đây là một cô gái còn rất trẻ, có khi còn trẻ hơn cả tôi..

Chân thì bước đi thong dong nhưng trong lòng chất chứa bao nhiêu nỗi niềm.

Đêm đến, tôi nằm chiêm bao, tôi thấy cô gái trong tấm ảnh hồi chiều ở sân chùa... Cô gái ấy khóc... khóc mãi không dừng... Tôi có hỏi vì sao cô ấy chết nhưng cô ấy không trả lời, bàn tay cô ấy cầm một bó hoa oải hương... đầy máu!

Qua mấy ngày hôm sau tôi có ghé lại chùa, tôi hỏi chú Thành về chuyện cô gái ấy. Chú thờ dài không nói được gì, chú chỉ bảo là công an vẫn chưa tìm được tung tích, nghi là lãnh ít dữ nhiều. Tôi biết chứ, tôi còn biết là chẳng có điểm lãnh nào cả nhưng mà... thật sự xót quá. Tôi có nói với chú Thành nhờ chú nói lại với trụ trì là nên cầu an cho cô ấy. Nếu "còn sống" thì bình an mà trở về còn nếu đã chết thì hy vọng vong hồn cô ấy được siêu thoát. Chú Thành cũng đồng ý với ý kiến của tôi. Phạm là người thường, ai mà không mong muốn đồng bào của mình được bình an cơ chứ.

Qua ngày hôm sau, trong lúc đang chơi với bé mèo MiMi thì tôi nhận được tin nhắn của Thần Chết. Lúc thấy tên của anh ta hiện trên mục tin nhắn, tôi giật mình tới làm rơi vài thức ăn của MiMi. Mở tin nhắn ra, trên đó hiện ra dòng chữ ngắn gọn, đủ ý và cực kỳ xúc tích:

"Cảnh sát cô nói đã chết, ngày mai tôi muốn gặp cô."

Lại thêm một người nữa chết... xung quanh tôi toàn là người chết!

Từ hôm vụ sọi dây chuyền tới giờ tôi không phụ bung đồ ăn lên cho gia đình bác Kiên nữa. Thấy tôi không xuất hiện nên hồi sáng này bác Kiên mới kêu tôi tới nay nhớ đừng đi đâu để dùng cơm với gia đình bác. Tôi ban đầu cũng có từ chối nhưng bác không chịu, bác bảo nếu tôi từ chối thì đứng nhìn mặt bác nữa. Hết cách, tôi đành đồng ý chứ bác đã nói thế thì không đồng ý cũng không được.

5 giờ chiều, tôi với chị Nga cùng đi lên phòng mời bà nội xuống ăn cơm. Hôm nay lạ, bác Liên thể mà vui vẻ với tôi vô cùng, còn cười nói với tôi nữa chứ. Cậu Lập thấy cảnh tôi với bác Liên vui vẻ với nhau, cậu vui lắm, suốt buổi tôi cứ thấy cậu cười riết thôi. Mà công nhận gen nhà này tốt, cậu Lập đẹp trai ghê hồn... nhưng mà tên Thần Chết vẫn đẹp hơn.

Xuýt xuýt, tự dưng lại nhớ tới tên Thần Chết đó, xuýt xuýt, quên đi.

Lắc lắc đầu mấy cái, Thanh Nga đi bên cạnh hừ hừ mấy tiếng, chị ấy hỏi tôi:

- Cô làm gì vậy?

Tôi nhìn chị ta, không mặn không nhạt trả lời:

- Không có gì.

Đi gần tới cửa phòng bà nội, đột nhiên Thanh Nga kéo tôi lại, chị ấy dịu giọng:

- Nghe nói sợi dây chuyền kia cô vẫn chưa tìm được....

Tôi cau mày, nghe giọng nói này của Thanh Nga thực làm cho tôi thấy bất an.

- Chị nói vậy là có ý gì?

Thanh Nga hai tay khoanh lại để trước ngực, chị ấy nhìn tôi cười nhạt:

- Không có gì, tôi cũng muốn đưa lại cho cô nhưng mà...

Đưa lại cho tôi? Là chị ấy còn giữ???

Nghe tới đây tôi liền kéo tay Thanh Nga, tôi gần giọng:

- Chị trả đây... trả sợi dây chuyền cho tôi.

Thanh Nga gạt tay tôi xuống, mặt chị ta hiện lên vẻ trào phúng:

- Bình tĩnh đã... đồ của cô thì vẫn còn đó, có gì đâu mà....

Tôi cau mày, không vui:

- Chị muốn gì thì nói luôn đi, vòng vo với tôi làm gì?

Chị ta cười nhếch môi, khẽ nói:

- Bác Liên nói cô rất thông minh, công nhận là như vậy thật. Thế này, hôm nay bác Kiên kêu cô tới ăn cơm là có ý muốn nhận cô làm con nuôi. Nếu cô đồng ý, tôi sẽ trả lại dây chuyền cho cô. Thế nào?

Tôi nhìn chị ta, mẹ kiếp, bộ mặt đắc ý trông phát tởm. Tôi biết ngay mà, nếu sợi dây chuyền mất thật thì không nói, nếu nó rơi vào tay chị ta thì kiểu gì chị ta cũng bắt tôi trao đổi. Mẹ nó, chôn mà muốn làm cáo à?

Nếu trước đây cô ta bắt tôi một hai phải chấp nhận làm con nuôi của bác Kiên thì nhất định tôi sẽ không chịu. Nhưng bây giờ, giữa sợi dây chuyền và chuyện làm con gái của bác Kiên, không cần nghĩ cũng biết sợi dây chuyền quan trọng hơn rồi.

Cậu Lập.... tôi xin lỗi vì không giữ được lời hứa với cậu... xin lỗi.

Nắm chặt hai tay, tôi gật đầu, nói chắc nịch:

- Được, tôi đồng ý với chị. Nhưng nếu xong chuyện mà chị không trả dây chuyền cho tôi thì chị đừng trách tôi.

Thanh Nga cười hô hô, chị ta gật đầu:

- Được thôi.

Nói rồi chị ta đi trước, tôi đi theo sau, hai người một trước một sau đi vào phòng của bà nội. Tôi nhìn biểu cảm của chị ta, thực sự không thấy có chút tin tưởng nào. Nhưng bây giờ tin hay không tin gì thì cũng phải tin, dù cho chỉ có một tia hy vọng để tìm lại được sợi dây chuyền của mẹ, có bắt tôi làm thế nào tôi cũng đồng ý.

Trong suốt bữa ăn, tôi rất kiệm lời, hầu hết đều là Thanh Nga với cậu Lập thì nhau pha trò tạo tiếng cười cho mọi người. Lâu lâu có ai hỏi thì tôi trả lời, không thì ai nói gì buồn cười thì tôi sẽ cười theo cho có chứ hoàn toàn không có ý bắt chuyện.

Vừa gấp một con tôm cho tôi, cậu Lập vừa quay sang hỏi tôi:

- Sao em không nói gì?

Tôi nhìn cậu, không biết phải trả lời thế nào nên cười cho qua. Thực ra tôi có thể nói nhiều với bác Kiên, cũng có thể nói dong nói dài với cậu Lập. Nhưng thực sự không bao giờ, không bao giờ tôi nói được quá năm câu trước mặt mọi người trong gia đình của bác Kiên, nhất là trước mặt bác Liên. Không phải vì tôi không thích mà là tôi không muốn. Tôi cảm thấy, tôi không chung tẩn số để nói chuyện.

Thấy tôi không nói gì, cậu Lập cũng không hỏi thêm, suốt buổi cậu cứ canh gắp thức ăn cho tôi. Cậu gắp thì nhiều nhưng tôi không ăn được bao nhiêu, có món thì tôi không biết ăn, cũng có món tôi bị dị ứng..

Đến cuối bữa cơm, chuyện quan trọng cuối cùng cũng tới. Bác Kiên ngồi ở giữa, tôi nghe giọng bác ấy vô cùng nghiêm túc:

- Sẵn hôm nay có Bình An ở đây, tôi có một chuyện một tuyên bố... là tôi muốn nhận Bình An làm con nuôi, con gái nuôi của tôi. Bình An, con thấy sao?

Bàn tay tôi để trên đùi dần dần co lại, nụ cười trên mặt tôi cũng tắt đi phân nửa. Thanh Nga ngồi kế cậu Lập thì quay sang nhìn tôi, bàn tay chị ta sờ sờ lên cổ rồi cười nhẹ như ra hiệu cho tôi nên nói cái gì.

Mẹ nó, cảm giác này thực là khó chịu mà!

Mọi người đều nhìn tôi, tôi lại nhìn thoáng qua gương mặt xám xịt của cậu Lập, thoáng chốc tôi thấy lòng mình nặng quá...

Tôi mở miệng, cậu Lập cũng mở miệng, hai tiếng nói cùng đồng thời phát ra:

- Con đồng ý.

- Con không đồng ý.

Tôi nghe cậu Lập tuyên bố không đồng ý mà khiến tôi giật mình, còn cậu Lập lại nhìn tôi như kiểu ngạc nhiên lắm. Cậu ngạc nhiên về câu trả lời của tôi, tôi biết...

Bác Liên sững sốt:

- Lập, con nói cái gì vậy?

Cậu Lập nhìn tôi, cậu nhìn tôi chăm chăm, mãi lát sau cậu mới lên tiếng:

- Con không đồng ý ba nhận con gái nuôi, con không thích.

Bác Kiên cũng có chút lúng túng:

- Huy Lập, con...

Cậu Lập nhìn bác Kiên, tôi nghe giọng cậu trầm đi hẳn:

- Ba, trước kia con đã từng nói với ba rồi, chẳng lẽ ba quên hết rồi sao?

Gương mặt bác Kiên biến sắc, bác bỗng đứng quay sang nhìn tôi, ánh mắt vô cùng khó hiểu. Mà không phải chỉ mỗi bác Kiên, bác Liên cũng nhăn mặt nhăn mày không hề vui chút nào. Bác Liên kéo tay chồng, bà gần giọng:

- Anh, em đã nói với anh...

Bác Kiên thoáng thờ dài, ông nhạt giọng:

- Thôi, không nói nữa.

Bác Liên không đồng ý:

- Anh...

- Anh nói là thôi.

Bác Kiên là người đàn ông thương vợ, thương nhưng vẫn có chính kiến của riêng mình. Không biết sâu xa giữa gia đình bọn họ có chuyện gì mà khiến tình hình bây giờ khó hiểu tới như vậy. Bác Kiên nhìn về phía tôi, ông xua tay:

- Bình An với Thanh Nga về phòng đi, chuyện hồi nãy bác nói coi như bỏ. Đi đi, hai đứa về đi.

Tôi đứng dậy không dám nhìn xung quanh chỉ biết cúi đầu đi thẳng ra bên ngoài. Lúc đi ra ngoài, tôi cảm nhận được ánh mắt của cậu Lập đang nhìn tôi... nhìn rất lâu...

Tôi khẽ thờ dài, duyên số... cứ để duyên số định đoạt.

Tôi đi trước, Thanh Nga đi theo sau lưng tôi. Ra tới ngoài, chị ta hằng học tính bó về phòng. Tôi còn chưa hỏi chuyện chị ta mà chị ta muốn đi, đâu có dễ.

Kéo tay Thanh Nga lại, tôi hỏi:

- Dây chuyền của tôi đâu?

Thanh Nga nhìn tôi, chị ấy kênh kiệu bực dọc quát:

- Ai mà biết, tôi không giữ cái của nợ nhà cô. Cô hỏi tôi làm gì?

Ồ, con mẹ này....

Tôi nhìn chị ta, tôi quát:

- Chị dở trò à? Vừa nãy chị nói tôi đồng ý làm con nuôi bác Kiên thì chị sẽ trả lại dây chuyền cho tôi. Bây giờ dây chuyền đâu, chị giấu mặt với tôi?

Thanh Nga mặt nhăn mày nhỏ, chị ta khẽ hừ mấy tiếng:

- Cô đồng ý nhưng anh Lập không đồng ý thì cũng như không, hơn nữa tôi chỉ nói cho có thôi chứ dây chuyền gì đó của cô tôi không giữ. Đừng tìm tôi nữa, vậy nha.

Mẹ nó, con bánh bèo này lật mặt nhanh y như nướng bánh tráng vậy. Đùa...

Thấy Thanh Nga quay đi tôi liền kéo tóc chị ta ghì lại, tôi cười nhếch môi, nắm đuôi tóc của chị ta giật thật mạnh. Thanh Nga vì đau quá nên la oai oái nhưng với cái sức bánh bèo thì làm sao làm lại tôi chứ.

Tôi cười, vừa cười vừa giật tóc, tôi hỏi:

- Giật tóc đâu không?

Thanh Nga hét um lên:

- Đau, cô điên rồi...đau... tôi đau, cô thả tay ra, thả ra.

Tôi cười khinh, nói chắc nịch:

- Ừ giật tóc thì đau nhưng mà không đau bằng bị giật crush đâu. Chì liệu hồn!

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Sau pha giật tóc tối hôm ấy, Thanh Nga không còn dám bén mạng tới gần tôi nữa. Mà không chỉ có Thanh Nga, ngay cả cậu Lập cũng không tới tìm tôi như mọi khi. Tôi biết cậu giận tôi, nhưng mà tôi cũng không có cách nào khác.

Chiều mát tôi ra xích đu ngồi chơi với MiMi, MiMi là con mèo lông trắng mà tôi nuôi từ trước khi tôi đi du học. Bình thường không có tôi ở đây MiMi sẽ được mọi người trong nhà chăm cho ăn cho uống. Đôi khi cậu Lập cũng sẽ bông nó đi spa chăm sóc lông cho sạch sẽ. Nó được xem là con mèo được cưng ái nhất Trần Đô này.

Ngồi vuốt ve lông mềm của MiMi, tôi vừa nghe sau lưng mấy chị người làm tám chuyện với nhau.

- Hôm qua cậu Lập chở cô nào về xinh lắm, chân dài miến man.

- Cô nào? Sao tôi không biết?

- Bà làm như cái gì bà cũng biết vậy... tôi nghe nói là người mẫu nổi tiếng đó....

- Ủa vậy cậu Lập với cô Nga không phải là một cặp sao?

- Tầm bậy, có thì có với cô An chứ cô Nga...

- Suyt nhỏ cái miệng thôi, cô An ngồi kia kìa...

Tôi vẫn ngồi im như tượng, bàn tay đang vuốt ve MiMi cũng dần chậm lại một chút. Cậu Lập đưa bạn gái về nhà sao? Thế xem ra Thanh Nga bây giờ đang tức tới lộn ruột rồi?

Nhưng mà... cậu có cần phải làm như thế không hả cậu Lập?!

Tôi bông MiMi trên tay, đứng lên đi về phía phòng ngủ. Thôi, cậu ấy lớn rồi, cậu ấy muốn làm sao cũng được, tôi tốt nhất đừng nên xen vào...

Sáng hôm nay tôi có hẹn với Thần Chết, không biết anh ta tìm tôi để làm gì nữa. Nhưng nếu muốn gặp thì tôi sẽ gặp, thả là tôi tự nguyện gặp chứ không anh ta mà vác súng đi tìm tôi thì lại khổ cho tôi.

Hẹn nhau 10 giờ mà bây giờ mới hơn 8 giờ tôi đã vội xách túi đi ra đường. Đạo gần đây trong Trần Đô có chút ngột ngạt, nhất là cậu Lập, cậu ấy không nói chuyện với tôi nhưng cứ nhìn tôi chăm chăm, bộ dạng tức giận lắm. Sợ phải đụng mặt cậu rồi không biết phải nói cái gì nên tôi tìm có chuồn đi trước cho chắc.

Bắt xe đi tới một quán com tấm nổi tiếng nhất cái khu này, kêu ra một đĩa com thịt sườn thơm phức. Tôi vừa ăn vui vẻ vừa sẵn dịp nghe hội bà tám bàn bên tám chuyện.

- Con của bà Đào gần xóm Chợ thì giờ cũng chưa tìm thấy, công an cũng không có tin tức gì. Mà mới hôm qua tôi còn nghe đâu có đứa con gái lại mất tích, nhà gần bệnh viện A nè. Thấy ghê quá trời, bà Phụng kêu con Mi đi đứng cẩn thận chút đi.

Tôi vừa nghe vừa ngẫm nghĩ, lại có người mất tích à... đạo này khu vực quanh đây không còn thấy an toàn mấy nhỉ?

Giọng một người phụ nữ vừa nhai nhóp nhép vừa nói:

- Tôi nghi một là bắt cóc, còn hai là giết lấy nội tạng. Cái gì chứ cái vụ giết người lấy nội tạng bán sang TQ tôi nghe lâu rồi. Mà nghĩ ở đâu thôi chứ ai dè nay khu mình cũng xuất hiện.

- Ở ờ bà nói đúng, bắt cóc con nít nữa. Nghe nói trái tim không là mảy tỳ đó....

Tôi nghe tới đây lại thấy có chút buồn cười với mấy bà hàng xóm, công an chưa điều tra ra được nguyên nhân là mấy bà ấy đã muốn tìm ra được thủ phạm. Thông tin nhanh nhạy, cập nhật chính xác... không ai khác ngoài mấy bà hàng xóm trong truyền thuyết.

Đang còn định nghe ngóng thêm nữa thì điện thoại trên bàn reo lên, nhìn ra bên ngoài, tôi thấy xe của Thần Chết vừa chạy tới. Thấy xe của hấn, tôi vội kêu tính tiền rồi đi thẳng ra ngoài xe.

Bên trong, Thần Chết đã yên vị ngồi đợi tôi, thấy tôi ngồi vào xe ngay ngắn, hấn liền cho xe chạy đi.

Hôm nay Thần Chết không mặc vets, anh ta chỉ mặc áo thun cùng quần jean đậm màu. Bình thường mặc vets thì ra dáng tổng tài, nay mặc quần áo bình thường thì nhìn "công tử" dễ sợ. Nhưng mà được, đẹp trai là được hết...

Tôi nhìn hấn, tôi hỏi trước:

- Anh gặp tôi có chuyện gì?

Thần Chết cũng nhìn tôi, ánh mắt anh ta vẫn sắc lạnh như bình thường, câu chữ nhàn nhạt:

- Nếu cô chưa có việc làm thì tôi thuê cô, nhiệm vụ đi theo tôi mỗi ngày. Quan sát những người tôi yêu cầu, bao gồm cả tôi.

Tôi cũng đoán được đôi chút nguyên nhân nên không cảm thấy ngạc nhiên lắm. Nhìn anh ta, tôi lại hỏi:

- Khả năng của tôi có thể giúp được cho công việc của anh à Thần Chết?

Phía trên người đàn ông tên Tú hôm trước đột nhiên chồm cái đầu ra, anh ta cười ha hả rồi nói:

- Tất nhiên là giúp được thì Đông Quân mới thuê cô, không giúp được thì thuê cô làm gì.

Tôi nhìn anh ta, lờ mờ nguyền:

- Cụ thể đi ông bạn. Tôi thất nghiệp thật nhưng không phải ai thuê tôi tôi cũng làm. Lỡ bọn anh làm ăn phi pháp, tôi theo bọn anh thì tôi cũng bị bắt à?

Tên Tú gật gù:

- Ở thì cũng có lý... Đông Quân, cậu thuê cô ta làm gì?

Cả tôi cả tên Tú đều ngời nhìn tên Thần Chết chăm chăm, thấy bọn tôi nhìn, anh ta mới thông dong lên tiếng giải thích:

- Cô ta có thể nhìn thấy được người sắp chết, có thể nhận biết được người chết oan. Khả năng này không phải ai cũng có được, ừ người thì mới có được một người. Chưa biết thuê cô để làm gì nhưng nhân tài là không bỏ lỡ. Thế thôi.

Tôi nhìn Thần Chết rồi lại quay sang nhìn tên Tú, tên Tú cũng nhìn tôi chăm chăm. Tôi lại nghe tên Tú cất cao giọng hỏi:

- Chỉ đơn giản vậy thôi à?

Thần Chết gật đầu:

- Vậy thôi.

Tôi lại quay sang nhìn tên Thần Chết, tôi tạm thời chưa hiểu được nguyên nhân vì sao anh ta muốn thuê tôi. Có thể đúng như anh ta nói, anh ta không muốn bỏ lỡ khả năng đặc biệt của tôi. Nhưng cũng có thể có nguyên nhân sâu xa nào đó mà chỉ mình anh ta biết...

Ngẫm nghĩ, tôi ra câu hỏi:

- Lương của tôi thế nào?

Tên Thần Chết nhìn tôi, môi anh ta nhếch lên như muốn cười:

- Tôi cho cô ra giá.

Cho tôi ra giá sao? Ra giá bao nhiêu là được nhỉ?

Bất giác tôi nhìn sang tên Tú, tôi cười cười rồi hỏi dò anh ta:

- Lương của anh bao nhiêu một tháng?

Tên Tú vênh mặt, đắc ý:

- Cũng không nhiều, đủ mua một chiếc SH.

SH? SH cũng tèm tèm gần trăm triệu, mà SH Ý có khi lại đắt hơn...

Nghĩ nghĩ xong xuôi, tôi quay sang tên Thần Chết, ra giá chắc nịch:

- Phần nửa lương của tên Tú.

Tên Tú vội lên tiếng:

- Cô gái này, lương của tôi là đặc biệt, cô làm sao...

Tên Tú chưa nói hết câu thì tên Thần Chết đã cắt ngang lời:

- Thành giao.

Tôi gật đầu cười hài lòng, chu choa... tên Thần Chết này cũng sộp đấy chứ.

- Đông Quân... cậu điên rồi...

Tôi vênh mặt lên với tên Tú rồi lại quay sang Thần Chết, nụ cười trên môi tôi rực rỡ:

- Thần Chết, thành giao.

Tên Thần Chết nhìn tôi, hai tay anh ta dang rộng đặt trên thành ghế, trong giọng nói pha chút ý cười:

- Gọi tôi là Đông Quân.

Đông Quân? Vị vua của Mặt Trời sao?!

Kể từ hôm đồng ý đi theo tên Quân, tôi mới thực sự hiểu chữ "chán" là như thế nào. Mẹ ơi, từ sáng tới chiều lêu đêu đi theo hần, ăn thì ăn ngon thật đấy nhưng chán thì... má ơi... nó chán vô cùng.

Lúc thì ngồi trên xe đi công việc với hần, lúc thì về công ty của hần nằm ườn ra đọc truyện. Công ty của tên Thần Chết không to, nhân viên cũng không nhiều, tên Tú cũng là nhân viên ở đây, chức vụ của anh ta là phó giám đốc. Tôi thì lại không có chức vụ gì cụ thể, nên ai hỏi tôi bảo tôi làm thư ký riêng của giám đốc. Chứ nếu không nói là thư ký thì chẳng nhẽ lại nói là đi tìm người chết?

Mà thực ra ở thời điểm này mà tìm được công việc "nhàn" như vậy, mức lương cao tới như vậy thì thật là một điều không dễ dàng gì. Tôi thì lại mê tiền, trừ những việc làm phạm pháp ra thì ai thuê tôi làm việc gì để có nhiều tiền tôi cũng sẽ làm.

Vì "tính chất công việc" nên sáng sớm tôi phải đi làm sớm, đêm thì về có chút muộn. Mấy hôm nay ngày nào tôi cũng theo chân Đồng Quân, hần đi đâu tôi đi theo đó, cũng nhìn ra được mấy vị chuẩn bị "nhập thổ" rồi dương thế. Đối với việc biết được người ta sẽ chết, ban đầu tôi còn ám ảnh nhưng càng về sau càng cảm thấy bình thường. Sinh lão bệnh tử, người đời ai rồi cũng phải trải qua...

Đêm nay tôi cũng về muộn, vì lúc tối tên Thần Chết có buổi tiệc rượu tiếp khách, tôi thân là thư ký nên phải đi theo cùng. Thật ra thì tôi cũng khá được việc, ban đầu còn rảnh rỗi chứ về sau thì bận tới bù đầu. Công ty của Thần Chết thì nhỏ nhưng lượng công việc mỗi ngày rất nhiều, chuyên môn của tôi không phải là thư ký nhưng làm thì cũng tạm được. Vừa giúp đỡ tên Tú, vừa sắp xếp lịch làm việc cho Đồng Quân, xem ra cũng không nhàn như tôi nghĩ.

Vừa về tới phòng tôi đã ngã nhào xuống giường thờ đốc, hồi tối này có uống chút rượu nên bây giờ có chút lằng lằng. Định là thôi không uống nhưng tên Tú cứ kích dêu, tôi không uống thì phải chịu thua nên cứ thế mà uống chút ít.

Thả người xuống giường, tôi định nằm nghỉ một chút rồi đứng dậy đi tắm cho tỉnh táo. Nhưng chưa kịp nằm nghỉ thì lại nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa, cảm thấy hôm nay có chút mệt mỏi nên tôi không định đi ra mở cửa, cứ nằm ý một chỗ. Mà người đứng bên ngoài gần như không có ý định muốn bỏ đi, tôi cứ nghe tiếng gõ cửa vang lên cóc cóc. Cảm thấy có chút phiền, tôi mới khó chịu nói vọng ra:

- Ai vậy?

Một giây... hai giây... ba giây... tôi vẫn không nghe ai lên tiếng. Cứ tưởng người bên ngoài đã bỏ đi rồi nên tôi mới quyết định đứng dậy đi tắm. Vừa mở tủ lại nghe tiếng gõ cửa vang lên:

- Cốc cốc cốc...

Có chút bực mình, tôi liền đi nhanh ra ngoài, vừa mở cửa vừa bực dọc:

- Ai vậy...?

Ừa, đâu có ai.

Gió bên ngoài khá lạnh, trước cửa phòng trống trơn không có ai ngoài mấy cây xanh đang đung đưa theo gió. Quái, tối rồi ai còn chơi trò gì kỳ vậy?

Phòng của tôi không nằm trong biệt thự của Trần Đồ mà nằm bên ngoài riêng biệt. Sát phòng tôi là phòng của chị Diệu và hai chị giúp việc. Đối diện phòng tôi là phòng của Thanh Nga, khu phòng này xây theo kiểu resort riêng biệt, nằm độc lập phía bên hông biệt thự lớn Trần Đồ. Khu phòng này vừa là phòng dành cho khách ngủ lại cũng vừa là phòng cho mấy đứa con gái bọn tôi. Còn đàn ông làm việc trong Trần Đồ thì ngủ ở dãy phòng xa hơn, gần với xưởng dệt may của bác Liên sau khu đất của Trần Đồ.

Có chút lạnh nên tôi đưa hai tay lên xoa xoa vai, vừa ôm thân mình vừa đưa mắt ra quan sát xung quanh. Trời đêm hôm nay không tối lắm, bên ngoài gió cũng có chút lớn, xa xa đẳng kia mấy anh bảo vệ vẫn còn ngồi nhâm nhi ấm trà, nói chuyện rôm rả. Nhưng... có ai trước cửa phòng tôi đâu nhỉ?

Tôi nhìn trước nhìn sau, nhìn ngang nhìn dọc vẫn không thấy bóng dáng của ai. Không hiểu sao tự dưng có chút ón khiến da gà tôi nổi lên cục cục. Tôi lăm lăm:

- Tối rồi, tôi nhát gan... ai có ý muốn đùa vui thì cho tôi xin... đừng hù tôi tội nghiệp.

Nói rồi tôi quay vào trong phòng đóng cửa lại, vừa đóng cửa lại thì cảm giác lạnh lạnh khi nãy liền biến mất. Không biết là do phòng của tôi ấm hay là bản thân tôi muốn ấm đây nữa.

Nhưng khi chưa kịp đi tắm tôi lại nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa lộc cộc... Mẹ ơi, cái quái gì nữa đây?

Trong lòng có chút run run, tôi đi từ từ lại gần sát cửa, khẽ lên tiếng:

- Ai... ai vậy?

Bên ngoài không nghe tiếng trả lời nhưng tiếng gõ cửa vẫn vang lên đều đều. Tôi run quá nhưng cái tính tò mò vẫn không bỏ được, chẳng lẽ hôm nay tôi bị "ma" nhát?

Từng tiếng tim đập thình thịch... thình thịch... tay tôi dè trên chốt cửa, vừa lên tiếng tôi vừa vịn cửa từ từ:

- Ai... bên ngoài đó vậy?

Dù cho tôi hỏi tới mấy lần nhưng bên ngoài vẫn tuyệt nhiên không nghe tiếng đáp lại. Tôi nửa muốn mở cửa, nửa lại không dám. Bây giờ mở cửa mà lỡ gặp "ma" thiệt thì làm sao?

Sợ quá tôi mới lên tiếng dọa nạt, coi như là tự trấn an bản thân mình. Tôi nói:

- Tôi sống không đụng chạm ai hết... ai muốn giỡn muốn đùa thì chọn người khác đi..

Vừa dứt câu, tiếng gõ cửa bên ngoài liền biến mất. Lần này thì rõ ràng là có "ai đó" đang đứng bên ngoài rồi, nếu không phải là "ai đó" thì làm sao nghe được tôi nói mà ngừng gõ cửa.

Không gian trong phòng của tôi yên ắng không nghe được một tiếng động gì ngoài tiếng tim tôi đang đập rộn lên. Bên ngoài vẫn im thin thít như là bình thường.... Nhưng đang yên ắng, bỗng dưng tôi nghe được tiếng tí tê thút thít kèm theo tiếng kêu du dương của một cô gái:

- Chị Annn..... chị Annn....

Mẹ ơi, ai kêu tôi... ai kêu?

Lần này thì chân tôi không còn đứng vững được nữa rồi, tôi vịn cả hai tay vào chốt cửa, mặt chắc đang tái xanh. Tôi nhắm tịt mắt, miệng khấn "Nam Mô A Di Đà Phật" liên tục. Vừa khấn tôi vừa run, mà càng run tay tôi lại đổ mồ hôi liên tục.

Bên ngoài vẫn còn tiếng gõ cửa kèm theo tiếng thút thít rít nhẹ như tiếng gió thổi, nếu nghe kỹ sẽ nghe được cả tiếng kít kít của móng tay đang cào vào cửa phòng. Tôi sợ tới hoảng rồi, bình thường thấy người sắp chết đã khiến tôi ám ảnh muốn điên, huống chi bây giờ là người chết tới tìm... Cứu...ai cứu tôi với.

Tôi đứng im bất động, hai chân run run mà hai tay cũng run không kém. Mặc cho bên ngoài có tiếng động gì hay là ai gọi tôi cũng không nghe, cứ nhắm mắt mà khấn Phật. Độ 5 phút sau, bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh, tiếng thút thít cũng không còn. Cảm giác bản thân không còn cảm thấy lạnh sống lưng nữa, tôi mới từ từ đứng dậy.

Ôi trời ơi, sợ quá đi!

"Cọc cọc cọc cọc.... An... An..."

Nghe tiếng kêu mà tôi giật nảy mình, nhịp tim vừa mới bình ổn lại bắt đầu đập như điên. Tôi ôm ngực, không dám thở mạnh vì sợ.

Bên ngoài tiếng kêu ngày càng lớn:

- An... An... em có trong đó không?

Ồ, là cậu Lập... là tiếng của cậu Lập mà.

- Ai vậy? Ai vậy?

- Là anh đây, Huy Lập.

"Phù", tôi thở mạnh ra một hơi, là cậu Lập thì may quá, may quá...

Tôi quay lưng lại, đi ra vặn chốt cửa để mở cửa cho cậu Lập. Vừa thấy cậu, sự căng thẳng của tôi giảm đi quá nửa, tôi khẽ hỏi:

- Cậu, cậu làm tôi hết hồn.

Thấy mặt mày tôi biến sắc, cậu Lập lo lắng hỏi:

- An, em sao vậy? Sao mặt em xanh mét vậy? Em bệnh hả, có sao không?

Thấy sự lo lắng hiện rõ trên mặt cậu, tôi vội cười, trấn an:

- Không... không sao, tôi không sao hết.

- Thiệt là không sao không, em bị gì phải nói với anh đừng giấu.

- Thiệt mà, tôi không sao thiệt mà, cậu đừng lo cho tôi.

Thấy tôi xác nhận là không sao cậu mới tạm hài lòng. Nhìn nhìn tôi một lúc lâu, cậu khẽ lên tiếng hỏi:

- Em... tại sao hôm đó em lại đồng ý với ba anh?

Nghe cậu hỏi tôi ngược mắt lên nhìn cậu, trên gương mặt cậu hiện lên một tầng buồn rầu. Cậu cứ nhìn tôi chằm chằm chằm, nhìn để nghe câu trả lời từ tôi.

Thật sự tôi không biết phải nói với cậu thế nào, tôi không thể nói tôi vì sợi dây chuyền mà đồng ý giao kèo kia với chị Nga được. Hon nữa, nếu cậu Lập mà biết chị Nga uy hiếp tôi chắc cậu sẽ xử đẹp chị Nga mất. Tôi thì không yêu thương gì bà Nga ấy rồi, nhưng mà thọc mạch với cậu Lập... tôi làm không được.

Về sợi dây chuyền... tôi không thể nói đó là kỷ vật của mẹ tôi... không thể...

Chần chừ hồi lâu, tôi mới lúng túng trả lời:

- Tôi... tôi không thể nói lý do vì sao tôi đồng ý, nhưng thực ra bản thân tôi cũng không muốn như vậy.

Cậu Lập có chút sững sốt, cậu gấp gấp hỏi tôi:

- Có chuyện gì, ai uy hiếp em?

Tôi xua tay:

- Không ai uy hiếp tôi cả, tôi là có lý do của riêng mình. Cậu cũng biết tính tôi mà, những thứ tôi không muốn nói thì cậu đừng hỏi... tôi sẽ không nói đâu.

Huy Lập nhìn tôi không chớp mắt, chốc lát sau cậu khẽ thở dài, giọng điệu bất lực:

- Anh... anh không thể hiểu được em. Em muốn gì, em cần gì... chưa bao giờ em cho anh biết. Tiểu An, em muốn anh phải làm sao, phải làm sao thì em mới chịu cho anh một cơ hội đây?

Tôi nghe từng lời cậu nói, thoáng chốc tôi cũng đờm buồn. Cũng không phải là tôi không có tình cảm nam nữ với cậu... thực ra là cũng từng có...

Tôi không phải là người chưa yêu ai và cũng không phải loại người ngại yêu ngại chia ly. Nhưng nếu cảm thấy tương lai mờ mịt, chuyện tình cảm đó sẽ không đi về đâu thì tôi nhất định sẽ không dại gì mà đắm đầu vào. Mà tôi với cậu Lập chính xác là như thế, chuyện của tụi tôi sẽ chẳng đi tới đâu được đâu.

Thấy tôi im lặng không nói gì, cậu cũng lặng im nhìn tôi. Thoáng chốc, tôi nghe giọng cậu đờm sâu:

- Em đã từng hứa sẽ không đồng ý với yêu cầu của ba anh, nhưng mà ngày hôm đó em lại đồng ý. Năm năm trước hay là năm năm sau, em cũng chưa từng nghĩ tới anh có đúng không? Trên đời này không phải chỉ có duy nhất một mình em là con gái đầu Bình An, không phải...

Ngừng một lát, cậu lại nói tiếp, lần này cậu vừa nói vừa cười... nụ cười sao mà chua chát quá:

- Nhưng mà sao trong lòng anh chỉ nhớ tới mình em thôi vậy... sao vậy An?

Cậu đau, lòng tôi cũng buồn... nhưng mà biết làm sao đây... Tôi không có cách nào khác, hoàn toàn không có cách nào...

Tôi ngược mắt lên nhìn cậu, giọng nói cũng không vui vẻ gì:

- Cậu biết tại sao không? Vì tôi và cậu không có tương lai... mãi mãi không có tương lai.

Cậu Lập nhìn tôi, gương mặt cậu thoáng ngạc nhiên cùng nghi ngờ. Tôi thấy cậu định hỏi nhưng chờ mãi cậu lại không nói năng gì. Tôi và cậu cứ đứng nhìn nhau như thế cho tới khi gió lên, cậu mới đẩy tôi vào trong phòng. Giọng cậu dịu đi hẳn:

- Em vào trong đi, gió lên rất lạnh. Anh... anh không biết tương lai em nói ngụ ý là gì nhưng anh vẫn sẽ chờ... chờ cho một ngày em nhớ tới anh.

Nói dứt câu, cậu liền quay lưng đi thẳng ra bên ngoài. Nhìn theo bóng lưng thẳng tắp của cậu, nhìn thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên. Tôi khẽ thở dài... có vài chuyện thực là khiến con người ta mệt mỏi.

Nếu không có những lời nói của ngày hôm đó, rất có thể tôi đã mở lòng ra với cậu rồi. Trách là trách tại tôi quá thính... thật là quá thính!

Sáng của ngày hôm sau, đang bận rộn với mớ hồ sơ của tên Tú thì điện thoại trên bàn tôi reo lên. Nhìn vào màn hình, hai chữ "Bác Khang" hiện rõ mồn một. Thấy tên bác, tôi vội bắt máy không dám chần chừ.

- Alo, con nghe bác Khang ời.

Trong điện thoại, tiếng bác Khang gấp gáp:

- An hà, con tới bệnh viện ngay đi... con bé Hoa con của cô Thọ mất tích rồi.

Tôi ngạc nhiên tới trố mắt, trong lòng tự dưng sinh ra linh cảm kỳ lạ... bé Hoa... bé Hoa con của cô Thọ... bé Hoa...

Trời!!!

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Lúc tôi chạy tới nhà đại thể của bệnh viện đã thấy bác Khang đứng ngồi không yên đi tới đi lui. Thấy bác tôi liền chạy lại, hỏi gấp:

- Bác Khang, có chuyện gì vậy bác?

Bác Khang gấp gáp, ông đưa cho tôi tấm ảnh, nói nhanh muốn nuốt chữ:

- An con coi thử tấm hình này đi, coi coi con bé Hoa nó sao rồi?

Tôi nhìn bác rồi lại nhìn tấm ảnh trên tay bác, trong ảnh có rất nhiều người nhưng nổi bật nhất là bé Hoa. Con bé xinh xắn lắm, mặc chiếc váy trắng tinh khôi đang cười rất tươi, nụ cười sáng như trăng rằm. Chỉ có điều, ảnh trắng lại bị bao bọc bởi một màn sương đen u ám...

Tôi nhìn bác Khang, nhìn gương mặt lo lắng tột cùng của bác. Trong phút chốc tôi không biết nên trả lời bác thế nào. Bởi bé Hoa... con bé đã chết rồi!

Tôi thờ dài, ấp úng nói không nên lời:

- Bác Khang... con bé...

Tôi không dám nói từ "chết" nên thay vào đó là cái lắc đầu chua xót. Tôi với bé Hoa không quá quen thân, nhưng tôi với cô Thọ lại thân nhau như cô cháu trong nhà. Đối với sự thật này, tôi thật sự không thiếu phần đau xót...

Bác Khang tay siết tấm ảnh, gương mặt ông sụp xuống, hốc mắt đỏ ửng, ông nghẹn ngào:

- An... bé Hoa nó còn nhỏ tuổi hơn con nữa...

Tôi nhìn bác, nhìn sự đau lòng của bác mà khiến lòng tôi cũng trùng xuống. Ôm lấy vai bác, tôi không biết nói gì hơn ngoài mấy câu khuyên nhủ dư thừa.

- Bác, bác bình tĩnh lại...

Giọng bác Khang trầm khàn:

- Rồi bác biết nói sao với cô Thọ con đây, bà ấy mà biết tin này... bác... bác thật không biết bà ấy sẽ ra sao.

Tôi không nói gì ngoài im lặng thờ dài, giờ phút này có nói gì cũng không còn quan trọng nữa. Hết nhìn bác Khang rồi nhìn tới tấm ảnh trên tay bác, phần số của bé Hoa sao mà gần

ngủi quá...

Trên suốt dọc đường đi về, tôi vẫn không thôi suy nghĩ về chuyện của bé Hoa. Đặc biệt là chuyện tiếng kêu cửa đêm hôm qua. Mặc dù sợ nhưng tôi vẫn còn nhớ rõ tiếng kêu du dương lúc đó là hai chữ "Chị An". Mà đã kêu tôi là chị An thì chỉ duy nhất có mấy người, bé Hoa là một trong số đó.

Nhưng mà, tôi với con bé có thân thiết lắm đâu, kể từ hồi tôi về nước tới giờ tôi còn chưa gặp mặt nó được lần nào. Nhớ lúc trước còn ở bên Hàn, lúc gọi facetime về cho bác Khang, lần khi bác tới chùa chơi với chú Thành thì tôi mới nhìn thoáng qua con bé được mấy lần. Còn đâu gặp mặt trực tiếp ngoài đời thì đã hơn 5 năm rồi tôi chưa được gặp. Nếu đúng như thế thì tại sao con bé lại về gọi tôi? Mục đích của con bé là gì?

Càng nghĩ tôi càng cảm thấy quái lạ, tôi vẫn tin người chết có thể về tìm người thân của mình, nhưng nếu được về thì nên về tìm gặp người thân chứ sao lại tìm gặp tôi?

Tôi quay về công ty trong tâm trạng buồn rầu ù rũ, dạo này tôi được kẻ một bàn làm việc trước cửa phòng của Thần Chết nên mỗi khi anh ta đi ra hay đi vào thì đều gặp được tôi. Hôm nay công ty không có nhiều việc để làm, tôi thì đang đau lòng chuyện của bé Hoa nên cũng không có tâm trạng xông xáo chạy xuống phụ việc cho tên Tú.

Đồng Quân sau khi đi ra ngoài về, lúc đi ngang qua bàn làm việc của tôi, thấy tôi đang nằm ườn ra bàn, hắt khề ho hen mấy tiếng.

- Bình An, hôm nay cô rảnh lắm à?

Tôi ngước mắt lên nhìn hấn, thờ dãi đáp:

- Không rảnh, tôi đang bận lắm.

Thần Chết đi lại gần bàn làm việc của tôi, hấn nhìn tôi, tay chọt chọt vào trán tôi. Hấn khề hỏi:

- Bình thường tôi thấy cô dư năng lượng lắm, hôm nay sao thế?

Tôi lại thờ dãi thêm một hơi, lưng cũng tự động ngồi thẳng dậy. Nói gì nói, người đàn ông này cũng là sếp của tôi, tôi không được thất lễ với anh ta. Buồn thì buồn thật nhưng làm vẫn phải làm, mà quan trọng nhất là lương bắt buộc phải nhận đủ. Nghĩ nghĩ, tôi mới trả lời:

- À cũng không có gì đâu sếp, tôi hơi không khỏe.

- Ủ. Nếu mệt tôi cho cô về sớm, tôi rất không thích người thiếu sức sống. Về đi.

Nghe anh ta nói cho tôi về sớm, hai mắt tôi sáng rực, tôi gấp gấp hỏi lại:

- Thật sao sếp?

Thần Chết hai tay dứt vào túi quần âu, gương mặt rất chi là bình thường, anh ta nhàn nhạt trả lời:

- Nếu cô không thích về thì có thể ở lại làm tiếp...

Không cần đợi anh ta nói hết câu, tôi đã vội gật đầu lia lịa:

- Không, cảm ơn anh, tôi về... tôi về ngay.

Nói rồi tôi liền thu dọn túi sách đứng dậy ra về, sợ là cứ ngồi đây thì Thần Chết lại đổi ý. Biết là có về tôi cũng không giúp cho bé Hoa sống lại hoặc là giúp cho tôi tìm được nơi bé Hoa đang ở nhưng chí ít nó cũng giúp tôi thoải mái hơn chút. Thà là tôi không biết con bé đã chết thì tôi còn có thể hy vọng con bé sẽ trở về, còn đằng này... bắt lực không sao tả xiết.

Tôi bắt xe tới bệnh viện tìm bác Khang nhưng nghe đồng nghiệp ở đó nói hôm nay bác xin nghỉ. Tôi chắc mẩm trong bụng chắc là bác đi tới nhà cô Thọ rồi chứ không đâu. Ban đầu tôi cũng định bắt xe đi tới đó nhưng nghĩ lại rồi thôi. Tới gặp cô Thọ chỉ làm cho bản thân tôi thêm khó chịu chứ cũng không làm được gì...

Về Trần Đô, tôi đi thẳng vào phòng không nói với ai câu nào. Nằm xuống cứ nghĩ về con bé khiến đầu óc tôi căng thẳng vô cùng. Chuyện đêm hôm qua tôi vẫn chưa hết bàng hoàng thì hôm nay lại nhận được tin dữ. Không chắc "người" hôm qua về gọi tôi có phải chính xác là vong hồn của con bé không nhưng trước mắt tôi có thể chắc khoảng 80%. Vì từ đó giờ tôi chưa từng bị như vậy bao giờ, chưa từng có "ai" tìm tôi kiểu như thế.

Mà ngoài chuyện đó ra thì tôi còn thắc mắc một chuyện hơn nữa, tôi thực tò mò không biết con bé bị tai nạn mà chết hay là do... Lạy Trời... mong cho suy nghĩ của tôi không là sự thật...

Nằm một lát tôi liền gọi cho bác Khang hỏi về tình hình của cô Thọ mẹ bé Hoa. Bác Khang cứ thờ dãi thườn thợt, bác bảo cô Thọ đang hy vọng lắm, mà phía công an cũng đang vào cuộc tìm kiếm, đang tình nghi là bị bắt cóc. Nghe bác Khang kể, tôi cũng không biết nói gì, hai bác cháu chỉ biết thờ dãi rầu rĩ trong điện thoại. Thú thực cũng không phải tôi không muốn nói cho cô Thọ biết sự thật về bé Hoa, nhưng mà nói ra vào lúc này thì không có lợi ích gì cả. Tôi chỉ biết bé Hoa đã chết chứ còn vì sao chết thì rồi lại không biết. Bây giờ nói ra thì cô Thọ lại nghĩ tôi trù ẻo, hoặc giả dụ như có ấy tin lời tôi thì cũng không hay. Phía công an chưa có kết luận mà người nhà lại tin là nạn nhân đã chết thì biết làm sao. Mà điều quan trọng nhất, bác Khang không muốn cho ai biết về khả năng đặc biệt đó của tôi, bác sợ tôi sẽ gặp phiền phức.

Nằm lăn qua lăn lại trên giường mãi cũng mệt người, thấy có chút chán nên tôi mới đi xuống vườn tìm MiMi chơi với nó một chút. Vừa ôm MiMi tôi vừa thủ thủ với nó mấy chuyện trên trời dưới đất, cục bóng mèo này không biết có hiểu tôi nói gì không mà nhìn bộ dáng nó nằm im trông ngoan lắm.

Chị Diệu đi từ xa lại, thấy tôi chị liền kêu:

- An... An...

Nghe chị Diệu kêu, tôi cũng liền lên tiếng trả lời:

- Ôi, em đây.

Thấy tôi, chị Diệu liền sáp lại:

- Ừ em biết chuyện gì chưa? Biết chưa?

Ồ... tôi có biết gì đâu. Lắc lắc đầu, tôi trưng ra bộ mặt ngờ nghệch:

- Không, em có biết gì đâu.

- À quên, mấy nay em đi làm chắc không biết. Chị nghe bà chủ nói vài bữa nữa cậu Hai về.

Tôi nhìn chị Diệu, mặt càng lúc càng dần ra, tôi làm gì biết cậu Hai là ai đâu?!

- Cậu Hai... cậu Hai là ai?

Chị Diệu nhìn tôi, mặt chị ấy có chút ngạc nhiên:

- Em không biết thiệt hả? Cậu Hai là anh của cậu Ba Lập mà em không biết sao?

Tôi vẫn lắc đầu:

- Không, em không biết.

- Ủa. Mà ờ em không biết cũng đúng, cậu Hai hiếm lắm mới về đây thăm nhà. Hồi em đi du học cậu có ghé đây một lần, đẹp trai lắm. Cậu Lập đã đẹp trai, cậu Thuận còn đẹp trai hơn nữa.

Nói tới hai chữ "đẹp trai", mắt chị Diệu sáng rõ lên trông thấy. Thì ra mục đích chị ấy thông báo tin này cho tôi là muốn nói tới việc cậu Hai đẹp trai. Haiz khổ bà chị này quá.

Tôi cười cười chứ không nói gì, về chuyện cậu Hai Thuận nào đấy tôi không rõ lắm, mà thực ra tôi cũng không muốn tìm hiểu kỹ càng. Họ Trần này giàu có như vậy thì tránh sao được mấy chuyện mà người ngoài không biết.

- Bình An.

Nghe tiếng kêu, tôi khẽ nghiêng người nhìn... ơ cậu Lập.

Thấy cậu Lập đi tới, chị Diệu liền nhanh chân đi ra chỗ khác, tính cậu Lập không mấy dễ chịu, đặc biệt lại không thích tiếp xúc với người không thân. Nên mỗi khi thấy cậu ấy nói chuyện với ai, người làm trong nhà đều rất thức thời đi xuống, hoặc là tránh sang một bên.

Thấy cậu đi tới trước mặt, tôi cười hỏi:

- Cậu... cậu tìm tôi?

Huy Lập cười rất đẹp, tay cậu khẽ vuốt đầu MiMi, cậu trả lời:

- Ừ, anh nghe mọi người nói em không vui. Sao vậy, đi làm bị người khác ức hiếp à?

Tôi lắc đầu, nhìn cậu trả lời:

- Không, ai ức hiếp tôi được, có tôi không ăn hiếp người ta thì thôi...

Mặt cậu Lập thoáng chút buồn cười, cậu hỏi:

- Vậy thì tại sao em buồn?

- Tôi... à thì tự dưng có chuyện buồn, trên đường gặp chuyện không vui nên buồn.

Cậu Lập tay vẫn vuốt ve MiMi nhưng mắt lại nhìn tôi chăm chú, bỗng dưng cậu kéo tay tôi, môi cậu khẽ nở nụ cười:

- Đi, đứng dậy đi, anh đưa em đi chơi cho hết buồn.

Bị cậu kéo bất chợt, tôi có chút giật mình:

- Đi đâu?

- Chưa biết, em muốn đi đâu anh đưa em đi đó. Lên thay đồ đi.

Nói dứt lời, cậu Lập liền kéo tôi kéo ca MiMi đi vào trong, đợi tôi thay quần áo xong cậu cứ thế nắm tay tôi dắt ra xe. Không biết là đi đâu nhưng cứ đưa tôi đi trước đã.

Xe chạy được một đoạn ngắn, tôi mới quay sang cậu, hỏi:

- Bây giờ đi đâu đây cậu?

Huy Lập vừa lái xe vừa cười cười nhìn tôi:

- Em suy nghĩ đi.

Đi đâu bây giờ, tôi thực sự cũng không biết nên đi đâu... À phải rồi ha...

Tôi quay sang Huy Lập, nở nụ cười rục rịch:

- Cậu, tôi nghe nói club 108 rất đẹp, hình như hôm nay có ca sĩ về hát. Tối đó chơi đi, được không?

Huy Lập gật đầu, nụ cười trên môi cậu ấy tươi thêm một chút.

- Được. Em thích đi đâu cũng được.

Sau khi xác định sẽ tới club 108, cậu Lập không đưa tôi tới club chơi ngay mà lại đưa tôi đi kiểm cái gì ăn trước. Huy Lập chờ tôi tới một nhà hàng hải sản, kê một bàn đầy ắp đồ ăn, ăn xong cậu mới chịu chờ tôi tới club 108.

Thực ra ban đầu tôi cũng không có ý định sẽ đi chơi với cậu Lập, nhưng nghĩ lại, tôi bây giờ cũng đang buồn mà cái Yến thì đang đi thực tập không rảnh để đi chơi với tôi nên đồng ý đi chơi với cậu Lập cũng có thể coi là một lựa chọn sáng suốt. Tôi với cậu Lập trước giờ vẫn không có khúc mắc gì, việc tôi đi du học cũng không thể nói là vì trốn tránh cậu ấy. Cái tôi luôn ngại ngùng từ trước tới giờ là vì tôi sợ tôi sẽ nảy sinh tình cảm với cậu... thứ mà suốt đời này tôi không thể để nó xảy ra.

Nhưng mà thực ra bản thân tôi cũng có chút tò mò, tôi muốn biết tôi có bao nhiêu tình cảm với cậu, và phần trăm tình cảm ấy có thể biến thành tình yêu được hay không?!

Lúc tôi tới club 108 thì trời cũng sụp tối, nhìn bên ngoài club không lớn nhưng bên trong lại rộng vô cùng. Công nhận nơi này đúng như lời đồn, club 108 sinh ra là để dành cho những cậu ấm cô chiêu giải sầu tìm niềm vui.

Huy Lập kéo tôi tới một bàn trống, đây là khu vực vip, có thể nhìn cận cảnh sân khấu bên dưới mà không cần chen chúc với người khác. Tôi lúc bên Hàn có khi đi bar club liên hoan với bạn nên với môi trường náo nhiệt ở đây tôi cũng không thấy lạ lắm gì. Kêu một ly nước ép hoa quả, cậu Lập thì uống rượu tây, đợi khi bên dưới lên đèn cũng là lúc người ra người vào tấp nập.

Lắc lư nhẹ nhàng theo nhạc, cậu Lập nhìn tôi, nói có chút lớn tiếng:

- Thích không?

Tôi gật gật đầu, nụ cười cũng không tiết kiệm như mọi khi:

- Cũng thích.

- Sau này nếu thích thì nói với anh, anh sẽ đưa em đi.

Tôi gật gật đầu cho có, cậu ấy đang vui, tôi không nên làm cậu ấy mất hứng.

Cậu Lập là công tử có tiếng ở thành phố này, Trần gia thế lực cũng gọi là có tiếng lắm nên chuyện thiếu gia của Trần gia vùng chút tiền ăn chơi cũng không có gì là lạ. Mà Huy Lập dù có ăn chơi nhưng chưa bao giờ để lại tai tiếng gì, hay nói cách khác cậu ấy ăn chơi vô cùng lành mạnh. Tôi từng nghe Kim Yên nói, cậu Lập cũng không ít lần đưa chân dài hot girl nổi tiếng đi chơi. Nhưng dù là thế thì cũng coi là hợp lý, thanh niên chân chính lại giàu có nếu không có bạn gái thì mới thấy kỳ lạ.

Ngồi với tôi một chút, cậu Lập đứng dậy đi vệ sinh. Tôi vẫn ngồi nguyên chỗ cũ nhìn những người phía dưới đang đứng đưa lắc lư theo nhạc. Phải chi bây giờ mà có cái Yến thì hai đứa bọn tôi có thể bung lụa thỏa thích rồi, tiếc ghê. Đợi con Yến về, tôi với nó nhất định sẽ ăn mặc thật lỏng lẻo rồi chạy tới đây oanh tạc hết những người dưới kia mới được.

Ngồi được một lát, phía bàn kia có một tên thất tình say xin đang loạn choạng đi lại chỗ này. Thấy hắn ta say quá nên vệ sỹ của club mới thay nhau dìu hắn ta đi xuống. Lúc đi ngang qua bàn của tôi, không biết hắn ta buồn ngủ hay thế nào mà lại lao đảo ngã nhào lên bàn, vệ sỹ có kéo hắn ta lại nhưng mà không kịp. Thấy hắn ngã xuống rồi la hét um xùm tôi sợ quá liền đứng bật dậy nhảy tót ra bên ngoài, xui sao hôm nay tôi mang giày khá cao, lại vì đi nhanh nên trượt chân ngã ngang hông sang bên cạnh.

Ngay lúc cứ tưởng tôi sẽ ngã "sấp mặt" thì bên eo lại được ai đó ôm kéo dậy. Đang hú hồn hú vía thì bên tai lại nghe được giọng nói trầm ấm quen thuộc:

- Cô xin nghỉ là để đi tới chỗ này à?

Ồ... ơ... Thần Chết... Thần Chết tới đây rồi à?

Tôi rụt rè liếc mắt lên nhìn người đàn ông bên cạnh. Trời đất ơi... đúng là Thần Chết rồi... eo ơi, sao đi đâu cũng gặp anh ta vậy nè?

Anh ta ôm eo tôi, mắt nhìn thẳng vào mắt tôi, má ối... đẹp trai dễ sợ... mũi cao, chân mày rậm... úi úi đẹp trai quá. Nhìn xa đã đẹp, nhìn gần kiểu này lại xuất chúng luôn.

Thấy tôi cứ nhìn mà không trả lời, Đông Quân càng siết chặt tay bên eo khiến cho cơ thể tôi gắn sát anh ta thêm chút nữa.

- Há? Tôi hỏi sao cô không trả lời?

Gương mặt nam thần cùng giọng nói trầm ấm là đủ chết người rồi, giờ lại thêm quả ôm eo ngon tình nữa... thiệt tình à...

Mặt tôi có chút đỏ lên, tôi ấp úng:

- À... tôi tôi...

- Buông cô ấy ra!

Nghe tiếng hét to tôi liền quay mặt ra nhìn, là cậu Lập... cậu ấy vừa đi tới...

Cậu Lập đi tới trước mặt tôi, cậu nắm lấy tay tôi kéo tôi về phía cậu. Gương mặt cậu giận dữ, cậu quát với Thần Chết:

- Anh lại giờ trò cũ?

Thần Chết nửa cười nửa nghiêm túc, tôi nghe anh ta trả lời:

- Trò cũ gì?

Huy Lập biến sắc, cậu ấy đi lại gần sát Thần Chết, giọng cảnh cáo:

- Tôi cấm anh đụng tới cô ấy... đừng trách tôi.

Tôi hết nhìn Huy Lập rồi lại quay sang nhìn Đồng Quân, mà giờ phút này Đồng Quân cũng nhìn tôi chăm chăm. Trong ánh mắt bình tĩnh ấy, tôi cảm nhận được tia tò mò... giống như kiểu anh ta đang tò mò xem tôi là ai..

Huy Lập kéo tay tôi, cậu ấy kéo tôi đi ngang qua Thần Chết để đi xuống cầu thang. Tôi vừa đi vừa quay đầu lại quan sát Thần Chết, tôi thấy anh ta vẫn đứng yên như vậy. Gương mặt bình tĩnh cùng dáng đứng thẳng thiu như người mẫu khiến đầu óc tôi có chút mê mẩn. Người đàn ông này đứng một chỗ cũng cảm thấy hiển ngang như một vị vua!

Tôi bị Huy Lập kéo ra tới cửa, chân vì bị trật lại bị kéo đi một đoạn dài nên giờ đây tôi có chút đứng không vững. Thấy tôi nhăn nhó, Huy Lập liền đỡ lấy tôi, cậu gấp gấp hỏi:

- An, em sao vậy?

Tôi đau thiệt sự nên cứ thế mà vịn lấy tay của cậu Lập, mồ hôi trên trán ứa ra, tôi cắn môi khẽ nói:

- Chân tôi bị trật...

- Bị trật? Có đau lắm không?

Tôi gật đầu:

- Đau, cậu đưa tôi về đi. Ở nhà vú Tuệ chữa trật chân hay lắm.

Nghe tôi đòi về, cậu Lập liền lắc đầu không đồng ý.

- Không được, vú Tuệ thì sao bằng được bác sĩ. Đi, anh đưa em tới bệnh viện.

Cậu vừa nói vừa muốn bồng tôi lên, thấy thế tôi liền ngăn lại:

- Cậu... tôi bị nhẹ thôi, cậu đưa tôi về nhà là được rồi, tôi không thích bệnh viện.

Thấy tôi cương quyết không muốn đi nên cậu cũng thôi không ép tôi nữa. Nhưng vì chân tôi đang đau nên tạm thời tôi không đi được, cậu Lập cứ muốn bồng tôi nhưng tôi nhất quyết không chịu. Bồng? Bồng như kiểu những đôi yêu nhau ấy à? Thôi cho tôi xin.

Hết cách tôi phải để cho cậu dìu tôi đi, chứ nếu bây giờ cậu không dìu thì chắc tôi đứng đây luôn quá. Bị ngã sợ mà đau quá cơ.

Vừa dìu tôi đi, cậu Lập vừa dịu giọng nói:

- An... anh xin lỗi.

Tôi nhìn cậu, khẽ trả lời:

- Cậu có lỗi gì đâu.

Cậu Lập vẫn không nhìn tôi, cậu cứ dìu tôi đi, giọng cậu trầm đi hẳn:

- Sau này anh sẽ bảo vệ cho em, anh hứa.

Tôi im lặng trước câu trả lời của cậu, trong lòng cũng có chút gì đó rung động thoáng qua... nhưng lại không quá mức mãnh liệt...

Cậu... cậu là người đầu tôi hứa sẽ bảo vệ cho tôi. là người đầu tiên...

Dưới ánh đèn đường vàng vàng sáng sáng, cậu cứ thế dìu tôi đi đến chỗ để xe mặc cho sau lưng có rất nhiều người muốn giúp đỡ. Dựa vào người cậu, tôi có cảm giác khá là dễ chịu, cái loại cảm giác như trước kia mỗi khi bác Khang bồng tôi, tôi đều cảm nhận được như vậy.

Tôi không biết tôi và cậu sau này sẽ là thế nào, tôi cũng không biết được là sau này tôi có tình cảm với cậu hay không. Nhưng giờ phút này tôi thực sự rất muốn nói cảm ơn cậu, cảm ơn cậu vì cậu đã hứa sẽ bảo vệ cho tôi... tôi thật sự cảm ơn cậu rất nhiều!

Sáng hôm sau, tôi đi làm có chút muộn. Lúc nhìn vào phòng của Thần Chết, tôi thấy anh ta đã vào làm từ lúc nào rồi. Chuyện hôm qua, không biết anh ta có giận cá rồi chém thớt tôi không nhỉ? Eo eo nghĩ cũng có chút lo lo...

Vừa ngồi xuống ghế, trước mắt tôi liền hiện ra một hộp gì đó cao cao dài dài đang được đặt trên bàn. Trên hộp dán thêm mảnh giấy tiện lợi màu vàng, trên đó viết:

"Thuốc này trị trật chân rất hay, cô sau này nên đi giày thấp. Thần Chết"

Ồi mẹ ơi... là... là Thần Chết mua cho tôi ư?!

Trong lòng có chút kinh ngạc cùng thích thú... tôi không nghĩ được rằng Thần Chết lại để ý tới tôi kỹ như thế...

Sau cái ngày đưa cho tôi lọ thuốc, Thần Chết cũng không nhắc tới việc này, anh ta giống như là quên hết sạch mọi chuyện vậy. Quên luôn cả việc đã từng đưa cho tôi lọ thuốc... thật là quái dị.

Mà anh ta đã cố ý muốn lờ đi thì tôi cũng không ngu gì mà muốn khơi lại. Mặc dù trong lòng rất muốn nói tiếng cảm ơn anh ta nhưng lại ngại anh ta sẽ dùng cái mặt khinh rẻ nhìn tôi rồi bảo là do tiện tay... thôi đành yên đang lành đừng ngu ngốc chuốc bực bội vào mình.

Còn về tôi và cậu Lập... tôi vẫn cứ như thế, vẫn dửng dưng với cậu ấy. Mà hình như cậu Lập cũng quen với thái độ dửng dưng này của tôi nên mỗi khi cậu đề xuất ý gì đó với tôi mà tôi không đồng ý thì cậu cũng thôi không ép tôi nữa. Tôi và cậu kẻ nhường người lẩn lút mãi cũng thành quen...

Chuyện của bé Hoa im được 5 ngày, tới ngày thứ 6 thì truyền ra tin dữ...

Lúc tôi chạy tới hiện trường thì thấy cô Thọ đang khóc tới ngất lên ngất xuống, bác Khang mặt mũi đỏ ửng ôm lấy cô Thọ khuyên can không ngừng. Chú Thành thì đau xót niệm Phật cho vong linh của bé Hoa. Xung quanh người dân hiếu kỳ bu xem đông nghịt.

Tôi nhìn thì thể nhỏ nhắn đang được công an đưa lên băng ca để chở về nhà đại thể của bệnh viện mà khiến cho cõi lòng tôi tan nát. Con bé còn nhỏ quá... thật sự còn nhỏ quá!

Ngước lên nhìn trời cao, hôm nay trời không nắng gắt... phía xa xa tôi nghe được tiếng chuông cuối ngày của chùa...

Một tiếng chuông nữa vang lên, báo hiệu một ngày vừa khép lại... Một tiếng khóc cất lên cao, khóc thương cho một kiếp người vừa rời đi..

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Sau khi công an vào cuộc điều tra, cái chết của bé Hoa tạm thời được kết luận lo do bị một vật cứng đập vào sau đầu gây mất máu dẫn tới tử vong. Lúc phát hiện xác cách ngày từ vong khoảng 1 tuần, tức là bé Hoa đã chết trước đó 1 tuần. Hung thủ không để lại dấu vết gây án nào trên người của con bé, thủ đoạn vô cùng tinh vi.

Hiện tại công an cũng đang mở chuyên án điều tra, tôi và mọi người tạm thời chỉ có thể ngồi chờ kết quả từ công an mà thôi.

Hôm nay là được 1 tuần sau khi con bé được về với đất mẹ, ngồi trong nhà cô Thọ, nhìn lên di ảnh của con bé mà khiến cho lòng tôi không khỏi xót xa. Cô Thọ vừa khóc vừa ôm ngực trách bản thân mình sao không biết bảo vệ con, để con bé phải ra đi khi tuổi đời còn quá trẻ. Tôi với bác Khang thay nhau khuyên nhủ an ủi cô, biết là khuyên cũng dư thừa nhưng không khuyên, tôi sợ cô Thọ sẽ không chịu nổi con bão lòng này mất.

- Hoa ơi là Hoa... sao con đi mà bỏ mẹ... Hoa ơi Hoa...

- Hoa ơi... con nghe mẹ nói gì không Hoa... Hoa ơi...

Từng tiếng kêu, từng tiếng gọi tên con nỉ non của cô Thọ mà như khiến cõi lòng tôi chết lặng. Mắt ba mắt mẹ thì là mồ côi, mắt chồng thì gọi là goá, còn mắt con... mắt con thì biết gọi là thể nào đây?

Tôi đi tới thấp cho con bé nên nhang, nhìn vào nụ cười của con bé.... thoáng chốc tôi chỉ biết chua xót thở dài. Chắp hai tay trước ngực, tôi khẽ nói:

- Hoa... có phải hôm trước em về tìm chị không? Em tìm chị em muốn nói điều gì?

- An... ai tìm con?

Nghe tiếng hỏi tôi vội quay lưng lại nhìn, sau lưng tôi chú Thành đang xách giỏ trái cây đi tới, theo sau chú là thầy Phát trụ trì của chùa.

Nghe chú hỏi, tôi mới trả lời:

- À có ai đâu chú, con đang khấn trước vong linh bé Hoa, hy vọng cho công an mau tìm ra hung thủ lấy lại công bằng cho con bé.

Chú Thành đặt giỏ trái cây lên trên bàn, chú gật đầu đồng ý:

- Chú cũng mong là như vậy.... Nam Mô A Di Đà Phật.

Mọi người ngồi xuống xung quanh cô Thọ, cô Thọ bây giờ đã nín khóc nhưng nhìn gương mặt hốc hác u buồn của cô khiến ai nhìn cũng cảm thấy xót xa trong lòng. Mọi người đang ngồi nói chuyện thì trước cửa có hai cán bộ cảnh sát đi tới. Thấy hai vị cán bộ, tôi với mọi người liền dọn chỗ để mời hai người họ vào trong.

Tôi ngồi kế bên bác Khang nghe không sót một chữ nào từ hai vị cán bộ. Có lúc thì cán bộ hỏi cô Thọ, có lúc thì cô Thọ trả lời, chủ đề chính đều xoay quanh chuyện của bé Hoa.

Tiếng cô Thọ thút thít đứt quãng:

- Con nhỏ nó hiền lắm, nó còn nói với tôi là cuối năm nay đập ống heo nó để dành hai năm cho tôi đi du lịch. Cái bữa đó, sắn trên đường con bé đi học, tôi mới kêu con bé đi ngang chùa đây quẩy bán nhang lại. Hồi chiều tôi về gấp nên quên, tôi sợ mưa xuống là ướt hết... tôi đâu có biết đó cũng là lần cuối tôi nhìn thấy con bé đâu.

Nhắc tới việc này, một vị cán bộ liền quay sang hỏi thầy Phát trụ trì:

- Hôm đó Thầy có gặp con bé không Thầy?

Thầy Phát chắp hai tay, Thầy từ tốn trả lời:

- Thưa có cán bộ, tôi có gặp bé Hoa, tôi còn dặn con bé đi học xong về sớm vì đèn đường trong khu đang bị hư.

- Thầy có thấy biểu hiện gì lạ của em Hoa không?

Thầy Phát suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, giọng Thầy nhẹ tênh:

- Tôi không thấy có gì lạ hết, bé Hoa tính tình vui vẻ hay nói hay cười, tối hôm đó con bé cũng vui vẻ như mọi khi.

Một vị cán bộ hỏi nghiêm túc:

- Cảm ơn Thầy, nếu nhớ ra chuyện gì đó thì Thầy có thể gọi cho tôi. Ngoài ra nếu có việc cần, Thầy có thể theo lệnh tới phối hợp điều tra được không?

Tôi nhìn vị cán bộ, câu hỏi này có chút ý mang tính chất nghi ngờ và thăm dò, như vậy chẳng nhẽ...

Lòng tôi có chút dậy sóng, tôi nhìn chăm chăm về phía Thầy Phát, theo dõi từng cử động, từng biểu cảm trên gương mặt của Thầy. Nghe vị cán bộ hỏi, Thầy không có chút gì là không vui, trên môi Thầy còn nở nụ cười hiền lành, Thầy gật đầu đồng ý:

- Được thưa cán bộ, tôi thân là người tu hành, giúp đỡ bá tánh là chuyện nên làm. Bé Hoa cũng coi như là cháu gái của tôi, khi nào cần tôi thì mọi người báo cho tôi biết, tôi sẽ tự đến đồn công an để giúp đỡ. Hy vọng mau tìm được hung thủ, A Di Đà Phật.

Tôi nghe Thầy nói, nhất thời trong lòng như trút được gánh nặng ngàn cân. Ban đầu khi thấy cán bộ nghi ngờ Thầy, tôi thật sự rất sợ. Nhưng qua câu trả lời của Thầy, tôi không tin là họ còn nghi ngờ. Bởi nếu một người làm chuyện ác thì nhất định không thể diễn đạt được tới như thế. Lời nói thì có thể giả nhưng biểu cảm trên gương mặt thì không thể nào giả được. Lý do mà tôi có thể phán đoán được như thế là do trước khi đi du học, tôi có theo chân anh Việt, một bác sĩ tâm lý để phụ việc ghi chép trong lúc cái Yến đi du lịch. Đi theo riết rồi cũng quen, cũng từng theo chân anh Việt vào phòng thẩm tra tội phạm nên với mấy câu hỏi ngày hôm nay của cán bộ, tôi cũng có thể đoán được ý một hai.

Trong lúc mọi người đang tập trung về hai vị cán bộ thì chú Thành lại đột nhiên đứng dậy, tôi thấy chú đi tới bàn thờ nhỏ của bé Hoa chắc là thắp nhang cho con bé. Thấy chú đứng dậy, tôi mới khẽ hỏi:

- Chú Thành, chú đi đâu vậy?

Chú Thành nhìn tôi, tôi nghe được tiếng chú thờ dài:

- Chú đốt nhang cho bé Hoa.

Tôi cũng khẽ thờ dài nhìn theo bóng lưng chú, bé Hoa thân với chú Thành còn hơn cả tôi, chắc chú đang nhớ con bé lắm... Nhưng ngay khi cây nhang còn chưa được cắm xuống lư hương thì "xèo" một tiếng, chân nhang trong lư bỗng bùng vụt cháy lên.

- Đùng... đùng Hoa...

Nghe tiếng kêu thất thanh của chú Thành mà khiến tôi có chút hoảng hốt. Tôi lật đặt đứng bật dậy dùng cây gậy gậy vào chân nhang đang cháy, chỉ mấy giây sau mớ chân nhang đã không còn phụt cháy nữa.

Cô Thọ thấy nhang bỗng bùng phụt cháy, cô lại khóc nghẹn nhìn về di ảnh của con gái mà ní non:

- Con ơi... con về phải không con?

Thầy Phát với một người bà con của cô Thọ thay nhau trấn an tinh thần cho cô ấy. Chuyện nhang đột nhiên phụt cháy cũng không có gì kỳ lạ, nhang cắm đầy lư thế kia lại có cây còn chưa cháy hết, còn mỗi lư thì phụt cháy lên là chuyện bình thường.

Bác Khang thì đi nhanh tới đỡ chú Thành, giọng bác lo lắng hỏi:

- Ông Thành, ông có sao không? Sao tự dưng yếu vậy nè, bình thường anh lý lắm mà.

Chú Thành được bác Khang đỡ lên, trên gương mặt xanh mét của chú hiện lên nụ cười gượng gạo:

- À ờ hôm qua tôi mất ngủ nên hay giật mình.

Tôi cũng đi lại đỡ chú Thành lên, vừa đỡ chú tôi vừa lo lắng hỏi:

- Chú... chú có sao không?

Chú Thành hơi nhăn nhó:

- Không sao không sao đâu con, chú không sao.

Tôi đỡ lấy tay chú, kéo chú đứng dậy:

- Chân nhang nhiều quá lại còn lư nên phụt cháy...

Chú Thành cũng gật đầu cười cười:

- Ủ ầy vụ này trong chùa bị hoài.

Tôi không nói gì, chỉ im lặng nhìn chú Thành với bác Khang đang nói chuyện với nhau. Tôi để ý chú Thành, sau khi bị nhang cháy bùng dọa chú xém té, chú cũng thôi không cắm nhang vào lư hương cho bé Hoa nữa. Ánh mắt bình tĩnh của chú đã không còn bình tĩnh được nữa rồi...

Hai tay tôi siết chặt, trong lòng vô thức dâng lên một cảm giác mơ hồ nhưng vô cùng mãnh liệt. Tôi đi tới bàn thờ, lấy mớ nhang vừa phụt cháy bỏ hết vào chậu đốt giấy tiền vàng bạc bên cạnh. Dùng chổi lông gà nhỏ quét dọn sạch sẽ tàn nhang sau đó thấp cho con bé khoanh nhang tròn mới, vừa cắm nhang vào trong lư tôi vừa khấn:

- Hoa... em có linh thiêng thì về phò hộ cho công an mau tìm được hung thủ nha Hoa.

Khấn rồi, tôi lại quay sang nhìn chú Thành, chú Thành giờ đây đang ngồi trên ghế nói chuyện với bác Khang... Ánh mắt của chú có chút thất thần, không biết là vì sợ hãi do bị ngã hay là do sợ chuyện gì khác...?

Tiếng chuông gõ mõ vang lên càng lúc càng đều đặn, tôi cứ đi loanh quanh chùa không biết là bao nhiêu lần. Sau toà chánh điện là vườn rau của mấy thầy, kế bên là khu đất chôn của chùa. Hôm nay mấy sư đang khu hoạch dưa chuột, dây leo trong vườn trái xum xuê. Tôi vừa giúp thầy Phát tưới nước cho cây măng cầu vừa vờ hỏi:

- Thầy, sao hôm nay con không thấy chú Thành?

Thầy Phát đang chăm sóc cho chậu lan kiểng, nghe tôi hỏi, Thầy trả lời:

- Ông ấy bệnh rồi, hồi sáng sư Đạt có đưa ông ấy ra bệnh viện khám. Truyền hai chai nước biển chắc giờ ngủ rồi.

- Sao này giờ con không thấy chú Thành, chú ấy còn nằm ở bệnh viện hả Thầy?

Thầy Phát lắc đầu:

- Không con, ông ấy đang nằm ở nhà, ông Thành không thích mùi bệnh viện.

Tôi nheo nheo mắt có chút khó hiểu... nằm ở nhà sao... chú Thành có nhà nào nữa à?

- Nhà hả Thầy? Chú Thành có nhà riêng hả Thầy?

Nghe tôi hỏi, sư Đạt mới lên tiếng trả lời:

- Vậy là con không biết rồi, nhà ông Thành dưới kia... đó... trước có hàng hoa sứ đó con.

Tôi nhìn theo hướng tay của sư Đạt chỉ, liền nhìn thấy một ngôi nhà nhỏ nằm trong góc tường cuối mảnh đất của chùa. Thì ra là nhà của chú Thành, đó giờ tôi không quan tâm tới khúc vườn đó, có nhìn thấy qua thì cũng tưởng đó là nhà kho của chùa.

Nhưng mà càng nhìn kỹ ngôi nhà kia tôi càng cảm thấy sống lưng lạnh toát, da gà lại nổi lên cục cục... Vì ngôi nhà kia chẳng khác gì ngôi nhà trong giấc mơ đêm qua mà tôi đã nhìn thấy...

Đất của chùa khá rộng lại nằm ở cuối đường nên không gian ở đây khá yên tĩnh. Kế bên đất của chùa là vườn cao su bỏ hoang lâu đời, xung quanh đoạn đường từ bệnh viện vào tới chùa rất ít nhà dân. Bệnh viện thì nằm ở giữa khúc đường, còn chùa của thầy Phát thì nằm ở cuối đường, riêng nhà của cô Thọ thì nằm ở sau vườn cao su, sau đó có khu dân cư của người nghèo. Sát bờ tường của chùa có đường mòn nhỏ, dân xóm trong hay đi ra chùa bằng đường này. Ban ngày đoạn đường này cũng hay có người qua lại nhưng ban đêm lại rất vắng người. Chỗ cô Thọ ở đa số là dân nhập cư nghèo khổ, họ vào đây nương nhờ đất cao su bỏ hoang kẻ chùa để dựng nhà lên ở. Ở lâu dần thì thành đất của họ, dần đến ở ngày càng đông hơn. Mà do đất không có đường đi nên phải đi nhờ đường mòn sát chùa để ra được đường tới trung tâm thành phố làm ăn, ban ngày dân trong xóm cũng ra trước cổng chùa buôn bán, rết cũng thành thói quen. Mà bên hông nhà của chú Thành vừa vặn có cái công nhỏ ngay sát đường mòn dẫn vào nhà cô Thọ...

Tôi băng qua vườn bon sai của mấy sư là tới nhà của chú Thành, đó giờ tôi không biết chú Thành có nhà riêng ở đây, tôi cứ tưởng đây là nhà kho chứa đồ của chùa. Đi tới trước nhà chú, mùi thơm của hoa sứ sặc sỡ thẳng vào trong mũi tôi, có chút nồng hơi khó chịu. Trước nhà được quét dọn sạch sẽ, bên hông nhà có cái cửa bằng gỗ thông ra đường mòn... Không khác gì so với ngôi nhà tôi thấy được trong mơ...

Thấy cửa khép hờ nên tôi không gõ cửa, thay vào đó là kêu mấy tiếng gọi chú Thành:

- Chú Thành... chú Thành...

Tôi gọi tới mấy lần mà không thấy ai ra mở cửa, nhà thì nhỏ không quá to không biết là chú đi đâu rồi. Khẽ mở cửa, bên trong truyền ra tiếng kinh kệ, bên trong nhà của chú Thành rất sạch sẽ nhưng lại đậm mùi hoa sứ quá. Tôi nhìn quanh, khẽ gọi thêm mấy tiếng:

- Chú Thành... chú ơi...

Vẫn không có tiếng ai trả lời, đặt túi xách nhỏ xuống ghế, tôi quyết định đi ra sau để tìm chú Thành. Nhưng chưa kịp đi xuống nhà sau đã nghe tiếng bước chân của chú. Chú vừa cầm cái gì đó đi lên, thấy tôi chú có chút giật mình, nụ cười nhanh chóng xuất hiện trên môi nhưng đồng thời cũng có chút gượng gạo không được tự nhiên mấy:

- An... con đi đâu đấy?

Chú Thành vừa hỏi tôi vừa nhanh tay giấu cái gì đó sau lưng nhưng may sao tôi lại tinh mắt thấy được... Là trà... chính xác là một bịch trà lớn...

Thấy chú giấu giấu giếm giếm tôi cũng vờ như không thấy, tôi cười tươi trả lời câu hỏi của chú:

- Con nghe thầy Phát nói chú bệnh nên con xuống thăm, đó giờ con không biết chú ở đây, cứ tưởng chú ở chung với mấy Thầy.

Chú Thành đi tới ngồi xuống ghế, chú khẽ nói:

- Ừ chú chưa phải người xuất gia nên ở riêng thì tốt hơn. Mà con ăn bánh không, chú xuống lấy cho một ít.

Tôi lắc đầu, hôm nay tôi tới thăm chú thôi chứ bánh trái gì. Ngồi nói chuyện với chú Thành một chút, tôi mới vờ nói tới chuyện của bé Hoa.

- À chú, chuyện của bé Hoa con nghe nói điều tra có tiến triển rồi, công an tìm thấy trong miệng con bé có xác trà... chắc là của hung thủ để lại.

Nghe tôi nhắc tới chuyện của bé Hoa, ánh mắt chú Thành nhìn tôi khác đi chút ít. Sự trốn tránh kèm lo sợ hiện lên nơi đáy mắt, chú có chút ấp úng nói:

- Vậy hả... chú... chú cũng chưa biết nữa.

Tôi cười nhìn chú, trong lòng cảm thấy trào phúng vô cùng... chú Thành... chú lại nói dối nữa rồi!

Bước ra khỏi căn nhà nhỏ của chú Thành, lòng tôi cơ hồ cảm thấy khó chịu vô cùng. Vừa có một chút phấn khích, cũng vừa có một chút buồn lòng khó mà giải thích được. Bé Hoa chết... tôi thực sự đau lòng muốn nhanh nhanh tìm ra thủ phạm trả thù cho con bé. Nhưng khi tìm ra những manh mối liên quan tới thủ phạm, chẳng hiểu sao lại khiến lòng tôi khó chịu tới như vậy.

Bé Hoa bị giết... người giết con bé không ai khác chính là chú Thành!

Hôm nay tôi xin nghỉ, không đi làm nên sau khi rời khỏi chùa tôi về thẳng nhà. Ngồi trên xích đu, tôi vô thức thờ dài ngao ngán. Có thể bây giờ công an đã vào cuộc điều tra ra được hung thủ thật sự rồi. Vì với một cô gái không chuyên môn gì như tôi cũng nhìn ra được thủ phạm thì hỏi xem làm sao mà các cán bộ công an lại không tìm ra được chứ.

Nhưng có chuyện này tôi không rõ... vì sao chú Thành lại giết bé Hoa? Thực ra mục đích cuối cùng của chú ấy là vì nguyên nhân gì?

Cái ngày hôm trước khi chú Thành bị lửa phụt ở lư hương của bé Hoa dọa cho sợ tôi đã nghi ngờ rồi. Thứ nhất, tôi không tin một người sống trong chùa lại bị chân nhang phụt cháy làm cho giật mình. Chuyện chân nhang bị mỗi cháy là chuyện quá sức bình thường đối với một người thường xuyên chăm sóc nhang khói như chú. Thứ hai là ánh mắt của chú, ánh mắt thất thần của chú như muốn tố cáo chú là chú đang sợ hãi. Mà tại sao lại sợ hãi nếu như không có "tật" trong người?

Thật ra lúc đó chỉ là nghi ngờ mà thôi, mà nghi ngờ thì không thể kết tội ai đó được. Nhưng mà hình như bé Hoa luôn đi theo tôi, con bé luôn chỉ dẫn cho tôi. Đêm hôm qua tôi nằm mơ thấy con bé, tôi thấy bé Hoa đứng trước một ngôi nhà có trồng hoa sứ... con bé không nói được gì chỉ đứng khóc thút thít không ngừng. Lúc tôi tỉnh dậy, tôi cứ suy nghĩ mãi, tôi cảm thấy ngôi nhà ấy khá quen nhưng nghĩ xem đã nhìn thấy ở đâu rồi thì tôi lại không biết. Hóa ra, đó là nhà của chú Thành...

Việc tôi nằm mơ như vậy chỉ là một bằng chứng của riêng tôi thôi chứ không thể đem ra làm bằng chứng xác thực định tội cho chú Thành được. Tôi tin là bé Hoa về chỉ dẫn cho tôi nhưng cũng không phải ai cũng tin giống như tôi. Nhưng mà hình như Trời không phụ lòng người, cuối cùng thì tôi cũng tìm được bằng chứng cụ thể nhất về tội ác của chú Thành. Cái bịch trà mà chú Thành giấu giếm ban nãy, rất có khả năng đó chính là trà dùng để ướp xác bé Hoa. Vì như tin mà tôi nhờ Thần Chết lấy được từ một người bạn đang tham gia điều tra trong chuyên án thì trong miệng, trong tai con bé có một ít xác trà. Cũng không phải chú Thành không biết tin này, chú ấy biết, vì tôi đã kêu bác Khang nói với chú ấy thì kiểu gì mà chú ấy không biết. Chỉ là... chú Thành đang nói dối mà thôi.

Càng nghĩ tôi càng cảm thấy ảo não, tại sao chú Thành lại giết bé Hoa... thực sự là tại sao chứ???

Mấy ngày gần đây công ty không có nhiều việc nên Thần Chết cũng không bắt tôi đi làm. Có đôi khi rảnh rỗi tôi hay nghĩ vu vơ, thực không hiểu được mục đích Đông Quân thuê tôi là để làm gì nữa. Làm việc hay là làm cảnh?

Hôm nay cũng như mọi ngày, tôi tới công ty với tinh thần phấn chấn nhưng lại không có việc gì để làm. Mà ngày hôm nay cũng không gặp được mặt Thần Chết, anh ta với tên Tú đi đâu suốt từ sáng tới giờ.

Chiều tan ca, tôi đang đi bộ lon ton ra nhà chờ xe buýt thì vô tình gặp được Thần Chết cũng đang chạy về. Thấy tôi, tên Tú liền hò hủ:

- Tiểu An, lên xe đi, tôi và Đông Quân đưa cô về.

Tôi nhìn anh ta, cười lắc đầu từ chối:

- Hôm nay tôi phải tới một nơi, hai anh về trước đi.

Phía cửa sau, giọng của Thần Chết nhàn nhạt:

- Cô đi đâu, tôi đưa cô đi.

Tôi nhìn anh ta, cảm thấy có chút lạ, hôm nay sao tự dưng lại tốt tính với tôi dữ vậy nè. Nhưng mà chỉ bằng đi xe buýt tốn tiền thì đi xe "chùa" chẳng phải sẽ đỡ hơn sao. Chưa kể còn được đi siêu xe sang trọng êm ấm nữa... đi, ngại gì không đi.

Chuyện là ban trưa thầy Phát có gọi cho tôi, Thầy nói trong vườn có ít rau càng cua đất rất là tươi, Thầy kêu tôi đi làm về có rảnh thì ghé Thầy cho một ít về ăn. Nói gì nói chứ tôi mê rau càng cua như mê điều đỏ. Mà loại rau này bây giờ khá hiếm, bên ngoài nếu có thì cũng là rau nuôi toàn thuốc chứ làm gì có rau tự nhiên. Thế nên không nghĩ ngợi gì nhiều, tôi phải đi tôi xin xỏ một ít về ăn mới được.

Về chuyện của chú Thành, tôi tin nay mai nữa thôi ông ta cũng sẽ bị bắt hoặc ít nhất là mời ông ta về điều tra, tới khi đó án chết oan của bé Hoa sẽ tìm được hung thủ. Nghiệp vụ điều tra của công an Việt Nam rất chuyên nghiệp, tôi không nên cản trở họ làm việc. Một cô gái chỉ biết ăn và tiền như tôi thì làm gì được chứ, biết thì biết vậy thôi chứ làm sao mà bắt tội phạm được. Có khi làm bậy làm bạ lại rước họa vào thân, tốt nhất nên giữ nguyên hiện trạng đợi chờ tin tốt của công an. Mà thực ra thì tôi cũng có gửi tin ẩn danh tới trụ sở công an khai báo về vụ bịch trà được lão Thành chôn dưới gốc hoa sứ nhằm thủ tiêu tang vật. Mà quan trọng là tôi không biết phía công an có nhận được tin chưa hay không thôi.

Lúc xe tôi công chùa thì trời cũng sụp tối, khi nãy tên Tú có mời tôi đi ăn lẩu chung với bọn họ nên tôi chỉ vào trong chùa lấy rau càng cua rồi đi ra. Bước xuống xe, tôi quay lại nói vào trong xe:

- Đợi tôi một chút, tôi vào chút tôi ra ngay.

Thần Chết thì gật đầu, chỉ có tên Tú là lèm bèm mấy câu:

- Nhanh nha, cô đi lâu quá tôi bỏ cô luôn đấy.

Tôi bừa môi trả lời:

- Biết rồi, biết rồi mà.

Tôi đi vào trong, sau khi lấy bịch rau càng cua to ụ của thầy Đạt xong thì tôi đi ra ngoài. Lúc ra tới sân trước tôi vô tình thấy lão Thành đang lén lút làm gì đó trong nhà. Vì khoảng cách hơi xa nên tôi không nhìn rõ được lão ta đang làm gì. Trong lòng cảm thấy có chút tò mò, lại nghĩ tới nguyên nhân cái chết của bé Hoa nên khiến cho lòng tôi không khỏi cảm thấy bức xúc. Quên luôn chuyện nôi lẩu của Thần Chết, tôi đi bịch rau càng cua xuống đất, quyết định làm thám tử điều tra hành tung mờ ám của lão Thành.

Tôi đi từ từ len qua mấy bụi cây bon sai của mấy Thầy, tầm này trời cũng sụp tối nên rất khó để nhìn đường đi. Tôi đi tới gần nhà của lão Thành, núp núp dưới cây hoa mai đang lên nụ, tôi đưa mắt ra xa cố gắng nhìn thật kỹ xem lão Thành đang làm trò gì. Trong nhà lão không có đèn huỳnh quang, chỉ le lói ngọn đèn dây tóc không đủ sáng. Từ nhà sau tôi thấy lão đang hí hục kéo kéo cái gì đó dưới sân nhà... ôi trời mẹ ơi... cái gì cái gì đang lòi ra vậy....cái gì?

Ồ... là thịt... là những ngón tay... là thịt ngón tay đang bị phân hủy trông nhầy nhụa vô cùng...

Hai chân tôi bắt đầu cảm thấy run run, cổ họng không tự chủ được mà hực lên một hơi muốn nôn. Tôi cúi đầu ngồi thấp xuống, miệng niệm "Nam Mô" còn tay thì vuốt vuốt ngực cho đỡ nôn. Sau giây phút khủng hoảng, tôi mới bình tâm lại mà quan sát tiếp thì... ơ... lão Thành đâu rồi?

Trong nhà lão đèn đuốc tắt ngóm, xung quanh tối đen như mực, tôi cố đưa mắt tìm kiếm nhưng không thấy lão đâu. Trong lòng tự dưng sinh ra cảm giác rợn rợn có mùi nguy hiểm, tôi mới bước lui vài bước để quay đầu chạy về chánh điện. Khoảnh cách từ vườn bon sai tới chánh điện không quá xa nhưng nhìn cũng không phải gần, bây giờ trời đang tối nữa... chạy là thượng sách.

Nhưng khi chưa kịp quay lưng đi thì "tỳnh ỳnh" tôi nghe tiếng bước chân đang chạy nhanh tới. Tim tôi đập thùm thụp, hai chân như muốn tê liệt vì sợ hãi. Trong bóng đêm tôi thấy được đôi mắt hung thần của lão Thành, đôi mắt đỏ rực không còn hiền lành như trước nữa. Lão nhìn tôi, trên tay lão là khúc cây to ụ, giọng lão ma mĩnh đến đáng sợ.

- An... con có biết người mà biết nhiều bí mật quá thì phải thế nào không?

Tôi nhìn lão, nuốt nước bọt "ực ực" mấy cái, tôi vô thức run rẩy trả lời:

- Phải... phải... chết...

Lão Thành cười gian tà, lão đi nhanh tới gần tôi, khúc cây to trên tay lão đập vào đầu tôi cái "bốp".

Máu từ từ tuông ra, trước mắt tôi mọi thứ nhòe đi không còn nhìn rõ, hai chân tôi khụy xuống, mồm mi từ từ khép lại. Bên tai còn nghe văng vẳng tiếng cười nhò của lão Thành:

- Tiểu An... tại con muốn chết...

Trong đầu tôi lúc đó chỉ còn nghĩ duy nhất đến một người...Tôi lẩm bầm mấy tiếng khản thiết trong miệng:

- Thần Chết... anh... anh mau tới cứu tôi đi...

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Tiểu An... Tiểu An...

Hai mắt tôi từ từ mở ra, bên tai nghe văng vẳng tiếng kêu của cậu Lập.

- An... An... em tỉnh rồi hả An? Gọi bác sĩ, người đâu đi gọi bác sĩ. Nhanh lên!

Tiếng cậu Lập vô cùng lớn, thoáng chốc mi mắt tôi neho neho lại vì bị ánh sáng chiếu rọi vào. Trên đầu truyền đến trận đau kinh khủng, đau tới mức tôi phải ôm lấy đầu mà rên lên một tiếng:

- Đau quá đi...

Nghe tôi rên, cậu Lập hốt hoảng đi về phía tôi, cậu ôm lấy vai tôi, lo lắng hỏi:

- An, em đau nhiều không, đau nhiều không An?

Tôi vô thức gật gật, đau như thế này là muốn lấy mạng tôi luôn à?

- Ủ ừ em nằm xuống đi, bác sĩ tới ngay, em nằm xuống trước đi.

Nghe theo lời cậu, tôi liền nằm xuống. Trên đầu vẫn còn đau lắm, đau quá nên tôi chỉ muốn nhanh nhanh cho hết đau thôi, còn những chuyện khác tạm thời tôi chưa nghĩ tới được.

Cần phút sau, bác sĩ cũng chạy tới. Sau khi xem xét thăm khám, bác sĩ cho truyền thêm một chai dịch gì đấy tôi không rõ, ông ấy vừa cười vừa trấn an tôi:

- Không sao rồi, tỉnh lại được thì vẫn còn may mắn lắm. Cô chịu đau vài ngày, từ từ sẽ khỏi.

Tôi không nói nổi, chỉ gật đầu xem như là cảm ơn mấy vị bác sĩ. Đợi bọn họ ra ngoài hết rồi, cậu Lập mới cất tiếng lên hỏi tôi:

- Em đói không?

Khi nãy đau quá thì quên hết, bây giờ nghe cậu hỏi, tự dưng tôi lại thấy hơi đói. Khẽ gật đầu, tôi khó khăn mở miệng:

- Đói...

Nghe tôi bảo đói, cậu Lập liền kêu chị Diệu lấy cháo cho tôi. Vừa dứt cho tôi từng muỗng, cậu vừa lo lắng nói:

- Em có biết là lúc công an gọi kêu anh đến bệnh viện, anh chạy xe trên đường xem chút tông người ta vì gấp rồi không? Em sao lại không biết bảo vệ bản thân mình vậy?

Tôi nhìn cậu Lập, cảm thấy có gì đó không đúng lắm...

- Công an... gọi cậu lên hả?

Cậu Lập vừa thổi cháo cho nguội vừa nhìn tôi:

- Ủ, công an cứu được em. Lúc anh tới bệnh viện thì em đã nằm trong phòng cấp cứu rồi. Tính từ bữa đó tới giờ là 3 ngày rồi, em nằm suốt 3 ngày rồi đó An.

3 ngày... tôi nằm 3 ngày rồi sao? Sao tôi lại không cảm thấy gì hết vậy?

Thấy tôi cứ đần ra, cậu Lập ngừng vục hỏi:

- Em... bộ em không nhớ chuyện gì hết à An?

Nhớ? Hình như tôi không nhớ thật thì phải... khoan... tôi...tôi... ủa... rồi lão Thành đâu?

Nhớ tới lão Thành, đầu tôi tự dưng lại đau buốt, tôi kéo tay cậu Lập, hỏi gấp:

- Ông Thành đâu? Lão Thành đâu? Cậu có nghe công an nói gì không cậu?

Thấy tôi kích động quá, cậu Lập liền lên tiếng trấn an:

- Ông ta bị bắt rồi, bắt cùng ngày với ngày em cấp cứu. Em yên tâm đi, nếu công an không xử tử ông ta thì anh cũng xử ông ta giúp em. Yên tâm, không sao nữa đâu.

Lão ta bị bắt rồi à? Hình như 3 ngày qua tôi đã bỏ hơi nhiều chuyện quan trọng rồi thì phải...

Không biết hôm đó là ai cứu tôi... liệu có phải là Thần Chết hay không? Mà nếu đúng thật là anh ta, vậy thì... anh ta đâu rồi?

Càng nghĩ đầu tôi càng đau, khi này bác sĩ có dặn đừng suy nghĩ nhiều quá sẽ không tốt cho não bộ. Thôi... thôi... không nên nghĩ nhiều nữa, chuyện gì xảy ra cũng đã xảy ra rồi. Đợi tôi hồi phục rồi đi tìm hiểu sau cũng không muộn. Vậy đi.

Suốt mấy ngày nằm viện cậu Lập gần như trực ở bệnh viện để chăm sóc cho tôi. Lúc mới tỉnh thì tôi còn để cậu đi đâu tôi đi lui nhưng qua ngày hôm sau mọi việc tôi đều tự làm không để cho cậu giúp nữa. Ở bệnh viện cũng có chị Diệu đỡ tôi một tay nên tôi cũng không quá khó khăn khi không có người thân bên cạnh. Cậu Lập chắc cũng hiểu là tôi ngại nên khi tôi không đồng ý để cậu giúp thì cậu cũng không cố chấp. Haiz, nhiều khi tôi nghĩ cậu càng hiểu chuyện như thế thì càng làm cho tôi khó xử nhiều hơn.

Mấy bữa nằm viện bác Khang cũng thường xuyên chạy lên thăm tôi, do công việc giữ nhà đại thể không thể xin nghỉ được nên bác mới không lên chăm cho tôi. Mà không chăm được chứ một ngày bác phải lên phòng bệnh của tôi tới 5,6 lần. Mặc dù tôi đã khỏe hơn nhưng bác vẫn cứ lên điều đặn, bác sợ lỡ bác không lên tôi có chuyện gì bác không hay biết....

Lão Thành bị công an bắt, trong căn nhà hoa sứ của lão, công an phát hiện được thêm 2 thi thể đang trong thời gian phân hủy và 2 bộ xương người trắng hếu. Một trong số đó có cả cô gái tôi từng nằm mơ thấy cô ấy tay cầm bó hoa oải hương đầy máu, cô gái ấy chết trước bé Hoa một hai tuần. Tôi nghe bác Khang kể lại, lão Thành khai lão không muốn giết bé Hoa, là vì bé Hoa thấy được lão giết người nên lão mới giết con bé. Xem chút thì tôi cũng giống như bé Hoa... chết một cách oan uổng.

Sáng hôm nay, bác Khang theo thường lệ đem lên cho tôi cái bánh bao mà bác mua trước cổng bệnh viện. Bánh bao cũng bình thường không có gì đặc biệt nhưng mà thứ tôi thích nhất ở bánh bao này là mùi thơm của vỏ bánh... cả mùi kỷ ức của tuổi thơ ùa về nữa.

Ngửi mùi bánh bao thơm phức, tôi chép miệng:

- Ngày nào cũng ăn mà sao con không ngán bác Khang ha.

Bác Khang nhìn tôi, bác cười:

- Tổ cha cô, tôi phải đánh cái vòng đi mua cho cô đó, cô mà nói ngán thì tôi khỏi mua.

Tôi cười hề hề cắn một miếng lên cái bánh ú ú, phía bên kia bác Khang tự dừng lại thờ dài:

- Haiz hồi trước ông Thành ông cũng ưa bánh bao chay ở đây lắm...

Tôi ngược mắt lên nhìn bác Khang, trong lòng cũng cảm thấy buồn buồn. Biết làm sao được đây, ông Thành từng là chiến hữu của bác Khang mà. Người làm sai là một chuyện nhưng người tri kỷ thì lại là chuyện khác.

Tôi cũng thờ dài, nói nhỏ:

- Bác Khang..

Nghe tôi kêu tên bác, bác xua tay, cười gượng:

- Ồ thôi, bác biết rồi. Bác nghe cô Thọ nói bà ấy rút đơn kiện rồi, không biết là tại sao.

Rút đơn kiện? Thôi thì chuyện cũng đã qua, tội của ông Thành nặng quá nên chắc cô Thọ không muốn chồng thêm án cho ông ta. Nhưng có chồng thêm hay không chồng thêm gì thì lão Thành cũng có chỗ ở địa ngục rồi, điều đó là chắc chắn.

Lại sực nhớ tới chuyện ngày hôm đó, nhân lúc không có cậu Lập ở đây, tôi liền hỏi:

- Bác Khang, hôm đó là ai cứu con vậy?

Bác Khang có chút ngạc nhiên:

- Không phải là công an sao?

Bác Khang cũng nói y chang như cậu Lập, nhưng tôi lại không nghĩ là công an có thể tới cứu tôi kịp thời như vậy...

Nằm viện hơn 1 tuần thì tôi xuất viện, trong thời gian nằm viện thì công an cũng có tới tìm tôi để lấy lời khai đêm hôm đó. Tôi rất là hạp tác, thấy được cái gì tôi đều nói ra hết, không giấu giếm chút gì.

Mà hơn cả tuần tôi nằm viện, tuyệt nhiên tôi không thấy Thần Chết tới thăm tôi hay là gọi điện thoại hỏi sao tôi nghĩ. Đúng là Thần Chết, vô tâm với nhân viên kinh khủng, xem chút tôi còn nghĩ tốt cho anh ta.

Ngày tôi xuất viện về nhà, bà nội của cậu Lập, vợ chồng bác Kiên đều ra đón. Thấy tôi được cậu Lập dìu tay, bà nội lo lắng hỏi:

- Sao rồi hả An, sao rồi con, đã khỏe hơn chưa?

Tôi vịn lấy tay bà nội, trấn an tinh thần bà:

- Dạ con không sao rồi nội, nội coi con khỏe rồi nè.

Bác Kiên cũng vui vẻ lên tiếng:

- Không sao là tốt rồi con, bác ở nhà cũng lo cho con quá. Sau này ra đường cẩn thận chút nha An.

Tôi gật đầu vâng dạ, Thanh Nga đứng một bên cũng ra vẻ quan tâm tôi lắm, chị ấy còn tranh cậu Lập để chị ấy đi vào phòng. Thấy Thanh Nga như vậy, tôi cũng không cự tuyệt, chị ấy thích diễn thì để cho chị ấy diễn đi.

Nghỉ dưỡng ở Trần Đô thêm hai ngày nữa thì tôi cũng đi làm lại, bác sĩ nói tôi bị thương vùng cứng nhưng may là không quá nặng, nghỉ ngơi một thời gian là có thể đi làm lại bình thường. Sáng sớm, tôi đi làm có chút sớm hơn thường ngày, lúc tôi đến công ty thì Thần Chết với tên Tú vẫn chưa tới.

Theo thói quen thường lệ, mỗi sáng tôi sẽ pha cho Thần Chết một ly cà phê sữa với tỉ lệ 1:3 gồm 1 sữa, 3 cà phê. Hôm nay cũng như thế, vừa pha cà phê sữa tôi vừa suy nghĩ xem lát nữa sẽ hỏi anh ta về chuyện đêm kia như thế nào. Hôm trước tôi có tới chùa, mấy Thầy bảo lúc công an bao vây chùa thì lúc đó mấy Thầy mới biết chuyện lão Thành đánh tôi ngất. Đáng lý mấy Thầy cũng không phát hiện ra được nếu như còi hú của công an không bật, lý do là vì mấy Thầy trong chùa bị lão Thành đánh thuốc mê. Hèn gì lúc tôi vào lấy rau, cứ thấy Thầy Đạt với mấy thầy nữa vừa ăn cơm vừa gáp ngáp dài kêu buồn ngủ, hóa ra là do một tay lão Thành cả. Nếu nói ra thì do tôi quá xui, trưa không tới, chiều không tới lại tới ngay lúc lão Thành đang thù tiêu xác...xui tôi muốn mất mạng.

Lúc công an ập tới thì lão Thành bị công tay, tôi thì được đưa tới bệnh viện, còn về chuyện có người lạ nào hay không thì các Thầy không biết. Vì lúc đó công an nhiều, có người mặc cảnh phục người lạ không nên không xác định được.

Vừa pha cà phê sữa vừa suy nghĩ vài chuyện nên sau lưng có người đi tới tôi cũng không hay biết gì.

- An, cô đi làm lại rồi hả?

Nghe tiếng hỏi, tôi liền quay đầu lại nhìn. À là chị Phương, nhân viên dưới trướng của tên Tú. Thấy chị, tôi liền chào hỏi:

- Dạ em mới đi làm lại hôm nay.

Chị Phương là người hoà đồng, chị cười vỗ vai tôi:

- Nghe tin em nghỉ mà không biết tại sao, sau nghe anh Tú nói mới biết em bị người ta đánh. Cái thằng cha trong chùa đó ác ghê, chị có đọc tin này rồi.

Tôi cũng chỉ cười:

- Dạ, may là em không sao, không là hôm nay không còn được đứng đây nói chuyện với chị nữa rồi.

Chị Phương dặn dò tôi một chút rồi kêu tôi mua thêm thuốc uống để bổ não. Tôi nghe cũng gật đầu vâng dạ nhưng thực sự tôi lại không cần lắm, vì ở nhà bác Kiên đã cho người mua thêm thực phẩm chức năng bổ não cho tôi rất nhiều. Thấy tôi đang pha cà phê phin, chị Phương nhìn tôi có chút khó hiểu, chị hỏi:

- Em pha cho ai vậy, em vừa hết đau đầu đừng nên uống cà phê.

Tôi cười cười xua tay:

- Dạ không phải pha cho em, em pha cho Thần... à em pha cho sếp lớn.

- Sếp? Sếp Quân hả?

Thấy chị Phương trở mặt nhìn tôi, tôi tự dưng cảm thấy lạ lạ:

- Dạ...

- Ủa sếp Quân đâu uống cà phê sữa đâu, mấy hôm nay chị thấy bé Thủy thư ký của anh Tú toàn pha sữa cho sếp mà.

Lần này thì tôi phen tôi trở mặt... Thần Chết nay sao tự dưng lại uống sữa?

- Dạ? Thiệt hà chị?

- Ủ, chắc em mới đi làm lại em không biết. Chị nghe mọi người nói sếp bị bệnh, hình như là bệnh cùng lúc với hôm em nghỉ đó. Sếp mới đi làm được 3,4 bữa trước à.

Ồ... Thần Chết bị bệnh... anh ấy bị bệnh sao?

Tôi bụng lý sữa ra ngoài mà có chút mông lung trong lòng, sao lại có chuyện trùng hợp tới như vậy? Thần Chết đang khỏe mạnh cùi cùi sao lại lăn ra bệnh nặng được chứ?

Đang còn đứng tần ngần trước cửa thì bên tai tôi nghe được tiếng bước chân đang đi lại. Ngược mắt lên nhìn, tôi thấy thân ảnh của Đông Quân đang đi lại, vẫn là phong thái đó, vẫn là bộ dáng uy phong lẫm liệt như một vị vua.

Thần Chết đi tới trước mặt tôi, anh ấy dừng lại nhìn tôi, giọng vẫn nhàn nhạt:

- Khỏe chưa mà đi làm?

Tôi mỉm môi, khẽ trả lời:

- Khỏe rồi sếp. Tôi nghe nói anh bị bệnh, anh bị sao vậy?

Tên Tú phía sau liền giành nói:

- Còn sao nữa, không phải...

- Tú... lương tôi trả cậu nhiều quá à?

Tên Tú vừa định nói thì tên Thần Chết đã ngăn lại, nghe Thần Chết dọa tên Tú sợ quá liền im bật.

Thần Chết lườm tên Tú một phát rồi mới quay sang tôi, hai tay anh đút vào túi quần, giọng điệu nhàn nhạt:

- Còn đau thì có thể nghỉ, tôi không ép nhân viên làm quá sức đâu.

Tôi nhìn anh ta, rất muốn hỏi nhưng lời tôi miệng lại không thể hỏi được. Mà Thần Chết cũng không có ý sẽ nói nhiều với tôi nên khi thấy tôi gật đầu, anh ta liền mở cửa đi nhanh vào trong.

Thần Chết đi vào trong rồi, tên Tú cũng nhanh chân đi theo. Khi đi ngang qua tôi, anh ta khẽ lắc lắc đầu mấy cái, ý tứ rất là khó ưa. Tôi không biết phải làm gì tiếp theo, nên cứ thế tôi đi lại bàn ngồi đợi tên Tú ra rồi hỏi chuyện.

Tôi thực sự không nghĩ được tự dung lại có chuyện trùng hợp tới mức như vậy. Nghe chị Phương nói thì tên Thần Chết bị bệnh cũng không hề nhẹ. Bình thường nếu không có việc quan trọng thì anh ta nhất định sẽ đến công ty làm việc, lần này nghỉ lâu tới như vậy chắc chắn là bệnh nặng lắm. Càng nghĩ tôi càng tò mò...

Tôi ngồi đợi mãi mới thấy tên Tú mở cửa bước ra, vừa thấy anh ta tôi liền nhào tới kéo tay anh ta lại, tôi hỏi gấp:

- Tú, sếp Quân bị sao vậy? Bữa đó tôi thấy anh ấy vẫn bình thường mà, sao lại bệnh được?

Tên Tú nhìn tôi, anh ta thờ dài, không nói gì chỉ lắc đầu liên tục. Anh ta càng như thế tôi càng tò mò, tôi lại hỏi:

- Nè, sao anh không nói gì đi, nói đi chứ cái ông này.

Tên Tú lại tiếp tục thờ dài, anh ta nhìn tôi rồi lại thờ dài, thờ dài rồi nói tiếp thờ dài. Tôi bực quá mới quát lên:

- Anh có nói không?

Tên Tú cau mày, ý tứ kênh kiệu:

- Cô nạt tôi à? Nạt tôi thì tôi không nói cho cô nghe, vậy đi.

Thấy anh ta muốn bỏ đi, tôi liền kéo tay anh ta lại. Nhỏ giọng năn nỉ:

- Tôi không nạt anh nữa, tôi hứa tôi không nạt anh nữa.

- Không nạt cũng không được, Đồng Quân không cho tôi nói cho cô biết. Haizz...

Thần Chết không cho nói sao? Như vậy...

Tôi ôm tay tên Tú, nài nỉ mua chuộc:

- Anh nói cho tôi nghe đi, tôi dẫn anh đi ăn lẩu. Oke không?

Tên Tú bĩu môi:

- Ăn lẩu? Nhà hàng A Tà?

À Tà... nhà hàng siêu đặc...

Tôi gật đầu:

- Được.

Tên Tú lại vùi vỉnh:

- Tôi đang thích cái đai lưng của GC vừa ra....

- Giá?

- Hơn 8 triệu.

Mẹ nó, tên quý hút máu... hơn 8 triệu... 8 triệu của tôi!

Tôi gằn giọng, cười gượng:

- Được, tôi mua cho anh.

- 2 cái.

Lần nữa tôi phải chửi thề... má nhà anh...tận 2 cái????

Tay tôi có chút run run, tôi cười suýt rơi nước mắt:

- Đ... được...2 cái cho anh.

Tên Tú búng tay cái bóc, anh ta cười tươi như hoa:

- Phải vậy chứ.

Tôi mặc dù giận lắm nhưng vẫn phải tươi cười:

- Vừa ý anh chứ, bây giờ thì nói nhanh đi.

- Thật ra tối hôm đó là Đồng Quân cứu cô, cô đi vào trong chưa được bao lâu thì Đồng Quân có điện thoại gọi tới. Một người bạn trong đội điều tra báo cho cậu ấy biết đã xác định được hung thủ là tên Thành giữ chìa. Một lát nữa bọn họ sẽ ập tới bắt lão Thành. Đồng Quân sợ cô gặp chuyện không may nên đi vào tìm cô. Lúc tôi và Đồng Quân đi vào thì bắt gặp lão Thành đang lôi cô vào trong. Tôi và cậu ấy dẫn cô với lão để cứu cô. Bọn tôi cũng không biết là lão có thủ dao trong người nên trong lúc dẫn cô cứu cô, Đồng Quân bị lão Thành đâm một nhát vào eo... mất máu cũng khá nhiều...

Tôi nghe tên Tú nói mà cảm thấy sôi hết cả ruột gan, thì ra tôi đoán đúng, là Đồng Quân cứu tôi... là anh ấy cứu.

Tên Tú ngưng một lát, anh ta nói tiếp:

- Nhát dao lão Thành đâm xuống, Đồng Quân cậu ấy có thể né được. Nhưng nếu cậu ấy né thành công thì nhát dao đó sẽ đâm xuống chân của cô... Cậu ấy không muốn cho cô biết nên phong tỏa tin tức, bên phía công an cũng không công bố ra bên ngoài. Mà thực ra chuyện này đồn ra ngoài sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng của cậu ấy, cho nên... oái sao mặt cô lại méo mó như vậy?

Tôi nghe mà tim đập loạn, quá nhiều sự cảm kích dâng lên cùng một lúc. Không hiểu vì sao trong lòng lại cảm thấy ấm ấm... như là vừa uống một ly trà gừng...

Đồng Quân, anh ấy có thể không đỡ đòn tôi một nhát dao mà... tôi với anh ấy có quen thân nhau đâu cơ chứ... sao lại cứu tôi... sao vậy?

Cả ngày hôm đó tôi cứ bồn thần đứng ngồi không yên, nửa muốn vào trong cảm ơn tên Quân, nửa lại không dám. Tối cuối ngày, phải quyết tâm dứt lăm thì tôi mới dám gõ cửa bước vào trong.

Nhìn thấy tôi, Đồng Quân liền buông bút xuống, anh ta chấp hai tay trên bàn, ánh mắt thâm trầm rơi đến trên người tôi. Anh ta hỏi:

- Có chuyện gì à?

Tôi đi tới trước bàn làm việc của anh ta, tôi nín thở, ấp úng nói:

- Thực ra... thực ra là có chuyện này...

- Có chuyện gì?

- À tôi... tôi muốn nhờ anh một chuyện... anh có thể nói với bạn anh cho tôi vào gặp lão Thành một chút được không? Tôi biết bây giờ đang trong thời gian biệt giam... nhưng mà...

Đồng Quân gật đầu, giọng anh ta từ tốn:

- Được, tôi sẽ giúp cô.

- Vâng...

Thấy tôi vẫn còn đứng đó chưa chịu đi, Thần Chết cau mày, anh hỏi:

- Còn chuyện gì nữa à?

Tôi ngược mắt lên nhìn anh ta, người đàn ông trước mặt tôi thần sắc vẫn băng lãnh như bình thường. Nhưng trong khóe mắt kia hình như cũng có chút mệt mỏi. Cũng phải, mất máu nhiều như thế không mệt mỏi thì mới lạ đó.

Cảm giác áy náy càng lúc càng dâng lên, tôi nghĩ nghĩ một lát liền nhanh chân đi vòng qua bàn làm việc để tới trước mặt anh ta. Đồng Quân chắc có chút ngạc nhiên vì không biết là tôi đang muốn làm gì, tôi quan sát thấy chân mày anh ta hơi cau lại.

Đồng Quân xoay ghế qua nhìn tôi, ngay lúc anh ta muốn hỏi thì tôi liền cúi gập đầu, nói thật nhanh và thật chân thành:

- Cảm ơn anh đã cứu tôi, cảm ơn anh, Đồng Quân.

1 giây... 2 giây... 3 giây sau vẫn không thấy anh ta trả lời. Quái, có khi nào anh ta sốc quá mà không biết trả lời thế nào luôn không ta? Hay là tôi cứ thế đứng dậy? Mà cũng không được, bây giờ tự tiện đứng dậy thì có chút kỳ...

Cúi đầu hơi lâu nên có chút mỏi, đang lúc muốn cất tiếng hỏi thì nghe phía Thần Chết phát ra tiếng cười nhỏ kèm theo giọng nói trong veo:

- Đứng dậy đi, đầu cần phải long trọng như vậy. Tôi chỉ tiện tay cứu cô thôi, cô không cần để tâm.

Tôi đứng thẳng dậy, mi mắt sụp xuống... tiện tay... có ai tiện tay mà quên mình như vậy không. Điều lăm!

Tôi nhìn anh ta, gương mặt vẫn rất đĩnh, vẫn rất đẹp trai... nhưng ở eo... hình như bị thương không nhẹ.

Tôi đi tới gần chút nữa, run run khẽ hỏi:

- Eo... anh bị thương có nặng không? Tôi có thể xem vết thương được không?

Đồng Quân nhìn tôi, anh ta có chút kinh ngạc:

- Xem? Cô muốn xem vết thương?

Tôi gật gật đầu:

- Vâng... tôi muốn xem...

Thần Chết cau mày rất chặt, tôi cứ nghĩ là anh ta sẽ không đồng ý...

- Được, cô thích thì cứ xem.

Tôi có chút giật mình trước sự đồng ý của Đồng Quân, thật ra ban đầu tôi cũng chỉ nhất thời nói muốn xem vết thương thôi... không nghĩ là anh ấy sẽ đồng ý.

Tôi mím môi đi tới gần Thần Chết, bàn tay vung về nâng lên rồi lại nâng xuống không biết nên làm thế nào. Tôi lúng túng khẽ hỏi:

- À... tôi... tôi cởi áo anh... được không?

Thần Chết vô thức nở nụ cười, nụ cười vô cùng ma mị:

- Được, cô không cởi thì xem vết thương kiểu gì.

- Cảm ơn anh.

Được sự cho phép của anh ta, bàn tay của tôi bắt đầu di chuyển đến nút áo đầu tiên... nút áo thứ hai... rồi mới tới nút áo thứ ba...

Cởi tới đâu tay tôi run tới đó, mẹ nó... ai may cái áo mà lăm lăm nút vậy?

Đợi tới lúc tôi cởi hết nút áo cũng là lúc mặt tôi đỏ bừng lên... wow...wow... cái body này... nhìn "ngon" thế?

Sờ dĩ tôi nói "ngon" là vì nó "ngon" thật, ngực thì săn chắc khẽ nhô lên... bụng lại hiện rõ từng lằn cơ cứng rắn... mẹ nó... sờ lên cũng thấy tê tê lăm lăm chứ đừng nói là được "ăn" thử.

- Hùm hùm... cô xem gì thì xem nhanh đi...

Nghe tiếng giục của Thần Chết, tôi vội vàng quăng cái ý nghĩ đen tối ra sau đầu. Giờ phút này không phải chỗ nghĩ tới "ăn với uống".

Tôi vén áo của Thần Chết lên một bên, bỏ qua phần da thịt trắng thom sắn cứng kia liền hiện lên một mảng trắng trắng của băng gạc. Tay tôi run run đỡ thật nhẹ miếng băng gạc ra... trời ơi...

Trước mắt tôi hiện lên hình miệng vết thương được may cẩn thận thành hình con rết, nhưng dù cho là được may lại cũng không giấu được vẻ kinh khủng đáng sợ của nó. Đường may hơn 5 phân, vết thương này phải sâu lắm... Tay tôi vô thức càng lúc càng run rẩy, cõi lòng cũng vì vậy mà thấy chua xót vô cùng. Đáng lý là tôi phải chịu đau đớn như thế này chứ không phải là Thần Chết... không phải là anh ấy đâu...

Tôi không dám sờ chi dám nuốt nước bọt run rẩy, trong đầu không biết nên dùng từ ngữ gì để hình dung, thật sự tôi không biết...

Hai chân tôi quỳ xuống đất để nhìn vết thương trên eo của Đồng Quân, hốc mắt có chút ửng hồng, tôi nói hết sức chân thành:

- Đồng Quân, cảm ơn anh...

Thần Chết nhìn tôi, môi anh ta hơi mím lại, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên trên đỉnh đầu tôi, anh ta khẽ cười:

- Không có gì đâu, đừng nhìn nữa, miệng vết thương vẫn chưa lành.

- Tôi... anh... anh có thể... có thể né được mà...

Đồng Quân nhìn tôi, ánh mắt anh ấy sâu hoắm, giọng nói cũng trầm đi hẳn:

- Tôi né được... nhưng cô lại đau...

Tìm tôi như ngừng đập vì câu nói ấy... anh ta sợ tôi sẽ đau sao? Thật sự sao?

Trong lòng không hiểu sao lại sinh ra một cảm giác vô cùng lạ lẫm... lạ tới mức gần như trước đây tôi chưa từng cảm nhận được bao giờ!

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Vết thương của Thần Chết khá hung nhưng may là cấp cứu kịp thời nên không ảnh hưởng nhiều tới sức khỏe. Sau khi biết anh ta bị thương là vì đỡ cho tôi một nhát dao, chẳng hiểu sao trong lòng tôi sinh ra một cảm giác hơi lạ... Tôi nghĩ chắc đó là cảm kích.

Hôm trước tôi có nhờ Thần Chết cho tôi xin một vé vào gặp lão Thành, thực ra tôi cũng không muốn gặp mặt lão ta đâu. Nhưng nhìn bác Khang cứ rầu rĩ mãi tôi lại thấy không chịu được. Lão Thành có tội nhưng tình bạn của lão với bác Khang thì lại không có tội.

10 giờ sáng, lúc tôi tới trước trại tạm giam đã nhìn thấy bác Khang đứng đó đợi sẵn. Tối qua tôi có nói với bác để tôi qua đón nhưng bác không chịu, bác sợ tôi tốn tiền taxi. Khó thân ông bác, tôi là đi kế xe của Thần Chết kia mà.

Tôi xuống xe cùng Thần Chết, tên Tú thì ở lại công ty không đi theo. Ban đầu dự định chỉ có tôi với bác Khang vào thôi nhưng bên phía cán bộ muốn Đồng Quân vào luôn cho dễ báo cáo lên trên. Công nhận, người có quyền thì cái gì cũng dễ giải quyết.

Lần này đi vào gặp mặt cũng không nói được quá lâu, chỉ gặp được 15, 20 phút là cùng. Bác Khang thì mừng chứ tôi lại thấy bình thường, hay phải nói là có chút bức bối. Thực ra tôi cũng muốn vào hỏi xem tại sao lão ta lại mang cái mác nhà tù mà lại đi làm những chuyện độc ác tới như vậy.

Tôi với bác Khang đi theo Đồng Quân vào trong, vì vẫn còn trong thời gian biệt giam lấy lời khai nên lão Thành không được ra ngoài. Lúc bọn tôi tới, lão ta đang ngồi nhìn ra trước, ánh mắt vô cùng xa xăm. Thấy tôi và Thần Chết đi vào, lão ta có chút giật mình, trên gương mặt cũng hiện tia sợ hãi.

- An...

Tôi nhìn lão, vừa đỡ bác Khang ngồi xuống tôi vừa liếc mắt, tôi nói:

- Ông kêu tôi làm gì, không giết được tôi ông tức à?

Lão Thành nghe tôi nói như thế, mặt lão sụp xuống, sự áy náy hiện lên rõ mồn một. Bác Khang sợ tôi sẽ nói nữa, bác kéo tay tôi, khẽ nói:

- An, được rồi con.

Tôi ngồi xuống, kế bên cạnh tôi là Đông Quân, suốt buổi tôi với anh ta đều ngồi nhìn bác Khang với lão Thành nói chuyện. Đến bây giờ tôi mới hiểu lý do vì sao hai người họ lại là bạn thân, chẳng cần gì cao sang, chỉ cần cách nhau một tấm chăn cũng có thể nói chuyện rôm rả...

Tới gần cuối buổi, khi cán bộ nhắc sắp hết giờ thăm nuôi, tôi mới không nhịn được mà lên tiếng hỏi lão Thành:

- Ông Thành, tôi hỏi ông một câu này... vì sao ông lại giết người? Những cô gái đó có tội với ông à? Bé Hoa có tội với ông à?

Lão Thành nhìn tôi, gương mặt lão héo hon, môi lão có chút run run:

- Không... là vì chú..

Tôi nhìn ông ta, có chút giận dữ:

- Tôi biết là vì ông... nhưng tại sao? Hay là ông giết người vì sở thích?

Bác Khang kéo tay tôi, bác lắc đầu, biểu cảm khó xử. Thật, tôi cũng không muốn hỏi lão Thành đâu nhưng mỗi khi nghĩ tới những cô gái thanh xuân kia phải chết tức tưởi oan uổng thì tôi lại nhịn không được. Nhưng mà tôi bức xúc thì hỏi vậy thôi chứ tôi cũng chẳng cần lão Thành trả lời. Vì kiểu gì thì khi lão ra tòa lão chẳng phải khai, bây giờ lão có muốn trả lời hay là không trả lời gì thì cũng được.

Phía bên ngoài, tiếng một cán bộ trẻ tuổi vang lên:

- Cậu Quân... hết giờ rồi.

Tôi nghe tiếng gọi, biết là hết giờ nhưng vẫn cố hỏi thử lão ta thêm một câu nữa:

- Sao? Không trả lời tôi được à?

Lão Thành gương mặt biến sắc, hốc mắt lão ửng hồng, hai tay của lão run run vì sợ. Tôi nghĩ chắc lão sẽ không trả lời tôi đâu nên tôi cũng không muốn dọ lão. Bên này bác Khang kéo tay tôi mấy cái, ý kêu tôi đừng hỏi nữa mà mau ra ngoài.

Ngay lúc quay người chuẩn bị bước đi thì tôi lại nghe được tiếng lão Thành run rẩy cất lên:

- Là... là vì.. huyết... thần..

Huyết thần? Huyết thần là cái gì?

Cả tôi, cả bác Khang và Đông Quân đều quay đầu lại nhìn lão, tôi cười nhìn lão, hỏi lại một câu:

- Ông nói dối à? Huyết thần... huyết thần là cái giống gì? Ông định nói lung tung để che dấu cho sự biến thái của ông à?

Lão Thành run lập cập, giọng lão đứt quãng:

- Không... chú nói thiệt... huyết thần... huyết thần có thể cái lão hoàn dương... là vì nó... vì nó chú mới... mới..

Tôi nghe ra được sự chân thật trong lời nói của lão, biểu cảm lúng túng đó chắc chắn là vì xấu hổ mà có. Tôi quay sang Đông Quân, tôi nói nhỏ:

- Sếp, sếp xin cho tôi 5 phút nữa đi.

Thần Chết nhìn tôi, gương mặt anh vẫn nghiêm nghị như bình thường. Anh gật đầu, trả lời:

- Nhanh đi.

Nói rồi Đông Quân ra hiệu cho cán bộ xin thêm ít thời gian nữa, tôi cũng không lãng phí thời gian ít ỏi, tôi liền đi tới hỏi lão Thành.

- Ông Thành, tội của ông rất nặng, ông giết nhiều người trong đó có cả bé Hoa... tôi biết ông còn con cháu đang sống bên Mỹ. Ông muốn giấu bọn họ đúng không?

Lão Thành nghe tôi nhắc tới con cháu của lão, lão liền van nài tôi:

- An... con giúp chú... đừng nói... đừng nói cho con bé biết... đừng nói gì hết...

- Tôi sẽ giúp ông nếu ông nói ra sự thật, có phải có người sai khiến ông không?

Lão Thành vội lắc đầu:

- Không có ai sai khiến chú hết... là vì chú... chú muốn được trẻ mãi không già... chú muốn...

Tôi cau mày, hỏi thật nhanh không để cho lão Thành bị cảm xúc chi phối:

- Tại sao ông biết huyết gì đó có thể giúp ông trẻ mãi không già?

- Là... có... có một người đã nói cho chú biết...

- Ông ta nói gì? Ông ta là ai?

Lão Thành bị tôi hỏi tới ngớ người, ông ta liên tục trả lời những câu hỏi của tôi:

- Chú không biết ông ta, chú gặp ông ta 2 lần lúc còn ở Mỹ và gặp ông ta thêm 1 lần nữa cách đây nửa năm ở chùa. Ông ta vẫn như trước kia... không hề già... ông ta nói ông ta từng uống huyết thần của người tộc Huyết...

- Vì thế nên chú tin ông ta?

- Ừ... ừ... chú tin... chú tin...

Bên ngoài, cán bộ lên tiếng nhắc nhở:

- Hết giờ rồi, cậu Quân sắp xếp...

Tôi nhìn lão Thành, trong lòng có hàng ngàn hàng vạn câu hỏi muốn hỏi tiếp nhưng mà cán bộ đã nhắc nhở, tôi không nên vì tính tò mò của mình mà làm cho Thần Chết phải khó xử.

Tôi nhìn lão Thành, không mặn không nhạt nói với lão một câu:

- Ông Thành... tôi không nghĩ ông lớn rồi mà lại ngu muội tới như vậy.

Nói rồi tôi kéo tay bác Khang đi ra bên ngoài, phía trong phòng thăm nuôi tôi loáng thoáng nghe được tiếng lão Thành khóc nức nở. Nắm đôi tay đang run rẩy của bác Khang, tôi chỉ biết thờ dài... chắc là bác Khang lo lắng quá.

Bác Khang thần sắc không được tốt cho lắm, tay bác run rẩy, bước đi cũng nặng nề. Thấy bác như vậy, tôi mới quay sang hỏi:

- Bác... bác có sao không?

Bác Khang nghe tiếng tôi, bác có chút giật mình, mặt bác tái đi, giọng cũng nhạt đi hơn nửa:

- Không, không có gì đâu con.

Tôi vỗ vai bác an ủi, chắc là bác đang buồn rầu lo lắng cho lão Thành. Mà thật sự tôi cũng cảm thấy lo cho lão Thành, làm như thần kinh của lão không được bình thường thì phải... Huyết thần... tộc huyết... lão làm như ai cũng ngu mà đi tin lời lão. Điên khùng.

Tôi đi theo Đồng Quân ra xe, mà hình như cả Đồng Quân cũng có gì đó không được bình thường. Lúc này đi vẫn còn ổn lắm, sao bây giờ về mặt mày ai cũng tái tái xanh xanh vậy cả?

Tôi nghĩ nghĩ, lại sợ là tên Thần Chết bị động vết thương nên đau, tôi liền chạy lên kéo tay anh ta quan tâm lo lắng hỏi:

- Sếp, anh không sao chứ? Tôi nhìn mặt anh thấy không được tươi lắm?

Đồng Quân lắc đầu, giọng anh ta vẫn nghiêm túc như bình thường:

- Không có gì, tôi chỉ hơi mệt thôi. Về được chưa?

Tôi gật đầu lia lịa:

- Được, bây giờ về, bây giờ về đây.

Tên Thần Chết không thèm nhìn tôi, anh đi nhanh ra xe rồi trực tiếp ngồi lên ghế trên để nhường chỗ cho tôi với bác Khang.

Suốt dọc đường về, bác Khang cũng không nói với tôi câu nào, Thần Chết thì khỏi cần bàn rồi, anh ta là vô địch kiêu lời. Tôi cứ quay sang nhìn bác Khang, thấy bác lo lo thế nào ấy nhưng tôi hỏi thì bác lại nói không sao. Chắc là bác lo cho lão Thành, tôi thấy lão ta mới mấy ngày mà xuống sắc dữ quá.

Sau khi đưa bác Khang về tới bệnh viện, tôi cũng về lại Trần Đô. Thần Chết báo hôm nay tôi không cần phải tới công ty làm việc.

Lúc đi ngang qua chỗ mấy người giúp việc, tôi vô tình nghe được mấy chị đang bàn về cậu Lập. Có chút tò mò nên tôi dừng lại nghe lén.

- Không lẽ cậu Lập cưới tiểu thư Kiều Vân thiệt hả?

- Nghe nói là vậy chứ chưa biết, đợi khi nào đám cưới mới biết.

Kiều Vân? Tên này nghe quen quen nhì? Kiều Vân này là con gái nhà ai đây?

Chẳng lẽ lần này bác Liên muốn lấy vợ cho cậu Lập thiệt sự? Nếu vậy... còn Thanh Nga thì sao?

Tôi không đứng nghe tiếp nữa, liền vòng qua một vòng rồi đi vào trong phòng. Thú thực thì trước hay sau gì cậu Lập cũng phải lấy vợ, nhưng vợ cậu ấy là ai thì còn phải xem bác Liên chọn dâu như thế nào nữa. Tôi thì chẳng có vẻ về Trần gia này làm dâu mà có thì tôi cũng không muốn. Thứ nhất là vì bác Liên không thích tôi, thứ hai lại là vì tôi không thích cậu Lập... thật sự không thích.

Tôi đi vào trong phòng, ngã lưng nằm ỳ ra giữa giường, kể từ hôm bị lão Thành đánh tới giờ, tôi cảm thấy sức khỏe tôi hơi bị giảm sút. Hình như mất nhiều máu quá nên cơ thể không còn khỏe như trước kia, tôi cần ăn nhiều thịt bò, nên như thế.

Xoay qua xoay lại tự dưng tôi lại nghĩ tới lời lão Thành nói khi nãy, gì mà huyết thần, gì mà tộc Huyết, nghe hơi kỳ dị. Nghĩ nghĩ tôi liền lấy điện thoại lên tìm kiếm với từ khóa "Tộc Huyết" để xem xem có ra được thông tin nào hay không. Đúng như tôi dự đoán, chẳng có thông tin nào giống như lời lão Thành nói ngoài mấy link để xem truyện tranh. Rõ ràng, lão Thành bị bệnh thần kinh, trên đời này làm gì có máu nào giúp cho cái lão hoàn dương đầu chứ. Biến thái thật.

Thả điện thoại xuống nệm, hai mắt có chút khó chịu, hôm nay cũng không có gì làm, thời gian tốt đẹp như này chỉ bằng lần ra ngủ. Nghĩ cũng chẳng muốn nghĩ nhiều, tôi liền nhắm hai mắt lại, cứ thế 5 phút sau tôi ngủ say khi nào không hay.

Lúc tỉnh dậy đã là 4 giờ chiều, tôi vội vàng lấy điện thoại nhắn tin cho Thần Chết hỏi xem anh ta có ở công ty không để tôi tới thay băng vết thương cho anh ấy. Kể từ lúc biết anh ta cứu tôi, tôi hứa với lòng sẽ chăm sóc vết thương cho anh ta tới khi nào anh ta khỏi hẳn thì thôi. Người vì tôi bị thương, tôi không thể không biết liêm sỉ mà bỏ mặc người ta được.

Nhấn được một lúc lâu sau thì tên Thần Chết mới hồi âm lại, anh ta bảo anh ta về nhà rồi, anh ta tự thay băng được không cần tôi lo lắng. Không có chuyện gì lắm, tôi tự dưng thấy có chút buồn buồn nên quyết định chạy tới phòng khám của anh Việt tìm cái Yên. Nó bảo với tôi hôm qua nó vừa về, hai bọn tôi có thể mua lẩu về ăn.

Thay tùy tiện một bộ quần áo thoải mái, tôi liền xách túi xách đi ra ngoài. Đi chưa ra hết cổng, tôi liền bị Thanh Nga chặn lại. Nhìn bộ dạng của chị ta chắc là muốn tìm tôi kiếm chuyện đây mà.

- Bình An, tôi hỏi cô, cô đã nói gì với bà nội mà mấy hôm nay tôi thấy bà không được vui vẻ với tôi?

Tôi bừa môi, trả lời:

- O hay, tôi cần phải làm trò tiêu nhân đó à? Bà nội không vui vẻ với chị thì liên quan gì tới tôi.

Thanh Nga vẫn bộ dáng kênh kiệu ra vẻ tiểu thư, chị ta cười khinh nhìn về phía tôi:

- Là cô đang ghen tị với tôi nên muốn chia cắt tôi với bà nội, cô đừng tưởng tôi không biết.

Tôi nghe chị ta nói mà cảm thấy buồn cười vô cùng, tôi ôm bụng cười ha ha mấy tiếng. Chỉ vào mặt Thanh Nga, tôi nói:

- Đạo này tôi thấy chị có triệu chứng của bệnh hoang tưởng rồi đó, chị đi khám thử xem, biết đâu có bệnh thật thì sao.

Thanh Nga mặt mũi tím tái nhìn tôi, chị ta kéo tay tôi, hung dữ quát:

- Cô câm miệng lại cho tôi, thứ rẻ rách.

Tôi ghét nhất là người ta nắm tay nắm chân, tôi vùng tay ra khỏi bàn tay mềm mại của Thanh Nga, cười nhạt hỏi:

- Chị có muốn xuống hồ bơi chút không? Nếu chị có thời gian rảnh thì lo mà đi lấy lòng Huy Lập kìa. Tôi nghe nói cậu Lập sắp kết hôn, mà tiếc ghê cô dâu không phải là chị..

Thanh Nga mặt mũi đen xị, chị ta phát câu:

- Cô đừng hòng bày trò, bác Liên đã nói sẽ không có chuyện cho Kiều Vân về đây. Cô già mồm thật đấy?

À hóa ra chuyện Kiều Vân trong lời mấy chị người làm nói là có thật à?

Tôi cười mỉa mai, kéo lại túi xách, không mặn không nhạt trả lời Thanh Nga:

- Bác Liên nói thế là chị tin à? Sao chị dễ tin người vậy?

Nói rồi tôi quay lưng bước đi ra cổng mặc cho Thanh Nga kêu réo cỡ nào tôi cũng không quay đầu lại. Tôi biết bác Liên là phụ nữ biết tính toán nhưng tôi lại không nghĩ bác ấy cũng hơi "thâm" tới như vậy. Rõ ràng Thanh Nga không có 1% cơ hội nào để làm vợ cậu Lập mà bác Liên lại không chịu nói cho chị ta rõ. Cứ luôn mập mờ rồi dùng Thanh Nga làm bình phong để những gã đỉnh danh môn khác không ngó tới Huy Lập. Bác ấy bảo vệ con thì tôi không nói nhưng chuyện bác ấy dùng con của người khác để bảo vệ con mình thì.. có phải là hơi thiếu đạo đức quá không?

Bác Liên... người phụ nữ này chưa từng đơn giản!

Sáng ngày hôm sau, trong lúc đang làm việc thì tôi nhận được điện thoại của bác Khang. Bác bảo khi nào tôi tan ca thì tới bệnh viện gặp bác một chút. Nghe qua giọng nói kia của bác có chút không được tự nhiên.

Đến chiều, trong lúc tôi vừa thay băng cho vết thương của Thần Chết, tôi vừa nói với anh ta.

- Sếp, anh đã khỏe hơn chưa, hôm qua tôi thấy anh không được khỏe lắm?

Tên Thần Chết vừa ngã người ra thư giãn, anh ta vừa nhàn nhạt trả lời:

- Ổn rồi, cảm ơn cô.

Sau khi thay băng xong, tôi đứng dậy chào hỏi xin phép Thần Chết một câu:

- À... công ty hôm nay cũng không có chuyện gì cần lắm.. tôi có thể về sớm một chút không?

Thấy Thần Chết cau mày nhìn tôi chăm chăm, tôi liền cười giả lả:

- Thực ra là bác Khang..

- Bác Khang?

Thấy anh ta biết bác Khang, tôi liền gật gật đầu nói tiếp:

- Đúng đúng, bác Khang hôm trước đi cùng sếp ấy... bác ấy bảo tôi tới gặp bác ấy gấp... không biết là có chuyện gì...

- Không cần nói nữa, tôi đưa cô đi.

Nói dứt lời, Thần Chết liền đứng bật dậy, anh ta vừa đóng cúc áo vừa nhìn tôi chăm chăm. Trong lúc tôi còn ngơ ngác không biết chuyện gì thì lại nghe anh ta lên tiếng:

- Cô đứng đó làm gì, muốn nhìn tôi thay đồ?

- Ở không không... tôi ra ngoài ngay, ra ngay... nhưng mà... anh đưa tôi đi thật à?

Thần Chết nhìn tôi, môi anh ta khẽ cười:

- Có cần tôi đem xe vào tận trong đây thì cô mới tin không?

- Tôi tin rồi, tin rồi. Tôi ra ngay, tôi ra chuẩn bị ngay đây.

Vừa nói tôi vừa nhanh chân mở cửa đi ra ngoài, mẹ kiếp... anh muốn ý làm sếp thì muốn kêu gì là kêu à? Tôi mà cần...

- Xong chưa?

- Ờ dạ xong rồi, xong rồi... tôi xong rồi sếp.

Tên Thần Chết phong thái đỉnh đạc đi phía trước, tôi chân chó khúm núm đi theo sau. Vừa đi anh ta vừa cảm rờm

- Thao tác nhanh lên, cô tên "Rùa" à?

Cái tên này... còn trẻ mà khó tính như ông già...tôi lẩm bầm..

Trên suốt đường đi tới bệnh viện, Đông Quân trước sau như một, anh ta trưng cái bộ mặt nam thần lạnh lùng boy của mình ra dọa tôi. Thiệt, may là không có tên Tú ở đây, nếu mà có chắc anh ta sẽ cười bỏ cẳng bảo là bọn tôi đi đòi nợ thuê đấy. Khiếp, ai giết hụi của anh à Thần Chết?

Chờ tôi tới trước cổng bệnh viện, tôi liền mở cửa xuống xe rồi quay lại cười vui vẻ cảm ơn Đông Quân:

- Cảm ơn sếp, anh về đi. Lát nữa tôi bắt xe về được.

Đông Quân nhìn tôi, anh ta nhàn nhạt trả lời:

- Tôi chờ cô.

Nghe anh ta nói, tôi có chút giật mình ngạc nhiên, như nghe không rõ tôi hỏi lại:

- Chờ... chờ tôi?

Thần Chết gật đầu:

- Ừ, chờ cô. Tôi ở đây khó bắt được xe lắm, tôi chờ cô, cô vào trong đi... đi đi.

Anh ta vừa nói vừa phẩy phẩy tay ý bảo tôi đi vào trong đi. Tôi thì khỏi nói cũng biết là ngạc nhiên tới ngu người... úi chà... Thần Chết tốt đột xuất vậy?

Tôi đi vào trong với tâm trạng bần thần, vừa qua tới cửa đã nhìn thấy Bác Khang ngồi đợi sẵn từ lâu. Thấy tôi, bác liền gọi:

- An, bác đây.

Thấy bác Khang, tôi liền đi nhanh lại, nhìn bác, tôi liền cười hỏi:

- Dạ con tới rồi, bác tìm con có chuyện gì hả? Sao bác không nói qua điện thoại luôn?

Bác Khang có chút ấp úng:

- Ờ An... con có nhớ chuyện hôm qua mà lão Thành nói không? Chuyện tộc huyết gì đó đó con?

Tôi ngờ vực nhìn bác:

- Nhớ, con nhớ... có chuyện gì hả bác?

Bác Khang không trả lời ngay mà bác nhìn tôi, nhìn rất lâu sau mới trả lời. Trên gương mặt già nua của bác, sự lo lắng không giấu đi đâu được. Trong lòng tôi vô thức lại cảm thấy run run, không biết là vì sao nhưng cảm thấy khó chịu lắm.

- An... mẹ con... mẹ ruột của con đó... bà ấy trước lúc chết có nói với bác hai từ...

Tôi trở mắt kinh ngạc nhìn bác Khang, mẹ tôi... mẹ tôi chẳng phải chết trước khi tới bệnh viện rồi sao?

- Bác... bác bị sao vậy? Mẹ con chẳng phải chết trước khi tới bệnh viện hả?

Bác Khang gật đầu, ông vỗ tay tôi, nói tiếp:

- Phải phải, con nghe bác nói hết đã...

Tôi luống cuống:

- Dạ con nghe... bác nói đi con nghe mà.

Bác Khang cơ thể run run, bác nói trong ngập ngừng:

- Phải, mẹ con trước khi tới bệnh viện thì đã chết nhưng... nhưng người mà ôm mẹ con rồi bỗng bà ấy chạy đi tìm người cứu là... là... bác...

Ngừng một lát, bác Khang nói tiếp:

- Mẹ con không phải bị tai nạn, bà bị người ta cố tình tông xe... bác... bác là người chứng kiến toàn bộ. Bác nhớ lúc đó... mẹ con ôm bụng bầu rất to chạy chân đất ngoài đường luôn miệng kêu "cứu cứu". Lúc bác còn chưa hiểu được chuyện gì xảy ra thì "ầm!", một chiếc xe hơi 4 bánh chạy rất nhanh tông thẳng vào lưng mẹ con... Bác lúc đó đang đứng sau nhà chờ xe buýt nên không ai nhìn thấy... Sau khi gây tai nạn chiếc xe kia bỏ chạy, để một mình mẹ con nằm sóng soài trên đường..

- Ban đầu bác cũng nghĩ chỉ là tai nạn nhưng mà... nhưng mà khi bác chạy tới ôm mẹ con lên thì bà ấy lại nói với bác là bà ấy bị người ta hại... bà ấy kêu bác phải cứu con... phải cứu được con... trước lúc trút hơi thở cuối cùng... bà ấy chỉ nói thêm được hai chữ "Tộc Huyết".... Chuyện này bác giấu tất cả mọi người, giấu luôn cả con... chỉ có mẹ Nhưng con là biết được...

Tôi nghe mà cảm thấy hai bên tai lùng bùng, trước mắt tôi nước mắt nhoe đi cà. Mẹ tôi... bà bị người ta giết... bà như vậy mà bị người ta giết.. Khốn nạn, bọn khốn nạn nào muốn giết chết luôn cả bà bầu???

Chào tạm biệt bác Khang, tôi bước ra ngoài trong tâm trạng kinh hoàng. Bước vào trong xe, tôi không dám nhìn Đông Quân, chỉ khẽ nói:

- Sếp... cho xe chạy đi sếp.

Đông Quân nhìn tôi, anh ta liền hỏi:

- Cô... sao vậy?

Vừa nói anh ta vừa kéo tay tôi khiến tôi phải nhìn thẳng vào mặt anh ta. Phút chốc, gương mặt đăm lẹ của tôi hiện rõ ra mồn một trước mặt Thần Chết... Tôi đã cố ngăn cho không khóc... nhưng mà... tôi không làm được.

Trong lòng tôi cảm thấy phần hận lấm, cảm thấy u uất lấm.. tôi hận bọn khốn kiếp đã giết chết mẹ tôi... tôi hoảng sợ, tôi tức giận, tôi tủi thân, tôi đau lòng... tôi... tôi... sợ quá...

Tôi từ trước giờ luôn nghĩ mẹ tôi chỉ là bị tai nạn, tôi nghĩ là do số bà ấy đã tận nên... tôi tôi chưa từng nghĩ bà ấy bị giết... tôi chưa từng đâu... chắc mẹ tôi phải sợ lắm, phải đau đớn nhiều lắm...

Tôi khóc... tôi nghe tiếng Thần Chết hỏi chẳng hiểu sao tôi lại oà lên khóc... có lẽ ngay giờ phút này, nếu không phải là anh ấy hỏi mà là người khác hỏi thì tôi cũng sẽ khóc...

Thần Chết kéo tay tôi, anh trầm giọng:

- Tại sao cô khóc? Tại sao?

Tôi nhìn anh ta, ngược mắt nhìn gương mặt tuấn mỹ đang cau mày vì lo lắng... trong lòng tôi lại vô thức sinh ra cảm giác tin tưởng... Nước mắt của tôi không hện mà cùng nhau rơi xuống, trong tiếng nấc đứt quãng, tôi khẽ hô:

- Mẹ tôi... mẹ tôi bị người ta giết chết... sếp ơi... mẹ tôi bị người ta giết đó sếp...

Tôi không biết cũng không nhìn thấy được biểu cảm trên gương mặt Đông Quân.... Nhưng cái mà tôi cảm nhận được lại là cái ôm ấm áp đầy sự chở che của anh ấy, kèm theo đó là giọng nói trầm ấm nhưng vô cùng uy nghiêm

- Tiểu An, nín đi... tôi sẽ trả thù cho mẹ em... đừng khóc nữa... đừng khóc!

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Tôi vốn là người ít khóc, lại là người ít khi biểu lộ cảm xúc ra bên ngoài. Nếu so với Đông Quân thì tôi không đạt tới trình độ mặt lạnh như anh ấy nhưng nếu so với người khác thì tôi cũng "lạnh" không hề kém. Bởi tôi nghĩ, sinh ra đã phải khóc thì trong những ngày được sống mình phải nên cười. Vì khi khóc thật sự nhìn bản thân mình yếu đuối lắm. Nhưng mà với sự thật kia, nếu tôi không khóc thì tôi không phải là người nữa rồi...

Tôi cứ ôm Đông Quân khóc tới long trời lở đất, khóc tới cạn nước mắt, mãi tới khi anh ta ép tôi nín tôi mới chịu nín. Thần Chết nói với tôi, bây giờ có khóc thì cũng không giúp mẹ tôi sống lại, khóc một ít để thoải lòng thôi chứ khóc kiểu như tôi thì mai lại than là tắt tiếng. Nghĩ cũng phải nên tôi liền im không khóc nữa, mà thực ra tôi là đùa rất dễ bảo.

Sau khi đưa tôi về, lúc gần khuya tên Thần Chết có gửi cho tôi một tin nhắn, nội dung như thế này:

" Tôi quen thấy cô vui vẻ rồi, phần chán lên, cô khóc... hơi xấu."

Mẹ kiếp, xem xem có chán không cơ chứ? Thần Chết IQ thì cao mà EQ thì chán phải nói, ai lại đi đổ dành người khác kiểu như anh ta.

Mà cả đêm qua tôi cũng không ngủ được, tôi cứ suy nghĩ mãi về chuyện của mẹ tôi. Thử mà mẹ tôi để lại chỉ có sợi dây chuyền và vài câu nói không rõ đầu đuôi. Sợi dây chuyền thì tôi làm mất, còn về những câu nói kia, tôi lại không hiểu được nghĩa là như thế nào...

Huyết tộc? Ý mẹ tôi muốn nói bà là người của Huyết tộc hay là người của Huyết tộc đã giết bà?

Nếu đúng như những gì bác Khang nói, thì có thể hiểu theo về sau. Vì bác Khang có nói với tôi, gương mặt của mẹ tôi khi nói tới hai chữ "Huyết Tộc" rất là giận dữ và uất ức. Đó cũng là lý do mà khi mẹ tôi trút hơi thở cuối cùng bà bận lòng tới chết cũng không nhắm được mắt...

Huyết tộc... ruột cuộc các người là ai?

Sáng ngày hôm sau, Đông Quân sắp xếp cho tôi thêm một cuộc gặp riêng lão Thành trong tù. Về chuyện Tộc Huyết, hiện tại không ai rành bằng lão được.

Đồng Quân ngồi bên cạnh tôi, thấy tôi cứ nhìn trông ra cửa, anh ta nhàn nhạt quay sang tôi, hỏi nhỏ:

- Cô đang lo à?

Thật ra thì tôi cũng có chút lo... lo là lão Thành không chịu nói cho tôi biết...

- Tôi cũng có chút lo.

Thần Chết vỗ vỗ lên đỉnh đầu tôi nhẹ nhàng, anh cười nhạt:

- Không cần phải lo, cái gì tới sẽ tới.

Tôi gật gù theo câu nói của Thần Chết... Đúng, cái gì tới sẽ tới, không cần phải lo.

Đợi mấy phút nữa, từ bên trong lão Thành được hai vị cán bộ dắt tay ra. Lần trước lúc đưa bác Khang tới gặp mặt lão thì bọn tôi bị cách ngăn với lão, lần này thì được gặp trực tiếp không có vách ngăn.

Kéo lão ngồi xuống, vị cán bộ trẻ lên tiếng nói với Đồng Quân:

- Cậu Quân, lần này được 10 phút.

Tôi và Đồng Quân đều gật đầu, 10 phút cũng đủ cho tôi rồi.

Tôi ngược mắt sang nhìn lão, lão Thành ngày nào da trắng môi hồng. Mà bây giờ trông vừa ốm yếu vừa xuống sắc trầm trọng. Môi lão tím tái, còn da thì vẫn trắng nhưng trắng như kiêu da của người chết, xanh xanh trông hơi ghê. Mà nói cũng phải, lão đang trong thời gian biệt giam cách li, có được ra tiếp xúc với ánh nắng mặt trời đâu mà hồng hào được. Nghĩ cũng đáng cho lão lắm.

Lão Thành nhìn tôi, lão cất giọng khàn khàn lên hỏi:

- An... con tìm chú là có chuyện gì?

Tôi cũng không vòng vo, trực tiếp hỏi thẳng:

- Chú Thành... người đàn ông chỉ cho chú về huyết thần... ông ta hình dáng thế nào chú nhớ không?

Lão Thành nhìn tôi, lão có chút ngờ vực:

- Con hỏi để làm gì?

- Tôi có chuyện quan trọng cần tìm người đàn ông đó, nếu chú nể tình chú và bác Khang từng là bạn thân thì chú hãy giúp tôi. Chuyện này quan trọng với tôi, tôi cần tìm người đàn ông đó.

Lão Thành nghe tôi nói, lão đột nhiên chấn kinh:

- An... ông Khang có chuyện gì hả An? Ông ấy bị bệnh gì không chữa được hả con?

Tôi ngạc nhiên:

- Không. Nhưng sao chú lại hỏi vậy?

- Nếu... nếu không phải cần tìm huyết thần để chữa bệnh... thì con tìm người đàn ông kia để làm gì?

Huyết thần để chữa bệnh?

Trong lúc tôi còn đang suy nghĩ thì kế bên Đồng Quân đã lên tiếng hỏi:

- Ông Thành, ông nói huyết thần có thể chữa được bệnh hiểm nghèo?

Lão Thành nhìn nhìn Đồng Quân, gương mặt lão ta hơi co lại, chắc là lão đang sợ...

- Phải... phải... người đàn ông đó nói với tôi như vậy.

Tôi hết nhìn lão Thành rồi lại nhìn sang Thần Chết... gương mặt Thần Chết lúc này nhìn cũng không quá tốt cho lắm... Tôi thầm nghĩ, anh ta vậy mà cũng quan tâm tới chuyện huyết thần này ư?

Tôi gõ gõ lên mặt bàn mấy cái, tôi hỏi:

- Chú Thành, chú trả lời cho con biết trước đi, chú có nhớ người đàn ông đó như thế nào không?

Lão Thành nheo chân mày, lão ấp úng:

- Người đàn ông đó... ông ta không cao lắm, da mặt rất đẹp... chú... chú không nhớ rõ được... mỗi lần gặp ông ta, ông ta đều đeo kính che nửa mặt...

Lão Thành vừa nói vừa như suy nghĩ:

- À... phải rồi... phải rồi... cô bên trái của ông ta có một hình xăm màu đỏ...

Như có được manh mối, tôi liền hỏi:

- Hình xăm... hình xăm trông thế nào?

Lão Thành suy nghĩ một hồi lâu, lão nhăn mặt, đầu hàng:

- Chú không nhớ được... hình như là... là... bông hoa thì phải.

Bông hoa? Đàn ông mà đi xăm bông hoa sao?

Thấy lão cũng đã cố gắng hết sức, tôi mới thôi không hỏi về người đàn ông đó nữa. Phàm là những chuyện không đề ý thì cũng không khiến con người ta nhớ kỹ được.

Tôi nhìn lão Thành, còn một vấn đề nữa mà tôi muốn hỏi...

Lúc hết thời gian thăm nuôi, tôi có nhờ Thần Chết nói với mấy vị cán bộ thư thả cho lão Thành một chút. Dù gì lão cũng phải chết để chịu tội, ở trong tù chờ án đùng để bị đánh cũng nhẹ cho lão đôi chút về mặt thể xác.

Tôi đi theo Đồng Quân ra xe, ngồi vào trong xe, tôi cứ suy nghĩ mãi về chuyện lão Thành đã nói với tôi..

Tôi hỏi lão vì sao lại giết những cô gái đó, bọn họ có liên quan gì tới huyết thần?

Lão Thành ấp úng mãi mới trả lời, lão bảo vì những cô gái đó da trắng, cơ thể thơm tho và đặc biệt nhất là họ còn trinh. Lão bảo người đàn ông kia nói với lão như vậy.

Vô lý, thật là vô lý. Chỉ vì như vậy mà lão lại giết bọn họ, trong khi đó Huyết Tộc hay huyết thần gì đó tới bây giờ chỉ là lời đồn chưa có căn cứ xác thực. Mà những cô gái da trắng, cơ thể thơm tho sạch sẽ hay là còn trong trắng thì ở xã hội này vô vàn. Nếu nói như lão, chẳng lẽ lão sẽ giết chết hết tất cả bọn họ... giết tới khi nào tìm được người của tộc Huyết thì thôi sao?

Điên, lão Thành điên rồi.. lão vì bản thân lão mà ra tay sát hại người khác... lão điên thật rồi.

Càng nghĩ tôi càng thấy đáng sợ, may là lão bị bắt sớm chứ nếu không... mẹ ơi, nghĩ tôi cũng không dám nghĩ tới nữa. Kinh khủng quá!

Sau khi từ trại giam ra, tôi theo Thần Chết về lại công ty. Hôm nay Thần Chết có cuộc họp, tôi phải về chuẩn bị hồ sơ văn kiện cho anh ta.

Tối nay Thần Chết và tên Tú đi dự tiệc, tiệc lần này tôi không theo được cho nên tôi được về sớm. Đang định đi bộ ra đường để đón xe buýt thì từ đằng sau tôi nghe tiếng còi xe "tuýt tuýt". Theo quán tính tôi quay lại xem... ơ... là xe của cậu Lập.

Xe dừng trước mặt tôi, cậu Lập mở cửa kính xe, cậu cười vẫy tay:

- Lên xe đi, anh đưa em về.

Tôi có chút chần chừ nhưng rồi cũng mở cửa ngồi vào trong xe. Thay vì tốn tiền đi xe buýt thì có người đưa về tận nhà vẫn tốt hơn.

Xe chạy được một đoạn, cậu Lập mới quay sang hỏi tôi:

- Em làm ở đó à?

Tôi gật đầu:

- À dạ, tôi làm cũng được hơn tháng rồi.

Giọng Huy Lập có chút khác thường:

- Nghỉ đi.

Tôi nghe mà có chút ngơ ngác... nghỉ? Tại sao tôi phải nghỉ?

- Ở tại sao?

Thấy tôi nhìn, cậu Lập mỉm cười, giọng khá là nặng nề:

- Công ty nhà có vị trí tốt cho em hơn, Thanh Nga cũng sẽ vào làm ở công ty của ba.

Tôi cười thầm trong lòng, nếu cậu nói mỗi về trước thôi thì tôi còn có thể suy nghĩ lại, còn này... thôi đẹp luôn đi.

- Cảm ơn cậu nhưng tôi không nghĩ đâu, tôi cũng đã nói tôi sẽ không về làm cho công ty của bác rồi.

Huy Lập không vui:

- Tại sao em vẫn luôn không nghe lời như thế hả?

Tôi khẽ cười, không mặn không nhạt trả lời:

- Cậu đừng ép tôi làm những chuyện tôi không thích, đi Hàn Quốc 5 năm tôi cũng đã đi, rồi Trần Đồ tôi cũng không nghĩ là mình sẽ chết.

Cậu Lập nhìn tôi gất gao, tôi biết cậu đang giận tôi lắm. Nhưng hết cách, tôi là người dễ bảo nhưng không phải ai bảo gì tôi cũng nghe. Tôi và Trần Đồ là hai cá thể độc lập, tôi không thể phụ thuộc vào Trần Đồ mãi được. Bây giờ không phụ thuộc, sau này sẽ dễ sống hơn.

Huy Lập nhìn tôi một lát, cuối cùng cậu cũng bó tay trước tính khí của tôi.

- Thôi thì tùy em, anh không ép em nữa. Em đi 5 năm là đủ rồi, đi nữa... anh sợ anh điên mất.

Cậu nói thì nhẹ nhàng mà tôi nghe được lại cảm thấy vô cùng nặng nề. Cậu Lập lúc nào cũng thể hiện rõ ràng tình cảm của cậu với tôi như vậy. Tôi biết là cậu muốn tôi biết được, nhưng mà... tôi lại không quá có cảm giác với những lời nói như thế. Ban đầu nghe còn thấy nao nao nhưng lâu dần lại thấy khó chịu. Tôi cũng xác định rõ trong lòng mình... không phải là tôi không thích cậu, nhưng từ thích tới yêu thì tôi không phát triển lên được, cái giai đoạn phát triển đó đã bị cắt đứt từ lâu rồi... từ hơn 5 năm trước rồi.

Thấy tôi không trả lời, Huy Lập cũng thôi không nói gì nữa. Suốt đường về, hai người bọn tôi chỉ nói vu vơ những chuyện về cục bông MiMi. Tôi yêu mèo, yêu chó, cậu cũng giống tôi nên về khoản này tôi với cậu khá hợp.

Về tới Trần Đô, tôi với Huy Lập vẫn thao thao bất tuyệt khi nói tới cục bông trắng. Hai người một người nói một người cười, đi tới trong vẫn chưa thôi câu chuyện.

- Huy Lập, Bình An.

Đang cười sảng khoái thì tôi nghe tiếng gọi, ngược mắt lên nhìn về phía tiếng gọi kia, tôi có chút giật mình khi cùng lúc nhìn thấy được ba gương mặt khá ái xỉnh đẹp. Từ trái qua là Thanh Nga, Vân Trúc, người còn lại... hình như là Thúy Vân.

Huy Lập cũng nghe tiếng gọi, cả tôi và cậu đều dừng lại không bước thêm bước nào nữa. Đợi ba bóng hồng đó lướt đến chỗ bọn tôi cũng phải hơn 2 phút. Quái, vừa đi vừa ngủ à sao mà lâu thế?

Huy Lập nhìn bọn họ, cậu ấy hỏi:

- Thúy Vân, sao em đến đây?

À thì ra là Thúy Vân, tôi từng gặp chị ấy vài lần rồi. Hèn gì hôm trước nghe mấy chị người làm nhắc tới, tôi có chút ngờ ngợ quen quen.

Cậu Lập hỏi Thúy Vân nhưng Vân Trúc lại giành trả lời, cô ấy đi lại giữa tôi và cậu Lập, cố tình ứn cái mông đẩy tôi ra xa. Ôm tay Huy Lập, giọng cô à ngọt như mía lùi:

- Anh Lập, anh đi đâu mà bọn em đợi nãy giờ.

Eo, nghe mà nổi óc... tôi nhớ lúc trước cô à ăn nói bỗ bã lắm mà, sao bây giờ ngọt ngào ngang hông vậy?

Cậu Lập vội vàng kéo tay Trúc ra, cậu ấy hình như không vui:

- Đợi anh làm gì, anh có bắt mọi người đợi?

Tôi nghe mà buồn cười, nếu so về độ láo lếu thì cô Nga không có cửa với cô Trúc. Ai chứ cô Trúc tôi lạ gì, trước kia đi học tôi từng đánh nhau với cô ta kìa mà...

Thấy Vân Trúc bị ê mặt, chị Vân liền lên tiếng đỡ cho em gái:

- Trúc, đừng quấy anh Lập. Em chào anh Lập với Bình An chưa?

Chị Thúy Vân là cô gái dịu dàng xinh đẹp lại cực kỳ thông minh và hiểu chuyện, Vân Trúc thì ngoài cái mặt sắc sảo cùng bộ ngực "siêu to khổng lồ" ra thì cô ta chẳng có cái quái gì ra hồn. Hai chị em bọn họ sinh ra đã là thiên kim đại tiểu thư cao cao tại thượng, người như tôi sánh theo không kịp.

Trúc nhìn tôi kiểu khinh thường, cô à cau có:

- Em chào anh Lập thì đúng nhưng tại sao em phải chào con An?

Con An? Chắc cô à quên cái tát trời váng năm xưa rồi.

Thúy Vân nhăn mày, chị ấy không vui trách:

- Trúc, em ăn nói cho cẩn thận, đây là Trần Đô không phải ở nhà mà em có thể ăn nói tùy tiện. Mau chào Bình An đi, nhanh lên.

Vân Trúc ổng ẹo, bộ dáng tiểu thư không chạy đi đâu được.

- Chị Vân, chị biết em không tra nó thì sao còn bắt em chào. Nó đánh em, chị quên rồi hả? Mà nó là gì? Là thứ ở nhờ, là người ở, mắc gì em phải chào nó?

Ồ cái con ranh này... từng ấy tuổi rồi còn ngu à?

Tôi định xoắn tay áo dạy cho cô à một bài học thì bên cạnh, cậu Lập liền lớn tiếng quát:

- Trúc, họ Hà không dạy cho cô đấy đủ lễ nghĩa của một cô gái à? Sao cô có thể dùng lời lẽ đó đem tới Trần Đô này để nói về Bình An? Người nhà cô thiếu ăn học lễ nghĩa nhì?

Tôi nhìn cậu Lập, tôi biết cậu bênh tôi nhưng mà cậu nói những lời này, e là có chút đụng chạm.

Rõ ràng như tôi suy đoán, Thúy Vân cực kỳ không vui, chị ấy lên tiếng:

- Huy Lập, Vân Trúc không đúng trong việc nói không hay về Bình An. Nhưng mà cho dù có như thế thì anh cũng không được nói về Hà gia như vậy. Vân Trúc là Vân Trúc, Hà gia là Hà gia, không thể đánh đồng với nhau được.

Huy Lập cười nhạt:

- Nếu em cảm thấy Hà gia của em rất tốt thì mời em đem Vân Trúc về nhà để dạy dỗ lại. Có tiếng nên có miếng, Vân Trúc ăn nói lỗ mãng, Hà gia chắc không mang tiếng đầu nhì?

Wow, cậu Lập đúng là người mạnh, có thể đem chị em Hà gia cao cao tại thượng đả bại về một cách không thương tiếc. Siêu thật.

Thúy Vân mặt mũi cực kỳ khó coi, còn Vân Trúc thì liếc tới muốn rớt tròng mắt ra ngoài. Tôi cũng không sợ cô à, ở đây là Trần Đô, muốn kéo bè kéo phái mời ra trước cổng.

Vân Trúc lườm tôi, tôi cũng không sợ gì liền trừng mắt lại với cô ta. Gớm, muốn đánh nhau à? Muốn đánh nhau không mà nhìn?

Trong tình thế mưa bom lửa đạn gay go thì sự xuất hiện của bác Liên như vị thần giải vây. Bác Liên uy dũng bước ra, vừa thấy bác Liên, Vân Trúc đã nhào đến kể lể:

- Di Liên... anh Lập... anh Lập... anh ấy...

Kể chưa hết đã khóc loạn lên, đúng là giả tạo.

Sau khi nghe Thanh Nga kể lại, bác Liên coi bộ không vui về gì. Trục tiếp làm bẽ mặt con trai lấy lại công bằng cho "con dâu" tương lai. Bác Liên nhìn tôi, ánh mắt thì không vui nhưng miệng lại nở nụ cười ngọt ngào:

- Vân Trúc là đứa nhỏ, mà tuổi này vẫn còn trẻ người non dạ lắm, nói năng không suy nghĩ cũng coi thông cảm được. Mấy đứa đều là người trong nhà, nên thông cảm cho nhau. Mà Bình An nè, con cũng không giận Vân Trúc chứ đúng không con?

Tôi cười hiền, bác đã nói vậy thì tôi giận làm sao được nữa mà giận?!

Nói rồi bác Liên quay sang trách cậu Lập:

- Huy Lập, Vân Trúc hay Bình An gì đều là em gái của con, con phải đối xử đồng đều. Sao lại nói em Trúc rồi nói Hà gia như vậy? Bình An là Bình An, Hà gia là Hà gia... đề tới tai bác Hà thì có phải là lớn chuyện không? Bình An gánh nổi tội cho con à?

Quả là bác Liên, mới nói có mấy câu mà muốn đem tôi hủy diệt... hay thật!

Vân Trúc thì hà hề, Thúy Vân thì bình thường... riêng cậu Lập đang rất là không vui.

- Mẹ đừng đem mấy chuyện vô lý đó nói với con, không cần biết Hà gia hay Vân Trúc... nói không hay tới Bình An hay là Thanh Nga gì con đều không thích. Cô gái của Trần Đồ đừng ai nói chạm tới, có là Hà gia thì cũng mặc kệ.

Nói rồi cậu Lập quay sang nhìn tôi với Thanh Nga, cậu trầm giọng:

- Hai đứa còn đứng đó làm gì, đi theo anh vào trong. Nhanh lên.

Thanh Nga nghe cậu Lập kêu, chỉ áy vui như Tết nhưng lại không dám rời bước đi vì ngại bác Liên. Còn tôi, tôi ngại gì mà không đi. Quay sang gật đầu chào bác Liên xong tôi cũng đi theo gót cậu Lập vào trong. Thiệt, thà là để bọn họ ghét còn tốt hơn là đứng chung một đám với "thiên kim đại tiểu thư"... huhu tôi cảm thấy áp lực lắm.

Tôi biết sau chuyện lần này bác Liên sẽ lại càng ghét tôi hơn nữa... nhưng kệ thôi, tôi không cần bà ấy yêu quý.

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Quả thực sau chuyện cậu Lập chống đối với chị em Thúy Vân lần đó, bác Liên có chút không thích tôi ra mặt. Bình thường không thích nhưng vẫn vui vẻ, bây giờ vẫn không thích lại thêm thói chèn ép. Tôi trầm nghĩ, nếu không phải bác Kiên một hai giữ tôi lại chắc tôi đã dọn đi từ đời nào rồi. Trần Đồ này, ai cũng tốt với tôi trừ bác Liên... mẹ cậu Lập.

Chuyện tộc Huyết đối với tôi nó mờ mịt như mơ bồng bong, may là có Thần Chết giúp tôi một tay chứ nếu không tôi cũng không biết bắt đầu điều tra từ chỗ nào. Mà đôi khi tôi cũng có chút nghi vấn, không hiểu vì sao mà tên Thần Chết lại chịu giúp đỡ tôi... Là vì anh ta cảm thấy chuyện tộc Huyết này có hứng thú hay là do một nguyên nhân nào khác?

Nhưng thôi, là vì hứng thú hay là vì nguyên nhân nào khác thì cũng được. Mình tôi đơn thân độc mã chắc tới cuối đời cũng không tìm ra được tộc Huyết, có thêm một Thần Chết mạnh như hổ thì tốt hơn biết là bao. Không cần biết mục đích xuất phát là gì, chỉ cần biết bọn tôi có chung đích đến là được.

Mà phải công nhận, người bên Thần Chết điều tra rất là nhanh, mới có mấy ngày mà đã tìm ra được thêm một manh mối khá lớn...

Lúc xe của bọn tôi tới khu trại giam đặc biệt thì đã là đầu giờ chiều, đi từ sáng tới giờ nên giờ cũng có chút mệt mỏi. Bước xuống xe, được sự hướng dẫn của cảnh sát Tài, tôi, Thần Chết và tên Tú được đeo một sợi dây lên cổ như chứng minh bọn tôi là người được trại giam cho vào.

Khu trại giam này không lớn nhưng đặc biệt rất kiên cố, xung quanh được tường thành bê tông cao hơn 10 mét bao bọc, phía trên cùng là vô vàn những mảnh vỡ thủy tinh nhọn hoắt để tránh cho bên ngoài hoặc bên trong leo tường ra vào. Khu trại giam hôm trước tôi vào thăm lão Thành không bị được với trại giam lần này về độ bảo mật cũng như an ninh cực kỳ gắt gao. Bọn tôi đi 3 bước là thấy một cán bộ canh gác, đi 10 bước lại phải đứng lại kiểm tra một lần, phải nói cẩn mật vô cùng.

Tôi đi theo sau tên Tú và Thần Chết, để vào tới khu giam giữ phải vòng vèo 7749 lần rẽ trái rẽ phải, rẽ nhiều quá mà tôi xém chút hoa mắt đau đầu. Bên ngoài đã kiên cố, bên trong còn kiên cố gấp mười lần. Nếu ai đã từng xem phim hành động của Mỹ chắc không quên cảnh những nhà tù được bọc thép và sắt... thì ở đây cũng vậy. Bên trong không khác gì nhà tù kiểu Mỹ, giam giữ kiểu này thì đừng mong ngày gặp được ánh mặt Trời.

Tôi được dẫn tới ngồi vào một hàng ghế, cảm thấy xung quanh có chút ghê ghê, tôi mới quay sang tên Tú khẽ hỏi:

- Khi nào thì được gặp tên kia?

Tên Tú lắc đầu, anh ta nhỏ tiếng:

- Không biết, phải xem xem hán có muốn gặp chúng ta hay không?

Hán có muốn gặp chúng ta hay không à? Cũng có loại tội phạm "thái độ" như vậy nữa sao?

Cảnh sát Tài đi vào trong được một lúc, lúc đi ra anh ta nhìn bọn tôi một vòng rồi mới nói:

- Cậu Quân, chỉ được một người vào, anh ta muốn người nữ vào.

Cảnh sát Tài vừa nói dứt lời thì ánh mắt mọi người đều quay sang nhìn tôi. Mà tôi lúc này cũng cảm thấy có chút ớn ớn...

- Tôi sao...? Hắn ta biết tôi?

Cảnh sát Tài lắc đầu:

- Hắn không biết cô nhưng hắn không muốn gặp đàn ông.

Không nghe thì thôi, nghe rồi thì lại cảm thấy mù mịt khó hiểu... đây là trạm giam đặc biệt... tù nhân cũng vô cùng đặc biệt.

Tôi định mở miệng bảo sẽ vào thì kẻ bên Thần Chết đã lên tiếng:

- Hắn ta tội phạm loại mấy?

- Loại 3.

- Vì sao bị bắt?

Cảnh sát Tài nhìn tôi, có chút ngập ngừng:

- Bắt cóc, hãm hiếp, phi tang xác nạn nhân..

Mẹ ơi... tôi... tôi có thể không vào được không?

Thần Chết trầm mặt, giọng không mấy vui vẻ:

- Không cần gấp nữa.

Tôi quay sang nhìn Thần Chết, thấy anh ta cũng đang nhìn tôi, không hiểu là vì sao nhưng khi nghe anh ta nói không cần gấp nữa... tự dưng trong lòng tôi lại có chút ảm áp lạ...

Tên Tú ngồi giữa tầng hắng mấy tiếng:

- Đây... Đồng Quân, cơ hội lần này rất khó có được, cậu bỏ lỡ như vậy à?

Thần Chết nhìn lơ đãng xung quanh, giọng anh ấy nhẹ nhàng:

- Hắn không muốn gặp tôi, tôi không ép hắn được.

- Nhưng mà... chẳng phải hắn chịu gặp Bình An sao?

Đồng Quân quay mặt nhìn sang tôi, ánh mắt anh ấy chỉ là vô tình nhìn thoáng qua nhưng ánh nhìn lại rất sâu...

- Cô ấy không muốn gặp.

Lần này thì cả ba người đàn ông đang ở đây đều nhìn tôi chằm chằm... tự dưng tôi cảm thấy có chút trách nhiệm nặng nề... mà thực ra thì tôi cũng không nói là sẽ không vào.

Đi tới đây rồi chẳng lẽ không vào, mà nếu không vào thì biết tới khi nào tôi mới tìm hiểu rõ được nguyên nhân cái chết của mẹ tôi chứ?

Nghĩ như thế, trong lòng tôi sinh ra loại động lực mạnh mẽ, tôi quay sang Thần Chết, nói chắc nịch:

- Sếp, để tôi vào.

Thần Chết nhìn tôi, giọng anh ta nhàn nhạt:

- Cô sợ thì không cần phải cố, không có hắn ta tôi sẽ điều tra hướng khác.

- Không, tôi không sợ, mà vào đó cũng đâu phải chỉ tôi và hắn ta đâu, còn có cán bộ nữa mà. Tôi muốn tìm hiểu thật nhanh, tôi không muốn mẹ tôi cứ chết trong oan ức...

Thần Chết nhìn tôi, ánh mắt anh ta cực kỳ phức tạp. Tôi không biết cũng không hiểu được ánh mắt kia của anh ta là như thế nào... chứa đựng loại tình cảm ra sao...

- Sếp, anh đã giúp tôi thì tôi cũng nên giúp anh chứ. Chúng ta chung mục đích, tôi không muốn cái gì cũng giao cho anh rồi tôi thì ngồi không hưởng lợi đâu. Để tôi vào, tôi không sợ.

Không gian xung quanh im ắng đến lạ thường, Thần Chết nhìn tôi rất lâu, tựa như cả mấy phút, nếu không có cái nhắc nhở của cảnh sát Tài thì không biết anh ta còn nhìn tôi tới khi nào. Tôi cứ nghĩ anh ta không đồng ý nên muốn thuyết phục thêm nhưng chưa kịp mở miệng đã nghe giọng Thần Chết nhàn nhạt cất lên:

- Tài, đảm bảo an toàn không?

Cảnh sát Tài gật đầu chắc nịch:

- Rất an toàn, tôi cũng vào trong cùng cô ấy.

Lần này thì Thần Chết mới gật đầu, anh ta vừa nhìn tôi vừa nói, nói như kiểu dặn dò:

- Cô theo cảnh sát Tài, nếu thấy không ổn thì lập tức đứng dậy. Hắn ta cũng không phải là manh mối duy nhất tôi tìm được, cô không cần quá sức.

Tôi gật đầu lắng nghe nghiêm túc, sau đó đứng dậy đi theo sau lưng cảnh sát Tài vào trong. Lúc đi được mấy bước, tôi nghe loáng thoáng được tiếng của Tú nói với Đồng Quân:

- Quân, tôi thấy cậu hơi lạ...

Tôi chớp mắt mấy cái, trong lòng kèm theo câu hỏi không lời giải đáp... lạ... tại sao lạ?

Tôi đi theo cảnh sát Tài vào trong phòng thẩm vấn, trước khi vào trong lại bị kiểm tra kỹ càng một lần nữa. Tôi không đem theo gì ngoài cây bút bi và quyển sổ tay nhỏ, thấy tôi không có gì nguy hiểm nên kiểm tra được thông qua.

Phòng thẩm vấn được sơn toàn bộ màu trắng, xung quanh không có bất cứ vật dụng nào ngoại trừ cái bàn lớn cùng 2 chiếc ghế xoay để hai bên. Lúc tôi vào trong đã thấy bóng lưng một người đàn ông đang ngồi dựa lưng về phía cửa, nhìn sơ qua thì hẳn ta chắc không lớn tuổi hơn Thần Chết là bao nhiêu. Cảnh sát Tài ra hiệu cho tôi ngồi vào ghế, tôi... thực ra cũng sợ chứ không phải là không...

Vừa ngồi xuống chưa kịp nóng ghế thì phía đối diện, giọng hẳn ta vang lên kèm theo cú xoay ghế thần tốc:

- Máy người hôm nay chậm... wow... là đại mỹ nữ à?

Giọng hẳn ta trung trung, gương mặt điển trai, vóc dáng cao ráo... nếu như không gặp hẳn ở đây thì tôi không nghĩ hẳn là tội phạm giết người. Nhìn thấy hẳn, tôi vô thức lại nghĩ ngay tới lời của anh Việt đã từng nói, những tên càng trí thức thì khả năng phạm tội biến thái càng cao. Quá rõ ràng, tên trước mắt tôi vừa bảnh trai vừa lộ ra vẻ trí thức sặc mùi.

Hắn ta nhìn tôi, nụ cười bốn cột:

- Đại mỹ nữ, cô tên gì?

Tôi nhìn hẳn, sử dụng hết vốn kiến thức ít ỏi mà anh Việt đã dạy cho tôi. Tôi cười với hẳn, trả lời nghiêm túc:

- An, còn anh?

Hắn ta khẽ cười, hỏi ngược lại tôi:

- Cô hỏi tên tôi sao?

Tôi gật đầu nhưng không trả lời lại. Hắn ta nhìn tôi một lát, nụ cười trên mặt hẳn lại rộng thêm một chút:

- Tôi là Tiền, Nguyễn Đức Tiền. Cô... à không An... hôm nay đến đây gặp tôi để hỏi về cái gì?

Tôi giờ sổ nhỏ ra, vừa nhìn hẳn tôi vừa hỏi:

- Tôi muốn hỏi về tộc Huyết.

- Ý cô là huyết thần?

Tôi gật đầu:

- Đúng, là huyết thần.

Tên Tiền lại cười, hẳn vắn về hai ngón tay, nụ cười rất sâu:

- Trước khi tôi trả lời cô, cô có thể cho tôi hỏi mùi thơm trên người cô ở đâu mà có không?

Tôi nhìn hẳn, thoáng chốc cảm giác có chút buốt da đầu. Nụ cười này... thật sự rất đáng sợ.

Phía bên kia, cảnh sát Tài gay gắt:

- Phạm nhân 303, không hỏi chuyện riêng tư.

Tên Tiền lại cười, hẳn nhún vai, hai tay vung ra hai bên như kiểu chấp nhận việc mình hỏi là sai. Trong lúc hẳn vung tay tôi mới thấy được là hai tay hẳn bị xích, sợi dây xích rất to, phải nói là siêu to. Nếu tính trọng lượng của cả dây xích chắc phải hơn cả trọng lượng cơ thể của hẳn ta hiện tại.

- Được thôi, không hỏi chuyện riêng tư thì không hỏi. Nhưng cảnh sát Tài này... anh cứ định không lấy vợ sao? Anh theo tôi cũng mấy năm rồi, tay anh vẫn cứ trống trơn như vậy, quần áo lại không được lượt là chăm chút... tôi lo cho nòi giống nhà anh.

Nghe tên Tiền nói với cảnh sát Tài, tôi mới vô thức nhìn theo... Thật sự, tên Tiền có khả năng quan sát và phân tích rất chi tiết...

- Phạm nhân 303, nghiêm túc.

Một vị cán bộ sau lưng tên Tiền lên tiếng nhắc nhở hẳn ta. Bị cả hai người nhắc nhở, tên Tiền mới thôi nói linh tinh, hẳn nhìn lại chỗ tôi, nụ cười tắt ngúm, hẳn hỏi:

- Cô hỏi đi, An.

Tôi trong lòng có chút run run nhưng vẫn quyết tâm trấn an lòng mình để hỏi cho hết những gì cần hỏi, gạch đầu dòng thứ nhất, tôi hỏi hẳn:

- Anh biết lão Thành không?

- Biết, lão ta bị bắt rồi à?

Tôi gật đầu:

- Chính xác, anh gặp ông ta từ trước?

Tên Tiền lại cười:

- Không, nhưng tôi biết ông ta.

Tôi nhìn anh ta, tiếp tục hỏi:

- Anh tạo sao lại giết người?

- Vì huyết thần.

- Anh đã gặp được người của tộc huyết chưa mà khẳng định là có huyết thần?

- Cô nghĩ thế nào?

Tôi nhìn gương mặt nửa cười nửa nghiêm túc của hắn, tôi cau mày, trả lời:

- Đã gặp được?

Tên Tiền búng tay cái chốc, hắn ta gật đầu:

- Thông minh.

Tôi hít một hơi, lấy thêm can đảm:

- Anh giết bao nhiêu người rồi?

Thấy tôi đang hỏi về huyết thần lại hỏi sang chuyện của hắn, hắn có chút do dự:

- Cô hỏi làm gì?

- Tôi chỉ muốn biết.

Hắn ta nhìn tôi, mắt hơi nheo lại:

- 10 người.

10 người... chết tiệt thật!

- Có tìm được huyết thần?

- Không.

- Anh tội nhất là ai trong số họ, vì sao?

- Một cô bé, nó chỉ 14 tuổi.

Tôi nhìn hắn, hắn cũng nhìn tôi, tôi thật sự chưa từng thấy ai giết người lại có ánh mắt bình tĩnh như hắn. Ngay cả khi hắn nói về người hắn cảm thấy tội nghiệp nhất cũng không lộ ra được chút thương xót nào... Thật vô cùng đáng sợ.

- Anh và lão Thành cùng nghe theo sự sai khiến của một người? Người đó là ai?

Nghe tôi hỏi, hắn chồm người ngồi dậy, trong mắt cô chút thích thú.

- Cô nói lão K à?

- K?

- Lão già K... cô muốn tìm lão ta sao?

Tôi không trả lời chỉ gật đầu đồng ý.

Tên Tiền nhìn tôi, tự dung vài giây sau hắn phá ra cười, cười tới chảy nước mắt. Tôi không nói gì, chỉ nhìn theo hắn, nhìn tới khi nào hắn ngưng cười và nhìn lại tôi thì thôi.

Tên Tiền gương mặt có chút buồn cười, hắn hỏi:

- Cô... thấy tôi cười mà cô không sợ?

Tôi lần này cười theo:

- Sợ chứ nhưng nếu anh cười mà tôi khóc thì có chút kỳ. Nếu cười xong rồi thì trả lời cho tôi biết đi, tôi còn phải về ăn cơm, tôi đang rất đói.

Tên Tiền lại nhìn tôi, hắn quay về trạng thái nghiêm túc, lúc hắn nghiêm túc hai mắt có chút lạnh... khá là giống với ánh mắt của Thần Chết.

- Lão K không phải người cô muốn gặp thì gặp, tôi chỉ gặp lão ta được 3 lần thì bị bắt.

- Làm thế nào để gặp được lão K, anh có thể chỉ cho tôi không?

- Xin lỗi cô, An, tôi không thể nói được. Nhưng mà... có chuyện này tôi có thể cho cô biết....

Ngừng một lát, hắn nói tiếp:

- Lão K sẽ không dừng tay cho tới khi giết hết người của Tộc Huyết. Bất cứ ai có vẻ ngoài giống với sự miêu tả của lão đều phải chết.

Tôi nhìn hắn, hỏi có chút gắt gao:

- Về ngoài như thế nào?

Tên Tiền neho mầy, hấn nhìn tôi, trong giọng nói có chút kỳ hoặc:

- Là nữ, đáng xinh, da trắng hồng, còn trinh... cơ thể sạch sẽ thuần khiết thơm tho...

Cái này... khác gì với lão Thành từng nói?

- Anh nói không khác gì với lão Thành từng nói cả, còn cái nào khác không?

Tên Tiền khẽ cười:

- Đôi mắt... đôi mắt sáng như Trăng Rằm... tôi chỉ biết như thế nên chỉ nói cho cô được như thế. Nhưng mà An này, tôi khuyên cô đừng nên tìm hiểu về chuyện này. Cô day vào rồi sẽ không có đường ra đâu, nếu cô không phải nô lệ của huyết thần thì cứ bình yên mà sống. Lão K không cần huyết thần, thứ lão cần là tộc Huyết... tôi và lão Thành hay nhiều tên khác chỉ là những tay sai trong kế hoạch của lão K mà thôi.

- Nhiều tên khác... ý anh là còn rất nhiều người đang thực hiện âm mưu của lão K?

- Đúng. Bọn tôi cần huyết thần, lão K cần tộc Huyết, nếu đúng là người của tộc Huyết thì khi bị giết lão ta lấy xác, bọn tôi lấy máu.

Da gà tôi bắt đầu nổi lên cục cục, tôi cố hỏi thêm

- Anh từng gặp được người của tộc Huyết?

Tên Tiền khẽ cười:

- Tất nhiên, máu của người đó... tôi từng ném thử...

Vừa nói anh ta vừa đưa tay lên miệng khẽ liếm liếm mấy cái, tôi thấy mà muốn nôn... bụng cứ như bị ai đâm vào... muốn nôn kinh khủng.

Tên Tiền nhìn biểu hiện của tôi, hấn ta khẽ cười:

- Haha, cô làm gì mà sợ tới xanh mặt vậy? Máu người... bình thường thôi mà.

Tôi vô thức dịch ghế ra xa hấn ta một chút, tôi nhếch môi:

- Thật đáng sợ.

- Haha... haha... không đáng sợ, không có gì đáng sợ cả. Nếu tôi không giết người thì tôi sẽ rất hiền. Thật đấy.

Thấy tôi không trả lời, tên Tiền lại cười rồi nói tiếp:

- Thấy cô rất đáng yêu nên tôi sẽ không ngại nói cho cô thêm một chuyện... tôi không biết cô tìm tộc Huyết hay là huyết thần nhưng nếu cô muốn gặp lão K tôi sẽ chỉ cho cô một cách...

Tôi nhìn hấn, lấy giấy bút ghi lại từng chữ mà hấn nói ra.

- 250148K6.... được rồi, cảnh sát Tài, tôi cần về đi ngủ.

Tôi còn đang muốn hỏi tiếp thì tên Tiền đã xoay ghế vào trong, tôi gõ gõ vào mặt bàn, nài nỉ:

- Tiền... anh có thể nói thêm cho tôi biết về lão K không? Tôi thật sự rất cần gặp lão ta... rất cần...

Tên Tiền vẫn không quay mặt lại, chỉ nghe giọng của hấn vang vọng:

- Cán bộ, tôi vừa đói vừa buồn ngủ... rất buồn ngủ.

Tôi còn đang muốn hỏi thêm thì cảnh sát Tài đã tới kéo tay tôi, anh ta khẽ nói:

- An, hấn ta không nói thêm đâu, đừng gọi nữa.

Tôi nhìn cảnh sát Tài, trong lòng sinh ra cảm giác bất lực vô cùng. Lão K... có người biết lão K là ai nhưng hấn lại không chịu nói. Bất lực... chưa bao giờ tôi cảm thấy bản thân tôi bất lực như bây giờ.

Cảnh sát Tài kéo tay tôi, tôi cũng không quá ngoan cố mà ở lý không chịu đi. Tôi đi ra tới cửa nhưng đầu vẫn ngoảnh lại nhìn tên Tiền... tôi hy vọng, rất hy vọng hấn có thể cho tôi biết thêm thông tin...

Nhưng sự thật, tên Tiền vẫn không nói thêm gì khác... Lúc tôi đang chuẩn bị bước ra ngoài thì sau lưng, tôi nghe được tiếng tên Tiền nói vọng ra:

- An, tôi mong cô cẩn thận.

Chân đang bước đi của tôi có chút khựng lại, tôi ngoảnh đầu lại nhìn hấn, hấn vẫn không nhìn tôi, vẫn xoay mặt vào trong như kiểu không muốn tiếp chuyện. Tôi vô thức thở dài, với câu dặn dò của hấn... tôi cảm ơn vậy.

- Cảm ơn anh.

Nói rồi, tôi bước ra ngoài với tâm trạng vô cùng tệ hại... 250148K6... nó rốt cuộc là cái gì?

Ra bên ngoài, tôi mới dám quay sang cảnh sát Tài, tôi khẽ hỏi:

- Tôi thấy anh ta bình thường mà?

Cảnh sát Tài nhìn tôi cười, nụ cười gượng ép:

- Bình thường... là tại vì cô chưa thấy hồ sơ giết người của hắn. Tôi đảm bảo cô sẽ không ăn không uống được trong vòng 1 tuần.

Tôi trở mặt, kinh ngạc:

- Thật sao?

Cảnh sát Tài gật đầu chắc nịch:

- Tất nhiên là thật, hôm nào tới đồn tôi cho cô xem.

Nghe anh ta nói thế tôi liền gật đầu đồng ý, nhưng mà mãi cho tới sau này... tôi mới biết cái ý định ngày hôm nay của tôi là ngu ngốc tới mức độ nào!!!

Xe chạy ra khỏi con đường nhỏ dẫn vào nhà giam, tên Tú đang ngồi ở trên mới quay về sau hỏi lại tôi thêm lần nữa:

- Tên đó không nói thêm gì khác à?

Tôi lắc đầu thờ dãi:

- Không, ngoài dãy số chết tiết cùng với biệt danh lão K thì hắn không nói gì thêm. Hắn biết, hắn gần như biết tất cả nhưng hắn không chịu nói. Tôi cũng hết cách.

Tên Tú quay sang Thần Chết, anh ta bỏ lơ bỏ la:

- Đông Quân, hay là chúng ta sắp xếp gặp tên Tiền đó thêm một lần nữa?

Thần Chết lắc đầu không đồng ý:

- Không cần đâu, hắn ta là tội phạm đặc biệt, sẽ rất nguy hiểm nếu cứ liên tục gặp mặt hắn ta. Nếu hắn ta đã không nói thì đừng ép, tội phạm biến thái... chúng ta dway vào không tốt.

Tên Tú lại hỏi:

- Tôi thật không hiểu, tại sao hắn giết nhiều người tới như vậy mà lại không bị án tử hình?

Đông Quân khẽ cười:

- Hắn là người bị bệnh tâm thần, mà quan trọng nhất là hắn không trực tiếp giết người, hắn đứng vai chỉ đạo nhưng người khác giết.

Tôi có chút ngạc nhiên liền hỏi:

- Vậy người mà hắn sai khiến đâu?

Thần Chết nhìn tôi, nói với giọng nghiêm túc:

- Chết rồi, tên đó báo công an và tự sát.

Mẹ nó, tội phạm gì mà rồi rầm và mưu mô vậy?!

Tên Tiền càng nguy hiểm, càng kín miệng thì tôi càng khó chịu. Với quyền lực đáng sợ như Thần Chết vẫn không làm cho tên Tiền khai ra hết thảy toàn bộ sự thật thì tôi không dám tin sẽ có một ai đó khiến tên Tiền chịu khai ra lão K. Hắn cho tôi một cái tên Lão K, một dãy số không đầu không đuôi cộng với hình xăm sau tai trái của lão K thì tôi chẳng có thêm gì cả. Thông tin thì có nhưng như là chẳng có, nó chung chung tới mức tôi chẳng biết tìm Lão K từ đâu? Huyết tộc... các người là ai... các người thực sự là ai?

Thấy tôi trầm mặt, Thần Chết quay sang nhìn tôi, giọng anh ấy trầm khàn nhưng lại rất nhẹ nhàng:

- Bình An, cô không cần quá lo lắng, tôi sẽ giúp cô tìm ra tộc Huyết. Cái chết của mẹ cô sẽ được giải thích rõ ràng, cô yên tâm.

Tôi ngược mắt lên nhìn Đông Quân, tôi luôn có một niềm tin cực kỳ mãnh liệt vào anh ấy... cứ kiểu như mù quáng, nếu anh ấy không nói thì thôi, nếu nói ra thì tôi nhất định sẽ luôn luôn tin tưởng. Với Đông Quân, tôi tin anh ấy nhiều hơn cả bản thân tôi... đó không phải vì yêu mà sinh ra tin tưởng, đó là vì bản lĩnh của anh ấy nên mới khiến tôi sinh ra lòng tin tuyệt đối. Chắc chắn là như vậy...

Xe chạy được một đoạn thì tôi lặn ra ngủ, mãi khi về tới thành phố tôi mới giật mình tỉnh dậy. Cả ngày hôm nay ngồi niết trên xe cũng có chút mệt, đầu nghiêng mãi một bên cũng cảm thấy hơi đau. Thần Chết bên cạnh cũng đang chợp mắt, thần sắc anh ta lúc ngủ trông hiền lành hơn rất nhiều. Thật ra thì anh ta cũng không hẳn quá mức đáng sợ, đầu đó cũng có sự ảm áp rất đáng yêu.

Ồ... tại sao tôi lại nhìn anh ta... đẹp đẹp... chả có gì để tôi phải nhìn cả... đẹp ngay.

Với những thông tin ít ỏi bọn tôi có được, Thần Chết cho người đi tìm tung tích lão K dựa theo sơ mô tả của lão Thành. Biết là kết quả sẽ rất khả thi nhưng có tìm còn hơn là không tìm, biết đâu bọn tôi may mắn thì sao.

Còn về dãy số đó, tôi cũng đang nghiên cứu để tìm xem thử trong dãy "250148K6" có gì đó đặc biệt hoặc là có ẩn ý gì hay không? Cũng không loại trừ khả năng là ký hiệu hoặc số hiệu của một căn nhà, căn chung cư, hòm bảo hiểm, vân vân và mây mây. Bất kể là có gì đó liên quan tới dãy số này tôi đều cho người của Thần Chết tìm kiếm. Tất cả đều đang trong kế hoạch tìm kiếm lão K, tạm thời chưa thu được điều gì tích cực.

Lão K, tôi nhất định phải tìm được ông... chỉ có ông mới biết rõ Huyết tộc là ai... duy nhất chỉ có mình ông.

Sáng sớm, cái Yến đã gọi tôi um xum để kêu tôi đi coi mắt cùng nó. Tôi định là từ chối nhưng lại sợ cái Yến nó gặp người không đàng hoàng rồi yêu đương linh tinh. Ai chứ cái con ấy nó cứ thế, ai nói gì cũng nghe, anh Việt thì là con trai, có muốn quan tâm tới nó cũng không quan tâm được quá nhiều. Tôi chỉ sợ nó như lần trước... thật là khiến chị em khổ tâm

Mà hôm nay tôi lại không biết xin nghỉ bằng cách nào, mới hôm qua tôi vừa được cho nghỉ vì Thần Chết đi dự tiệc, chẳng lẽ hôm nay lại xin nghỉ?

Sau khi đặt hồ sơ trên bàn cho Đông Quân, tôi vẫn đứng đực ra không biết nên mở lời thế nào. Thấy tôi cứ đứng đần ra một chỗ, anh ta liền buông bút xuống, nhìn nhìn tôi, anh ta hỏi:

- Có chuyện gì à?

Tôi nghĩ nghĩ hồi lâu cũng mạnh dạn lên tiếng:

- À có chuyện này... hôm nay... tôi có thể về sớm được không sếp?

Đông Quân nhìn tôi, anh ta nghiêng đầu sang trái một chút, khẽ hỏi:

- Nguyên nhân?

Nguyên nhân? Tôi nên nói nguyên nhân là gì đây nhỉ?

Nhớ tới khi sáng này lúc tôi tới công ty thì gặp một sản phụ sắp sinh... à có nguyên nhân rồi!

Tôi nhìn anh ta, trả lời vô cùng chân thật:

- À bạn tôi sắp sinh, tôi tới bệnh viện động viên cô ấy.

- Cô bao nhiêu tuổi mà có bạn sắp sinh à?

Tôi cười ha hả:

- Anh không biết chứ người ta 18,20 đã sinh 2 đứa rồi... 23 như thời xưa được coi là ế đấy.

Thần Chết nhìn tôi, ánh mắt anh ta có chút lạ:

- Ồ, tôi lại không biết... được rồi, cô ở công ty cũng không có gì làm, cô đi đi.

Tôi nghe anh ta đồng ý mà mừng ra mặt, cảm ơn anh ta mấy tiếng rồi nhanh chân ôm túi xách chạy tới nhà cái Yến.

Tôi chỉ là đi theo cái Yến thôi không định là sẽ ngồi cùng nó khi xem mắt nên không đem váy. Cái Yến lại một hai không chịu, nó chọn cho tôi cái váy khá bắt mắt, lại ép buộc tôi ngồi xuống cho nó trang điểm... cái con này, rốt cuộc là ai đi xem mắt không biết nữa.

Lúc tới nhà hàng, tôi mới biết là bên kia đi hai người... hóa ra cái con quý nhỏ này đã có kế hoạch từ trước. Bây giờ tôi cũng đã tới, chẳng nhẽ lại đi về, thôi thì cứ ngồi xuống trước đã, xem như là ăn một bữa cơm với bạn, cũng chẳng mất mát gì.

Phía bên kia là hai tên cũng khá điển trai, cử chỉ vô cùng tao nhã lịch thiệp. Đặc biệt là người đàn ông được mai mối với cái Yến, tên đó trông cũng rất ổn.

Tôi quay sang cái Yến, khẽ nói nhỏ:

- Lát nữa về đi, đừng đi tầng 2.

Cái Yến gương mặt tròn tròn phấn nộn, nó hỏi ngược lại tôi:

- Tao biết rồi, phải giữ kè chứ gì.

Tôi gật đầu, xem ra con này cũng chịu tiếp thu ấy chứ.

Trên bàn vừa lên món lẩu, một trong hai tên ngồi đối diện lên tiếng hỏi:

- Lát nữa đi hát không hai người đẹp?

Tôi lắc đầu đang định trả lời thì cái Yến lại nhanh miệng:

- Tất nhiên là đi rồi.

Mẹ nó, cái con này... chả nhẽ tôi lại bóp cổ nó ngay tại đây chứ. Khiếp, kiếp này nó mê trai chắc chỉ có đầu thai mới mong hóa giải được cho nó quá.

Yến nhìn tôi cười rặng rờ, tôi hết cách chỉ đành nhìn nó cười lại trong gương gao... cứ để đó đi, mày về là biết tay bà.

Buổi gặp mặt diễn ra cũng gọi là vô cùng suôn sẻ nếu như không có sự xuất hiện của một người...

Đang ngồi ăn lẩu nói chuyện cùng với hai thanh niên thú vị trước mặt thì bàn bên, một tốp khoảng ba người đi vào. Cả tôi cả cái Yến đều nhìn chăm chăm về phía trước vì sự xuất hiện của những người đàn ông... vô cùng đẹp trai.

Mẹ ơi, người thứ nhất rất đẹp, người thứ hai cũng vô cùng đẹp, người thứ ba... ơ... người thứ ba... Thần Chết... ơ sếp... ơ... chết mẹ tôi rồi...

Tôi thật sự không nghĩ được tại sao lại có sự trùng hợp kinh khủng tới như vậy... mẹ ơi, Thần Chết cứ thế mà xuất hiện lù lù trước mặt tôi... bình thường anh ta có hay tới nhà hàng bình dân này đâu chứ... huhu...

Tôi thấy anh ta, anh ta tất nhiên cũng thấy tôi. Đã thấy tôi, biết rõ chính xác là tôi còn có tình chọn chỗ ngồi đối diện với tôi... ý anh ta chắc muốn cảnh cáo tôi đây mà. Huhu... sợ quá... phải làm sao đây?

Vì sợ quá nên tôi vô tình đụng tay trúng vào nồi lẩu, nồi lẩu lại đang sôi nên tay tôi bắt đầu bỏng rất nóng lên. Tên thanh niên ngồi trước mặt galan vội vàng lấy khăn ướt đắp lên tay tôi,

cái Yến kể bên cũng hoảng hốt sợ tôi bị bóng. Tôi được đắp nước lạnh nên cảm thấy đỡ hơn chút, thấy mọi người quan tâm quá, tôi vội xua tay, trấn an:

- Không sao, tôi không sao đâu...

Trong lúc tôi còn đang đau lòng vì bị bóng thì trước mắt, đôi chân dài của ai đó đã bước tới trước mặt tôi. Anh ta gỡ tay lên bàn, nhìn tôi, nói thật nghiêm túc:

- Tiểu An, ra ngoài gặp tôi một chút.

Tôi nghe được giọng nói quen thuộc, ngược mắt lên nhìn... tìm tôi có chút muốn nhảy ra khỏi lồng ngực... Thần Chết... anh tới hỏi tội tôi thật sao?

Tôi sợ tôi xanh mặt nhưng vẫn không dám cãi lời, mặc kệ cái Yến đang hỏi tôi Thần Chết là ai, tôi chỉ biết nói với nó hai từ "Sếp tao" rồi cầm đầu lều đeo theo sau lưng anh ta. Mọi người chắc kinh ngạc lắm nhưng tôi hết cách, không đi theo thì mạng tôi chắc không còn...

Ra tới ngoài, anh ta mới quay mặt lại nhìn tôi, thần sắc vẫn vô cùng bình thường nhưng giọng nói lại sắc mùi hỏi tội:

- Bạn cô sinh rồi à? Sinh đôi một lúc cả 2 tên to đùng đang ngồi trước mặt cô đấy hả?

Tôi mím môi cúi đầu, nước mắt cũng sắp rơi ra ngoài vì sợ luôn rồi...

- Sao hả? Có cần tôi đưa cho cô chút tiền mua tã, sữa tặng cho con của bạn cô không? Trông hai tên đó chắc cần nhiều sữa lắm nhỉ?

Mặt tôi méo xệch, nói trong run rẩy:

- Sếp... tôi sai rồi... nhưng sự thật tôi chỉ muốn đi theo bạn tôi thôi... tôi... tôi không có ý định sẽ đi xem mắt.

Thần Chết nhìn tôi, ánh mắt anh ta trầm như mặt suối mùa thu:

- Tôi tin được cô?

Nghe anh ta hỏi, tôi gật đầu lia lịa:

- Tin... tin được mà... sếp... tôi nói thật đấy.

Đồng Quân liếc mắt nhìn tôi, anh ta đút hai tay vào túi quần, chân định quay bước vào trong. Tôi chẳng hiểu sao lại sợ anh ta hiểu lầm nên không nghĩ gì nhiều liền đưa tay kéo anh ta lại. Vì vô ý nên vết bóng đập vào vải áo sơ mi của Đồng Quân, miệng tôi vô thức rên lên một tiếng:

- Ui da... đau quá...

Nghe tiếng tôi rên rì, Đồng Quân quả nhiên không bước đi nữa. Anh ta kéo cổ tay tôi, nhìn xem vết thương trên mu bàn tay của tôi. Gương mặt anh ấy có chút ngưng trọng, giọng nói cũng gấp hơn một chút:

- Sao? Bị đau à?

Tôi gật đầu, giọng nỉ non:

- Đau...

Đồng Quân nâng tay tôi lên, anh ấy dùng miệng thổi thổi mấy cái, giọng cũng dịu đi đôi chút:

- Cô không tự bảo vệ được tay chân của mình à? Lớn đầu như thế rồi mà vẫn dễ bị bóng?

Tôi méo mặt, nhân lúc anh ta đang dịu lòng, tôi liền giở trò năn nỉ:

- Sếp... tôi thật sự không muốn đi xem mắt đâu... tôi thề đấy.

Đồng Quân ngưng thổi, anh ấy ngược mắt lên nhìn tôi, chân mày cau lại, ý tứ không rõ lắm. Thấy vậy tôi tiếp tục nói thêm:

- Sếp... tin tôi đi. Tôi chưa muốn có bạn trai đâu... tôi vẫn chưa muốn... thật ý...

Thần Chết nhìn tôi một lát, rồi chẳng hiểu sao anh ấy lại kéo kéo vai áo tôi, tôi vốn là mặc váy trễ vai, bị anh ta kéo một hồi lại thành váy có vai áo...

- Ăn mặc hở trước hở sau thế này... lại còn trang điểm... cô định là hôm nay xem mắt, ngày mai trực tiếp đi chụp ảnh cưới luôn à?

Giọng tôi run run, mặt cũng muốn tái đi:

- Séppppp... séppppp....

Thấy tôi thê thảm quá, Thần Chết liền dịu giọng, anh ta kéo tay tôi bước theo theo anh ta, giọng có chút nôn nóng:

- Được rồi, đi theo tôi... tôi đưa cô tới bệnh viện...

Ồ... bệnh viện... tôi có bị gì nặng đâu mà phải tới bệnh viện?

Kéo tay anh ta lại, tôi khẽ hỏi:

- Sếp, tôi có bị gì đâu mà tới bệnh viện ạ?

Đồng Quân cau mày nhìn tôi, thần sắc không vui:

- Có đi không?

Thấy biểu hiện của anh ta, cỡ mà trời có sập xuống bây giờ tôi cũng phải đi... huhu...

- Đi... tôi đi mà.

Thần Chết cũng không thèm đợi tôi trả lời, anh ta vừa hỏi đã quay lưng lại kéo tay tôi ra bên ngoài. Nhưng đi chưa ra tới xe thì điện thoại trong túi anh ta vang lên, tôi và anh ta cùng dừng lại để chờ cho anh ta nghe điện thoại.

Tôi đứng trước mặt Đồng Quân, cảm nhận được thần sắc anh ta từ bình thường bỗng dưng trở nên nghiêm trọng. Thấy anh ta nhìn tôi, tôi lại càng cảm thấy có gì đó không ổn...

Cúp máy, Đồng Quân quay sang nhìn tôi, giọng anh ta trầm trầm nhưng cực kỳ lạnh lẽo:

- An, tên Tiền... hần chết rồi.

Hai mắt tôi mở thật to, cơ mặt cũng không hên mà co lại... chết... hần ta vẫn còn chưa nói cho tôi biết lão K là ai mà hần ta lại chết???

Ồ... nhưng mà tại sao... tại sao tôi lại không đoán ra được là anh ta sẽ chết?

Màn sương đen... màn sương đen đâu? Tại sao... tại sao tôi lại không thấy? Tại sao? Tại sao chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Tin tức tên Tiền chết được Đồng Quân xác minh thêm một lần nữa tôi mới tin đó là sự thật. Ngồi cả buổi trong xe, tôi bần thần tới ngây ngốc. Vì sao hôm trước gặp hần, tôi không hề thấy được dấu hiệu rằng hần sắp chết? Là do hần thực sự chưa chết hay là do khả năng của tôi đã không còn nữa?

Nhưng tại sao hần lại chết? Rõ ràng đó là nơi giam giữ tù nhân đặc biệt được canh giữ vô cùng cẩn thận thì làm sao lại để cho một tên tù nhân nguy hiểm như hần phải chết? Chưa kể mới hôm trước lúc tôi gặp hần, hần vẫn còn sống sò sò khỏe mạnh thì hôm nay tại sao lại dùng một phút lẫn ra chết? Tại sao? Rốt cuộc là tại sao chứ?

Tôi cứ ngồi im trong xe, Đồng Quân bên cạnh liên tục nghe điện thoại. Điện thoại tôi cũng có reo nhưng là cái Yển gọi, tôi không nghe máy nhưng có nhắn tin báo nó cứ yên tâm, tôi không có vấn đề gì.

Mãi một lát sau, khi cuộc gọi của Thần Chết kết thúc, anh ấy mới quay sang tôi, giọng nói cũng có chút nặng nề.

- Bên phía công an có kết luận chính xác rồi, tên Tiền trượt chân té xuống cầu thang, đầu va chạm vào cột sắt dẫn tới mất máu mà chết.

Tôi ngược mắt lên nhìn Thần Chết, tôi khẽ hỏi:

- Có thám nghiệm tử thi không?

- Không. Nguyên nhân cái chết rõ ràng, người nhà của tên Tiền không đồng ý cho mổ xác. Ở trên có lệnh xuống, nên giải quyết trong êm đẹp.

Giải quyết êm đẹp? À cũng phải, tên Tiền đang trong thời gian thụ án, bây giờ dùng cái chết trong tù. Nếu bên phía công an không giải quyết ổn thỏa thì e là người nhà của hần sẽ lên làm loạn mất.

Tôi thở dài, cảm giác có chút khó chịu:

- Hần chết mà tôi lại không biết, tôi thật là vô dụng mà.

Thần Chết nhìn tôi, ánh mắt anh dịu đi đôi chút:

- Cô dù biết cũng không thể cứu hần sống tiếp được.

- Sếp không hiểu đâu, cái khả năng quái gở này của tôi đã ở bên tôi từ rất lâu rồi, trước thì thấy nó phiền muộn nó biến mất đi càng tốt. Còn bây giờ, đang cần nó thì nó lại biến mất không thấy tăm hơi. Người ở trước mặt tôi mà tôi không nhìn ra được sắp chết... thật tình tôi cảm thấy bản thân sống từng ấy năm hơi vô dụng.

Đồng Quân không nói gì, anh ấy chỉ lặng lẽ nhìn tôi, mãi lâu sau, sau khi tôi đã thở dài 8 hơi 16 lượt thì anh ấy mới cầm tay của tôi, khẽ lên tiếng:

- Tay cô vẫn còn đỏ, đi, tôi đưa cô đi băng bó. Những chuyện khác để sau hần tính, tay chân của cô vẫn quan trọng hơn.

Bây giờ nghe Thần Chết nhắc thì tôi mới cảm thấy tay tôi có chút rất rất đau đau, anh ta nói đúng, tay chân con gái vẫn nên giữ gìn cẩn thận...

Sau khi đưa tôi tới phòng khám để băng bó vết bóng xong, anh ta liền đưa tôi về lại Trần Đồ. Đáng lý bọn tôi sẽ tới công ty một chuyến nhưng giữa chừng Thần Chết lại có việc gấp nên thôi anh ta đưa tôi về luôn nhà. Mà thú thực, bây giờ tôi chỉ muốn về ngủ, hôm nay có chút mệt mỏi rồi.

Sáng hôm sau, tôi xin nghỉ, cả đêm qua tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Rất có khả năng lần trước tôi bị lão Thành đánh ngất, chảy máu quá nhiều nên khả năng kia của tôi bị mất đi cũng nên. Bây giờ chỉ còn một cách duy nhất là tới bệnh viện, vào tìm những bệnh nhân được đoán là không có khả năng cứu chữa thì sẽ rõ.

Tôi bắt xe tới bệnh viện, đi lòng vòng một hồi, bình thường mỗi khi tới bệnh viện thì ít nhất tôi cũng phải thấy được 3,4 màn sương đen có người mỏng có người dày. Còn lần này, đi cả buổi hơn nửa tiếng cũng chỉ thấy người và người, không hề có một màn sương nào xuất hiện.

Trong lòng tôi gần như có câu trả lời rồi, cái khả năng đặc biệt kia của tôi... chắc là hết hiệu nghiệm thật rồi.

Đi loanh quanh một hồi cũng xuống tới cổng sau của bệnh viện, lâu lắm rồi tôi cũng không ghé thăm bác Khang, hôm nay rảnh rồi cũng nên ghé thăm bác ấy một chút. Khu nhà đại thể hôm nay khá đông người, thấy được bác Khang đang đứng một góc tôi liền đi nhanh lại chỗ bác. Vừa hay lúc tôi đi tới thì bên trong phòng giữ lạnh, mấy nhân viên nhà xác đang phụ tay nhau khiêng một cái xác ra bên ngoài. Tôi có nhìn nhưng cũng không thấy có gì lạ nên không để ý tới. Đi lại chỗ bác Khang vừa kéo kéo tay bác ấy, tôi vừa hỏi:

- Người kia bị sao vậy bác?

Bác Khang đang dõi theo đám lính làm việc, nghe tôi hỏi bác trở mắt có chút ngạc nhiên nhìn tôi:

- Bị giết chết đó con... ủa mà con không thấy được hả?

Tôi sững sờ nhìn bác... người kia bị giết? Thôi nếu vậy là xong thật rồi, khả năng đặc biệt của tôi mất thật rồi. Chết tiệt mà!

Ngồi nói chuyện với bác Khang được 15 phút thì tôi cũng ra cổng bắt xe ra về, hôm nay khu nhà đại thể đông đúc quá, tôi không muốn cản trở bác Khang làm việc.

Định là đi về nhà nhưng giữa chừng lại nhớ tới một người, nghĩ cũng đã lâu không tới gặp anh ấy nên tôi mới cho tài xế chạy về hướng trung tâm thành phố. Bước xuống xe, tôi đi thẳng vào một phòng khám trên đường AA. Lúc đi vào trong tôi liền gặp cô y tá xinh đẹp đang ngồi tươi cười nhìn tôi.

Thấy tôi, cô ấy liền hỏi:

- Chào chị, chị có hẹn lịch khám với bác sĩ Việt chưa?

Tôi mỉm cười, trả lời cô ấy:

- Tôi là người quen của bác sĩ Việt, tôi chưa hẹn lịch khám.

- À, chị là người quen của bác Việt ă? Vậy chị chờ em một chút, em vào báo lại với anh ấy, bác sĩ hiện đang có khách nên chị ngồi đây đợi em chút nha.

Nghe cô ấy nói thế, tôi liền xua tay:

- Không, không cần vào báo đâu. Tôi ngồi đây đợi cũng được, tôi chỉ là tới thăm anh ấy thôi chứ không có gì quan trọng cả.

Cô gái kia nghe tôi nói thế nên thôi, không định vào trong nữa, cô ấy rót cho tôi cốc nước rồi bảo tôi chờ một chút. Tôi nhìn cô ấy, nhìn tới hay nhìn lui gì cũng đều là một mỹ nhân, lần trước tôi tới ăn lẩu vẫn chưa có cô ấy, chắc là anh Việt vừa mới tuyển thêm người.

Ngồi đợi thêm tầm 5 phút nữa, thì từ bên trong tôi thấy một người đàn ông trung niên bước ra ngoài, thân hình ông ấy cao to, tóc cũng đã bạc, gương mặt trông hiền lành phúc hậu lắm. Lúc đi ngang qua tôi ông ấy còn vung tay ý bảo mời tôi vào trong, cứ chỉ vô cùng lịch sự. Thật là hiếm khi có một bệnh nhân lớn tuổi như thế này tới tìm bác sĩ tâm lý.

Thấy ông ta đi rồi tôi mới vờ hỏi cô gái xinh đẹp đang ngồi bên kia:

- Ông ấy là bệnh nhân của anh Việt à chị?

- Dạ đúng rồi, một tuần ông ấy tới hai lần. Lúc đầu không vui vẻ được như này đâu chị, công nhận bác sĩ Việt tài ghê.

Cô ấy vừa nói vừa thể hiện thái độ ngưỡng mộ, bất giác tôi nghĩ tới chuyện anh Việt anh cái Yến tới giờ vẫn còn độc thân... À há, có vẻ tôi nên nói chuyện này với cái Yến mới được.

Không nói nhiều với cô ấy nữa, tôi đứng dậy đi vào trong tìm anh Việt. Giờ này anh ấy đang rảnh, tôi phải tranh thủ vào "bán than" mới được, sợ tý nữa anh ấy lại có khách thì héo hon mất.

Tôi vừa bước vào trong vừa kêu lên một tiếng:

- Anh Việt.

Anh Việt đang ngồi làm việc trên bàn, nghe tiếng tôi gọi anh liền ngước mắt lên nhìn. Thấy tôi, gương mặt căng thẳng của anh dần giãn ra, nụ cười cũng theo đó mà xuất hiện.

- An, em đến từ khi nào vậy?

Tôi cười lớn, trực tiếp đi tới ngồi xuống ghé xoay trước bàn chỗ anh đang làm việc.

- Em vừa tới, người đàn ông khi nãy là bệnh nhân của anh hả?

Anh Việt tháo mắt kính ra, trên gương mặt tuấn mỹ có pha chút mệt mỏi, anh ấy khẽ cười:

- Ủ, vợ và con bác ấy chết trong một vụ tai nạn, bác ấy không vượt qua được. May là chịu đi tới bác sĩ sớm, nếu để lâu sẽ rất nguy hiểm.

Tôi cũng gật đầu tỏ sự đồng tình:

- Bây giờ hiếm có người lớn tuổi nào chịu đi tìm bác sĩ tâm lý, ông ấy cũng coi như là tiếp thu cõi mờ.

- Thường tâm lý người lớn tuổi mỗi khi nhắc tới bác sĩ tâm lý đều không vui, họ sợ người khác nghĩ họ bị điên. Thực tế họ đâu hiểu được rằng, người điên thì chẳng còn cần tới bác sĩ tâm lý nữa rồi.

Tôi phì cười, đúng thật, đã điên rồi thì bác sĩ tâm lý cũng bó tay.

Lại nghĩ tới chuyện của mình, tôi vô thức cảm thấy ảo não kinh khủng. Nằm dài ra bàn làm việc, tôi cất tiếng ni nơn:

- Anh Việt ơi, em cũng đang cần điều trị tâm lý, á...

Thấy tôi rên rĩ, anh Việt liền hỏi nguyên nhân vì sao, tôi cũng không che giấu gì mà kể hết về chuyện khả năng đặc biệt kia của tôi bị mất. Nghe xong, anh không nói gì ngay, mãi một lát sau tôi mới thấy anh vừa xoa xoa tóc tôi, vừa cất tiếng hỏi:

- Không phải ngày trước em rất muốn khả năng này của mình biến mất sao?

Tôi gật gật đầu, than thở:

- Là trước đây thôi, bây giờ em lại muốn có khả năng đặc biệt ấy.

- Cái này anh chịu, em phải học cách chấp nhận. Có nhiều việc chớp mắt mờ mắt thì nó đã đi xa khỏi tầm kiểm soát của mình. Vì vốn dĩ là khả năng, khả năng là để hỗ trợ em trong cuộc sống. Dù cho có là khả năng siêu phàm tới đâu thì cũng chỉ mang vai trò "hỗ trợ", không có nó có thể em sẽ hơi khó khăn trong mọi việc một chút nhưng lại không có nghĩa là em sẽ không làm được bất cứ việc gì. Anh nghĩ nó mất đi cũng hay ấy chứ, không nhìn thấy được người ta sắp chết thì em sẽ không sinh ra nhiều sự thương cảm dành cho họ. Điều đó cũng khiến bản thân em không bị chi phối khi giải quyết một sự việc nào đó có liên quan tới những người kia.

Tôi nghe tới đâu lại thấy thắm tới đó, quả là bác sĩ tâm lý, nói ra cái gì là đúng cái đó. Mà anh ấy nói cũng phải, buồn rầu làm gì, có nó tôi cũng sống, mà không có nó tôi cũng phải sống. Cơ bản nó giống như anh Việt nói, nó hỗ trợ tôi, nhưng hỗ trợ thì vẫn là hỗ trợ, không có nó không có nghĩa là tôi không làm gì được. Phải, tại sao phải buồn, phẫn chấn lên chứ.

Tôi ngồi thêm một lát nữa, bụng tự dưng lại kêu đói, ngẫm nghĩ cũng gần tới giờ cơm nên tôi với anh Việt mới quyết định đến công ty cái Yến đón nó rồi đi tìm cái gì đó ăn. Lâu rồi anh em không có dịp ăn cơm cùng nhau, hôm nay xem ra tôi nên mời anh em họ một bữa.

Hai ngày sau, tôi cùng với Đông Quân đi tới tang lễ của tên Tiền. Xác của hắn được đưa về cho gia đình lo ma chay an táng. Gia đình của tên Tiền không giàu có, sau hắn còn có một cô em gái và người mẹ đã bước qua hàng U50. Trong đám tang của hắn số người tới dự ít ỏi tới thê thảm, bởi vì hắn là tử tù, đâu ai muốn đi đưa tang một tử tù bao giờ.

Tôi và Đông Quân đợi tới khi hạ huyệt chôn cất hạ xong xuôi mới đi về. Nhưng mẹ của tên Tiền hiếu khách, cứ nhất định giữ bọn tôi lại để ăn bữa cơm. Tôi ban đầu từ chối nhưng thấy người phụ nữ cần cõi luống tuổi như mẹ mình cứ vừa nắm tay vừa kéo bọn tôi lại, bỏ đi không đành nên tôi nhận lời ở lại cùng ăn bữa cơm. Mà bên cạnh tôi, Đông Quân cùng tên Tú cũng không có ý kiến gì khác.

Nhà của tên Tiền là một căn nhà cấp 4, di Hai mẹ tên Tiền bảo là hắn trước khi bị bắt có nhà riêng nên không ở đây. Lần này hắn về lại nhà cũng là lần cuối hắn có mặt trên cõi đời này...

Tôi xin chìa khóa nhà riêng của hắn ở ngoại ô thành phố, di Hai cũng có cho tôi một chìa nhưng di bảo căn nhà đó đang bị công an phong tỏa điều tra, không cho người lạ đi vào. Tôi nhận chìa khóa chứ cũng không nói thêm gì, bởi vì tôi biết sếp của tôi có cách vào được.

Ngồi trên xe về lại công ty, tôi cứ chốc chốc lại quay sang Thần Chết, luôn miệng nài nỉ:

- Sếp, anh cho tôi theo với.

Thần Chết không thèm nhìn tôi, anh ta gạt phăng lời tôi nói:

- Công ty bao việc, cô ở lại lo làm.

Tôi bủn rủn, bao việc đâu mà bao việc, làm gì có việc gì chứ.

- Sếp, tôi không sợ, tôi có thể theo anh đến căn chung cư đó mà.

Thần Chết lườm nguyệt tôi:

- Tôi không nói cô sợ, nhưng tôi không muốn cô đi theo làm phiền.

Tôi lại nài nỉ:

- Sếppppp.

- Không cần nói nữa.

Tên Tú ngồi trước cũng không quên chọc quê tôi:

- Bình An, cô nên bình an ở công ty đi. Chỗ đàn ông, cô đi theo làm gì cho vương vãi, ngoan ngoãn đi. Tôi đi về tôi sẽ kể cho cô nghe. Oke?

Tôi thôi không năn nỉ nữa, kiểu gì thì mai tôi cũng sẽ đi theo, tôi không tin là tôi không có cách.

Thần Chết quay sang nhìn tôi, anh ta vỗ vỗ nhẹ lên đỉnh đầu của tôi, trên môi cũng mang ý cười:

- Ngoan đi, tôi sẽ kể.

Tôi lườm nguyệt anh ta, hừ, các anh tuổi gì mà có thể bỏ tôi ở nhà chứ?

Mơ đi!

Sáng ngày hôm sau, lúc bọn họ còn chưa tới thì tôi đã đứng chờ sẵn trước cổng khu chung cư. Thấy xe của Thần Chết vừa tới tôi liền nhào ra đón tiếp:

- Sếp, sếp tới rồi.

Đông Quân nhìn tôi, hôm nay anh ta không mặc vets, nhưng mặc hay không mặc gì thì cũng vô cùng đẹp trai, thực sự. Thấy tôi, anh ta không thèm nhìn tôi lấy một cái, chỉ ậm ừ một tiếng:

- Ủ, đừng ồn ào.

Nói rồi anh ta đi vào trong nói chuyện với cảnh sát Tài và vài vị cán bộ khác, tôi đứng đây nhìn theo sau với khí thế bùng bùng. Tên Tú đi từ sau lên, hắn ta thấy tôi cũng có mặt nên liền la hét:

- Này, tiểu An, ai cho cô theo? Về ngay, về ngay.

Tôi cười nhếch môi với anh ta một phát, tôi nói:

- Sếp cho tôi theo, anh lấy quyền gì đuổi tôi về?

Tên Tú trở mặt, biểu cảm kinh ngạc:

- Đông Quân cho cô đi theo? Cô... cô lại giờ trò gì?

Tôi cười ha hả, tỏ ra vẻ thần bí:

- Tú, anh thử đoán xem?

Tôi vừa nói vừa uốn éo giọng khiến cho tên Tú cứ há hốc mồm hoảng sợ. Haha, cho anh suy diễn chết anh luôn đi, suốt ngày cứ theo tôi gây chuyện.

Thực ra, cũng không phải tôi có tài cán gì đâu, để được đến đây ngày hôm nay, tôi phải chịu làm việc hưởng lương trắng trong vòng hai tháng... là hai tháng lương của tôi đấy... tiền ời là tiền!

Vì căn hộ chung cư của tên Tiền nằm cuối cùng trong dãy chung cư nên bọn tôi phải đi qua gần hết từng căn hộ của người dân ở đây mới tới được nơi hần ở. Tôi nghe bảo vệ chung cư nói, mấy căn hộ gần nhà tên Tiền vì sợ quá nên bán rẻ bán tháo dọn đi từ lâu rồi. Nghe bảo sang năm chủ chung cư sẽ cho xây lại toàn bộ thành khu chung cư cao cấp, cũng phải, cứ để khu chung cư ọp ẹp này mãi thì khi nào mới khá lên được.

Bọn tôi đi vào sâu bên trong, mãi khi thấy dãy nhợ giăng đầy trước cửa phòng số 095 mới biết là đã tới nơi. Đợi cảnh sát Tài mở cửa phòng, bọn tôi mới nói gót theo nhau vào trong. Vừa mở cửa căn phòng, một mùi hôi khó chịu sộc thẳng vào mũi tôi, may là tôi có đem theo khẩu trang y tế diệt khuẩn nên không cảm thấy quá khó chịu. Nhìn sang bên cạnh, Đông Quân cau chặt mày vì mùi hôi, tôi thấy thể liền nhanh tay đưa cho anh ta cái khẩu trang, cũng không ngại giúp anh ta đeo lên mặt. Tôi thì giúp anh ta đeo khẩu trang, mà anh ta lại nhìn tôi không chớp mắt. gương mặt Thần Chết dù bị che quá nửa bởi khẩu trang y tế nhưng cũng không vì vậy mà giấu đi được ánh mắt hút hồn sáng ngời ngời. Tự dưng có chút ngại ngại nên tôi liền quay sang chỗ khác, xui sao lại vấp phải cạnh tủ giày, may mà có Thần Chết nhanh tay đỡ lấy eo tôi mới khiến tôi không bị ngã.

Tôi được Đông Quân ôm vào lòng, vừa vuốt ngực tôi vừa thờ hắc ra, lăm bằm trong miệng:

- Hừ hừ hừ vớ.

Đông Quân vỗ nhè nhẹ vào eo tôi, anh khẽ trấn an:

- Cần thận, đi theo sau lưng tôi.

Đông Quân buông eo tôi ra, anh kéo người tôi về phía sau lưng anh. Đứng sau lưng Thần Chết, tôi vô tình ngửi được mùi thơm của nước xả vải trên quần áo của anh. Chẳng hiểu sao tôi lại cảm thấy vô cùng dễ chịu, chắc là do anh ta không sử dụng nước hoa... chắc là vậy...

Vì lâu quá không có người tới nên trong căn hộ không có đèn điện, cảnh sát Tài phải dùng đèn pin của anh bảo vệ chung cư để soi sáng cho cả đám người. Tôi cũng lấy điện thoại ra, bật đèn flash lên để soi sáng hơn cho dễ nhìn chung quanh.

Bên trong căn hộ bụi bặm khắp nơi, tôi đưa mắt rào quanh một vòng, căn hộ này nếu không phải để trống bao lâu nay không có người ở thì cũng có thể coi là một căn hộ ngăn nắp. Nhìn bàn ghế, tủ giường, giá sách,... tất cả đều được sắp xếp vô cùng ngăn nắp và trật tự. Duy nhất có một điểm trừ... đó chính là những vệt máu đen đóng đầy trên tường nhà. Trên những vệt máu đã khô cứng từ lâu, đâu đó vẫn ngửi được mùi tanh tanh hôi hôi từ máu người bay đến. Bất giác tôi nhớ lại hình ảnh tên Tiền liếm mót trên đầu ngón tay của hần... eo ời, nó da gà.

Trên chiếc bàn ăn của hần, nửa bát mì ăn dở vẫn còn y nguyên trên đó. Miếng thịt trong tô mì vốn dĩ là miếng thịt sườn nướng vô cùng thơm ngon nhưng vì chủ nhân của nó còn chưa kịp nếm thử đã bị công an công tay nên giờ đây trông nó thật kinh khủng và xấu xí. Nước mì biến thành màu đen xì, miếng thịt sườn khô quắt đầy dòi chết... bên ngoài vẫn còn vương vài xác của mấy con dòi béo to chét khô quèo. Ly trần châu đường đen của hiệu A nổi tiếng cũng bị để tới mốc meo, mấy hạt trần châu nổi phình lên đầy nhọt lúc nhá lúc nhúc... trông đáng sợ quá đi mất.

Mẹ ời, từ nay trở đi chắc tôi sẽ cai được món mì Hào Hào trứ danh và thêm cả món sữa tươi trần châu đường nức tiếng này quá.

Tôi nhìn thoáng qua liền lia đèn flash sang hướng khác, phía trên cảnh sát Tài dừng lại, anh ta khẽ nói:

- Tên Tiền chỉ giết hai người ở đây thôi, xác được giấu dưới nền nhà... ở đúng rồi, ngay vị trí cô An đang đứng.

Ngay chỗ tôi đang đứng?

Mẹ ời... cứu... cứu...

Mồ hôi trên trán tôi bắt đầu tuông ra, tay chân cũng run run vì sợ hãi. Tôi phải vừa bấu víu vào vai Đông Quân vừa lau mồ hôi đang chảy ra để che đi sự sợ hãi của mình. Thần Chết biết tôi sợ, anh đưa tay cho tôi nắm, kéo tôi bước từng bước để ra khỏi vị trí mà cảnh sát Tài vừa chỉ.

Tên Tú đứng bên cạnh tôi, anh ta cười ha hả:

- Đã bảo cô đừng đi theo mà, giờ sợ chưa?

Tôi vừa vịn tay Đông Quân vừa quay sang lườm tên Tú, đang định chửi cho anh ta một trận thì tiếng cảnh sát Tài lại vọng ra:

- Cậu Tú, ngay chỗ cậu đứng cũng có một xác. Đứng đúng, chỗ đó. Tôi nghe nói, xác chỗ đó lúc đem lên vẫn còn thiếu bàn tay.

Một giây thôi, một giây sau thôi, gương mặt tên Tú khi nãy còn há hê nay lại xanh mét tới không còn giọt máu. Chân anh ta run rẩy còn nhiều hơn là tôi khi nãy. Tại vì tôi cũng sợ, chứ nếu như tôi không sợ thì tôi đã đi lại cười "haha" vào mặt anh ta rồi.

Tên Tú lắp bắp run rẩy:

- Quân... giúp mình...

Tôi nắm chặt tay Thần Chết để anh ấy không còn dư tay mà đi giúp tên Tú. Mà Thần Chết cũng không thèm để ý đến tên chết nhát kia, anh kéo tay tôi đi thẳng vào trong mặc cho tên Tú vừa kêu vừa ú ớ kêu giúp.

Haha, đáng đời nhà anh, cho anh chữa!

Đi xuyên qua phòng khách là tới phòng ngủ của tên Tiền, căn hộ giả bèo nên kết cấu cũng khá đơn giản. Vào trong phòng riêng của tên Tiền, tất cả mọi người đều bật đèn điện thoại lên soi cho sáng. Tôi buông tay Thần Chết ra, chia ra mỗi người mỗi góc để xem xét.

Đi vòng qua giường ngủ của hắn là tủ gỗ nhỏ sát cửa sổ, trên giường mềm gối vẫn được sắp xếp ngăn nắp gọn gàng, còn có cả gấu bông trên giường nữa chứ. Tôi vừa rọi đèn flash vừa mò từng học tủ để kiểm tra, bên trong ngoài mấy giấy tờ linh tinh thì chẳng có gì khác cả. Tôi mở tới ngăn cuối cùng của tủ gỗ thì lại cảm thấy có chút lạ. Ngược mắt nhìn lên trên... ngăn một... ngăn hai... ngăn cuối cùng... quái...

"Meo Meo... Quào Quào"

Đang còn nhìn ngắm mấy cái ngăn tủ gỗ thì "Quào", con mèo đen từ đâu xông ra nhảy xỏ lên trên đỉnh đầu tôi. Tiếng kêu ghê rợn kèm theo cú nhảy tốc biến của nó khiến tôi giật mình đứng bật dậy. Xui sao chân trái lại vấp chân phải, cơ thể tôi loạng choạng không vững liền ngã nhào ra giường.

- Á...

Cả người tôi rơi vào cái nệm đầy bụi, tôi rơi xuống, bụi liền bay hất lên, cả căn phòng đầy bụi là bụi. Tay chân tôi quơ quàng khắp nơi vì hoảng sợ, bầu được cái gì tôi liền bấu, vùi được cái gì tôi cũng vùi. Ngay lúc này tôi không có suy nghĩ gì khác ngoài chuyện mau mau thoát khỏi cái giường chết tiệt này của tên Tiền.

Thần Chết thấy tôi bị ngã, anh ấy liền chồm tới kéo người tôi dậy. Kéo tôi đứng lên, cả Thần Chết và cảnh sát Tài đều đi tới giúp tôi phủi bụi trên đầu và trên quần áo.

Giọng Đồng Quân trầm trầm:

- Có sao không, có đau ở đâu không?

Tôi cũng phủi phủi bụi trên mặt mình, vừa phủi tôi vừa hức hức cái mũi, lắc lắc đầu liên tục, tôi nói:

- Không sao, tôi không sao đâu, hơi hoảng chút thôi.

Lại sực nhớ tới gì đó, tôi liền kêu lên:

- Ý chết, điện thoại tôi đâu rồi?

Tên Tú vừa cầm điện thoại của tôi trên tay, anh ta vừa cười nhếch môi:

- Đây, tôi lấy giúp cô đây, cô An hậu đậu.

Tôi lườm nguýt anh ta:

- Tôi không có hậu đậu, là tại con mèo kia đó chứ.

Một vị cảnh sát cũng lên tiếng:

- Căn hộ này luôn được đóng kín cửa, không biết con mèo kia vào từ khi nào nữa.

Đồng Quân nhìn tôi, anh ta hơi cau mày, hỏi lại vị cảnh sát:

- Luôn đóng cửa sao?

Vị cảnh sát kia gật đầu:

- Chúng tôi luôn cho phong tỏa, hơn năm nay vẫn không mở cửa, mãi hôm nay mới cho mọi người đi vào.

Cả năm nay không mở cửa ư? Vậy...?

Ồ, cái gì đây?

Tôi vừa suy nghĩ vừa nâng tay lên xem, hình như khi nãy té xuống tôi quơ được cái gì dưới đồng mền gối thì phải. Mở lòng bàn tay ra, trong tay tôi là một tấm ảnh khuôn nhỏ đã bị tôi bóp nát...

Thần Chết cũng phát hiện được trong tay tôi có gì đó lạ, anh ấy liền hỏi:

- Gì vậy?

Tôi lắc đầu:

- Không biết nữa, khi nãy té xuống tôi nắm được.

Đồng Quân thay tôi mở tấm ảnh nhăn nheo kia ra, trong tấm ảnh là hình ảnh một người đàn ông khá lớn tuổi, không nhìn rõ mặt chỉ nhìn được một bên sườn mặt và khung cảnh xung quanh... Nhưng khoan... có cái gì đó...

Tôi giật lấy điện thoại từ tay tên Tú, rọi sát vào tấm ảnh để nhìn thật kỹ... sau tai người đàn ông trong hình có một hình xăm hoa đào màu đỏ... chính xác là hình xăm hoa đào màu đỏ...

Cả tôi và cả Đồng Quân đều thốt lên cùng lúc:

- Lão K!

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Trong góc tối con mèo đen vẫn kêu "meo meo", lúc tôi cùng mọi người đi ra ngoài thì nó cũng từ từ bước ra theo. Con mèo đen mập ú bước từng bước chậm chạp, ban nãy nó dọa tôi sợ nhưng bây giờ nhìn lại thì trông nó cũng đáng yêu ra phết ấy chứ.

Tôi quay sang anh bảo vệ đang đứng chờ bên ngoài, tôi khẽ hỏi:

- Con mèo này của ai vậy anh?

Anh bảo vệ cười hỏ hỏ kêu một tiếng:

- Heo, mày vô đó hỏi nào hay vậy?

Nghe tiếng anh bảo vệ, con mèo tên "Heo" lắc lắc cái mõng đi lại chỗ anh ấy, cái dáng vẻ của nó trông lười biếng vô cùng.

- Con mèo này là mèo hoang trong khu chung cư, hằng ngày nó hay xuống tôi ăn trực. Mấy ngày nay không thấy nó đâu, tôi cứ tưởng nó đi theo cái rồi chứ, ai dè... nó trốn trong đây...

Tôi ngược mắt nhìn xuống con mèo đen đang uốn éo dưới chân anh bảo vệ, mèo ú thể này mà nhảy cũng nhanh quá cơ. Trong lúc ngồi chờ cảnh sát Tài khóa cửa căn hộ, tôi lén lút ngồi xuống vuốt ve con mèo đen. Ban sáng tôi có đem theo mấy cái bánh ngọt mà chưa kịp ăn, bây giờ không đói nữa nên lấy ra "cung phụng" cho "hoàng thượng".

Chu choa, cũng giống MiMi nhà tôi ấy chứ nhỉ!

Sếp Quân thấy tôi nghịch mèo, anh ta có chút không vui cho lắm.

- Cô đứng dậy đi.

Tôi liếc mắt nhìn Đồng Quân, người đàn ông này lạnh lẽo thật, không ưa chó cũng không ưa mèo, thiệt là nhạt nhẽo.

Đội cảnh sát Tài khóa cửa xong xuôi, đám người bọn tôi mới nói gót theo nhau rời khỏi căn hộ chung cư của tên Tiền. Phía sau lưng, số hiệu căn hộ 095 vẫn sừng sững nằm đó, con mèo tên "Heo" vẫn còn đang mãi ăn mấy vụn bánh mà tôi cho...

Ngồi trên xe về lại thành phố, tôi cứ cảm tấm ảnh ngắm nghĩa mãi. Trong bức ảnh, người đàn ông đội mũ lưỡi trai màu đen hiệu NIKE, áo khoác che qua hết cổ, sau tai trái của ông ta có một hình xăm hoa đào màu đỏ không khác gì lão Thành đã nói với tôi. Nhưng trong ảnh chỉ có một bên sườn gương mặt, thoát nhìn thì cũng không rõ được nguyên trạng khuôn mặt của ông ta trông như thế nào. Thấy tôi cứ ngắm nghĩa mãi, Thần Chết đang ngồi bên cạnh mới khẽ lên tiếng:

- Không cần ngắm nữa, tôi sẽ nhờ chuyên gia hoạ lại chân dung gương mặt của ông ta theo tỷ lệ này. Cô không cần lo đâu.

Tôi gật gật, thật ra thì tôi cũng nghĩ là Đồng Quân sẽ lo được chuyện phác hoạ chân dung lão K. Nhưng thực ra... tôi lại không nghĩ đây là lão K, nhưng nếu không phải lão K thì tại sao lại có hình xăm này và tại sao ảnh của ông ta lại có trong nhà của tên Tiền?

Nhưng chả nhẽ lão K lại dễ dàng để lộ mặt thế sao?

- An, cô đang nghĩ đây không phải là lão K à?

Đang suy nghĩ miên man, nghe Thần Chết hỏi tôi có chút giật mình, gật gật đầu nhìn anh ta, tôi nói:

- Là linh cảm thôi, tôi trước giờ luôn nghĩ là lão ta rất cao siêu...

Tên Tú ngồi phía trên cũng quay người xuống thọc mạch:

- Tiểu An, cô nghĩ nhiều rồi, lão K dù cho có cao siêu tới đâu thì cũng là người. Chuyện lão ta để lộ ra thân phận cũng không có gì khó nói, tới tên Tiền còn chết bất đắc kỳ tử trong tù thì không có chuyện gì là không thể xảy ra.

Tú nói cũng đúng, chắc là do tôi suy nghĩ phức tạp vấn đề lên, chứ thực ra cũng không có gì đáng phải suy nghĩ ở đây cả.

Sau khi về lại Trần Đô, tôi đi thẳng tới phòng của bà nội. Hồi sáng này đi Tươi có sang báo tôi khi nào rảnh thì lên phòng, bà nội tìm tôi có chuyện.

Vào trong phòng, tôi thấy bà đang ngồi uống nước trà nghe cái lương trong tivi. Thấy tôi đi vào, bà liền kêu đi Tươi tắt nhạc, nụ cười trên môi bà càng lúc càng tươi tắn.

- Tiểu Bình An, con tới rồi hả?

Tôi nhìn thấy bà, trên môi cũng vô thức cười thật tươi.

- Dạ bà nội, con hôm nay được nghỉ sớm nên tới thăm bà.

Tôi đi tới ngồi cạnh bên bà, vẫn như lúc trước mỗi khi rảnh rỗi đều tới tìm bà xin bánh kẹo để ăn.

- Biết con tới nên nội kêu đi Tươi đi lấy bánh cho con rồi. Sao, nội nghe tiểu Lập nói con dạo này bận lắm?

Tôi gật gật, cũng thật lòng trả lời:

- Dạ công việc bận rộn lại đi sớm về khuya nên con ít ghé thăm nội. Lâu quá không gặp con nhớ nội ghê.

Vừa nói tôi vừa ôm bà, nụ cười cũng tím mắt.

- Cô điều vừa thôi cô An, nhớ bà mà mãi hôm nay bà kêu mới chịu ghé thăm bà.

Tôi cười hề hề:

- Vì con bận, con đang lo cho sự nghiệp sau này mà nội.

Bà nội cũng cười với tôi, lâu lắm mới có thời gian rảnh rỗi tới thăm bà, mang tiếng là ở chung trong Trần Đô nhưng ít khi nào bà cháu gặp nhau. Bà nội không thích ồn ào bên ngoài, mà tôi thì lại quá bận.

Ngồi nói chuyện với bà một chút tôi cũng về lại phòng, bà nội có thói quen ngủ trưa nên tôi không muốn phá giấc ngủ của bà. Lúc ra tới cửa, tôi vô tình gặp được bác Liên đang đi tới, thấy tôi bà ấy liền nở nụ cười xã giao, hỏi:

- Con mới ghé thăm bà à?

Tôi gật đầu, thái độ vô cùng khuôn phép:

- Dạ, bà vừa ngủ bác Liên.

Bác Liên chắc là định vào trong thăm bà, tôi thì ngại phải nói chuyện với bà ấy nên liền lên tiếng xin phép:

- Dạ bác vào trong với bà đi, con đi về phòng trước.

Nói rồi tôi quay lưng đi về phía cầu thang, mới đi được mấy bước thì lại nghe tiếng bác Liên gọi lại.

- An, con chờ chút bác có chuyện muốn nói.

Chân tôi thoáng dừng lại, xoay người tôi hỏi:

- Có chuyện gì vậy bác?

Bác Liên đi tới gần tôi, bà ấy ngọt nhạt:

- À con theo bác xuống nhà, bác có chuyện muốn nói. Không làm mất thời gian của con đâu, con yên tâm.

Tôi mím môi gật đầu, bác ấy đã mở lời thì tôi không thể từ chối, nhưng lần này không biết lại là chuyện gì nữa đây!

Tầm này trong biệt thự Trần Đô rất vắng người, bác Kiên, Huy Lập đi làm, Thanh Nga cũng mới đi làm được hơn tháng trước. Ngoài tôi với bác Liên thì cũng chỉ có bà nội, ở nhà tương đối vắng vẻ.

Tôi ngồi xuống ghế, không thích vòng vo nên trực tiếp vào vấn đề chính:

- Bác Liên, có chuyện gì quan trọng hả bác?

Bác Liên ngồi cách tôi một dãy ghế, gương mặt bà ấy hài hòa, nụ cười cũng chuẩn mực của phu nhân thế gia lắm tiền nhiều của.

- Tiểu An, con thấy Thúy Vân thế nào?

Thúy Vân? Sao tự dưng lại hỏi tôi về chị ấy?

Tôi cười cười, cũng coi là trả lời thật tình:

- Chị Vân vừa xinh vừa giỏi, con rất thích chị ấy.

Bác Liên khẽ cười nhưng nụ cười lại không sâu lắng.

- Ủ bác cũng thấy con bé đáng yêu, sâu sắc, giỏi giang lại hiểu chuyện, rất thích hợp để làm chủ mẫu.

Làm chủ mẫu? Tôi tự dưng lại thấy buồn cười... thì ra bác Liên là đang cảnh cáo tôi à?

- Bác nói đúng, ai có được cô con dâu như chị ấy thì thật là có phước.

- Con cũng thấy vậy sao? Con thấy Thúy Vân có hợp với Huy Lập không?

Bác ấy vừa hỏi vừa nhìn tôi dò xét, mục đích cuối cùng là muốn dò xem cảm nhận của tôi là như thế nào, thế sao không nói luôn từ đầu cho tôi đỡ hồi hộp. Haizz.

Tôi cười, nụ cười rất tươi:

- Tất nhiên là hợp rồi, nhìn thôi cũng thấy xứng đôi.

Với câu trả lời hết sức vui vẻ của tôi, bác Liên dường như vẫn chưa thấy hài lòng, mặt bác ấy hơi cau lại như là không vui. Quái, tôi trả lời thế mà vẫn không vui sao? Câu trả lời mang đậm chất chúc phúc vậy mà?

- Thật vậy hả An?

Tôi gật đầu:

- Dạ, nhưng chuyện đó là chuyện riêng của cậu Lập với chị Vân, con không tiện nói thêm vào. Mà có chuyện gì nữa không bác Liên, con đang bận chút chuyện, con về phòng trước được không ạ?

Bác Liên cũng hết cách, tôi trả lời thế nên dù có muốn bắt bẻ hay chỉnh sửa gì tôi cũng không được. Được bác ấy cho phép, tôi liền đứng dậy đi nhanh về phía cửa. Thiết sự với những chuyện "gia đầu" tôi không có chút gì hứng thú hết, cửa hào môn không hợp với một người lười nhác như tôi đâu.

Bước ra ngoài được mấy bước, tôi lại vô tình thấy được "con dâu" tương lai của bác Liên đang đi về phía này. Chuyện lần trước chị em bọn họ vẫn chưa xin lỗi tôi thì không có gì tôi phải chào hỏi trước. Tôi không phải một người thích gây chuyện nhưng cũng không phải là kẻ thích chiều lòng người khác. Muốn chiều cũng phải xem đối phương là ai và có lợi với tôi hay không? Chứ như chị em họ Hà thì tôi thật sự không thích tiếp chuyện. Mặc dù đã thấy Thúy Vân nhưng tôi vẫn xem như là không thấy, trực tiếp rẽ phải đi về phòng của mình.

Đôi khi thứ mình không thích lại cứ bị người khác nghĩ là thích... đôi khi đang yên đang lành lại có cục đá to tướng rơi từ trên trời rơi xuống khiến bản thân không đỡ cũng không được!

Chân dung lão K được người của Thần Chết phác họa rất nhanh, mới hơn 2 ngày đã có chân dung chính xác về lão K trong truyền thuyết. Công việc tiếp theo là tìm kiếm và bắt lấy lão, coi như là hoàn thành.

Vì mọi chuyện tiến triển nhanh chóng và thuận lợi quá nên khiến tôi có chút choáng ngợp. Tôi lại không nghĩ mọi chuyện lại suôn sẻ tới như vậy...

Cảm bức hình chân dung của lão K lên xem, tôi có chút ngờ nghệch, thế nào mà tên trùm tội phạm lại có gương mặt đứng đắn đến như thế nhỉ?

Cả tôi cả tên Tú đều cảm thấy lão K hết sức nam tính, nhìn chân dung là biết ngày xưa lão ta vô cùng đẹp trai.

- Tú, đây thật sự là lão K?

Tên Tú mặt cũng hơi đỏ ra:

- Cô không nhìn nhầm đâu, là lão K đó.

Trong ảnh, lão K tầm hơn 50, đường nét trên gương mặt hài hòa, đầu đó phảng phất chút uy nghiêm. Tôi nhìn tới nhìn lui, nhìn trái nhìn phải, nhìn hí mắt hay banh mắt thì vẫn thấy lão K này vô cùng tốt tướng. Gương mặt này không phải kiểu đại trà, không chung chung, chỉ cần tìm thì nhất định sẽ tìm ra được lão.

Hết giờ làm, tôi theo thói quen bắt xe buýt về lại Trần Đô, xe buýt giờ tan tầm là đông nhất. Người lên người xuống chen chút nhau vô cùng khó chịu. May sao công ty của Thần Chết lúc nào cũng được tan ca sớm nên mỗi khi lên xe buýt tôi luôn luôn tìm được một chỗ ngồi lý tưởng. Xe chạy hơn 15 phút là tới điểm đến của tôi, vì khu biệt thự của Trần Đô là khu cao cấp nên xe buýt chỉ dừng ở bên ngoài, tôi luôn phải đi bộ vào trong.

Tới trước cổng, chờ bảo vệ mở cửa cổng sau đó đi vào trong. Chẳng hiểu sao tôi lại có linh cảm dường như có ai đang nhìn theo tôi. Tôi dừng bước, khẽ quay mặt lại quan sát... ngó đồng ngó tây cũng đâu thấy ai. Lắc lắc cái đầu, có khi nào là do tôi cảm nhận điên khùng không nhỉ?

Nhưng khi tôi vừa quay người để bước đi tiếp vào trong thì lại cảm nhận được là có ai đó đang nhìn mình... cảm giác này thật lạ.

Quay sang bác Tứ bảo vệ, tôi liền hỏi:

- Bác, này giờ có ai ngoài cổng không?

Bác Tứ ngó nghiêng vài cái rồi lắc đầu:

- Không cô, tôi canh này giờ đâu thấy ai. Mà bộ có chuyện gì hả cô An?

Tôi nghiêng người nhìn thêm mấy cái nữa, mặc dù bên ngoài không có ai nhưng tôi lại cứ có cảm giác là có người. Sợ nhớ tới việc cửa cổng của Trần Đô luôn luôn có camera an ninh nên tôi liền nảy ra ý tưởng:

- À bác Tứ, bác cho con coi camera của mình được không?

Bác Tứ gật đầu tấp lự:

- Dạ được chứ cô, cô theo tôi.

Hôm nay cũng không có chuyện gì làm nên tôi cũng rảnh rỗi ngồi xem lại camera từ hơn 1 giờ trước. Khu chung cư cao cấp nên số lượng xe cộ qua lại cũng vắng vẻ, đối diện với Trần Đô là công viên nhỏ, bây giờ cũng không có ai. Tôi ngồi xem tới phát ngáp vì trên màn hình chẳng có gì ngoài mấy cảnh ngoài cổng quen thuộc. Mãi tới khi gần cuối, tức là trước khi tôi về 15 phút thì Thanh Nga cũng về. Ngoài chuyện đó ra thì trong đoạn ghi hình an ninh không thấy có bất cứ cái gì khác lạ hết.

Bước ra khỏi phòng của bảo vệ, tôi có chút nghi ngờ về linh cảm của mình. Có khi nào do tôi nhập tâm vào chuyện của lão K nhiều quá nên sinh ra ảo giác hay không?

Nhiều khi là vậy cũng nên.

Hai hôm sau, lúc tới công ty tôi nhận được thông tin quan trọng từ Thần Chết, ven bờ biển của tỉnh A phát hiện mấy vụ án mất tích. Mà nạn nhân của những vụ án mất tích này lại trùng hợp giống y như những nạn nhân mà lão Thành hay tên Tiền bắt cóc và giết hại. Tất cả đều là nữ còn trẻ, da trắng, đáng đẹp và quan trọng nhất là tất cả đều chưa có chồng hoặc là chưa có người yêu. Thông tin được cảnh sát Tài thông báo, cảnh sát khu vực bên đó đang mở chuyên án điều tra và truy bắt cho bằng được tên tội phạm nguy hiểm.

Tôi nhìn Đồng Quân, nói nghiêm túc:

- Sếp, có mùi tổ chức của lão K.

Đồng Quân cũng gật đầu, giọng anh ấy nghiêm túc:

- Tạm thời là vậy, ngày mai cô theo tôi tới làng Sò tỉnh A.

Tôi nhìn sếp Quân... đi theo anh ta... chẳng nhẽ?

- Sếp, anh muốn bắt hung thủ đó?

Tên Tú vừa nhai bánh vừa trả lời:

- Cô còn phải hỏi? Tóm được tên kia thì khả năng tìm được lão K sẽ nhanh hơn.

- Tin tức của lão K vẫn chưa có?

Tên Tú nhếch môi nhìn tôi:

- Cô tưởng tìm người dễ lắm à? Tìm lão ta còn khó hơn lên trời.

Tôi lườm anh ta một phát:

- Khó? Sao hôm qua anh nói với tôi là anh sẽ tìm được nhanh thôi?

Tên Tú có chút ngại ngùng:

- Nhìn ảnh thì nghĩ dễ tìm nhưng đi tìm lại không tìm được chút manh mối nào. Tôi cũng chịu.

"Haha", cho anh bỏ bỏ cái miệng nhiều vào.

Tôi nhìn tên Tú, vừa lườm vừa mắng anh ta:

- Bóc phét cho lắm vào.

Đồng Quân ngồi im này giờ, giờ cũng lên tiếng:

- Trong hồ sơ công dân không tìm ra được hắn, mà mạng lưới tìm người của tôi cũng chưa có tin tức gì. Rất có thể đây không phải là gương mặt thật của lão.

Thấy chưa, tôi nghĩ đúng mà. Lão K làm sao lại có thể dễ tìm như vậy, hệ thống người của lão còn chưa tìm ra hết thì lão làm sao có thể dễ tìm.

- Sếp, nói vậy là rất khó tìm được lão?

Đồng Quân gật đầu:

- Ừm, cũng có khả năng sẽ không tìm được người giống như trong ảnh.

Không tìm được? Sao lại thế nhỉ? Chẳng lẽ bức ảnh tôi tìm thấy trong nhà tên Tiền không phải là lão K?

Thấy tôi đám chiêu, Thần Chết mới tiếp tục lên tiếng:

- Cũng không hẳn là bắt buộc phải tìm được lão K. Cũng giống như tên Tiền, hắn biết được về người của tộc Huyết nhưng hắn không nói. Chúng ta có thể tìm người của lão K, gom thêm manh mối rồi tìm lão K cũng chưa muộn.

Thần Chết nói đúng, lão K không phải mục đích duy nhất, có thể những tay sai trong tổ chức của lão cũng biết được gì đó về tộc Huyết. Hiện giờ người của lão K vẫn đang thực hiện âm mưu của lão, việc giết người để tìm máu thần vẫn diễn ra mỗi ngày. Bọn tôi có thể tóm một trong số chúng rồi điều tra thêm, tôi không tin là lão K không lộ diện.

Tôi quay sang nhìn Đồng Quân, hỏi thêm:

- Vậy mai chúng ta đi thật à sếp?

Đồng Quân gật đầu, giọng anh ấy hơi trầm, trên môi lại hiện lên nụ cười hơi nhạt:

- Ừ, mai xuất phát. Cô có khả năng nhìn thấy được người sắp chết, khả năng đó sẽ có ích cho chúng ta trong việc xác định được nạn nhân.

Ồ... khả năng...?

Nghe Đồng Quân nói mà tôi có chút sợ trong lòng, tôi vẫn chưa nói cho anh ấy biết là khả năng của tôi đã hoàn toàn mất đi. Lần trước về vụ tên Tiền, anh ta chỉ nghĩ là tôi nhất thời không nhìn thấy được...

Tôi sau hôm đó cũng có nói bóng nói gió là có đôi khi tôi không thấy được màn sương đen, chứ lại không nói là khả năng của tôi đã hết công dụng. Bây giờ thì hay rồi!

Tôi nhìn Đồng Quân, lời muốn nói lại nói không được cứ ngồi đó suy nghĩ do dự mãi. Mãi khi tôi lấy hết can đảm, đang định nói ra thì tên Tú kể bên lại hét lên phá đám:

- Thôi hôm nay về sớm, mai lại chuẩn bị đi sớm.. Tiểu An cô về đi, mai bọn tôi qua rước cô hay là cô sẽ tới công ty?

Nghe tên Tú hỏi, tôi cười gượng, trả lời:

- Mai tôi sẽ tới công ty.

- Oke, quyết định vậy đi. Bây giờ tôi phải về ngủ đây, mai đi bắt hung thủ, hồi hộp quá đi mất. Tiểu An, khả năng của cô được tận dụng rồi đó, nhờ hết vào cô.

Anh ta vừa nói vừa vỗ vỗ vào vai tôi, tôi lại không biết nói gì ngoài cười hề hề giả là coi như đồng ý.

Phía bên kia Đồng Quân cũng đứng dậy đi về, anh ta đi tới chỗ tôi, đưa tay ra kéo tôi đứng dậy, anh ấy cười cười:

- Tôi đưa cô về?

Tôi mím môi, gật gật đầu. Lo lắng thì cũng đã lo lắng, còn việc được chở về dùm coi như cũng giảm được chút chi phí đi xe buýt. Tôi sắp bị đuổi việc rồi, phải tiết kiệm từ bây giờ mới

được... hu hu...

Sáng ngày hôm sau, tôi thức dậy hơi trễ nên có chút vội vàng. Đêm qua nằm suy nghĩ mãi không ngủ được, mãi tới hơn 1 giờ đêm mới bắt đầu chợp mắt. Sáng ra tên Tú lại gọi inh ỏi hỏi như giấc tới nên cũng làm cho tôi quýnh quýng theo.

Đi ra cổng, tôi lại đụng mặt Thanh Nga, chị ta đi làm đều là xe của Trần Đô. Thấy tôi vội vàng, chị ta giờ giọng cảm râm:

- Cô làm gì mà như bị ma đuổi vậy?

Tôi hô hào:

- Đứng rồi, ma đang đuổi tôi, chị Nga, chị đi nhanh lên.

Thanh Nga vẫn cứ đi ông ẹo trên đôi giày cao gót hơn một tấc. Mẹ kiếp, đi làm hay đi dạo mà mang giày cao khiếp vía. Mang cho cao rồi đi nhanh không được, tôi chán bánh bèo này quá đi mất.

Tôi nhìn chị ấy thướt tha lên xe rồi đi mất, bản thân lại tá hỏa khi sắp trễ chuyến xe buýt cuối cùng. Vừa chạy vừa ôm balô trước ngực, tôi chạy còn hơn bị chó dí. May sao khi ra tới đầu đường thì xe buýt cũng vừa tới nơi, xem chút là trễ mất rồi. Phù, vẫn còn may.

Nhưng khi vừa bước chân lên xe, tôi lại cảm nhận được hình như có ai đó đang nhìn tôi... à không, giống như là đang theo dõi mới phải. Tôi nghĩ nghĩ một lát rồi quay lưng thật nhanh về phía sau, mắt nhìn về con đường dẫn vào khu biệt thự Trần Đô... không có ai ngoài một chiếc xe hơi vừa chạy vào.

Quái, rõ ràng là có ai đó đang nhìn tôi... rõ ràng mà!

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Bọn tôi tới nơi đã là giữa trưa, lúc vào nhận nhà bà chủ nhà luôn miệng cười giới thiệu.

- Anh chị không biết chứ nhà của tôi ở khu này vừa rẻ vừa đẹp, đó, mấy anh chị nhìn coi, đồ đạc trong nhà mới tinh lại còn đầy đủ. Anh chị vào là ở thôi không cần mua thêm gì nữa đâu.

Tôi nhìn quanh nội thất trong nhà này thêm một lần nữa, công nhận bà chủ nói cũng không có sai. Nội thất trong nhà vô cùng đầy đủ và sạch sẽ.

- À bà chủ, trong phòng ngủ đều có phòng tắm riêng hả?

Nghe tôi hỏi, bà chủ nhà liền gật đầu cười tươi rói:

- Tất nhiên rồi cô gái, nhà hạng sang nó phải khác nhà bình dân chứ.

Tôi gật gù đầu, nhà như vậy nếu ở thành phố thì cũng hơn 10 triệu một tháng, ở đây có 4 triệu một tháng, thật là chênh lệch nhiều quá.

Tên Tú ngã người ngồi trên ghế sofa, anh ta cười ha ha:

- Quân, cậu thấy tôi tìm nhà oke không?

Thần Chết đang đứng trước kệ để sách, tôi thấy anh ấy vừa tìm được quyển sách nào đó, đang tập trung đọc rất kỹ. Mãi tới khi tên Tú hỏi tới lần thứ hai thì anh ấy mới ngước mặt lên, giọng cũng nhàn nhạt:

- Ủa cậu làm thủ tục đi.

Bà chủ nhà vừa nhìn thấy Đông Quân, hai mắt bà ấy sáng rực lên, cũng vì tôi đứng gần nên mới nghe được bà ấy lầm bầm trong miệng:

- Cha, người đầu đẹp trai dữ vậy trời.

Đẹp trai? Thần Chết không đẹp trai thì ai đẹp, cái bà thím này.

Thỏa thuận thuê nhà đã xong, tên Tú cũng trả luôn tiền thuê nhà trong hai tháng. Tạm thời cũng chưa biết được bọn tôi sẽ ở trong bao lâu nhưng trước mắt chắc phải hơn một tuần, tùy vào mức độ tìm được tên hung thủ kia là sớm hay muộn.

Căn nhà này có 4 phòng với ba phòng ngủ, ba người bọn tôi mỗi người một phòng, còn lại một phòng trống là phòng chứa đồ. Bà chủ bảo đồ đạc trong phòng kho khá là nhiều vì nhà này đã qua tới mấy đời chủ mướn, có chủ khi trả nhà không đem theo đồ đạc đã mua nên đồ dư rất nhiều. Mà bọn tôi cũng không quan tới chuyện đó, mướn được căn nhà đầy đủ như này là tốt rồi, mấy chuyện linh tinh không cần để ý.

Phòng của tôi kế phòng kho, còn phòng của Thần Chết và tên Tú thì sát gần nhau. Khả năng cách âm của phòng không được tốt lắm nên tôi chọn cho tôi một phòng riêng độc lập với hai phòng kia cho dễ ở. Nhà bọn tôi thuê không gần với biển nhưng lại là khu trung tâm, xung quanh có rất nhiều nhà dân đang ở. Sáng ra là thấy dân làng biển đem cá lên bán, còn có mấy loại ốc biển, cua tôm trông tươi ngon vô cùng. Đêm xuống lại khá yên ắng, tôi hay lên tầng thượng ngắm cảnh biển về đêm và hưởng gió trời của biển cả. Thật sự, sau này khi tôi có nhiều tiền tôi nhất định sẽ mua nhà ở những vùng biển đẹp nhất VN để khi nào mệt mỏi tôi sẽ vác ba lô lên và đi hít gió biển. Eo ơi, sống như thế thì còn gì để nói nữa, tuyệt vời!

Lúc tôi vừa lên sân thượng đã thấy Thần Chết đang ngồi đọc sách, thấy tôi đi lên, anh ta đặt quyển sách xuống bàn, giọng vô cùng dịu dàng:

- Đã rửa chén xong rồi à?

Tôi gật đầu, đi tới kéo ghế ngồi xuống đối diện phía anh ta:

- Ủi tôi cũng quen với rửa chén sau khi ăn, sau này bọn anh cứ để tôi làm đi. Việc nấu ăn rửa bát tôi sẽ làm, đi tới đây không trả tiền nhà rồi mà còn ăn không nữa thì ngại lắm.

Thần Chết nhìn lơ đãng ra chung quanh, giọng điệu vẫn như khi nãy:

- Tới đây rồi thì đừng quan trọng mấy chuyện đó, coi như là đi du lịch đi. Tôi có tiền, lo cho cô đi nghỉ được. Còn rửa chén rửa bát nấu ăn thì theo lịch mỗi ngày một người làm, công bằng.

Tôi nhìn anh ta... eo ôi, đây đúng chuẩn gu đàn ông của các chị em ở mọi thời đại. Bên ngoài siêu nam thần lạnh lùng boy, bên trong lại thấu đáo và đặc biệt là có rất nhiều tiền. Tôi mà đưa Thần Chết đi đầu giá thì khéo lại có khối chị em rụng trứng đẹp đẹp ấy.

Nhìn nhìn anh ta, không hiểu sao tôi lại vô thức buột miệng:

- Sếp này, tôi thấy anh hoàn hảo tới không có thuyết điểm luôn ấy?

Nghe tôi hỏi, ánh mắt của anh ta di chuyển về phía tôi, tôi thấy được môi anh ta khẽ nhếch lên, giọng cũng có chút vui vẻ:

- Không có thuyết điểm sao?

Tôi gật gật đầu:

- Vâng, tôi thấy thế.

Trước mắt tôi, Đông Quân đột nhiên nở nụ cười rất tươi, đây có thể là nụ cười đúng nghĩa là cười nhất mà tôi từng thấy từ anh ta.

Giọng Đông Quân có chút thích thú:

- Vì cô không biết thôi chứ tôi vẫn có thuyết điểm.

Tôi nghe chữ được chữ không vì hai mắt đã dán chặt vào gương mặt của Thần Chết. Trời đất ơi, bình thường nghiêm nghiêm đã đẹp muốn hú hồn rồi, này còn cười nữa chứ... đẹp xuất sắc luôn.

Trong đầu tôi không có từ ngữ nào hình dung được nụ cười của Đông Quân đẹp như thế nào.

Nói thế nào nhỉ? Nó tựa tựa như sao trên Trời bị ẩn sau lớp mây dày đặc... nhưng khi mây tan... ngôi sao kia lại rực rỡ và lấp lánh vô cùng.

Thấy tôi cứ mãi nhìn, Đông Quân khẽ cốc vào đầu tôi, giọng anh ấy mang ý cười:

- Cô nhìn gì vậy?

Bị anh ta cốc, tôi liền bừng tỉnh... mẹ ơi, máu mê trai của tôi dạo này nặng quá rồi, quay đầu là bờ, quay đầu là bờ.

Mắt tôi hơi đảo, tôi nở nụ cười hề hề:

- Không có gì, tại vì tôi ít khi nào thấy anh cười...

Chân mày Thần Chết khẽ cau lại, anh ta "ồ" lên một tiếng:

- Ồ vậy à? Vậy nếu cô thích, sau này tôi sẽ cười nhiều hơn.

Thôi chết tôi rồi, thính... đây chắc chắn là thính... lại còn là thính siêu cấp nữa chứ... hu hu...

Tôi nhìn Đông Quân, không nói cũng không trả lời, chỉ là trên môi lại vô thức nở một nụ cười vui vẻ, trong lòng cũng sinh ra chút cảm giác ấm áp lạ thường..

Bọn tôi ở đó được 3 ngày, xung quanh vô cùng yên bình và tươi đẹp, hoàn toàn không có bất cứ vụ mất tích hay bất cóc gì gì đó được rộ lên. Cảnh sát Tài cho hay, bên phía công an cũng đang nắm vững, hiện tại chỉ khoanh vùng được 3 đối tượng nhưng lại chưa có bằng chứng cụ thể nào là một trong ba tên này bắt cóc người.

Ba người được khoanh vùng, trong đó chỉ có một tên là khả nghi. Nhìn tư liệu và hình ảnh của ba người bọn họ, tôi nói:

- Ba người này... nhìn ai cũng không thấy khả nghi nhỉ?

Tên Tú lên tiếng:

- Cô nhầm rồi, tôi thấy tên Trí này là khả nghi nhất, trong đây có ghi, hắn ta là em bà con với cô gái vừa mất tích. Vô cùng khả nghi.

Tôi nghe hắn phân tích mà khoé mi giật giật mấy cái, ở đâu ra cái lối phân tích thiếu logic như anh ta vậy chứ?

- Anh bị điên à Tú, bộ cứ họ hàng là khả nghi à?

Tên Tú cũng biết anh ta phân tích có hơi "cù chuối" nhưng vì lòng tự tôn, anh ta vẫn cố gắng bảo vệ ý kiến của chính mình:

- Ở thì loại qua chuyện họ hàng đi nhưng nhìn sao tôi cũng thấy anh ta khả nghi. Cô tin tôi đi, rồi anh ta nhất định sẽ là thủ phạm.

Tôi nhìn nhìn lại người đàn ông trong ảnh, dáng vẻ hơi thư sinh, đeo mắt kính, nụ cười cũng rất sáng, nhìn chung thì là mẫu đàn ông khá được hội chị em yêu thích. Nhưng mà, hình như là tôi cũng có chung ý kiến với tên Tú. Nếu so với hai người còn lại... tôi nghiêng về người đàn ông này nhiều hơn một chút...

Nghĩ thế, tôi lại quay sang hỏi tên Tú:

- Anh nghĩ thế nào mà nói tên Trí là thù phạm?

Tên Tú cười nhếch môi, hừ hừ mấy tiếng:

- Nghĩ gì nữa, hán đẹp trai lại đeo kính, tôi không thích nên "loại".

Lý đã "cùn" mà còn hồ báo, đích thị chỉ có tên Tú mới dám làm.

Bỏ anh ta qua một bên, tôi quay sang Thần Chết. Vô tình thấy anh ta đang nhìn chăm chăm vào một tấm ảnh... trong hình hình như là người đàn ông tên Huy... Có chút nghi vấn, tôi liền hỏi:

- Sếp, anh nghi ngờ tên Huy à?

Nghe tôi hỏi, Đồng Quân lắc đầu:

- Không, tôi chỉ tò mò nên nhìn kỹ tên Huy một chút thôi. Tôi cũng giống cô, có chút nghi ngờ tên Trí. Thường thì những người ít ra đường, ngại tiếp xúc với người lạ, khả năng khá cao là thù phạm giết người. Tôi nhìn theo tiêu chuẩn của ba người này để đánh giá, cũng không nói là chính xác. Tôi đoán vậy thôi.

Tôi gật gù, Thần Chết nói có lý, tên Tiền trong hồ sơ ghi án, hẳn cũng được ghi là một tên như thế...

Ban đêm, trong không gian tĩnh lặng, phía bên kia Thần Chết với tên Tú đã ngủ từ rất lâu thì tôi bên đây lại vô tình bị đánh thức bởi âm thanh của lũ mèo chuột.

Khu này có chuột, tôi chắc chắn là như thế, nhưng thế quái nào mà hôm nay bọn chúng lại mạnh động vô cùng, dám bò vào cả nhà để tìm thức ăn. Nửa đêm không cho ai ngủ lại cứ "chít chít" nói chuyện cái quái gì không hiểu, mãi khi có chú mèo anh hùng kêu "ngao ngao" lên vài tiếng thì bọn chuột mới ngừng kêu và tản đi đâu đó mất dạng.

Mẹ cái bọn chuột, đã chít chít to nhỏ thì thôi đi lại còn chạy lung tung vào nhà kho làm ầm ùng, tôi đã quạo thì chớ... Thật là phiền, sáng mai tôi phải đi nói với bà chủ mới được.

Sáng sớm, mới hơn 5 giờ sáng tôi đã dậy đi tập thể dục, cũng sẵn là mua cá tôm để về nấu lẩu. Hải sản tầm này là ngon nhất, sáng chút nữa thì là cá của đợt này còn dư, không tươi bằng.

Vì chợ sớm, trời lại còn khuya nên không quá đông người dân hay khách du lịch tới mua hàng, tôi lại được dịp nhảy qua nhảy lại mua được một mớ hải sản tươi ngon. Đang định móc túi tìm cái ví để trả tiền vừa mua rau thì lại thấy mất tiêu cái ví. Quái, tôi vừa trả tiền mua tôm, vừa tức thời vẫn còn ở đây mà.

Quay qua quay lại, tôi lại thấy một tên da đen xì đang cầm cái ví màu hồng của tôi trên tay. Ở đích thị là ví của tôi, tên điên này thế mà dám chơi trò móc ví. Mẹ kiếp!

Tôi hô lên một tiếng, chạy như ma đuổi về phía hắn ta, tôi hét:

- Thằng điên kia, mày dám lấy ví của tao?

Tên kia chắc để ý tới tôi nên trong lúc tôi hô hào thì hắn đã cong chân chạy thật mạng được một đoạn. Vừa chạy hắn vừa quăng cái ví lại cho tôi, nhưng mà... khôn kiếp, hắn moi hết tiền ra rồi còn đầu. Mẹ nó, tôi quyết không để cho hắn dễ dàng trốn thoát được. Tiền còn quý hơn sinh mạng của tôi, ai lại để cho hắn ta ăn không như vậy được cơ chứ.

Tôi vừa đi hắn vừa hô hào kêu người giúp, công nhận tên này khỏe, chạy như bay cả một đoạn mà vẫn còn chạy được. Tôi lại có chút mệt mỏi mất sức, đang muốn bỏ cuộc thì "ầm", tên da đen bị một thanh niên cản chân té nhào lộn trên đất. May quá, người tốt nên ông Trời lại thương, tôi chẳng chờ đợi gì nhiều, liền phi lên đâm đá túi bụi vào tên da đen đang nằm oảng trên đất. Tôi hét:

- Cho mày chết, cho mày chết, có tay có chân không đi làm mà đi ăn cướp ăn giật của người ta. Thiên lôi sẽ nhìn ngó mày, ngài heo sẽ nhập mày... đồ cô hồn sống.

Vì hăng quá nên tôi mắng hắn ta cái gì tôi cũng không rõ, nhưng cứ mắng trước đi, còn nội dung là gì thì tính sau vậy.

Tôi cứ dậm cứ đá, phải một lát sau khi người đàn ông kia ngăn tôi lại thì tôi mới buông tha. Thế quái nào tôi vừa buông tay thì tên da đen kia lại bung bỏ chạy mất dép. Mẹ nó, hắn không biết mệt à?

Thấy tôi muốn đuổi theo nữa, người đàn ông mới ngăn tôi lại:

- Cô chạy theo anh ta làm gì, cô chạy không lại đâu.

Lúc bấy giờ, tôi mới nhìn kỹ được người đàn ông đã giúp tôi, gương mặt này... là tên Trí... là tên Trí..

Mẹ ơi, tôi gặp được kẻ tình nghi... huhu... làm sao đây... làm sao bây giờ?

Thấy tôi cứ nhìn anh ta chăm chăm, anh ta khẽ lay lay tay tôi rồi cười hỏi, cái nụ cười này không khác gì nụ cười trong ảnh tôi từng thấy:

- Cô, cô bị sao vậy?

Tôi rút một chân về sau, vội vàng lắc lắc đầu:

- O... không... tôi không không sao.

Tên Trí cũng gật đầu, giọng anh ta khá ảm:

- Ủ cô không sao là được rồi, cô đừng đuổi theo tên kia nữa, hắn ta là cướp vặt ở cái vùng biển này. Cô có đuổi theo cũng không bắt được hắn ta đâu, mà nếu như có bắt thì hắn cũng được thả ra thôi.

Tôi quan sát người đàn ông trước mặt mình, nhìn anh ta không khác gì trong ảnh mà tôi được thấy, chỉ có điều bên ngoài trông anh ta ốm hơn trong ảnh...

Thấy tôi cứ ngơ ra, tên Trí khẽ cười, anh ta dứt tay vào túi quần, thần sắc vô cùng nghiêm túc:

- Vậy cô ở đây, à quên đây là tiền của cô tôi vừa lấy được từ chỗ tên kia. Cô về đi, tôi cũng về đây, chỗ này hơi vắng vẻ.

Đưa tiền cho tôi xong thì tên Trí cũng thong dong đi về hướng kia, tôi nhìn hắn đi xa nửa muốn giữ lại nửa thì không. Nhìn xung quanh một vòng... ở đây là nơi quái quỷ gì vậy... sao tôi thui vắng tanh vậy nè?

Trời ơi, vắng thiệt... đường nào là đường về nhà đây? Đường này hay là đường kia? O... ơ... như nào?

Ở đây không có đèn đường, nhà cửa thì không mà con người qua lại thì lại càng không. Thế quái nào khi này rượt tên da đen kia không sợ mà giờ tôi lại sợ thể này cơ chứ. Lúc rượt hàng quá nên chạy qua đâu qua đâu tôi cũng không để ý, bây giờ nhìn lại... sao khi này tôi lại gan lý tới vậy?

Nhìn thấy tên Trí đang đi về hướng kia, tôi nghĩ tới nghĩ lui liền cảm thấy hết cách, bây giờ chỉ còn biết cầu cứu hắn ta. Nói gì nói hắn ta cũng chỉ là đối tượng khả nghi chứ chưa có bằng chứng gì chứng minh hắn là thủ phạm. Hòn nữa nếu muốn bắt được thủ phạm thì chẳng phải trực tiếp tiếp xúc với hắn ta là cách tốt nhất sao?

Nghĩ thật kỹ, tôi mới kêu hắn ta mấy tiếng:

- Anh gì ơi... anh gì ơi...

Tên Trí nghe tiếng tôi, hắn ta khẽ quay đầu lại:

- Cô kêu tôi?

- Ừ tôi kêu anh... anh... anh có thể giúp tôi về lại nhà không. Ở đây tôi không biết đường...

Nghe tôi nói như thế, anh ta liền cất bước đi tới chỗ tôi. Vẫn là bộ dáng dứt tay vào quần, anh ta khẽ cười:

- Nhà cô ở đâu?

Tôi sực nhớ lại:

- Hình như là khu dân cư mới gần biển... khi nãy lúc bị móc ví tôi đang mua hải sản trong khu...

Tên Trí gật gật đầu, anh ta nhìn tôi, nói với điệu rất bình tĩnh:

- Được rồi, cô đi theo tôi. Cô cũng gan thiệt, cô chạy theo tên hồi nãy mà không biết là chạy đi đâu. Lỡ hắn ta dàn cảnh bắt cóc thì sao?

Dàn cảnh bắt cóc?

Tôi nhìn anh ta, bước chân định bước theo anh ta cũng dừng lại. Dàn cảnh... có khi nào?

Thấy tôi không đi theo nữa, anh ta lại bật cười, nụ cười có chút đều đều:

- Cô sợ hả? Vậy tôi về, mắc công làm ơn mắc oán.

Thấy anh ta định bước đi thật, tôi liền đưa tay kéo anh ta lại. Trước mắt, anh ta không có biểu hiện gì lạ, tôi nên nhờ anh ta để về được nhà là tốt nhất. Chứ ở đây một hồi, tên da đen kia kéo người tới tìm tôi thì lại toang hết.

- Này anh đừng đi, tôi xin lỗi... tôi không phải dân ở đây nên hơi lo.

Tên Trí là người hay cười, tôi chắc là thế, vì từ nãy tới giờ tôi luôn thấy hắn cười. Hắn nhìn tôi, cũng không tỏ vẻ gì là không vui, tất nhiên trên môi vẫn là nụ cười:

- Được rồi. Là cô đi theo tôi, đừng nói là tôi bắt cóc cô.

Hai chữ "bắt cóc" anh ta nhấn hơi mạnh, nếu bình thường tôi sẽ nghĩ là nói đùa, nhưng tâm này... tôi lại thấy hơi sợ.

Cứ thế, hắn đi song song với tôi, vừa đi hắn vừa kể vài câu chuyện cười cho tôi nghe. Công nhận tên này khác hẳn với trong tư liệu, hắn vui vẻ thế này chứ có làm lì ít nói gì đâu nhỉ?

Đi tới một ngã ba, tôi mới vừa cười vừa hỏi hắn:

- Rẽ đâu đây?

Tên Trí nhìn tôi, gương mặt anh ta hơi nghiêm túc:

- Cô muốn rẽ đường nào?

Tôi có chút ngờ vực nhìn hắn:

- Rẽ đường nào cũng về được nhà tôi à?

Tên Trí khẽ cười:

- Không, chỉ có một đường về được nhà cô thôi... nhưng tôi muốn cô đoán thử xem đường nào mới là đúng.

Tôi nhìn về hai con đường, không biết có phải do thời tiết hay đặc trưng vùng miền không mà ở đây trời lại hơi chậm sáng. Tôi theo trực giác chỉ tay vào đường thẳng trước mặt, tôi nói:

- Đường này.

Tên Trí nhìn theo tay tôi, hắn ta cười lớn:

- Ha ha, cô chắc chưa?

Tôi gật gật đầu:

- Không chắc nhưng tôi có linh cảm là vậy.

Tên Trí hai tay vẫn đút vào túi quần, nụ cười trên môi hần hơi nhạt:

- Cô đoán sai rồi, là đường này cơ.

Vừa nói hần vừa chỉ tay vào con đường rẽ, chẳng hiểu sao tôi lại không nghĩ đó là đường về nhà. Khi này chạy theo tên cướp... công nhận là chạy đi xa thật nhưng tôi lại nhớ hình như tôi không có rẽ đoạn nào... bây giờ...

Tôi nhìn hần, hơi nheo mắt:

- Tôi lại nghĩ là đường này, khi này tôi chạy theo tên kia không có rẽ.

Tên Trí cau mày, gương mặt vẫn rất bình thường:

- Cô mãi chạy nên làm sao biết được, đường ở biển khá giống nhau, đi theo tôi... sắp tới nhà cô rồi.

Tôi nhìn hần ta rồi lại nhìn về con đường trước mặt, chắc có lẽ là tôi nhớ nhầm... con đường rẽ này hình như cũng giống với con đường trước mặt tôi đây...

Tôi gật đầu ậm ừ:

- Ừ có lẽ tôi nhầm

Tên Trí cũng nhìn tôi, nụ cười trên môi hần sâu hơn bao giờ hết...

- Yên tâm, tôi sẽ đưa cô về tận nhà.

Tôi không nói gì, chỉ gật đầu đi theo sau lưng hần... tôi để ý thấy hai tay hần cứ đút vào túi quần... chẳng hiểu là vì lạnh hay vì thói quen?!

Đi được hai ba bước, sau lưng tôi truyền tới tiếng xe máy ầm ầm kèm theo giọng nói quen thuộc. Âm thanh ấy được phát ra từ hướng con đường mà tôi đoán khi này...

- An, Tiểu An...

Tôi chớp chớp mắt mấy cái, trong đầu chắc nịch một ý...

Là Thần Chết... là tiếng của anh ấy!

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Nghe giọng quen thuộc tôi liền xoay người tìm kiếm, quả nhiên là Thần Chết... anh ấy đang đi tìm tôi.

Đồng Quân ngồi sau một chiếc xe máy hơi cũ, anh ấy bước xuống xe đi từ từ lại phía tôi. Sau lưng anh ấy, Mặt Trời cũng đang từ từ nhú lên sau dãy núi... Anh ấy cứ như thế, bước từng bước thật chậm rãi, thật hiền ngàng đi về phía tôi. Hình ảnh anh ấy tỏa sáng giữa những tia nắng Mặt Trời đang hừng lên, thật sự rất đẹp, rất uy dũng.

Tôi đứng nhìn tới ngơ người, mãi khi Đồng Quân đi tới trước mặt tôi, tôi mới giật mình ngược lên nhìn anh ấy.

Tiếng Đồng Quân nhàn nhạt trên đỉnh đầu:

- Em đi đâu vậy?

Nghe tiếng anh ấy hỏi, người tôi tự nhiên có chút co rút, rụt cổ thấp hơn một chút, tôi nhỏ tiếng:

- Tôi... tôi đi theo thằng ăn cướp.

Giọng Đồng Quân cao hơn một chút, anh ấy nhìn tôi, nét mặt hơi trầm lại:

- Dĩ ần cướp? Em tưởng em là cảnh sát hả? Em liều mạng vì mấy đồng bạc lẻ đó à?

Mấy đồng bạc lẻ???

Tôi nhìn anh ta, sự co rút khi này biến mất hoàn toàn, tôi cau mày, cất cao giọng:

- Đồng bạc lẻ không phải là tiền à? Anh có tiền thì thi dễ mấy đồng bạc lẻ đó à?

Đồng Quân quyết không nhịn, anh ta càng cau có:

- Vì mấy đồng bạc cắc đó mà em liều mạng thì anh thấy em hơi ngu, em cần bao nhiêu tiền, anh cho em.

Cho tôi? Mẹ kiếp, tư duy của người có tiền thật lộ bịch mà. Không nhờ những đồng "bạc cắc" chắc chịu đi lên thì làm gì có được những "số 0" dài đằng đẳng trong sổ tài khoản của anh ta kia chứ.

Tôi yêu tiền nên rất ghét những ai coi Trời bằng vung, coi thường đồng tiền. Tiền mà coi thường... muốn hết thời à?

Tôi nhìn Đông Quân, tôi đang giận mà nhìn anh ta hình như còn giận hơn tôi. Cái biểu cảm này tôi ít khi nào thấy từ anh ta lắm. Mà mắc gì anh ta giận tôi, tiền của tôi thì tôi xót chứ...

- Tôi không cần tiền của anh.

Đông Quân cười khẽ, nụ cười không chứa một tia vui vẻ nào. Anh ấy quát:

- Đi về.

Tôi nhìn Đông Quân... đã vô lý lại còn thích ra lệnh? Miễn đi. Tôi sùng sỏ, quát lại:

- Tôi tự về.

Đông Quân giận tím tái, anh ta cau mày rất chặt:

- Anh kêu em đi về. Đi.

Anh ta bức mình tôi cũng bức mình, rõ ràng tôi với anh ta chỉ là sếp và nhân viên, anh ta lấy cái quyền gì ra lệnh cho tôi chứ? Anh ta đâu phải ba mẹ của tôi đâu?

Đang định cãi lại thì phía kia, một chiếc xe máy đang nổ máy dừng dừng chạy tới, tên Tú nhảy phốc xuống xe, thờ hồn hèn:

- Đang gấp mà gặp ngay ông nội không biết đường... Tiểu An, cô có sao không? Tôi nghe mấy bà bán cá nói cô rượt theo ăn cướp, tôi với Đông... á á... cậu làm gì vậy?

Tên Tú chưa kịp nói hết câu thì Đông Quân đã bịt miệng anh ta lại. Tôi nhìn một màn trước mặt tự dừng lại cảm thấy có chút gì đó sai sai... mà sai nhất hình như là Đông Quân thì phải.

Phía sau lưng tôi, tên Trí bước lên vài bước hỏi:

- An, đây là...

Tôi suy nghĩ nhanh như chớp, vừa mở miệng trả lời thì bên kia Thần Chết cũng lên tiếng, cả tôi và anh ta đồng thanh nói cùng lúc.

- Là anh tôi.

- Là anh.

Anh? Suy nghĩ bọn tôi hơi giống nhau nhỉ?

Tên Trí nhìn tôi, giọng anh ta có ý cười:

- Anh cô trẻ quá nhỉ?

Tôi cười nhạt, trả lời:

- Ủ, anh em bọn tôi hơn nhau 2 tuổi.

Tôi chớp mắt, nhìn về phía tên Trí, gương mặt có chút buồn buồn:

- Anh tôi tôi rồi... tôi về đây. Có dịp gặp lại tôi sẽ hậu tạ cho anh sau, cảm ơn anh.

Hai tay tên Trí không còn dút vào túi quần nữa, hắn ta nhìn tôi và Thần Chết, giọng cất lên nhàn nhạt:

- Ủ cô về đi, chào cô.

Tôi gật đầu rồi nhìn về phía Đông Quân, đi tới kéo tay áo anh ta, tôi rụt cổ lại, giọng ní non:

- Anh... về thôi anh.

Tên Tú nhìn tôi, tôi đoán chắc là anh ta đang ngạc nhiên lắm, tôi lúc này chỉ thầm mong anh ta đừng nhảy ra phá đám tôi với Thần Chết là được. Mà hình như tôi nghĩ hơi thừa, tên Tú nhìn thì thấy hơi bép xép cái miệng nhưng thật ra lại rất là hiểu chuyện và thông minh. Trong suốt đường về, anh ta không hề phá đám chút nào, ngược lại gương mặt còn nghiêm túc hơn cả Đông Quân.

Thần Chết nhìn nhìn tôi, anh ta không còn giận như khi nãy nữa nhưng giọng điệu vẫn vô cùng không vui.

- Ủ về.

Trả lời với tôi xong, Thần Chết quay sang tên Trí, tôi nghe anh ta nói với giọng rất là nghiêm túc:

- Cảm ơn anh đã đưa em gái tôi về, hẹn gặp anh khi khác.

Tôi len lén nhìn tên Trí, thấy anh ta vẫn cứ cười cười nhìn tôi và Đông Quân. Tên này nếu không cười là không chịu được hay sao á?

Đông Quân đi trước, tôi cùng tên Tú đi theo sau. Ra tới xe, tôi mới nghe giọng Thần Chết nhàn nhạt cất lên:

- Tiểu An đi với tôi, cậu đi xe kia một mình đi.

Tên Tú gật đầu tấp lự, anh ta leo lên con xe máy, con xe máy liền nổ máy chạy ù ù về phía trước. Tôi ở đây thì bị Đông Quân cho ra ngồi ngoài cùng, còn anh ta thì ngồi ở giữa tôi và người lái xe. Hai tay anh ta để ra sau lưng tôi, hai bàn tay thì chấp thành trụ để giữ cho tôi không bị ngã về sau. Xe vừa chạy, anh ta liền cất tiếng hỏi tôi:

- Ngồi được không?

Tôi khẽ gật đầu, vì khoảng cách giữa tôi và Thần Chết gần như là không có nên tâm tình tôi lúc này hoảng loạn vô cùng. Tôi đỏ mặt, lí nhí trả lời:

- Ngồi được...

Thần Chết gật đầu, hai tay anh ấy vô thức siết mạnh thêm một chút, cả người tôi cũng vì thế mà bị ép dán chặt vào người anh ấy hơn. Mặt tôi vốn đã đỏ bây giờ còn đỏ hơn nữa, đỏ tới mức tôi có thể cảm nhận được hơi nóng phùng phùng...

Mẹ ơi, nhỏ tôi lớn không phải là chưa từng ngồi gần với đàn ông, nhưng mà ngồi sát kiểu này, lại trong trường hợp như thế này thì chắc đây là lần đầu tiên quá.

Hai tay tôi buông thõng xuống hai bên, nửa muốn vịn vì sợ té nửa lại không. Trong lúc tôi còn chần chừ thì Thần Chết đã nhanh tay kéo hai tay tôi đặt lên eo anh ấy... Ui chuu choa... tôi xém chút nữa là lên con rầm rú tại chỗ vì kích thích luôn rồi.

Mẹ ơi, eo nhỏ eo nhỏ, siêu rắn chắc!

Vừa kéo tay tôi, Thần Chết vừa dịu giọng:

- Vịn tôi đi, không té.

Tôi cắn môi không biết nói gì ngoài khẽ gật đầu, bây giờ tôi vịn rồi, có bắt tôi bỏ tay xuống tôi cũng không chịu đâu!

Ngồi sát Đồng Quân không hề hở, cảm giác trong tim có chút rộn ràng, từng hơi thở, từng cái chớp mắt của anh ấy tôi dường như đều cảm nhận được hết. Hít một hơi đầy mùi dầu gội đặc tiền, thật ra điều tôi thích nhất từ Đồng Quân là do anh ấy không xài nước hoa... thứ nước mà tôi vô cùng không thích. Tôi cũng không hiểu vì sao một người đàn ông ưu tú như anh ấy lại không dùng nước hoa?!

Phía bên đây tôi với Đồng Quân vẫn thả lỏng như không có chuyện gì thì bên xe kia, mặt mũi tên Tú có chút nghiêm trọng. Tôi nhìn lướt qua anh ta, quả nhiên là tên Tú, làm cái gì cũng thích làm lớn hơn người khác một bậc mới chịu. Ngồi xe thôi mà, có cần phải biểu cảm cau có như bị tào bôn kinh niên như kia không vậy. Thiệt là bó tay.

Lúc tôi xuống xe, mấy bác bán hải sản khi sáng xông tới hỏi tôi đủ thứ, họ bảo tôi lý ghê, dám một mình đi bắt cướp. Có bác kia bảo, bác ấy kêu tôi dừng lại dừng đi nữa mà do tôi chạy hăng quá nên bác ấy kêu không kịp. Ai cũng khen tôi gan lỳ, anh hùng, nữ nhi mà như nam nhi. Với những câu khen ngợi như thế, tôi chỉ cười chứ không dám nói gì, bởi tôi sợ người đang đứng sau lưng tôi đây, lát nữa khi về sẽ nhỡ hết tóc của tôi mất.

Sau lưng tôi, Thần Chết với tên Tú chờ tôi tay xách tay mang mấy túi hải sản đi vào thì bọn họ cũng đi vào theo. Vừa mở cửa vào nhà, tên Tú liền sà xuống ghế sofa, anh ta thở hắt ra mấy hơi liền.

- Trời ơi, làm mặt hình sự này giờ mệt ghê.

Tôi xách túi hải sản vào trong phòng bếp, mắt khẽ liếc về phía sofa, tôi phán một câu:

- Tôi thấy anh diễn lớn quá thì có.

Tên Tú hét lên:

- Tôi diễn lớn khi nào?

- Không diễn lớn chứ sao khi này lúc ngồi trên xe mặt anh nghiêm túc vậy? Anh bị tào bôn à?

- Tôi kiềm dử lắm luôn đó, tôi không dám nói chuyện luôn, sợ mở miệng ra là hư bột hư đường...

Ồ... thì ra là do anh ta sợ nói sẽ hư chuyện chứ không phải anh ta hiểu chuyện thật. Ôi mẹ ơi...

Trong bếp, Đồng Quân vừa rửa tay vừa hỏi:

- Tôi lại nghĩ cậu vì hồi hộp nên mới im lặng chứ?

Nghe Thần Chết nói, tôi có chút ngạc nhiên, mà không khác gì tôi, tên Tú mặt mũi cũng dần ra đôi chút.

- Hồi hộp? Có chuyện gì hả, tôi hồi hộp chuyện gì?

Đồng Quân không thèm nhìn tên Tú, anh ta chỉ lo lấy hải sản trong bịch ra ngoài. Vừa làm anh ta vừa cất giọng:

- Tên Huy chờ cậu, bộ cậu không nhìn ra sao?

- Huy???

Tên Tú hét lên trong kinh ngạc, còn tôi cũng có chút ngờ nghệch không kém. Ban nãy vì lo chuyện tôi với Đồng Quân nên tôi không nhìn kỹ người chờ tên Tú là ai...

Đồng Quân rửa tôm, mực và cá biển, động tác rất thuần phục.

- Ủ, tôi tưởng cậu nhìn ra được.

Tên Tú nhảy cái phốc ra khỏi ghế, anh ta chạy lại chỗ Thần Chết, miệng ríu rít:

- Quân, sao cậu biết tên đó là tên Huy mà không ngăn tôi lại. Cậu không sợ tên đó giết tôi chết à?

Đồng Quân cười cười, anh ấy dùng kéo cắt đầu và đuôi tôm, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều:

- Mới nằm trong diện tình nghi thôi, mà nếu có giết người thì hán cũng không giết đàn ông đâu. Cậu yên tâm.

Tên Tú vẫn kêu trời kêu đất:

- Quân, cậu làm bạn với tôi bao nhiêu năm rồi mà sao cậu không thương tôi vậy?

Đồng Quân nhìn tên Tú với ánh mắt quái dị:

- Cậu là đàn ông, tôi cũng là đàn ông... tôi không có khái niệm cùng nhau đấu kiếm mỗi đêm.

Đấu kiếm?

Tên Tú nùng nịu nhún nhảy:

- Quânnnnn...

- Cậu ra kia đi, nhìn cậu nùng nịu ghê quá.

- Quânnn à...

- Biển.

- Quânnnnn...

- Thôi được rồi, được rồi, lần sau tôi sẽ nhắc cậu, được chưa.

Nghe được câu trả lời của Thần Chết, tên Tú mới thôi ớ ọ. Đợi anh ta quay mòng ra ngoài, tôi liền đi nhanh tới phụ một tay rửa hải sản với Thần Chết. Thấy tôi định đụng tay, anh ấy liền gạt nhẹ tay tôi ra, nhìn nhìn tôi, anh ấy nhỏ giọng:

- Cô ra kia đi, hôm nay tới phiên tôi nấu.

Tôi chắc chắn là không đồng ý rồi, tôi đi tới chỗ anh ấy, nói khẽ:

- Không, ăn thì cùng làm chứ. Tôi phụ anh rửa hải sản, lát anh nấu tôi không giành đâu.

Thần Chết nhìn tôi, môi anh ấy khẽ nhếch lên một chút:

- Cũng được, vậy giúp tôi rửa rau đi, hải sản để tôi làm. Hải sản tanh lắm, cô rửa sẽ để lại mùi tanh.

Tôi khẽ cười, Thần Chết tâm lý thật ý... nhìn mớ rau trong rổ, tôi cười thầm... rửa rau là nghề của tôi mà.

Sau khi ăn xong, bọn tôi mỗi người về lại phòng, chuyện khi sáng cũng không nhắc lại nữa. Cũng không phải thực sự là không ai nhắc lại, mà là do tôi ngủ quá nhiều nên không gặp ai để mà có thể nhắc lại được. Mãi tới chiều, sau khi đã com nước no say, ba người bọn tôi mới kéo nhau lên sân thượng hóng mát, tên Tú mới hỏi:

- An, cô thấy tên Trí đó thế nào?

Tôi nghĩ nghĩ một lát, khẽ nói:

- Tôi cũng không rõ, nếu qua lần gặp khi sáng để đánh giá thì nhìn hắn ta có vẻ hơi vô hại.

Tên Tú gật gật đầu, anh ta vừa nghe vừa đốt lửa nướng mấy con khô mực để nhâm nhi. Thần Chết đi lại gần ghế của tôi, anh ta nhìn tôi, giọng nói cũng vô cùng nhẹ nhàng:

- Khi sáng... giận tôi à?

Giận sao? À thì cũng có chút chút.

Tôi thật với cảm xúc, gật đầu:

- Cũng có, nhưng ít.

Đồng Quân hóp một hơi bia lạnh, anh ấy khẽ nói:

- Sau này cô không nên hành sự theo cảm tính như thế... sẽ không tốt cho cô đâu. Tên Trí đó, tôi thấy không đáng tin.

Tôi gật gật đầu, vô cùng đồng tình:

- Tôi đồng ý với anh, tên Trí nhìn thì như vô hại nhưng thực chất lại không vô hại. Tôi nghi ngờ, vụ gạt tiền của tôi là do anh ta gián xếp. Hai tay hắn ta luôn để trong túi quần... không biết là đang giấu cái gì trong đó.

- Có khả năng, nếu thực sự là như vậy thì cô có thể đã rơi vào tầm ngắm của hắn...

Nói tới đây, anh ấy lại nhìn tôi thật lâu, giọng có chút nghiêm túc:

- Trước khi bắt được hung thủ, cô hạn chế ra ngoài, muốn đi đâu nên kêu tôi và Tú một tiếng. Không chỉ tên Trí, cả tên Huy cũng không đáng tin.

Tên Huy? Đồng Quân đang nghi ngờ cả 2 người bọn họ?

Tôi vừa nhai miếng khô mực, vừa hỏi:

- Khi sáng, lúc anh xưng anh em với tôi tôi đã nghi ngờ rồi... nhưng có chuyện này tôi không hiểu... vì sao anh lại gây chuyện với tôi, mục đích của anh là gì?

Thần Chết khẽ cười, nụ cười như thông hiểu hết tất cả:

- Xung anh em với cô để cho hần biết tôi và cô là anh em một nhà, về nguyên tắc chọn đối tượng tìm Huyết thần sẽ không sai. Còn gây nhau với cô là để đánh lạc hướng của hần. Nếu hần chọn cô là con mồi tiếp theo thì nhất định hần sẽ tìm cách tiếp cận cô thêm một lần nữa với lý do là đến an ủi cô khi thấy tôi và cô gây nhau. Sống trong cùng một khu phố nhưng nếu cô không thường xuyên ra ngoài thì nhất định hần sẽ không vô tình gặp được cô. Tôi cho hần một lý do, nếu hần tận dụng tốt thì hần đáng nghỉ nhất trong số ba bọn họ. Trên cơ bản hần không biết là hần đang bị công an điều tra và đưa vào vùng đối tượng nguy hiểm. Đã 2 tuần kể từ ngày cô gái xấu số mất tích, hần chưa tìm được đối tượng nào khác. Tôi nghĩ, chắc là do hần đang chọn lựa.

Tôi có chút ngờ vực, hỏi thêm:

- Bên phía công an có biết chuyện khi sáng của tôi không?

Thần Chết khẽ lắc đầu:

- Chắc là biết, nhưng không biết chúng ta đang cùng theo dõi 3 tên này. Tôi không muốn liên can đến cảnh sát, sẽ rất phiền phức.

Tôi gật gật đầu thăm hiểu, lại hỏi thêm một vấn đề:

- Thế còn tên Huy? Sao anh nhận ra là anh ta, tôi có nhìn sơ qua nhưng không nhận ra được. Tên Trí còn giống trong ảnh nhưng tên Huy... sao anh nhận ra hay vậy?

Đồng Quân đứng dậy, anh đi đến dựa vào lan can, tôi cũng nhanh chân lon ton đi tới gần. Gương mặt anh ấy siêu đẹp, đường nét trên khuôn mặt sắc sảo, trên môi lại nở nụ cười cười nhẹ, trông thì vui vẻ nhưng nhìn gần lại thấy vô cùng nghiêm túc. Đột nhiên quay sang tôi, anh ấy hỏi:

- Bình An, nếu khi sáng tôi không đi tìm cô, tôi không kêu cô thì cô sẽ đi theo tên Trí?

Tôi có chút ngạc nhiên vì không hiểu vì sao Thần Chết lại hỏi tôi như thế. Mặc dù là ngạc nhiên nhưng tôi vẫn trả lời, phần trả lời vô cùng nghiêm túc và chân thật:

- À về chuyện khi sáng... nếu như không gặp anh kịp thời thì tôi cũng không đi theo hần. Nếu hần là người tốt không nằm trong diện tình nghi thì tôi cũng sẽ không nghe theo. So với việc phải nghe theo quyết định của một người không đáng tin tưởng thì tôi tin vào trực giác của tôi hơn. Bước tới bước thứ tư theo hần, tôi đã muốn quay lại bước theo con đường mà tôi đã nhận định. Chỉ là... anh tới sớm hơn dự định của tôi một bước.

Đồng Quân nhìn tôi, ánh mắt anh dịu đi rất nhiều, nét cười cũng không còn căng thẳng nghiêm túc như khi nãy nữa. Đột nhiên, anh ấy giờ một tay khẽ xoa xoa tóc tôi, hành động này vô cùng dịu dàng...

- Bình An này, sau này cô nên tin vào trực giác của cô nhiều hơn. Cô sinh ra đã là một người đặc biệt, trực giác của cô cũng đặc biệt hơn rất nhiều so với người bình thường. Nếu trong trường hợp chỉ có một sự lựa chọn duy nhất, dù ý kiến của tôi khác cô thì cô cũng nhất định phải nghe theo ý kiến của chính bản thân cô. Tôi so với cô, tôi không bì được... cô nhớ kỹ chưa?

Tôi không hiểu, ngay giây phút anh ấy nói với tôi như thế tôi dường như không hiểu vì sao? Vì so giữa tôi và anh, khả năng suy luận của tôi còn kém hơn anh rất rất nhiều. Nhưng mà, mãi sau này tôi mới hiểu được rằng... những thứ anh ấy dặn dò tôi chưa bao giờ là điều thừa thãi!

Thấy tôi cứ nhìn mà không nói gì, Thần Chết bật cười, anh ấy lại xoa tóc tôi thêm mấy cái nữa.

- Tôi nói vậy thôi, cô không cần suy nghĩ sâu xa đâu. Chỉ là tôi nghĩ tôi nên dặn dò cô trước, đơn giản chỉ vậy thôi.

Tôi khẽ gật đầu, hai má cũng có chút nóng ran. Đồng Quân càng ngày càng dịu dàng với tôi nhỉ?

Đang còn đắm chìm trong cảm giác dịu dàng, ầm áp thì Đồng Quân đã cất giọng hỏi tên Tú:

- Tú, sao khi sáng cậu tới trễ hơn tôi vậy?

Tên Tú đang nường thêm mấy củ khoai, nghe Thần Chết hỏi, anh ta không thêm suy nghĩ, liền nhú mày không vui trả lời:

- Mẹ nó, xe ốm mà không biết đường. Thăng Huy chở tôi đi lạc đường mới ghé chứ, tôi tức ghê.

Lạc đường?

Khi nghe tới hai chữ lạc đường, cả tôi và Thần Chết đều không hẹn mà nhìn nhau...

Tôi nhìn anh ấy, mi mắt khẽ chớp, tôi hỏi:

- Sếp, anh có nghĩ tên Huy với tên Trí cùng phe không?

Thần Chết suy nghĩ một lát rồi lắc đầu:

- Không hần, có thể việc tên Huy đi lạc chỉ là vô tình. Lý do tôi nhận ra tên xe ốm đó là tên Huy là vì ánh mắt của hần. Trong ảnh, ánh mắt của hần rất đẹp nhưng lại vô hồn thiếu tự tin, nhìn bên ngoài lại càng thiếu tự tin hơn trong ảnh rất nhiều. Đáng lý tôi cũng không nhận ra nếu hần không kêu tôi lên xe của hần trước.

- Hần kêu anh lên xe của hần trước? Nói như thế chẳng phải hần biết anh? Hần cố tình muốn để anh lên xe để chờ anh đi lạc?

Đồng Quân khẽ cười:

- Không, hần không biết tôi, nếu biết tôi thì hần đã chẳng kêu tôi rồi. Tâm lý của một người tự ti sẽ rất sợ phải tiếp xúc với người khác, đặc biệt là người mạnh hơn hần. Hơn nữa, nếu tôi lên xe của hần thì Tú vẫn lên chiếc xe còn lại, thế thì thời gian tìm được cô cũng không chênh lệch là bao nhiêu. Hần kêu tôi lên xe là vì nghe nói tôi cần tìm người, hình như hần có chút kích động về việc tìm người mất tích. Tạm thời không có gì chắc chắn cả, trước mắt trong 3 người tình nghi, có thể loại 1 người ra ngoài. Chỉ còn lại tên Trí và tên Huy, nhưng tôi vẫn nghiêng về tên Trí nhiều hơn.

Tôi cũng cảm thấy không có gì chắc chắn nhưng nếu Thần Chết đã nói như thế thì tôi tin vào anh ấy. Tôi luôn có sự tin tưởng tuyệt đối vào Đồng Quân!

Trong đêm sáng đầy sao, mùi khoai nướng thơm phức bay khắp một vùng biển...

Ban đêm, tiếng chuột kêu "chít chít" vẫn vang lên đều đặn, tôi nằm trên giường cứ lẩn qua lẩn lại mà mãi vẫn không ngủ được. Lát sau, phải dùng tới sự trợ giúp của tai nghe mới chặn được âm thanh của lũ chuột tinh quái. Thật là bức mình, sáng mai nhất định tôi phải kêu bà chủ nhà tới để giải quyết lũ chuột này mới được. Để như thế này mãi chắc hai mắt tôi thâm đen xì vì mất ngủ quá!

Trong đêm tiếng "chít chít" của lũ chuột vẫn vang lên vô cùng "đều đặn"...

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Sáng hôm sau, sau khi com nước xong tôi với tên Tú đi tìm bà chủ nhà để nói về vụ lũ chuột. Nhà của bà chủ cách nhà bọn tôi thuê cũng không xa lắm, đi một chút là tới.

Bà chủ nhà cũng là người khá vui vẻ, thấy bọn tôi đến, bà ấy liền mời vào nhà không để cho bọn tôi đứng ngoài chờ lâu.

Tên Tú đúng là dẻo miệng, đi tới đâu cũng được người ta yêu quý, nhất là với cánh phụ nữ. Sau khi nghe anh ta khen bà chủ nhà vừa đẹp vừa khéo xong thì tôi cũng trực tiếp đi vào vấn đề chính.

Nhìn bà chủ nhà đang đỏ mặt vì được khen, tôi bèn nói:

- Di Ngọc, phòng sát phòng con có chuột, đi cho con mượn chìa khóa để vào bẫy chuột được không đi?

Di Ngọc chủ nhà đang cười toe toét, nghe tôi hỏi, bà ấy cơ hồ có chút ngạc nhiên:

- Chuột?

Tôi cũng hơi sững người, nhưng vẫn gật đầu trả lời tiếp:

- Dạ, đêm nào lũ chuột cũng kêu, mấy đêm rồi con đều không ngủ ngon được. Di Ngọc, đi xem đi, hai mắt con cũng thâm đen rồi này.

Di Ngọc nhìn nhìn tôi, chắc là đi ấy đang xem xem mắt tôi có phải bị thâm đen hay không. Mà thực sự, bình thường tôi ăn ngủ rất đúng giờ nên da mặt khá đẹp, dạo này bị thiếu ngủ lại thêm cái ngủ muộn nên mắt cũng bắt đầu có quầng thâm.

Di Ngọc cau mày, có chút không tin tưởng lắm:

- Lạ nha, khu này làm gì có chuột. Mà cô gái, cô ngủ phòng nào?

Nghe đi ấy hỏi, tôi liền trả lời:

- Phòng sát phòng kho đó đi, phòng của 2 anh con thì không nghe, mà phòng của con lại nghe rõ mồn một.

- Sát phòng kho?

- Dạ.

Nghe tôi trả lời, đi Ngọc có chút thất thần, tôi còn nghe được loáng thoáng tiếng đi ấy đang thì thầm một mình...

- Lạ nha...

Không biết là đi ấy đang suy nghĩ cái gì mà tôi kêu không nghe, phải lát sau tên Tú kêu lên một tiếng lớn thì đi Ngọc mới giật mình rồi cười cười với bọn tôi.

- Vây, lát nữa đi đem bẫy chuột qua rồi đi đặt bẫy cho con luôn, không cần mắc công tui con đâu.

Tôi nhìn đi Ngọc, thấy thần sắc đi ấy không được tốt mấy. Cái biểu hiện như vừa hoảng sợ, vừa lo lắng lại vừa ngạc nhiên, lời nói cũng có chút run run, thanh âm không được tự tin cho lắm.

Thấy đi ấy như vậy, tôi mới vờ lên tiếng:

- Di, hay đi đưa cho con chìa khóa, để con...

Tôi còn chưa nói hết câu thì đi Ngọc đã phản đối kịch liệt.

- Không, không được...

Cả tôi cả tên Tú đều ngạc nhiên vì thái độ của đi Ngọc, hai người bọn tôi trở mắt nhìn đi ấy chăm chăm. Thấy bọn tôi nhìn, đi ấy cũng cảm thấy ngại ngùng nên vội vàng chữa cháy.

- À... ý đi là vậy, tui con không biết đâu, phòng kho nó tùm lùm đồ hết. Sẵn... sẵn nhà đi cũng có bẫy chuột, để lát đi ghé xin mấy con khô rồi cầm qua bên đó luôn. Xin lỗi mấy đứa nha, làm phiền mấy đứa quá.

Tôi với tên Tú nhìn nhau cười, đi ấy đã nói vậy rồi thì tôi cũng không có lý gì từ chối, dù sao bọn tôi cũng chỉ là người đi thuê nhà mà thôi.

Trên đường đi về, tôi mới quay sang tên Tú, tôi hỏi nhỏ:

- Tú, anh có thấy biểu hiện của đi Ngọc hơi lạ không?

Tên Tú cũng gật đầu trầm ngâm:

- Tôi cũng thấy có chút lạ.

Tôi liền nói thêm:

- Di ấy nói khu này không có chuột, mà nếu không có chuột thì tại sao phòng kho lại có tiếng chuột kêu mỗi đêm, lạ thật. Đã vậy còn không cho bọn mình mượn chia khoá, chẳng lẽ trong kho có cất chứa cái gì sao?

Tên Tú cũng im lặng một hồi lâu, mãi lát sau tôi mới nghe anh ta lên tiếng:

- Ừ có hơi mờ ám nhưng chắc không có chuyện gì đâu. Nhiều khi phòng kho bụi bặm có chuột cũng không chừng. Để lát đi ấy tôi bẫy chuột tôi lên nhìn xem sao.

Tôi gật gù đầu, xung quanh tôi càng lúc càng có nhiều chuyện kỳ lạ.

Chiều hôm đó, di Ngọc đem theo mấy cái bẫy chuột tới, bên trong được móc mấy miếng khô đậm mùi. Lúc đi ấy tôi chỉ có tôi và Thần Chết ở nhà, Thần Chết thì đang đọc sách còn tôi thì lẹ mọ theo đi ấy lên trên phòng kho. Định bụng là sẽ đi vào theo nhưng di Ngọc lại không cho, đi ấy cứ cười cười rồi kêu tôi đi xuống dưới nhà, trên đây có đi ấy là được rồi.

- Con bé này không cần theo đi vào đâu, phòng kho chật chội hơi hám lăm, đi vô đặt mấy cái bẫy là xong.

Di ấy đã bảo thế thì tôi cũng không lý mặt mà đi theo vào trong được. Di Ngọc mở cửa phòng, sau đó đem mấy cái bẫy chuột với cái túi màu đen đi vào. Tôi nhìn loáng thoáng vào cái túi đen, không biết trong đó chứa đựng những thứ gì nhưng theo tôi đoán hình như là có một bó nhang thơm loại bó nhỏ.

Di Ngọc đi vào trong được tầm 5 phút thì đi ra, trên tay vẫn xách cái túi màu đen nhưng bó nhang thơm kia đã được khui ra và voi đi một nửa. Tôi có chút tò mò nên hỏi luôn:

- Di Ngọc đi chợ mua nhang cúng hà di?

Di Ngọc nghe tôi hỏi, đi ấy kéo túi đen về sau, cười giả lả:

- À... ờ, nay 16 mà con.

Tôi cũng cười hề hề chứ không hỏi thêm gì, hôm nay 16 mua nhang cũng coi là hợp lý. Sau khi đưa đi ấy ra khỏi cửa tôi vẫn cứ bản thân suy nghĩ về chuyện phòng kho và di Ngọc...

Thật là có chút kỳ lạ, nếu không có gì mờ ám thì sao di Ngọc lại không cho tôi mượn chia khoá chứ? Đã thế lại không cho tôi theo vào trong phòng... còn nữa, còn chuyện bó nhang thơm kia nữa... thật sự vô cùng kỳ lạ!

Tôi ngẫm nghĩ mãi một hồi, cuối cùng cũng đưa ra được kết luận... tôi sẽ đổi phòng với tên Tú hoặc là Thần Chết. Mẹ ơi, càng nghĩ càng thấy sợ, dù sao đây cũng là nhà của người ta, nếu có chuyện gì mờ ám thì người ngoài như tôi cũng không nên xen vào. Xui xui vạ phải chuyện không nên vạ thì lại chết dở.

Sau việc tôi đi lạc hôm ấy, tính tới nay đã là 3 ngày mà tên Trí vẫn không tới tìm tôi. Trong lòng tôi có chút lo lo, không biết suy luận của Thần Chết có đúng không nữa...

Ấy vậy mà tôi lại lo thừa, đúng như Đông Quân từng nói, tới ngày thứ 4 tên Trí liền lộ mặt...

Sáng hôm ấy, tôi vẫn như thường ngày ra chợ mua hải sản, mua được vài món thì từ đằng sau có người đi tới vỗ vai tôi cái bộp. Theo quán tính tôi vội quay lại sau lưng, nhìn người đang đứng trước mặt mình lúc này... trên gương mặt tôi thật sự không có biểu cảm gì khác ngoài ngạc nhiên vô cùng.

Tên Trí mặc một chiếc áo thun rộng, quần thể thao ống to, gương mặt hần ta sáng sủa không giống lắm với người dân bản địa. Nhìn tôi cười, vẫn là nụ cười vô cùng đặc trưng, hần hỏi:

- An, còn nhớ tôi không?

Tôi với hần hiện giờ là mối quan hệ người giúp đỡ với người được giúp đỡ, không lý nào mà tôi lại không vui...

Trên môi nở nụ cười xã giao đúng nghĩa, tôi gật đầu tấp lự:

- Nhớ chứ, làm sao quên anh được.

Tên Trí nhìn tôi, trong mắt có chút dò xét:

- Tôi thấy cô giật mình, nhìn thấy tôi cô sợ à?

Ồ, tên này... khả năng quan sát tốt vậy?

Tôi vội cười hề hề, giải thích:

- Không, sao tôi lại sợ anh. À chắc vì tôi đang lựa đồ ăn mà anh vỗ vai tôi nên làm tôi giật mình ấy.

Tên Trí gật đầu, vẫn là nụ cười như khi nãy:

- Ừ, tôi tưởng cô sợ gặp tôi chứ.

Tôi phui phui tay, cười ha ha:

- Đâu có, anh từng giúp tôi sao tôi sợ anh được.

Nói chuyện một hai câu nữa, tên Trí cũng theo một xe chở cá đi về. Hần ta bảo đó là công việc thường ngày của hần, theo phụ gánh cá cho một chủ tàu trong khu. Nhìn sơ qua, chẳng ai nghĩ hần ta là một tên tội phạm giết người.

Sau khi mua hải sản xong, tôi về lại nhà, chuyện tôi gặp tên Trí tôi liền đem kể lại cho Thần Chết nghe không thiếu một câu nào. Nghe xong hết, Đông Quân cũng trầm ngâm một lát rồi

mới nói với tôi:

- Tôi nghĩ nay mai gì hấn ta cũng sẽ quay lại tìm cô lần nữa hoặc có thể là vài lần nữa. Hấn ta đang trong giai đoạn thả nổi, việc tiếp theo là chờ cho con mồi cắn câu.

Tôi cũng nghĩ là như thế:

- Vâng, tôi cũng nghĩ như vậy. Vậy... tôi có cần giả bộ cắn câu để dụ hấn không?

Thần Chết nhìn tôi, ánh nhìn của anh ấy sâu lại, thái độ nghiêm túc trả lời tôi:

- Không, tôi không muốn cô mạo hiểm, hấn muốn gặp cô cô có thể gặp nhưng nếu hấn muốn cô đi theo hấn thì nhất định không được đi...

Dừng một chút, anh ấy nói tiếp, lần này có chút nhẹ nhàng hơn trước khá nhiều:

- Kể từ ngày mai, tôi sẽ theo sau cô mỗi khi cô đi ra chợ. Khi nào cô ngủ dậy, cô qua gõ cửa phòng tôi vài cái, tôi sẽ đi theo cô.

Tôi nghe Thần Chết nói như thế, liền xua tay lia lịa:

- Không, không cần mắc công như vậy đâu. Tôi sẽ không đi theo hấn, tôi biết tôi nên làm gì mà.

Đồng Quân xoay người, anh ấy vừa rửa rau vừa nhàn nhạt trả lời:

- Cứ quyết định như tôi nói đi.

Với biểu hiện và thái độ này, tôi biết chắc là Đồng Quân đã có sự quyết định. Giờ có nói đồng tây nam bắc gì thì anh ấy cũng không thay đổi ý định đâu.

Mà thực ra, có người khác quan tâm cũng là một loại tự sùng dành cho người cô độc lâu năm như tôi đây...

Mấy đêm nay tôi không còn nghe tiếng chuột kêu giữa đêm nữa, hôm trước định đổi phòng nhưng mà giữa chừng tôi lại suy nghĩ lại. Nếu mà đổi phòng lại phải sắp xếp đồ đạc lại từ đầu nên tôi cũng thôi. Lúc trước tôi còn sống ở nhà đại thể được thì mấy chuyện mờ ám này có là gì đâu, cách nhau một bức vách tường cơ mà.

Tên Trí vẫn hằng ngày gặp tôi trong buổi chợ sớm, lần nào hấn ta cũng chơi trò võ vai tôi khiến tôi có lúc giật bản mình. Có điều mỗi lần tôi gặp hấn, tôi và hấn đều nói chuyện không lâu, băng quơ mấy câu rồi lại chào nhau về. Cứ như hấn là người bán cá đang chào hàng cá với tôi vậy.

Tôi nghe Thần Chết nói, bên phía cảnh sát có cử người theo dõi tôi, chắc họ sợ tôi sẽ là nạn nhân tiếp theo của liên hoàn bắt cóc khu ven biển này.

Sáng sớm của ngày thứ 12 ở khu căn hộ gần biển.

Lúc đi tôi có nhắn tin báo với cậu Lập và bác Kiên là tôi sẽ đi công tác gần 1 tháng mới về. Từ lúc tôi đi tới giờ, cứ cách hai ba ngày cậu Lập sẽ gọi điện thoại cho tôi, sáng hôm nay cậu cũng gọi thật sớm.

Tôi vừa rót một ly sữa nóng, vừa trả lời điện thoại:

- Tôi biết rồi, cậu yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc cho bản thân thật tốt mà.

- Vâng, tôi nhớ rồi, ăn xong tôi sẽ nhắn tin cho cậu.

Cúp điện thoại của cậu Lập, tôi chỉ biết lẳng lặng thờ dài. Cậu ấy cứ quan tâm tôi như thế thì tôi biết phải làm sao đây...

- Ai gọi cho cô mà cô thất thần vậy?

Đang còn suy nghĩ ngơ ngác thì tôi nghe tiếng của Thần Chết hỏi. Tôi có chút giật mình, vội đứng thẳng lưng lên trả lời anh ta:

- À là cậu... à không là anh của tôi.

Đồng Quân nhìn tôi, trong mắt mang chút ý cười:

- Anh à? Tôi tưởng mẹ cô chỉ có mình cô?

Nghe anh ta hỏi, tôi tự dưng có chút chột dạ:

- Không phải, là anh quen biết, nói chung chuyện của tôi khá dài, một lời kể không hết được.

Thần Chết vừa rót một ly sữa ấm, giọng anh ta cũng nhàn nhạt cất lên:

- Vậy à, vậy mà tôi tưởng là người yêu của cô.

Tôi đang định hớp một hơi sữa, nghe anh ta nói tôi liền dừng ngay động tác lại cũng vô thức thanh minh cho mình:

- Không, tôi làm gì có người...

Nói tới đây tôi bỗng dừng dừng lại... quái, hà có gì tôi phải thanh minh thanh nga với anh ta chứ?

Nghĩ nghĩ, tôi liền hỏi:

- Mà nếu là người yêu của tôi thì sao? Tôi không được có người yêu hà sắp?

Đồng Quân nhìn tôi, trên mặt anh ta toàn là ý cười, giọng điệu cũng nhạt tẻch:

- Cô có người yêu thì tôi "mừng" chứ sao.

Nói xong anh ta cũng quay mông đi ra phía trước, bỏ lại tôi đang đơ mặt đứng nhìn.

Trong lòng không hiểu sao lại có chút cảm giác hơi "mệt mệt", lấy tay vuốt vuốt ngực mình mấy cái, tôi tự cười giễu cợt chính bản thân mình...

- Bình An ơi là Bình An, là tự mày đa tình rồi!

Sáng hôm ấy tôi không gặp tên Trí, hôm qua hẳn có mời tôi đi câu mực mà tôi không đồng ý nên chắc hẳn bỏ cuộc rồi. Nghe tên Tú báo, phía công an đang tập trung theo dõi tên Trí, hình như hẳn có mục tiêu mới thì phải.

Thật ra tôi nghĩ tên Trí sẽ không chọn tôi đâu, căn bản là tôi chưa bao giờ cho hẳn một hy vọng là tôi sẽ cắn câu. Thần Chết bảo tôi không cần mạo hiểm nên tôi cũng sẽ không ngu mà mạo hiểm làm gì. Mà nói đúng nhất thì là do tên Trí đã bỏ lỡ một "con mồi" thơm ngon béo bở là tôi từ ngay lần gặp đầu tiên rồi. Con đường mà tên Trí dẫn tôi đi ngày hôm đó không phải là đường dẫn về khu tôi đang ở hiện tại. Nếu ngày hôm đó Đồng Quân không tới kịp thì hẳn đã "thịt" tôi luôn từ lần gặp đầu tiên chứ không phải đợi tới hôm nay. Con đường đó là con đường dẫn về khu dân cư cũ của làng chài, số lượng dân sống ở con đường đó không nhiều lắm. Đường vắng rất thích hợp cho việc bắt cóc.

Tôi cũng có hỏi trực tiếp hẳn về con đường hẳn đưa tôi đi ngày hôm đó, nghe tôi hỏi hẳn hình như cũng có chút ngạc nhiên. Nhưng trái với những gì tôi nghĩ, tên Trí lại rất bình tĩnh khi trả lời. Hẳn ta nói, đi một đoạn là có đường tắt thông qua ngay khu tôi đang ở, con đường tắt này rất ít người biết, hẳn chính là định đưa tôi đi đường vòng. Mà cũng đúng thật, Đồng Quân cũng có cho người điều tra, quả nhiên có đường tắt nhỏ... Nhưng đường tắt là dành cho trâu bò đi chứ người không ai đi được cả. Hẳn muốn dẫn tôi đi đường của trâu bò?!

Với thông tin bổ béo mà hẳn đem lại, Thần Chết cũng đã nói lại với cảnh sát Tàì, nghe đâu bên phía công an đang chờ tên Trí ra tay là có thể bắt người tại trận. Xem ra vụ oán mất tích hàng loạt cũng được phá giải một cách nhanh chóng rồi.

Sáng hôm sau, đi Ngọc có tới nhà tìm bọn tôi, mà thực ra cũng không phải là tìm bọn tôi, nói chính xác nhất là đi cần lên phòng kho có chút việc.

Tôi để ý thấy đi Ngọc vẫn xách cái túi đen hôm trước, trong đó cũng có đúng bó nhang thơm mà lần trước đã bị voi đi một nửa. Quái, đi ấy đem nhang đi tới đi lui để làm cái gì vậy chứ?

Đi Ngọc đi lên một lát rồi đi xuống, cái túi đen cũng gần như nhẹ bẫng không còn ghi xuống như ban nãy nữa. Đặc biệt, nửa bó nhang cũng mất tích không dấu vết.

Trong nhà lúc này không có ai, tôi vừa nhát lại vừa tò mò, nghĩ tới nghĩ lui tôi quyết đi lên phòng kho ngó nghiêng thử xem sao, biết đâu đi Ngọc sẽ quên khóa cửa. Lên tới trên, phòng kho cũng như thường ngày đều bị đi Ngọc khóa đóng chặt. Lay lay vài hồi cũng không thấy chốt cửa có dấu hiệu sẽ bung ra. Nghĩ nghĩ lại thôi, chuyện riêng của đi Ngọc... thật ra cũng không có liên quan gì tới tôi cả.

Bỏ lại phòng kho, tôi liền đi xuống nhà rửa thức ăn chuẩn bị cho bữa tối. Phía sau lưng, mùi hương của nhang thơm thoang thoảng len lỏi từ khe cửa bay ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Một buổi trưa của ngày thứ 15 ở căn nhà ven biển.

Lúc bọn tôi vừa ăn cơm trưa xong thì nghe dưới nhà có tiếng xì xào huyền ảo, ngẫm nghĩ giờ này là giữa trưa, chợ cá cũng tan rồi, sao lại có tiếng nói chuyện lớn tiếng vậy nhỉ?

Cả tôi, Đồng Quân và tên Tú đều cảm thấy tò mò, thấy thế tôi mới định đi ra ngoài xem thử, chưa ra tới cửa thì điện thoại của Thần Chết trên bàn vang lên. Vốn là định đi ra ngoài nhưng vì chuông điện thoại của Thần Chết reo lên, sẵn tôi đang đứng gần đó nên tiện tay giúp anh ta lấy điện thoại.

Đồng Quân nghe điện thoại chưa được 1 phút thì tắt máy, quá trình nói chuyện cũng có chút kích động.

- Tên Trí bị bắt rồi, đi, chúng ta đi xem.

Tên Trí bị bắt? Nhanh tới như vậy sao?

Tức thì, ba người bọn tôi nhanh chóng đi tới chỗ tên Trí bị bắt. Địa điểm hẳn ta bị bắt là trong một ngôi nhà dùng để chăn bò, ngôi nhà nhỏ ấy nằm trên con đường tắt mà hẳn ta từng nói với tôi. Không hiểu sao khi biết được địa điểm này, tôi vô thức lại cảm thấy rung mình...

Vì không có phận sự nên bọn tôi không được vào chỉ có thể đứng bên ngoài rồi ngóng vào trong. Nhìn vào trong, tôi thấy tên Trí đang quỳ dưới đất, hai tay hẳn ta bị còng ra phía sau, trên mặt cũng có vết máu đang chảy xuống, hình như cũng đã khó cứng lại.

Bên trong nhà cũng có mấy chỗ bị đập vãi trắng, nếu tôi đoán không nhầm đó hình như là xác của nạn nhân.

Bên trong người đi ra đi vào, tên Trí thì mặt mày dửng dưng quỳ giữa nhà, nhìn hẳn ta dường như không có chút gì sợ hãi cả. Bên ngoài người dân hiếu kỳ tụ lại coi đông nghịt, vừa ngó nghiêng vừa bình luận thật chuyên sâu. Thật sự, không có một nhà báo nào lấy thông tin nhanh hơn hội người dân hiếu kỳ của khu phố đâu. Bọn tôi có được thông tin của tên Trí từ sớm mà còn chưa đầy đủ bằng người dân đang đứng ở đây. Trong vòng 5 phút thôi, chỉ 5 phút ngắn ngủi mà gia phả, tông chi 18 đời nhà tên Trí đều được moi ra không thiếu thứ gì, thật là siêu.

- Cái thằng nhìn hiền khô mà giết người, quá trời quá đất không tưởng tượng được mà.

- Trời, cái này bà không biết chứ công an người ta nghi ngờ lâu rồi. Mấy bữa công an già làm dân ghé quán nước mĩa của tôi uống hoài nè.

Lại thêm tiếng một chú hàng xóm:

- Hoàn cảnh thằng này cũng tội, nghe nói má nó bị ung thư đang nhập viện. Hồng hiểu được má nó bệnh nó không đi kiểm tiền mần nuôi má nó mà nó đi giết người chi không biết nữa.

Tôi nghe xung quanh mỗi người một câu xầm xì bàn tán tôi đau hết tai, mà công nhận nghe cuốn kinh khủng, quá trời chuyện ngoài lề chưa chắc công an đã điều tra ra được.

Mãi tới khi tên Trí được trùm vải đen dẫn ra thì cũng là lúc người nhà của những cô gái nghi là bị giết cũng đồng loạt chạy tới. Nào là tiếng chửi rủa, tiếng khóc lóc rên la vô cùng thảm thiết. Tôi còn nhìn thấy cảnh tên Trí bị một người nhà của nạn nhân chọi cả một cục đá xanh tởm bỏ vào đầu... Công an có ngăn lại nhưng cũng không thể ép buộc hay cưỡng chế những người thân đang đau khổ kia không được mắng không được đánh. Bối, tên Trí mới là tên ác nhất, hần cướp đi tuổi thanh xuân của con gái nhà người ta một cách tàn nhẫn cơ mà...

Tên Trí được dẫn ra xe, người dân cũng bắt đầu tản ra cho xe chuyên chở tù nhân có thể lăn bánh. Xung quanh rất nhiều người dân vây xem nên trước khi cho xe tù chạy, mấy cán bộ phải đi tản dân ra trước. Ban đầu thì không sao nhưng do người nhà của nạn nhân ào lên muốn lôi tên Trí ra khỏi xe nên hiện trường có chút hỗn loạn. Tôi cũng vì thế mà bị xô đẩy ngã tới ngã lui, phía trước thì kéo xuống, phía sau xô lên, tôi kẹp giữa như miếng thịt bị kẹp trong bánh mì hamburger, xém chút bị dẫm cho tan nát vì tội nhiều chuyện.

Đang hoang mang muốn tìm đường ra thì ở bên hông tôi cảm nhận được một bàn tay to lớn rắn chắc vừa ôm lấy eo tôi. Có chút giật mình vì sợ là bị sàm sờ, tôi vội vàng nhìn lên, cho tới khi nhìn thấy được chủ nhân của cánh tay kia thì tôi mới cảm thấy an lòng.

Đồng Quân ôm lấy tôi, anh để tôi vào trong ngực mà ôm lại, cứ như gà mẹ đang ôm bảo vệ cho gà con...

Trên đỉnh đầu truyền tới giọng khe khẽ:

- Đứng im đi, tôi đưa cô vào trong an toàn.

Tôi vô thức gật đầu, môi cũng hơi mím lại, giây phút nước sôi lửa bỏng này mà được nam thần che chở thì còn gì "sướng" bằng chứ.

Được Đồng Quân ôm chặt nhưng dưới chân vẫn bị người ta dẫm vì đang náo loạn. Tôi nghe được tiếng la hét của công an yêu cầu người dân không được kích động. Mà hình như càng lúc số lượng người kích động càng tăng lên thì phải. Nó giống như hiệu ứng đám đông, một người kích động thì cũng kéo theo vô số người có ý kích động sẽ kích động. Tôi được bao bọc trong vòng tay Đồng Quân mà vẫn cảm nhận được sự xô đẩy và vô văn cái dẫm chân đau điếng, tình hình bên ngoài chắc hỗn loạn lắm.

Tên Tú cũng xuất hiện, anh ta dùng sức đẩy mấy người đang bu đông xem hỗn loạn rồi tìm cho Đồng Quân một đường thoát. Phải mất gần chục phút sau thì bọn tôi mới thoát ra được bên ngoài, lúc này xe chuyên chở tù nhân vẫn chưa chạy đi được.

Thần Chết buồng tôi ra, anh ấy nắm lấy tay tôi, hỏi nhỏ:

- Cô có sao không, có bị dẫm vào chân không?

Tôi gật gật đầu:

- Có nhưng không sao đâu...

Đồng Quân nhìn tôi rồi lại nhìn xuống chân tôi, tự dưng anh ấy ngồi xuống, tay lấy chiếc khăn mùi xoa màu trắng có sẵn trong túi ra... kéo kéo chân tôi, anh ấy dịu giọng:

- Chân cô bị chảy máu rồi, đứng yên để tôi lau cho.

Mẹ ơi, cha sanh mẹ đẻ tới giờ có ai sờ được chân tôi đâu, nay có trai đẹp sờ...

Thích thì thích nhưng tôi vẫn thấy ngại, rụt rụt chân về, tôi đỏ mặt từ chối:

- À thôi không sao đâu, lát về tôi rửa qua nước sạch là được mà.

Phía dưới chân, Đồng Quân vẫn kéo giữ lấy chân tôi, giọng anh ấy hơi khàn:

- Đứng yên đi.

Tới nước này tôi thiệt sự không dám chống cự nữa, cứ đứng yên một chỗ cho anh ấy lau vết máu, tên Tú thì vờ như không thấy gì nhưng tôi biết là anh ta đang buồn cười lắm.

Lau tầm 1,2 phút gì đó, Đồng Quân mới đứng dậy, nhìn nhìn tôi, anh ấy khẽ nói:

- Không sao, lát về bôi thêm chút thuốc là được.

Tôi gật gật đầu, nhỏ giọng lí nhí:

- Vâng...

Thừa cơ Đồng Quân đang xoay sang hướng khác, tên Tú liền chệch môi chọc ghẹo tôi. Tôi cũng không vừa, tôi liếc anh ta muốn rút con mắt ra ngoài, mở khẩu hình miệng với tên Tú:

- Coi chừng!

Nhờ có sự giải tán của công an, một lát sau đám đông cũng tản ra bớt. Chiếc xe tù từ từ lăn bánh, theo sau là chiếc xe cứu thương chở thi thể của vài nạn nhân.

Lúc chiếc xe tù đi chuyển, Đồng Quân không nhìn theo xe giống bọn tôi mà tôi thấy anh ấy đang nhìn chăm chăm vào một người ở phía xa. Chiếc xe tù đi rồi, anh ấy cũng đi từng bước ra phía ngoài, tôi với tên Tú không hiểu chuyện gì nhưng cũng đi theo sau.

Roi vào tầm nhìn của tôi là tên Huy... tôi thấy anh ta đang đứng khá xa nhìn vào chiếc xe tù, ánh nhìn vô cùng hoảng sợ và lo lắng. Đồng quân đi từ từ lại gần chỗ hần, tôi nghe được tiếng anh ấy kêu:

- Anh kia... anh kia...

Chi kêu hai tiếng như thế thôi mà tên Huy tự dưng lại hoảng loạn co chân cầm đầu chạy về phía cánh đồng. Đồng Quân thấy hần chạy, anh ấy liền đi theo, tôi với tên Tú cũng liền đuổi theo sát nút. Tên Huy chạy theo đường thẳng ra cánh đồng. Đồng Quân liền tăng tốc bọc đường vòng cung để chặn đầu, còn tôi với tên Tú thì chạy theo đường thẳng để tiếp sức với

Đồng Quân.

Tên Huy chạy được một đoạn ra gần giữa cánh đồng thì hụt chân té về phía trước, vừa hay Đồng Quân cũng vừa chạy tới kịp. Trong vòng mấy giây ngắn ngủi, tên Huy bị Thần Chết và Tú tóm gọn, còn tôi thì phải cả phút sau mới chạy tới kịp.

Vừa tới nơi, tôi phải đứng vịn tên Tú thở mấy phút cho lấy lại không khí. Eo ôi, chạy cả quãng dài mệt muốn đứt hơi.

Ngó xuống thấy tên Huy đang bị bắt quỳ, hai tay hắn bị tên Tú kéo về sau giữ chặt. Giương mặt hắn ta tím tái, mồ hôi nhễ nhại, hắn ta hét lên:

- Mấy anh làm gì bắt tôi, ai cho mấy anh quyền bắt tôi?

Đồng Quân mồ hôi trên mặt cũng không kém, anh vừa dùng tay áo lau mồ hôi vừa cười lạnh:

- Mày không làm bậy sao tao kêu mày lại bỏ chạy? Nói.

Tên Tú cũng hùa theo gõ cái "bóc" lên đầu tên Huy, anh ta gần giọng:

- Mày biết tao đi mày mệt lắm không mày?

Tên Huy cau có vùng vẫy:

- Ai kêu anh đi tôi... thả tôi ra... tôi có làm gì sai với mấy anh đâu mà mấy anh bắt tôi?

Thần Chết nhìn hắn ta, anh nghiêm giọng:

- Vậy mày trả lời đi, vì sao tao kêu mày lại chạy? Không có tội thì làm sao giật mình?

Tên Huy lấp ba lấp bắp:

- Tôi... tôi... là tôi muốn chạy bộ mà mấy anh đi theo chứ bộ. Tôi thấy mấy anh đi tôi sợ bắt cóc nên tôi chạy.

Tên Tú cười ha hả:

- Mày khùng hả? Ban ngày ban mặt ai bắt cóc mày, mà bắt cóc mày làm gì? Về làm mắm để dành ăn hay chi?

Tên Huy vẫn hung hăng gào mồm lên:

- Nhưng mà giờ mấy anh thả tôi ra không? Tôi không có tội gì hết thì làm gì bắt tôi? Thả tôi ra, thả ra.

Đồng Quân trầm mặt một lát lâu nhìn hắn, tôi cứ tưởng anh ấy sẽ bắt tên Huy giao cho công an nhưng không ngờ...

- Tú, thả hắn ta ra đi.

Cả tôi và tên Tú đều ngạc nhiên không ít, tên Tú cao giọng, hỏi:

- Thả ra?

Đồng Quân gật gật đầu, giọng anh ấy hơi nhát:

- Ừ thả ra đi.

Trong lúc tên Tú vẫn không muốn thả thì tên Huy lại vùng vằng đứng bật dậy. Thấy hắn ta như thế, tên Tú cũng thôi không bắt hắn ta nữa, anh ta buông tay cho tên Huy muốn đi đâu thì đi.

Tên Huy đứng bật dậy, hắn ta vùng vằng lùm nguýt bọn tôi các kiểu, sau đó vừa đi vừa khạc nhổ, mắng một câu:

- Lũ điên lũ khùng!

Tên Tú nghe được, anh ta muốn phi lên lôi tên Huy lại thì bị Đồng Quân ngăn lại, Đồng Quân nhàn nhạt nói với tên Tú.

- Kệ hắn ta đi.

Tên Tú có chút không vui:

- Sao cậu thả hắn ta đi?

Đồng Quân khẽ cười, anh đi tới vỗ vai Tú:

- Cậu vội làm gì, nếu hắn ta có tội thì trước sau gì cũng bị bắt. Tôi sợ nhớ có chuyện cần phải làm nên không muốn dằng dặc với hắn ta. Cậu cũng thôi đi, tên đó không đáng.

Tên Tú gật đầu, giọng cũng hòa hoãn hơn trước một chút:

- Ừ, tôi nghe theo cậu.

Sau khi về nhà tôi mới biết, lý do mà Đồng Quân kêu tên Huy là vì thấy hắn làm rối tiền, anh ấy vốn chỉ muốn kêu hắn ta để báo cho hắn ta lấy tiền lên thôi. Nhưng chẳng hiểu sao khi kêu thì tên Huy lại bỏ chạy, việc hắn chạy làm cho bọn tôi vô cùng nghi ngờ. Cộng thêm cái biểu cảm sợ sệt của hắn ta khi nhìn chiếc xe tù, tôi có linh cảm, hắn ta có liên quan tới vụ án của tên Trí hoặc cao hơn nữa là liên quan tới tổ chức của lão K.

Chiều hôm đó, Đồng Quân và tên Tú đi tới gặp cảnh sát Tài, tôi có chút mệt nên không đi theo. Thực ra vài ngày nữa bọn tôi cũng được sắp xếp cho gặp riêng tên Trí trong 15 phút nên hôm nay tôi không cần thiết phải đi. Mà tôi nghĩ, hai người bọn họ đi chuyện này chắc là muốn nói về chuyện của tên Huy...

Trưa hai ngày sau.

Lúc bọn tôi tới trại tạm giam, bên ngoài đang là sáng thứ hai nên khá đông đúc. Cảnh sát Tài cùng một vị cán bộ mặc cảnh phục đã chờ bọn tôi từ lâu, thấy Đông Quân đi tới, cảnh sát Tài liền cười, nói:

- Cậu tới rồi, mau vào trong đi.

Lần này tôi gặp tên Trí cũng giống với gặp lão Thành đợt trước. Bọn tôi ngồi một bên, tên Trí thì bị nhốt ở phía trong, ở giữa được ngăn lại bởi một tấm vách có những ô nho nhỏ hình tròn.

Tôi ngồi giữa Đông Quân và tên Tú, ngồi đợi một chút tên Trí mới được dẫn ra. Lúc thấy tôi đang ngồi chờ, hắn ta dường như có chút ngạc nhiên nhưng sự ngạc nhiên ấy lại biến mất rất nhanh, giống như là chưa từng tồn tại.

Hắn ta ngồi xuống, trên môi vẫn là nụ cười đặc trưng.

- Chào cô, An.

Tôi nhìn hắn, có muốn cười cũng cười không nổi, nếu số tôi không may mắn thì chắc giờ đây tôi đã là một cái xác sắp phân hủy rồi.

Thấy tôi vẫn im lặng không trả lời, tên Trí lại hỏi:

- Tôi thật không tin được cô là người của cảnh sát, nếu biết thế tôi đã không chọn cô làm mục tiêu rồi.

Tôi nhếch môi:

- Tiếc cho anh nh?

Tên Trí lắc đầu, một tay hắn bị còng vào ghế, một tay lại bị còng vào khung sắt của bàn. Gương mặt hắn nhẹ nhàng, cứ như đây không phải là trại giam vậy.

- Cô là người của cảnh sát à?

- Không.

- Vậy cô tới đây để làm gì?

Tôi nhìn hắn ta, trong mắt hắn có sự tò mò nhất định. Ban nãy trước khi tới đây, Đông Quân có giao cho tôi nhiệm vụ là phụ trách phần hỏi cung nên từ giờ cho tới cuối giờ cũng sẽ chỉ có mình tôi hỏi và trả lời hắn.

- Anh biết lão K không?

Nghe tôi hỏi tới lão K, tên Trí có chút giật mình, hắn ta nhìn tôi, ánh nhìn cũng hẹp dần:

- Cô... cô biết lão Tam?

Lão Tam? Lão K là lão Tam sao?

Tôi nhìn Đông Quân, bọn tôi trao đổi ánh mắt một chút, quay sang hắn, tôi tiếp tục hỏi:

- Phải, lão Tam. Anh là người của lão ta?

Tên Trí ngơ vạc, hắn ta nheo nheo mi mắt, biểu hiện có chút lúng túng.

- Tôi... cũng không phải..

- Trí, tôi không phải cảnh sát, những thứ anh nói hôm nay sẽ không bị ghi âm lại. Tôi cần tìm lão K, tôi rất hy vọng anh sẽ giúp cho tôi.

Tên Trí ngó nghiêng một hồi, trên mặt dần dần cũng bớt đi vẻ lo lắng. Mãi lát sau, hắn ta mới quay sang nhìn tôi, giọng nói cũng có chút run run:

- Nếu tôi nói cho cô biết... cô... cô có thể giúp tôi một việc được không?

Tôi nhìn hắn ta, tôi hỏi:

- Việc gì, anh nói đi.

Tên Trí ngồi thẳng dậy, hắn ta xoa xoa đầu vài cái, gương mặt hắn trông cũng nhợt nhạt đi nhiều.

- Bệnh viện Ung Bướu, má tôi đang nằm ở đang nằm điều trị ở đó... má tôi không còn sống được bao lâu nữa... cô... cô có thể giúp tôi thanh toán tiền viện phí hết tháng này cho má tôi được không?

Tôi nghe mà cảm thấy có chút sững sờ, đây có phải là lý do tên Trí phải giết người hay không?

Tên Trí dùng một chút, giọng hắn trông vô cùng thê lương.

- Không nhiều đâu, hơn 7 triệu thôi... tôi biết... tôi biết người đàn ông đi theo cô sẽ có thể lo được...

Nghe hắn nói, tôi vô thức quay sang nhìn Đông Quân, thấy tôi nhìn, Đông Quân cũng nhìn lại tôi. Anh ấy khẽ gật đầu, giọng cũng trầm xuống:

- Được, tôi sẽ trả.

Nhận được sự đồng ý của Đông Quân, tên Trí khẽ cười, nụ cười vô cùng chân thật. Chẳng hiểu sao khi nhìn thấy nụ cười này của hắn, lòng tôi lại sinh ra cảm giác tê lương vô cùng.

Hắn nhìn tôi, gương mặt có ý vui vẻ, giọng điệu cũng không còn run run như khi nãy nữa.

- Cô hỏi đi, tôi biết gì tôi sẽ trả lời.

Tôi nhìn hắn, bắt đầu vào chủ đề chính.

- Trí, anh là người của lão K?

Tên Trí gật đầu:

- Phải, nhưng tôi không nằm trong tổ chức, tôi là được thuê.

- Thuê? Ai thuê anh?

- Một người đàn ông giấu mặt, lần đầu tiên tôi gặp anh ta là trong bệnh viện Ung Bướu, đợt đó má tôi vừa nhập viện điều trị. Anh ta nói, nếu tôi chịu làm cho anh ta, anh ta sẽ lo cho má tôi nằm viện.

Tôi mím môi, giọng cũng bắt đầu nghiêm túc:

- Thuê anh... để giết người?

Nghe tôi hỏi, tên Trí cup mắt không dám nhìn thẳng vào tôi.

- Ừ, anh ta nói, nếu tôi tìm được người tộc Huyết, chỉ cần trích một cc máu của họ cũng có thể làm cho má tôi khỏe mạnh trở lại. Quan trọng là, anh ta sẽ trả tiền cho tôi để tôi có thể trả viện phí điều trị cho má. Cô biết đó, điều trị ung thư đâu có rẻ tiền.

Tôi có chút kích động:

- Vì cứu má anh mà anh nhẫn tâm giết bao nhiêu mạng người, mạng sống của má anh quý vậy chẳng lẽ mạng sống của những người anh giết là không đáng quý?

Tên Trí cũng kích động theo tôi:

- Tôi không thể để má tôi chết được, thà là tôi phạm tội chứ tôi không thể nhìn má tôi chết dần chết mòn trong đau đớn. Mà nếu tôi không nhận làm thì cũng có người nhận làm, anh ta đã bao phạm vi hoạt động cho bọn tôi, nếu giữa chừng tôi không mất liên lạc với anh ta thì cảnh sát còn lâu mới tìm được.

Mẹ kiếp, càng tìm hiểu càng cảm thấy đáng sợ, bọn điên đó coi mạng sống con người quá nhẹ rồi.

Đông Quân bên cạnh nãy giờ im lặng, giờ cũng bắt đầu lên tiếng:

- Tôi đã hứa sẽ lo cho mẹ anh, anh có thể cho tôi biết phải tìm người đàn ông đó ở đâu không?

Tên Trí lắc đầu, hắn ta cười nhạt:

- Tôi chịu, gần tháng nay rồi tôi không gặp được anh ta, hơn 1 tuần trước tôi nhận được tin nhắn anh ta chuyển tiền cho tôi để tôi đóng viện phí cho má tôi. Ngoài tin nhắn chuyển khoản, tôi cũng không biết anh ta là ai và ở đâu. Thực ra tôi cũng là lính thuê thôi, tôi ở đây chọn đối tượng, sau khi chọn người hợp với yêu cầu của anh ta đưa ra thì tôi sẽ gọi điện thoại cho anh ta báo là đã tìm được người mới. Sau khi đọc tên và chỗ ở, người đàn ông đó sẽ kiểm tra trong vòng một ngày, nếu hợp yêu cầu sẽ cho tiến hành việc bắt cóc và lấy máu.

Càng nghe càng phẫn nộ, tôi gần từng tiếng, hỏi:

- Vậy tại sao anh xác định được cô gái anh giết có phải là người của tộc Huyết hay không?

- Đơn giản thôi, người đàn ông giấu mặt cho tôi một lọ nước, tôi cũng không biết là nước gì nhưng có mùi rất hôi. Anh ta kêu tôi lấy máu từ tim của cô gái đó lúc còn sống, sau đó nhỏ vài giọt nước của lọ kia vào. Nếu là máu Thần thì máu sẽ giữ nguyên màu đỏ, còn nếu không phải máu Thần thì máu sẽ đông cục và chuyển sang màu đen...

Nói tới đây, hắn ta lại cười, nụ cười có chút trào phúng:

- Nếu không phải má tôi bị bệnh thì tôi cũng không tin đâu, huyết Thần... trên đời này làm gì có Huyết thần gì đó chứ. Tôi giết 4 người rồi, cả 4 người máu đều chuyển sang màu đen...

Đông Quân tiếp tục hỏi:

- Số điện thoại của người đàn ông đó là số nào? Anh có thể cho tôi mượn điện thoại của anh được không?

Tên Trí gật đầu:

- Được, sau khi tôi bị bắt, tôi cũng không biết điện thoại tôi nằm ở đâu, anh chịu khó mượn phía cảnh sát.

Bên ngoài tiếng cảnh sát Tài vang lên, báo gần hết giờ.

Có chút gấp, tôi nhìn tên Trí, tôi hỏi hắn:

- Anh biết Tiền không?

Tên Trí khẽ lắc đầu:

- Không, tôi không biết.

Tôi lôi trong túi ra một tờ giấy, tôi tiếp tục hỏi:

- Dãy số này 250148K6, anh có từng nghe qua chưa?

Tên Trí nhìn nhìn dây số kia, hần ta khề lắ đầu:

- Không, chưa từng được biết.

Mọi manh mối hôm nay cũng vẫn mơ hồ không có gì đặc biệt, lão K là ai... dây số kia là gì... tôi bây giờ cũng chưa tìm được kết quả.

- À quên, có chuyện này tôi quên nói với cô. Tôi từng nghe người đàn ông đó nói, nếu tôi làm tốt anh ta sẽ đưa tôi lên thành phố gặp lão Tam. Nếu lão Tam thông qua, tôi có thể được tiến vào tổ chức, có được số tiền mà tôi mong muốn. Anh ta còn nói, lão Tam là một người rất đặc biệt nhưng hình như lão Tam đang bị bắt giam. Tôi cũng chỉ biết vậy thôi... nhiều hơn thì tôi chịu.

Bị bắt giam sao? Lão Tam đang bị bắt giam?

Bên ngoài cảnh sát Tài ra hiệu hết giờ, Đông Quân cũng thôi không cho tôi hỏi nữa. Thật ra tên Trí cũng chỉ là một tên lính thuê, mà lính thuê thì biết được gì nhiều đâu chứ!

Lúc đứng lên chuẩn bị ra về, Đông Quân có quay lại hỏi tên Trí một câu:

- Anh có thể yêu cầu tôi trả viện phí cho mẹ anh cho tới khi bà ấy khỏi bệnh, tại sao anh lại yêu cầu chỉ một tháng?

Tên Trí khề cười, nụ cười vô cùng thê lương, giọng nói cũng có chút chua xót.

- Tôi không còn sống được bao lâu nữa đâu, tội của tôi là tội rất nặng, cùng lắm là sống thêm được 1 tháng nữa thôi... Tôi còn sống mà nhìn cảnh mẹ mình bị bệnh viện đuổi ra ngoài... tôi... tôi không chịu được. Nhưng khi tôi chết đi rồi, tôi nghĩ tôi không nên làm phiền ai cả... mẹ tôi... tôi báo hiệu tới khi tôi còn có thể... người khác không có nghĩa vụ phải báo hiệu dùm cho tôi.

Cả tôi cả Đông Quân đều quay lưng đi không trả lời lại, với câu trả lời của tên Trí... tôi không biết là nên có biểu cảm gì mới hợp nữa đây. Hần ta vốn là một người hiểu chuyện, nhưng cũng vì quá mức hiểu chuyện nên mới gây ra tội ác ngày hôm nay!

Đêm hôm đó, trong lúc tôi đang ngủ, tôi lại nghe có tiếng kéo lê đồ vật ở phòng kho. Nhưng vì quá mức buồn ngủ nên tôi ngủ luôn không quan tâm tới nữa. Hơn nữa, buổi chiều tên Tú có nói, nếu đêm nay mà đèn phòng ngủ của anh ta còn hư nữa thì anh ta nhất định sẽ phá cửa phòng kho để đi tìm đèn ngủ để thay. Vì di Ngọc có bảo trong nhà kho đi ấy có đèn ngủ mới, để mai đi ấy tìm cho bọn tôi. Nghĩ là như thế nên tôi mới thôi mà cố gắng ngủ tiếp tục...

Sáng hôm sau, công ty đột nhiên có việc gấp nên bọn tôi phải thu xếp trở về thành phố. Chuyện của tên Trí cũng không thể vội được, Đông Quân đã cho người điều tra, bọn tôi bây giờ chỉ có thể im lặng ngồi đợi kết quả mà thôi. Con đường tìm lão K phía trước... còn lắm gian nan và mù mịt.

Sau khi chào tạm biệt di Ngọc xong xuôi, bọn tôi liền lên xe về lại thành phố. Ngồi trên xe, tôi thờ dãi thườn thượt mấy hồi, lần này đi cũng không nhận được kết quả gì đáng kể. Nhưng tình ra cũng không gọi là không có gì, ít nhất tôi cũng tìm được vài manh mối.

Chợt nhớ tới chuyện đêm hôm qua, tôi mới thều thều tên Tú, tôi hỏi hần:

- Tú, đêm qua anh phá cửa phòng kho để tìm đèn ngủ à?

Tên Tú nhìn tôi tôi trở mắt, anh ta lắ đầu:

- Có đâu, đêm qua tôi qua ngủ ké phòng của Đông Quân mà.

- Sao cơ?

Cả Đông Quân cả tên Tú đều nhìn tôi chăm chăm, Đông Quân đang làm việc trên iPad cũng buông iPad xuống, anh ấy có chút lo lắng, nhìn tôi hỏi:

- Có chuyện gì vậy Bình An?

Không hiểu sao khi tên Tú nói rằng anh ta không có vào phòng kho, trong lòng tôi lại sinh ra một dự cảm vô cùng kỳ lạ. Có chút khó chịu, có chút kích động, cũng có chút hồi hộp... có cái gì đó thôi thúc tôi phải quay về căn nhà ven biển, phải quay về thật nhanh...

Tôi quay sang Đông Quân, hỏi với giọng vô cùng gấp gáp và khẩn trương:

- Sếp... bây giờ quay lại đó được không? Được không sếp?

Đông Quân nhìn tôi, anh ấy gật đầu thật nhanh.

- Được.

Nhận được sự đồng ý, tôi có chút kích động hét lên:

- Quay lại, quay lại nhanh... nhanh!

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Chiếc xe hơi xoay đầu theo tiếng hét của tôi, chưa tới 5 phút sau bọn tôi đã có mặt tại căn nhà bọn tôi thuê của dì Ngọc. Bước xuống xe tôi liền chạy vội vào trong, hình như dì Ngọc cũng chưa về nên cửa mới không khóa.

Tôi đi trước, Đồng Quân và tên Tú cũng đi theo sau, lúc đi ngang qua phòng bếp tôi thấy dì Ngọc đang lau chùi quét dọn. Tôi cũng không dừng lại để chào hỏi mà chạy ngay lên phòng kho, chẳng hiểu sao linh cảm của tôi cứ thôi thúc tôi phải đi lên trên đó.

Cửa phòng kho không khóa nên khi tôi vặn khóa cửa một phát thì cửa phòng kho liền mở ra ngay, tôi chẳng nghĩ ngợi gì nhiều liền nhanh chân đi thẳng vào trong.

Phòng kho không có nhiều vật dụng hay đồ đạc gì như lời dì Ngọc nói, hoàn toàn không phải là phòng kho. Bên trong kê một chiếc giường, một cái tủ quần áo và cái bàn nhỏ. Không hề có bụi cũng không có chút gì dơ bẩn, đây hoàn toàn giống với căn phòng của tôi ở bên cạnh không thấy khác chút nào. Nhưng mà phòng này có một điểm lạ, đó là ở giữa căn phòng có một tấm màn trắng được phủ từ trần nhà trải dài xuống dưới nền gạch, phía sau tấm màn hình như là có cái gì đó...

Tôi đi từng bước thật nhẹ, bên ngoài Đồng Quân và tên Tú cũng đã lên tới, tôi còn nghe được giọng của dì Ngọc đang hỏi gì đó bên ngoài. Tôi đi tới trước tấm màn trắng, tay khẽ nắm thân vải của màn, trong lòng cũng có chút hồi hộp khó nói. Bên ngoài tiếng dì Ngọc hết lên:

- Ai cho mấy người tự tiện vào phòng này? Đi ra ngay!

Tôi không chần chừ cũng không day dưa lâu nữa, mặc cho dì Ngọc quát tháo bên ngoài, tôi dùng sức kéo phăng chiếc màn qua một bên... trước mắt tôi hiện ra.... bàn thờ... là một bàn thờ nhỏ!

Đồng Quân cũng đi tới chỗ tôi, anh ấy hình như cũng ngạc nhiên không kém.

- Ở đây sao lại có bàn thờ?

Tôi lắc đầu, thật sự tôi cũng không hiểu vì sao ở phòng này lại có bàn thờ. Nhìn vào bàn thờ nhỏ, mấy nén nhang vẫn đang cháy chưa tàn, mùi thơm của nhang trầm thật là dễ chịu. Bàn thờ sạch sẽ, hoa và trái cây cũng tươi mới, nhang cũng thơm thoang thoang. Nhìn vào di ảnh được đặt trên bàn thờ, trong ảnh một cô gái vô cùng xinh đẹp đang cười mỉm nhìn rất duyên. Mắt cô ấy to, mũi cao, môi hồng đào, tựa chỉ tầm 17,18 tuổi. Tôi từng nghe tên Tú nói bà chủ nhà chỉ có một đứa cháu trai con của người chị, ngoài ra bà ấy không có con cái hay người thân nào khác cả. Mặc dù biết việc xâm nhập vào gia cư của người khác khi chưa được họ cho phép là sai trái nhưng chẳng hiểu sao tôi lại tò mò tới như vậy. Cái sự tò mò gần như vượt qua tâm kiểm soát của bản thân tôi, đại loại như kiểu nếu ngày hôm nay tôi không xông vào đây thì có thể những ngày sau tôi sẽ cảm thấy ân hận lắm.

Tên Tú vẫn đang ngăn dì Ngọc bên ngoài, tới lúc này tôi mới ra hiệu để tên Tú cho bà ấy vào trong không cần ngăn lại nữa.

Dì Ngọc chạy bỏ lại phía tôi, giọng điệu vô cùng tức giận:

- Ai cho mấy người tự tiện xông vào nhà tôi, mấy người trả nhà thì thôi chứ. Mấy người tính phá nhà tôi há, có tin tôi kêu công an không?

Tôi vốn không muốn ồn ào, tôi chỉ muốn hỏi về bàn thờ trong phòng này thôi. Quay sang dì Ngọc, tôi khẽ nói:

- Bọn con thuê đi 2 tháng và đã trả đủ tiền nhà nhưng chưa hết 1 tháng bọn con phải dọn đi vì có việc. Trên luật pháp bọn con có quyền sử dụng căn nhà này thêm 1 tháng nữa. Việc bọn con vào phòng này ngày hôm nay không có sai cả, trong hợp đồng cũng không có ghi là không được đặt chân vào căn phòng này.

Dì Ngọc nghe tôi nói, di ấy có chút lúng túng nhưng vẫn cố cãi ngang cho bằng được.

- Nhưng các người trả nhà rồi, trả rồi thì là... là mấy người không còn thuê nữa. Tôi không cho phép mấy người vào đây, đi ra ngoài đi, đi ra ngoài.

Tôi có chút lớn tiếng:

- Di thích thì kêu công an tới giải quyết đi, bọn tôi chỉ muốn hỏi về người trên bàn thờ chứ không có ý muốn phá nhà của di. Trong thời gian giao nhà, bọn tôi không được sử dụng căn phòng này mặc dù nó đang được bọn tôi thuê. Căn nhà 4 phòng còn có 3 phòng, di xem... di giải thích với công an như thế nào?

Dì Ngọc nghe tới công an, di ấy càng lúc càng lúng túng quỳnh quáng.

- Tôi... tôi...

Thấy di ấy sợ hãi như vậy, tôi thật cũng không muốn. Khẽ thở dài, tôi bèn dịu giọng:

- Dì Ngọc, con không muốn làm di sợ, chỉ cần di cho con biết người trên bàn thờ đó là ai, con hứa con sẽ lập tức đi ngay, tiền nhà cũng không đòi lại một ngàn nào.

Dì Ngọc ngược mắt lên nhìn tôi, giọng di ấy có chút ấp úng:

- Nhưng cô... cô muốn biết về người này làm gì? Cô biết cô ấy hà hay là thế nào?

Tôi khẽ nhìn lên di ảnh, trong lòng có chút xót xót thương thương... cảm giác này thật sự lạ lắm...

- Không, con không biết cô ấy nhưng con muốn biết... dì Ngọc, di có thể nói cho con biết được không di?

Dì Ngọc lắc lắc đầu:

- Ông ấy... ông ấy không cho tôi nói đâu... không đâu...

Ông ấy???

Tôi ngược mắt lên nhìn Đồng Quân cả hai người bọn tôi đều có sự nghi ngờ không ít.

Đồng Quân đi tới trước mặt dì Ngọc, anh ấy trầm giọng:

- Di nói đi, tôi sẽ đảm bảo an toàn cho di.

- Cậu lấy gì để đảm bảo an toàn cho tôi?

Đồng Quân cười nhạt, hai tay đút vào túi quần âu:

- Dĩ yên tâm, tôi nói được sẽ làm được.

Cũng không biết có phải vì sự uy nghiêm của Đồng Quân quá mức mãnh liệt hay không mà Di Ngọc lại có sự tin tưởng từ anh ấy. Di Ngọc đứng thẳng dậy, đi đi tới tới đốt nén nhang rồi cắm vào lư hương, chấp tay lạy lạy mấy cái, giọng đi cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

- Rồi, cô cậu muốn hỏi gì thì hỏi đi..

Tôi đi tới gần Di Ngọc, nhìn vào cô gái trong ảnh, tôi khẽ hỏi:

- Dĩ, cô ấy có quan hệ gì với dĩ? Vì sao dĩ phải thờ cô ấy ở đây?

Di Ngọc nhìn nhìn tôi, dĩ trả lời:

- Tôi với cô gái này có quan hệ gì đâu, tôi chỉ là người cùng dùm thôi.

Tôi có chút không hiểu, vội hỏi tiếp:

- Cùng dùm? Cô gái ấy từng chết ở đây hả dĩ?

Di Ngọc liền phản ứng:

- Bậy, làm gì có ai chết ở đây. Cái nhà này trước kia là tôi mua lại của chị gái tôi, lúc trước cũng là nhà cho thuê giống vậy luôn. Có điều lúc chị tôi còn sống thì khách đông hơn bây giờ, sau này khi chị tôi biết dĩ ấy có bệnh nên mới bán rẻ lại cho tôi. Đất này đất lành, chưa có ai chết chóc gì ở đây hết.

- Vậy tại sao...

- Chuyện là, có đợt thằng cháu trai của tôi phá rồi bể nợ, tôi phải rao bán cái nhà này. Có người đàn ông tên Phi đồng ý mua với giá cao. Anh ta ký giấy mua bán xong xuôi thì thuê tôi trông coi căn nhà này rồi kêu tôi cho thuê lại kiếm tiền, tiền khách thuê coi như là công giữ nhà cho ông ấy. Nghĩ thấy lời quá nên tôi chịu, ngoài việc kêu tôi trông nhà, ông ấy còn kêu tôi lập một bàn thờ ở đây cho cô gái này... tính tới nay cũng hơn 3 năm rồi.

Đồng Quân im lặng nãy giờ, giờ cũng lên tiếng:

- Ông ấy bao nhiêu tuổi, ngoại hình trông như thế nào, dĩ có nhớ không?

Di Ngọc trầm ngâm, mãi lát sau dĩ mới lên tiếng trả lời:

- Tôi không nhớ rõ lắm vì lâu rồi không thấy ông ấy ghé lại đây. Tôi chỉ nhớ là ông ta không cao lắm, người tròn tròn, gương mặt khá là hiền lành... à phải rồi hình như sau tai trái có vết bớt thì phải..

Tai trái có vết bớt?

Tôi sợ dĩ ấy nhìn nhầm nên cố hỏi lại cho rõ:

- Là vết bớt hay hình xăm hả dĩ?

Di Ngọc gật đầu chắc nịch:

- Là vết bớt, tôi chắc là vết bớt.

Lão K có hình xăm sau tai trái, người đàn ông này... không phải.

Đồng Quân tiếp tục hỏi:

- Ông ấy có để lại vật dụng gì không dĩ? Giấy tờ hoặc là cái gì đó?

Di Ngọc gật gù đầu, dĩ đi lại từ rồi sau đó mở rộng cửa tủ cho bọn tôi xem.

- Ông ta để lại quần áo có cả nam và nữ, mỗi tuần tôi đều đem ra giặt xả cho thơm tho rồi đem treo lại vào tủ. Hôm nay định đem đi giặt rồi cô cậu lên..

Tôi đi tới xem sơ qua một lượt quần áo trong tủ, bên trong có áo sơ mi có cả váy nhưng mẫu mã hình như hơi cũ không phải kiểu hiện đại bây giờ. Nhìn quần áo trong tủ rồi lại nhìn lên đi ảnh của cô gái kia... nếu tôi đoán không lầm thì trong tủ kia có cả quần áo của cô ấy.

Người đàn ông kia là ai, tạm thời tôi không bàn tới, nhưng mà cô gái kia thì tôi lại cảm thấy có chút quen quen. Tôi chắc chắn là tôi chưa gặp cô ấy lần nào nhưng không hiểu sao khi nhìn thấy ảnh của cô ấy, tôi lại sinh ra cảm giác thương thương. Chữ "thương" ở đây không phải chỉ sự thương xót khi nhìn thấy một cô gái chết trẻ, mà chữ "thương" là biểu hiện cho tình thương... sự thương quen thân thuộc.

Đồng Quân từng nói, tôi nên tin vào linh cảm và sự lựa chọn của chính bản thân tôi..

Vô tình nghĩ tới một chuyện gì đó, tôi khẽ hỏi:

- Di Ngọc... có khách nào từng thuê phòng bên cạnh mà nghe tiếng chuột hay tiếng kéo lê đồ vật hay không?

Nghe tôi hỏi tới chuyện này, dĩ Ngọc có chút lo lắng, dĩ lắc đầu trả lời:

- Không có, tôi chưa từng nghe khách nào phàn nàn chuyện này. Nên hôm trước khi mà cô báo tôi thấy hơi lạ... tôi sợ là... Nhưng mà có khi nào cô nghe nhầm không, tôi cũng từng ở đây, tôi cũng không có nghe tiếng mèo hay tiếng chuột gì như cô nói hết.

Nhìn gương mặt và biểu cảm của dĩ, tôi tin là dĩ đang nói sự thật. Thật ra tôi hỏi là vì tò mò thôi chứ cũng không nghĩ là có gì đó. Còn về chuyện những tiếng động lạ kia... tôi thực sự cũng không hiểu được là có chuyện gì. Nhưng tôi dám chắc là tôi không nghe nhầm, rõ ràng tiếng chuột kêu và tiếng kéo lê đồ vật là có thật.

Sau khi hỏi thăm vài câu nữa, bọn tôi cũng thôi, chào tạm biệt đi Ngọc lần nữa rồi về lại thành phố.

Bọn tôi đi ra ngoài trong tâm trạng nặng trĩu, mà thực ra cũng không có ai khác buồn ngoài tôi. Tôi cũng không biết vì sao mà bản thân tôi lại cảm thấy chán chường tới thế này nữa, cảm giác trong lòng trống trải phát bức mình.

Trên chuyến xe về lại thành phố tôi không nói chuyện với ai, lúc thì thờ dài nhìn ra cửa sổ, lúc lại ngủ tới quẹo cổ. Mãi tới khi gần về tới nhà, Thần Chết mới lay lay kêu tôi dậy. Hôm nay tôi hơi mệt nên muốn về luôn nhà, không cùng Đồng Quân tới công ty.

Tôi kêu anh ấy để tôi xuống xe ở đầu đường, tôi sẽ tự đi bộ vào Trần Đô, tầm này thì nên đi dạo cho tâm hồn được nhẹ nhàng hơn chút.

Vừa đi tôi vẫn ngẫm nghĩ chuyện của cô gái trong ảnh, tôi không hề biết cô ấy là ai nhưng tôi lại rất muốn biết cô ấy là người như thế nào. Một loại cảm giác thôi thúc quá mức mạnh mẽ tới cả bản thân tôi cũng không kiểm soát được nó.

Do vừa đi vừa suy ngẫm nên tôi đi tới trước cổng nhà khi nào cũng không hay. Ui chao, đi hơn 2 tuần về thấy Trần Đô vẫn như thế, vẫn không thấy có gì thay đổi đáng kể...

"Meo meo.... meo meo..."

Đang vừa định mở cửa vào trong, tôi vô tình nghe được tiếng mèo kêu rất gần. Trong Trần Đô không có nuôi nhiều mèo, chỉ duy nhất có MiMi cục bông mà thôi. Mà bình thường cục bông nhỏ vô cùng lười, làm gì có thời gian rảnh rỗi mà ra đón tôi.

Ngó nghiêng xung quanh cũng không thấy có bóng dáng em mèo nào, đương lúc định quay vào trong thì trong bụi hoa trước cổng một chú mèo đen phi ra kêu vang "meo meo" lên mấy tiếng. Tôi quay đầu lại nhìn... á hình như là "Heo"... là "Heo" thì phải?

Tôi đi tới gần con mèo, khẽ kêu một tiếng:

- Heo, là mày hả?

Con mèo đen nghe tôi kêu, nó lắc lắc cái mõng đi về phía tôi, nó dùng bộ lông đen xỉ cọ cọ vào chân tôi mấy phát. Lưỡi liếm liếm ống quần của tôi, miệng lại kêu "meo meo" vang vọng.

Tôi ngồi xuống, khẽ vuốt ve lông con mèo đen. Thấy trên lưng con mèo có nhúm lông màu trắng nhỏ, tôi mới giật mình khẽ kêu lên:

- Heo, là mày thật hả? Sao mày tới được đây?

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Tôi ôm mèo Heo trên tay, trong lòng lại ngạc nhiên vô cùng. Tôi nhớ không nhầm thì từ khu chung cư của tên Tiền tới Trần Đô này không phải là gần, nếu đi xe hơi bốn bánh cũng phải mất 30 phút. Lại thật, mèo Heo đi tới đây bằng cách nào nhỉ?

Mèo Heo vẫn cứ kêu "meo meo" không biết chán, tôi sốc em ấy lên, thấy dưới chân em ấy toàn là bùn đất, trên người cũng có mùi hôi hôi bốc ra, chắc là em ấy đã đi một quãng đường dài mới tới được đây. Mặc dù cảm thấy vô cùng kỳ lạ nhưng tôi lại không thể cưỡng lại được sức hấp dẫn của em Heo. Bê mèo Heo trên tay, tôi cười quên đi cả mệt mỏi:

- Heo, vào nhà chị tắm cho mày, tắm xong mày phải nói cho chị biết là ai đưa mày tới đây đó, mày nghe chưa?

Chú bảo vệ đã mở sẵn cửa đợi tôi từ khi nào, tôi không để chú đợi lâu liền bế mèo Heo đi vào trong. Vừa ôm em Heo tôi vừa lăm bằm

- Con mèo này, em cũng gan lỳ lắm đấy.

Tôi ôm mèo Heo vào trong, tắm tấp cho cả mèo Heo và cục bông Mi Mi xong liền cảm thấy yêu đời trở lại. Bởi người ta nói, không có gì vinh hạnh hơn là được cưng phụng cho "hoàng thượng" mà.

Tắm xong là tới giai đoạn đưa về phòng cho ăn, mèo Heo chưa có nhà riêng nên tạm thời sẽ ở chung phòng với tôi, mai đi làm về tôi sẽ mua cho em ấy cái nhà thật hoành tráng. Ôm cục bông thả vào nhà cho em ấy trước, tôi lại ôm mèo Heo đi về phòng. Vừa mới đi ngang qua vườn hoa trong vườn, tôi lại vô tình đụng mặt "bạch liên hoa" thứ thiệt... Văn Trúc.

Thấy tôi, cô ta liền đi ngay tới chặn đầu tôi lại, mặt vẫn rất xinh nhưng thái độ thì chịu, kénh kiệu káo cá vô cùng.

- Này, gặp tôi sao không chào?

Tôi nhìn cô ta, cười nhạt:

- Mặc gì tôi phải chào cô?

Văn Trúc khoanh hai tay trước ngực, bộ dạng cao cao tại thượng của đại tiểu thư.

- Chị tôi trước sau gì cũng là con dâu của bác Kiên, cô ở nhờ thì phải chào hỏi tôi, đó là quy tắc.

Quy tắc? Con nhỏ này hôm nay bị khùng à?

- Quy tắc của cô đặt ra hả? Hôm nay trời nắng quá nên ắm đầu rồi hả đại tiểu thư?

Nghe tôi mắng là bị ắm đầu, Văn Trúc liền dùng dưng tức giận, thái độ kiêu căng trông thấy.

- Cái con này, lần trước có anh Lập bệnh mày nên mày tưởng mày ngon à? Chó mà tưởng chủ nhà, mày với con thanh nga thanh thiên gì đó cùng là phận tôi tớ thôi. Tao là chủ, tao kêu mày chào là mày phải chào. Chào ngay.

Tôi nhìn cô ta, nửa cười nửa không, bông mề Heo trên tay, tôi khẽ nói với em ấy:

- Heo, cô ta là người xấu, đừng học theo cô ta nha Heo.

Nói rồi tôi bỏ đi một mạch mặc cho Vân Trúc có gào lên khàn cổ tôi cũng không quay lại. Chả hiểu sao bác Liên lại cho một con điên vào Trần Đô làm loạn, một Thanh Nga chưa đủ loạn hay sao ấy nhỉ? Thời gian đi tranh chấp với cô ta chỉ bằng tôi đem mề Heo về phòng rồi cho em ấy ăn còn có lý hơn.

Chiều hôm nay cậu Lập đi làm về, cậu ấy có tới tìm tôi, cũng đã lâu không gặp nhau nên khi cậu Lập nói muốn mời tôi đi ăn, tôi cũng không từ chối. Đưa tôi tới một nhà hàng sang trọng, gọi mấy món phải dùng dao dùng nĩa để ăn... thật sự tôi có chút không quen. Loay hoay một buổi tôi mới cắt được miếng thịt bò chín hần trên đĩa, phía bên kia cậu Lập khẽ cười ra tiếng.

- An, em dùng dao không quen à?

Tôi gật gật đầu, bực mình thả cái dao xuống bàn.

- Tôi ăn muỗng đũa thì quen hơn.

Nói tới đây tôi sực nhớ tới mấy ngày ở chung một nhà với Đồng Quân... sở thích ăn uống của anh ấy hình như khá là giống tôi, đều không thích ăn món Tây.

Nghe tôi bảo thế, cậu Lập liền kêu phục vụ cắt thịt trong đĩa ra cho tôi thành từng miếng nhỏ vừa miệng, cậu ấy cười tươi:

- Bây giờ được chưa, vừa miệng em chưa?

Tôi nhìn chỗ thịt trong đĩa, à giờ thì ổn rồi, tôi có thể ăn uống thoải mái hơn rồi.

- Em đi công tác có mệt không? Ba nói với anh, ba xót cho em phải ra ngoài làm việc.

Tôi lắc đầu:

- Không, tôi thấy bình thường, đi làm là phải chịu vất vả, tôi cũng quen rồi.

Huy Lập uống một chút rượu, môi cậu ấy hồng hồng, cười trông lại đẹp.

- Ủ, em thích thì cứ làm, ai ức hiếp em thì nói cho anh biết, anh phá luôn công ty của nó.

Nghe cậu ấy nói thế tôi vô tình lại nghĩ tới Đồng Quân, hai con người này mà đối đầu... tôi chẳng hình dung ra được sẽ như thế nào nữa.

Đang nói chuyện thì điện thoại của cậu Lập vang lên, cậu ấy cũng không ngại ngừng mà trực tiếp nghe điện thoại trước mặt tôi. Tôi vốn cũng không muốn nghe lén người khác nói chuyện điện thoại nhưng lời tới tai, không nghe cũng không được. Đại khái là bác Liên gọi cho cậu Lập, cậu ấy bảo đi ăn với tôi, có vẻ như bác Liên không vui bảo cậu ấy về ngay, tôi còn nghe nói có cả Thúy Vân... chắc là chị ấy đến tìm Huy Lập.

Huy Lập tắt máy, thái độ không mấy vui vẻ gì, tôi đoán chắc bị bác Liên trách nên cậu ấy mới như thế. Gõ gõ ngón tay lên bàn mấy cái, tôi khẽ nói:

- Cậu Lập chúng ta về đi, chắc là bác Liên có chuyện quan trọng cần tìm cậu.

Huy Lập thả điện thoại xuống bàn, mặt cậu ấy vô cảm.

- Kệ bà ấy, em ăn tiếp đi, em ăn chưa được bao nhiêu mà.

À phải, hình như tôi chưa ăn hết thịt bò trong đĩa, bây giờ ăn nhanh để còn về, tôi không thích bác Liên vin cớ này để gây chuyện với tôi. Thật ra không phải là tôi sợ gì bác Liên, mà cái tôi sợ là sợ bác Kiên sẽ cảm thấy phiền lòng. Người có ơn với tôi, tôi phải cư xử sao cho người ấy không cảm thấy khó chịu.

Cúi đầu, tôi nhanh chóng ăn hết thịt bò trong đĩa, một cục cũng không dám bỏ lại vì tiếc tiền. Nhai xong hết, tôi mới ngược mặt lên nhìn cậu Lập, lại thấy cậu ấy đang nhìn tôi cười.

- Cậu, sao cậu nhìn tôi cười?

Huy Lập khẽ chồm lên xoa xoa đầu tôi mấy cái, cậu nói:

- Em làm gì mà ăn nhanh vậy, anh có kêu em về ngay đâu.

Tôi uống một ít nước lọc, vội nói:

- Không được, cậu không về bác Liên lại nghĩ xấu cho tôi, cậu cũng biết quan hệ của tôi với bác cũng không tốt mấy mà.

Nghe tôi nói thế, gương mặt cậu Lập khẽ biến sắc, cậu nhìn tôi, nhàn nhạt cất tiếng hỏi:

- Mẹ anh... có phải là lý do mà em mãi không đồng ý yêu anh không?

Mẹ cậu à? Thật ra thì, bác Liên cũng có thể coi là một lý do chính đáng.

Tôi lắc đầu, bỏ điện thoại vào túi xách, tôi khẽ cười:

- Cũng không hẳn, tôi với cậu không có một chút hy vọng nào hết, cái đó là sự thật không thể chối cãi được.

Cậu Lập ngồi thẳng người, biểu cảm trên mặt có chút gợn đờ:

- Anh rất muốn biết lý do, bao nhiêu năm qua em từ chối hết lần này tới lần khác nhưng vẫn chưa cho anh một lý do. Anh có chỗ nào không tốt? Anh không sợ mẹ anh ngăn cản, bà ấy không thể ngăn cản được anh.

Tôi nhìn cậu, tôi biết cậu buồn... mỗi lần đối mặt với chuyện này tôi cũng cảm thấy buồn không kém. Từ cái ngày tôi gặp trận sốt nửa mê nửa tỉnh kia tới giờ, tôi đã thôi từ bỏ hết những cảm giác run động với cậu Lập. Có thể bác Kiên không biết, cậu Lập không biết nhưng tôi thì lại biết... Tôi biết rõ chính bác Liên sai người xích em Lu trong vườn, cũng vì bị xích mà em ấy phải chết vì bị lạnh. Một con chó đối với người khác có thể không quý nhưng đối với tôi khi ấy nó gần như là tất cả. Chỉ vì cậu Lập nói thích tôi mà bác ấy có thể nhẫn tâm giết con chó mà tôi yêu quý nhất. Bác ấy chẳng phải muốn nói với tôi, phạm cho tôi có được yêu thương như thế nào thì rồi cũng sẽ chết thê thảm như em Lu ngày hôm đó hay sao?

Bác Liên không phải là người phụ nữ hiền lành nhân hậu, cách bác ấy dẫn dắt người khác thật sự có chút tàn độc. Tôi không muốn phải đấu với một người phụ nữ như thế, đặc biệt lại là mẹ của người yêu tôi... tôi, tôi rất không muốn.

Tôi đứng dậy, đi tới trước mặt cậu Lập, dịu giọng trả lời:

- Cậu, sau này chúng ta đừng nói tới những chuyện này nữa, cậu cứ để mọi thứ đúng với quy luật của nó đi. Cậu đừng làm tôi khó xử, tôi luôn rất quý tình cảm của cậu.

Huy Lập cũng ngược mắt lên nhìn tôi, trong mắt cậu chứa đựng vô vàn tia không can tâm... nhìn tôi lâu thêm một lát, cậu khẽ cười, giọng như đùa như thật:

- Anh cũng chịu với em rồi, em cứ ung dung rong chơi đi, anh chờ được.

Nói rồi cậu quay sang kéo tay tôi, nụ cười cũng tươi hơn rất nhiều.

- Đi, đi về thôi.

Tôi gật đầu, vừa đi vừa nhìn theo bóng lưng của cậu Lập. Thật ra, tôi cũng không nghĩ là cậu quá yêu tôi mà chờ đợi tôi tới giờ này đâu... tôi không nghĩ là như thế.

Vừa về tới Trần Đô, tôi liền đụng mặt chị em Thúy Vân, Vân Trúc. Quái nhỉ, dạo này chị em nhà họ dọn về Trần Đô này sống luôn rồi à?

Nhìn thấy Thúy Vân, tôi liền gật đầu chào theo phép lịch sự, chị ấy cũng gật đầu chào lại tôi.

- Anh Lập, đi tìm anh này giờ.

Nghe tiếng của Thuý Vân thật sự vô cùng là êm tai, chẳng bù cho nàng Vân Trúc mắt liếc ngang liếc dọc tôi đang bấu môi đứng bên cạnh. Cậu Lập kiêu lòi hơn bình thường, cậu chỉ "ừ" một tiếng cho có rồi đi vào trong, mặc cho Thúy Vân vẫn còn đứng ngay chỗ này.

Nhìn Thuý Vân, tôi không thấy chị ấy có chút tức giận nào vì hành động của cậu Lập. Hay nói đúng hơn, dường như chị ấy đã quen với chuyện đó rồi.

Tôi đứng đây lại cảm thấy hơi kỳ nên cũng chào tạm biệt chị Thuý Vân để về phòng. Thật ra giữa tôi với chị Vân cũng không có gì, bọn tôi vẫn luôn nể trọng nhau hết mực. Tôi đi vào trong được một đoạn thì nghe được giọng của Vân Trúc có chút bức dọc không vui câu nhàu.

"Chị chị để con nhỏ đó cướp anh Lập đi hả? Chị coi cái giọng điệu của nó kia?"

Tôi có tình đi chậm lại để nghe ngóng xem Thúy Vân sẽ trả lời thế nào nhưng quả nhiên đúng là người hiểu chuyện, ngoài trách Vân Trúc nói năng không giữ ý tứ ra thì cũng không có thêm bớt vào câu nào.

Bác Liên chọn con dâu khéo thật, bên ngoài hiền lành, xinh đẹp lại hiểu chuyện. Chỉ có điều bên trong như thế nào thì tôi lại chưa nhìn rõ được, có vẻ như ánh mắt Thúy Vân nhìn tôi đã không còn được thân thiện như ngày trước...

Về vụ án của tên Trí, hẳn ta hoàn toàn nhận hết tội lỗi về mình, thái độ cũng rất thành khẩn, khai báo không thiếu chi tiết nào. Về phía công an vẫn chưa cho lập chuyên án điều tra về đường dây giết người tìm Huyết thần, vì với những thông tin ít ỏi của tên Trí thì không đủ bằng chứng để trình lên trên. Nên tạm thời, vụ của tên Trí cũng chỉ dừng lại ở việc hẳn ta có ý giết người mà thôi.

Nhưng mà không ai ngờ được, giữa chừng lại xuất hiện một tình tiết bất ngờ về vụ án...

Bên viện pháp y cho ra kết quả, 2 trong số 4 cô gái bị tên Trí giết có nghi vấn bị hãm hiếp rồi sát hại, hoặc là bị giết hại sau đó mới hãm hiếp. Kết quả chính xác nhất được nhận biết qua thi thể cô gái vừa bị tên Trí giết trước hôm bị bắt vài ngày. Thân dưới cô ấy có dính chút máu, dây quần lót cũng có vết máu, đồng thời trong tử cung cũng lưu lại một chút dịch keo bôi trơn. Điều quan trọng nhất, bên pháp y cũng đã tìm ra được một mẫu tinh dịch trong tử cung của nạn nhân, mẫu tinh dịch hiện đang được đưa đi phân tích và nghiên cứu. Trên thi thể cô gái còn lại cũng tìm ra được những chứng cứ giống như thế nhưng vì xác đang trong thời gian phân hủy nên rất khó cho công cuộc điều tra.

Về kết quả này, tôi thực sự cảm thấy kinh ngạc vô cùng. Tên Trí giết người, tôi hoàn toàn tin tưởng nhưng nếu nói hắn dờ thủ tính hãm hiếp nạn nhân... tôi lại thấy không có cơ sở cho lắm. Nhưng mà dù cho sự thật có ra sao thì tôi luôn luôn tin vào chứng cứ trên thi thể của nạn nhân để lại, đó là chứng cứ công bằng và thuyết phục nhất mà nạn nhân dành tặng cho hung thủ!

Trả lời về chuyện nghi vấn nạn nhân bị hãm hiếp, tên Trí nhất quyết không nhận tội. Hẳn ta đem tính mạng người mẹ duy nhất của mình ra thế thốt, rằng hẳn hoàn toàn không có cưỡng hiếp nạn nhân nào. Với sự kiên quyết của tên Trí, phía công an tạm thời không lấy lời khai thêm, tất cả đều đợi kết quả điều tra từ viện pháp y.

Về chi tiết phát sinh này, bên phía công an có nghi ngờ một người, tạm thời tên đó cũng đã được mời về sở cảnh sát để phối hợp điều tra.

Buổi sáng, tôi đang ngồi đánh máy lại mấy văn kiện mà tên Tú đưa lên, Đồng Quân thì đang làm việc bên trong phòng như thường lệ. Bình thường tới giờ com tên Tú mới đi lên tìm Đồng Quân, hôm nay chưa tới giờ mà anh ta đã chạy lên tìm. Nhìn gương mặt nghiêm túc của tên Tú, tôi đoán chắc là có chuyện gì đó cũng khá là nghiêm trọng đây. Không nghĩ ngợi gì nhiều, tôi liền co chân đi vào theo, nhiều chuyện một chút cho cuộc sống đỡ nhàm chán.

Vừa vào trong đã nghe giọng tên Tú oang oang.

- Quân, cậu đoán đúng rồi, vụ án của tên Trí có liên quan tới tên Huy.

Tôi lặng lẽ đi tới gần bàn làm việc của Đồng Quân, thấy tôi vào, Đồng Quân liền ra hiệu bảo tôi ngồi xuống ghế.

Đồng Quân trầm giọng hỏi:

- Liên quan thế nào?

Nghe Thần Chết hỏi, tên Tú kể lại không thiếu chi tiết nào.

- Giết người là tên Trí giết nhưng hãm hiếp nạn nhân lại là do tên Huy gây ra. ADN từ máu của tên Huy giống y khớp với ADN có trong mẫu tinh dịch trong người nạn nhân.

Cả tôi và Đồng Quân đều có chút sững sờ, ban đầu Đồng Quân chỉ nghi ngờ tên Huy có khả năng biết tên Trí giết người mà không khai báo chứ không nghĩ là hắn ta lại là người làm ra chuyện tệ hại tới như vậy.

Đồng Quân gõ gõ ngón tay trên mặt bàn, giọng anh ấy hơi trầm xuống:

- Tên Huy là đồng phạm sao?

Tú lắc đầu:

- Không, tên Huy khai là biết tên Trí giết người, giữa chừng sinh thủ tính nên... cả hai tên đó đều khai là không có qua lại với nhau. Chuyện tên Huy hãm hiếp nạn nhân không hề liên quan tới tên Trí.

Nghe tới khúc này, tôi mới hỏi:

- Tức là hai người bọn họ hoạt động độc lập, không hỗ trợ cho nhau?

- Ừ, chính xác là như vậy.

Tôi khẽ thờ dài, nếu là như thế thì cũng chẳng có liên quan gì tới tôi hay là liên quan tới huyết tộc... Tôi khẽ lườm tên Tú:

- Nói vậy thì tin tức này cũng đâu có gì liên quan tới chúng ta đâu. Tôi còn tưởng chuyện gì nghiêm trọng dữ lắm.

Tên Tú lườm ngược lại tôi, anh ta bĩu môi:

- Cô thì biết gì, trong quá trình khai báo, công an phát hiện tâm lý tên Huy không bình thường. Bọn họ cho mời bác sỹ tới để xem cho tên Huy, kết quả...

Tên Tú nói tới đó liền ngừng, đừng nói là tôi mà ngay cả Đồng Quân cũng đều cảm thấy tò mò không kém.

Tôi vỗ cái "bốp" vào vai của tên Tú, tôi quát:

- Anh áp ứng tạo cảm giác làm gì, nói lẹ đi, công ty bao việc.

Tên Tú vừa xoa xoa vai vừa lườm tôi mấy phát:

- Từ từ chứ... tên Huy hắn bị mắc một bệnh tâm lý rất nặng... bệnh đấy có tên là "Đa Nhân Cách".

Tôi ngạc nhiên tới trố mắt:

- Rối loạn Đa nhân cách?

Tên Tú gật gật đầu, ra dấu ngón tay:

- Đúng đúng, là rối loạn Đa nhân cách.

"Rối loạn Đa Nhân Cách"... thật là kinh khủng!

Tên Tú quay sang nhìn Đồng Quân, giọng anh ta có chút nghiêm túc:

- Quân, có chuyện này cậu không biết, tên Huy kia... thật ra là cháu trai của chú Hiền, chủ tịch tập đoàn A. Cái người mà chúng ta gặp ở khu biển không phải là tên Huy thật... đó chỉ là một nhân cách khác của hắn ta mà thôi.

Một nhân cách khác? Nếu thế... tên Huy kia thật ra có bao nhiêu nhân cách?

Đồng Quân cũng ngạc nhiên không kém tôi là bao nhiêu, tôi thật không thể tin được căn bệnh chỉ có trong phim ảnh hôm nay lại ra tới đời thật. Chẳng những ra tới đời thật mà còn xuất hiện gần sát bên tôi nữa chứ?

Đồng Quân kéo ghế lại gần bàn một chút, những ngón tay thon dài của anh liên tục gõ gõ trên mặt bàn. Anh nhẹ giọng trả lời tên Tú:

- Anh ta là cháu trai của chú Hiền thì cũng có liên quan gì tới chúng ta đâu.

Tên Tú cau mày, giọng điệu do dự:

- Chuyện kia... chúng ta cần nhờ chú ấy, tôi sợ là tên Huy sẽ thọc mạch vụ lần trước tôi với cậu bắt cậu ta.

Đồng Quân khẽ cười, nụ cười pha chút lạnh lẽo:

- Cậu không cần lo, có chú ấy thì tôi đi đường chính, mà không có chú ấy thì tôi đi đường vòng, đường nào rồi cũng sẽ về đích, tôi không vội đâu. Nhưng mà cậu cũng đừng lo xa, chuyện nào ra chuyện đó, tôi cũng chưa từng nhờ ai đó không công mà. Cũng chưa chắc tên Huy kia còn nhớ chuyện tôi với hắn hôm đó, theo tôi biết người mắc chứng Đa nhân cách sẽ quên đi những việc họ làm ở nhân cách phụ khi đã trở về nhân cách chính. Tạm thời chúng ta cứ im lặng theo dõi, từ từ tính tiếp.

Tên Tú gật đầu, tôi thì ngờ ngách vì không hiểu bọn họ đang nói với nhau những gì. Cái gì đường chính rồi đường vòng, thật là rối não. Tôi chỉ biết nếu tên Huy mắc bệnh tâm lý rối loạn Đa nhân cách thì hắn ta nhất định sẽ thoát tội hãm hiếp... đó mới là thứ tôi quan tâm!

Chương 20

Đúng như tôi dự đoán, tên Huy được thoát tội cường hiếp nhờ vào bệnh án rối loạn Đa nhân cách của mình.

Tên Trí giết người là sai nhưng tên Huy biết tên Trí giết người mà không can, lại còn hăm hiếp nạn nhân thì tội còn muốn cao hơn cả tên Trí. Nhưng với bệnh án loại "nặng", hắn ta ung dung thoát tội một cách phi thường.

Với kết quả thám nghiệm tử thi, các pháp y kết luận nạn nhân bị hăm hiếp sau khi bị giết chết. Tên Trí cũng có khai, hắn ta sau khi giết nạn nhân thì trời đổ đá rồi bỏ đi, mấy ngày sau hắn mới quay lại chôn xác nạn nhân xuống cái hố giữa nhà. Khu ven biển chỉ còn một hộ nuôi bò, mà bây giờ nuôi cũng không còn thả rông nhiều như trước nữa nên việc phát hiện có xác chết trong chòi nuôi bò bỏ hoang cũng là việc dễ hiểu. Chỉ có điều, tôi thật sự cũng không hiểu lý do vì sao tên Huy lại phát hiện ra được tên Trí giết người... có chăng là vô tình phát hiện ra được?

Mọi phán đoán chỉ dựa trên kết quả thám nghiệm và phân tích của tổ pháp y kèm theo lời khai vô cùng chi tiết của tên Trí. Còn về phía tên Huy, tôi nghe nói hắn ta đã trở về nhân cách chính, việc trở về nhân cách chính thức cũng đồng nghĩa với việc sẽ quên đi những việc làm của hắn ta ở nhân cách phụ. Tức là, tên Huy sẽ không hề biết hắn từng hăm hiếp thi thể của nạn nhân.

Sáng sớm khi chuẩn bị đi làm, tôi có nghe vũ Tuệ nhắc tới chuyện cậu Hai Thuần sẽ về lại Trần Đô. Về cậu Thuần, tôi chưa từng có một ký ức gì về vị cậu chủ này ngoài cái tên của cậu ấy. Tôi nghe vũ Tuệ nói, cậu Thuần là con trai lớn của bác Kiên do người vợ quá cố sinh ra, còn cậu Lập là con trai sau do bác Liên sinh. Ở Trần Đô, cậu Thuần đôi khi cũng được nhắc qua nhưng là do người làm nhắc với nhau hoặc do bác Kiên hay bà nội nhắc tới thì mới được nhắc tới. Chứ thực ra nếu hai người đứng đầu không nhắc thì cũng không có ai dám nhắc tới vì ngại mẹ của cậu Lập sẽ biết, hình như bác Liên không ưa cháu trai đích tôn của Trần Đô.

Tôi ôm mèo Heo với cục bông MiMi cho ra phơi nắng sớm, cục bông chơi rất vui với người bạn "đen xì" mới về này. Định tắm nắng cho bọn nhỏ xong thì tôi sẽ đi làm, công ty không có nhiều việc nhưng tôi cũng không thể vì thế mà lười biếng được. Đồng Quân không phản nản nhưng đồng nghiệp của tôi nhất định sẽ nói ra nói vào thêu dệt vài chuyện không hay. Mà cũng đúng, tôi không phải bà chủ, không thể thích đi làm giờ nào thì đi giờ đó được.

Cho hai cục cưng vào nhà riêng của chúng, tôi mới đi bộ ra đầu đường để bắt xe buýt. Đi chưa tới cổng nhà tôi đã đụng mặt Thanh Nga tỷ tỷ cùng với Vân Trúc muội muội đang cãi nhau. Đạo này Thanh Nga có chút im hơi lặng tiếng, còn cô nàng Vân Trúc thì rất thường hay tới Trần Đô để ngủ lại qua đêm, tôi cũng có nghe nhiều về việc hai người bọn họ cãi nhau nhưng hôm nay mới là lần đầu tiên được chứng kiến tận mắt. Công nhận đúng là hai cô nàng đồng đánh gây nhau, tôi gây nhau mà vẫn điệu hạnh, thiệt là buồn cười.

- Cô nói cái gì? Chị em cô là dòng dõi tiểu thư thì tôi đây không phải hả?

Giọng Thanh Nga vừa dừng thì giọng đanh đá của Vân Trúc liền cất lên:

- Chứ không phải? Cả cô, cả con Bình An đều là thứ ăn nhờ ở đậu chứ có phải chủ của nơi này đâu mà lên giọng với tôi? Chị tôi là vợ chưa cưới của anh Lập, trước sau gì cũng là chủ nhân của chỗ này. Tới lúc đó... chị tôi nhất định sẽ đuổi cô hai người đi. Haha.

Thanh Nga chắc tức lắm, tôi nghe giọng chị ấy run run:

- Vợ sắp cưới? Ở đâu ra cái chuyện hoang đường đó vậy. Để tôi nói cho cô biết, anh Lập sẽ không lấy chị cô đâu, cô biết là tại sao không? Vì anh ấy không có yêu chị cô... haha....

- Không lấy chị tôi thì lấy cô à? Cô tưởng anh Lập thèm đưa con gái ông ọ như cô chắc?

Tôi đứng bên ngoài quan sát, Thanh Nga lúc này có chút yếu thế hơn Vân Trúc, chắc trong cuộc đấu khẩu này chị ấy sẽ thua quá. Ai ngờ, Thanh Nga liếc mắt sang nhìn thấy tôi đứng gần đó, chị ấy đi thật nhanh tới kéo tay tôi, vừa kéo vừa oang oang cái miệng đầu lại Vân Trúc:

- Để tôi nói cho cô biết, anh Lập có không yêu tôi thì cũng không tới lượt chị em nhà cô vào giành ăn. Anh Lập thích Bình An, có lấy vợ thì cũng sẽ lấy Bình An, ở đâu ra một Thúy Vân, một Vân Trúc chầu trực sẵn vậy?

Tôi vô tình bị cuốn vào cuộc khẩu chiến của hai tiểu thư, đang muốn kiếm đường chui ra thì lại nghe giọng Vân Trúc cười ha ha:

- Gì? Bình An? Hai người các cô bị ảo tưởng hả? Anh Lập có mù, có đui hay què chân gì cũng không có lấy con An đâu. Anh ấy có yêu nó bao nhiêu thì đi Liên cũng đòi nào chịu cho anh ấy cưới nó...

Nói tới đây, Vân Trúc liền dừng một chút. Cô ta đi tới gần tôi và chị Nga, cười phì vào mặt tôi vài cái:

- Có bỏ lên giường dạng chân ra để có bầu thì cũng không được chấp nhận đâu. Đĩa mà đòi đeo chân hạc... Bình An... mày quên mày là con gái của mụ y tá quên rồi à?

Mẹ nó, chửi tôi thì được chứ chửi mẹ tôi... tôi lại thêm bẽ hết răng của nó quá đi mất.

Tôi khề cười, nụ cười khinh bỉ trả lại cho Vân Trúc. Đi sát tới gần à ta, tôi nói mạnh từng chữ:

- Thế à? Mày cũng quên tao từng đánh mày tới mức gãy sống mũi hả thiên kim đại tiểu thư ị đùn?

Nghe tới hai chữ "ị đùn", Vân Trúc giận dữ như chó đại lên con, à ta mặt mày hùng hổ, hai mắt long lên sòng sọc như chó đại. À ta vung tay, hét lên:

- Con chó cái, mày dám nói tao như thế... mày... á... á... đau quá...

"Meo meo... ngào... ngào".

Vân Trúc vung tay định đánh tôi, tôi cũng chẳng để cho à ta toại nguyện, phen này mà đánh tôi thì tôi lại dè đầu tôi tọng cho mấy cái vào mồm cho biết thế nào là lễ độ. Nhưng mà tôi chưa kịp ra tay thì Vân Trúc đã bị em mèo Heo nhảy xổng lên quào hai đường lên trên ngực khiến à ta gào lên như bị cắt tiết.

Vân Trúc ôm ngực la hét âm ỉ

- Cái gì vậy? Trời ơi... ngực của tôi... máu... máu...

Tôi tranh thủ lúc Vân Trúc còn đang la hét, tôi khẽ cúi người xuống ôm mèo Heo quăng em ấy vào trong bụi hoa để tẩu thoát. Không biết em ấy theo tôi từ lúc nào, nhưng mà mèo Heo... em làm tốt lắm!

Vân Trúc hét gào hét lại điên cuồng bỏ nhào vào tôi gào rú:

- Mày đúng là con quỷ cái, mày dám cào tao?

Tôi đẩy ả ta ra, cười nhạt:

- Mày bị điên hả, rõ ràng là mày muốn đánh tao, tự nhiên bây giờ lại nói tao cào mày? Mày lại tính lật lọng hả?

Tôi vừa nói vừa nhìn Vân Trúc, ngực ả ta công nhận là có máu đang chảy ra, phần ngực đỏ ửng lên một mảng lớn. Cái này cũng không trách tôi được, tôi không có cào cào cô ta ra như vậy đâu.

Vân Trúc vừa khóc vừa gào lên inh ỏi:

- Mày... không phải mày... nhưng là con mèo... đúng rồi... là con mèo.

- Mèo nào? Ở đây có con mèo nào đâu?

Thanh Nga cũng phụ họa theo tôi:

- Tôi cũng không thấy con mèo nào hết.

Vân Trúc vừa ôm ngực vừa vùng vằng gào hét, cô ta loay hoay tìm con mèo nhưng chắc cú là sẽ không tìm được vì mèo Heo đã trốn về phòng rồi. Nhìn nhìn lại đồng trên tay, chết mất, sắp muộn giờ đi làm rồi. Tôi không muốn dài dòng thêm với Vân Trúc nên liền quay lưng đi ra ngoài để đón xe, giờ này chỉ có nước đón taxi chứ xe buýt xem ra là bị trễ mất rồi.

Mới đi được mấy bước đã bị Vân Trúc kéo lại, cô ta kéo tay tôi, hét lên:

- Mày đứng lại, ai cho mày đi.

Tôi nhìn cô ta, giọng cũng trầm xuống:

- Mày buông tay ra, tao phải đi làm, không có rãnh nói nhảm với mày đâu.

Vân Trúc vẫn siết tay tôi không buông:

- Mày nói, con mèo quái quỷ đó đâu? Con mèo đó là của mày phải không? Mày có nuôi một con mèo, là mày sai khiến nó cào tao chứ gì?

Tôi khẽ cười, vùng tay ra một cái mạnh khiến cho Vân Trúc liêu yếu đảo tơ loạn choạng xém ngã.

- Mày bị hoang tưởng à?

Vân Trúc trông thì cũng yếu chứ không đến nỗi quá yếu, tôi vùng tay, cô ta xém ngã chứ cũng không phải ngã nhào xuống. Vậy mà tôi vừa chớp mắt nói xong một câu thì cô ta đã ngã ào ra đất, ngã như kiểu ai xô cô ta một cú siêu mạnh không bằng.

Dự cảm có chuyện không đúng lắm, chưa kịp ngược lên nhìn thì Thanh Nga sau lưng tôi đã thì thầm nói nhỏ:

- Di... di...

Di? Là bác Liên?

- Có chuyện gì vậy?

Từ ngoài cổng bác Liên với Thúy Vân đang từ từ bước vào, giọng bác Liên vang lên có chút uy nghiêm. Vân Trúc đang ngã ngổ trên đất cũng được dịp gào khóc nức nở.

- Di... chị... hai người coi con An nó xô con té nè. Con về con nói lại với ba mẹ con, người của Trần gia ức hiếp con gái của Hà gia... hu hu...

Thúy Vân đi nhanh hơn một chút, tôi thấy chị ấy chạy tới đỡ Vân Trúc đứng dậy, vừa đỡ chị ấy vừa hoảng hốt cất tiếng.

- Trời ơi Trúc... em bị sao vậy? Ngực của em... sao chảy máu rồi?

Vân Trúc lại được dịp, cô ả chỉ vào mặt tôi:

- Là nó... là con An, nó cào em... không... nó thả mèo cào lên ngực em...

Thúy Vân nghe lời Vân Trúc, chị ấy quay sang nhìn tôi, giọng điệu cùng biểu cảm có chút giận dữ.

- Tiểu An, chuyện này là sao?

Tôi nhìn chị ấy, trả lời rõ ràng:

- Chuyện này không có liên quan tới em, là Vân Trúc gây chuyện muốn đuổi em với Thanh Nga đi. Em đã không muốn gây nhau, cô ấy còn kéo em lại. Còn vì sao ngực cô ấy bị như vậy thì em không biết, em không có cào cũng không biết ai cào.

Vân Trúc ý cô chị cô ta đến nên hùng hổ hơn khi nãy rất nhiều, vừa nói cô ta vừa sấn đến như muốn ăn tươi nuốt sống tôi.

- Mày nói dối, là con mèo của mày... mày lôi con mèo của mày ra đây, tao bẽ gãy chân nó cho mày xem.

Tôi cười lạnh:

- Mèo tao mày dám đụng tới thì chân mày tao cũng dám bẽ đó.

Thúy Vân nhìn tôi, tôi thấy được sự không bằng lòng trong ánh mắt của chị ấy. Nhưng bằng lòng hay không thì cũng kệ, tôi sinh ra không phải để làm bằng lòng bọn họ.

Bác Liên theo dõi từ nãy tới giờ, tôi biết bác ấy không thích tôi, chắc bây giờ cũng sẽ chẳng bênh tôi đâu. Nhìn nhìn tôi, bác Liên không vui lên tiếng:

- An, có phải MiMi cào Vân Trúc không?

Tôi nhìn bác ấy, lắc đầu, nói chắc nịch:

- Không phải MiMi đâu bác Liên.

Bác Liên đi tới gần tôi, chân mày bác ấy khẽ cau lại, giọng trầm xuống.

- Không phải MiMi thì là con à?

Tôi lại lắc đầu lần nữa.

- Con không có làm.

Bác Liên vẫn nhìn tôi, đột nhiên bác ấy kéo tay tôi lên nhìn, kéo hết tay bên đây lại tới tay bên kia, giọng bác ấy nhẹ nhàng nhưng sắc mùi thâm thúy:

- Bác xem qua móng tay của con một chút... à... móng tay không dài...

Tôi có chút ngạc nhiên nhưng vẫn để cho bà ấy xem bàn tay, tôi biết ngay là bà ấy sẽ không tin tôi. Nhưng ghét tôi tới mức phải kiểm tra tay của tôi khi chưa có sự đồng ý của tôi... hình như có hơi quá đáng thì phải.

Bác Liên xem xong hết một lượt, bà ấy khẽ cười:

- Ở đây khi này có 3 người, Thanh Nga chắc là không dám làm chuyện động trời này rồi, còn có mỗi mình con thôi... bác không nghĩ là Vân Trúc nó tự cào lên ngực nó để đổ oan cho con đâu.

Quả nhiên là bác Liên, muốn xử tội người khác cũng thể hiện mình là hiền lương thấu tình đạt lý.

Vân Trúc phía dưới nhào đến ôm tay bác Liên, cô ta mè nheo nũng nịu:

- Di, là con mèo nó cào con... con An nó sai con mèo định cào lên mặt con nhưng hên cho con là con né kịp, chứ nếu không... huhu... con gái nhờ có cái mặt để kêu ngoạ thôi đó di.

Bác Liên nghe Vân Trúc nói, bà ấy ôm cô ta khuyên nhủ nhỏ nhẹ:

- Thôi nào, Vân Trúc của di ngoan, con nín đi, ai làm hại con di sẽ bắt đứa đó chịu tội. Con yên tâm.

Tôi nghe một di một cháu nói chuyện với nhau mà buồn cười vô cùng. Bắt lỗi tôi luôn đi chứ nói gà vịt như vậy làm gì không biết nữa.

Bác Liên bỏ qua tôi, bác ấy nhìn về Thanh Nga, giọng dọa nạt.

- Thanh Nga, nói cho di biết, là ai cào Vân Trúc?

Thôi xong rồi, Thanh Nga kiểu gì cũng bán đứng tôi cho mà xem. Bác Liên, bà ấy hôm nay muốn đuổi tôi đi thật à?

Thanh Nga nhìn nhìn tôi, chị ấy lấp bắp:

- Dạ... con... con...

- Con cái gì? Nói mau lên!

Bị bác Liên nạt thêm phát nữa, Thanh Nga nhắm mắt run rẩy khai ngay.

- Là con mèo của Bình An... là con mèo của em ấy.

Tôi thờ dài... thôi xong... mẹ kiếp... đúng là không sợ đối thủ mạnh như hổ mà chỉ sợ đồng đội ngu như heo mà. Thanh Nga ơi là Thanh Nga, chị chơi vậy ai dám chơi với chị nữa chứ?!

Trong lúc tôi còn đang kêu trời kêu đất về vị đồng đội nửa mùa thì Vân Trúc đã nhảy lên khóc kể đòi công lý công đạo cho bộ ngực của cô ta. Thúy Vân im lặng nãy giờ, giờ cũng đứng ra lập uy thay cho em gái.

- Di, Vân Trúc mặc dù hơi nông nổi nhưng dù sao cũng là con gái, đừng trò bần cào lên mặt con bé... thì có ác lắm không? Nếu Trần Đồ không thích bọn con thì bọn con có thể về, con hứa sẽ không tới đây làm phiền nữa.

Thúy Vân nói từng câu từng chữ nghe vô cùng rõ ràng và chắc chắn, chị ấy khẩu khí rất mạnh, dường như muốn cảnh cáo bác Liên không được bỏ qua chuyện lần này. Ai cha, bác Liên chọn con đâu còn mạnh hơn cả bác ấy nữa đây.

Tôi mím môi, thật sự tôi rất mệt với những chuyện linh tinh như thế này, tôi vô cùng lười đi đấu vô mồm, bây giờ có kêu ra đánh nhau 1-1 thì may ra tôi còn hứng thú được chút ít.

Bác Liên bị Thúy Vân châm thêm dầu cộng với lời khai vô cùng ngáo "đá" của Thanh Nga, bác ấy vốn đã không ưa tôi thì bây giờ lại càng không ưa nhiều thêm nữa. Bác ấy nhìn tôi, quát to:

- Bình An, bắt MiMi ra đây.

Tôi tất nhiên sẽ không đem bọn nhỏ ra, dù chết cũng không để bọn nhỏ chịu tội.

- MiMi không có làm, con cũng không có làm

Bác Liên kéo tay Vân Trúc thả xuống, bác ấy đi gần tới trước mặt tôi, gương mặt bác ấy gần như hiếm thấy vô cùng.

- Bác nói với con thêm một lần nữa, bắt con mèo đó đem ra đây.

Tôi nhìn lại bác ấy, ánh mắt không sợ hãi, tôi kiên quyết tới cùng.

- Con không đem.

- Con nói lại?

- Con không đem.

"Bốp", bàn tay thon dài của bác Liên như vô tình giáng vào má trái của tôi, cái tát rất mạnh... rất là mạnh!

Bác Liên hét lên đầy uy dũng:

- Bình An, tôi cho cô ở lại Trần Đô này là vì bà mẹ đã chết của cô, cô nghĩ tôi không dám đuổi cô đi sao?

Tôi sờ sờ má mình, đau đấy... tát hết sức nên đau đấy!

Tôi không khóc cũng không nháo lên, tôi mím môi, khẽ hỏi:

- Bác đánh tôi?

Bác Liên nhìn thẳng vào mắt tôi, bà ấy cười nhạt:

- Là tôi tát cô, tát cho cô biết vai vế của cô ở Trần Đô này là gì? Sống ở Trần Đô phải nghe lời tôi, tôi nói một là một, hai là hai, cấm cô cãi. Trước giờ tôi dung túng cho cô nhiều quá nên cô lộng quyền, cô dám làm Vân Trúc ra như vậy? Cô gan thật đấy.

Tôi khẽ cười, hai tay siết lại thành nắm đấm... tôi rất muốn tát bà ta một cái... thật sự vô cùng muốn...

- Mẹ tôi chưa đánh tôi cái nào, bác lấy quyền gì đánh tôi?

Bà Liên cười thẹn:

- Quyền nuôi cô, quyền cho cô cuộc sống sung túc này. Tôi có quyền hơn bà mẹ của cô, bà ta có sống lại cũng phải nghe theo tôi.

Tôi cười đều nhìn bà ta, bàn tay run run giờ lên từng chút một. Hôm nay hay là cho toang hết đi, tôi chả cần sống ở Trần Đô này nữa đâu. Coi thường mẹ tôi, bà ta là cái khá gì chứ?

Trước sự kinh ngạc của biết bao con người đang đứng ở đây, tôi vung tay định tát lại bà Liên một cái. Tôi muốn thử xem là sức của tôi mạnh hơn hay là bà ấy mạnh hơn?

Bàn tay vừa giờ lên cao chưa kịp tát xuống, bên tai tôi liền nghe giọng hét của một người lớn tuổi, tiếng hét ấy làm tôi khựng lại...

- Tiểu An, dừng tay cho nội.

Tôi xoay người, là bà nội... là bà ấy...

Tôi còn đang đứng hình không biết phải nên làm sao thì dì Lý đã vội vàng chạy lại kéo tay tôi xuống. Dì nói nhỏ vào tai tôi:

- Bình tĩnh đi An.

Tôi mím môi không trả lời, bình tĩnh... tôi nên bình tĩnh lại.

Bà nội đi tới gần tôi, bà vỗ vào vai tôi, nhỏ nhẹ nói:

- Cái con bé này, con định làm cái gì? Bà không tới kịp thì đã lớn chuyện rồi đấy chưa?

Tôi nhìn bà, tự dưng lại thấy uất ức, nghe bà mắng lại càng thấy uất ức...

Bà Liên thấy nội, bà ta dụ đi cái tính hung dữ khi nãy lại, ngọt nhạt cười nói với mẹ chồng, thái độ nhẹ nhàng nhu mì hết sức.

- Mẹ, con xin lỗi vì làm phiền tới mẹ.

Bà nội khẽ cười, bà kéo tôi về phía sau lưng bà.

- Không có gì đâu con. Nhưng mà khi nãy, mẹ thấy con đánh con bé, con là người lớn sao phải chấp nhất với bọn trẻ?

Bà Liên có chút sượng sùng, bà ấy liếc mắt nhìn tôi rồi giải thích:

- Chuyện là Bình An để con mèo cào lên người của Vân Trúc, con hỏi Bình An con mèo đâu, ý cũng chỉ muốn Bình An xin lỗi Vân Trúc một tiếng. Nhưng mà con bé... con bé cứng đầu quá.

Tôi nhìn bà ta, đúng là thảo mai, bà ấy chưa có nói câu nào kêu tôi xin lỗi Vân Trúc cả.

Bà nội cau mày, thái độ không vui cho lắm.

- Mẹ quan sát bọn con từ nãy giờ, Liên, con làm cho mẹ có chút thất vọng, năm nào ngày này con cũng cố ý sinh chuyện... mẹ thật không hiểu con suy nghĩ thế nào? Bình An là cô gái của Trần Đồ, mặc dù con bé không nhận Huy Kiên làm ba nhưng trong lòng mẹ đã ngắm xem con bé như cháu gái trong nhà. Lời nói của người ngoài thì con tin, còn lời nói của con gái trong nhà thì con không tin... con xem con có thiện vị quá với con bé không?

Bà Liên sụ mặt tím tái, mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu Trần Đồ vẫn luôn tốt đẹp, đây là lần đầu tiên tôi thấy bà nội khiển trách bà Liên trước bao nhiêu con người. Cũng không hẳn là mối quan hệ của hai người phụ nữ này tốt đẹp, chẳng qua họ muốn giữ hòa khí vì bác Kiên, cũng là vì danh tiếng cho Trần gia mà thôi.

Thúy Vân với Vân Trúc chắc là lần đầu thấy bà Liên bị yếu thế, nhìn gương mặt chị em bọn họ có chút méo mó không tốt đẹp cho lắm. Tự dưng thấy bọn họ như vậy tôi lại chột hiểu ra được một chuyện... ái chà chà... bà nội thật là cao tay!

Bác Liên đi tới trước mặt bà nội, giọng bác ấy nhỏ nhẹ vô cùng:

- Mẹ, con sai, con không nên hồ đồ như vậy.

Thúy Vân không biết nghĩ gì cũng liền chạy lên khuôn phép kính cẩn thay mặt Vân Trúc xin lỗi:

- Bà nội, là do em con sai gây phiền phức cho bà, con thay mặt Trúc xin bà tha lỗi cho.

Bà nội thoát cái lại cười, bà đi tới vỗ vỗ lên tay bác Liên, tay còn lại cũng đỡ đỡ cho Thúy Vân, giọng bà yêu thương triu mến.

- Thôi, không ai có lỗi hết, là hiểu lầm... tất cả là hiểu lầm thôi.

Dừng một chút bà lại quay sang Vân Trúc, giọng có chút uy nghi:

- Còn về chuyện vết thương trên người Vân Trúc, một lát nữa bác sĩ riêng của Trần gia sẽ xem qua cho con. Bà cũng sẽ gửi quà xin lỗi tới ba mẹ con vì để con bị thương như vậy. Chuyện mèo hoang vô tình nhảy ra làm trầy xước da thịt của con bà sẽ trừng trị người làm của Trần gia thật mạnh để bọn mèo không nhảy ra làm loạn nữa. Người của Trần gia không phải người hồ đồ không hiểu chuyện, hai chị em con có thể yên tâm. Mỗi ngọn cây, cọng cỏ hay là thú nuôi của Trần gia đều đã được huấn luyện, tuyệt đối sẽ không bao giờ gây tổn hại cho người khác.

Tôi nghe bà nội nói mà sượng cái lỗ tai, đây, gia đầu là phải nói chuyện cỡ đó, quyền lực cỡ đó mới vừa với mấy mụ đàn bà này. Tôi đó chị em Thúy Vân dám bắt MiMi nhà tôi ra chịu tội, bọn họ mà còn ngoan cố thì khác gì nói bà nội vô năng, Trần gia không đủ năng lực trong chuyện nuôi chó mèo?

Hơn nữa, nếu chị em Thúy Vân không bỏ qua thì với tiếng xấu đồn xa, chuyện Vân Trúc đang yên đang lành bị mèo hoang ở đâu nhảy ra cào lên ngực cũng sẽ bị truyền ra ngoài. Trần gia mang tiếng là không bàn cãi, nhưng người mang tiếng nặng hơn lại là Vân Trúc, có thể kéo theo cả Thúy Vân. Trăm anh thế gia có những suy nghĩ rất khác với người thường, hay nói đúng hơn có phần tiêu cực với nữ giới. Đề đồn ra hai tiêu thư nhà họ Hà mới sáng sớm đã có mặt tại Trần gia lại còn bị mèo hoang cào lên người... e là sẽ mang tiếng, khó lấy được chồng. Phản khác, Trần gia bị thẹn thì Hà gia cũng sẽ không được yên, sau này có muốn kết thông gia cũng sẽ mang theo nhiều uẩn ý không mấy vui vẻ gì..

Bởi thế tôi mới nói, tôi là kiểu người rất lười, tôi không hợp với gia đầu của hào môn thế gia một chút nào.

Vân Trúc nghe bà nội nói, cô ta sa sầm mặt không vui, ý tứ quạ quọ khó chịu. Nhưng ngược lại với Vân Trúc, Thúy Vân lại cảm ơn bà nội rồi rít. Nếu xét về EQ cả IQ, Vân Trúc so không bằng một góc nhỏ của Thuý Vân. Xem ra, Hà gia ngày sau chỉ có thể trông cậy vào Thúy Vân để đi lên mà thôi.

Bà nội lại quay sang tôi, giọng bà cũng trách móc:

- Còn Tiểu An nữa, sau này bớt cái tật nóng tính lại, con coi..

Tôi ôm tay bà, dịu giọng cười hi hi:

- Con biết rồi nội, con biết rồi.

Nói vài câu nữa, bà nội cũng cho mọi người giải tán, chuyện lần này coi như giải quyết êm xuôi. Tôi biết chị em Thúy Vân vẫn còn tức tối lắm, nhưng biết sao bây giờ, boss của tôi mạnh hơn boss của chị em bọn họ. Hơn nữa, là Vân Trúc kiểm chuyện với tôi trước, cô ta bị vậy cũng coi như là đáng. Và lại, tôi không đánh cô ta, là "mèo hoang" tôi tìm cô ta để tính chuyện.

Còn về cái tát của bác Liên... tôi hẹn sẽ trả lại bà ta vào một ngày không xa. Quân tử trả thù, mười năm cũng chưa muộn.

Do chuyện phát sinh khi sáng nên tôi tới công ty hơi trễ, may mà công ty dạo này cũng không có gì làm cho nên tôi mới không bị tên Tú mắng. Ngó vào trong phòng, hình như Đồng Quân đã vào làm việc từ lâu, may quá, anh ấy không biết tôi đi trễ.

Đem cà phê vào trong cho Đồng Quân, đặt lên trên bàn cho anh ấy, tôi nói nhỏ:

- Sếp, cà phê sáng đây ạ.

Đồng Quân nghe tiếng của tôi, anh ấy buông bút trên tay xuống, gương mặt nghiêm túc khi làm việc cũng giãn ra đôi chút, trông đẹp trai thần thái lại ngay. Nhưng khi ngược lên nhìn tôi, tôi lại thấy anh ấy cau mày, ánh nhìn có chút không vui.

- Mặt cô bị sao vậy?

Tôi ngạc nhiên, sờ sờ vào mặt mình:

- Mặt? Bộ mặt tôi có dính gì hà sếp?

Đồng Quân cau mày chặt thêm chút nữa, giọng trầm đi hẳn:

- Không, má của cô... sao lại đỏ ửng vậy? Cô bị đánh?

Má? Áy... là do bà Liên đánh khi nãy...

Tôi xoa xoa bên má, cười hề hề:

- À không có gì đâu sếp, chắc do tôi ngủ quên trên xe taxi nên bị đồ ấy mà.

- Hôm nay cô đi taxi?

Tôi gật gật đầu:

- Vâng, hôm nay dậy muộn nên tôi đi taxi cho nhanh, hơi tiếc tiền chút nhưng bù được cái đi chuyển nhanh chóng.

Đồng Quân vẫn nhìn tôi chăm chăm, tôi cũng ngờ nghệch không hiểu anh ta nhìn tôi cái gì. Đang định hỏi thì nghe được giọng của anh ấy nhàn nhạt cất lên:

- Được rồi, cô ra ngoài đi. À, gọi Tú lên đây giúp tôi.

Tôi "vâng" một tiếng rồi đi nhanh ra ngoài, khi sáng tên Tú có nói với tôi, lát nữa sếp Quân sẽ ra ngoài có việc, chắc là anh ấy đang chuẩn bị đi.

Tôi là thư ký riêng của sếp, sếp về rồi nên tôi cũng được về sớm hơn một chút. Đi loanh quanh mua ít thức ăn vật dụng cho mèo, hôm qua thấy MiMi bị hư cái nơ cổ nên hôm nay tôi đi mua cái mới cho em ấy.

Khi này bác Kiên có gọi kêu tôi về ăn cơm nhưng tôi từ chối, chuyện khi sáng bác ấy cũng không có nhắc với tôi, chắc là bác Liên bà ấy muốn giấu. Mà tôi cũng mong cho bác Kiên đừng biết, tôi sợ là bác ấy sẽ khó xử khi hay tin. Thứ tôi ngại nhất khi đối đầu với bác Liên là làm cho bác Kiên phải buồn lòng...

Xách túi to túi nhỏ về nhà, hôm nay tôi chơi sang đi taxi cả đi cả về cho máu, đằng nào thì tôi cũng tốn một đồng tiền rồi, tốn thêm chút nữa cũng chả tới đâu. Hôm nay Trần Đồ có chút lạ, bình thường công chính rất ít khi nào mờ, bây giờ lại mờ toang ra, chắc là có khách quý. Tôi khẽ bước vào trong, cười cười hỏi bác bảo vệ đang đứng canh ở góc:

- Chú, hôm nay nhà có khách ạ?

Chú Tư cười hiền:

- Dạ cô An, cậu Hai về, ông cho mở tiệc.

Cậu Hai Thuần về... hèn chi...

Tôi hỏi nhiều đó rồi cũng thôi không hỏi nữa, cậu Hai cậu Ba gì đó cũng không có liên quan gì tới tôi cho lắm.

Tôi lên trên phòng cất đồ rồi bồng mèo Heo xuống tìm MiMi, vừa đi gần tới nhà riêng của MiMi đã nghe tiếng em ấy kêu "meo meo" liên tục. Chỗ MiMi có 2,3 chị giúp việc đang vây quanh, thấy có chút lạ, tôi liền hỏi:

- Có chuyện gì vậy mấy chị? Mimi cục bồng ới...

Thấy tôi đi tới mọi người liền đứng dậy, tôi nhận ra được trên mặt bọn họ có chút lúng túng... MiMi... sao MiMi chưa ra chào tôi nữa?

Dự cảm có chuyện chẳng lành, tôi vội hỏi:

- Có chuyện gì vậy? MiMi của em đâu?

Tôi vừa nói vừa ôm MiMi kéo ra, bình thường em ấy ngoan lắm, tôi kêu một tiếng là ừn cái mừng chạy ra tìm tôi chứ có nằm ì như vậy bao giờ đâu chứ?

Kéo em ấy ra tôi lại bị em ấy quào, mặc dù đau lắm nhưng tôi vẫn cố kéo em ấy ra cho bằng được... Nhưng mà... trời ơi...

- MiMi, em sao vậy? MiMi?

Chân MiMi be bết máu, mặc dù được quần khăn trắng để cầm máu nhưng vẫn thấy máu đang chảy ra... Tôi hết hoảng, tôi run rẩy tới muốn khóc, bồng MiMi vẫn còn đang cào cào trên tay tôi, tôi quát to:

- Tại sao lại bị như vậy, tại sao?

Một chị trong số 3 người đang đứng đây cũng có chút run run, chị ấy khó khăn trả lời:

- MiMi... cái này...

Tôi thật sự không còn nhẫn nại nữa rồi, tôi hét thật to:

- Cái gì là cái gì? Tôi hỏi là vì sao MiMi lại thành ra như thế này?

Chị gái giúp việc ấp úng:

- Lúc tôi tìm được MiMi... thì... thì em ấy đã... như thế rồi...

- Các chị trông em ấy kiểu gì vậy? Là ai? Là ai làm cho MiMi ra nông nỗi này?

Một chị khác lên tiếng:

- Tôi... tôi nghe chú trông hoa nói... nói... là cô Vân Trúc... ôm ôm MiMi đi...

Tay tôi ôm MiMi vô thức hơi siết lại, mắt cũng đỏ ngầu giận dữ theo từng câu chữ của chị giúp việc...

Mẹ nó, lại là mày... con khốn Vân Trúc!

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Bồng MiMi trên tay, tôi tức tốc ôm em ấy đi tới viện thú y gần nhà. May mà vết thương không quá nguy hiểm, sau khi bác sĩ thu ý cấp cứu kịp thời thì em ấy cũng ổn trở lại. Có điều tình thần MiMi hoảng loạn quá, trên người cũng có mấy vết thương nhỏ không sâu, chắc vì sợ nên em ấy cứ luôn ôm tay tôi không buông. Có lúc vì đau quá mà em ấy dùng móng cào lên tay tôi, giờ nhìn lại, tay tôi cũng chỉ chút vết cào ngắn dài. Mà mấy vết cào này có là gì so với vết thương của MiMi đâu, nhìn thấy em ấy như thế, lửa giận trong lòng tôi lại sôi lên ngùn ngụt không ngừng.

Ôm MiMi về nhà, tôi quyết làm ấm lên liền bồng MiMi đi tới phòng khách tìm Vân Trúc, tôi biết bây giờ cô ta đang ở đây, đang dùng tiệc chào mừng cậu Hai Thuấn trở về.

Vân Trúc... cô nghĩ tôi không dám bề gây chân của cô à?

Tôi đi trước, chị Diệu bồng MiMi đi theo sau, bên cạnh là vú Tuệ đang ra sức khuyên giải tôi hết lời.

- An, con bình tĩnh lại, chuyện đâu còn có đó mà.

Tôi vừa đi vừa cột tóc lên cao, hôm nay có trời sắp mưa ra tôi mới không đi tìm Vân Trúc tính sổ.

- Vú, vú không cần khuyên con đâu, vú biết MiMi quan trọng với con như thế nào mà. Con sống từng này tuổi mà còn để con oắt ơ ở đâu chạy lại làm MiMi gãy chân...

Hít một hơi, tôi phun ra từng chữ:

- Con cũng muốn ném thứ cảm giác bề gây chân người khác là như thế nào.

Tôi nói xong liền cất bước đi nhanh thêm một chút, tôi nói thật chỉ cần tôi đủ sức lực thì hôm nay tôi nhất định phải bề gây chân à ta, giống y như cái cách à ta bề gây chân MiMi vậy.

Vú Tuệ kể bên kêu trời kêu đất, biết là bà ấy lo cho tôi nhưng tôi nhin hết nỗi rồi, tôi không phải bánh bèo giò chịu đựng, tôi là bánh bèo hung hăng. Ai chọc tôi tôi lại muốn nhai luôn đầu người đó tôi mới hả dạ.

Phòng khách của Trần Đồ rất lớn, bàn ăn cũng được đặt sát bên. Lúc tôi đi vào, đồ ăn cũng dọn được quá nửa, bác Kiên ngồi ở giữa nên bác ấy nhìn thấy tôi đầu tiên.

- Bình An, con tới rồi hả, mau ngồi xuống đi con.

Tôi không nhìn bác ấy mà chỉ đảo mắt tìm Vân Trúc, xác định được mục tiêu tôi liền đi nhanh tới chỗ à ta. Chân tôi đá cái ghế chỗ cô ta đang ngồi, tay tôi nắm tóc cô ta ghì xuống, Vân Trúc bị đánh úp nên đầu kẹp chuẩn bị gì, lúc cô ta hoàn hồn thì tôi đã kịp thời lỏ cô ta ra khỏi ghế. Kéo cô ta ra sân nhà bóng loáng, xô mạnh cô ta xuống sân, tôi cũng trực tiếp trèo lên trên bụng cô ta ngồi. Tôi hét:

- Mày nghĩ tao nói đùa? Mày nghĩ tao không dám bề gây chân của mày hả?

Vừa nói tôi vừa tát... à không phải tát mà là tôi đấm, tôi cuộn tròn tay lại, đấm đấm mấy phát vào má của cô ta, tôi đấm hết sức mình.

Vân Trúc hoảng loạn ôm đầu gào lên:

- Cứu tôi... chị ơi cứu em... cứu em...

Tôi cười lạnh, quay người về sau tôi nắm cổ chân của cô ta rồi siết thật mạnh. Vừa siết tôi vừa hét:

- Nghĩ tao không dám thì để tao làm cho mày xem.

Tôi dồn hết lực vào tay, nắm cổ chân cô ta kéo cho quặp cả chân lại, tôi biết với sức tôi thì chẳng làm cô ta gãy chân được nhưng không thử bề thì tôi sẽ không cảm thấy hả dạ được chút nào.

Vân Trúc bị bề quặp chân nên khóc la toáng hết cả lên, phía bàn ăn mọi người cũng ồ ạt chạy tới ngăn tôi lại. Thấy Vân nắm tay tôi kéo ra nhưng tôi vẫn ngoan cố dùng hết lực để siết vào chân à Vân Trúc. Bác Kiên không đụng đến tôi nhưng bác ấy hét lên ra lệnh:

- An, con dừng tay lại chưa? Dừng tay lại, dừng lại!

Tôi không quan tâm tới bất cứ ai bên ngoài ngoại trừ cái chân của Vân Trúc, tôi biết nếu hôm nay tìm cô ta nói chuyện dông dài hỏi cho ra lẽ thì nhất định tôi sẽ không có cơ hội để trả thù như thế này. Nên thôi dẹp, tầm này thì cần gì nói năng, cứ tìm mặt mà vả mới hả dạ.

Tôi cứ siết chân cô ta nhưng siết được lúc thì tôi lại đau tay quá, cộng thêm Thúy Vân đang cấu tay tôi để kéo tay tôi khỏi chân của Vân Trúc, đã đau lại càng đau. Nghĩ cách khác, tôi liền vớ phải con lật đật được trang trí trên bàn nhỏ, tôi dùng nó tát mấy phát vào đầu gối Vân Trúc. Vân Trúc như cọng bún thiu, à ta gào rú lên trong đau đớn. Tôi cười nhạt, cất tiếng:

- Mày cũng biết đau à, tao tưởng mày không biết đau chứ?

Tôi vừa nói vừa tát mấy phát nữa, tát tới khi có người kéo tôi ra thì thôi.

Bị một đám người làm kéo tôi ra xa à Vân Trúc mà tôi cảm thấy tiếc hùi hụi, tôi còn muốn đánh nữa, còn muốn tọng cho à mấy cái nữa mới sướng tay.

Bác Kiên đứng gần bà nội, bác ấy quát lớn:

- Bình An, con làm có trò gì vậy? Sao con lại đánh Vân Trúc?

Tôi nhìn bác ấy, gương mặt lạnh như tờ, tôi trả lời:

- Là nó bẽ gãy chân MiMi, con chưa bẽ gãy chân nó là may phước cho nó rồi đó.

Bác Kiên nhìn tôi, bác ấy gần giọng:

- Bình An!

Tôi nghe bác ấy quát nên cũng thôi không nói nữa, tôi biết rõ với hành động con đồ ngày hôm nay của tôi thì nhất định sẽ đem phiền phức tới cho bác Kiên. Nhưng mà có chết tôi cũng không hối hận, MiMi là người thân của tôi, tôi sống mà không bảo vệ được người thân của mình thì nhục nhã lắm.

Vân Trúc được Thúy Vân ôm đứng dậy, à ta còn đứng dậy được tức là chân chưa gãy... mẹ nó, sức tôi thế mà không bẽ gãy được chân nó đấy.

Thúy Vân mặt đỏ ửng, còn Vân Trúc tóc tai bù xù, mặt mũi sưng húp, chân chắc cũng không được bình thường nên đứng có chút xiu xiu vẹo vẹo.

À ta gào lên:

- Chị, gọi ba mẹ tôi đi... gọi công an tới nữa... nó... con quỷ cái đó muốn giết chết em... nó muốn giết chết em...

Tôi khẽ cười, tiếp lời à ta:

- Ừ đó, tao muốn giết mày đó, thứ ác độc như mày thì bị vậy là còn nhẹ.

Thúy Vân nhìn tôi, mắt chị ta híp lại, gương mặt thoáng hiện lên tia giận dữ:

- Bình An, cô 5 lần 7 lượt muốn kiếm chuyện với chị em tôi là vì cớ gì? Cô ghét chị em tôi tới như vậy sao?

Tôi nhìn chị ta, trong mắt xoẹt qua tia trào phúng, chị ta là cổ tình bất chợt tôi vào chuyện của cậu Lập đây mà...

Vân Trúc lại gào lên, ôm tay Thúy Vân nói như trăng trời:

- Chị đi về đi... ở đây nó giết luôn chị đó... nó yêu anh Lập nên tìm cách hãm hại chị em mình... em nói mà chị không tin...

Thúy Vân ôm lấy em gái, rung rung nước mắt:

- Không sao đâu, có chị ở đây, không ai dám làm gì em đâu.

Tôi nhìn cánh chị em như tay với chân chị ngã em nâng mà tôi xém chút cười thành tiếng, liếc nhìn bọn họ, tôi cười nhạt:

- Hai con khùng!

Tôi nói không to nhưng cũng không nhỏ, kể bên tôi nghe được có tiếng người cười khẽ phát ra nhưng không biết là ai. Mặt chị em Thúy Vân có chút sượng, bác Kiên thì nhìn tôi chăm chăm, cuối cùng cũng là bác Liên lên vai chủ mẫu.

- Tiểu An, con im lặng đi, con sai rành rành rồi vẫn còn già mồm hả?

Tôi có ư gì bà Liên đâu, bà ta vẫn còn nợ tôi một cái tát chứ có yêu thương gì cho cam. Nhìn về phía bà ta, tôi trả lời nghiêm túc:

- Con không sai, nếu không phải con đó nó bẽ gãy chân MiMi thì con cũng sẽ không làm như vậy.

Bà Liên quát lên:

- MiMi, Lại là MiMi. Nó cũng chỉ là một con mèo, có quan trọng bằng tính mạng của Vân Trúc hay không?

Tôi nhìn bà ta, nói gần từng chữ:

- Con không cần mạng của cô ta, con cần mạng của MiMi.

- Nếu ngày nào đó bác lỡ làm bị thương MiMi thì con cũng sẽ không cần mạng của bác?

Tôi mím môi, bà ấy nghi hoặc thế là sẽ làm tôi sợ à?

Tôi nhìn bà ấy, trả lời chắc nịch:

- Không cần.

"Bốp", một bên má của tôi bị tát, đây là cái thứ hai mà bà Liên dành tặng cho tôi.

Bà ta theo trớn định vung tay tát thêm cái nữa, tôi hết cách nên chỉ còn biết nhắm mắt chịu trận vì hai tay đã bị đám người làm thân thuộc của bà ta giữ lại rồi.

Nhưng khi tay bà ta vừa vung lên cao thì một bàn tay rắn chắc nắm chặt lấy cổ tay bà ta giữ lại, vì tôi chỉ hí hí mắt không dám nhìn thẳng về phía trước nên vẫn chưa nhìn rõ được chủ nhân của cánh tay đó là ai. Nhưng theo tôi đoán... thì đó rất có thể là tay của cậu Hai Thuận.

- Bà định đánh nữa à?

"Bà định đánh nữa à"... giọng nói trầm trầm này... sao mà quen thuộc quá vậy?

Tôi nheo nheo mắt nhìn sang bên phải nơi phát ra giọng nói trầm kia... ờ... là sếp... là Đông Quân!!

Đông Quân không nhìn tôi, anh ấy vừa nắm cổ tay của bà Liên vừa nhìn bà ta không chớp mắt. Bà Liên cũng bị dọa cho xanh mặt, bà ta ú ớ kêu lên:

- Thuận... con...

Tôi đứng gần sát anh ấy, cảm nhận được hơi thở anh ấy vô cùng gần, cái cau mày, cái mím môi, mỗi câu mỗi chữ đều là ghét lạnh đến từng hơi thở. Tôi đi theo Đông Quân không tính là lâu cũng không phải quá ngắn, nhưng tôi chưa từng, chưa từng thấy anh ấy thể hiện sự giận dữ nhiều tới như vậy.

Phía bên kia, bác Kiên khẽ khuyên can:

- Thuấn, đừng con...

Đông Quân nhìn bác Kiên, bàn tay đang siết chặt tay của bà Liên cũng từ từ buông xuống. Anh ấy quay sang tôi, không cần nói chỉ cần nhìn thôi thì cánh tay của đám người làm đang giữ chặt lấy tay tôi cũng không hèn mà run rẩy buông ra trong sợ hãi.

Tôi hít một hơi không dám thở mạnh, Đông Quân thì kéo lấy tay tôi nắm thật chặt. Anh ấy kéo tôi đi tới trước mặt chị em Thúy Vân, giọng anh ấy đủ làm cho mọi người ở đây kinh hãi.

- Đánh đi, ai làm hại em, em cứ đánh.

Tôi ngớ ngàng vô cùng, vừa nhìn Đông Quân vừa trở mắt trong kinh ngạc. Tôi ấp úng hỏi:

- Đánh... được sao?

Đông Quân gật đầu, trên mặt mang ý cười:

- Được.

Được. Nếu đã được thì một cái nữa vậy, một cái cho hả lòng hả dạ tôi.

Tôi đi tới trước mặt Vân Trúc, tôi cảm nhận được sự tức giận cùng hoảng hốt của chị em bọn họ, mạnh nhất là Vân Trúc, ả ta tròn tròn mắt lên nhìn tôi.

- Mày ngon, mày dám đánh tao ngay tại đây thì xác mẹ mày chết bao nhiêu năm tao cũng dám đào lên làm phân bón cây đó. Tao thách mày đó.

Tôi cười nhạt, khẽ quay sang Đông Quân, tôi nhỏ tiếng:

- Sếp....

Đông Quân vịn eo tôi, anh nghiêm túc phun ra từng chữ:

- Đánh, tôi tới đây hôm nay là để chống lưng cho em. Đánh!

Sếp... cảm ơn anh!

Mặc cho Vân Trúc đang chửi loạn lên kèm theo sự kinh ngạc của bao nhiêu cặp mắt ở đây thì tôi vẫn vùng tay lên thật cao tát một cái thật mạnh vào má của Vân Trúc, tôi gần từng chữ:

- Mày làm hại MiMi... tao đánh như vậy là con ỉt đó, con khốn.

Vân Trúc gào lên:

- Mày... tao đánh chết mày...

Trong lúc Vân Trúc đang nhào tới thì Thúy Vân đã nhanh tay kéo cô ta lại, tôi định cất tiếng nói thêm thì sau lưng tôi, Đông Quân đã nghiêm giọng:

- Ba mẹ các cô muốn bắt người thì tới Đông gia tìm Đông Quân tôi nói chuyện. Người đánh cô là Đông Quân, người bẻ gãy chân cô cũng là Đông Quân... nhớ cho kỹ.

Vân Trúc chắc là không biết Đông gia, cô ta định nhào tới Đông Quân thì may là Thúy Vân kéo lại kịp thời. Tôi cũng không biết Đông gia là gia tộc như thế nào nhưng qua ánh mắt sợ hãi của Thúy Vân... xem ra Đông gia không phải dạng dễ trêu vào rồi.

Đánh xong cái đó, Đông Quân liền kéo tôi đi ra ngoài, lúc đi gần tới bà Liên, anh ấy lại nghiêng đầu hỏi:

- Có muốn đánh bà ta không?

Mẹ nó... đánh cả bà Liên à... tôi cũng muốn đấy...

Nhưng suy nghĩ một lát tôi lại khẽ lắc đầu:

- Dạ không ạ.

Đông Quân cũng không nói gì, anh ấy chỉ gật đầu rồi kéo tôi ra ngoài, để lại một mớ hỗn độn sau lưng..

Đông Quân kéo tôi đi tới vườn hoa thì dừng lại, anh ấy nhìn tôi rồi lại xoa xoa má tôi, giọng dịu dàng:

- Có đau không?

Nghe anh ấy hỏi tôi mới giật mình bừng tỉnh, nghiêng đầu sang bên né tránh cái xoa mặt của anh ấy, tôi lắc lắc đầu không trả lời.

Đông Quân thấy thế lại càng muốn sờ má tôi, mà anh ấy càng muốn sờ tôi lại càng không cho. Cứ thế, một tên nhây, một con dờ người, cứ né qua né lại cả buổi.

Lát sau, anh ấy dùng hai tay ép hai bên má tôi lại, ánh mắt sâu hoắt, giọng lại càng trầm.

- Sao? Giận tôi?

Giận? Thật... tôi có chút giận.

Đi cùng nhau bao lâu như thế mà anh ấy chẳng nói cho tôi biết anh ấy là con trai bác Kiên, là cậu Hai Thuần của Trần Đồ. Biết là bọn tôi chẳng có gì với nhau, nhưng cảm giác như bây giờ... khiến tôi có chút khó chịu.

Tôi bị ép phải nhìn vào mắt Đông Quân, hơi hơi mím môi, giọng tôi ỉu xìu:

- Sao sếp không nói cho tôi biết sếp là con bác Kiên?

Đông Quân khẽ cười:

- Vì tôi không nói nên em không vui?

Tôi đưa tay lên chỉ chỉ:

- Có chút chút.

Đông Quân xoa xoa hai bên má của tôi, giọng anh nửa đùa nửa thật:

- Nếu không phải em bị bà ta bắt nạt thì tôi đã không về đây. Tôi không thích về đây, càng không muốn để cho ai biết tôi là con của ông Kiên.

Tôi nhìn anh ấy, tôi biết rất rõ Đông Quân là một người kiêu ngạo, anh ấy cứ như một vị thần, cái gì cũng biết cái gì cũng hơn người. Tôi cũng chưa từng thấy có điều gì mà phải khiến anh ấy không muốn nhận cũng buộc phải chấp nhận như bây giờ. Tôi không biết giữa anh và bác Kiên có chuyện hiểu lầm gì mà khiến anh chán ghét bác ấy tới như thế, bọn họ là ba con mà...

Tôi vô thức rúc người tới gần anh ấy hơn một chút, kéo kéo mấy cái cúc áo sơ mi, tôi ni non:

- Sếp tới đây là vì tôi à?

Đông Quân buông má tôi ra, anh xoa xoa tóc tôi, ánh nhìn cũng dịu đi hẳn:

- Ủ, tôi thấy má em đỏ, tôi muốn tới đây xem thử ai dám bắt nạt em. Xin lỗi em, tôi tới muộn.

Tôi không biết, tôi cũng không hiểu vì sao khi nghe đến sáu chữ "Xin lỗi em, tôi tới muộn" lại khiến tim tôi đập thình thịch rộn ràng tới như vậy. Ồi ời mặt tôi đỏ, tim tôi đập mỗi lúc một nhanh... tôi bị gì vậy... tôi bị gì đây?

Tôi ngơ ngác nhìn anh ấy, càng nhìn càng như bị thôi miên, cứ nhìn tới ngây ngơ ngờ ngếch, nhìn tới bị kêu lên mới thôi không nhìn nữa.

Đông Quân kéo tay tôi lên, anh ấy vừa nhìn qua vết thương trên tay tôi, vừa hỏi:

- Bị thương từ khi nào?

Tôi vội rút rút tay về, cười hề hề mấy tiếng:

- À không có gì đâu sếp, mấy cái này không là gì đâu.

Đông Quân khẽ thở dài, giọng anh như hòa theo tiếng gió:

- Em cứ luôn như vậy, bao nhiêu năm vẫn luôn bất cần như vậy.

Cái gì bất cần?

- Sao? Sếp nói gì cơ? Ai bất cần?

Đông Quân lại lắc đầu, anh mím môi, giọng hơi nghiêm túc:

- Không có gì, tôi nói em bất cần không biết tự lo cho mình. Sau này tôi ở đây, tôi sẽ trông chừng em nhiều hơn một chút.

Tôi nghe mà như lũng bùng bên tai, gì mà ở đây... chẳng lẽ anh ấy vì tôi mà dọn về đây sống?

- Sếp, sếp là vì tôi mà về đây sao?

Nghe tôi hỏi, Đông Quân nhìn tôi rất lâu, mãi lát sau anh mới gật đầu trả lời:

- Ủ là vì em, tôi không yên tâm về em.

Khoan khoan... ai đó có thể tiếp cho tôi thêm oxi để tôi thở được không? Sao ai chặn hết oxi khiến tôi khó thở dữ vậy nè?

Má ơi, cầu lương... đây chính xác là cầu lương... huhu...

Ngừng một chút, Đông Quân lại nói tiếp, lần này ngữ khí có chút kiên định vững chắc:

- Tôi giấu em về thân phận của tôi, tôi nghĩ tôi không làm sai, tôi muốn em chỉ biết tôi là Đông Quân... còn về danh phận con trai họ Trần tôi không có hứng thú. Sau này em chỉ cần biết tôi, biết Đông Quân tôi là được, còn về người tên Thuần, người đó không phải tôi.

Từng câu từng chữ như ghi vào não của tôi ngày hôm nay, tôi không biết, tôi cũng không hiểu vì sao đối với những chuyện Đông Quân nói với tôi thì tôi luôn nhớ thật kỹ. Tôi cũng không rõ cảm giác của anh ấy với tôi là như thế nào, nhưng với tôi... hình như tôi thích anh ấy mất rồi?

Đang còn ngây ngốc với những cảm giác mới lạ, sau lưng bỗng truyền tới giọng nói gấp gáp của bác Kiên.

- Thuần, An... hai đứa chờ ba.

Nghe tiếng bác Kiên gọi, tôi vội vàng bình tĩnh, vội bước vài bước về sau, nhường chỗ cho bác Kiên nói chuyện với Đông Quân.

Bác Kiên mặc dù đã lớn tuổi nhưng vẫn còn rất phong độ, ông ấy đi tới trước mặt bọn tôi, lướt nhìn qua tôi rồi nhìn thẳng vào Đông Quân, bác ấy khẽ lên tiếng:

- Thuấn, con về đây ở thật sao?

Đông Quân không nhìn bác ấy, anh không mặn không nhạt lên tiếng.

- Sẽ ở lại một thời gian.

Trên gương mặt căng thẳng của bác Kiên hiện lên nét vui mừng rõ rệt, bác ấy hỏi:

- Được, vậy để ba kêu người dọn phòng cho con.

Đông Quân chỉ gật đầu chứ không trả lời lại. Bác Kiên vừa vui vừa phấn khích, quay sang tôi, bác liền hỏi thăm

- An, ban này bác Liên có đánh con... con cho bác thay mặt bà ấy xin lỗi con, bà ấy không cố ý đâu...

Tôi mỉm cười không trả lời ngay, người đánh tôi là bác Liên, bác Kiên cũng đâu có lỗi gì đâu mà tôi có thể giận bác ấy được. Vừa định mở miệng nói không sao thì Đông Quân đã lên tiếng trước.

- Bà ta thích nhất là đánh người, đánh tới chết người vẫn được mà. Nhưng ông nên khuyên bà ấy tránh xa Bình An ra, tôi không hứa sẽ để cho tay chân bà ấy còn nguyên vẹn nếu đụng tới người của tôi đâu.

Bác Kiên cau mày nhìn bọn tôi, tôi cũng dần ra khi nghe Đông Quân nói. Đánh người tới chết... đó là ý gì nhỉ?

Nói xong, Đông Quân liền quay lưng bước đi, tôi nhìn anh ấy đi mỗi lúc càng xa, hết cách tôi liền chào bác Kiên rồi chạy theo anh ấy. Bác Kiên cũng không trách tôi, ngược lại bác ấy còn kêu tôi mau mau chạy theo Đông Quân. Tôi nhìn bác Kiên, tôi nhận ra rõ tình thương của người ba dành cho con trai của mình. Ánh mắt yêu thương, cứ chỉ dụ dằng... thứ mà dù có nằm mơ tôi cũng chưa một lần được trải qua thử.

Chuyện tôi đánh Vân Trúc, bên nhà họ Hà không có làm rùm beng lên, ngược lại ông bà họ Hà còn cử quản gia thân tín tới xin lỗi Đông Quân một tiếng. Lúc tôi nhận cái cúi đầu xin lỗi của bác quản gia mà khiến da đầu tôi có chút căng cứng. Chuyện quái quỷ gì đây, nhà họ Đông của Đông Quân thế lực tới thế này cơ à?

Vân Trúc thì không đến nỗi nào, mặt bị sưng, chân không bị gãy nhưng bị trật khớp phải định hình chân trong nửa tháng. So với việc gãy chân thì việc bị định hình chân cũng không gọi là nhẹ, tôi cũng không nghĩ là chân cô ta có vấn đề thật.

Vân Trúc không tới Trần Đô nên tôi không biết cô ta thế nào, chỉ nghe Thúy Vân nói lại với tôi là cô ta rất hối hận. Cô ta không nghĩ sẽ làm MiMi bị thương, cô ta chỉ muốn dọa cho em ấy sợ vì khi sáng đã cáo cô ta mà thôi. Tôi cũng không tin là Vân Trúc sẽ hối hận, nhưng Thúy Vân đã nói như thế thì tôi nghe như thế, khi nào gặp được cô ta thì tôi lại xem xét sau.

Sáng hai hôm sau, khi chuẩn bị theo chân Đông Quân đi làm thì tôi lại đụng mặt cậu Lập. Tôi nghe vú Tuệ nói cậu Lập đi công tác, hôm nay là ngày cậu về.

Xe cậu Lập vừa dừng tới trước cổng, cậu ấy đã hùng hổ bước xuống xe, đi tới trước mặt tôi và Đông Quân, cậu ấy kéo cổ áo Đông Quân rồi hét lên:

- Anh, anh muốn làm cái gì? Anh vì cái gì mà tới đây?

Tôi sợ hai người họ đánh nhau nên vội khuyên can kéo tay cậu Lập ra khỏi cổ áo Đông Quân. Cậu Lập thấy tôi can cậu ấy ra thì lại càng giận hơn nữa.

- Nói. Anh tiếp cận Bình An là vì nguyên nhân gì? Nói mau.

Đông Quân cười nhạt, anh ấy dùng sức đẩy cậu Lập ra xa, giọng cũng trầm đi hẳn:

- Đây là nhà tôi, tôi có quyền về.

Huy Lập cười lớn:

- Nhà anh? Trước anh không về, sau anh không về mà bây giờ lại về? Anh có ý gì? Anh muốn làm cái gì?

- Tôi không có nghĩa vụ phải nói với cậu, cậu làm cho tốt chuyện của cậu đi, quản cho tốt người mẹ hiền lương của cậu vào.

Nói rồi Đông Quân kéo tay tôi vào trong xe, mặc cho Huy Lập đang tức tối đứng nhìn. Tôi biết mối quan hệ anh em của bọn họ không tốt, nhưng có quá đến mức này không chứ?

Còn nữa, cậu Lập vừa nói cái gì mà nguyên nhân ấy... là nguyên nhân gì nhỉ?

Đông Quân nói là ở lại Trần Đô nhưng cũng không phải hoàn toàn ở lại Trần Đô. Anh có lúc đi lúc về, thời gian rất khó xác định. Có điều, nếu anh ấy không về thì anh ấy sẽ gọi cho tôi báo một tiếng, cứ như là bọn tôi đang yêu nhau... hí hí!

Như thường lệ, mỗi chiều đi làm về tôi sẽ thả bọn nhỏ ra vườn chơi cùng bọn nhỏ một lúc. Hôm nay cũng như vậy, nhưng đang chơi giữa chừng thì tôi có điện thoại phải nghe, tới lúc quay lại thì lại không thấy mèo Heo ở đâu. MiMi đang bị đau chân nên không thể đi đâu được, chỉ có mèo Heo là rất hay đi lung tung.

Tôi thả MiMi vào lại trong nhà riêng của em ấy rồi nhanh chân đi tìm mèo Heo, trời sắp tối rồi tôi sợ em ấy đi lạc. Đi loang quanh một lát vẫn không thấy mèo Heo đâu, đi một vòng hết Trần Đô cũng không tìm được em ấy. Quái, mèo Heo hôm nay đi đâu vậy chứ?!

Sợ em ấy đi lạc ra ngoài nên tôi mới vòng ra ngoài cổng đi tìm em ấy, lúc tôi đi ra thì đụng Thanh Nga vừa đi vào. Tôi có hỏi chị ấy xem có thấy mèo Heo không, chị ấy chỉ lắc đầu, bảo là không thấy đâu hết. Thấy Thanh Nga vội vàng vàng định đi đâu đó nên tôi cũng thôi không hỏi thêm nữa, một mình vòng ra ngoài tìm mèo Heo.

Tôi kêu tới khản cả cổ mà vẫn không thấy em ấy đâu, trong lòng vừa lo vừa giận. Vừa định đi vào trong thì lại nghe tiếng "meo meo" của mèo cất lên, chắc nằm trong bụng là mèo Heo chứ không phải em nào khác.

Tôi đi từng bước tới chỗ phát ra tiếng kêu, vừa đi vừa kêu tên mèo Heo. Quái, mèo Heo có cái tật đi lình tinh nhưng nếu em ấy nghe tôi kêu thì nhất định sẽ chạy ngay lại chứ không có cái kiểu lơ lửng như không nghe thấy gì. Lại tự dưng sinh ra lình cảm không tốt, tôi cảm thấy có gì đó không được an toàn cho lắm...

"Meo meo"

Phía bên trong hoa viên trong Trần Đô vang lên tiếng kêu meo meo của mèo Heo, nghe tiếng kêu tôi liền ngó sang tìm kiếm. Đúng thật là em ấy rồi, em ấy thế mà trốn tôi chơi trong vườn nhà, giờ này còn nằm lẩn qua lộn lại mới sợ chứ.

Trong bụng vừa mừng vừa bức, phen này vào tôi phải cảnh cáo em ấy một phen mới được. Nhưng vừa đi được mấy bước tôi liền cảm nhận được sau lưng của tôi có người, nhìn cái bóng dài dài in dưới mặt đất... hình như là một người đàn ông.

Tôi nín thở, chưa kịp bỏ chạy thì "bộp"... sau đầu bị một vật nặng đập vào khiến tôi ngã ngang, đầu óc quay cuồng... Tôi không còn biết gì ngoài cảm giác có người khiêng tôi đi đâu đó...

Trong cơn mơ màng buồn ngủ... tôi thấy lời mờ được xe của Đồng Quân vừa chạy vào... nhưng tôi không kêu được... hoàn toàn không kêu lên được...

Bên tai tôi chỉ nghe được tiếng cười đùa của một gã đàn ông hoà cùng tiếng nổ máy của chiếc xe hơi êm ái...

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Bảng nhạc Merry Christmas vang lên du dương trong đầu tôi khiến đại não của tôi bị thức tỉnh trong thời gian hôn mê sâu không biết gì. Sau gáy từng cơn đau như cùng nhau ập đến, tôi ôm đầu xoay qua xoay lại mấy lần mới có thể mở mắt ra được.

Nhìn về phía trước, tôi phải nheo nheo mắt mấy lần mới có thể nhìn rõ được chung quanh. Trước mắt tôi là một căn phòng màu trắng, xung quanh không có gì ngoài một cái ghế và cái bàn nhỏ. Trong không gian yên tĩnh, một tiếng kêu la thảm thiết vang lên khiến cho tôi phải giật mình vì hoảng sợ. Tôi trầm nghĩ, thôi chết rồi, tôi đang ở đâu đây?

Trên chiếc ghế nhỏ, có người đang ngồi, cái đầu khế lắc lư đung đưa theo điệu nhạc truyền thống. Tôi lúc này đang bị trói nhưng may là miệng không bị nhét vải giống như trong phim. Bao nhiêu mệt mỏi đau nhức đều như tan biến hết, tâm này thì mấy chuyện còn con con đó không còn quan trọng nữa. Tôi khẽ xê dịch thử nhưng không được, vì tay tôi đã bị trói chặt vào song sắt trong phòng. Xoay qua xoay lại một hồi vẫn không tìm được cách nào để thoát ra, đang tuyệt vọng thì lại nghe được âm thanh nhàn nhạt của một người đàn ông cất lên.

- Cô tỉnh rồi hả?

Ồi mẹ ời, hán ta đang hỏi tôi? Là hán ta đang hỏi tôi thật hả?

Tôi không trả lời, chỉ biết rúc người về sau né tránh, tôi sợ hán mà quay người lại chắc hán đâm tôi một phát chết tươi luôn quá.

Chiếc ghế dựa từ từ xoay lại, tôi đã hi hi mắt không dám nhìn thẳng nhưng vẫn thấy được đôi chút. Người ngồi trên chiếc ghế kia là một người đàn ông, lúc hán ta xoay lại, gương mặt của hán làm cho tôi có chút giật mình... khá là điển trai!

Hán ta nhìn tôi, nở nụ cười chuẩn mực, trên tay hán là trái táo xanh trông có vẻ tươi ngon lắm. Thấy tôi nhìn, hán ta hỏi:

- Cô nhìn cái gì vậy An?

An? Hán ta biết cả tên tôi?

Tôi không trả lời, trong lòng tôi lúc này ngoài ngạc nhiên ra thì chỉ có vô cùng sợ hãi. Tôi thật không biết hán ta muốn gì ở tôi? Muốn giết tôi hay là...

- Cô sợ cái gì, tôi không giết cô cũng không làm hại cô đâu.

Tôi mím môi không trả lời, ngoài sự cảnh giác ra thì tôi chỉ có thêm sự cảnh giác, ở chung một chỗ với người đàn ông không rõ tốt xấu này thì có muốn không cảnh giác cũng không được.

Thấy hán ta đi lại gần tôi, tôi càng lúc càng co rúc người dịch sát vào trong tường. Hán mặc bộ thể thao dày, mang giày Nike đắt tiền, tôi cái nón hán đội cũng là hiệu có tiếng. Tôi nhìn hán, chẳng biết sao khi hán tới gần tôi, tôi lại không cảm thấy sợ hãi như khi nãy nữa, dường như lại có sự thân quen, nhất là giọng nói kia của hán...

Hán cúi người tháo khóa tay cho tôi, sau đó hán đứng thẳng dậy chìa tay trước mặt tôi, giọng hán nghe rất quen:

- Đứng dậy đi, tôi đưa cô về.

Tôi ngược mắt lên nhìn hán, khó khăn lắm mới phun ra được mấy chữ:

- Đưa... tôi về?

Hán ta nhìn tôi, khẽ gật đầu:

- Ừ, tôi không hại cô, yên tâm.

Tôi nhìn hán, nhìn hán thật lâu, nhìn tới khi tôi không biết dùng cái cơ nào để thôi không đi theo hán thì tôi mới chịu đưa tay cho hán kéo dậy.

Hắn kéo tôi ra gần đến cửa, lấy cái mũ trùm màu đen trùm lên mặt tôi, cái mũ trùm chỉ chừa có 2 cái lỗ nhỏ để thấy đường đi. Hắn trùm lên cho tôi, giọng hắn cũng mang theo ý cười:

- Tôi dắt cô ra ngoài, cô chỉ nên nhìn về phía trước đừng nhìn lung tung.

Tôi mím môi khẽ gật gật đầu, giờ phút này coi như tôi phó thác tính mạng cho hắn. Có ở lại thì cũng chết, biết đâu đi theo hắn thì tôi có thể yên ổn toàn mạng để về nhà.

Hắn đi trước, tôi đi theo sau lưng hắn, vì bị trùm kín nên tôi không thấy gì bên ngoài ngoài cái lưng màu đen của tên trước mặt. Tay hắn nắm lấy tay tôi, nắm không quá chặt nhưng rất chắc chắn. Thực sự tôi không thể biết được là tôi đang ở đâu và bị ai bắt đi? Nhưng tôi biết chắc được một điều, người bắt tôi khi tôi với người đang nắm tay tôi bây giờ không phải là một... nụ cười của bọn họ... không hề giống nhau.

Đi được một đoạn, hắn ta đột nhiên dừng lại, cũng vì đột ngột nên tôi không kiểm soát được tốc độ nên va vào lưng của hắn. Sợ tôi ngã nên hắn ta đưa tay đỡ lấy tôi, phía trước cũng truyền tới giọng nói của một người đàn ông khác.

- Tam, anh đưa cô gái này đi đâu vậy?

- Ở đây không tiện, tôi đưa cô ta đi tới một chỗ khác.

- À... là cái chỗ lần trước?

- Chính xác.

Tôi núp sau lưng người đàn ông tên Tam, có chút tò mò nên tôi khẽ dịch chuyển đầu để nhìn về phía trước. Tầm mắt tôi di chuyển tới gương mặt của người đàn ông phía đối diện... hai mắt tôi đột nhiên mở to, tôi có chút ngạc nhiên cùng sửng sốt... Tên này... tên này sao giống với tên Huy quá vậy?

Thật ra thì tôi cũng không chắc chắn được đó có phải là tên Huy hay không. Vì góc nhìn của tôi hạn hẹp nên chỉ có thể thấy được một bên mặt của hắn. Mà một bên mặt thì không khẳng định được toàn bộ, cũng có thể là người giống người...

Lắc lắc đầu, chắc là không phải đâu, chắc do tôi nhìn nhầm rồi... tên Huy thì làm sao mà ở đây được chứ.

Tên đàn ông trước mặt nói vài câu nữa cũng thôi, thấy hắn ta đi rồi tên Tam mới kéo tay tôi đi thêm một đoạn nữa rồi dừng lại ở nơi để xe, hắn ta nhét tôi vào một chiếc ô tô khá êm ái. Cho xe chạy một đoạn xa, hắn mới chồm người tháo mũ trùm xuống cho tôi.

Tháo mũ trùm xuống, mắt tôi có chút nheo nheo vì ánh sáng của Mặt Trời ban trưa không kịp thích nghi. Tôi nhìn ra bên ngoài cửa sổ, hai bên đường là đồng ruộng xanh mướt... hình như tôi đang trên cao tốc thì phải. Rất muốn hỏi hắn ta nhưng tôi lại không dám hỏi, so với khi này thì bây giờ nhìn hắn ta có vẻ đáng sợ hơn.

- Tôi nghe nói, Trần gia với Đông gia cho người lật tung cái thành phố lên tìm người... người đó là cô à?

Nghe hắn hỏi, tôi khẽ nhìn hắn... Trần gia... Đông gia... chắc là Đông Quân với bác Kiên đang tìm tôi.

Hít một hơi, tôi khẽ hỏi người đàn ông bên cạnh:

- Anh... là ai? Vì sao anh cứu... tôi?

Hắn ta nhìn tôi, trên môi cũng cong lên thành đường cong hoàn mỹ, đáy mắt hắn rất sâu, nụ cười trông vô cùng đẹp mắt.

- Cô quên tôi rồi à... Bình An?

Quên? Ý hắn là sao?

Bất giác khi tôi nhìn hắn lại khiến tôi nhớ tới một người... nhưng khi nghĩ tới người kia, tôi lại không tin vào những gì tôi vừa nghĩ tới...

- Không... không phải...

- Há? Không phải cái gì cơ?

Nghe hắn hỏi, tôi tự dừng lại cảm thấy có chút chắc chắn... không hiểu sự can đảm ở đâu ra mà có thể khiến cho tôi hỏi hắn tới không kịp suy nghĩ trước sau.

- Anh... là Tiền?

Hỏi xong tôi lại siết tay hồi hộp ngồi chờ hắn trả lời. Tôi không biết linh cảm của tôi có đúng hay không, nhưng mà nhìn hắn ta, nghe cách nói chuyện của hắn ta, đặc biệt là giọng nói của hắn ta... thật sự là rất giống với tên Tiền... rất giống...

Hắn ta khẽ bẽ vô lăng, hắn nhìn tôi, nụ cười trên môi lại rất đẹp... hắn cười vô cùng đẹp...

- Đúng, là tôi đây An!

Là tên Tiền... thật sự là tên Tiền!

Tôi ngồi giữa nhà kho rộng mênh mông, nghe tiếng xe bên ngoài thảng tới léch bánh mà khiến lòng tôi mừng rỡ không thôi. Tôi thật không hiểu tên Tiền đang suy nghĩ cái gì mà trối tôi rồi cho tôi ngồi ở đây như một con diên như thế này. Nếu hắn thả cho tay chân tôi được tự do thì có phải hay hơn không cơ chứ?

"Àm", tiếng cửa bị đá văng, trước mắt tôi là Đông Quân... là anh ấy đang đi vào.

Thấy anh ấy, mọi lo sợ của tôi dường như tan biến, tôi kêu lên trong vui mừng:

- Sếp... tôi ở đây... tôi ở đây!

Đông Quân chạy nhanh về phía tôi, sau lưng anh phải có thêm gần chục người nữa đang ồ ạt chạy tới. Anh chạy đến trước mặt tôi, nhanh tay cời trói cho tôi, giọng anh lo lắng gấp gáp tới cực điểm.

- An, em có sao không? Có sao không hả? Có bị thương ở đâu không?

Tôi lắc đầu, nhìn gương mặt gấp gáp tới mức đỏ ửng lên của anh ấy mà khiến lòng tôi mềm nhũn cả ra.

- Không, tôi không sao, không có sao mà.

Đồng Quân nhìn tôi chăm chăm, anh liếc sơ từ trên xuống dưới, thấy tôi không hề hấn gì anh mới yên tâm mà gật gật đầu.

Ôm lấy tôi đứng dậy, anh không nói không rằng trực tiếp bế tôi đi thẳng ra xe.

Wow... khung cảnh này... có phải là hoành tráng quá không nhỉ?

Phía bên ngoài, có hơn 5 chiếc xe hơi đang đợi sẵn, thấy tôi đi ra tên Tú liền nhào tới hỏi han loạn cả lên. Tôi thì không sao rồi đó, bị bắt cóc cũng không khiến tim tôi đập mạnh như bây giờ. Đi tới cứu người thôi mà, có cần phô trương dữ vậy không?

Đồng Quân bế tôi đi tới trước cửa xe, anh ấy cúi đầu, khẽ hỏi:

- Có mệt lắm không?

Tôi gật gật đầu, thật ra thì tôi cũng có chút mệt mỏi rồi...

- Tôi đưa em về nhà, em đừng sợ.

Tôi mím môi gật đầu theo, nếu bây giờ mà tôi mở miệng nói là tôi không sợ thì có hơi phá không khí, người ta đã lo lắng cho tôi biết là bao nhiêu... Nhưng mà sợ... tôi hình như không có chút xíu nào sợ hãi cả, ban này còn sợ tên Tiền... bây giờ lại không sợ một chút xíu gì.

Thôi thì không sợ cũng phải tỏ ra là sợ, con gái mà mạnh mẽ quá thì cho ai xem?

Lâu lâu mới có dịp được anh hùng ôm ấp, thay vì e thẹn e ấp thì tôi nên tranh thủ một chút, cái body này không phải ai muốn sờ cũng sờ được đâu. Nghĩ nghĩ, tôi liền ngả người tỏ ra sợ hãi ôm chặt lấy eo của Đồng Quân, tôi nũng nịu:

- Sếp, tôi sợ lắm.

Đồng Quân nhìn tôi, anh ấy thả tôi xuống ghế trong xe, thắt dây an toàn cho tôi xong xuôi, anh ấy mới xoa xoa má tôi rồi nói:

- Muốn về nhà tôi không?

Về nhà anh ấy?

Tôi có chút đỏ mặt, khẽ hỏi:

- Nhà sếp ạ?

Đồng Quân mím môi cười nhẹ:

- Ừ, về nhà tôi.

Hí hí, được thôi... được vậy thì càng tốt.

Nghĩ thì thích nhưng tôi vẫn phải tỏ ra e thẹn của thiếu nữ, cắn môi cười nhạt tôi gật gật đầu, giọng ngọt như nước đường tan chảy:

- Dạ vâng.

Đồng Quân khẽ cười, anh vỗ vỗ đầu tôi mấy cái nhẹ rồi mới quay ra đóng cửa xe đi về hướng bên kia.

Nhìn thấy vóc dáng thon gọn cao to của Đồng Quân, tôi bất giác cười thầm... người đâu mà đẹp trai "ngon cơm" phải biết à!

Nhưng mà sự thật nào có giống trong mơ, lúc về tới nhà riêng của Đồng Quân, tôi mới biết sau lưng tôi còn có một tên Tú cứ chạy theo lêo đéo. Mẹ kiếp, anh ta bộ không có nhà à?

Sau khi tắm rửa xong thì trời cũng khá nhem tối, tôi được tên Tú đưa cho một bộ đồ bộ mặc nhà, nhìn tổng thể bộ quần áo này... có chút lạ lạ.

Đi xuống dưới nhà, tên Tú vừa thấy tôi đã bật cười ha hả, mà Đồng Quân cũng không nhận được cũng nhoeo miệng cười theo. Phút chốc nhìn vào gương, tôi mới biết được là tôi trông xấu xí tới nhường nào.

- Tú, anh lấy bộ đồ này ở đâu vậy hả?

Nghe tiếng tôi hét lên, tên Tú vừa bụm miệng cười vừa trả lời:

- Ha...ha... của bà ngoại tôi... tôi gấp quá nên lấy đại... công nhận vừa với cô quá nhỉ?

Của bà ngoại anh ta... mẹ nó, hèn gì rộng như cái mền, lại còn màu hồng hồng tím tím hoa lớn hoa nhỏ như cái bùng bình ở chợ Tết. Bộ đồ bà ngoại mà cũng đưa cho tôi mặc, anh ta bị điên rồi.

Sau một trận chửi bới um xùm, tên Tú ăn no lại lần quay ra ngủ ở sô pha. Tôi thì không ngủ được nên đi xuống rót một ly sữa ấm đi ra trước ngồi xuống. Từ khi biết tên Tiền còn sống tới bây giờ, không có phút giây nào mà tôi thôi không bàng hoàng về hấn. Lúc hấn nhận hấn là tên Tiền, trên gương mặt hấn thập phần vui vẻ, cứ như hấn không phải là một tên tội phạm giết người vậy. Tôi thật sự không hiểu, không hiểu vì sao hấn lại không chết... và vì sao hấn lại cứu tôi?

Đang suy nghĩ miên man thì từ sau lưng, tôi nghe có tiếng bước chân đang tới gần. Đồng Quân đi tới gần tôi, anh ấy cũng ngồi xuống, nhìn bộ quần áo thể thao mà anh ấy mặc ngủ...

trông anh ấy mới giản dị làm sao.

- Sao vậy? Không ngủ được à?

Tôi khẽ gật đầu, môi cũng hép thêm chút nữa.

- Em muốn về nhà không, tôi đưa em về?

- À không, là vì tôi không ngủ được thôi. Bây giờ cũng khuya rồi, anh đưa tôi về lại kinh động tới mọi người trong nhà.

Đồng Quân gật đầu, giọng anh cũng trầm xuống:

- Tôi đã nói với ông Kiên, chắc Huy Lập cũng biết là em đã an toàn.

Tôi mỉm cười, cũng vô thức thờ dài một hơi.

- Em vẫn còn nghĩ đến tên Tiền?

- Vâng, lúc biết hắn ta còn sống, không lúc nào mà tôi không nghĩ tới hắn... Tôi có hỏi về lão K... nhưng hắn lại không nói gì...

- Không trách hắn ta được, tôi nghĩ là vậy.

Tôi cau mày, tôi hiểu chứ, tôi hiểu là tên Tiền cũng có một số giới hạn mà tôi không thể chạm vào được. Hắn ta cứu tôi, hắn ta cứu tôi một mạng đã là ân nhân lớn của tôi rồi... nhưng mà...

- Sếp, có khi nào mãi mãi tôi cũng không tìm được nguyên nhân cái chết của mẹ tôi không?

Đồng Quân nhìn tôi, mắt anh ấy hép lại, giọng có chút trầm.

- Tôi tin là em sẽ tìm được, em yên tâm đi.

Tôi cũng chỉ mong là như thế....

Ngừng một lát, Đồng Quân lại hỏi:

- Tên Tiền, hắn ta nói hắn ta chính là lão Tam?

Nghe Đồng Quân hỏi, tôi vội gật đầu:

- Vâng, theo như hắn nói thì hắn là lão Tam, lần trước là tổ chức cứu hắn ra, bọn họ có người trong cục cảnh sát, tên Tiền không phải chết thật mà là chết giả, hắn ta được trao lúc đưa tới bệnh viện cấp cứu.

- Đó cũng là lý do mà em không đoán được là hắn sẽ chết?

Tôi có chút run run, gật gật đầu:

- Vâng, tôi... tôi nghĩ là vậy.

Đồng Quân chỉ gật đầu chứ không nói gì, tôi thì mím môi im lặng... về khả năng kia của tôi... hình như là...

- Sếp... sếp... anh sao vậy? Sếp?

Trước mắt tôi, Đồng Quân đang nhăn nhó ôm lấy ngực, chân mày anh cau lại... gương mặt vô cùng đau đớn. Tôi hoảng loạn ôm lấy anh, vô cùng sợ hãi, tôi hỏi gấp:

- Sếp... sếp...?

Đồng Quân vội lấy tay tôi, anh khó khăn phun ra từng chữ:

- Tôi... không... sao... không sao...

Nói rồi, từ trong túi anh lấy ra một lọ thuốc bột, tôi giúp anh mở nắp lọ thuốc rồi trút một ít vào trong miệng anh.

- Nước... để tôi đi lấy nước...

Tôi để anh ngồi yên trên ghế rồi nhanh chân chạy đi lấy nước. Đút nước vào miệng anh, cả nước cả thuốc đều được anh nuốt xuống. Tôi sợ tới tím tái, meo meo hỏi:

- Sếp, anh... anh bị sao vậy?

Đồng Quân đỡ hơn khi nãy được một chút, anh khẽ xoa xoa ngực, giọng yếu đi hẳn:

- Bệnh cũ mà... không sao đâu, em đừng lo.

Ngừng một lát, anh lại một lần nữa nói:

- Em lấy cho tôi chút đường... đường viên nhỏ tôi để trong tủ lạnh...

Nghe anh bảo, tôi liền nhanh chân chạy vào trong phòng bếp. Lúc chạy ra tới chỗ anh, đầu tôi có chút choáng váng... vịn tay vào tường, tôi khẽ lắc đầu mấy cái rồi nheo nheo mắt nhìn về phía trước.

Trước mắt tôi, lại hiện ra màn sương mờ ảo ảo... màn sương ấy nó lại vô tình bao trùm lên Đồng Quân... bao trùm lên toàn bộ cơ thể anh ấy... thoát ần thoát hiện như muốn khiến tim tôi vụn vỡ....

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Tìm tôi vô thức đập loạn nhịp, hũ đường trên tay cũng bị tôi siết thật chặt... siết chặt tới mức lòng tôi cũng đau như bị ai đó siết lấy. Không đâu... khả năng của tôi bị mất rồi... không đâu... không phải đâu...

Trong lòng tôi thăm gào thét mong sao màn sương đen kia là do tôi nhìn nhầm, làm sao có chuyện vô lý như thế được... làm sao được...

Vịn tay vào tường, tôi khẽ lắc lắc đầu vài cái, ngược mắt lên nhìn về phía trước... trái tim tôi cũng theo đó mà thả lỏng, từ từ đập bình thường trở lại.

"Phù!", màn sương đen biến mất rồi... biến mất rồi.

Cái cảm giác nhìn thấy màn sương đen bao trùm lên Đông Quân, nó đau đớn không khác gì ngày đó tôi nhìn thấy màn sương đen bao trùm lên cơ thể mẹ Nhung. Cảm giác chua xót, sợ hãi, đau đớn và bất lực kia... tôi thật sự không muốn nếm lại nữa. Hít một hơi, may quá, chỉ do tôi quá gà say sẩm mặt mày mà thôi... không sao, không sao nữa rồi.

Ổn định lại tinh thần xong xuôi, tôi mới dám ôm hũ đường đi lại gần Đông Quân, ngồi cạnh bên anh ấy, tôi lo lắng hỏi:

- Sếp, đường của anh đây.

Vừa nói tôi vừa giúp anh ấy lấy ra một viên đường, đưa tới miệng của Đông Quân, tôi lại tiếp tục:

- Sếp há miệng ra đi.

Đông Quân nhìn tôi, gương mặt nhăn nhó của anh cũng vui đi phần nửa. Chờ anh há miệng ra tôi lại cẩn thận đẩy vào miệng anh một viên đường. Nhìn cái cau mày vì đau của anh mà khiến cho lòng tôi trùng xuống. Không biết phải đau thế nào mới làm cho anh thống khổ tới như vậy?

Đông Quân nhìn tôi, trên môi cổ trưng ra một nụ cười chuẩn mực:

- Cảm ơn em, tôi không sao.

Tôi nhìn anh ấy, có chút do dự, tôi khẽ hỏi:

- Sếp... anh bị bệnh về tim à?

Nghe tôi hỏi, Đông Quân lắc đầu, chân mày cũng nhíu lại, anh vừa vuốt ngực vừa trả lời, giọng nhẹ tênh:

- Không, tôi có bệnh về máu... nhưng mà không sao, tôi quen rồi. Rất ít khi nào tôi bị thế này, chắc do dạo gần đây tôi suy nghĩ nhiều quá.

Suy nghĩ nhiều quá? Có phải là anh vì tôi mà kiệt sức không? Có phải không?

Tôi mím chặt môi không biết nên nói gì, tôi không biết cái gì về anh cả, ngay cả thân phận thật sự của anh tôi cũng không biết. Haiz, nói là crush người ta mà chả biết cái vẹo gì về người ta, càng nghĩ càng thấy tôi ngu ngu thế nào ấy.

Đông Quân cũng im lặng ăn thêm mấy viên đường, đợi cho sắc mặt anh hồng hào trở lại, anh mới quay sang tôi, giọng dịu đi hẳn.

- Em ngủ đi, sáng tôi đưa em về Trần Đô sớm.

Tôi nhìn anh, lo lắng thật sự:

- Tôi ngủ rồi... anh sẽ không sao thật chứ?

Anh mỉm cười, ánh nhìn cũng khác hẳn, anh hỏi:

- Em lo cho tôi tới không ngủ được à?

Nghe anh hỏi, hai má tôi đột nhiên nóng ran lên, mắt chớp chớp không dám nhìn vào anh mà trả lời. Tôi lúng túng:

- Thi anh... anh là sếp của tôi mà.

- Thật chi vì tôi là sếp của em thôi không?

Tôi bây giờ mới hiểu cảm giác e ấp của bọn con gái mỗi khi yêu là như thế nào... ối mẹ ời, ngại thế nhì!

Tôi thấp giọng, khẽ gật gù:

- Thật... thật mà.

Tôi cúi gằm mặt không dám ngược lên nhìn anh, cứ tưởng anh sẽ thôi không hỏi nữa thì đột nhiên anh đưa tay kéo tay tôi về phía anh khiến cho cả người tôi ngã nhào vào lòng ngực rộng lớn của anh. Tôi then tới đó mặt, cứng đờ người không dám nhúc nhích cái nào. Phía trên đỉnh đầu truyền tới giọng nói ấm áp:

- Tôi hỏi em, em nói quan tâm tới tôi bộ khó cho em lắm à?

Cha mẹ ời, tìm tôi đập thùng thùng muốn đập văng ra khỏi lồng ngực, sự chống đỡ mỏng manh cuối cùng cũng theo câu nói đó mà đổ vỡ ầm ầm. Tôi híp mắt, khẽ gật đầu ni non:

- Kh... khó...

- Ồ, vậy nếu như thích tôi... em cũng không dám nói ra sao?

Trời ơi, thỉnh... thỉnh nguyên chất... thỉnh đậm đà...

Tôi càng lúc càng co rút người, rút tới mức không còn chỗ nào rút nữa tôi mới thôi không xiu xiu ềnh ềnh xi người ra như bong bóng xì hơi. Đông Quân thấy tôi sắp trượt khỏi lồng ngực của anh, anh lại mạnh mẽ sức tôi ngồi dậy. Lần này thì hay rồi, sức kiểu gì tôi lại ngồi luôn trên đùi anh, giờ có muốn tẩu thoát cũng không được.

Ép tôi nhìn vào mắt anh, anh gất gao hỏi ép:

- Trả lời tôi, em định không nói thích tôi luôn à?

Thôi chết rồi, giờ tôi giả vờ xiu ngang hông được không ta? Được không?

- Bình An, em định xiu hay là ngủ?

Đấy, crush một tên quá mức thông minh thì khổ vậy đấy. Bất lực!

Tôi bị ép tới không trả lời cũng không được, hít một hơi, tôi mới ngước mắt lên nhìn thẳng vào mắt Đông Quân.

- Sếp... tôi...

Đông Quân lại cười, nụ cười làm mê đắm chúng sinh, mê luôn cả con ngu ngơ là tôi đây.

- Trả lời đi, nếu em đang crush tôi thì đừng crush nữa...

Đừng crush nữa... đừng crush nữa nghĩa là không thích tôi sao?

Đừng một lát, Đông Quân lại nói tiếp:

- Tôi thích em nên em đừng crush tôi nữa.

Từng câu từng chữ như thấm nhuần vào tim tôi, khiến cho lồng ngực tôi như muốn nổ tung vì phấn khích. Tôi chỉ nghĩ là Đông Quân có chút tình cảm với tôi chứ tôi lại không nghĩ là anh ấy cũng thích tôi... Bây giờ làm sao đây, bây giờ nên nói gì đây?

Tôi mím môi, bẽn lẽn:

- Sếp... anh nói... thật không?

Đông Quân khẽ cười, lại là nụ cười muốn dất con gái nhà người ta bỏ trốn. Anh xoa xoa hai bên má của tôi, giọng rất dịu dàng:

- Tôi không biết nói đùa, ngoài nói thật và nói thẳng ra thì tôi không biết nói dối ai bao giờ... Đối với em, tôi lại càng không nói dối... Ở bên cạnh tôi đi, được không?

Tôi mím môi cười, hai mắt cũng đỏ ửng lên vì sung sướng. Tôi là cô gái theo chủ nghĩa cơ hội, phạm là những thứ tôi thích tôi nhất định không để vượt khỏi tay. Chẳng hạn như chuyện tôi crush Đông Quân, nếu ngày hôm nay anh không nói thích tôi thì trước sau gì tôi cũng lòi anh ra để mà tỏ tình. Mà nếu anh đã tỏ tình trước thì tôi đây cũng không ngại ngừng gì mà không đồng ý đâu.

Trên môi bắt gặp nở nụ cười hạnh phúc, tim thì đập thùm thụp muốn banh lồng ngực... tôi khẽ gật đầu, nụ cười càng lúc càng tươi tắn:

- Quân, em đồng ý... có điều này...

Tôi cố tình kéo dài câu cuối, Đông Quân cũng vì thế mà nhướn mày tò mò. Anh hỏi:

- Điều gì, em nói đi?

Tôi bật cười, nụ cười có phần phấn khích:

- Anh có thể tỏ tình bằng câu gì đó lãng mạn hơn được không?

- Lãng mạn?

Tôi gật gật đầu, cái "giá" con gái của tôi cũng phải cao hơn chút xíu chứ, mấy câu yêu thương kia tôi xem phim thấy nhiều rồi.

Đông Quân thả tôi ngồi xuống trước mặt anh, anh đứng dậy đi vào trong lấy cái gì đó rồi đi ra ngoài. Trong lúc tôi còn đang ngờ ngợch thì anh bỗng chìa mấy cái thẻ ra trước mặt tôi, tất cả thẻ đều là đồng thẻ platinum... thẻ tín dụng, thẻ visa... đều là đồng vip nhất.

Tôi nhìn anh rồi lại nhìn mấy cái thẻ, hết nhìn mấy cái thẻ rồi lại nhìn lên anh. Thấy tôi cứ trở mắt ra nhìn, anh từ từ ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt tôi, anh nói với giọng nghiêm túc chắc nịch:

- Tôi không biết nói cái gì đó lãng mạn như ý em muốn... tôi chỉ biết nói..

Đừng một chút, anh lại nói tiếp, giọng nói pha ý cười rất đậm:

- Tôi có rất nhiều tiền!

"Tôi có rất nhiều tiền!"... thật là lãng mạn!!!

Tôi bật cười, khẽ gật đầu trong hạnh phúc... kể từ bây giờ tôi có thể vỗ ngực hùng hổ nói với chúng bánh bèo rằng: bạn trai tôi là boss, bên ngoài anh ấy lạnh lùng, bên trong lại vô cùng ấm áp... đặc biệt nhất, anh ấy có rất rất nhiều tiền... haha...

Sáng hôm sau tôi trong tinh thần phấn khởi trở về nhà sau vụ mất tích 24 giờ. Bác Kiên với bà nội thấy tôi không được bình thường còn có ý định mời bác sĩ tâm lý tới khám cho tôi vì thấy tôi bị bất cóc mà ai hỏi gì cũng cười. Thật ra tôi cười là vì sung sướng khi được crush tỏ tình chứ tôi đâu có vấn đề gì. Ai cũng lo lắng cho tôi, chỉ có mỗi Đồng Quân là ngồi nhìn tôi cười cười mãi...

Quý sử hà, cười cái gì không biết nữa!

Báo tin cho mọi người biết xong tôi cũng đi về phòng tranh thủ ngủ một giấc, Đồng Quân thì về Đông gia cùng tên Tú có việc gì đó, tôi cũng không tiện hỏi.

Vừa về tới trước cửa phòng, tôi đã gặp cậu Lập đứng đợi sẵn, thấy tôi, cậu liền lo lắng hỏi gấp:

- An, em có sao không? Có đau ở đâu không?

Tôi nhìn cậu Lập, cười tươi trả lời cậu:

- Tôi không sao, tôi khỏe re nè, cậu thấy không?

Huy Lập nhìn tôi, chẳng hiểu sao tôi lại nhìn ra được sự áy náy từ đáy mắt của cậu ấy, sự áy náy rõ nét lắm chứ không phải là mập mờ. Ngay lúc tôi muốn hỏi thì cậu lại lên tiếng hỏi tiếp:

- Em... em với Đồng Quân... là thế nào?

Cậu... chẳng nhẽ cậu biết?

Tôi ngập ngừng một lát, cũng suy nghĩ một lát... chuyện tôi với Đồng Quân trước sau gì cậu cũng biết, bây giờ thừa nhận trước sẽ giúp cho cậu không khó chịu...

Tôi gật đầu, nói rõ ràng:

- Tôi... tôi yêu anh ấy, cậu... cậu chúc phúc cho tôi nhé?

Cậu Lập nhìn tôi, tôi không biết rõ ánh mắt ấy của cậu là như thế nào? Là tức giận, là đau lòng, là chấp nhận hay là không cam lòng?

Cậu nhìn tôi rất lâu, lâu tới mức chân tôi cũng bắt đầu cảm thấy mỏi. Tôi định lên tiếng thì cậu lại lên tiếng trước tôi, bàn tay mềm mại trắng trẻo của cậu vuốt lên má tôi, cậu cười cười:

- Ủ, hạnh phúc nhé An.

Tôi nhìn cậu... trong lòng vừa có ngạc nhiên vừa có đau lòng... tôi kìm lại cảm xúc của mình, khẽ gật đầu, trả lời:

- Vâng, cảm ơn cậu.

Cậu Lập xoa xoa đầu tôi vài cái, cậu cười nhạt, nụ cười nhẹ nhàng tựa mây trên trời... có đôi lúc, tôi cũng từng nghĩ nụ cười này là tất cả của tôi... nhưng cuối cùng lại là không phải.

- Anh vẫn chờ em, anh luôn chờ em

Ngay khi cậu định quay đi thì tôi liền kéo tay cậu lại, tôi gấp gáp nói:

- Cậu... chúng ta không thể, cậu đừng cố chấp nữa... cố chấp là sẽ đau đấy.

Cậu Lập lắc đầu, khẽ cười chua xót:

- Anh biết là anh cố chấp, anh cũng biết chúng ta là không thể nhưng mà anh... anh không cam lòng từ bỏ, anh không cam lòng đau An.

Tôi khẽ thở dài, tôi cũng hiểu được tình ái là như thế nào. Nói bỏ một phút là bỏ được thì đâu còn gọi là ái tình.

Nhìn gương mặt khó xử của tôi, cậu lại xoa tóc tôi, cậu cười trấn an tôi:

- Em yên tâm đi, đợi tới khi tên đó bỏ rơi em... anh sẽ không để cho em phải đau khổ nhiều... anh hứa.

Nói rồi cậu xoay lưng rồi đi, bóng lưng của cậu in dưới mặt đường... vừa dài vừa buồn tẻ.

Tôi thờ dãi nhìn theo, có lẽ cậu không hiểu, cho dù không có Đồng Quân thì tôi và cậu cũng không thể. Không phải cậu Lập thua kém Đồng Quân ở chỗ nào mà là vì tôi, tôi không có tình cảm với cậu. Bây giờ hay về sau hay là mãi mãi về sau gì đó tôi với cậu cũng sẽ không bao giờ ở chung một chỗ được. Cậu có ý nhưng tôi không dành hết cho một mình tôi, tôi dành cho nhiều người lắm. Nếu dành cả cho tôi thì ngày hôm đó cậu đã không để cho tôi một mình đi du học, nếu chỉ yêu có một mình tôi thì trong suốt 5 năm qua vòng tay cậu đáng lẽ sẽ không có thêm một ai... chẳng này...

Huy Lập đối với tôi là chấp niệm... chấp niệm không cam lòng!

Chiều hôm ấy tôi không tới công ty mà đi tới gặp cái Yến để báo tin là tôi đã có người yêu. Hai đứa bọn tôi đang ngồi trên ghế sofa ăn bánh tráng, tôi thì luôn miệng luyên thuyên:

- Yến, mày thấy tao sau này nên sinh mấy đứa con? Mua nhà ở đâu? À... nhà thì thôi khỏi đi, anh ấy có nhà riêng rồi...hí hí.

Cái Yến vụt cho tôi một phát vào lưng, nó gào lên:

- Mày lo xa quá rồi đó con rồ này, quen nhau chưa tới 2 ngày, còn chưa hôn môi mà đã lo tới chuyện sinh con. Con điên!

Tôi lườm nó:

- Mày ế móc meo lên thì biết gì tới chuyện tình yêu đâu mà...

Cái Yến lại đập cho tôi mấy phát, nó hậm hực:

- Mà khoan, cái này tao hỏi thật... mày thấy mày với sếp của mày xứng đôi thật à?

Tôi nhìn nó, tới phiên tôi gào lên:

- Thế mày nghĩ tao không xứng với anh ấy hả?

Cái Yến cười giả lả, lát sau nó mới ngồi thẳng dậy, nghiêm túc nói với tôi:

- Cái chuyện mày lấy đại gia thì trước sau gì cũng là sự thật, mày đẹp thế này thì không cần bàn cãi đâu. Nhưng mà có chuyện này... mày không nghĩ là chuyện của mày tiến triển nhanh quá hả? Điều quan trọng nhất, Huy Lập với Đông Quân là hai anh em ruột... mà theo như những gì mày kể thì anh em bọn họ rất là ghét nhau. Mày có nghĩ tới trường hợp xấu nhất xảy ra chưa?

Tôi nhìn cái Yến, nheo nheo mắt:

- Ý mày là... Đông Quân tỏ tình với tao là vì muốn chơi khăm Huy Lập?

- Không hẳn... nhưng tao có suy nghĩ như thế.

Tôi nhìn cái Yến, rồi lại nhớ tới những gì cậu Lập nói với tôi khi sáng, chuyện này... có khả năng là thật không?

Cái Yến thấy tôi đâm chiêu, nó liền nhào tới ôm cổ tôi, giọng nó vui vẻ hẳn ra:

- Tao cũng chỉ là muốn tốt cho mày thôi, chuyện tình cảm của mày thì chỉ mày rõ. Thôi, vui lên đi con quế, lát ăn lẩu ăn mừng đi.

Thật ra tôi cũng chỉ nghĩ vu vơ thôi chứ không tin những gì tôi vừa nghĩ là sự thật. Tôi tin Đông Quân, tôi tin vào tình cảm của anh ấy.

Hai đứa bỗng dưng một lúc lâu sau thì anh Việt về, nghe tin tôi có người yêu, anh Việt nhìn tôi hồi lâu rồi nói chúc mừng:

- Ừ chúc mừng cho em nhé An.

Cái Yến trêu anh Việt:

- Đây, anh lại chậm nữa rồi, một cô gái tốt lại bị anh bỏ qua.

Mặt anh Việt có chút sượng sùng, thấy anh ấy cứ nhìn tôi nên tôi mới cười hề hề, khẽ nói:

- Anh Việt là người đàn ông tốt, bên ngoài khỏi cô đang xếp hàng đợi anh kia kia.

Anh Việt lại véo cái mũi của tôi, anh cũng cười:

- Nịnh anh là giỏi.

Mấy anh em nói với nhau thêm vài câu nữa, cái Yến liền xung phong đi mua lẩu, tôi thì mệt nên không đi cùng với nó. Một phần cũng vì tôi biết anh Việt đang là bác sĩ tâm lý cho tên Huy nên tôi muốn hỏi vài chuyện từ anh ấy.

Ngồi trước bàn làm việc của anh Việt, tôi lò dò hỏi:

- Anh, tên Huy bị đa nhân cách thật à?

Anh Việt gật đầu:

- Ừ thật, em muốn moi thông tin từ anh à? Em quên là anh không bao giờ tiết lộ thông tin, bệnh án của bệnh nhân sao?

Tôi cười cười kéo tay anh Việt, tôi bắt đầu làm nũng:

- Anh... em không có nói với ai đâu, bình thường em cũng là người rất quy tắc đấy, anh biết mà. Nhưng về tên Huy... em rất rất muốn biết.

- Có hứa là sẽ không nói với ai không?

Tôi trả lời chắc nịch:

- Hứa, em lấy nhân cách ra đảm bảo.

Anh Việt khẽ cười, anh chấp thuận cho tôi:

- Ừ, anh tin em. Nhưng có điều này anh muốn dặn dò em trước... Quốc Huy là một bệnh nhân đặc biệt nhất mà anh từng điều trị. Vài nhân cách trong con người anh ta rất đặc biệt, nếu em muốn tiếp cận anh ta vì mục đích nào đó thì anh khuyên, à không, anh can ngăn em ngay từ bây giờ... Quốc Huy không phải một con người bình thường để em có thể làm thân và tiếp cận.

Tôi có chút tò mò, vội hỏi:

- Không bình thường là sao anh?

Anh Việt ngồi xuống ghế, giọng anh ấy vô cùng nghiêm túc.

- Nhân cách hiện tại của Quốc Huy có khả năng không phải là nhân cách chính thức của con người anh ta. Theo anh biết, trong con người của Quốc Huy có tới 9 nhân cách, mà nhân cách hiện tại chưa chắc là nhân cách chủ chốt. Nói cách khác, nhân cách chính của Quốc Huy đang được các nhân cách phụ che giấu, hoặc nói đúng hơn chính nhân cách đó nó ép

buộc các nhân cách khác phải che giấu cho nó vì mục đích nào đó mà anh chưa khám phá ra được. Nhưng theo những gì anh phỏng đoán qua các buổi điều trị, nhân cách ẩn giấu đó có chiều hướng rất biến thái, khả năng phạm tội trong nhân cách đó rất cao.

Ngừng một lát, anh lại nói tiếp:

- Điều quan trọng, đại đa số các nhân cách trong con người của Quốc Huy... đều có ác cảm với cơ thể của những phụ nữ xinh đẹp...

Những phụ nữ xinh đẹp... có phải là đối tượng mà tổ chức của lão K luôn hướng tới hay không? Nói như vậy... người ngày hôm đó tôi gặp được... có khả năng rất cao là tên Huy!

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Về chuyện của tên Huy, tôi tạm thời không bàn tới. Anh Việt không cho tôi tiếp cận tên Huy, anh ấy bảo Quốc Huy không phải con người bình thường, khả năng khống chế của anh ta rất thấp. Chuyện này tôi cũng có kể cho Đồng Quân nghe, không kể thì thôi, mà kể là bị quăn thúc vì sợ tôi chạy đông chạy tây đi theo rình mò tên Huy.

Đồng Quân ngồi trên ghế, anh nhìn mặt cau mày nhìn tôi, quát:

- Em đưa tay đây, đeo cái này vào cho tôi.

Tôi ngồi đối diện phía anh, mặt cũng nhăn nhó không kém.

- Sao cái vòng này nó... nó bánh bèo quá vậy? Anh chọn cái đơn giản hơn được không?

Đồng Quân kéo tay tôi, coi như là cưỡng ép đeo vào cổ tay tôi cho bằng được.

- Tôi không chọn mẫu này, là Tú chọn. Nhưng em là con gái, đeo mấy mẫu này cũng xinh vậy.

Tôi bót cau có hơn khi nãy, nhìn nhìn anh, tôi liếc mắt hỏi:

- Em đeo cái này sẽ xinh à?

- Ừ, sẽ xinh.

Nghe nói là sẽ xinh, tôi lại vô thức nhoe nhoét cười, cứ xinh là được, dạo này tôi thích cái gì xinh lắm.

Đội Đồng Quân đeo vòng vào tay, tôi lại gờ lên cao ngắm nghía. Màu hồng thì tôi không thích lắm, hoa tiết bông hoa tôi cũng không có thích lắm đâu... nhưng nhìn tổng thể thì lại hợp mắt. Lại nhìn về phía Đồng Quân, cái quan trọng nhất là do người yêu tôi tặng, mà đã là người yêu tôi tặng thì dù có không thích tôi cũng sẽ thích.

Nghĩ nghĩ lại có chút không hiểu, tôi mới quay sang hỏi Đồng Quân:

- Mà sao hôm nay anh lại tặng quà cho em?

Anh ấy nhìn tôi, hai chân vắt chéo, giọng cũng nhàn nhạt.

- Tôi lo cho em, em cứ như con bọ trong mấy gánh hội chợ, thả em ra là em chạy, chạy đông chạy tây tôi chẳng biết đường nào mà tìm em. Tôi kêu Tú làm cho em cái vòng có gắn chip định vị kết nối với đồng hồ đeo tay của tôi, nếu không liên lạc được với em tôi tìm em cũng dễ.

Chu chọa, ngày xưa mà thấy ai hay làm mấy trò quăn thúc yêu đương này thì tôi sẽ mắng bọn họ là bị tình yêu làm cho hư đầu óc. Nhưng với tôi bây giờ, tôi lại cảm thấy lãng mạn vô cùng ý. Xem xem người yêu của tôi kia kìa, chu đáo đáng yêu thế chứ lị.

Tôi đi lại gần Đồng Quân, cúi mặt xuống nhìn anh, tôi cười tươi tắn:

- Là anh quan tâm em ạ, anh sợ em biến mất anh sẽ đau lòng đúng không?

Đồng Quân có chút lảng tránh câu hỏi của tôi, gương mặt nam thần của anh cũng có chút đỏ đỏ. Anh phất tay, nhìn về hướng khác, giọng hơi lạc tông:

- Ừm... ừm... ừ.

Đây, bạn trai tôi đáng yêu quá đi mất, tôi thẹn thùng mà cũng đáng yêu muốn xỉu à.

Tôi không nói không rằng liền nhào tới ôm lấy cổ anh, chu môi hôn cái "chốc" lên má của anh, tôi cười lớn:

- Thương cho anh, thương cho anh đấy.

Mặt mũi Đồng Quân có chút cứng đờ, anh ho hen mấy hơi, cười thẹn chỉ vào bên má mà tôi vừa hôn.

- Thương?

Tôi gật gật đầu:

- Vâng, em thương cho anh ý... bộ... anh không thích hả?

Đồng Quân nhìn tôi, anh đột nhiên kéo tôi sát lại gần anh, môi cũng cong lên thành một đường cung đẹp mắt, giọng anh hơi khàn:

- Thích. Tôi cũng muốn thương cho em.

Nói rồi anh cúi đầu xuống thấp hơn lên môi tôi, tôi là một người mạnh mẽ nhưng khi tiếp xúc với môn phái "hôn môi" tôi lại đột nhiên biến thành cục đá ngàn năm cứng đờ ngồi ở một chỗ.

Mẹ ơi, môi thơm quá... môi đàn ông thơm thế này ày hả?

Đồng Quân canh môi tôi mà hôn xuống, nụ hôn không sâu không gắt nhưng rất ấm áp. Mùi vị của những hơi thở đan xen, mùi của những cái chạm môi nhẹ nhàng... tôi ôm lấy cổ anh, đáp lại nụ hôn của anh một cách cuồng nhiệt.

Đồng Quân buông tôi ra, anh khẽ nói nhỏ thì thầm với tôi:

- Vài hôm nữa theo tôi về gặp cậu.

Tôi há hốc mồm nhìn anh:

- Cậu... cậu à?

Anh nhìn tôi, trên môi là nụ cười tỏa nắng:

- Ủ, cậu kêu tôi đưa bạn gái về ra mắt.

Tôi:!!!

Sau chuyện đánh nhau ôm tôi lần trước, tôi mới có dịp gặp lại Văn Trúc. Khác với mọi khi, cô ta thấy tôi chỉ làm lơ bỏ đi chứ không chạy tới gây chuyện nữa. Như vậy cũng tốt, có uả gì nhau đâu mà sắp lại làm gì.

Còn về Huy Lập, dù là có Đồng Quân hay là không có Đồng Quân thì cậu ấy vẫn cứ quan tâm tôi như thế. Cái cách cậu ấy gọi điện thoại cho tôi hay là nhắn tin cho tôi đều giống y như từ đó tới giờ, không hề có sự thay đổi. Tôi cũng nhiều lần không trả lời điện thoại hoặc tin nhắn của cậu vì sợ Đồng Quân sẽ hiểu lầm, nhưng mà hình như Huy Lập chưa từng có ý định dừng lại bao giờ.

Cũng đã lâu không tới thăm bác Khang, hôm nay Đồng Quân lại cho nhân viên công ty một ngày nghỉ sau chuỗi ngày làm việc vất vả nên tôi cũng tranh thủ đi tới bệnh viện thăm bác Khang.

Lúc tôi tới nhà đại thể đã thấy bác Khang đang ngồi uống trà sáng, ngồi gần bác ấy là một bác cũng đã lớn tuổi, nhìn qua thì còn lớn tuổi hơn cả bác Khang.

Tôi mở hé cánh cửa sắt, đi thật nhanh tới chỗ bác Khang, tôi cười hớn hờ để túi dâu tây trên bàn.

- Bác, con tới thăm bác đây, con có mua dâu tây cho bác nè.

Bác Khang thấy tôi tới, bác ấy vui ra mặt, bác lật đật đứng dậy, cười vui vẻ:

- Tổ cha cô, mãi hôm nay mới tới thăm bác. Con ngồi đi An, để bác rửa dâu tây rồi đem ra cho con với ông Tý ăn luôn.

Nghe bác Khang giới thiệu bác Tý, tôi liền quay sang bác ấy gật đầu chào một cái rồi lại kéo tay bác Khang, tôi nói:

- Để con rửa cho, bác ngồi chơi với bác Tý đi.

Bác Khang phũ tay tôi, bác cười ha hả:

- Bệnh viện đang sửa đường nước, con không biết vịn nước là nó chảy nước tùm lùm. Ngồi chơi đi, bác rửa mấy trái dâu rồi ra liền.

Nghe bác Khang nói thế, tôi cũng thôi không tranh rửa nữa. Nhiệt tình nhưng không quen thuộc có khi lại thành phá hoại, thôi cứ ngồi đây cho lành.

Ngồi đối diện với tôi là bác Tý, bác có gương mặt rất hiền, hàm râu bạc trắng trông cứ như ông Bụt trong truyện cổ tích. Thấy tôi nhìn, bác cũng vui vẻ cười hỏi:

- Con là Bình An đó hả?

Thấy bác ấy biết tên mình, tôi có chút ngạc nhiên cùng thích thú.

- Dạ, bác biết tên con ạ?

Bác Tý rót thêm trà vào tách, ông cười:

- Cái vụ đứa nhỏ sinh từ bụng người mẹ đã chết thì vòng vòng ở đây ai mà không biết. Hồi xưa bác sống ở gần đây, là bạn thân của ông Khang. Lúc con 1,2 tuổi gì đó thì bác dọn đi, hôm nay rảnh rồi nên bác về tìm ông Khang nói chuyện tâm sự mà. Bác biết con, Bình An con cô Nhung y tá.

- Dạ thì ra là vậy, hóa ra bác biết mẹ Nhung của con luôn hả bác?

- Ủ, cô Nhung tốt tính lắm.

Tôi gật gù, mẹ Nhung của tôi vốn ít người thân, kể tôi mà biết ai từng quen biết mẹ Nhung tôi là tôi vui lắm. Đang nói chuyện vui về thì bác Tý lại nhìn tôi chăm chăm, lát sau bác cau mày, hỏi nhỏ:

- An, giữa trán con có chấm gì đỏ vậy?

Chấm đỏ? Trán tôi làm gì có chấm đỏ chứ?

Nghe bác Tý hỏi tôi liền lấy gương ra soi thử... quái, làm gì có chấm gì đâu nhỉ?

- Dạ, đâu có chấm gì đâu bác?

Bác Tý lại nhìn tôi, lần này nhìn có phần dữ tợn hơn khi nãy, bác nhìn kỹ tới mức khiến tôi còn cảm thấy hoảng hốt nữa là. Đang lúc tôi định hỏi bác có chuyện gì không thì tôi lại thấy gương mặt bác ấy từ từ giãn ra, chân mày cũng không cau lại chặt như khi nãy nữa.

Bác Tý hợp vội chút trà, bác cười nhạt:

- À chắc do bác nhìn nhầm. Mà Bình An, con sinh ngày bao nhiêu?

Tôi nhìn bác, tôi cứ thấy bác Tý có gì đó lạ lạ, mới quen biết sao lại hỏi ngày sinh tháng đẻ của tôi để làm gì?

Tôi định là không trả lời nhưng bác Khang đi từ sau tôi đã thay tôi trả lời giúp:

- 17/08 đó ông bạn, con bé An sinh ngày 17/08.

Thấy bác Khang trả lời thay tôi, chân mày tôi có chút nhuệ lại. Thấy tôi như thế, bác Khang khẽ vỗ vai tôi, bác cười:

- Ông Tý là người tốt, con yên tâm.

Tôi hơi cười, thực ra trong lòng thì thấy không vui cho lắm. Không biết thế nào chứ tôi lại thấy bác Tý này hành xử có hơi kỳ lạ.

Bác Tý im lặng một lát, ông ấy nhìn tôi rồi lại nhìn sang bác Khang, hỏi lại lần nữa:

- Bé An sinh ngày 17/08 thật à?

Bác Khang gật gật đầu:

- Ông này, tôi già nhưng chưa lắm cầm đầu nhé.

Bác Tý trầm ngâm một lát, lát sau bác lại nhìn tôi cười hiền:

- Không sao cả, bất hạnh một chút nhưng bù lại cuộc sống an nhàn.

Nghe bác Tý nói mà tôi thấy có chút không thực tế cho lắm, nhất là chỗ an nhàn, tôi thì chả thấy an nhàn ở chỗ nào hết. Kể từ khi về nước tới giờ cứ hết bề đầu thì lại đổ máu, có an nhàn miếng nào đâu.

Nhưng bác Tý đã có ý tốt nói vậy thì tôi cũng không thể không vui vẻ mà cảm ơn. Dù sao cũng coi như là một lời chúc tốt đẹp dành cho tôi, con người thì luôn thích có được cuộc sống an nhàn không lo không nghĩ, chẳng phải sao?

Tôi cười cười hướng về bác Tý, tôi cảm ơn:

- Dạ con cũng mong là như thế, an nhàn thì ai cũng thích bác nhỉ?

Bác Tý gật gật đầu, tôi nhìn vào bác ấy, vô tình tôi lại cảm nhận được dường như bác Tý có gì đó không được bình thường như khi nãy... nhưng cụ thể là thế nào thì tôi không đoán được.

Ngồi nói chuyện thêm một lát, tôi cũng ra về, chiều nay Đông Quân hẹn tôi về Đông gia gặp cậu của anh ấy, tôi nên chuẩn bị một chút mới được.

Chào tạm biệt bác Tý với bác Khang một tiếng, tôi liền đi ra ngoài vì có taxi đang đợi. Vừa ra tới cổng thì bác Khang lại đi theo sau, bác ấy hình như có chuyện gì đó ngập ngừng không dám nói với tôi. Thấy bác ấy như vậy, tôi liền hỏi:

- Bác Khang, có chuyện gì vậy bác?

Bác Khang lại ấp úng do dự:

- Bác... nhà bác...

Thấy bác cứ nói lấp bắp mà tôi sốt hết cả ruột gan, tôi hỏi gấp:

- Bác... có chuyện gì bác nói cho con biết đi?

Phải tôi đòi giận đòi hờn dữ lắm bác mới chịu nói cho tôi biết. Chuyện là bác Khang cảm nhận được dạo gần đây hình như có người đang theo dõi bác, trong nhà cũng có dấu hiệu bị lục soát.

Tôi nghe mà muốn vỡ tim, tôi liền hỏi:

- Bác, bác đã báo công an chưa?

Bác Khang lắc đầu:

- Chưa, trong nhà cũng đâu có mất gì đâu mà báo công an được con.

- Thế không lẽ cứ để như vậy hoài? Thôi, con thuê cho bác nhà khác để ở, bác dọn đồ về chỗ con thuê nha.

Bác Khang không đồng ý.

- Đầu có được con, nhà bác còn thờ ông bà nữa. Với lại bình thường bác toàn ở bệnh viện, hiếm hoi lắm mới về nhà... chắc không sao đâu, con đừng lo.

Tôi kéo tay bác, nài nỉ:

- Nhưng có người đang theo dõi bác mà, để bác ở một mình con không có yên tâm. Hay là vậy, con thuê vệ sỹ tới bảo vệ cho bác, được không?

Tôi phải nói đủ lắm bác Khang mới đồng ý để tôi thuê vệ sỹ bảo vệ cho bác. Thiết tình lên xe đi về mà tôi lo hết sức, lo quá nên tôi gọi ngay cho Đông Quân nhờ anh ấy thuê giúp tôi mấy người tới cho bác Khang. Còn mỗi bác Khang là người thân của tôi, tôi không muốn bác ấy có chuyện gì đó không hay xảy ra...

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Chiều hôm nay tôi phải tới Đông gia ra mắt cậu của Đông Quân, sau khi từ bệnh viện trở về tôi liền như con gà mắc đề lằng xằng chuẩn bị hết cái này tới cái kia. Về phần quà cáp thì Đông Quân đã chuẩn bị sẵn, tôi chỉ cần chuẩn bị cho tôi thật tốt nữa là được.

Loay hoay cả buổi trời, vừa facetime cho cái Yến hồi nó xem mặc bộ nào thì đẹp, vừa tắm tấp trang điểm các thứ. Mãi gần sát giờ hẹn tôi mới lon ton chạy ra cổng nhà, Đông Quân đã chờ sẵn từ bao giờ.

Hôm nay tôi mặc váy trắng dài ngang gối, cổ áo quy củ kín cổng cao tường, mặt vốn cũng xinh xắn nên tôi chỉ tô tô trét trét một chút là ổn thỏa. Lúc ngồi vào xe, Đông Quân có chút choáng ngợp nhìn tôi không chớp mắt. Thấy anh ấy cứ nhìn tôi chăm chăm, tôi có chút e thẹn, hỏi:

- Sao anh nhìn em mãi thế?

Đông Quân nghe tôi hỏi, anh ấy khẽ cười, ánh mắt nhìn tôi cũng nhu mì hơn thường khi.

- Cũng không có gì, nhìn em thế này tôi thấy không quen mắt lắm.

Tôi bĩu môi, ngoảnh mặt làm ngơ:

- Anh khen em xinh thì anh chết ngay à?

Đông Quân chột cười lớn, anh xoa xoa tóc tôi, dịu giọng:

- Không đùa nữa, hôm nay em xinh lắm.

Nghe anh khen xinh, tôi lại ngước mặt lên nhìn anh, phản kích tới cực điểm:

- Xinh thật ạ?

Đông Quân gật đầu, khoe môi cong lên thành đường cung rất đẹp mắt.

- Ủ em rất xinh.

Tôi cười tủm tỉm, đây, người yêu tôi phải thế tôi mới chịu.

Xe chạy tầm 15 phút là đến khu biệt thự Đông gia, lúc nhìn thấy hai chữ "Đông Gia" to tướng được khắc uy nghiêm trước cổng biệt thự mà khiến cho tôi có chút khiếp đảm. So về gia thế, tài sản, bề dày của gia tộc thì Trần gia không có cửa so ngang với Đông gia, so kiểu nào thì so Trần gia vẫn kém hơn Đông gia một bậc.

Cổng lớn của Đông gia được bảo mật rất cao, trang phục của nhân viên gác cổng cũng vô cùng uy dũng. Thấy tôi cứ hết tròn mắt rồi lại ngó nghiêng xung quanh, Đông Quân khẽ nắm lấy tay tôi, anh nói nhỏ.

- Em không cần lo lắng như thế đâu, cậu rất dễ tính.

Tôi gật gù đầu cho có lệ, chưa biết cậu có dễ tính hay không nhưng chỉ cần nhìn vào cổng lớn của Đông gia cũng khiến tôi ghen hờn. Hy vọng là cậu dễ tính, chứ nếu cậu không dễ tính thì tôi lại phải khó tính theo cậu mất.

Xe dừng trong sân nhà, Đông Quân xuống trước rồi mở cửa cho tôi xuống sau. Oa, nội thất bên trong biệt thự siêu đẹp, siêu sang trọng luôn, tôi nhìn tới hoa cả mắt.

Lúc tôi đi tới dãy ghế sofa trong nhà thì nhìn thấy một người đàn ông trung niên đang ngồi xem tivi, so về tuổi thì không lớn hơn bác Kiên, nhưng so về tướng thì lại phong độ lịch lãm hơn bác Kiên rất nhiều. Nếu ai đó nhìn kỹ sẽ thấy Đông Quân và ông ấy có vài điểm khá giống nhau.

Thấy bọn tôi đi vào, người đàn ông ấy khẽ quay mặt lại nhìn, trên môi ông ấy cũng nở nụ cười rất tươi.

- Quân, con về rồi hả?

Đông Quân đi tới ôm ông ấy, giọng điệu vui mừng vô cùng thân thiết. Anh hỏi:

- Cậu, cậu khỏe không?

Ồ, người đàn ông này chính xác là cậu của Đông Quân.

Sau khi hai cậu cháu chào hỏi nhau, cậu lại hướng mắt về phía tôi, cười cười rồi hỏi:

- Quân, đây là...

Đông Quân đi lại kéo tay tôi, anh ấy giới thiệu:

- Cậu, đây là Bình An, cô ấy là người yêu của con.

Nghe tới hai chữ "người yêu" lòng tôi sướng muốn tê rần lên, nhưng trước mặt còn có cậu, tôi nên kiềm chế một chút liêm sỉ ít ỏi trong lòng mình lại. Đi tới gần cậu ấy, tôi gật đầu chào hỏi:

- Con chào cậu, con là Bình An, nghe Đông Quân nhắc tới cậu đã lâu hôm nay con mới có dịp gặp mặt. Cái kia... con có mua chút quà biếu, con không biết cậu thích cái gì nên mua theo cảm tính... cậu... cậu đừng chê.

Đông Quân nhìn tôi, anh ấy mỉm cười, như là cổ gấu đi nụ cười. Cậu anh ấy thì nhìn về món quà, ý cười cũng không phải là giả tạo. Nhìn về tôi, cậu vui vẻ lên tiếng.

- Cảm ơn con, tôi đây gặp cậu là vui rồi, không cần quà cáp đâu con.

Tôi thờ phũ trong lòng, ấn tượng lần đầu tiên ra mắt nhà người yêu, xem ra cũng tốt lắm.

Sau khi chào hỏi xong là đến giờ cơm, đáng lý mọi chuyện sẽ thật là tốt đẹp nếu như không có sự xuất hiện của một người...

Trên bàn ăn, cậu với Đông Quân đang bàn về chuyện kinh doanh, tôi thì ngồi cạnh Đông Quân, phía đối diện với anh ấy là một cô gái khá xinh không biết là con cái nhà ai mà để xổng ra rồi chạy tới đây nữa.

Tôi là người mới nên chỉ biết im lặng lắng nghe mọi người nói chuyện, chỉ khi nào cậu hỏi thì tôi mới trả lời một chút.

Thấy tôi ngồi im thin thít này giờ, cô gái đối diện liền lên tiếng hỏi:

- Anh Quân, chị này là bạn gái anh hả? Chả xinh bằng chị em.

Cô gái tên Bích vừa nói vừa cười, tôi nghe mà muốn đâm cho cô ta một phát ghê nộ. Đã vô duyên nhảy vào bữa cơm gia đình của người ta thì thôi đi, này lại còn ăn nói vô duyên hết chỗ chê. Mở miệng ra mà tạo không khí vui tươi thì hãy mở, chứ mở miệng ra mà thấy toàn tạo nghiệp không à.

Đông Quân không trả lời cô ta, còn tôi thì chỉ cười mỉm mỉm chứ không nói gì.

Sau giờ cơm, Đông Quân đưa tôi ra vườn đi dạo cho tiêu thực, tôi vừa nắm tay anh ấy vừa hỏi:

- Cậu sống một mình hả anh?

Đông Quân gật đầu:

- Ừ sau khi mẹ tôi mất thì cậu nuôi tôi, cậu không muốn lấy vợ.

Tôi gật gù đầu, tôi cũng cảm nhận được là cậu rất thương anh ấy. Cái cách cậu nhìn cháu mình, nói chuyện với cháu mình giống y như là hai người bạn lâu ngày gặp lại chứ không phải là cậu cháu. Nghĩ tới đây, tôi lại bất giác nhớ tới bác Kiên...

Tôi dừng trước mặt Đông Quân, mỉm cười, tôi thử hỏi:

- Anh... chuyện của anh với bác Kiên... là như thế nào?

Đông Quân nhìn tôi hồi lâu, tôi biết khi tôi hỏi câu hỏi này, rất có thể anh sẽ không trả lời. Nhưng tôi lại muốn hỏi, tôi thật sự muốn biết một chút về anh.

Thấy anh cứ nhìn tôi không nói, trong lòng tôi có chút thất vọng nhưng cũng không thể vì mình không vui mà ép người khác làm những việc mà người ta không thích.

Tôi nhướn môi cười, khẽ nói:

- Anh không cần nói đâu, em chỉ buộc miệng hỏi vậy thôi.

Đông Quân đột nhiên nắm lấy tay tôi, giọng anh trầm xuống:

- Chuyện ba mẹ của tôi không có gì đáng để nói hết, mẹ tôi mất sớm, tôi sống với cậu, đáng lý tôi cũng không có ba...

Nói tới đây anh ấy lại nhìn tôi thật sâu:

- Tôi biết bác Kiên đối với em rất tốt, em cũng yêu quý ông ấy. Tôi không thích ông ấy là việc của tôi, tôi không muốn vì chuyện của tôi mà khiến em có cái nhìn khác về ông ấy. Nếu ông ấy là người tốt trong suy nghĩ của em thì tôi mong em luôn giữ suy nghĩ ấy. Tôi có thể bị vấy bẩn nhưng em thì không.

Tôi nhìn anh, những lời anh nói luôn có khả năng khiến tim tôi run rẩy. Đã có ai sợ tôi bị vấy bẩn như anh chưa? Tôi nghĩ là chưa...

Anh nói đúng, bác Kiên đối với tôi rất tốt, trong suy nghĩ của tôi bác ấy giống như một người cha một người chú vô cùng yêu thương tôi... Nếu đã không thể trả ơn cho bác thì tôi cũng không nên vì một ai đó mà có suy nghĩ không hay về bác. Đông Quân là Đông Quân, còn bác Kiên mãi mãi là bác Kiên.

Ngước mắt nhìn anh ấy, tôi mỉm cười:

- Vâng, bác Kiên thật sự rất tốt.

Đông Quân vén mấy sợi tóc đang bay loạn xoà tới trước mặt tôi, anh gật đầu, khẽ trả lời:

- Ừ tôi biết.

Hai bọn tôi nhìn nhau rất lâu, gương mặt của anh dịu xuống, ánh nhìn cũng sâu hơn ban nãy rất nhiều. Anh khẽ cúi đầu, môi anh mỗi lúc mỗi áp gần tới môi tôi hơn...

Đang lúc bọn tôi chuẩn bị kiss nhau thì...

- Anh Quân, anh định hôn con mèo này à?

Từ đâu trong bụi rậm, con kì đà Ngọc Bích nhảy cái ù ra kéo tay Đông Quân ra khỏi tay tôi, cô ấy kênh kiệu nhìn tôi rồi lại đồng dục nói to:

- Ở Đông gia đâu phải ở ngoài đường mà để cho cô ngang nhiên dụ dỗ hôn hít anh Quân như vậy hả?

Mẹ nó, chỗ đang tình cảm lãng mạn của bọn tôi thì cô à lại nhảy ra cản trở. Vừa nói tôi là con mèo vừa chỉ trỏ bảo tôi dụ dỗ? Tôi dụ dỗ người yêu của cô ta chắc?

Tức anh ách trong bụng nhưng cũng không dám làm càn, dù gì đây cũng là Đông gia chứ không phải là Trần Đồ nhà tôi. Tôi cố trung gương mặt hoà đồng hết mức ra nhìn cô à, nói lời thật dịu dàng:

- Em gái ơi, chắc có gì đó hiểu lầm ở đây...?

À Bích vừa chống nạnh vừa sung sĩa:

- Tôi nói cô đó, là cô. Ai cho cô đụng tới anh rể của tôi?

Không đợi cô ta nói tới câu thứ hai, Đông Quân liền lên tiếng, anh quát:

- Bích, cô im đi được chưa?

Ngọc Bích bị quát, cô à cau có không vui.

- Anh Quân... sao anh mắng em?

Đông Quân không trả lời, anh liếc mắt nhìn cô ta rồi đi tới kéo tay tôi, anh nói với tôi.

- Mặc kệ cô ta.

Tôi lập tức gạt đầu, tôi cũng không muốn quan tâm tới cô à chút nào đâu.

Mặc cho Ngọc Bích giậm chân ông ọ các kiểu, Đông Quân vẫn cứ nắm tay tôi mà đi. Đối với mấy cô em, cô bạn hàng xóm giống như vậy, tôi không lấy gì làm lạ cả. Xem phim gặp đầy tình cảnh y chang như vậy, tôi chả dại gì tức tối suy nghĩ chỉ cho một người. Những mà nghĩ lại, khi này à Bích mắng tôi là cướp "anh rể" của cô à... liệu có gì đó mờ ám không nhỉ?

Khẽ kéo tay Đông Quân, tôi hỏi:

- Anh... sao Ngọc Bích lại kêu anh bằng "anh rể"?

Đông Quân nhìn tôi, anh cười nhẹ:

- Em cũng quan tâm à?

- À ừm... em tò mò... em thật sự tò mò thôi.

- Thì tôi cũng không có nói là em có ý khác.

Môi tôi hơi mím lại, mặt cũng bắt đầu có dấu hiệu đỏ dần lên...

Thấy mặt tôi đỏ lên, Đông Quân lại xoa xoa tóc tôi, anh cười lớn tiếng:

- Lúc đó đều là trẻ con, cô ta cứ lơ đãng theo tôi mãi, cô ta hỏi tôi sau này sẽ cưới cô ta hay là cưới chị cô ta. Tôi trả lời cho có là chị cô ta để cô ta thôi làm phiền, thế là cô ta tin thật cho tới bây giờ.

Nghe thế tôi lại càng tò mò:

- Thế chị... của cô ta đâu? Là ai?

- Lấy chồng và sinh con rồi, con của chị ấy năm nay đã lên lớp 3.

Wow... tôi cứ tưởng là một câu chuyện thanh mai trúc mã rất cầu huyết nhưng cuối cùng lại thành ra vô cùng lãng xẹt thế này sao?

Thấy tôi trầm ngâm, Đông Quân liền kéo tay tôi đi vào trong, anh cười nói:

- Em không cần suy diễn làm gì, chuyện này không có gì đặc sắc như em đang nghĩ đâu. Tất cả đều là do Ngọc Bích tự biên tự diễn, chị cô ta cũng không hề biết chuyện này. Em biết đó, người ta thích tôi, tôi cũng không ép người ta đừng thích tôi được. Tôi vô năng.

Ồ, xem cái mặt đắc chí của anh ấy kia kìa... gớm, giờ tôi mới biết là mặt anh cũng dày không kém gì mặt của tôi đâu cơ đấy.

Buổi ra mắt cậu của Đông Quân diễn ra vô cùng ấm áp và thuận lợi, lúc tôi về cậu còn bảo tôi phải thường xuyên ghé thăm cậu. Khỏi nói cũng biết là tôi vui đến nhường nào rồi, vui tới mức tôi về đi ngủ mà tôi cũng cười tươi như hoa. Riêng chuyện của Ngọc Bích, tôi thật sự không để tâm lắm, chẳng hiểu sao tôi lại thấy cô ta rất là vô hại.

Sáng sớm, tôi vẫn dậy đi làm như bình thường, dạo gần đây Đông Quân cũng không về Trần Đồ thường xuyên, chỉ dịp cuối tuần anh mới ghé qua ăn cơm tối với nội. Đông Quân và Huy Lập bọn họ vẫn gặp mặt nhau bình thường, chỉ có điều không ai nói với ai câu nào, bước ra khỏi phòng khách thì mặt người nào người nấy đều lạnh như mùa đông có tuyết phủ. Về chuyện này, tôi cũng không dám bình luận gì thêm, anh em nhà người ta, tôi lấy quyền gì mà can thiệp.

Chuyện về lão K, dạo gần đây không có thêm một chút manh mối gì...

Vẫn như thường lệ, sáng sớm sau khi cho bọn nhỏ ăn xong thì tôi mới bắt xe buýt đi làm. Lúc ra gần đến cổng, tôi vô tình gặp được bác Liên với chị Vân cũng đang đi ra xe. Thấy tôi,

bác Liên khẽ cười:

- An, con đi làm à?

Tôi gật đầu, dịu giọng:

- Vâng bác.

- Có cần bác đưa con đến công ty không?

Nghe bác ấy có ý giúp, tôi liền từ chối:

- Dạ thôi không cần đâu bác, công ty cũng gần con đi xe buýt là được rồi. Bác với chị Vân cứ đi trước đi, đừng lo cho con.

Thúy Vân nghe tôi nói thế, chị ấy cũng lên tiếng:

- Chị với đi không gấp lắm, đưa em đến công ty rồi đi cũng được mà An.

Tôi định lên tiếng từ chối lần nữa, chưa kịp nói thì bác Liên đã vỗ vỗ tay chị Vân, giọng hiền lành vô cùng.

- Thôi Vân, Bình An nó quen đi xe buýt rồi, con đừng ép em nó. Với lại chỗ nhà thiết kế này khó lắm đi mới hẹn ông ấy được, đừng nên tới trễ.

Tôi mím môi, không trả lời cũng không thể hiện ra biểu hiện gì không đúng với không khí.

Thúy Vân dường như cảm thấy ngại, chị ấy nhìn nhìn tôi, giọng bắt đầu dẽ:

- Chị xin lỗi em nha An, định đưa em đi làm mà... em thông cảm, nhà thiết kế áo cưới Vũ Luis này rất khó tính...

Tôi cười nhẹ:

- Không sao, em cũng không cần hai người đưa em đi. Em đi xe buýt quen rồi, chị và bác cứ đi trước đi.

Nghe tôi bảo không cần bọn họ phải đưa tôi đi, mặt bác Liên đang cười tươi cũng từ từ hơi tối sầm lại. Thấy bác ấy như vậy, tôi lại càng phải nói tiếp:

- Vậy bác và chị đi thông thả, con đi đón xe trước đây ạ.

Nói rồi tôi cũng không chờ bọn họ lên tiếng thêm, liền đeo túi lên vai rồi quay mòng đi hiền ngang ra cổng. Tôi thấy đâu có cần phải ngồi trên xe của bà ta đâu mà bà ta phải già bạn già bệu. Được thêm cô con dâu tương lai cũng hợp ý quá chừng, đã biết tôi và bà ta không ưa nhau lại còn mời mọc. Nhưng có điều, Thúy Vân nói đi hẹn gặp nhà thiết kế Vũ Luis... bọn họ là đi may váy cưới thật à?

Đồng Quân giúp tôi cử vệ sỹ bảo vệ cho bác Khang được hai tuần thì mọi việc liền trở nên êm xuôi. Tôi không có ý kêu vệ sỹ về nhưng bác Khang cứ nằng nặc bảo tôi để bọn họ về đi, có bọn họ đi theo bác không được tự do thoải mái cho lắm. Bác cứ nhất quyết như thế nên tôi cũng đồng ý nghe theo bác, thật ra cho rút người về cũng là vì trong hai tuần qua không có ai cũng không có chuyện gì khả nghi xảy ra với bác Khang cả. Nhưng nói gì thì nói, tôi cũng cảm thấy có chút lo nên dù có cho vệ sỹ rút về thì tôi vẫn để một người ở lại để bảo vệ cho bác, có điều tôi giấu bác ấy mà thôi.

Chiều hôm nay, tôi lại tới Đông gia thăm cậu Tuấn, cậu của Đồng Quân. Đáng lý là tôi với Đồng Quân sẽ cùng cậu ăn bữa cơm thân mật như lần trước nhưng vì giữa chừng cậu có việc gấp nên phải đi, cậu hẹn bọn tôi lần sau cậu sẽ bù.

Tôi với Đồng Quân sau khi ăn cơm tối xong thì đi dạo, cũng y như lần trước, cô nàng Ngọc Bích cũng giữa chừng nhảy ra phá đám bọn tôi. Lần này tôi quyết không để cô ta làm điên làm khùng nữa.

Đi dạo hai người thì nhảy ra thêm một người, Đồng Quân không thích cô ta nên kêu cô ta về. Nhưng công nhận cô ta lý như trâu ý, nói thế nào cũng nhất định không chịu về. Tôi cũng không thể đánh không thể mắng cô ta nên chọn cách đi về luôn cho khỏe thân. Nhưng về thì về, tôi cũng muốn dẫn mặt Ngọc Bích một chút mới thỏa lòng tôi.

Tôi với Ngọc Bích cùng đứng đợi Đồng Quân lấy xe, đứng nhìn trời cao đầy sao, tôi chợt nhớ tới một câu mà cái Yến đã từng nói. Quay sang nhìn Ngọc Bích, thấy tôi nhìn, à cười khinh, giọng chua lét:

- Chị nhìn tôi cái gì?

Tôi cười cười, khẽ hỏi:

- Tự dưng tôi quên bưng cái câu thành ngữ này, cô nhắc cho tôi nhớ được không? Gắn mực thì đen... rồi sao nữa ấy nhỉ?

Ngọc Bích cười hô hô, cô ta vênh cái mặt cười như muốn phi nhỏ vào mặt tôi.

- Bối tôi nói đúng mà, ngực to thì óc teo. Gắn mực thì đen, gắn đèn thì sáng... có nhiều đó mà cô cũng không biết. Người ít học như cô mà cũng quen được anh Quân á hà, chắc lại dùng chiêu trò gì chứ gì? Hừ.

Thấy cô ta xía xói, tôi cũng không cự cãi, nhìn thấy xe của Đồng Quân đang dần đến gần, tôi mới đi sát tới chỗ cô ta, tôi cười hiền lành.

- Phải không nhỉ? Có phải là gắn mực thì đen, gắn đèn thì sáng không?

Ngọc Bích lại cười hí hớ, cô à phản kích:

- Bình An, cô bị kém trí tuệ à?

Tôi im một chút, nhìn thẳng vào mắt của cô à, tôi nói nhỏ đủ cho tôi với cô à nghe, tôi nói bằng giọng đanh thép nhất có thể.

- Phải nói thế này mới đúng nè cô em, gắn mực thì đen... còn gắn bô tao... tao đập chết mẹ... Đây, phải như thế mới đúng em nhé!

Ngọc Bích sững sốt khi nghe tôi cảnh cáo, cô ả nhìn tôi, mắt tròn tròn lên kinh hoàng. Tôi thì lại thích chí cười rạo rờ, đấy, mấy còn yêu nhèn nhện không biết điều là phải cảnh cáo cỡ đó mới vừa.

Tôi vừa nói xong thì xe của Đông Quân cũng vừa chạy tới, tôi lại quay về với gương mặt thân thiện, khẽ vẫy tay, tôi cười:

- Chị về nhé Bích.

Cô ả Ngọc Bích giậm chân đùng đùng, cô ả gào ầm lên:

- Anh Quân, con An nó đòi đánh chết mẹ em đó... anh Quân...

Đông Quân ngồi trong xe nghiêng đầu nhìn tôi, tôi lại vờ meo máo:

- Em.. em có đòi như vậy bao giờ đâu... Bích này... sao em lại nói oan cho chị?

Ngọc Bích tức tối nhảy tới nhảy lui:

- Anh Quân... nó đòi đánh chết mẹ em... là đánh di Thủy của anh nếu như em còn đi theo anh đó. Con người nó mất dạy như vậy, anh đừng có tin nó, nó lừa anh để lấy tiền của anh thôi.

Tôi cười thâm trong lòng, tôi đây mà cần đi lừa người để lấy tiền à? Là "người đàn ông trong mộng" của cô tự ý dâng tiền cho tôi thì có.

Bên trong thì tôi cười nhưng bên ngoài lại meo máo ní non:

- Anh, anh có nghe em nói như vậy không?

Đông Quân nhìn tôi, môi anh mím lại, anh cười lắc lắc đầu:

- Không.

Đợi anh trả lời xong, tôi liền quay sang Ngọc Bích:

- Đó, anh Quân cũng đâu có nghe đâu em... em đừng có đổ oan cho chị như vậy.

Ngọc Bích giận tôi đỏ mặt, mặc cho cô ả bùng càng gào thét thì tôi cũng không nói thêm gì. Đông Quân đã nhắm mắt mở mắt cho tôi làm cần thì cô ả Ngọc Bích kia là cái khà gì kia chứ!

Chiếc xe hơi sang trọng từ từ chạy ra khỏi cổng lớn của Đông gia, mặc cho có một cô gái đang nhúng nhảy điên loạn bên trong không ngừng la hét.

Xe chạy được một đoạn, Đông Quân lại quay sang hỏi tôi.

- Em nói gì với cô ta vậy?

Tôi nhún vai, cười hề hề:

- Em có nói gì đâu, bọn em chỉ là rảnh rồi thảo luận một chút về thành ngữ tục ngữ thôi mà.

- Thật không? Tôi không nghĩ là như vậy đâu.

Tôi bừa bãi, lờ mờ anh ấy mấy phút:

- Thế anh nghĩ em nói gì, anh sợ em làm em gái bé nhỏ của anh sợ à?

Đông Quân gõ gõ ngón tay lên vô lăng, anh cười nhẹ:

- Không. Em có làm gì thì nhẹ tay chút, tôi nghe đi nói thần kinh của cô ta hơi yếu...

Khoé môi tôi xém chút co giật, không biết là nên tự hào hay nên suy nghĩ lại về bản thân tôi nữa đây? Gì mà thần kinh cô ta hơi yếu, tôi có dám làm gì ai đâu?

Hừ!

Sáng của mấy ngày hôm sau.

Tôi đến công ty với một bên mắt bị mèo cào, chán đời MiMi, kể từ hôm bị gãy chân tới giờ em ấy có khuynh hướng hơi mạnh bạo. Không biết tôi có làm em ấy đau ở đâu không mà lại bị em ấy cào lên mắt không thương xót.

Vừa lau lau mắt, tôi vừa xuyết xoa, MiMi trông yếu đuối thế mà cào người ta cũng mạnh không kém gì mèo Heo mập ***.

- Cũng đau phết đấy chứ nhỉ?

Đang lăm nhăm một mình thì cửa phòng Đông Quân mở ra, tôi nghe tiếng động liền ngược lên nhìn về hướng của anh ấy. Quái, bình thường anh ấy ít khi nào đi ra ngoài khi đang làm việc, hôm nay lịch trình cũng không có... chả nhẽ anh ấy muốn đi đâu à?

Tôi ngờ vực nhìn về phía Đông Quân, thần sắc gương mặt anh ấy hình như không được bình thường cho lắm. Chẳng hiểu sao trong lòng tôi lại sinh ra một loại cảm giác hồi hộp khó tả, hồi hộp tới mức tim cũng đập liên hồi.

Đông Quân đi tới trước mặt tôi, anh nhìn tôi thật lâu, khoé môi giật giật tới mấy lần... Lòng tôi tự dưng lại nóng như lửa đốt, tôi đứng bật dậy, hỏi gấp:

- Anh... có chuyện gì vậy anh?

Đồng Quân áp úng, đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ấy áp úng tôi như vậy...

Ngay lúc tôi định hỏi xem có chuyện gì thì anh đã nhanh miệng nói trước, nhưng mà... từng câu từng chữ mà anh nói ra nó giống như những mũi dao nhọn hoắt đâm vào cõi lòng tôi tới chảy máu không ngừng...

- Bác Khang.. ông ấy chết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Lúc tôi chạy tới nhà bác Khang đã là chuyện quá muộn rồi..

Vẫn căn nhà cũ cấp 4 nhỏ tí nằm tách lập với đô thị xa hoa, lúc tôi đến, vệ sỹ của Đồng Quân đang canh giữ rất nghiêm ngặt. Đi vào bên trong, xác bác Khang nằm ngay đơ trên nền nhà, tay vẫn nắm chặt một góc giấy nhỏ. Tôi không khóc, tôi nhìn tới không thể khóc được...

Mới hôm qua bác vẫn còn gọi cho tôi, bác bảo thêm ăn lẩu ếch, tôi có hứa với bác tới nay tôi sẽ mua cho bác ăn... giờ thì..

Tôi bước từng bước thật chậm đi tới thi thể của bác, tôi khẽ kêu lên một tiếng thật nhỏ:

- Bác Khang ơi.. Tiểu An của bác tới rồi nè...

Không có câu trả lời..

- Bác ơi... bác Khang ơi...

Khoé mắt tôi đỏ ửng, nước mắt rung rung như trực trào rơi xuống. Tôi quỳ xuống ôm lấy thi thể lạnh lẽo của bác, nước mắt bắt đầu rơi xuống không ngừng...

- Tình dậy với con đi bác ơi, con tới rồi đây... bác ơi, tình dậy đi bác... bác ơi...

Tôi gọi bác trong tiếng nấc nghẹn ngào, gọi tới khi cổ họng khô khốc không cất lên được mới thôi không gọi nữa. Bao nhiêu ký ức kỷ niệm giữa tôi và bác lại bắt đầu ủa về... Lúc còn nhỏ, tôi thì sốt, mẹ Nhung thì có ca cấp cứu, tôi còn nhớ bác Khang bông tôi đi quanh quần trong phòng tới 2,3 giờ sáng. Tôi thì khóc mếu mếu, bác hết hát ầu ơ lại chuyển qua hát con gà con vịt... Có lần tôi đi học, bị cô giáo phân biệt đối xử vì không có ba, bác Khang một mình lên mắng cô giáo rồi xin cho tôi chuyển trường...

Tôi khẽ hít một hơi rồi nhìn xuống gương mặt yên tĩnh của bác đang nằm "ngủ ngon" dưới nền nhà... thế là hôm nay... bác của tôi có thể ngủ yên giấc rồi...

- ầu ơ ví dầu... ầu ơ...

Tôi vừa hát vừa nấc nghẹn ngào, ngày xưa ấy... bác cũng ru tôi ngủ như thế này...

Tôi ôm bác Khang vào lòng, ôm lần cuối cùng trước khi từ biệt...

- Con còn nhớ bác ru con ngủ, ngày hôm nay, con ru bác ngủ nhé bác ơi...

Tôi không biết phải diễn tả cảm xúc của tôi lúc này như thế nào nữa, nhưng chỉ cần nghĩ đến sau này sẽ không còn ai gọi cho tôi nhắc tôi ăn uống đều độ, không có ai đón tiếp mỗi khi tôi đi đâu đó về... càng không có ai, không có ai kêu tôi là Tiểu An của bác nữa cũng đủ khiến cho tim tôi đau tới rí mấu...

Đồng Quân từ sau lưng đi tới, anh ôm lấy vai tôi, khuyên giải:

- An... bác ấy đi rồi...

Tôi gạt gạt đầu, nước mắt từ khóe mi lại bắt đầu rơi xuống.

- Vâng... bác đi rồi... bác mệt rồi anh ạ...

Đồng Quân chắc là đang nhìn tôi, đột nhiên tôi nghe anh cất tiếng hỏi, giọng vô cùng lo lắng:

- An... mắt em... mắt em bị sao vậy?

Nghe anh hỏi, tôi mới bàng hoàng ngược mặt lên nhìn anh, nước mắt còn sót lại rơi bộp xuống tay... nhìn giọt nước màu hồng hồng vừa rơi xuống... máu... tôi khóc ra máu sao?

Vội vàng đưa tay lau lau trên mắt, vô tình đụng trúng vết thương bị MiMi cào khi sáng, tôi vô thức hiểu ra vấn đề. Tôi lau thêm vài lần nữa rồi khẽ nói:

- À à không sao đâu, mắt em bị thương nên mới như thế... không sao đâu... không sao đâu...

Đồng Quân đưa tay lên lau đi nước mắt còn đọng lại trên má tôi, giọng anh dịu dàng:

- Ủ, không khóc nữa, không được khóc nữa.

Tôi khẽ gạt đầu rồi nhìn về bác Khang... không khóc, không được khóc nữa. Người ta nói, khóc nhiều thì người chết sẽ đau lòng mà không đi thanh thân được...

Tôi mím môi, cổ họng dòng lệ đang chuẩn bị rơi xuống... cúi người tôi hôn lên trán bác Khang... hôn lần cuối từ biệt...

- Bác Khang ơi... yên nghỉ bác nhé!

Việc bác Khang bị giết chết, Đông Quân không báo công an, anh cho mời cảnh sát Tài về chỉ đạo người của anh khám nghiệm hiện trường tìm thêm manh mối. Sau khi xác định nguyên nhân cái chết của bác Khang, tôi và Đông Quân làm lễ tang cho bác tại nhà tang lễ thành phố, những người thân quen đều đến viếng đông đủ.

Lý do tôi không muốn báo cảnh sát là vì sợ bên phía cảnh sát sẽ yêu cầu khám nghiệm tử thi để điều tra thêm về nguyên nhân cái chết của bác. Có thể cho là tôi ích kỷ đi nhưng tôi không muốn trên cơ thể lành lặn của bác tự dung lại có vết mổ xẻ. Ngày xưa bác từng nói với tôi, nhìn mấy thi thể được đẩy vô nhà xác mà còn bị mổ xẻ để điều tra... bác xót dùm họ dữ lắm. Nếu đã biết chính xác bác bị đập đầu vào cạnh tủ rồi dẫn đến mất máu mà chết thì không có cần điều tra thêm nữa đâu.

Đám tang của bác không quá lớn, người để tang cũng chỉ có mình tôi vì bác không có vợ con gì cả. Trần Đô đích thân bác Kiên với Huy Lập đi viếng, có cả Thúy Vân cũng đi theo. Đông gia, cậu Tuấn không đi được nhưng có cử đại diện là bác quân gia thân tín đi viếng, nhiều đồ cũng đủ thể hiện sự kính trọng của cậu ấy dành cho người thân của tôi. Bạn bè tôi, bạn bè của bác Khang đều có mặt đông đủ, duy chỉ có bác Tý là tôi không thấy mặt...

Bác Khang được chôn cất trong khu mộ của chùa, tôi lập một bàn thờ nhỏ cho bác, nơi mà hai mẹ của tôi đều đang ở đó...

Sau tang lễ của bác một tuần, tôi mới có thể đi làm trở lại.

Ngã người ra sau ghế sofa, tôi thở dài mấy hơi mệt mỏi. Tôi giờ mảnh bìa giấy cũ màu lên cao quá đầu, lại ngắm nghía hình ngôi sao bị phai màu in trên đó. Bác Khang tới chết vẫn giữ chặt mảnh giấy này trong tay... rốt cuộc nó là cái gì?

Đông Quân đi tới ngồi gần tôi, tên Tú thì ngồi phía đối diện. Anh ta vừa cầm túi zip nhỏ bên trong có một cục áo sơ mi màu đen, vừa nhìn tôi rồi hỏi:

- Cái cục áo này không phải của bác Khang... vậy là của hung thủ?

Nghe tên Tú nói, tôi liền ngồi bật dậy, gật gật đầu:

- Tôi cũng nghĩ giống anh.

Đông Quân nhìn tôi, anh vừa vuốt tóc tôi vừa phân tích:

- Mặc dù trong nhà có mất vài thứ cũng có giá trị nhưng tôi lại không nghĩ là giết người cướp của. Vệ sỹ của tôi là bị vạ cổ mà chết, tức người ra tay cũng không phải người thường, ít nhất hẳn ta có võ. Khoảng sân trước nhà cũng tìm được rất nhiều dấu chân ngang dọc khác nhau, điều này cho thấy có rất nhiều người đột nhập vào nhà của bác Khang trước lúc bác ấy chết. Có điều, dù là nhiều người nhưng vẫn không để lại bất cứ manh mối hay là dấu vân tay nào, cho thấy bọn họ là một tổ chức chuyên nghiệp hoặc có cơ cấu đào tạo giống với đội vệ sỹ chuyên nghiệp...

Dừng một chút, Đông Quân lại quay sang hỏi tôi:

- Cái cục áo thì không bàn tới nhưng về mảnh giấy bìa kia... em nhớ lại xem em từng thấy nó bao giờ chưa?

Nghe anh hỏi, tôi lại giờ một góc giấy bìa cũ lên nhìn, thật sự tôi thấy nó rất quen nhưng cụ thể thấy ở đâu thì tôi không nhớ rõ lắm..

- Trí nhớ của em luôn vô cùng tốt, không có khả năng em nhìn kỹ rồi mà lại không nhớ được. Cái góc bìa này em chắc chắn là đã nhìn thấy nhưng còn về hoàn cảnh nào... để em nhớ xem. Những chuyện từ năm em 7 tuổi đến giờ em vẫn nhớ rất rõ, 7 tuổi là vào lớp 1... vậy nếu ký ức mơ hồ nửa nhớ nửa không kiểu này thì rất có thể là vào khoảng thời gian xa hơn nữa, tức là vào trước khi em 7 tuổi..

Tên Tú lắc đầu:

- Trước lúc 7 tuổi, tức là từ 3 tuổi tới 6 tuổi, thật sự còn nhỏ lắm, tôi không nghĩ là cô có thể nhớ ra được. Trí nhớ có siêu phàm thì cũng không nhớ rõ những việc xảy ra lúc họ 3 tuổi đâu, 3 tuổi là quá nhỏ.

Tôi nhìn về anh ta:

- Cũng có thể là 5 hoặc 6 tuổi gì đó... tôi cũng không chắc nhưng tôi hy vọng tôi có thể nhớ ra được chút gì đó.

Đông Quân xoa xoa tóc tôi, anh khẽ nói:

- Nhớ được thì nhớ không nhớ được thì thôi, em không cần quá sức.

Tôi nhìn anh, may là còn có anh ở bên cạnh tôi lúc này..

Phía bên kia, điện thoại của tên Tú reo lên, tôi thấy anh ta bắt máy với tâm trạng vô cùng lo lắng. Anh ta xin phép đi ra ngoài nghe điện thoại, nghe đâu là mẹ mẹ gì đấy. Có chút tò mò nên tôi quay sang hỏi Đông Quân:

- Anh, Tú bị sao vậy?

Đông Quân nhìn về phía cửa, giọng anh cũng trầm xuống:

- Di bị bệnh nặng, mấy hôm nay cậu ấy cũng vất vả đủ việc.

- Mẹ của Tú à?

Đông Quân gật đầu:

- Ủ, sau khi ba cậu ấy mất, mẹ cậu ấy cũng ngã bệnh. Bệnh tình mỗi ngày một nặng, tính tới nay cũng đã hơn 4 năm.

Tôi khẽ thờ dài, hèn gì tôi thấy tên Tú dạo này ít tới công ty, hy vọng là mẹ anh ấy sẽ không sao. Cái cảm giác mất đi người thân... tôi thật sự không muốn bạn bè của tôi cũng phải chịu cảnh giống như tôi vậy...

Chợt nhớ tới chuyện gì đó, tôi mới quay sang Đông Quân, tôi khẽ nói:

- Anh, cuối tuần về thăm bà nội nhé, sáng này bà có nhắc về anh đấy.

Đồng Quân nhìn tôi, mắt anh cũng hơi híp lại, anh khẽ cười:

- Ủ, tôi biết rồi.

- À khoan còn chuyện này, anh có thể giúp em điều tra một người hay không?

Anh nhìn tôi bằng ánh mắt nghiêm nghị, anh cất giọng hỏi:

- Là ai?

Tôi cau mày, nói rõ ràng từng chữ:

- Bác Tỷ, bạn thân của bác Khang.

Ở Trần Đô cũng có tin tức mới, tôi nghe nói Huy Lập chuẩn bị cưới Thúy Vân vào cửa. Tin này trong Trần Đô đã âm ỉ suốt một tuần qua, mà bên Hà gia mẹ của Thúy Vân cũng có quá Trần Đô vài lần. Xem ra, chuyện hôn sự này là chính xác thật rồi. Nếu đúng là như vậy, tôi cũng mừng cho cậu Lập, Thúy Vân là cô gái đủ nét na đủ thông minh, mặc dù chị ấy có đôi nét giống bác Liên... nhưng không sao, chỉ cần chị ấy yêu thương cậu Lập là đủ.

Vừa đi làm về, tôi lại đụng mặt Vân Trúc. Cô ta thấy tôi đang đi về phòng, không hiểu nghĩ gì liền chạy tới kiểm chuyện.

- Ô ồ, Đồng Quân không về cùng cô à?

Nghe cô ta hỏi, tôi mặt mũi nên phớt lờ vờ như là không nghe.

Thấy tôi bỏ đi, cô ta lại cố tình kéo tay tôi lại, vừa kéo vừa tranh thủ câu vài phát, miệng thì xinh mà lời nói thì xấu xí:

- Cô bị điếc à mà không trả lời? À chắc là chia tay rồi chứ gì? Cũng phải, Đông gia làm sao dám chứa chấp thứ rác rưởi như cô chứ.

Cô ta nói xấu tôi là chuyện của cô ta nhưng nếu cô ta đụng tay đụng chân với tôi thì lại là chuyện khác.

Vân Trúc kéo tay tôi, tôi lại xoay tay vặn ngược lại tay cô à, tôi gằn từng chữ:

- Cô như con đĩa dói vậy, vừa dơ bẩn vừa ghê tởm.

Vân Trúc tất nhiên là đau, cô ta la oai oái, vừa la hét vừa nhảy tung tung lên giữa sân. Tôi vốn chỉ muốn cảnh cáo cô ta một chút chứ cũng không có ý muốn hại cô ta, nên khi nghe cô ta hét lên tôi cũng thôi không vặn tay cô ta nữa.

Mặc cho Vân Trúc gào lên kêu đau, tôi vẫn cứ bước đi như là không hay biết gì. Nhưng vừa đi chưa được mấy bước, đã bị một giọng phụ nữ xa lạ kêu lại, nghe qua còn thấy không vui về gì cho lắm.

- Cô kia, đứng lại.

Theo quán tính tôi xoay người, đối diện phía tôi có hai người phụ nữ đang đi tới, một là bác Liên, người còn lại... hình như là bà chủ lớn của Hà gia.

Đúng như tôi dự đoán, Vân Trúc thấy người phụ nữ kia đến gần, cô ta liền ồng ẹo đi tới khóc lóc kể lể, vừa gọi mẹ vừa gọi cha nghe thật là nhức đầu.

Sau một hồi nghe Vân Trúc khóc náo, bà Kiều, mẹ của chị em Vân Trúc liền hướng về phía tôi mà định tội.

- À thì ra đây là Bình An, lần trước đánh Vân Trúc chắc cũng là cô đứng không?

Tôi nhìn cái kiểu khinh người của bà ta mà khiến tôi phát ghét, đang định hùng hồn "ừ" một tiếng thì bác Liên kể bên liền dịu giọng giảng hoà.

- Chị Kiều, chuyện lần đó đều là lỗi của Bình An, tôi thay mặt con bé xin lỗi chị với Vân Trúc.

Tôi cười thầm trong lòng, tôi có cần bà ta xin lỗi đâu, tôi có lỗi gì à?

Bà Kiều nghehnh cái mặt cười khinh nhìn nhìn tôi:

- Chị Liên, người có lỗi là người khác chứ không phải là chị, có xin lỗi cũng nên để cô bé ấy lên tiếng. Xem nè, Trần gia có Thanh Nga lễ phép thì lại có một Bình An... tệ hại.

Tôi nghe mà giận muốn tím người, đúng là rác trên đầu mình thì không thấy, chỉ chăm chăm soi rác trong nhà của người ta. Con gái của bà ấy thì tốt quá, tốt tới mức ói.

- Dạ đúng rồi, phải để Bình An tôi xin lỗi mới đúng... Xin lỗi vì chưa bẽ gãy chân cô ta như tôi đã cảnh cáo ấy.

Cả bà Liên, bà Kiều đều trở mặt nhìn tôi, vẫn là bà Liên nhanh miệng hơn cả.

- Bình An, con ăn nói cái kiểu gì vậy? Ai dạy cho con cái thói hỗn hào này?

Tôi nể mặt bác Kiên nên không muốn đôi co với bà Liên, nhưng có điều không có bà Liên thì lại nhảy ra một bà Kiều hung hăng gấp bội.

Mẹ con Vân Trúc nhìn về phía tôi, bà mẹ sừng sĩa cái mặt lên như mới bị ai giật tiền.

- Lần trước nghe con bé Trúc kể tôi cũng giận lắm chứ, nhưng nghĩ lại chắc là có gì đó hiểu lầm nên mới nhịn xuống mà bỏ qua. Lần này chứng kiến tận mắt cảnh cô vặn tay con gái tôi, đã còn đồ rồi mà còn già mồm cãi láo... nếu đã thế thì đừng trách Hà gia tôi không nể mặt Trần gia.

Tôi cười nhạt:

- À tôi nhớ không nhầm thì lần trước là Đông gia đứng ra bảo vệ Bình An tôi chứ không phải là Trần gia. Chính quản gia nhà họ Hà cũng mong tôi bỏ qua cho nhị tiểu thư nhà bà mà không kinh động tới đại thiếu gia của Đông gia. Thế nào, Vân Trúc không mách cho bà kỹ càng à? Bà muốn lật chuyện à? Vậy được. Tôi cùng bà tới Đông gia lật chuyện, đi.

Nghe tôi nhắc tới "Đông gia", gương mặt huênh hoang của bà Kiều từ từ cũng sạm màu lại. Tôi biết là bà ta ngại đụng tới Đông gia nhưng dù cho có ngại, bà ta cũng muốn bắt chẹt tôi cho bằng được mới thôi.

- Bỏ qua chuyện lần trước, còn lần này... cô vận tay ngọc ngà của con gái tôi thì cô giải thích thế nào? Cô là đứa không cha không mẹ, tay chân cô có sứt mẻ cũng là chuyện của cô nhưng con gái tôi là thiên kim tiểu thư da dẻ hồng đào, để cho tay chân con bé có sẹo... cô đền bù được không?

Tôi lại cười tới chảy nước mắt, khiếp.

- Tôi không cha không mẹ nhưng tôi vẫn là con gái của họ, nếu họ còn sống thì con bà đã văng cả hàm răng đi rồi. Con bà chửi tôi rồi cấu véo tay tôi thì được còn tôi trả đòn lại thì không được à? Bà là mẹ cô ta, bà còn sống nên còn hung hăng mắng chửi tôi được chứ ba mẹ tôi chết cả rồi... bà đừng để người chết nửa đêm cũng tìm bà hỏi tội.

Bà Kiều giận tới xanh mặt, bà ta gằn từng câu:

- Cô? Đâu ra một cô gái hỗn hào mất dạy như cô đây? Nếu Trần gia không dạy cô được thì để tôi thay họ dạy cô.

Mụ Kiều vung tay lên cao định tát tôi, tôi phản xạ nhanh không kém liền giơ tay chặn tay mụ ta lại. Giữ chặt tay mụ ta, tôi đẩy một phát khiến mụ ta chao đảo. Tôi cười lớn:

- Bà lấy quyền gì đánh tôi? Tôi đây chỉ có một mẹ thôi, bà muốn làm mẹ tôi à? Bà tuổi gì đủ đức độ mà làm mẹ tôi?

Thấy mụ Kiều bị tôi hất ngã, bà Liên liền cao giọng quát to:

- An, con quá đáng lắm rồi đó. Bác Kiều dù sao cũng là bậc trưởng bối, con hành xử như vậy là làm mất mặt Trần gia. Con mau xin lỗi một tiếng, nếu không... nếu không con đừng về Trần gia này nữa.

Tôi giận tới thẹn, nhìn về phía bà Liên, tôi nói dứt khoát:

- Bác thì lúc nào cũng thiên vị cho bọn họ, là con này, là con bị mắng, là con bị tổn thương tình thân đây này. Bác không cần đuổi khéo, chỉ cần bác Kiên lên tiếng con tự khắc rồi đi. Còn bà ta, bà ta là người của Hà gia không có quyền lên tiếng abc ở đây. Nếu muốn người khác đối xử tử tế với mình thì mình cũng nên tử tế với họ. Đừng nghĩ có chút quyền thế mà ép người. Bà ép tôi à? Ép thử xem ai ra bà trước?

Nói rồi tôi quay móng rồi đi, có ở lại thì cũng chỉ mình tôi chịu thiệt. Bà Liên vuốt đuôi mụ Kiều, mụ Kiều thì bênh con vô tội vạ... chán chẳng buồn cãi nhau nữa.

Bước nhanh về phía trước... khoe mắt tôi tự dung cay cay... ước gì tôi có mẹ... tôi mà có mẹ thì người ta đã không dám gây chuyện với tôi hết lần này tới lần khác...

Chuyện gây nhau với bà Kiều trong Trần Đô ai ai cũng biết, bác Kiên cũng biết nhưng bác ấy không trách tôi câu nào, ngược lại còn chuyển cho tôi một khoản tôi không nhỏ. Tôi chuyển trả lại cho bác ấy nhưng bác ấy lại chuyển ngược lại cho tôi, bác bảo lâu lâu mới cho nên tôi không cần phải ngại. Đã chuyển trả lại nhưng bác ấy không nhận thì tôi cũng hết cách, chẳng nhẽ cứ chuyển qua rồi chuyển lại mãi... thôi cứ nhận trước, sau này có dịp trả lại cũng được.

Mà tôi còn nghe được một chuyện, sau hôm tôi gây nhau với bà Kiều, Đông gia có chèn ép Hà gia trong một hạng mục kinh doanh bất động sản. Đáng lý hạng mục đó Đông gia đã bỏ không cần tới nhưng đến cuối cùng lại nhúng vào khiến cho Hà gia không kịp trở tay. Kết quả cuối cùng, hạng mục kia Đông gia giành được dễ dàng, còn Hà gia thì thua chỉ trong một cái chớp mắt. Tôi nghe tên Tú bảo, Đông gia làm việc luôn chừa cho người khác đường lui, lần này là cố tình chèn ép một cách công khai minh bạch. Chuyện chèn ép lần này khiến cho Hà gia mất đi một hạng mục béo bở, cộng thêm vô số chuyện phiền toái kéo theo phía sau, tất cả đều là vì chống đối với Đông gia.

Tôi nửa tin nửa ngờ không hiểu vì sao lại có chuyện trùng hợp tới như vậy. Nghĩ mãi, cuối cùng tôi cũng đánh liều đi hỏi thử Đông Quân. Ày, câu trả lời mà tôi nhận được cũng không khác gì điều tôi suy nghĩ là bao nhiêu...

"Tôi không thích Hà gia, càng không thích Hà gia ức hiếp người của Đông gia. Cướp hạng mục xem như một cái tát cảnh cáo cho bọn họ. Muốn đụng vào em, phải xem tôi còn sống hay đã chết."

Đấy, đấy chính là người yêu của tôi!

Như thường lệ, thứ bảy cuối tuần Đông Quân sẽ ghé Trần gia ăn cơm cùng bà nội. Có thể Đông Quân không thích bác Kiên, không thích bà Liên với Huy Lập nhưng anh ấy lại thương bà nội. Thật ra, Đông Quân cũng không phải quá mức tuyệt tình với Trần gia, anh ấy dù sao cũng chừa cho Trần gia một chút nghĩa tình...

Cơm tối xong, tôi tranh thủ về phòng cho mèo Heo ăn, chả hiểu sao hai hôm nay em ấy dờ chừng bỏ ăn khiến tôi lo vô cùng. Cho bọn nhỏ ăn xong tôi liền đi tìm Đông Quân, có vài chuyện tôi cần hỏi anh ấy.

Giờ này chắc anh ấy đang ở phòng riêng, bình thường ăn cơm xong anh ấy đều về phòng một chút. Đang đi giữa chừng thì tôi gặp Thanh Nga đang đứng lướt điện thoại, thấy tôi chị ấy ngược mặt lên nhìn, khẽ hỏi:

- Cô đi đâu lên đây vậy Bình An?

Tôi không mượn mà gì cho lắm với Thanh Nga, tôi trả lời:

- Tôi đi tìm Đông Quân có tí chuyện.

Thanh Nga nheo nheo mắt nhìn tôi, chị ấy cau mày chỉ tay xuống phía dưới:

- Đông Quân? Tôi vừa thấy anh ta đi xuống dưới kia mà.

- Đi xuống dưới á?

Thanh Nga gật gật:

- Ủ hình như là bác Kiên tìm, tôi thấy chú Lê lên kêu cậu ta xuống.

Tôi nghe Thanh Nga nói thế cũng gât gât đầu đồng ý, lúc ăn cơm tôi cũng có nghe bác Kiên nói muốn gặp riêng Đông Quân, chắc là anh ấy đi xuống dưới thư phòng của bác Kiên rồi. Nghĩ nghĩ tôi lại đi xuống dưới nhà, Đông Quân đã không có trên phòng thì tôi lên đây làm gì nữa.

Vừa đi xuống dưới vừa hát ngêu ngao con bò con cá, khi đi ngang qua phòng riêng của Huy Lập thì tôi lại vô tình nghe được tiếng la hét cùng tiếng đánh nhau. Tính tò mò trời dậy, tôi mới im lặng đi lại gần nghe ngóng thử xem là chuyện gì...

"Bốp"

"Anh về đây là có ý đồ gì? Chuyện của mẹ anh chỉ là rui ro, tại sao anh luôn đổ lỗi cho mẹ tôi?"

"Rui ro? Nói nghe êm tai nh?"

Tôi có chút ngạc nhiên, đây chẳng phải là tiếng của Huy Lập và Đông Quân?

"Đông Quân, tôi hỏi anh lần cuối, anh tiếp cận Bình An có phải vì để trả thù tôi không? Phải không?"

Bàn tay đang định gõ cửa phòng của tôi hơi khựng lại... tiếp cận tôi để trả thù Huy Lập... có không? Có phải như vậy không?

Tôi rút tay về, nín thở chờ đợi câu trả lời từ Đông Quân..

"Phải, tôi không yêu cô ta, tôi muốn dùng cô ta để trả thù đấy, thì thế nào? Cậu cần được tôi sao?"

Tìm tôi ngừng đập trong giây lát...

"Anh... anh khôn nạn thật."

"Tôi khôn nạn cũng không bằng một góc gia đình các người. Đừng để tôi điều tra được cậu có liên quan đến chuyện gì... nếu có đừng trách tôi không báo trước."

Nghe được tiếng bước chân đang bước đi, tôi liền nhanh chân lui về sau nấp vào chỗ khuất. Nghiêng đầu nhìn he hé ra ngoài, bóng lưng cao lớn của Đông Quân hiện ra rõ mồn một trước mắt tôi. Một tay tôi đưa lên ngực xoa xoa, hốc mắt cũng ửng đỏ, cảm giác trong lòng trống trải vô cùng...

- Trả thù? Là thật sao? Thật sao?

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Chuyện tôi nghe lén Đông Quân ngày hôm đó, tôi không nói cho anh ấy biết, cũng không hỏi thực hư là như thế nào. Bởi vì tôi tin, tôi tin anh không phải là con người như vậy. Lớn cả rồi, yêu bằng tim chứ không phải yêu bằng tai, đầu phải cứ nói như thế thì sự thật chắc chắn là như thế. Tôi từng đọc bao nhiêu bộ truyện, từng xem biết bao nhiêu bộ phim, nam nữ chính toàn nghe đâm ba câu nói không đầu không đuôi thì lại giận dỗi hiểu lầm nhau đủ thứ, rồi dẫn đến chia ly chia tay trong đau khổ lẫn lộn. Tôi không phải loại phụ nữ yêu mù quáng nhưng tôi cũng không phải kiểu ngu ngơ ai nói gì cũng tin. Đông Quân đối xử với tôi như thế nào, chỉ riêng bản thân tôi hiểu rõ nhất, anh ấy lợi dụng tôi... cơ bản là chẳng được lợi ích gì.

Đông Quân chưa nói yêu tôi, chưa nói chứ không phải là không nói. Mà tình yêu đầu phải chỉ nói mới là tình yêu, lời nói thì có thể giả nhưng hành động thì không thể nào giả được. Đông Quân có tình cảm thật sự với tôi, ít nhất tôi có thể cảm nhận được điều đó.

Bởi vậy, người đời nói đúng, nửa ổ bánh mì thì nó vẫn là bánh mì nhưng một nửa sự thật thì không phải là sự thật nữa rồi.

Tin Huy Lập chuẩn bị cưới Thúy Vân ngày càng được đồn thổi, trên vài mặt báo cũng có đưa tin về hôn sự của hai nhà họ Trần và họ Hà. Với tin tức này, tôi cũng không lấy làm quá kinh ngạc, chuyện cậu Lập lấy vợ chi là sớm hay muộn mà thôi.

Đông Quân sau khi đưa tôi về Trần Đô, anh ấy liền cho xe về lại Đông gia, mấy hôm nay Đông gia có việc gì đó nên anh không có nhiều thời gian ở bên tôi. Sáng tôi đi làm bằng xe buýt, chiều anh lại đưa tôi về Trần Đô, chuyện đưa đón lặp đi lặp lại như một thói quen mỗi ngày. Người trong Trần Đô cũng bắt đầu đồn thổi chuyện của tôi và Đông Quân, nhưng họ đồn là chuyện của họ, tôi chưa từng cho chút ý kiến nào về chuyện này.

Hôm nay tôi được nghỉ cuối tuần, nắng lên một chút tôi liền bông tui nhỏ đến spa chăm sóc cho thú cưng. Cái chân gầy của MiMi đã lành, tính tình em ấy cũng không còn mạnh bạo như trước nữa, thấy bọn nhỏ chơi đùa với nhau, lòng tôi tự dưng cũng cảm thấy vui vẻ hơn rất nhiều.

Vì cho cả hai đứa làm dịch vụ trọn gói nên đợi hơi lâu, lướt điện thoại hoài thì lại quá nhàm chán. Ngó thấy đối diện spa là trung tâm mua sắm, tôi liền gửi bọn nhỏ cho nhân viên chăm sóc rồi đi bộ qua đường sang bên ấy tham quan một chút. Trung tâm thương mại này mới mở, tôi cũng chưa ghé vào lần nào, sẵn dịp có thời gian rảnh tôi cũng nên mua sắm chút gì đó cho bản thân, lâu quá rồi tôi chưa mua cái váy mới nào cho mình cả.

Đi loang quanh một vòng trong cửa hàng với hiệu quần áo mà tôi yêu thích, ngắm nghía được mấy cái váy ưng ý, tôi liền cầm mấy mẫu váy đã chọn đi vào phòng thử quần áo. Bước vào trong phòng, tôi vừa kéo áo thun chưa qua quá ngực thì nghe một tiếng "bụp", từ phía trên có người nhảy xuống ngay chỗ tôi đang đứng thay quần áo. Trong đầu tôi xoẹt nhanh qua một suy nghĩ... biến thái, chắc chắn là tôi gặp biến thái rồi.

Đang định là lên thì người đó nhanh tay bịt miệng tôi lại, làm tôi chỉ có thể ừ ờ không nói được cái gì. Tim tôi như muốn đập văng ra khỏi lồng ngực vì hoảng sợ, xui thật, tính tôi không thích có người đi theo mỗi khi tôi mua quần áo hay là thử đồ nên khi này tôi có báo với nhân viên không cần đi theo giúp, giờ thì hay rồi... Nhưng mà không hét lên được thì tôi đánh, tôi đấm, tôi cào cào tên trước mặt, tôi không tin là hấn ta không đau. Đúng như ý của tôi, hấn ta vì bị đánh đau nên liền lên tiếng trước:

- An, là tôi... Tiền... chính là tôi.

Tôi cắn vào tay hắn ta một cái thật mạnh, tôi nói lớn tiếng:

- Tiền... tiền gì? Tôi không có tiền, anh cướp nhầm người nghèo rồi.

Tên kia "Ui da" lên một tiếng rồi lại nhanh miệng nói gấp:

- Tôi là Tiền, không phải cướp tiền... là tôi đây Bình An, Tiền huyết thần đây.

Tiền? Tiền huyết thần?

Đại não như được thông suốt một chút, tôi một tay che trước ngực vì sợ gặp phải biến thái, một tay hất cái nón đen hắn ta đang đội... Ồ, chính là tên Tiền, chính là hắn.

Thấy tên Tiền đang đứng trước mặt tôi, tôi giật dử quên hết sợ hãi nhảy qua ôm lấy cổ của hắn mà ghi xuống, tôi gần từng tiếng.

- Mẹ nó, nói. Chính bọn mày giết bác của tao, phải không, phải là bọn mày không?

Tên Tiền bị tôi kẹp cổ, hắn la oai oái:

- Cô bị gì vậy? Tôi giết bác cô làm gì?

Tôi vẫn chưa chịu buông tha, siết cổ hắn thật chặt, tôi gắng hỏi:

- Nếu không phải là bọn mày thì là ai? Chỉ có thể là bọn mày thôi, bọn mày muốn gì ở bác tao? Ông ấy có tội tình gì?

Tên Tiền bị siết đến nghẹt thở, hắn ta đập uỳnh uỳnh vào tay tôi xin tha. Thật ra tôi cũng không tin là tổ chức của tên Tiền giết bác Khang, nhưng sẵn dịp hôm nay gặp hắn, tôi điều tra luôn một thể. Biết đâu sẽ có thêm manh mối gì khác thì sao.

- An... cô... cô muốn... giết... giết tôi à?

Thấy hắn ta không còn nói rõ chữ được nữa, tôi mới gắng hỏi thêm một câu:

- Có phải người của anh giết bác ấy không?

Tên Tiền ra sức lắc đầu, hắn nói trong đau đớn.

- Không... Không...

Bên ngoài chắc nghe có tiếng động to nên mới có nhân viên đi đến gõ cửa. Chính là cô nhân viên tư vấn cho tôi khi nãy, cô ấy vừa gõ cửa vừa hỏi với giọng thật dịu dàng:

- Chị ơi, chị có cần em giúp gì không ạ?

Nghe tiếng cô ấy hỏi, tôi liền cười cười trả lời:

- À không có gì đâu chị, em thử sắp xong rồi.

- Vâng, em ra ngoài đợi chị nhé.

Tôi không trả lời, đợi khi tiếng bước chân đi xa rồi, tôi mới buông tay thả cổ tên Tiền ra. Được tôi thả tay, tên Tiền ho vội mấy tiếng rồi hít lấy hít để mớ oxy hạn hẹp đang có trong phòng chứa đồ. Hắn hít một hơi cho thông cổ, rồi lại cau mày nhìn về phía tôi, hắn cau có.

- Cô muốn giết tôi à?

Tôi hừ hừ mấy hơi:

- Tôi không báo cảnh sát bắt anh là may phước cho anh rồi. Siết cổ anh như thế để anh biết được cái cảm giác đáng sợ khi sắp chết, để anh bớt giết người bớt những trò tìm máu thần gì gì đó đi.

Nghe tôi nói như thế, hắn ta nhìn tôi chăm chăm. Mãi lát sau tôi mới thấy hắn ta giãn cơ mặt ra, ngã dựa lưng vào tường, hắn ta nhàn nhạt hỏi tôi:

- Cô bớt nói những chuyện linh tinh đi, nói đi, sao cô lại nói là tôi giết bác cô? Tôi còn không biết mặt mũi ông ta ra sao thì giết kiểu gì được?

Tôi nhìn hắn ta, tôi biết là hắn ta không nói dối, gương mặt kia không phải là gương mặt dối trá.

- Tôi nghi ngờ nên hỏi vậy thôi, nếu không phải thì thôi, coi như tôi chưa nói gì đi.

Tên Tiền nhếch môi cười khê:

- Nghi ngờ nên siết cổ tôi? Cô bị điên à?

Tôi không trả lời, chỉ lo thu xếp lấy mấy cái váy chuẩn bị đi ra ngoài tính tiền. Thấy tôi chuẩn bị đi, hắn ta liền kéo tôi lại. Có chút hoảng, tôi liền chống cự:

- Nay... anh làm gì vậy?

Thấy tôi không vui, hắn ta liền lên tiếng giải thích:

- Tôi sẽ giúp cô điều tra về cái chết của bác cô, tôi không thích bị mang tiếng oan.

Tôi cười khinh:

- Kẻ giết người như anh cũng sợ mang tiếng giết người à?

Tên Tiền có chút đơ đơ, hấn ta gãi gãi đầu:

- Ủ thì... mang tiếng oan, người tôi không giết tôi không nhận.

Nhìn hấn như thế, tôi tự dưng lại thấy buồn cười, tôi cũng không biết là hấn cũng có một mặt dễ thương như thế đâu.

Gật gật đầu, tôi đáp:

- Được, tôi tin và chờ kết quả điều tra từ anh.

Nói rồi, tôi vội cầm mấy cái váy đi ra ngoài, ở trong đây lâu quá thì cũng không hay, tôi sợ người ta nghĩ tôi vừa thử quần áo vừa ngủ gật ấy. Thấy tôi định đi thật, tên Tiền lại kéo tay tôi phát nữa, lần này lực kéo khá nhẹ không gât gao như khi nãy. Hấn nhìn tôi, ánh nhìn dịu đi rất nhiều, hấn khẽ hỏi:

- An, tôi hỏi cô một chuyện, mùi thơm trên người cô từ đâu mà có?

Tôi nhìn hấn ta, nheo nheo mắt đa nghi:

- Anh hỏi để làm gì? Mùi hương cơ thể tôi thì có liên quan gì tới anh?

Tên Tiền khẽ cười, hấn nói nhỏ, giọng nói mang ý chắc chắn.

- Cô không cần hỏi lý do, cho dù tôi có xấu xa thế nào thì tôi cũng sẽ không hại cô. Cô có thể tin tưởng tôi, tôi chỉ muốn giúp cô mà thôi.

Ngay tại thời điểm này, tôi tự dưng lại sinh ra một chút tin tưởng với hấn ta. Mím môi suy nghĩ một lát, tôi mới trả lời:

- Không rõ, sinh ra đã có.

Nghe tôi trả lời, tên Tiền nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên, nhưng chỉ ít lâu sau hấn lại khôi phục về trạng thái bình thường. Vuốt sợi tóc đang bay loạn xoà tới trước mặt tôi, hấn cười nhạt, ngẩng quan trên mặt hấn rất đẹp nên cười lại càng đẹp hơn:

- Ủ tôi hiểu rồi, lần sau tôi sẽ đem tới cho cô một lọ nước, cô bôi lên thì mùi thơm này sẽ không còn nữa...

Ngừng một lát, hấn lại nói tiếp, lần này giọng nói có chút đánh thép:

- Tôi có thể giết bất kỳ ai... nhưng em thì không.

Tôi nhìn hấn ta, trong lòng không khỏi sùng sốt khi nghe hấn nói như thế. Tôi không hiểu ý hấn cho lắm... hấn nói thế là đang muốn chứng tỏ điều gì với tôi? Thích tôi nên mới không giết tôi hay là không nỡ ra tay giết tôi? Là thế nào mới đúng đây nhỉ?

Phía bên ngoài, tôi nghe được tiếng chuông điện thoại đang reo. Vì lý do an ninh cho cửa hàng nên khi vào phòng thử đồ, điện thoại và túi xách của tôi được nhân viên bên ngoài trông giúp. Chắc là nghe có tiếng điện thoại reo lên nên nhân viên mới đem tới cho tôi.

- Chị ơi, chị có điện thoại. Chị thử váy xong chưa, có cần em giúp gì không ạ?

Nghe có tiếng điện thoại của tôi reo lên, tên Tiền liền kẻ sát vào tai tôi, hấn ta nói khẽ:

- Cô đi trước đi, đưa cô nhân viên kia đi ra cùng.

Nghe hấn ta nói tôi liền gật gật đầu đồng ý, trước khi bước ra ngoài tôi còn nghe hấn nhủ thêm một câu:

- Tôi sẽ bảo vệ cho cô, cô yên tâm đi An.

Tôi không trả lời, chỉ mím môi rồi mở cửa đủ để tôi đi ra ngoài... Liếc mắt về phía căn phòng thử quần áo khi nãy... lời nói của một tên sát nhân... có nên tin hay không?!

Điện thoại gọi tới là Đông Quân, thấy số điện thoại của anh ấy hiện lên trên màn hình, tôi liền bắt máy.

- Alo, em nghe ạ.

- Ủ, em đang ở trung tâm mua sắm S ả?

- Vâng, sao anh biết?

- Mua xong chưa?

- À tính tiền nữa là xong.

- Ủ ra ngoài công đi, tôi đợi em.

- Vâng...

Tắt điện thoại, tôi vội kêu nhân viên thanh toán tiền của ba cái váy tôi vừa mua, mặc dù chưa thử nhưng tôi nghĩ chắc là vừa cả, size tôi mặc là size chuẩn, nếu có sai số thì chắc là rộng chứ không lo chật.

Đi thật nhanh xuống dưới tầng trệt, từ xa đã thấy chiếc May Bach của Đông Quân đợi sẵn. Quái nhỉ, trước cửa lớn khu mua sắm làm gì cho xe đậu mà xe của Đông Quân lại đậu ở đây được nhỉ?

Tôi đi thẳng ra xe rồi được anh tài xế mở cửa sẵn cho tôi bước vào. Ngồi vào trong xe, Đông Quân giúp tôi để mấy cái túi vừa mua vào một góc, anh đưa cho tôi một chai nước suối nhỏ có sẵn trong xe, anh cười cười hỏi:

- Em đi đâu mà vội vậy?

Tôi nhận chai nước, tu một hơi hơn nửa, nhìn nhìn về phía anh, tôi trả lời:

- Em nghe anh gọi là chạy ngay xuống, sợ để anh đợi lâu.

Đồng Quân lại cười, anh vươn tay lau mấy giọt nước còn đọng lại trên môi của tôi, giọng anh cũng dịu dàng hơn hẳn.

- Sau này không cần phải vội, tôi đợi em được mà.

Mắt tôi hơi híp lại, mặt cũng bắt đầu đỏ ửng lên, lời trong miệng thì lí nhí nhỏ xú:

- Vâng...

Thấy tôi cúi mặt e thẹn, Đồng Quân hỏi tiếp:

- Bây giờ đi đâu?

- Đến spa thú cưng bên kia đường ạ, em đưa tụi nhỏ đi thư giãn một chút.

Đồng Quân có chút cau mày, anh khẽ hỏi:

- Cả con mèo đen kia cũng đi à?

Tôi gật gật đầu:

- Dạ vâng... cả mèo Heo với MiMi...

Anh không trả lời, chỉ gật gật xem như là nghe thấy. Tôi đoán là hình như anh không thích mèo Heo cho lắm, lần nào lên phòng tìm tôi anh cũng xách mèo Heo quăng ra bên ngoài khi thấy em ấy nằm chễm trệ trên giường của tôi.

Sau khi đưa bọn nhỏ về lại Trần Đô, Đồng Quân cũng không về Đồng gia nữa, anh bảo hôm nay anh sẽ ở lại đây.

Tôi ôm MiMi, còn anh thì ôm mèo Heo, chưa đi đến chỗ để nhà riêng của mèo Heo, anh đã quăng em ấy xuống đất cái "lạch". Mặt anh cau lại, miệng lầm bầm nhìn mèo Heo:

- Tự đi mà vào nhà của mày.

Mèo Heo cũng rõ là thái độ kệch cỡm, em ấy nheo nheo một mắt nhìn về Đồng Quân, đáng đi ềnh tời ềnh lui trông quạu quọ dữ lắm. Đồng Quân càng nhìn mèo Heo, chân mày anh càng cau chặt lại, anh đi theo sau nó, dùng chân ừn ừn vào móng nó, anh cảm râm

- Đi nhanh lên, mày không biết luật giao thông à?

Tôi nghe mà phì cười, mèo thì biết gì luật giao thông cơ chứ?

Mèo Heo vẫn ịch bước từng bước thoang thai đi tới nhà riêng của mình, tôi cũng chả hiểu là nó có hiểu được rằng Đồng Quân đang "cà khịa" nó hay không nữa. Bình thường nó phì rõ nhanh, hôm nay lại cố tình đi chậm rãi trông lão cá không chịu được.

Tôi quay sang Đồng Quân, càng nhìn càng thấy gương mặt anh ấy nhăn nhó cực kỳ không vui. Thấy tôi nhìn, anh ấy lại càng thêm không vui, chẳng biết anh ấy nghĩ gì, không nói không rằng liền trực tiếp xách cổ mèo Heo quăng cái "ách" vào trong nhà riêng của em ấy. Rõ khổ cho mèo Heo, bị quăng tới kêu lên mấy tiếng nghe thê thảm vô cùng.

Bị quăng thê thảm nhưng bản chất lão nháo vẫn in sâu vào trong máu, mèo Heo tiếng trước tiếng sau liền dứt cái đầu nhỏ ra nhìn về hướng Đồng Quân mà kêu "meo meo" mấy tiếng, nghe cứ như là đang mắng người. Đồng Quân thì cau mày, hai mắt anh đờ đờ sát khí nhìn về hướng em ấy, cứ như kiểu anh chuẩn bị đi giành chiến với ai ấy không bằng. Cứ thế, một mèo một người, kình chiến nhau tới nửa ngày không chớp mắt.

Tới phút này tôi không thể nào nhịn cười được nữa, bỏ qua hết mọi lễ nghi đoan trang của một cô gái, tôi liền phá lên cười ha hả. Nghe tiếng tôi cười lớn, cả Đồng Quân cả mèo Heo đều thôi không nhìn nhau nữa. Thả MiMi vào nhà, sẵn tiện xoa xoa cái đầu nhỏ của mèo Heo mấy cái. Sau đó đi tới chỗ của Đồng Quân, tôi cười rạn rở hỏi anh:

- Anh làm gì căng thẳng với mèo Heo vậy? Nó dù gì cũng là một con mèo thôi mà?

Đồng Quân dứt hai tay vào túi quần, anh trầm mặt.

- Tôi thấy nó sắp tiến hóa thành người rồi, giống mèo gì mà còn đồ.

Còn đồ? Ha ha....

Tôi mím môi cố nhịn cười, kéo kéo tay anh đi ra ngoài, tôi lại nói:

- Anh làm như bọn nó là pokemon mà có thể tiến hóa lên cao.

Đồng Quân bị tôi kéo, anh nheo nheo mắt, trả lời chắc nịch:

- Em không tin, vài hôm nữa nó sẽ tiến hóa thành trâu cho em xem

Tôi nghiêng đầu, có chút không hiểu lắm:

- Trâu á?

Đồng Quân gật gật đầu:

- Ừ, nó nhất định sẽ tiến hóa thành trâu.

- Tại sao?

Đồng Quân vừa nhìn tôi vừa không vui trả lời:

- Lý lợm như nó thì chỉ có thể tiến hóa thành con trâu, để rồi em xem tôi nhất định sẽ bắt nó đi cày ruộng từ sáng tới khuya. Thật khó ư.

Mèo Heo:!!!!

Tôi:!!!!

Haha... xin nhắc lại, đây là suy nghĩ đầy tính logic và công tư của người yêu tôi đấy.

Chết mất với cái kiểu suy luận thiếu iốt này của anh, tôi cũng không nghĩ anh lại có ác cảm với mèo Heo nhiều như vậy... thật là tội cho mèo Heo.

Thật ra, với lời hứa sẽ giúp tôi của tên Tiền, tôi cũng không lấy làm hy vọng nhiều cho lắm. Chuyện của bác Khang vẫn trong vòng điều tra, mọi chuyện vẫn chưa có kết quả chính xác nào. Nhưng nếu hẳn muốn giúp tôi thì tôi đồng ý, thêm một người điều tra thì có thêm cơ hội mau chóng tìm ra được sự thật.

Buổi tối cuối tuần như thường khi, tôi với mọi người đang chuẩn bị bữa tối trên bàn ăn thì nghe tin Đồng Quân và Huy Lập đang đánh nhau ngoài vườn. Mấy người bọn tôi hướng mắt nhìn nhau đầy lo lắng, bác Liên chưa hiểu đầu đuôi tai nheo gì đã vội liếc mắt trách tội tôi.

- Là tại cô đó.

Nghe bà ta nói thế, bác Kiên cũng hướng mắt về phía tôi với ý tứ không vui một chút nào. Tôi cũng không rảnh rồi mà bắt lỗi bọn họ, không nói năng gì tôi trực tiếp chạy nhanh ra ngoài tìm Đồng Quân và Huy Lập. Con cái đánh nhau không lo, lo đi trách mắng người khác, nghĩ nó chán.

Vừa chạy tới nơi, cũng là lúc Đồng Quân vừa dậm một phát thật mạnh vào mặt của Huy Lập. Đừng nói là ai mà ngay cả tôi đều cảm thấy có chút xót xót cho cái mặt của Huy Lập. Không nghĩ gì nhiều, tôi liền chạy tới can Đồng Quân ra, miệng tôi hét lên:

- Anh, dừng tay đi, đừng đánh nữa.

Phía bên kia bác Liên với bác Kiên cũng ngăn Huy Lập đang hùng hổ nhào tới. Bác Kiên quát to:

- Hai đứa thôi ngay đi, đều là anh em trong nhà, hai đứa định đánh nhau chết mới vừa lòng hả?

Huy Lập gào lên:

- Là anh ta đánh con trước.

Đồng Quân không nói gì, anh đưa tay lau vết máu trên môi, gương mặt đậm mùi sát khí.

Tôi nhìn anh, lo lắng tới cực độ, tôi hỏi gấp:

- Anh, anh có đau không?

Nghe tiếng tôi hỏi, Đồng Quân khẽ lắc đầu:

- Không, tôi không sao.

Huy Lập phía kia được bác Liên lau mặt lau mũi vô cùng cẩn thận, bà Liên được dịp cũng lên tiếng trách móc.

- Thuần, sao con lại đánh Huy Lập? Nó là em con mà?

Đồng Quân nhìn nhìn về phía bà ta, mặt anh lạnh tanh:

- Bà nhìn mặt tôi xem? Bà có tin tôi lột da nó ra luôn không?

Bác Kiên nghe Đồng Quân nói, bác ấy lại hét lên lần nữa.

- Thuần, thôi đi.

Đồng Quân nhìn lướt qua một nhà ba người bọn họ, anh nhếch môi cười một cái trào phúng. Nắm lấy bàn tay nhỏ bé của tôi, anh kéo tôi đi thẳng ra xe, giọng anh khàn khàn:

- Em đi cùng tôi?

Tôi mím môi, giờ phút này không đi không được, nhờ anh ấy buồn quá mà làm chuyện gì đó nguy hiểm thì sao?

Sau lưng, giọng Huy Lập gào lên trong vô vọng:

- Bình An... anh ta không hề yêu em... em quay lại đi... quay lại đi.

Tôi quay mặt về phía Huy Lập... không yêu... làm sao lại không yêu?

Giọng của Huy Lập vang vọng khắp Trần Đô:

- Em mau quay lại đây... quay lại đây... em sẽ tổn thương đó Bình An... Bình An...

Từng tiếng kêu gào tới thân cỏ của Huy Lập khiến cho tâm tình tôi chao đảo, ngược mắt lên nhìn Đồng Quân, tôi thấy anh ấy cũng đang nhìn tôi chằm chằm. Bàn tay đang nắm chặt tay tôi cũng với lực đi một chút...

Giương mặt Đông Quân lạnh lẽo, ánh nhìn sâu híp lại, giọng cũng theo đó mà âm trầm hơn rất nhiều.

- Đi với tôi không?

Tôi khề cán mồi, không cần suy nghĩ nhiều, tôi liền gật đầu đồng ý:

- Đi.

Thần sắc trên gương mặt Đông Quân khề giãn ra một chút, ánh nhìn cũng không còn quá gắt gao. Siết chặt tay tôi một lần nữa, anh gật gù đầu nói:

- Ủi tôi đưa em đi.

Tôi nhìn anh, nắm lấy tay anh, đi theo dấu chân của anh để lại... tôi không phải không lắng nghe về câu nói của cậu Lập... nhưng tôi tin Đông Quân nhiều hơn, tin anh ấy sẽ không đối xử tệ với tôi.

Yêu thì phải tin, không tin thì đừng có yêu!

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Sau chuyện đánh nhau lần đó, Đông Quân cũng không nhắc lại, cứ xem như là chưa từng có chuyện đánh nhau xảy ra. Mà phía cậu Lập, cậu ấy cũng không nói lý do vì sao bọn họ đánh nhau. Tôi thì ngờ ngợ là có liên quan gì đó đến tôi, nhưng mà liên quan cụ thể thế nào thì tôi không biết.

Quan hệ của anh em bọn họ, xem ra còn căng thẳng hơn tôi nghĩ rất nhiều.

Hôm nay công ty có họp đồng lớn, tôi phải làm thêm giờ đến tối mới về. Để tôi trước cổng nhà, tên Tú liền chìa đầu ra nói to:

- Mai cô phải đến công ty sớm đó.

Tôi bấu mồi, liếc mắt nhìn anh ta:

- Anh để cho tôi ngủ ngon thì anh sẽ bỏ ăn chắc?

Đông Quân khề cười, anh nhìn tôi, giọng dịu dàng biết là bao nhiêu:

- Không cần tới sớm, khi nào em dậy thì gọi cho tôi, tôi qua đón.

Tôi mỉm mồi cười mỉm, vẫn là bạn trai tôi tốt với tôi nhất.

Đội xe của anh đi khuất rồi, tôi mới từ từ đi vào trong. Việc đầu tiên mỗi khi tôi về nhà là đi thăm bọn nhỏ, sau khi MiMi lành chân lại, mèo Heo cũng được di cư xuống ở cùng MiMi. Ban đầu bọn nhỏ cũng không hợp nhau lắm nhưng sống chung lâu ngày lại sinh ra hoà hợp. Bồng bế MiMi một lát, tôi lại xoay qua tìm mèo Heo. Con mèo này tên Heo rõ đúng, suốt ngày chỉ ăn với ngủ, tối tôi về mà cũng không ra chào tôi, bảo sao Đông Quân không ưa nó nhiều như vậy.

Thò tay vào trong nhà riêng của mèo Heo, tôi dùng toàn bộ sức lực lôi em ấy ra một phát thật mạnh. Vừa bồng em ấy trên tay, tôi vừa thấy có cái gì đó rơi xuống, hình như là một bức thư.

Cúi xuống nhặt mảnh giấy được gấp lại làm tư, tôi mở ra đọc nhanh xem trong đó viết gì. Ồ, thì ra là thư của tên Tiền!

Trong thư viết:

"Tổ chức không giết bác của cô, người giết ông ấy là người có thể lực. Điều tra được gì tôi sẽ báo cho cô biết. Tiền."

Tôi thả mèo Heo xuống đất, ngắm nghĩ những gì tên Tiền viết trong bức thư. Nếu ngay cả tên Tiền cũng không thể điều tra ra được thì nhất định người giết bác Khang là một người có thể lực rất lớn. Nhưng rốt cuộc là ai? Bác Khang đã biết được những gì mà khiến cho người ta phải giết bác ấy diệt đầu mối? Còn nữa, bác Tý... tôi bây giờ bọn tôi vẫn chưa tìm được tung tích gì của ông ấy cả...

Ồ... nhưng tên Tiền vào được Trần Đồ bằng cách nào? Hấn làm sao vào được tới tận trong đây nhỉ?

Tối cuối tuần như thường khi ở Trần Đồ.

Ăn gần hết bữa cơm, bác Kiên ngồi phía trên mới quay sang Đông Quân, bác ấy khề hỏi:

- Thuấn, sắp tới là tới gối của mẹ con, ba tính...

Bác Kiên chưa nói hết câu thì Đông Quân đã buông đũa xuống bàn, giọng của anh vô cùng không vui.

- Ông không cần tính, mẹ tôi là người của Đông gia, gối cũng là Đông gia làm. Trần gia các người không có liên can gì hết, không cần tính toán làm gì cho thêm kịch cỡm.

Huy Lập ngồi phía đối diện cũng liền buông đũa theo, sợ là anh em bọn họ lại tiếp tục gây nhau nên bác Liên nhanh miệng tiếp lời.

- Tiểu Thuần, là ba con thương mẹ con thôi mà, con đừng như thế ông ấy sẽ buồn.

Đồng Quân cười nhạt, anh hất chén com trên bàn ăn tạo thành tiếng kêu leng keng, giọng chất chứa đầy sự khinh thường.

- Thương mẹ tôi? Thương mẹ tôi mà ngày mẹ tôi chết ông ấy lại đang ăn nằm trên giường với bà?

Tôi nghe những lời Đồng Quân nói, phút chốc tôi cảm thấy ngạc nhiên vô cùng. Tôi không ngờ, không ngờ lại có chuyện đó xảy ra... bác Kiên sao lại...

Gương mặt của bác Kiên tím tái đi không biết vì lẽ gì, về phần bác Liên... thần sắc của bà ấy cũng tẻ vô cùng.

Nhìn thấy bọn họ như vậy, Đồng Quân liền đứng bật dậy, anh cười nhếch môi, nói rõ ràng:

- Bà Liên, bà quên bà với mẹ tôi từng là chị em khuê phòng rất thân à? Vũ gia nhà bà cũng do một tay Đông gia nâng đỡ... tôi thật không nghĩ được bà lại vì một tên đàn ông mà hăm hại chính chị em thân thiết nhất của mình. Đúng là vô lại.

Bác Liên xanh mặt, bà ấy lắp bắp:

- Không... di không có... không có...

Đồng Quân lại nói tiếp, lời nói càng lúc càng sắc bén:

- Không có? Thật là không có không? Chính mắt tôi nhìn thấy hai người các người gian phu dâm phụ nằm cùng nhau trên giường trong cái đêm mà mẹ tôi chết. Cũng hay, ác độc như các người mà tôi bây giờ vẫn sống tốt, lại còn sinh ra một đứa nghiệt súc không khác gì các người.

Bác Kiên thẹn tới hóa điên:

- Thuần, con im ngay đi.

Tôi ngồi một bên gần như bất động, tôi chưa từng nghĩ phía sau sự căng thẳng về mối quan hệ của bọn họ lại có một tuồng tích kinh tởm tới như thế. Mẹ của Đồng Quân lại bị chính chị em của mình gián tiếp hại chết? Thật sự quá mức đáng sợ!

Đồng Quân dứt hai tay vào túi quần, giọng anh nhạt nhẽo thâm sâu:

- Tôi đã không muốn nhắc tới chuyện đòi bại của các người thì các người cũng đừng ngu ngốc mà khơi chuyện lại trước mặt tôi. Mẹ tôi là người của Đông gia, ông không có tư cách thờ cúng bà ấy. Còn về bà Liên, tôi rất hy vọng bà sẽ không làm chuyện gì đó mờ ám trong cái đêm mà mẹ tôi chết... tôi rất hy vọng đấy.

Đồng Quân càng nói, gương mặt của bà Liên càng tái xanh tái vàng. Tôi nhìn bà ta thật kỹ nhưng cũng không nhìn ra được sự lúng túng nào... cái biểu cảm này... không thật lắm thì phải?

Quay to một trận, Đồng Quân lại quay sang nhìn tôi, anh ấy khẽ kêu tôi mà khiến cho tôi giật mình.

- An, lát nữa tôi sẽ gọi cho em sau.

Nghe anh nói, tôi liền gật đầu, anh nói sao thì tôi nghe vậy chứ giờ phút này tôi cũng không dám mở miệng nói lung tung bừa bãi.

Đồng Quân nhắc chân đi chưa ra tới cửa thì đã bị Huy Lập kêu lại, cậu ấy nói to:

- Quân, anh nói cho rõ đi. Anh vì chuyện hiểu lầm năm xưa của mẹ anh với mẹ tôi mà cố ý đổ lên đầu tôi đúng không? Anh biết tôi thích Bình An nên anh tìm cách tiếp cận cô ấy rồi chia cách bọn tôi... có đúng không?

Tôi mím môi trước câu hỏi của Huy Lập, tìm đáp thỉnh thoảng chờ câu trả lời từ Đồng Quân.

Đồng Quân khẽ xoay người lại, anh cười đều:

- Cậu nên xem phim ít lại, suy diễn hay thật.

Huy Lập bị chọc tới đỏ mặt, cậu ấy đứng yên một chỗ, hô hào:

- Chính anh ngày hôm đó đã thừa nhận... sao bây giờ anh lại lật lọng?

Đồng Quân liếc mắt nhìn về phía tôi, giọng anh đanh thép, trên môi mang ý cười trào phúng:

- Tôi nói bao giờ? Cậu vu oan cho tôi đấy à?

- Anh...

Đồng Quân không trả lời thêm, anh dùng hai ngón tay giả làm hình điện thoại rồi nhìn về hướng tôi, ý anh bảo tôi nhớ canh nghe điện thoại. Tôi mím môi gật đầu mặc cho trong lòng đang nhói nhói khó chịu...

Đợi anh đi khuất rồi, tôi cũng xin phép về phòng trước. Đi được một đoạn liền nhìn thấy xe của anh vừa chạy ra khỏi cổng, chẳng hiểu sao trái tim tôi lại đập liên hồi, lồng ngực như bị ai siết chặt tới mức không thở được...

Đồng Quân... anh nói dối... anh thật sự là tên nói dối...

Qua mấy hôm sau, tôi vẫn gặp Đồng Quân mỗi ngày đều đặn, thật sự tôi rất rất muốn hỏi anh vì sao anh lại nói dối, vì sao lại nói những lời kia rồi không chịu nhận. Nhưng mà lời tôi miến lại không thể thốt lên được. Trong đầu tôi luôn có hai luồng suy nghĩ trái chiều nhau, một là tin anh, hai là không tin anh. Thà là hôm đó anh cứ nhận là đã nói với Huy Lập thì chắc chắn tôi sẽ tin anh không cần phải đắn đo suy nghĩ gì, còn đằng này...

Anh xem tôi là gì, là bình phong mà anh dựng lên để trả thù Huy Lập vụ mẹ của anh bị bà Liên hãm hại? Anh biết Huy Lập thích tôi nên anh mới tiếp cận tôi có phải không?

Đúng rồi, đúng thật rồi... lần đầu tiên gặp nhau anh đã biết tên tôi... đúng thật là anh muốn trả thù Huy Lập rồi...

Tôi ngồi vò đầu bứt tay, suy nghĩ ào não hơn nửa ngày trời vẫn cảm thấy vô cùng lẩn tránh. Lý trí thì bảo Đông Quân rõ ràng là đang lợi dụng tôi nhưng con tim lại phản biện lại rằng, Đông Quân cũng có tình cảm với tôi chứ không phải là không có. Thật ra, cách nhanh nhất để giải quyết là tôi hỏi thẳng Đông Quân, rồi sau đó muốn yêu hay muốn giải tán gì thì tùy duyên số. Nhưng mà... nghĩ thì mạnh mẽ vậy chứ mấy ai dám hỏi những chuyện như thế này. Cũng có thể không phải vì tôi không dám hỏi, mà cái tôi sợ là sợ câu trả lời từ anh...

Mẹ nó, lười như tôi thì yêu đương làm gì cho khổ thân vậy nè?

Đang rầu rĩ thì tôi thấy tên Tú đi vào, anh ta vốn là định là đi vào trong nhưng giữa chừng lại dừng lại trước mặt tôi. Gõ gõ cốc cốc lên bàn mấy cái, anh ta khẽ hỏi:

- Đây, cô làm gì mà ỉu xiu vậy? Bộ hai người... gây nhau à?

Tôi lắc lắc đầu, thờ dãi một hơi:

- Không...

Tên Tú lại tiếp tục nhiều chuyện:

- Không? Không mà bộ dạng cô lại thành ra như thế này?

Tôi xua xua tay:

- Tôi có chút chuyện riêng... à mà khoan... Tú, tôi có chuyện muốn hỏi anh.

Thấy tôi ngồi bật dậy, tên Tú liền nhìn tôi với cặp mắt dè chừng:

- Đây... tôi không biết gì đâu... cô đừng hỏi tôi...

Thấy anh ta định bung bỏ bỏ chạy, tôi nhanh tay lẹ mắt hơn một chút liền chồm lên kéo cổ áo anh ta lại. Tên Tú bị tôi kéo cổ, anh ta la oai oái:

- Buông tôi ra, cô làm gì vậy?

Tôi vừa kéo vừa nheo nheo mắt, tôi gằn hỏi:

- Tôi hỏi anh, Đông Quân có phải biết tôi từ trước rồi hay không?

Tên Tú nghe tôi hỏi, hai mắt anh ta mở to tròn ra nhìn tôi như kiểu kinh ngạc lắm. Thấy biểu cảm của anh ta như vậy, tôi lại càng cảm thấy đau lòng...

Tên Tú lắp bắp:

- Chuyện này... chuyện này...

Tôi dùng tay siết cả vạt của tên Tú, siết tới sát cổ, vừa siết tôi vừa hỏi:

- Chuyện gì? Nói ngay chưa, anh mà không nói, tôi siết chết anh.

Tên Tú hoảng quá liền gạt đầu lia lịa:

- Cô buông ra đi rồi... tôi... ặc ặc... tôi nói...

Thấy mặt anh ta đỏ lên hết, tôi cũng liền buông tay ra, chứ mà siết một hồi nữa chắc anh ta chết ngộp thật quá.

Tên Tú ho hen mấy hơi, sau khi nhuận khí thông cổ, anh ta liền cau có nhìn tôi, cảm rầu:

- Cô mạnh bạo như thế bảo sao Đông Quân thích cô. Thế nào, cô muốn hỏi cái gì?

- Vẫn câu hỏi khi nãy, có phải Đông Quân biết tôi từ trước rồi không?

Nghe câu hỏi của tôi, tên Tú có chút ngập ngừng, mãi lát sau anh ta mới nhỏ tiếng trả lời tôi:

- Thật ra thì... thật ra... đúng là Đông Quân biết cô từ trước nhưng mà... cô tin cậu ấy đi, cậu ấy đối với cô là thật lòng... tôi dám chắc.

Tìm tôi tự dung nhồi lên một cái, trong lòng như có ai đó đang nhào lộn đá dăm không ngừng. Cảm giác như có cái gì đó sụp xuống... vô cùng khó chịu.

Thấy tôi không nói gì, tên Tú khẽ lay lay tay tôi:

- Đây... này... cô phải tin vào cậu ấy, chẳng phải trước kia cô từng ở Trần Đồ sao, có khả năng hai người từng gặp nhau trước rồi cũng nên.

Tôi nhìn tên Tú, tôi tin Đông Quân chứ... tôi tin anh ấy mà...

Thấy tôi càng ngày càng suy sụp, tên Tú liền rút cổ đi một nước vào trong không dám quay đầu nhìn lại. Anh ta đi rồi, tôi lại ngã ngồi lên trên ghế... mệt mỏi quá, yêu đương sao mà mệt mỏi quá đi mất.

Chiều đi làm về, tôi lê lếch thân xác có chút uể oải đi vào trong, chưa đi tới phòng đã thấy Thanh Nga chặn người tôi lại. Nhìn nhìn tôi, chị ấy nói:

- Bác Kiên tìm cô kia.

Tôi có chút ngạc nhiên, bèn hỏi lại:

- Tìm tôi á?

- Ủ, khi nãy bác ấy bảo tôi nhìn thấy cô thì kêu cô lên phòng làm việc của bác ấy.

- Chị có biết là chuyện gì không?

Thanh Nga khẽ lắc đầu:

- Tôi làm sao mà biết được, bác ấy bảo sao tôi nghe vậy thôi.

Tôi gật gật đầu mấy phen, hiếm khi bác Kiên tìm tôi, không biết là có chuyện gì...

Tôi không về phòng nữa mà trực tiếp đi thẳng tới phòng làm việc của bác Kiên trong biệt thự. Nghe tiếng tôi gõ cửa bên ngoài, bác liền mở cửa cho tôi vào trong.

Chỉ vào cái ghế trước bàn làm việc của bác ấy, bác nhìn nhìn tôi, trên mặt có chút căng thẳng, bác khẽ nói:

- Bình An, con ngồi xuống đi, bác có chuyện muốn nói...

Đợi tới khi tôi mở cửa đi ra ngoài mà tâm tình vẫn chưa hết dao động. Tôi biết cha mẹ nào cũng thương con, tôi cũng biết không có một người cha nào muốn nhìn thấy cảnh hai đứa con trai của mình tương tàn... Nhưng nếu vì hạnh phúc của con mình mà đi ép uống, cô độc hạnh phúc của con người khác thì có đáng làm không cơ chứ?

Bác Kiên... bác ấy chưa bao giờ làm như vậy cả... chưa bao giờ gây sức ép với tôi... trong chuyện này nhất định có bóng dáng của bác Liên... tôi tin chắc chắn là như thế.

Muốn nhận tôi làm con gái nuôi để tách tôi ra khỏi Đông Quân và Huy Lập... bác Liên... bà cũng cao tay đấy!

Vẫn như thường khi, sau khi cho bọn nhỏ ăn xong tôi theo thường lệ đi bộ ra đầu đường bắt xe buýt để đến công ty. Lúc ra đến cổng, tôi lại gặp Huy Lập cùng Thúy Vân đang đi vào. Ô, mới sáng sớm đã đi chung... chẳng nhẽ hai người họ đi qua đêm với nhau?

Nhìn thấy tôi, Huy Lập liền kéo tay tôi lại, cậu ấy nói nhỏ:

- Bình An, em chờ anh chút, anh có chuyện muốn nói.

Tôi không trả lời, chỉ nhìn về Thúy Vân mặt mũi có chút không vui đang đứng bên cạnh. Thấy tôi nhìn Thúy Vân, Huy Lập cũng quay sang nhìn chị ấy, cậu ấy có chút không vui ra lệnh:

- Cô đi vào trong trước đi, tôi có chuyện cần nói với Bình An.

Thúy Vân vốn đã không được vui khi thấy cậu Lập kéo tay tôi, nay nghe cậu Lập trực tiếp đuổi chị ấy vào trong, chị ấy còn không vui ghê hơn nữa. Nhưng khác với những gì tôi nghĩ, Thúy Vân không tiếp tục tỏ ra khó chịu, chị ấy chỉ cau có một chút rồi liền nở nụ cười tươi như hoa, nhìn về Huy Lập, chị ấy khẽ nói:

- Vâng, em vào trong trước, anh cứ nói chuyện với Bình An đi.

Nói rồi, Thúy Vân liền quay lưng đi vào trong, nhìn tấm lưng thon dài thẳng thiu của chị ấy, bất giác tôi lại sinh ra cảm giác nổi hết cả da gà... không phải đùa chứ có chút hơi đáng sợ.

Thấy Thúy Vân đã đi vào trong, Huy Lập nhìn tôi, cậu ấy khẽ hỏi:

- An, anh nghe nói ba muốn nhận em làm con gái, em đồng ý rồi à?

Tôi khẽ cười nhìn cậu ấy:

- Là ai nói cho cậu biết? Là bác Liên à?

Huy Lập cau mày, cậu ấy có chút kích động:

- Là ai nói cũng được nhưng em không được đồng ý, anh nhất định cũng sẽ không đồng ý.

Tôi lắc lắc đầu, giọng cũng nhạt đi đôi chút:

- Cậu không có khả năng chống đối lại mẹ mình, cậu đừng làm những chuyện ấy làm gì, vô ích thôi.

Huy Lập đi tới trước mặt tôi, cậu gắng hỏi:

- Tức là em sẽ đồng ý sao? Không, không được đồng ý.

Tôi cười nhạt, giọng nghiêm túc:

- Cậu Lập, tôi và cậu là không thể nào, dù cho tôi có không nhận bác Kiên làm ba thì tôi và cậu cũng sẽ không có kết quả. Cậu sắp có vợ rồi, cậu nên yêu thương chị ấy nhiều hơn. Có chấp với tôi để làm gì? Chúng ta là hai đường thẳng song song, mãi mãi cũng sẽ không có điểm chung nào cả.

Mặt Huy Lập dần đỏ lên, cậu ấy quát:

- Vậy em nghĩ em và Đông Quân sẽ có cơ hội hơn anh sao? Em lầm rồi, anh ta lợi dụng em, anh ta không đáng với tình cảm của em. Em không yêu anh cũng được nhưng em không được yêu anh ta, không được. Lúc trước anh chúc phúc cho em là sai lầm của anh, người như anh ta không đáng có được hạnh phúc.

Ngừng một lát, Huy Lập lại nói tiếp:

- Nếu em không tin, ngày mai em sẽ thấy, những gì anh nói đều là sự thật. Chính tai anh từng nghe anh ta nói anh ta lợi dụng em... Bình An... em phải tin anh, em nhất định phải tin anh.

Tôi neho mắt nhìn về Huy Lập, trong lòng cũng có chút thỗn thức:

- Cậu nói ngày mai tôi sẽ thấy, là sao? Ý cậu là gì?

Huy Lập nển lại con thịnh nộ, cậu nhìn tôi, nói thật rõ ràng:

- Ngày mai ba sẽ công bố chuyện nhận em làm con gái, anh hứa với em, ngàn lần vạn lần anh cũng sẽ không đồng ý. Nhưng còn Đông Quân, anh ta nhất định sẽ đồng ý. Chỉ có đồng ý để em làm con gái của ba thì mới có thể hại anh thân bại danh liệt được. Em cứ đợi đến ngày mai, xem những lời anh nói là đúng hay sai. Ngày mai em sẽ nhận ra được bộ mặt thật của Đông Quân, tin anh đi.

Tôi nhìn Huy Lập, tôi không biết lời cậu nói có bao nhiêu phần trăm là sự thật, nhưng... dù có đúng hay không đúng thì ngay bây giờ, những lời nói đó cũng gây ảnh hưởng đến tôi ít nhiều. Có phải như lời cậu nói không? Có phải Đông Quân sẽ thật sự đồng ý hay không?

Thấy tôi im lặng không trả lời, Huy Lập khẽ vỗ tay tôi, cậu dịu giọng:

- Bình An, cả đời này anh chỉ muốn em được hạnh phúc. Nếu anh và em không thể thì anh cũng muốn thấy em được hạnh phúc. Còn riêng anh, dù cho có còn 0,01% anh cũng sẽ chiến đấu vì em..

Tôi mím môi, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy tê lương khủng khiếp. Là vì Huy Lập hay vì Đông Quân... tôi cũng không rõ nữa...

- Thôi, em đi làm đi, nhớ những gì anh nói... anh không bao giờ muốn em đau khổ, không bao giờ...

Nói rồi, cậu Lập quay lưng định đi vào trong. Không hiểu sao giây phút này, tôi lại muốn hỏi cậu ấy một chuyện...

- Huy Lập... tôi có chuyện này muốn hỏi.

Nghe tiếng tôi gọi, Huy Lập liền dừng lại, cậu nhìn tôi, ánh mắt cũng có chút âm trầm.

- Em hỏi đi.

Tôi mím môi, hỏi rõ từng câu từng chữ:

- Với tôi, cậu là yêu thương thật lòng hay là chấp niệm về quá khứ? Cậu cứ luôn nói yêu tôi nhưng tôi không cảm nhận được tình cảm của cậu. Cậu yêu tôi nhưng cậu lại không biết tôi thích món nào hay là không thích món nào. Từng ấy năm, cậu đòi vô số loại nước hoa, nhưng cậu cũng chưa từng nghĩ tới... tôi không chịu được với bất kỳ mùi nước hoa nào dù là một lượng rất nhỏ...

Dừng một chút, tôi lại nói tiếp, lần này giọng cũng có chút dịu đi:

- Tôi nhớ lần đầu tiên cậu nói thích tôi là vì do đám bạn thân của cậu thách thức... tôi biết tính của cậu... cậu cố chấp lắm, cậu lại có tính giữ lời hứa rất cao. Vậy với tôi, cậu xuất phát điểm là thật lòng hay đơn giản là vì muốn thỏa lòng hiếu thắng trong con người cậu? Cậu Lập... cậu luôn chấp niệm với lời thách thức ngày xưa... có đúng không?

Huy Lập nhìn tôi, nhìn tới ngây ngốc... bao nhiêu năm qua, tôi bỏ qua sự rung động trong lòng mình với cậu ấy, một phần cũng chính vì nguyên nhân này. Tôi là đứa trẻ thiếu thốn tình thương nên tôi chỉ mong người yêu của tôi sau này sẽ yêu thương tôi thật lòng. Có thể Đông Quân có mưu đồ thật, nhưng chỉ ít, anh ấy đã không còn xài nước hoa kể từ khi biết tôi dị ứng với tất cả các nhãn hiệu... thứ tôi cần, đơn giản chỉ là như vậy thôi.

Hít một hơi, tôi cúi gằm mặt quay lưng bước về phía cổng. Huy Lập thật sự không yêu tôi nhiều như cậu ấy nghĩ đâu... thật sự không phải...

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Vừa đến công ty, tôi đã nghe mọi người bàn luận sôi nổi về kế hoạch rèn luyện nâng cao kỹ năng sắp tới. Công ty mỗi năm đều cho nhân viên đi một chuyến nâng cao kiến thức hành nghề, năm nay đến hện lại lên. Nói là đi rèn luyện nhưng thực chất đi nghỉ dưỡng thì đúng hơn. Bởi nếu đi rèn luyện thật thì mấy chị gái anh trai trong công ty sẽ không thể nào háo hức tới mức độ như thế này được.

Tôi cầm bảng kế hoạch đi lên phòng trên, nhìn sơ qua thì cũng được đấy. Resort 4 sao, có hồ bơi, nhà hàng, quán bar mini,... đi rèn luyện kiểu này... tôi cũng muốn đi cho biết.

Vì mãi tập trung nghiên cứu quá nên khi Đông Quân đến tôi lại không hề nhìn thấy anh. Mãi tới lúc nghe anh gõ cốc cốc trên bàn, tôi mới giật mình hô lên một tiếng..

- Ô anh đến rồi ạ?

Đông Quân nhìn nhìn tôi, anh khẽ hỏi:

- Sao thế? Em cũng muốn đi rèn luyện à?

Tôi nhìn nhìn tờ giấy trên bàn, cười hề hề trả lời:

- À vâng, em thấy có vẻ hấp dẫn quá. Anh có đi cùng mọi người không?

Anh cười nhẹ:

- Em nghĩ tôi cần đi rèn luyện thêm nữa à?

- Chuyện đó... hình như là không...

Đồng Quân xoa xoa tóc tôi, giọng anh cũng mang ý cười:

- Biết vậy là tốt, nhưng nếu em muốn đi em cứ việc đăng ký, Tú sẽ đi cùng với em và mọi người trong công ty. Đi rèn luyện cũng tốt, tuổi của em nên đi nhiều nơi trước khi về làm bà mẹ bầm sữa đích thực.

Ồ... mẹ bầm sữa?

Thấy mặt tôi đang dần đỏ lên, Đồng Quân phá lên cười có chút lớn tiếng.

- Thôi không đùa nữa, Bình An, trưa nay em không cần đặt nhà hàng ăn trưa đâu, cứ đặt mua cơm cùng mọi người.

- Dạ vâng.

- Nhớ đặt luôn cho em, tôi với em cùng ăn.

Nói rồi anh nhẹ nhàng dứt tay vào túi quần âu, sau đó đi nhanh vào trong, bỏ mặc tôi đang đứng đó mặt thảm gạo thét trong lòng. Úi mẹ ơi, người yêu đại thần của tôi nay cũng biết nói đùa này.

Trưa hôm đó, tôi nghe theo lời Đồng Quân đặt cơm bên ngoài rồi cùng ăn với anh. Ăn xong bữa trưa tôi lại chùng da mặt ngã người ra ghế sofa trong phòng làm việc của Đồng Quân mà ngủ quên khi nào không biết. Tối lúc tôi xoay người tỉnh dậy thì lại thấy bản thân mình đang nằm gọn trong vòng tay của anh, mà hình như... anh cũng đang ngủ thì phải.

Eo ôi, cái vòm ngực này... cả cái mùi thơm đặc trưng của da thịt này nữa... chết mất... chết tôi mất.

Tôi khẽ ngược mắt lên nhìn, thấy anh vẫn đang nhắm nghiền hai mắt. Chưa bao giờ tôi với anh lại gần nhau tới như vậy, đột nhiên máu sắc nữ nổi lên, tôi bèn đưa tay sờ lên gương mặt nam thần của anh. Eo ôi, mũi này, miệng này, da mặt này... sao lại có một người đẹp đến như thế cơ chứ?

Vuốt ve mặt anh chán chê, tôi lại đưa tay di chuyển xuống phần ngực. Thật ra, tôi cũng đắn đo suy nghĩ đủ lắm mới quyết định có nên sờ hay là không. Bình thường Đồng Quân cũng có chút nhàn nhặn, có hôn nhau anh cũng biết điểm dừng mà dừng lại, không đi quá giới hạn bao giờ. Có đôi lần tôi cảm nhận được là anh đang nhịn, nhịn tới đó mặt nhưng vẫn không dám đi thêm bước nào nữa... chắc là anh sợ tôi không thích.

Thật ra, tôi cũng lớn rồi, tuổi này cũng có người đã làm mẹ của mấy đứa trẻ, có yêu nhau rồi có tiến xa thêm mấy bước nữa thì cũng bình thường. Chỉ khổ cho anh, cứ lo cho tôi mà kim nén dục vọng bình thường của một người đàn ông.

Đồng Quân... anh ấy thật sự rất tốt với tôi... thật sự rất tốt...

Đầu thì suy nghĩ nhưng tay lại vô thức xoa xoa nắn nắn trên ngực anh. Bởi người ta hay nói, việc ngu nhất là giỡn mặt trước mặt hổ, giờ thì hay rồi...

- Bình An, em không muốn sống bình an nữa à?

Nghe tiếng anh hỏi, tôi giật mình muốn nhảy dựng lên. May mà có bàn tay của anh siết chặt eo tôi lại, tôi mới không bật dậy vì hoảng hốt. Đồng Quân nhìn tôi, anh nâng cằm tôi lên, ánh mắt anh sâu híp lại, giọng cũng ồ ồ:

- Thế nào? Em định tranh thủ cái gì?

Mặt tôi đỏ rần lên, lúng ta lúng túng:

- Ồ... em... em...

Mặt anh tiến sát lại mặt tôi, môi anh nở nụ cười tà mị:

- Em làm sao? Em muốn làm thế nào?

Bị ép tới thên, tôi cúi mặt xuống không dám nhìn anh, hai tay chống trước ngực anh, dù sợ thật nhưng vẫn cố tình xoa xoa hai cái nhẹ...

- Em xem tay em kia? Tôi sinh ra là để cho em xoa xoa nắn nắn à?

Mẹ nó, cái tật mê trai, mê thịt thơm, cái tay hại cái thân rồi... hu hu.

- Nhưng mà em... em không cố ý đâu...

Đồng Quân lại cười, càng cười càng đáng sợ:

- Ồ, không cố ý?

- Vâng... vâng...

Đồng Quân gật gật đầu rồi trở người, tôi cứ tưởng là anh muốn ngồi dậy nhưng không... cả người anh lại ập xuống, áp sát lên người tôi. Vì bất ngờ nên tôi ngã ra sofa, Đồng Quân một tay ôm lấy eo tôi, một tay lót dưới đầu tôi để cho tôi có thể nằm dễ dàng. Thật sự chưa bao giờ, chưa bao giờ tôi tiếp xúc thân thể với đàn ông gần như vậy... anh... anh chính là người đầu tiên.

Môi tôi mím lại, mắt chớp chớp liên hồi, tôi nhỏ giọng lí nhí:

- Anh... anh làm gì vậy?

Đồng Quân lại cười, đã đẹp trai rồi còn cười mãi, tôi nhìn muốn đần ra luôn rồi...

- Hôn em, tôi muốn hôn em.

Hôn?

- Á...

Vừa nói tiếng trước tiếng sau, Đông Quân đã khẽ sát môi tôi, bờ môi hồng nhuận của anh vừa chạm tới môi tôi đã khiến cho đại não của tôi gần như ngưng trệ. Ám quá... môi của anh vừa thơm vừa ấm...

Hai bờ môi chạm khẽ vào nhau, nhẹ nhàng êm ái... hai tay tôi siết chặt lấy eo anh, hơi thở cũng gấp theo từng động tác môi mà anh đem lại... cái vị thơm thơm, vị nóng ấm... đề mê làm sao...

Đông Quân khẽ dừng, anh thì thầm bên tai tôi, anh hỏi:

- Thích không?

Tôi mím môi e thẹn, khẽ gật gật đầu:

- Thích.

Đông Quân lại cười, cười rất tươi:

- Ngoan.

Nói rồi, anh lại khẽ môi xuống môi tôi lần nữa, lần này không còn nhẹ nhàng thoang thoảng như khi nãy, mà là điên cuồng mạnh mẽ xâm chiếm. Từng cái nút môi, từng cái đánh lưỡi như khiến đầu óc của tôi bùng nổ. Tay tôi siết eo anh càng chặt, chặt tới góc áo sơ mi trắng thiêu cũng thành nhẩn nhúm hết cả lên. Anh kéo một tay tôi để lên trên cổ anh, tay còn lại anh bắt tôi phải áp lên má của anh mà vuốt ve. Đông Quân vốn là người có tính kim chi rất mạnh, bình thường hôn nhau anh cũng rất đúng mực mà dừng lại. Hôm nay là do tôi chọc hồ sống dậy, hậu quả tôi phải gánh chịu là tất nhiên... Hi hi, nhưng mà tôi thích.

Tiếng nút môi vang lên "chụt chụt" nghe mà đỏ mặt, từng tiếng động khẽ của môi lưỡi hòa quyện lại như kích thích thêm dục vọng chất chứa trong cả tôi và anh... Đông Quân buông môi tôi ra, ánh mắt anh sụp xuống, môi đỏ ửng nhìn tôi chăm chăm, giọng anh cũng khàn tới khó nghe:

- Chịu được không?

Tôi cắn môi ngại ngùng, khẽ gật gật đầu:

- Dạ được.

- Hiếm khi thấy em ngoan ngoãn thế này nhỉ, nhưng mà ngoan trong trường hợp này... tôi lại rất thích...

Vừa nói anh vừa đỡ tôi ngồi dậy, chỉnh sửa lại quần áo xộc xệch trên người tôi lại, môi anh cũng khẽ sát môi tôi mà nhủ thầm:

- Ngày mai, tới nhà tôi đi, được không?

Ồ... tới nhà anh? Không nhẽ... á... á... không nhẽ anh muốn?

Thấy tôi hai mắt trở lên nhìn, anh lại khẽ tai tôi lần nữa:

- Tôi không muốn ở đây, ở đây... không kích thích.

Ồ, miệng tôi há hốc... tim cũng rung rinh dữ dội vì câu nói của anh. Ý anh là... ừ mẹ ơi... tâm hồn thiếu nữ của tôi sắp chịu không được nữa rồi đây này.

Kéo tôi ngồi dậy, sửa sang quần áo lại cho tôi xong, anh lại tiếp tục công việc đang làm dở. Thấy tôi vẫn còn ngồi đó ngây ngốc, anh cười, hỏi:

- Em làm việc của em đi, à tôi đã nói Tú đăng ký cho em vào chương trình rèn luyện. Tôi cũng đã nói bên tổ chức giảm phần rèn luyện xuống một chút để em có thời gian nghỉ dưỡng nhiều hơn.

Tôi nhìn anh, hỏi nhỏ:

- Anh có đến không?

Đông Quân đặt bút bị xuống bàn, anh cười nhẹ:

- Tôi sẽ sắp xếp thời gian tới đón em về, Đông gia có việc, chắc tôi sẽ đi công tác với cậu một chuyến nên không đi cùng em và mọi người được.

- Khi nào anh đi công tác?

- Ngày mai hoặc là ngày mốt, yên tâm, tôi có hẹn ngày mai với em... tôi không quên.

Nhìn thấy nụ cười tà mị trên môi anh, tôi bất giác đỏ mặt thẹn thùng... Ồ, ai bảo là anh quên... tôi có bảo thế đâu chứ?

Cúi đầu khẽ cười, đêm mai... thật là hồi hộp!

Như thường lệ, mỗi tối cuối tuần Đông Quân sẽ về Trần Đô ăn cơm cùng bà nội.

Hôm nay cũng như mọi, mọi người đang quay quần trên bàn ăn thì bác Kiên lại lên tiếng phát biểu. Tôi nhìn về phía bác, tự dưng lại cảm thấy trong lòng hồi hộp vô cùng. Cái cảm giác vừa lo vừa sợ, nó khiến tay tôi muốn run rẩy. Khẽ liếc mắt nhìn sang Đông Quân, thấy anh vẫn đang nhẩn nhẽ ăn cơm, trong đầu tôi đột nhiên lại nhớ tới cuộc nói chuyện của tôi và Huy Lập ngày hôm qua...

Bác Kiên đứng lên, giọng bác ấy đĩnh đạc:

- Thật ra, ba có chuyện này muốn nói, về chuyện của Bình An... ba đã có suy nghĩ muốn nhận con bé làm con gái từ lâu. Dạo lâu chi bằng ngay bây giờ, ba muốn tuyên bố nhận con bé

làm con gái hợp pháp, mọi người thấy....

Lời chưa dứt, Huy Lập đã gất gao lên tiếng phản đối.

- Không, con nói rồi, con không đồng ý, không bao giờ.

Bác Liên liền lên tiếng mắng Huy Lập:

- Con không đồng ý cái gì? Bình An ở nhà chúng ta lâu như thế, mọi người cũng đã ngắm xem con bé là người thân. Nay ba con nhận nuôi con bé thì có gì mà phản đối. Con cũng sắp lấy vợ, cũng ra dáng đàn ông trưởng thành rồi, Bình An cũng phải có chỗ dựa vững chắc chứ?

Huy Lập cau mày, cậu ấy trực tiếp chống đối lại bà Liên:

- Vậy tại sao không nhận Thanh Nga? Cả Thanh Nga cả Bình An đều được nuôi ở Trần Đô này mà?

Bà Liên có chút không vui, giải thích:

- Bình An trước rồi sau sẽ tới Thanh Nga, cả hai đều là cô gái được Trần gia này bao bọc thì nhất định ba mẹ sẽ không để hai đứa nó chịu thiệt thòi.

Huy Lập vẫn nghe không lọt được tai.

- Không, dù thế nào con cũng không đồng ý, mà Bình An... em ấy cũng không muốn vậy đâu.

Nghe Huy Lập nói như thế, bác Kiên liền hướng mắt sang tôi, ông hỏi:

- Bình An, ý con thế nào?

Tôi nhìn bác Kiên, rồi lại liếc mắt sang Đông Quân, tôi thấy anh vẫn ngồi im lặng, trên gương mặt không có một chút gì là không vui...

Hít một hơi, tôi phun ra từng chữ:

- Dạ, nếu số đông đồng ý thì con cũng đồng ý.

Thật ra, tôi không hề muốn được bác Kiên nhận làm con gái nuôi. Điều đó khác nào nói lên tôi với Đông Quân là anh em cùng một nhà. Biết là bọn tôi không chung dòng máu nhưng trên pháp luật vẫn là chung một gốc gác. Điều này... tôi nghĩ Đông Quân cũng sẽ không thích... nếu như anh ấy yêu tôi thật lòng.

Khẽ liếc mắt nhìn sang Đông Quân một lần nữa... Đông Quân... em đặt cược vào anh cả đấy!

Nghe tôi nói, bác Kiên khẽ gật gật đầu, ông quay sang hỏi bà nội và bác Liên:

- Mẹ, mẹ cảm thấy thế nào? Cả em nữa, em thấy được không?

Bác Liên nhanh miệng trả lời trước:

- Em đồng ý, Bình An trước sau gì cũng nên là con gái của họ Trần.

Tôi nhìn bác Liên, trong lòng sinh ra cảm giác trào phúng... Bác ấy có yêu thương gì tôi đâu cơ chứ? Việc bác ấy đồng ý một phần là vì muốn ngăn tôi với cậu Lập, phần còn lại... do bà ấy ghét tôi nên càng không muốn tôi bước vào nhà họ Đông. Bác Liên... tôi lạ gì bà ta kia chứ?

Bà nội phía bên kia cũng nhàn nhạt cất lời:

- Chuyện này... mẹ không cho ý kiến.

Tôi nhìn bà nội, sự cảm kích dâng lên đầy khoé mắt. Bà nội thương tôi... tôi biết bà rất thương tôi. Bà nội cũng nhìn về phía tôi, đầu bà gật nhẹ, ý của bà là ủng hộ ý kiến của tôi...

Bác Kiên có chút buồn buồn, giọng ông ấy cũng nhạt đi một chút.

- Như vậy, 2 người đồng ý, 1 người không ý kiến, 1 người phản đối... Thuận... còn con?

Bác Kiên vừa dứt lời, tôi liền gất gao quay sang nhìn Đông Quân... Đông Quân... Đông Quân...

Đông Quân đặt đĩa ăn xuống bàn, anh im lặng một hồi không trả lời. Mãi lát sau, tôi mới nghe được giọng của anh trầm trầm cất lên.

- Cũng được, thế cũng tốt.

"Cũng được, thế cũng tốt", "Cũng được, thế cũng tốt" à?

Tôi nhìn anh, hốc mắt có chút cay xè, trong lòng sinh ra cảm giác đau nhói không thôi...

Giọng bác Kiên phía trên kia vui mừng:

- Như vậy, việc nhận Bình An làm con gái hợp pháp coi như thông qua. Bình An, con thấy thế nào?

Tôi hít một hơi, gật gật đầu, giọng có chút chua chát:

- Vâng, con đồng ý.

Ngay tại thời điểm tôi nói đồng ý, Đông Quân cũng gất gao nhìn về phía tôi. Ánh mắt anh ấy bình tĩnh lắm, gương mặt cũng không có chút gì là nuối tiếc hay là bất đắc dĩ... Việc tôi được bác Kiên nhận làm con gái, nó cứ như là một việc vốn nên là như vậy... anh ấy không phản đối, anh ấy cũng không tỏ ra chút nào là không vui?

Tôi đồng ý rồi, vạn lần cũng không thể nói không muốn trở lại.

Huy Lập vẫn gào lên không muốn, nhưng tất cả đều muốn, ngay cả tôi đều đã đồng ý, cậu ấy có phản đối tôi nhìn ăn nhìn uống cũng đều không có kết quả. Lần trước khi cậu ấy bảo không đồng ý, khi đó chưa có Thủy Vân, bây giờ có Thủy Vân rồi, bác Liên có chết cũng sẽ không để cậu ấy làm cản làm bừa nữa.

Tiếng chuông điện thoại của Đồng Quân vang lên, cắt đứt những dòng suy nghĩ đang chông chéo lên nhau trong đầu tôi. Anh nghe máy một lát, chân mày anh càng lúc càng nhíu lại thật chặt. Tất máy, giọng anh nhàn nhạt cất lên:

- Nội, con có chuyện gấp, con đi trước, hôm khác con lại tới ăn cơm với nội.

Tôi mím môi, không dám nhìn anh thêm cái nào nữa...

Đồng Quân đứng bật dậy, anh bước hiên ngang đi ra ngoài, lúc đi ngang qua tôi, tôi có thấy anh liếc mắt nhìn tôi... nhưng chỉ là liếc nhìn, anh cũng không có đưa tôi đi theo cùng...

Sau bữa cơm, tôi đi lững thững về phòng, chỉ đáng thương cho Huy Lập, cậu ấy vẫn còn tranh đấu với vợ chồng bác Kiên về chuyện nhận tôi làm con gái nuôi. Nếu giấy tờ nhận con nuôi được thông qua, giữa tôi và cậu ấy sẽ chính thức đặt một dấu chấm hết. Điều đó cũng đồng nghĩa với chuyện của tôi và Đồng Quân, bọn tôi cứ thế mà thành anh em của nhau.

Khôi hài, thật sự khôi hài!

Tôi bước đi từng bước nặng nề, nửa muốn khóc nửa lại không. Tôi cũng chẳng hiểu cảm giác của tôi lúc này ra sao nữa, là đau lòng, là khó chịu hay là muốn buông bỏ?

Tôi không hiểu, tôi thật không hiểu vì sao Đồng Quân lại đồng ý? Hay là đúng như Huy Lập nói, anh không hề yêu tôi, anh chỉ đang lợi dụng tôi để trả đũa Huy Lập?

Tôi vẫn không tin, tôi thật sự không muốn tin đó là sự thật. Tôi đau lòng lắm, thật sự tôi rất đau lòng... tìm tôi như muốn bề ra rồi... sao mà mệt mỏi quá, sao mà khốn khổ quá vậy nè?

Tôi chỉ muốn yếu thôi, chỉ muốn được yêu như những người bình thường khác thôi. Cuộc đời tôi từ khi sinh ra đã gặp sóng gió rồi, tôi không muốn đến cả yêu cũng cảm thấy khổ sở...

Ngồi xuống xích đu, lòng tôi như buốt lạnh, nước mắt cũng vô thức mà rơi xuống... Hay là vì tôi không có mẹ, tôi không có ba nên mặc ai muốn ức hiếp tôi thế nào thì ức hiếp thế đấy? Bao nhiêu năm qua tôi đã cố mạnh mẽ đến nhường nào, tôi học cách tự bảo vệ mình, học cách không để cho ai có thể xúc phạm đến tôi. Tôi một mình chống chọi với tất cả mọi thứ, một mình đương đầu với những thử thách mà ông Trời đem lại... Tôi mạnh mẽ như thế vẫn chưa đủ sao? Hay là phải bắt tôi mạnh mẽ hơn nữa?

Đồng Quân... sao anh lại như thế... sao anh lại đồng ý... anh... anh không thương tôi nữa sao?

Hay là bây giờ tôi gọi cho anh, tôi gọi cho anh để hỏi cho rõ ràng... phải, tôi nên gọi cho anh... nên gọi.

Tay tôi run run ấn vào số của anh trong danh bạ, từng tiếng tút tút kéo dài mà khiến lòng tôi nóng như lửa đốt.

Năm giây... sáu giây...

- Alo, có chuyện gì vậy Bình An?

- Tú? Đồng Quân đâu?

- Cậu ấy có chuyện rất bận, tạm thời bây giờ bọn tôi không rảnh để giải thích. À, cậu ấy bảo cô không cần tới nhà cậu ấy, xong việc cậu ấy sẽ tới tìm cô... Vậy nha...

- Khoan... Khoan... Alo... alo...

Tiếng tút tút lại một lần nữa kéo dài trong thất vọng, tôi ngồi sụp xuống... mặc cho nước mắt muốn rơi bao nhiêu thì rơi... tôi mệt rồi... tôi thật sự mệt rồi!

Qua một tuần, Đồng Quân cũng không hề xuất hiện lấy một lần, một hai ngày anh lại nhắn cho tôi vài tin, chỉ đơn thuần là hỏi tôi đã ăn chưa hay là có mệt hay không. Tôi vẫn trả lời bình thường với anh, vẫn xem như chưa có chuyện gì xảy ra. Bọn tôi lớn hết cả rồi, có tranh luận cũng nên gặp nhau đối mặt mà tranh luận. Chứ tranh luận trên điện thoại qua tin nhắn... thật sự ức chế lắm.

Qua chuyện ngày hôm đó, Huy Lập có tới tìm tôi nhưng tôi không muốn tiếp chuyện với cậu ấy. Tôi và Đồng Quân hiện đang có khúc mắc, tôi không muốn nghe thêm bất kỳ ý kiến từ ai nữa. Giờ phút này, ai nói gì cũng khiến tôi phải suy nghĩ rất nhiều. Đầu óc tôi vốn dĩ đã rất căng thẳng rồi, suy nghĩ nhiều thêm nữa chắc nó sẽ nổ tung lên mất.

Có thể nói tôi yêu rất lý trí, lý trí gần tới mức mù quáng rồi!

Một tuần trôi qua trong mệt mỏi và nhớ nhung, hôm nay là thứ sáu, sáng mai tôi sẽ theo công ty đi bồi dưỡng rèn luyện. Một tuần trôi qua không được gặp Đồng Quân, tâm hồn tôi cũng muốn héo mòn đi cả rồi.

Nằm lê lếch trong phòng cái Yên chán chẻ, tôi lại lếch ra phòng khám của anh Việt ngồi xem anh ấy khám bệnh cho bệnh nhân. Lúc trước mỗi khi tôi muốn tầm sư học đạo, tôi cũng dùng cách này để học hỏi thêm kinh nghiệm cho bản thân. Nếu muốn giết thời gian, hãy tới tìm bác sĩ tâm lý Việt.

Trong phòng anh Việt có một vách ngăn, tôi ngồi trong vách ngăn vừa quan sát được bên ngoài vừa giả vờ là y tá đang ghi chép hồ sơ bệnh án. Cái này là cách anh Việt bày cho tôi, anh ấy không hề phản đối việc tôi học lóm kiểu này.

Cô gái bệnh nhân vừa đi ra ngoài, anh Việt thả ghế lại gần chỗ tôi, anh khẽ nói:

- Máy cô gái trẻ thời nay hay mất chứng âu lo và trầm cảm, em cũng nên cẩn thận. Đừng mãi vui đầu vào công việc hay là lướt điện thoại, nên đi ra ngoài vận động nhiều hơn.

Tôi cười cười, trả lời trong vô thức:

- Em thấy yêu nhiều mới dễ bị trầm cảm ấy.

- Sao? Em nói gì?

Nghe anh Việt hỏi, tôi mới giật mình... eo ơi, tôi vừa nói cái gì vậy nhỉ?

- À dạ không, em nói mấy người thần kinh yếu mới hay như vậy.

Anh Việt kéo tấm màn che, anh ấy vừa cởi áo blouse vừa cười nói với tôi:

- Em lại suy nghĩ lung tung.

- Anh định đi đâu vậy?

- Anh đi tới nhà...

Anh Việt chưa kịp nói hết câu thì phía cửa, một người đàn ông cũng vừa bước chân vào. Ngược mắt nhìn về phía cửa, tôi có chút hoảng hốt... là tên Huy... chính xác là hấn.

Tên Huy nhìn bác sĩ Việt, môi anh ta nở nụ cười:

- Việt, hôm nay tôi tới phòng khám của anh, anh không cần tới nhà tôi đâu.

Anh Việt có chút ngạc nhiên, nhưng thân là bác sĩ tâm lý, anh ấy rất nhanh đã khôi phục lại biểu cảm như ban đầu. Tôi vừa nhìn thấy tên Huy đã vội kéo màn che lại, anh Việt từng nói tên này rất nguy hiểm, tôi không nên để mình lộ diện trước mặt hấn.

Thấy có người lạ trong phòng, tên Huy liền lên tiếng hỏi:

- Bác sĩ Việt, cô gái ấy là ai?

Anh Việt cười cười, anh hướng tay chỉ vào ghế ý bảo tên Huy cứ ngồi xuống trước.

- Là y tá tới học việc, anh không cần bận tâm tới cô ấy, cô ấy chỉ ghi chép lại nội dung cuộc nói chuyện của tôi với mọi người thôi. Anh có thể yên tâm.

Thấy tên Huy có ý nhìn tôi, tôi lại rụt cổ xuống thấp hơn chút nữa để tránh cho hấn có thể nhìn rõ mặt tôi. Xui thật, tự dưng lại gặp tên ôn thần này ở đây...

Tôi ngồi im lặng suốt 30 phút không dám rục rịch sợ gây sự chú ý. Phía bên ngoài, anh Việt vừa nói chuyện trao đổi vừa tiếp cận các nhân cách khác của hấn bằng thuật thôi miên. Thật ra, đây là lần đầu tiên tôi tiếp xúc với bệnh nhân bị Đa Nhân Cách, nhìn những nhân cách trong cùng một cá thể thay đổi luân phiên mà khiến cho tôi nổi da gà từng cục. Tên Huy lúc thì hiền lành, lúc đau khổ, lúc lại sợ hãi nhìn tới nhìn lui. Thoắt cái hấn ta xoay chuyển thành hung hăng, đánh đá, kêu cá, dữ tợn giống như là bị ai nhập vậy. Tôi quan sát từ đầu tới cuối, chỉ duy nhất cái nhân cách lúc hấn hăm hiếp nạn nhân trong vụ tên Trí là không thấy xuất hiện...

Buổi điều trị vừa kết thúc, tên Huy cũng đứng dậy ra về, lúc anh Việt đưa hấn ra tới cửa, hấn đột nhiên quay đầu lại, cười cười hỏi:

- Trong phòng này, hôm nay có mùi gì thơm vậy?

Chết mẹ... mùi thơm? Tôi cúi đầu ngửi xuống thân người mình, sao mùi thơm của tôi hôm nay đậm mùi vậy?

Tên Huy vừa hỏi vừa nhìn quanh phòng, anh Việt liền chặn tầm mắt của hấn lại, anh ấy trả lời:

- Chắc là mùi xịt phòng, hôm nay tôi đổi loại khác.

Tên Huy gật gật đầu, hấn ta thôi không nhìn nữa.

- À ra vậy, mùi này rất thơm, tôi rất thích. Vậy chào bác sĩ nhé, tôi đi về trước.

- Chào anh.

Đợi hấn đi rồi, tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Ôi mẹ ơi, mũi của hấn ta thính thật, cách một cái màn mà vẫn ngửi được cả mùi thơm trên người của tôi. Thật là đáng sợ!

Anh Việt mở màn che cho tôi, anh cười cười, hỏi nhỏ:

- Đã biết sợ anh ta chưa?

Tôi gật gật đầu:

- Sợ. Hấn ta thật là đáng sợ.

Anh Việt khẽ xoa đầu tôi:

- Một nửa các nhân cách đã bị hòa nhập vào nhau, các nhân cách mà em nhìn thấy khi nãy nó có sự tồn tại khá mạnh. Anh đang tìm cách giúp cho anh ta, hy vọng là anh ta sẽ không gây tổn hại tới ai khác.

- Bình thường những nhân cách kia có hay cùng xuất hiện không anh?

Anh Việt lắc đầu:

- Không, nhưng anh cũng không chắc. Có thể là có nhưng anh ta không biết, việc chuyển đổi giữa những nhân cách khác nhau, bệnh nhân sẽ không được biết ngoại trừ có người nói lại cho anh ta. Em nhìn vào nhân cách chính khi nãy của anh ta, em thấy thế nào?

Tôi suy ngẫm một chút, liền nói:

- Thông minh, nhạy bén, khả năng quan sát rất tốt.

Anh Việt nhìn tôi, anh bồi thêm một câu:

- Đó cũng là nhân cách có khả năng phạm tội rất cao. Nói chung về bệnh án của tên Huy, có nhiều điểm anh vẫn chưa lý giải được. Trước mắt, anh chỉ có thể kết luận anh ta rất nguy hiểm. Việc nhân cách phụ đột nhiên hòa nhập cùng nhân cách chính... việc này... khá là lạ.

Nhân cách phụ hoà làm một với nhân cách chính... đáng sợ thật!

Rời khỏi phòng khám của anh Việt, tâm tình tôi vốn đã suy kiệt nay còn quẩn quáo não nhiều hơn nữa. Siết điện thoại trong tay, từ hôm qua tới hôm nay, Đông Quân chưa gửi cho tôi một tin nhắn nào...

Haiz!

Sáng ngày hôm sau, tôi phải dậy thật sớm để tới công ty, hôm nay là ngày đi rèn luyện nâng cao kỹ năng. Phiếu cũng đã đăng ký, không đi tên Tú sẽ lộ da tôi ra mất.

Định là nhờ tài xế của Trần Đồ đưa tôi tới công ty giúp, vì giờ này chưa có xe buýt nào lưu thông cả. Vác ba lô trên vai, tôi định đi xuống nhà xe để đi nhờ xe thì điện thoại trên tay liền reo lên... là số của Đông Quân...

Tôi hít một hơi, vội bắt máy.

- Alo, em nghe đây.

- Ủ, em chuẩn bị xong chưa?

- Dạ xong rồi ạ.

- Vậy ra công đi, tôi đưa em đi.

Ra công?

- Vâng, em ra ngay.

Tất máy, tôi phi cái vù ra công, xe của Đông Quân đã đậu sẵn từ khi nào. Vội mở cửa xe rồi ngồi vào trong. Đông Quân liền kéo tay tôi nhét vào tay anh sưởi ấm. Giọng anh trầm khàn trông có chút mệt mỏi:

- Lạnh không?

Tôi mím môi, để yên cho anh xoa tay:

- Dạ lạnh..

- Ủ tôi sưởi ấm cho em.

Chiếc xe hơi lăn bánh trong màn đêm lạnh buốt, trời bên ngoài vẫn còn chưa sáng... nhiệt độ thấp hơn ban ngày rất nhiều.

Xe chạy một chút là tới công ty, tới nơi rồi mà Đông Quân vẫn còn nắm tay tôi không buông. Nhưng mà anh thì lại ngủ mất rồi, mắt anh nhắm nghiền lại, chắc là anh thiếu ngủ nhiều lắm..

- Ông chủ, đến nơi rồi.

Nghe tiếng tài xế báo, Đông Quân mới giật mình tỉnh dậy. Quay sang nhìn tôi, anh khẽ hỏi:

- Tới nơi rồi, em vào trong đi. Tôi sẽ tranh thủ thời gian tới đón em về.

Tôi mím môi khẽ gật đầu, bước xuống xe mà lòng cảm thấy khó chịu vô cùng. Một tuần trước anh vốn rất là tuyệt tình nhưng mà hôm nay...

Xe định lăn bánh, tôi liền gấp gấp gõ gõ cửa kính xe, hỏi những thứ đã chất chứa trong lòng cả tuần qua...

- Đông Quân, chuyện bác Kiên nhận em làm con gái... anh... anh không có gì muốn nói với em sao?

Đông Quân nhướn đôi mắt mệt mỏi lên nhìn tôi, bàn tay to lớn của anh khẽ vuốt ve má tôi, giọng anh khàn đục:

- Chuyện đó... để sau này nói được không... tôi rất mệt.

Rất mệt? Anh mệt... tôi cũng rất mệt mà?

Nếu anh đã không muốn nói thì tôi cũng không muốn ép, nhưng trong lòng... trong lòng tôi lại đau nữa rồi..

Gật gật đầu, tôi cắn môi, nỉ non một tiếng:

- Anh... anh chưa từng lừa dối em... có đúng không?

Đông Quân nhìn tôi thật lâu, anh khẽ véo mũi của tôi, nụ cười như có như không...

- Chưa, tôi chưa từng.

Chưa? Thật là chưa từng sao?

Tôi khẽ cười, cười trong sự chua xót...

- Vâng, em hiểu rồi.

Nói rồi, tôi quay lưng bước đi vào phía trong, nơi mà mọi người trong công ty đang tập trung ngày một đông hơn. Khẽ chớp mắt mấy cái, cố ngăn cho nước mắt không tuông ra... trái tim tôi đau đớn như bị bóp nghẹn...

Nói dối, anh cuối cùng vẫn là tên nói dối..

Khoẻ mắt cay cay, cảm giác hụt hẫng trong lòng quá lớn... tôi biết anh rất mệt nhưng tim tôi cũng đang rất mệt... Nếu anh cứ mãi thế này, mãi giấu giếm tôi như thế này... tôi chắc chắn sẽ vì mệt mà dừng lại..

Tôi lười lắm, lười suy nghĩ, lười chăm bẵm cho trái tim đang tổn thương... lười cảm thông, lười bao dung cho những uẩn khúc mà anh đang che giấu. Lười tới mức... tôi có thể ngừng yêu anh... ngừng yêu một người khó hiểu như anh...

Đồng Quân... bước tiếp hay dừng lại đây anh?

Em đau... em thật sự đau lòng lắm!!!

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Ngồi trong xe tôi khu nghỉ dưỡng rèn luyện mà tâm trạng của tôi tệ vô cùng. Cái cảm giác bất lực, mệt mỏi khiến bản thân tôi không còn chút sức sống nào. Mặc cho anh chị em đồng nghiệp đang vui vẻ nói cười hát hò thì tôi lại rúc một chỗ không màn tới. Có ai hỏi tôi thế nào, tôi chỉ nói là tôi bệnh, nói thế cho không bị làm phiền. Tên Tú hôm nay cũng không có đi cùng bọn tôi, tôi cũng không biết lý do vì sao, chỉ nghe phong phanh mọi người bảo là mẹ anh ta bị bệnh. Xong đợt này về, tôi sẽ ghé thăm mẹ anh ta một chuyến.

Sau khi tới resort nhận phòng, bọn tôi đi ăn cơm sau đó nghỉ ngơi một chút thì bắt đầu khóa rèn luyện. Sau khóa học là chương trình vận động chơi trò chơi đồng đội, mặc dù đã từ chối hết mức có thể nhưng tôi vẫn bị kéo vào chơi trò kéo co cùng mọi người. Chắc do cái số tôi nó éo le sao sao đấy, tôi chơi kéo co cũng bị ngã chổng vó đập lưng vào tảng đá to. Mà xui thật sự, cái tảng đá kia cách tôi cũng không hề gần mà chẳng hiểu sao tôi lại vượt tay ngã đập lưng một cú quả nặng. Thật sự, muốn rờ hết người, đã đang thất tình rồi thì thôi chớ.

Được mọi người trong công ty đỡ về phòng, tôi liền nằm sấp xuống mà rên rì. Mẹ ơi, chuyện đi này như cực hình của tôi ấy, khi sáng thì khóc hết nước mắt, bây giờ lại bị ngã bầm dập hết cả lưng. Vui về gì nữa, chẳng nhẽ tôi lại bắt xe đi về chớ?

Đang nằm quẩy đạp trên giường thì nghe bên ngoài có tiếng vận chốt cửa. Tôi ngóc đầu ngồi dậy suy nghĩ một chút, phòng của tôi là phòng đơn, làm gì có ai ở cùng mà giờ lại có tiếng vận chốt cửa... hay là đồng nghiệp của tôi đến thăm tôi?

Bên ngoài vẫn không có tiếng nói chuyện của ai cả, tôi tự dung lại sinh ra chút cảm giác cổ quái... cái cảm giác này, giống y hệt như mỗi khi tên Tiền xuất hiện...

"Tách"

Cánh cửa phòng của tôi từ từ mở ra, tôi có chút giật mình vội lên tiếng:

- Ai vậy?

Phía cửa vẫn không nghe được tiếng người trả lời, trong không gian yên tĩnh chỉ nghe được tiếng cửa mở ra kèm theo giọng nói nhàn nhạt:

- Bình An, tôi tới thăm cô.

Giọng nói với thân hình kia vừa xuất hiện, tôi tự dừng lại cảm thấy linh cảm của tôi ngày càng kinh khủng... Tên Tiền... chính xác là hắn ta.

Thấy hắn ta đi vào, tôi khẽ cựa mình ngồi dậy. Ui mẹ ơi, tưởng không đau ai dè đau không tưởng tượng được. Nhân nhó cổ hết sức để ngồi dậy, tên Tiền liền nhìn tôi với cặp mắt ái ngại.

- Nay, cô không sao chứ?

Tôi lắc lắc đầu, cau mày:

- Không sao, còn anh... sao anh biết tôi ở đây?

Tên Tiền lắc lắc cái lọ nhỏ trong tay, hần cười:

- Tôi vô tình thấy cô ngoài kia, cũng định sẽ đi tìm cô nên tôi vào luôn, về thành phố muốn gặp cô cũng hơi khó.

Tôi nhìn nhìn anh ta, khẽ hỏi:

- Anh như ma vậy, lần nào xuất hiện cũng bí hiểm, anh không sợ có ngày tôi đánh anh chết à? Nói đi, anh tìm tôi làm gì? Chuyện bác Khang của tôi có manh mối gì hả?

Tên Tiền kéo cái ghế ngồi xuống trước mặt tôi, hần ta hít hít cái mũi mấy hơi, nói nhỏ đủ cho tôi nghe được.

- Mùi thơm của cô cũng không nồng nức, tôi cứ sợ nó sẽ nồng... Đây, cái này, mỗi khi tắm cô nhỏ vài giọt vào, mùi thơm trên người cô nhất định sẽ biến mất.

Hần ta chìa cái lọ tới trước mặt tôi, tôi cũng nhanh tay nhận lấy không suy nghĩ nhiều. Lắc lắc nghe được tiếng nước trong lọ, có chút không hiểu, tôi lại ngước mặt lên hỏi hần ta:

- Nhưng tại sao anh lại đưa cho tôi cái này? Mùi thơm trên cơ thể của tôi thì có liên quan gì tới anh à?

Tên Tiền nhìn tôi, hần cười nhạt:

- Tôi chỉ không muốn nhìn thấy cô chỉ còn là cái xác, cô muốn sống lâu sống thọ thì nên nghe lời tôi.

- Tại sao? Hay là người của anh có ý định giết tôi?

Nghe tôi hỏi, hấn ta thành thật gật đầu:

- Có thể là như vậy, lần trước bắt cô là người của bọn tôi bắt nhầm. Nhưng chắc chắn sẽ không có thêm một lần nhầm lẫn nào nữa đâu. Cô chính thức bị đưa vào tầm ngắm cách đây 3 ngày, may cho cô, tôi phát hiện kịp nên đã loại cô ra khỏi danh sách.

Tôi nhìn hấn ta, tỏ chức giết người có cả danh sách từ trước... thật sự đáng sợ.

Thấy tôi nhìn chăm chăm, hấn ta cười nhạt:

- Cô không cần nhìn tôi với ánh mắt như vậy, mỗi người có mỗi mục đích sống riêng. Tôi và cô khác nhau, cô nhìn tôi với ánh mắt thế nào, tôi thật sự thấy không quan trọng.

- Nhưng vì sao anh lại giúp tôi?

Tên Tiền đứng bật dậy, hấn ta cười có chút lớn tiếng:

- Vì tôi thích thế, tỏ chức gần đây đang gắt gao trong việc tìm huyết thần, cô là mẫu phụ nữ tôi rất thích. Vì thế nên tôi không muốn thấy cô chỉ còn là cái xác không có hồn..

Tổ chức của hấn có biến động à? Lão K... chắc chắn là lão K...

Thấy hấn ta định đi, tôi liền nhanh tay kéo hấn ta lại, tôi hỏi gấp:

- Tiền, có phải là lão K ra lệnh cho bọn anh giết người tìm huyết thần không? Anh có thể nói cho tôi biết ông ấy đang ở đâu không?

Tiền nhìn tôi, mắt hấn ta nheo nheo lại.

- Cô không tìm được ông ta đâu, ông ta không dễ xuất hiện trước người khác...

- Anh quen với ông ta mà, anh có thể giúp... giúp tôi...

Tên Tiền có chút giận dữ:

- Cô rốt cuộc muốn tìm lão K để làm gì? Cô cho rằng cô có thể bắt ông ấy vào tù à?

Tôi lắc lắc đầu, giọng có chút kích động:

- Ông ta biết mẹ tôi... chính ông ta là người duy nhất biết mẹ tôi bị ai hại chết... Nếu anh không nói thì nhất định tôi cũng sẽ tìm được ông ta, tôi nhất định phải tìm cho bằng được.

Nghe tôi trả lời, tên Tiền cau mày nhìn tôi chăm chăm, trong mắt hấn có sự ngạc nhiên, có đôi nét hoảng loạn. Hấn ta nhạt giọng, hỏi:

- Mẹ cô... là ai?

- Mẹ tôi... mẹ...

Khoan, mẹ tôi là ai?

Từ lúc tôi biết bà ấy là người sinh ra tôi tới giờ, tôi... tôi chưa từng biết bà ấy tên gì... bà ấy bao nhiêu tuổi... mập ốm cao thấp ra sao?

Thấy tôi im lặng không trả lời, tên Tiền liền hỏi tiếp:

- Bình An... mẹ cô là ai?

Tôi ngược mắt lên nhìn hấn, giọng trầm trầm:

- Tôi... tôi không biết.

- Cô không biết?

Tôi ngồi xuống giường, lắc lắc đầu mấy cái. Tôi thật sự không biết, ngay cả một tấm ảnh của mẹ tôi mà tôi còn không có thì tôi biết mẹ tôi là ai làm sao được? Hai người thân thiết với tôi trên cõi đời này biết mẹ tôi mặt mũi ra sao đều đã đi theo cùng bà... tôi... tôi... thật sự không biết.

Tên Tiền ngồi xuống ghế, giọng hấn nhẹ nhàng hơn khi nãy rất nhiều.

- Cô bình tĩnh... cô kể cho tôi nghe về chuyện của mẹ cô, được không?

Tôi nhìn hấn ta, trong lòng cảm thấy có sự tin tưởng từ hấn. Hấn đã không muốn tôi bị tỏ chức của hấn giết chết thì không có khả năng nào hấn muốn hại tôi. Hơn nữa, hấn cũng là người thân tín của lão K, biết đâu khi tôi kể về mẹ tôi, hấn sẽ thương tình mà cho tôi gặp lão K thì sao?

Tôi gật gật đầu, mím môi khẽ nói:

- Tôi không biết mẹ của tôi là ai, trước khi tôi được sinh ra thì mẹ tôi đã chết, tôi là được y tá bác sĩ bắt ra được từ bụng của bà. Tôi không có hình của bà, không biết bà bao nhiêu tuổi, sống ở đâu... càng không biết ba của tôi là ai...

Hít một hơi, tôi nói tiếp:

- Sau này, qua vụ án của lão Thành, tôi mới được bác Khang nói ra chuyện mẹ tôi có liên quan tới Huyết tộc. Ông nói rất có thể người của huyết tộc gây ra cái chết cho mẹ tôi. Nếu đã không biết thì thôi, mà đã biết rồi thì tôi không thể ngồi im nhìn mẹ tôi chết oan uổng được. Bà là bị người ta giết, chỉ có lão K... chỉ có ông ấy là có thể biết được chuyện của bà...

- Vì sao cô nghĩ ông ấy biết?

Tôi nhanh miệng trả lời:

- Nếu tôi đoán không sai thì ông ấy và mẹ tôi rất có thể là cùng một độ tuổi. Ông ấy tìm huyết thần nhiều năm như vậy, nhất định sẽ biết được vài chuyện gì đó của tộc Huyết. Mẹ tôi không thể là người không có ba mẹ, anh chị, không có người thân. Hơn nữa, hơn nữa bà còn đang mang thai tôi... thì nhất định tôi còn có ba nữa... Tôi không tin là mẹ tôi chỉ vô tình bị hại chết, không thể có chuyện vô tình như vậy được... Lão K chắc chắn biết mẹ tôi là ai, lão ấy chắc chắn biết.

Tên Tiền nhìn tôi, gương mặt hần ta âm trầm lạnh lẽo.

- Tôi... tôi không nghĩ là lão ta sẽ biết...

- Không, ông ấy chắc chắn biết... anh... anh không cần cho tôi gặp mặt lão ấy, anh chỉ cần hỏi lão ấy giúp tôi thôi được không? Có được không? Xem như là tôi cầu xin anh, anh giúp tôi đi được không?

Tôi kéo tay hần ta, vừa nói vừa nghẹn ngào, hốc mắt cũng bắt đầu đỏ ửng lên...

- Tôi xin anh đấy, tôi... tôi thật sự rất nhớ mẹ của tôi... tôi nhớ bà ấy nhiều lắm...

Nói đến đây, nước mắt của tôi không tự chủ được mà khẽ rơi xuống. Tên Tiền nhìn tôi, hần ta khẽ xoa xoa tóc tôi vài cái, bước chân của hần vô cùng nhẹ nhàng, hần bước từ từ ra đến cửa rồi khẽ quay đầu lại nhìn.

- Được rồi, tôi không hứa... tôi sẽ cố gắng giúp cô.

Nói rồi hần bước thật nhanh ra ngoài, nhanh tới mức tôi còn nghe không rõ hần nói những gì. Nhìn theo cánh cửa vừa được đóng lại, trong lòng tôi cảm thấy thế lương nhiều quá. Chắc trên đời này không có một người con bất hiếu nào giống như tôi đâu... tôi cả mẹ mình là ai... cũng chưa từng được biết.

Lau lau khóe mắt ngăn không cho nước mắt rơi ra thêm nữa. Dù bất cứ giá nào, tôi cũng phải tìm được kẻ đã giết mẹ tôi... tôi nhất định.

Hết buổi sáng tôi nằm ì trong phòng, đầu giờ chiều tôi lại lếch ra ngoài cùng mọi người đi học kiến thức. Từ sáng tới giờ, Đông Quân cũng chưa gọi cho tôi lấy một cuộc...

Đi tới khu hội trường phải vòng qua khu resort VIP, vừa đi vừa trò chuyện với mọi người nên tôi không hay phía trước có nhóm người đang đi đến. Lúc ngược mắt nhìn lên, tôi vô tình nhìn thấy tên Huy. Mẹ ơi, tim tôi đập nhanh hơn một nhịp vì giật mình. Vội vàng cúi đầu nấp vào đồng nghiệp đang đi cùng để tên ấy không nhìn thấy được tôi. Chẳng hiểu sao tôi càng nhìn hần thì tôi lại càng thấy sợ hãi, cảm giác rất sợ luôn chứ không còn là hơi hơi sợ như bình thường nữa.

Bọn tôi đi lướt qua đám người tên Huy, phía trên mấy nhân viên nữ xuất xoa khen ngợi tên Huy hết lời.

- Trời ơi, đẹp trai quá...

- Nhà giàu còn hơn sếp mình nữa, nghe nói là cháu trai của chủ tịch thì phải...

Nghe mấy chị phía trên khen tên Huy đủ thứ mà khiến tôi nổi hết da gà. Hy vọng là bọn họ chỉ khen thôi chứ đừng... tôi thật sự không có cách nào bảo vệ cho tất cả mọi người được.

Cúi đầu lăm lăm đi nhanh hơn một chút, phía sau lưng, tôi không hề biết rằng vừa có một cặp mắt dõi theo nhìn tôi...

Đêm đó, tôi đang nằm sắp lướt điện thoại thì nghe được tiếng chìa khóa vừa dứt vào ổ khóa phòng. Vì ban đêm nên tôi khóa trong, bên ngoài muốn mở được cửa thì nhất định phải có chìa khóa phòng...

Nghe tiếng "răng rắc", tôi liền bật dậy thật nhanh, ngay lúc bên ngoài còn đang dứt chìa khóa thì tôi phía trong đã chạy ngay tới gần vờ chốt cửa thêm lần nữa.

- Ấy, quên mất là chưa khóa cửa.

Tôi vừa nói vừa run rẩy, phòng của tôi nằm không gần lắm với những phòng xung quanh. Vì là phòng đơn nên nằm có chút cách biệt, tôi cũng không biết là ai đặt phòng cho tôi mà chọn vị trí cô quái như vậy nữa. Tầm này có ai mở cửa xông thuốc mê thì tôi cũng khó mà kêu la được. Tay vừa run vừa cố gắng chặn cửa lại, phía bên ngoài kia tôi hoàn toàn không nghe được một tiếng động nào.

Quái, rõ ràng là vừa có người ở đây cơ mà?

Tôi áp sát tai vào cửa để nghe ngóng, nghe gần 5 phút vẫn không nghe được tiếng động nào. Tôi bèn thả tay ra khỏi chốt cửa, đi lại vén màn cửa sổ lên nhìn...

Không, bên ngoài không có ai hết, hoàn toàn không có ai.

Lạ nhỉ? Hay là do tôi nghe nhầm? Những mà không thể nào, tôi làm sao mà nghe nhầm được?

Nghĩ nghĩ tôi liền gọi cho an ninh đi tới kiểm tra xung quanh một lần nữa mới yên tâm mà đi ngủ, chắc có thể khi này tôi nghe nhầm cũng nên...

Thức thêm 1 tiếng đồng hồ nữa cho chắc chắn là không có ai rình mò, mãi khi quá buồn ngủ, đang định đi ngủ thì bên ngoài lại nghe có tiếng gõ cửa. Tiếng gõ cửa "lóc cóc" vang lên rất đều đặn, tôi mặc dù sợ nhưng vẫn phi thật nhanh ra ngoài. Năm chốt cửa thật chặt, tôi vội vàng lên tiếng hỏi:

- Ai vậy?

Bên ngoài vang lên giọng trầm trầm quen thuộc:

- Là tôi đây.

"Là tôi đây"... là Đông Quân... là giọng của anh ấy.

Biết chắc chắn là Đông Quân, tôi liền nhanh tay mở cửa cho anh ấy. Lúc cửa được mở ra, trước mắt tôi... Đông Quân mặc một bộ vets trắng thiêu như thường ngày, hốc mắt anh sâu híp, trên mặt cũng bắt đầu xuất hiện quầng thâm. Mặc dù bề ngoài có chút mệt mỏi nhưng vẫn không làm lu mờ được thần thái xuất chúng của anh...

Nhìn nhìn anh ấy, tôi khẽ cất giọng ní non:

- Anh... anh... sao anh lại tới đây?

Đồng Quân một tay đẩy cửa, một tay ôm eo kéo tôi vào trong, giọng anh khàn khàn:

- Tôi nhớ em

Dứt câu, anh ấy liền ôm tôi thật chặt, môi anh áp xuống môi tôi, cái hôn mạnh mẽ cuồng nhiệt hơn bao giờ hết. Tôi thật sự không thích, tôi vẫn đang còn khúc mắc với anh nên nụ hôn này mặc dù có kích thích cũng không làm tôi chìm đắm được.

Anh ép sát tôi vào tường, vì sau lưng bị đau nên khi lưng tôi va chạm với mặt tường, mặt mày tôi cũng vô thức nhăn nhó lên vì đau đớn. Nhận thấy được tôi có chút gì đó lạ, Đồng Quân liền buông môi tôi ra, tay anh sờ sờ lên lưng tôi kiểm tra một lượt. Tay anh sờ tới đâu, tôi lại khẽ cắn răng cố nhịn tới đó, dù cho đau tôi cũng không muốn cho anh biết.

Đồng Quân nhìn tôi, mắt anh thâm trầm trở lại, anh hỏi nhỏ:

- Lưng em... bị sao?

Tôi khẽ lắc đầu, cười nhạt trong đau đớn:

- Không có gì.

Một tay anh vẫn sờ soạng sau lưng tôi, tay khác anh nâng cằm tôi lên, giọng anh cực kỳ lạnh:

- Không có gì mà mặt em không còn giọt máu? Bình An, em nói dối tôi à?

Tôi cắn môi, kiên quyết trả lời:

- Không có gì hết, anh không cần lo đâu.

Tôi vừa nói dứt lời, gương mặt Đồng Quân nhìn tôi cũng trở nên nghiêm nghị hơn. Anh không trả lời thêm, trực tiếp xoay người tôi lại xé cái xoet áo sơ mi rộng thùng thình mà tôi đang mặc trên người. Tôi không nhìn thấy được biểu cảm của anh nhưng tôi có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo trong hơi thở mà anh phả ra... nó khiến người tôi nổi gai ốc từng đợt...

Giọng anh trầm đục, ý tứ vô cùng giận dữ:

- Bình An... lưng em là như thế nào?

Tôi vẫn cắn môi như cũ, giọng cũng lạnh theo:

- Lưng em thế nào thì liên quan gì tới anh?

Đồng Quân quay người tôi lại, anh gắt gao nắm lấy tay tôi siết thật chặt, hai mắt anh đục ngầu:

- Em nói vậy là sao? Tại sao lại không liên quan tới tôi?

Tôi cười nhạt:

- Em liên quan đến anh à? À đúng rồi, em là em gái của anh thì chắc chắn là phải liên quan đến anh chứ đúng không? Em bị thương đó, bị đau đó, thì thế nào... anh thấy thế nào?

Đồng Quân nhìn tôi, chân mày anh cau lại, thần sắc vô cùng lạnh lẽo:

- Em giận tôi?

Tôi mím môi, cười như không cười:

- Em lấy quyền gì giận anh... anh trai?

- Tại sao em lại là em gái tôi, tôi không có em gái.

Lần này tôi phá lên cười có chút ngây dại, nước mắt cũng bắt đầu vì tức mà rơi xuống:

- Anh không có em gái nhưng ba anh có con gái nuôi, em là con gái của ông ấy thì khác gì là em gái của anh. Đồng Quân... anh quên rồi à? Anh quên anh chấp nhận cho ba anh nhận em làm con gái rồi à?

Gương mặt Đồng Quân ngệch đi trong chốc lát, anh nhìn tôi, khẽ hỏi:

- Em vì chuyện đó... mà ghét tôi?

Mẹ kiếp, Đồng Quân... anh muốn chơi trò gì với tôi vậy?

Tôi nhìn anh, tôi dùng lực đâm vào ngực anh một cái thật mạnh, mạnh tới mức tay tôi cũng cảm thấy muốn rã rời...

- Bình An, rốt cuộc em muốn làm cái gì?

Nghe anh hỏi, tôi cười trong nước mắt, chua chát trả lời:

- Anh thấy đau không? Đau đúng không? Cái đó chẳng là gì so với nỗi đau mà em đang chịu cả? Anh lợi dụng em, anh từng nói với Huy Lập là không hề yêu em mà chỉ lợi dụng em để trả thù cậu ấy. Ngay cả chuyện ba anh nhận nuôi em anh cũng không phân đối... Mục đích của anh là muốn chọc tức Huy Lập nên mới tìm đến em... Anh thả chọn làm em tổn thương chứ nhất định không bỏ đi mục đích của mình. Bây giờ thì anh hài lòng chưa? Em trở thành em gái của anh rồi đó, anh hài lòng chưa? Huy Lập cũng đủ khổ rồi đó, nhiều đó vừa ý anh chưa hay là anh còn muốn làm thêm việc khác nữa?

Tôi vừa nói vừa khóc nghẹn ngào, tôi tức tối lắm, tôi khó chịu lắm... Hôm nay có chia tay thì tôi cũng phải nói, thà là nói ra hết những bức tức trong lòng mình còn hơn là im lặng ngấm ngầm chịu đựng. Tôi không phải loại người thích ngược đãi bản thân mình, đau đớn như thế này hoài... tôi cần bản là không chịu được nữa.

Thấy tôi khóc, Đồng Quân đưa tay lau nước mắt cho tôi, tay anh vừa chạm vào mặt tôi, tôi đã nhanh chân bước lùi về sau mấy bước. Tôi đang giận, đừng nghĩ vài cái đụng chạm kia có thể khiến tôi đầu hàng mà giảng hòa.

- Anh đừng đụng đến tôi, hôm nay anh không nói cho rõ thì chúng ta giải tán. Yêu được thì yêu, không yêu được nữa thì nghỉ thôi. Tôi thà làm em gái của anh chứ nhất định không để bản thân tôi chịu thiệt thòi đâu.

Tôi mạnh miệng đến cả bản thân tôi còn giật mình, Đồng Quân không trả lời, anh chỉ nhìn tôi không chớp mắt. Chắc là anh sững sốt lắm, đó giờ anh quen với việc tôi luôn nhẹ nhàng với anh rồi, chắc đây là lần đầu tiên anh thấy tôi xù lông nhím...

Nhưng khác với những gì tôi suy nghĩ, Đồng Quân lại đột nhiên cười lên, nụ cười không lớn nhưng cũng không phải là nhỏ. Anh nhìn tôi, đưa tay anh chạm lấy má tôi:

- Tại sao em lại là em gái của anh, anh đến giờ cũng không hiểu được đấy?

Gọi em xưng anh với tôi... có chút rung rinh đấy nhưng đừng nghĩ là tôi dễ dãi.

Tôi gạt tay anh ra, cười nhạt:

- Anh bị gì vậy? Ba anh nhận tôi làm con gái nuôi, anh là con trai ông ấy thì anh chẳng phải là anh trai của tôi sao?

Đồng Quân lại cười, anh rút trong ví ra thẻ căn cước, trên đó có họ tên, ngày tháng năm sinh, quê quán và nguyên quán...

Tôi đọc qua hết một lượt, thật sự không hiểu ý anh là thế nào, tôi liền hỏi:

- Thì sao?

Đồng Quân véo mũi tôi, anh cười nhẹ:

- Em nhìn xem anh họ gì?

- Họ gì? Anh không phải họ Trần thì là...

Ồ không phải, trên thẻ căn cước chỉ có hai chữ "Đồng Quân". Đồng là họ, còn Quân là tên... hoàn toàn không có chữ Trần... không có.

Tôi ngược đời mắt ngơ ngác lên nhìn anh, tôi lắp bắp hỏi:

- Tại sao lại như vậy? Tôi từng thấy bác Kiên đưa cho tôi xem... anh... anh họ Trần mà... là Trần Huy Thuận?

Đồng Quân lại cười, nhưng nụ cười cũng có chút lạnh lẽo:

- Là bọn họ tự tiện đổi, anh không mang họ Trần, trong người anh chỉ chảy dòng máu của Đồng gia mà thôi. Trên pháp luật hay là trên giấy tờ gì đó, anh chưa bao giờ là người của họ Trần. Cái tên Trần Huy Thuận là ông ấy tự đặt ra rồi thêm vào sau khi mẹ anh mất, anh không biết và cũng không muốn biết.

Tôi thật sự ngỡ ngàng... thì ra là như thế... thì ra là vì không phải họ Trần nên dù cho tôi có làm con nuôi của bác Kiên thì cũng không liên quan gì tới anh ấy. Trên cơ bản chỉ có Huy Lập mang họ Trần, còn Đồng Quân... anh ấy mang họ Đồng.

- Tại sao anh không nói cho tôi biết...?

Đồng Quân xoa xoa tóc tôi, giọng anh dịu đi nhiều:

- Anh vốn định nói cho em biết nhưng gần đây Đồng gia có chuyện quan trọng, hôm đó... cậu anh nhập viện... anh không có thời gian tới tìm em...

Cậu Tuấn nhập viện? Tôi... tôi thật sự không hề biết chuyện này...

Nhưng mà bỏ chuyện họ hàng qua một bên, chuyện tôi nghe lén Huy Lập và Đồng Quân chắc chắn là Đồng Quân cũng không hề biết. Tới nước này mặc dù tôi chắc chắn là Đồng Quân chỉ nói để chọc tức Huy Lập nhưng thật sự tôi vẫn muốn hỏi anh cho rõ ràng:

- Thế còn chuyện này, anh giải thích với tôi như thế nào? Chính tại tôi nghe được anh nói với Huy Lập là anh chỉ đang lợi dụng tôi thôi... anh... anh trả lời đi?

Đồng Quân hí hóp mắt nhìn tôi, giọng anh trầm trầm có chút giận dữ:

- Em tin là thật sao?

Tôi nhìn anh, bị ánh mắt anh quắc thúc, tôi có chút lắp bắp:

- Tôi... tôi...

Nghe tôi xưng tôi, Đồng Quân đưa tay mạnh mẽ ôm lấy eo tôi, anh kéo tôi về phía anh, giọng anh trầm ấm:

- Tôi? Em xưng tôi với anh à?

Tôi bị anh tóm gọn, mắt không dám ngược lên nhìn thẳng vào anh, tôi lúng túng:

- Ờ thì... em... em...

Nâng mặt tôi lên để cho tôi nhìn thẳng vào mắt anh, giọng anh dịu dàng trầm ấm:

- Anh ghét Huy Lập, anh muốn hại nó là sự thật, có thể em không hiểu được những việc anh đang làm nhưng nhất định em phải tin anh. Anh ghét người họ Trần nhưng cũng không vì thế mà lợi dụng em để trả thù bọn họ. Em là em, bọn họ là bọn họ... anh có thể từ bỏ việc trả thù của mình nhưng chắc chắn không bao giờ anh từ bỏ em. Anh với Huy Lập định sẵn là yêu

cùng một cô gái thì sẽ không thoát khỏi tranh chấp kịch liệt. Bình An, em là cô gái thông minh, chỉ cần em suy xét lại một chút tất cả mọi thứ thì em có thể hiểu được sự thật. Huy Lập... nó có thể đưa em vào bẫy một cách dễ dàng. Anh lập kế được, thì nó cũng lập kế được.

Lập kế?

Tôi nhìn anh, nói khẽ:

- Ý anh là... Huy Lập có tình đề em hiểu lắm anh?

Đông Quân mím môi, anh nói:

- Anh không chắc, tùy vào cách em phán đoán. Anh với nó đấu cả trăm trận rồi, anh thì không lạ gì nó đâu. Nhưng thay vì anh bắt lỗi nó, anh sẽ để cho em bắt lỗi. Chuyện của em và nó, anh nhất định sẽ không nói thêm vào. Người quân tử không đánh chủ ý lên đầu nữ nhân.

"Người quân tử không đánh chủ ý lên đầu nữ nhân".... Ngay cả khi có khả năng bị Huy Lập chơi xấu mà Đông Quân vẫn không đứng ra lật thuyền, quân tử như anh... trong thiên hạ này được mấy người?

Dừng một lát, anh lại nói:

- Chuyện lão Kiên nhận em làm con nuôi, nó với anh chả liên quan gì nhau cả. Có liên quan thì chỉ liên quan tới Huy Lập mà thôi, người biết trước sự việc sẽ xảy ra như nó mà vẫn không ngăn cản...

Nói tới đây anh khẽ cười, nụ cười có chút trào phúng:

- Thật sự anh cũng không nghĩ Huy Lập sẽ để yên chuyện này đâu, nhưng chắc do người tính không bằng trời tính. Như vậy cũng tốt, em là con gái họ Trần thì vĩnh viễn Huy Lập sẽ không có cơ hội tiếp cận em được, anh cũng đỡ lo một phần. Đông gia nhà anh sẵn sàng đón Trần Bình An vào cửa lớn, muốn kiện có kiện, muốn trục trặc có trục trặc. Em... không cần phải lo.

Rước tôi vào cửa lớn?

Mẹ nó, mũi tôi sắp phình to ra rồi đây này, may không phải mũi sữa nếu không thì đã nổ văng ra luôn rồi.

Tôi nhìn anh, cười có chút rục rờ:

- Sẽ rước em vào cửa lớn?

Đông Quân cười lớn, tình ý dạt dào:

- Sẽ, nhất định sẽ!

Tôi gật gật đầu, xem đó chính xác là lời ước hẹn của bọn tôi, mặc dù lời ước hẹn đó sau này phải trả giá bằng vô vàn con mưa máu!

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Vì lưng tôi bị đau nên không thể nằm ngủ như bình thường được, Đông Quân lo lắng muốn đưa tôi đi viện nhưng tôi từ chối không chịu. Hết cách anh liền đề đầu tôi ra rút máu bầm, anh bảo không lấy máu bầm ra thì không lành lại được đâu.

Đông Quân dùng một cây kim nhỏ được khử trùng rồi châm nhẹ vào vùng máu bầm trên lưng tôi, châm vài phát anh liền dùng tay nặn thật mạnh. Tôi ngồi phía trên cắn răng mà chịu đựng... ôi mẹ ơi, đau phát khiếp lên đi được.

Vừa nặn máu, anh vừa trấn an tinh thần tôi:

- Em chịu khó một chút, ngày trước anh tập võ bị tụ máu bầm anh cũng thường làm cách này. Lấy được máu bầm ra sẽ tốt hơn, không còn đau nhức nữa.

Tôi gật gật đầu, meo meo:

- Nhưng mà đau quá...

- Ừ lát nữa sẽ hết, cố chịu một chút.

Tôi không còn cách nào khác ngoài ngồi im chịu đau, càng nặn càng đau, đau tới mức tôi phải rên rĩ lên vài tiếng.

Thấy tôi đau quá nên Đông Quân dừng lại, anh dùng khăn giấy sạch thấm hết chỗ máu bầm rồi lại bông tôi vào nhà tắm lau sạch đi vết máu còn dính trên lưng. Cái cảm giác nước ấm chảy từ từ lên chỗ lưng đau nhức... thật sự vô cùng dễ chịu.

Tôi dựa người sát vào tường, tay kéo áo giữ cho vạt sau của áo không ướt xuống dính nước. Nhắm mắt hưởng thụ sự thoải mái mà nước ấm đem lại, cộng thêm bàn tay dịu dàng của Đông Quân đang khẽ vuốt ve lưng tôi.

Hòa trong tiếng nước chảy, tôi nghe được giọng anh khe khẽ cất lên không rõ chữ:

- Bình An... em có mùi thơm lạ nhỉ?

Vì mãi lo hưởng thụ nên tôi không nghe rõ anh hỏi cái gì, chỉ nghe được loáng thoáng cái gì mà mùi thơm lạ lạ...

- Sao ă? Anh nói gì?

Đồng Quân vận điều chỉnh cho nước chảy chậm hơn một chút, anh trả lời:

- Không có gì, em thấy thoải mái hơn chưa?

Tôi cười mỉm, gật gật đầu:

- Dạ vâng, ổn hơn rồi.

Xả thêm chút nước ấm nữa, Đồng Quân giúp tôi lau khô người rồi bồng tôi lên giường ngủ. Thật sự hôm nay mất sức quá, hai mắt tôi muốn nhắm lại hết cả rồi. Nằm sắp lên người của Đồng Quân, hai tay ôm lấy eo anh, mắt nhắm nghiền nhưng miệng vẫn nỉ non:

- Đồng Quân, cậu bệnh có nặng không?

Đồng Quân vỗ nhẹ lên vai tôi, anh nhỏ tiếng:

- Không nặng lắm.

Tôi gật gật:

- Vậy mai anh đưa em tới thăm cậu đi.

- Ừ mai anh sẽ đưa em tới thăm cậu, giờ thì ngủ đi.

Tôi lại gật gật thêm mấy cái nữa, đầu óc cũng bắt đầu trống rỗng, con buồn ngủ nhanh chóng ập tới. Tôi cũng không biết là Đồng Quân ngủ khi nào, trong cơn mê man tôi nghe được anh gọi điện thoại cho ai đó, nói cái gì đó mà tôi không nghe rõ lắm. Chỉ loáng thoáng nghe được vài chữ máu... máu... rồi thôi...

Sáng hôm sau tôi gọi báo cho phó giám đốc đi cùng để báo là tôi xin về trước vì bị bệnh để mọi người trong công ty không phải lo. Ngồi trên xe, tôi vùi đầu vào ngực Đồng Quân mà hít hít. Đồng Quân vừa xem tài liệu trên iPad vừa ngăn tôi lại, giọng anh mang ý cười:

- Em làm gì vậy?

Tôi lại cạ cạ thêm mấy phát nữa, ngóc cái đầu nhỏ lên, tôi cười hề hề:

- Em không ngủ được nên đang tìm niềm vui.

Đồng Quân nhìn tôi, anh véo mũi tôi một phát:

- Niềm vui của em là trên người anh à?

Tôi gật gật cười thích thú:

- Cứ cho là vậy đi.

Đồng Quân đỡ tôi dậy, anh cười lớn:

- Đùng đùa nữa, để anh làm việc. Em ngủ đi, tới bệnh viện anh sẽ gọi em dậy.

Thấy anh có vẻ bận thật nên tôi thôi không phá anh nữa, ngồi thẳng trên ghế của mình, cứ tưởng là không ngủ được nhưng vài phút sau tôi đã ngủ ngoan cổ. Mãi tới khi xe dừng trước cửa bệnh viện, anh mới kêu kêu kêu tôi dậy.

Xuống xe, anh nắm tay tôi đi vào trong, lúc lên đến phòng bệnh của cậu Tuấn, tôi thấy cậu vừa ăn xong bữa sáng. Thấy bọn tôi đến, cậu cười vui vẻ.

- Quân, An, hai đứa đến rồi à?

Tôi ôm bó hoa mà Đồng Quân đã ghé mua trên đường đi đến thay vào bình hoa vừa héo trong phòng. Nhìn cậu, tôi nói có chút xấu hổ:

- Con xin lỗi, cậu bệnh mấy hôm mà hôm nay con mới đến thăm cậu được...

Cậu Tuấn phui phui tay, cậu không hề có ý trách móc:

- Là cậu không cho Đồng Quân nói cho con biết, không phải lỗi của con đâu.

Tôi gật gật đầu trong sự áy náy, thay hoa xong tôi liền kéo ghế đi đến chỗ của cậu ngồi xuống. Lần trước lúc tôi gặp cậu thì cậu vẫn còn khỏe mạnh lắm, mới có bao lâu đâu mà nhìn cậu bây giờ xuống sắc hơn khi ấy rất nhiều. Nhìn cậu, tôi vô thức lại nhớ tới bác Khang... trong lòng tự dung lại thấy chua xót vô cùng.

- Cậu, cậu đã khỏe hơn chưa?

Cậu Tuấn cười hiền, cậu nhẹ giọng:

- Cậu khỏe rồi, cậu có kêu Đồng Quân cho cậu xuất viện nhưng thằng bé không chịu. Nằm ở đây mãi, không bệnh cũng thành có bệnh rồi.

Tôi cũng cười theo cậu:

- Nhưng cậu chưa khỏi bệnh mà, khi nào cậu khỏi, con nhất định bắt Đồng Quân cho cậu xuất viện. Cậu yên tâm.

Cậu Tuấn nghe tôi trả lời, cậu vui vẻ cười lớn.

- Cái con bé này, khéo ăn nói. Đạo trước, con bé Bích cứ chạy qua cậu khóc kể là con muốn đập chết mẹ nó gì đấy... Ban đầu cậu không tin đâu, mãi khi nghe Đông Quân nói cậu mới tin.

Mặt tôi thoáng chốc ngưng trệ, bánh bèo Bích này, chơi mà chơi mếc phụ huynh, chơi không đẹp tí nào cả.

Thấy tôi ngay đơ, cậu lại phá lên cười:

- Nhưng mà cậu thích, tính tình của con rất giống với bạn gái trước đây của cậu lúc cậu còn trai trẻ. Chỉ tiếc là cô ấy đã có chồng rồi... Phụ nữ là phải mạnh mẽ, cậu thích những người mạnh mẽ.

Được cậu ủng hộ, tôi phần khích ra mặt. Hai cậu cháu nói chuyện ti tê một hồi, nói qua nói lại nói sang Đông Quân.

- Đông Quân là đứa nhỏ đáng thương, từ nhỏ đã thiếu đi tình thương của ba mẹ... cậu không mong gì hơn là con có thể yêu thương thằng bé. Cũng may là nó có bạn gái, cậu cứ sợ tới cuối đời này cũng không nhìn được nó lấy vợ rồi sinh con.

Tôi thoáng đỏ mặt thẹn thùng:

- Cậu... bọn con chỉ vừa quen nhau thôi...

Cậu Tuấn vỗ vỗ vai tôi, cậu lại cười:

- Đông gia đợi ngày lành đón con vào cửa lớn, quả cưới của hai đứa cậu chuẩn bị sẵn rồi, đợi thằng oắt con cầu hôn thành công nữa là được.

Cậu càng nói, mặt tôi càng đỏ ửng cả lên.

- Cậu... chuyện đó... còn lâu mà...

Cậu Tuấn được dịp cười vui vẻ, nhưng chỉ cười được một lát mặt cậu lại sụp xuống, ý cười cũng không còn được vui vẻ cho lắm. Thấy cậu như thế, tôi có chút hoảng hốt, vội vàng hỏi gấp:

- Cậu... cậu sao vậy? Cậu thấy không khỏe chỗ nào hả?

Cậu Tuấn nhìn tôi, cậu vỗ vỗ vai tôi, giọng cũng buồn đi trông thấy.

- Cậu không sao... cậu chỉ lo cho thằng Quân...

Lo cho Đông Quân?

Nghe cậu nói như thế, ruột gan tôi tự dưng muốn nhào lộn hết cả lên. Kéo tay cậu, tôi hỏi gấp:

- Đông Quân... anh ấy bị sao hả cậu?

Thấy tôi lo lắng quá, cậu Tuấn vỗ vỗ tay tôi trấn an:

- Cũng không có gì... chỉ là cậu lo cho nó thôi...

- Cậu lo về chuyện của Trần gia hay là chuyện sức khỏe của anh ấy?

Nghe tôi hỏi, cậu Tuấn có chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh sau đó, cậu liền nở nụ cười hài lòng:

- Con rất hợp với Đông Quân, có con bên cạnh nó, cậu vô cùng yên tâm... Chuyện của họ Trần, cậu không lo bằng chuyện sức khỏe của thằng Quân... cậu chỉ sợ đời này sẽ không tìm ra được...

Tôi nhìn cậu, có chút không hiểu cho lắm.

- Không tìm ra được... là gì hả cậu?

Cậu nhìn tôi, chân mày khẽ cau lại, thần sắc trên gương mặt cậu vô cùng nghiêm túc:

- Là Huyết thần.

Huyết thần... lại là huyết thần?

Dừng một lát, cậu lại nói:

- Cậu sống từng đấy năm, biết qua bao loại máu nhưng chưa bao giờ biết qua huyết thần. Bệnh tình của Đông Quân không tính là nhẹ, cậu chỉ sợ nếu không có huyết thần thì mạng của nó có Hoa Đà sống dậy cũng không cứu chữa được...

Tôi nghe mà cảm thấy sùng sốt vô cùng, thì ra là vậy... thì ra lý do Đông Quân muốn hợp tác lúc đầu với tôi là để tìm Huyết thần... Anh ấy thật sự cần nó... thật sự cần nó để chữa bệnh.

Tay tôi có chút run run, giọng cũng lạc đi hẳn:

- Nhưng... Huyết thần... có thật không hả cậu?

Cậu Tuấn gật đầu, giọng cậu chắc chắn:

- Có thật, mẹ nó cũng từng được Huyết thần cứu sống... chỉ tiếc cho nó... cậu thật sự không biết làm cách nào để có thể cứu được thằng bé. Cậu lùng sục khắp nơi để tìm hiểu về loại máu này... nhưng vẫn bật vô âm tín. Tộc Huyết là có thật trên đời nhưng truyền nhân của tộc Huyết thì không ai biết được cả. Máu của họ vẫn giống máu của người bình thường, vẫn là những nhóm máu quy chuẩn. Nhưng ẩn sâu trong đó là sự kỳ diệu tới không thể tin được... thật sự vô cùng thần kỳ...

Tôi vô thức gật gật đầu, trong lòng sinh ra cảm giác chua xót lạ kỳ. Tôi không ngờ người yêu tôi cũng bị giam cầm trong vòng luẩn quẩn tìm máu thần, mạng sống của anh ấy... phụ thuộc tất cả vào nó.

Tôi nhìn cậu, hỏi một câu đến cả tôi còn thấy ngạc nhiên:

- Cậu, cậu có biết tổ chức tìm huyết thần không? Cậu đã nghe qua chưa?

Nghe tôi hỏi, cậu Tuấn sững sờ, gương mặt cậu khê biến sắc:

- Tổ chức... có cả tổ chức như vậy hả An?

Tôi mím môi, gật đầu:

- Dạ có...

- Tổ chức đó tên gì? Ở đâu? Cậu muốn đi tìm họ...

Tôi nhìn cậu, lắc đầu trong vô vọng:

- Con... con chỉ biết có một tổ chức như thế thôi, còn hình thù của tổ chức đó ra sao thì con không biết... con... con xin lỗi cậu...

Cậu Tuấn khê thờ dài, cậu vỗ vỗ lên tay tôi trấn an:

- Không phải lỗi của con, để cậu tìm hiểu thử, hy vọng cậu sẽ tìm được.

Thấy cậu thờ dài, tôi cũng vô thức thờ dài theo cậu. Huyết thần... nếu nó có thể cứu được Đông Quân thì giá nào tôi cũng phải tìm cho bằng được. Nhưng về chuyện tổ chức của tên Tiền, hiện tại tôi không thể nào nói cho cậu biết rõ ràng mọi chuyện được. Nếu muốn đạt được tất cả mục đích, tôi phải bảo vệ tên Tiền cũng như tổ chức của hắn, chỉ có cách đó tôi mới có thể cứu được Đông Quân và cứu cả tôi.

Hai cậu cháu nói chuyện vài câu nữa thì Đông Quân cũng mang thuốc đi lên. Thấy anh ấy, tôi với cậu liền vui vẻ trở lại, xem như là từ khi nãy tới giờ bọn tôi chưa nói cái gì. Tôi đã hứa với cậu sẽ cố gắng hết sức bảo vệ Đông Quân, nếu chẳng may cậu có chuyện gì thì tôi nhất định sẽ thay cậu tìm ra được Huyết thần để cứu sống anh ấy...

Nhìn hình ảnh Đông Quân vui vẻ cười đùa cùng cậu Tuấn mà khiến lòng tôi thổn thức... Tôi hy vọng, mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp hơn bây giờ... tôi thật sự hy vọng.

Ngồi trên xe về lại Trần Đô, tôi ngồi thờ dài thườn thượt tới mấy lần. Đông Quân ở lại bệnh viện với cậu Tuấn nên trong xe chỉ có tôi với anh tài xế. Cũng vì không có anh nên tôi mới dám buồn rầu thờ ra chứ có anh ở bên thì có cho vàng tôi, tôi cũng không dám.

Ngẫm nghĩ lại chuyện cậu Tuấn vừa nói với tôi khi nãy, tôi thực sự cũng không biết nên làm cái gì bây giờ nữa. Trước kia tôi cứ ngỡ ngợ về chuyện Huyết thần, nửa tin nửa không tin là nó có thật. Nhưng bây giờ thì tôi tin rồi, cậu Tuấn nhất định sẽ không nói dối tôi về chuyện của Đông Quân. Huyết thần có thể cứu sống Đông Quân, chỉ có Huyết thần mới có thể cứu được anh ấy. Vậy mà trước đây tôi còn mắng tên Tiền là làm những chuyện nhảm nhí...

Haiz!

Buổi sáng của mấy ngày hôm sau.

Tôi với Đông Quân đang ngồi làm việc trong phòng thì tên Tú cầm sấp hồ sơ đi vào. Hắn ta để hồ sơ lên bàn, gương mặt có chút không vui:

- Quân, dự án đó... cậu đối người?

Đông Quân ngồi ngả ra ghế sofa, anh khê gật đầu:

- Ủ, tôi không tin tưởng Vũ, để cho Hùng vào thay cũng đỡ cho cậu phần nào.

Tên Tú cau mày, có ý trách móc:

- Hùng không có khả năng bằng Vũ, cậu thay người mà không nói qua tôi... cậu làm tôi có chút buồn đấy Đông Quân.

Tôi nghe bọn họ nói chuyện, mặc dù không hiểu gì nhưng vẫn cảm thấy có chút nghiêm trọng.

Đông Quân khê cười, anh không hề cảm thấy tức giận.

- Tú, tôi từng nói với cậu là sẽ thay người, vì cậu không muốn mà thôi. Sức khỏe mẹ cậu gần đây cũng không được tốt, cậu nên để thời gian chăm sóc đi ấy nhiều hơn. Dự án lần này tôi muốn để Hùng thử sức, cũng như cho cậu ấy cơ hội.

- Cậu ta có làm nên việc được không?

Đông Quân rót cho tên Tú một tách trà Phổ Nhĩ thượng hạng, đưa đến trước mặt anh ta, anh cười rồi nói:

- Làm được hay không phải thử mới biết.

Tên Tú gật gật đầu, gương mặt anh ta cũng hòa hoãn hơn rất nhiều:

- Vậy tùy cậu, hồ sơ tôi để trên bàn, cậu xem qua rồi có gì báo với tôi. Tôi thật sự... không tin tưởng Hùng đâu đấy.

Đông Quân không trả lời, anh chỉ cười mỉm rồi nâng ly hộp một ít trà trong tách.

Thấy tình hình ổn hơn một chút, tôi liền cười hề hề rồi quay sang hỏi tên Tú:

- Tú, đi sao rồi? Tôi muốn tới thăm đi ấy.

Tên Tú nhìn tôi, ánh mắt anh ấy cũng dịu đi một chút khi nghe tôi nhắc tới mẹ của mình.

- Mẹ tôi ổn hơn rồi, cảm ơn cô.

Tôi cười:

- Ủ, vậy là mừng rồi, tôi với Đông Quân sẽ tranh thủ thời gian để ghé thăm đi.

- Được, có gì gọi cho tôi, tôi đi trước.

Tên Tú vừa đi ra tới cửa thì Đông Quân ở đây liền nhặt cái tiếng hỏi:

- Tú, chuyện cúc áo của bác Khang, loại cúc đó là loại phổ biến của hiệu T à?

Tên Tú nghe Đông Quân hỏi, cậu ta liền dừng lại, gương mặt có chút ngạc nhiên:

- Ủ, có chuyện gì hả Đông Quân?

Đông Quân lắc đầu, anh cười nhạt:

- Không, tôi tự dưng quên mất nên hỏi lại cậu.

- Ủ, là loại cúc áo phổ biến, mẫu áo đó bán tới mấy chục nghìn cái, tôi cũng không có cách nào khoanh vùng đối tượng được.

- Tôi hiểu rồi, cậu đi đi.

Tên Tú khẽ gật đầu, anh ta quay lưng bước đi thẳng ra cửa.

Tôi hết nhìn về tên Tú lại quay sang nhìn Đông Quân, gương mặt của anh khi nãy vốn còn nhẹ nhàng nhưng bây giờ lại thay bằng vẻ căng thẳng cực độ. Chân mày cau lại, ánh nhìn đánh thép, thần sắc phản phát sự lạnh lẽo thâm trầm của một người lãnh đạo...

Tôi càng nghĩ càng cảm thấy có gì đó lạ lạ, không muốn đoán già đoán non, tôi liền quay sang Đông Quân khẽ hỏi:

- Quân, anh... anh nghi ngờ Tú?

Đông Quân nhìn tôi, trên gương mặt xuất hiện pha chút nét bất đắc dĩ, từng câu từng chữ đều là chắc chắn:

- Cậu ấy đang nói dối!

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Tôi nhìn Đông Quân, ngạc nhiên vô cùng:

- Nói... nói dối sao anh?

Đông Quân nhìn tôi, anh gật đầu, giọng có chút nặng nề:

- Ủ, cậu ấy nói dối.

Tôi cắn môi, thật không nghĩ được tên Tú đang nói dối chuyện gì và vì sao lại nói dối. Anh ta là bạn thân của Đông Quân cơ mà, tại sao lại nói dối?

Đông Quân thờ dài một hơi, giọng anh nghiêm túc:

- Cái cúc áo tìm thấy ở nhà bác Khang không phải là loại phổ biến bán rộng rãi, có hai mẫu áo sử dụng hai loại cúc áo rất giống nhau. Nếu em nhìn bằng mắt sẽ không phân biệt được loại nào là hàng phổ biến và loại nào là mẫu giới hạn. Hiệu T là thương hiệu thời trang quốc dân, bao quát các mẫu mã và giá thành. Những mẫu giới hạn của hiệu T được cất may riêng biệt, nếu đã là mẫu giới hạn số lượng trên thế giới thì từ đường kim mũi chỉ hay cúc áo đều sẽ là loại đặc biệt nhất, cao cấp nhất. Cũng giống như khi em đi mua vàng, ở mỗi loại vàng, mỗi tiệm vàng khác nhau sẽ có ký hiệu vàng khác nhau để phân biệt tuổi vàng và hiệu vàng gia công. Cái cúc áo kia nếu nhân viên của hiệu T nhìn vào sẽ nghĩ là mẫu áo phổ biến nhưng nếu là chuyên gia lâu năm trong nghề sẽ biết ngay là mẫu áo giới hạn. Anh, anh thật không nghĩ là Tú sẽ không điều tra tới chuyện này.

Tôi càng nghe càng thấy sững sốt.

- Như vậy... tức là anh ta biết người giết bác Khang là ai?

Thấy tôi có chút kích động, Đông Quân liền nắm tay tôi trấn an:

- Em bình tĩnh, để anh điều tra thêm chút nữa...

Tôi kích động thật sự:

- Để em đi tìm anh ta hỏi cho rõ, anh ta biết ai giết bác Khang... chắc chắn biết nên anh ta mới đánh lạc hướng điều tra... chắc chắn rồi... chắc chắn là như vậy rồi.

Thấy tôi định đi thật, Đông Quân liền kéo tay tôi gằng xuống:

- An, để cho anh điều tra thêm, Tú không phải là người như vậy. Muốn làm chuyện lớn thì không được gấp gáp, nếu cậu ấy có tội, anh nhất định không để cho em chịu thiệt thòi đâu. Em yên tâm.

Tôi rối trong lòng lắm, nhưng mà Đông Quân nói đúng, muốn làm chuyện lớn thì không được gấp gáp, càng gấp càng hư... càng gấp càng hư...

Thấy tôi chịu ngồi im, Đông Quân nắm lấy tay tôi, anh dịu giọng:

- Tú là bạn anh, tính nó như thế nào anh là người rõ nhất, cho anh thêm thời gian, anh nhất định sẽ cho em một câu trả lời thỏa đáng nhất.

Tôi nhìn anh, bây giờ chỉ còn cách như vậy, mặc dù sốt ruột cho cái chết oan uổng của bác Khang nhưng cũng không thể làm Đông Quân khó xử được. Hơn nữa, tôi cũng tin tên Tú, tôi cũng tin là anh ta không làm chuyện gì quá đáng có lỗi với bọn tôi...

Chuyện của bác Khang, câu trả lời tạm thời phải đặt dấu chấm hỏi!

Hôm nay tôi có hẹn với cái Yến ăn đồ nướng, nhưng mà trước khi tới tôi phải gọi hỏi anh Việt xem hôm nay tên Huy kia có tới không thì tôi mới dám vác xác tới. Chẳng may đang ăn chơi giữa chừng mà nháy ra hắt ta chắc tôi trốn không kịp mắt.

Mấy anh em ăn uống no say, ăn xong anh Việt bận ra ngoài tiếp bệnh nhân nên trong nhà chỉ còn tôi với cái Yến. Chẳng hiểu cái Yến nó làm cái gì mà cứ cậm cụi ghi ghi chép chép, đi lại gần chỗ nó đang ngồi, tôi vỗ vai nó, hỏi:

- Làm cái gì đấy Yến?

Cái Yến ghi ghi chép chép rất nhiệt tình:

- Tao đang viết nhật ký, sếp tao bắt nhân viên mỗi ngày đều phải viết nhật ký cho ông xem.

Tôi cười lớn:

- Sếp mày bị gì vậy? Làm không làm, lại bắt viết nhật ký?

Cái Yến buồn viết, trên mặt nó hiện rõ vẻ bất đắc dĩ:

- Ừ tao cũng chả hiểu, lớn như này rồi còn bắt viết nhật ký, mà không phải viết bình thường đâu, ông ấy bắt mỗi ngày viết 2 trang đấy. Ôi mẹ ời.

Nghe cái Yến than thở, tôi thật sự vô cùng cảm thông cho sự khổ sở của nó.

- Thôi cổ lên, công ty này hơi kỳ lạ nhưng được cái lương cao. Nhưng mà tao nói thật, tao cũng chúa ghét viết nhật ký. Ngày xưa đi học thấy bọn nó viết nhật ký đến lớp gì gì đấy mà tao nghĩ mãi chả hiểu bọn nó viết để làm gì. Chả bù cho mẹ Nhung của tao, ngày xưa tao cứ hay xem trộm nhật ký của bà...

- Mày giống tao, tao cũng xem trộm nhật ký của mẹ tao đấy.

Người lớn ngày xưa hay có thói quen viết nhật ký quá nhỉ, mẹ Nhung tôi cũng hay viết nhật ký lắm ấy. Tôi có đọc được bà viết...

À ở khoan khoan... nhật ký... mẹ Nhung tôi có một quyển nhật ký...

- Á...

Nghe tôi hét lên một tiếng, cái Yến liền nhìn tôi:

- Mày bị sao vậy An?

Tôi nhìn nhìn nó, không kịp suy nghĩ thêm liền đi tìm áo khoác, đeo vội túi xách rồi chạy như bay ra bên ngoài. Vừa chạy tôi vừa nói vọng lại:

- Yến, tao có việc quan trọng, tao đi trước.

Nói rồi không đợi cái Yến trả lời, tôi liền phi ra đường bắt thật nhanh một chiếc taxi, cũng đồng thời lấy điện thoại gọi cho Đông Quân. Giọng tôi có chút gấp gáp:

- Anh, anh tới nhà bác Khang với em đi, nhanh nhé.

Lúc tôi tới nhà bác Khang thì xe của Đông Quân cũng vừa đến trước cổng. Thấy tôi, anh liền nhanh chân đi đến, anh hỏi gấp:

- Có chuyện gì vậy An? Em có sao không?

Tôi lắc lắc đầu:

- Không có chuyện gì, em không có chuyện gì... Em cần vào nhà bác Khang tìm chút đồ, anh đi cùng em đi.

Nghe tôi nói thế, Đông Quân gật gù đầu, anh nắm tay tôi, kéo tôi đi vào trong.

Nhà của bác Khang vẫn y nguyên như vậy, vì sợ không có ai lo hương khói cho bác nên tôi có thuê một người tới chăm coi, quét dọn. Đi vào trong, mùi nhang thơm bay phảng phất khắp nhà. Buông tay Đông Quân ra, tôi liền đi thẳng vào trong phòng ngủ của bác. Mở ngăn tủ cuối cùng ra xem thử, tôi tìm đi tìm lại vẫn không tìm được quyển nhật ký của mẹ Nhung ở đâu. Quái, tôi nhớ lúc dọn nhà cho bác, tôi vẫn nhìn thấy quyển nhật ký đã phai màu kia, bác còn bảo với tôi đó là vật duy nhất mà mẹ tôi để lại có giá trị đối với riêng bác cơ mà.

- Đầu rồi, đầu rồi?

Nghe tiếng tôi hỏi, Đông Quân liền hỏi:

- Em tìm cái gì?

Tôi ngược mắt lên nhìn anh, gấp gáp trả lời:

- Anh còn nhớ mảnh giấy mà bác Khang nắm chặt khi chết không? Là một góc bìa của quyển nhật ký mà mẹ em để lại... nhưng nó đâu mất rồi... rõ ràng lúc trước nó vẫn nằm ở đây mà?

Đông Quân ngồi xuống tìm cùng tôi, anh hỏi lại lần nữa:

- Em có chắc đó là nhật ký của mẹ em để lại không?

Tôi gật đầu tấp lự:

- Chắc, em chắc. Em từng đọc trộm nhật ký của bà lúc em còn rất nhỏ... lớp 1... đúng rồi... lúc ấy em còn chưa biết đọc hết mặt chữ... có chỗ hiểu có chỗ không. Cái góc bìa kia chính xác là bìa của quyển nhật ký, em chắc chắn.

Tôi vừa nói vừa tìm xung quanh, nếu bác Khang chết mà nắm chặt góc bìa kia thì nhất định trong quyển nhật ký đó có vấn đề... rất có thể nó là nguyên nhân gián tiếp gây nên cái chết của bác ấy. Chỉ cần tìm ra nó thì mọi chuyện nhất định sẽ được làm sáng tỏ.

Thấy tôi vẫn đang tìm kiếm, Đông Quân đột nhiên nắm lấy tay tôi, anh khẽ lắc đầu:

- Không cần tìm nữa đâu, em đứng lên đi.

Tôi nhìn anh, ngơ ngác hỏi:

- Sao... sao lại không tìm nữa?

Đông Quân kéo tay tôi đứng dậy, anh dịu giọng:

- Anh nghĩ là nó bị lấy đi rồi, không còn ở đây nữa đâu.

Bị lấy đi... bị lấy đi...

Dừng một lát, anh nói tiếp:

- Chắc là vì quyển nhật ký kia mà bác Khang mới chết... nếu đã là như vậy thì em không cần tìm nữa đâu, nó bị hung thủ lấy đi rồi.

Tôi nhìn anh rồi lại thờ dài một hồi... sao tôi lại không nghĩ ra được chuyện đó chứ?

Bước ra khỏi nhà của bác Khang mà tâm tình tôi khó chịu vô cùng, trong nhà vẫn phảng phất mùi thơm của nhang trầm. Mọi thứ đều được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, tới trà trong bình cũng được châm đầy... chỉ tiếc là bác Khang đã không còn nữa...

Đông Quân không đưa tôi về Trần Đô, thật ra tôi bây giờ cũng không muốn về Trần Đô một chút nào. Nghe mọi người trong biệt thự nói, Huy Lập chuẩn bị lấy vợ... tôi cũng nghe nói thêm một chuyện nữa... Thúy Vân... hình như có thai rồi!

Huy Lập lấy vợ là chuyện tốt, chỉ là tôi sợ tôi sẽ không nhận được mà tìm cậu ấy hỏi chuyện cho rõ ràng. Về chuyện lần trước tôi nghe lén Đông Quân và Huy Lập nói chuyện, lần đó thật sự là một cái bẫy... một cái bẫy mà Huy Lập đã nhờ Thanh Nga giúp một tay để giăng bẫy tôi. Chính miệng Thanh Nga cũng đã thừa nhận, tôi có không muốn tin cũng không được.

Tôi biết Huy Lập có tình cảm với tôi, tôi cũng biết cậu ấy cũng không ưa gì người anh em cùng cha khác mẹ với mình là Đông Quân. Nhưng dù có ưa hay không ưa gì thì cách cậu ấy lập kế vẫn có chút quá đáng khiến tôi không thể chấp nhận được. Nếu tôi không có cái đầu lạnh thì tôi với Đông Quân đã đôi ngã chia ly đúng như ý của cậu ấy rồi. Tôi thật sự cảm thấy thất vọng về Huy Lập... thật sự thất vọng.

Nằm y trên ghế sofa, tôi thờ dài phải hơn chục lần. Sao cuộc sống của tôi nó quẩn quáo nhiều thế nhỉ? Người ta khó khăn về gia đình hoặc là tình cảm thôi chứ, sao tôi lại cảm thấy tôi đang gặp khó khăn cả hai vậy nè?

Chuyện của mẹ ruột tôi chưa tìm ra sự thật thì lại đến chuyện của bác Khang. Chuyện bác Khang vẫn còn mờ ảo chưa rõ đầu đuôi thì lại tới chuyện sức khỏe của Đông Quân. Làm như tôi sinh ra là khắc với người thân của mình hay sao ấy, hết người này tới người kia đều gặp chuyện không may... bất hạnh để đầu cho hết đây.

Haizz!

Thấy tôi hết xoay qua rồi lại xoay lại, Đông Quân tháo tạp dề trước ngực xuống, anh đi tới chỗ tôi rồi cười cười hỏi:

- Làm sao? Đói bụng lắm à?

Tôi nhìn anh, vuốt ve má anh vài cái, tôi nũng nịu:

- Đói thật ỳ.

Anh xoa xoa đầu tôi, luồn tay bông tôi đây, giọng anh nhu mì như nước:

- Vậy thì đi ăn cơm, thức ăn anh nấu xong rồi, đi ăn cơm thôi.

Được người yêu bông, tôi đương nhiên là thích rồi, đưa tay ôm cổ anh, tôi nỉ non:

- Đưa bồn cùng đi dùng ngo thiện, bồn cùng đói rồi.

Đông Quân cười cười hôn lên má tôi, thái độ cưng chiều vô đối.

- Tuân lệnh nương nương.

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 33

Đêm đó tôi ngủ lại nhà riêng của Đông Quân, nói là ngủ lại thì chính xác chỉ đơn giản là ngủ mà thôi. Tôi một phòng, anh một phòng, tôi có trèo qua phòng anh rồi nhảy lên giường ôm anh, anh cũng nhất quyết bồng tôi rình về phòng không chút thương xót. Từ tối tới giờ thì đây là lần thứ tư tôi được "bồng" về rồi...

Bấu víu vào cổ anh, tôi mếu máo:

- Sao anh lại đuổi em về? Bạn gái anh ngủ cùng anh anh không vui hả?

Đông Quân nhìn tôi, anh thẳng tay bóp mũi tôi không nương tay, giọng anh trầm trầm:

- Có ai con gái mà mặt dày như em không?

Tôi ôm eo anh, hét lên:

- Mặt em vốn dĩ là dày mà... em muốn ngủ cùng anh... em muốn ngủ cùng anh cơ...

- Không được.

Vừa nói Đông Quân vừa thả tôi xuống nệm, ấn giữ đầu tôi lại không cho tôi ngồi dậy, anh quát:

- Ổ yên đây cho anh, ngủ.

Tôi gào lên trong thềm khát:

- Em hứa là em chỉ ngủ cùng anh thôi, em chỉ ôm anh ngủ thôi, em xin hứa... em xin hứa!

Đông Quân cười nhạt, nụ cười bày phần là đùa giả:

- Anh không tin em, đồ háo sắc.

Tôi sụ mặt, chả hiểu trong đầu anh ấy đang nghĩ cái gì nữa? Con mèo này ăn chay à? Mà sao mỡ dăng tới miệng lại chẳng chịu ăn?

Thấy tôi rầu rĩ, anh nhẹ nhàng ngồi xuống, xoa xoa tóc tôi, anh hỏi nhỏ:

- Sao vậy?

Tôi nhìn anh, mếu máo:

- Em muốn ngủ cùng anh... anh không cho... là anh không cần em à?

Đông Quân véo nhẹ lên mũi tôi, anh nheo nheo mắt nhìn tôi rồi khẽ cười:

- Tại sao lại không cần em? Anh chỉ không muốn thấy em đau thôi... em vẫn còn nhỏ lắm, chơi đi đừng vội.

Ừ ôi, hóa ra là anh đang lo nghĩ cho tôi... thế này thì sướng chết mất thôi!

Nhưng trong lòng vẫn thấy khó hiểu, tôi liền hỏi:

- Nhưng hôm ở phòng làm việc ý... anh chẳng phải hứa là sẽ cho em buổi tối đặc biệt sao? Sao anh đổi ý nhanh vậy?

Anh cúi sát người khẽ hôn lên trán tôi, giọng anh khàn đục, chứa đầy sự yêu thương:

- Anh suy nghĩ kỹ rồi, em vẫn còn bé lắm, thoải mái chơi đùa chút nữa rồi về với anh... anh không ngại đợi em. Thời gian này anh cũng bận nhiều việc, sợ là không chăm sóc cho em chu đáo, anh không muốn em nghĩ là anh đang truant ngựa truy phong. Thế nên bằng bất cứ thủ đoạn quyền rũ nào của em, anh cũng xin giữ bản thân mình trong sạch.

Tôi mím môi cười mỉm, thích thú ra mặt...

Thấy tôi cười tủm tỉm một mình, anh khẽ sát tai tôi, nói thầm:

- Nhưng anh nói trước, sức chịu đựng của anh có giới hạn, em phá vỡ mức giới hạn cuối cùng thì hậu quả... tự em gánh chịu.

Tôi nhìn anh, nhìn ánh mắt sát thần của anh mà khiến da đầu tôi tê rần. Mẹ ơi, sợ thật... tôi mà cứ đùa dai, có khi lại bị "ăn" tới mất luôn xương.

Tôi vô thức gật gật đầu, tôi "hám" sắc thật nhưng làm những chuyện thiệt thân... tôi nhất định sẽ suy nghĩ cân nhắc lại. Chắc chắn!

Thấy tôi ngoan ngoãn chịu tiếp thu, anh cười rạng rỡ, xoa xoa tóc tôi, anh khẽ nói:

- Vậy ngủ đi, anh về phòng đây, sáng mai anh sẽ sang gọi em dậy.

Tôi kéo chân trùm kín mít, chừa cái đầu nhỏ ra ngoài, giọng tôi lí nhí:

- Vâng...

Đội anh đi ra ngoài rồi, tôi ở đây ngắm nghĩ lại một chút. Thực ra thì yêu nhau giữ gìn cho nhau cũng là chuyện tốt, tôi chỉ sợ anh khó chịu chứ tôi thì sao cũng được. Cũng may, may là tôi chọn đúng người... chọn đúng người để gửi gắm!

Chiều hôm sau tôi về lại Trần Đô, vừa vào bên trong tôi đã thấy đèn lồng đỏ treo khắp lối, trên tường dán rất nhiều chữ Hỷ màu đỏ. Thấy mọi người đi đi lại lại nhộn nhịp, tôi liền kéo một người lại, hỏi chuyện.

- Chị nhà mình... là Huy Lập cưới à?

Chị người làm gật gật cười vui vẻ:

- Đúng rồi đó cô An, mấy ngày nữa là tới ngày, bộ... bộ cô không biết hả?

Nhận thấy anh mắt tò mò của chị giúp việc, tôi liền cười hề hề:

- Nào có, em tự dưng quên thôi... à thôi chị đi làm tiếp đi, làm tiếp đi.

Đội chị giúp việc đi rồi, tôi mới trầm mặt suy nghĩ... sao lại gấp thế nhỉ...tôi nghĩ nhanh lắm thì cũng phải tháng sau... chẳng nhẽ bác Liên đội không nổi nữa à?

Tối hôm đó bác Kiên có tới tìm tôi để nói về chuyện đám cưới của Huy Lập. Ông bảo là do gấp quá nên ông chưa có thời gian báo trước cho tôi biết. Thật ra thì tôi cũng không cần phải được báo, hôn sự của Huy Lập thì có liên can gì tới tôi đâu.

Thấy tôi vẫn gọi ông bằng bác, ông có chút không vui lắm, nhưng thú thực tôi cũng đã cố gắng hết sức mình, gọi bằng ba giống Huy Lập... tôi không gọi được.

Chuyện hôn sự của Huy Lập, ai trong Trần Đô cũng vui mừng hơn hờ, duy chỉ có Thanh Nga là buồn rầu ủ rũ. Tối hôm đó chị cũng tìm tôi khóc than một trận. Chị bảo là do bác Liên lấy mạng sống ra dọa Huy Lập, bắt cậu ấy phải cưới Thúy Vân mặc cho Thúy Vân lập bẫy để leo lên giường của cậu ấy. Rồi còn là Huy Lập không yêu Thúy Vân, Thúy Vân là con sói đội lốt con cừu... tôi nghe mà mặt tai mặt óc. Nhưng nói gì thì nói, thực ra cũng tội cho Thanh Nga, nếu như chị ấy thông minh hơn một chút thì đã không khổ sở như bây giờ rồi. Làm gì có chuyện bà Liên sẽ đồng ý cho Huy Lập cưới một cô gái không môn đăng hộ đối với Trần gia chứ. Việc bà ấy nhận nuôi Thanh Nga, trước sau gì thì cũng sẽ rõ mục đích, cái bà ấy cần ở một đứa con gái xuất thân từ họ Trần là liên hôn, Thanh Nga rồi cũng sẽ được liên hôn với một dòng tộc nào đó có lợi cho Trần gia, tôi tin chắc là như vậy. Cũng bởi vì sợ sẽ trở thành vật hy sinh cho Trần gia nên ngày đó tôi dù bất cứ giá nào cũng không đồng ý cho bác Kiên nhận tôi làm con gái nuôi. Nhưng bây giờ thì khác rồi... muốn lừa được tôi... trước hết xem bà Liên có giữ được mạng sống trước Đông Quân không cái đã...

Vì Trần Đô không khí có phần vui tươi không hợp với tôi lắm nên tôi xin bác Kiên dọn ra ngoài sống một thời gian, đợi khi nào xong hôn sự của Huy Lập tôi sẽ về. Biết chắc chắn là bác ấy sẽ không đồng ý nhưng tôi vẫn quyết đi cho bằng được. Thực ra thứ tôi không thích nhất là chuyện Vân Trúc với bà Kiều cứ lượn tới lượn lui trong Trần Đô, lượn bình thường thì không sao, vừa lượn vừa huênh hoang mới là chuyện đáng nói. Tôi sợ nếu tôi không dọn đi, không trước thì sau gì cũng sẽ có trận đánh nhau sức đầu mề trán, gà bay chó sủa... và tất nhiên, tôi chắc chắn là người được đánh.

Dọn đi thì lại không biết đi đâu, thế là tôi lại vác xác qua nhà Đông Quân ăn nhờ ở đậu. Vẫn là ở ghép lành mạnh: anh nấu ăn, tôi ăn, anh rửa bát, tôi phụ lau khô bát, anh làm việc, tôi ngồi trên đùi anh xem phim... chỉ riêng việc ngủ với đi tắm là tôi không được theo cùng. Nghĩ cũng thấy có chút tiếc tiếc!

Buổi sáng, tôi với Đông Quân đi tới bệnh viện thăm mẹ tên Tú, tôi nghe Đông Quân kể lại, tình trạng sức khỏe của đi ấy mấy hôm nay vốn rất tệ, bác sĩ còn định trả về. Ấy vậy mà hôm nay lại ổn định trở lại, hy vọng là đi ấy sẽ tốt lên.

Thăm đi ấy một chút, tôi với Đông Quân cũng ra về. Tên Tú tiễn bọn tôi một đoạn rồi mới đi lại vào trong chăm sóc cho mẹ anh ấy. Thấy anh ta đi khuất vào trong, tôi mới khẽ hỏi sang Đông Quân.

- Anh, anh ấy có biết là anh đang nghi ngờ anh ấy không?

Đông Quân khẽ gật đầu:

- Anh nghĩ là có.

- Có vậy tại sao...

Đông Quân nắm lấy tay tôi, giọng anh dịu đi hẳn:

- Bọn anh là bạn bè đã bao nhiêu năm, có đôi khi nhìn nhau cũng biết là đối phương muốn gì. Cậu ấy có thứ cậu ấy chấp niệm, đến khi nào chấp niệm buông bỏ... cậu ấy nhất định sẽ đến tìm anh.

Tôi ngược mắt lên nhìn anh... chấp niệm... đó có phải là...

Khẽ thờ dài, tôi có chút uất ức, nói:

- Chuyện của bác Khang... em rất cần có câu trả lời...

Đông Quân nhìn tôi, môi anh hơi mím lại, giọng cũng lạc đi một tông:

- Cậu ấy không giết bác Khang... em tin không?

Tin không?

Tôi khẽ gật:

- Tin, nhưng không tin là anh ấy không bao che cho người khác.

Đồng Quân không trả lời, anh chỉ im lặng nắm tay tôi đi tới xe. Tôi biết Đồng Quân khó xử, tôi cũng không trách anh về chuyện của Tú. Nhưng bác Khang là người thân của tôi, tôi không thể vì tên Tú có lý do riêng mà bỏ qua cho anh ta được. Tôi luôn cần một câu trả lời, chỉ cần tên Tú không cùng "ai đó" trực tiếp gây nên cái chết của bác Khang... tôi nhất định sẽ không bức cung bắt anh ta chịu tội.

Hôn lễ của Huy Lập và Thuý Vân cuối cùng cũng tới. Đồng Quân thì không đến dự nhưng tôi không đến thì không được. Dù gì cũng là người chung một nhà, không nể mặt Huy Lập thì cũng phải nể mặt bác Kiên một chút.

Mặc một chiếc váy trắng đến chúc phúc cho Huy Lập, nhìn cậu ấy sóng đôi với Thuý Vân mà tôi mừng thay cho cậu ấy. Thuý Vân là cô gái đủ thông minh, đủ xinh đẹp, tôi luôn hy vọng chị ấy sẽ đem lại hạnh phúc cho Huy Lập.

Gần cuối bữa tiệc, tôi mới có dịp nói chuyện riêng với Huy Lập. Nhìn cậu ấy trông bộ vats trắng vô cùng lịch lãm, lòng tôi tự dưng cũng thấy nhẹ đi nhiều. Huy Lập đi tới trước mặt tôi, cậu nở nụ cười gươngmạo:

- Bình An... em có giận anh không?

Tôi nhìn cậu, cười hỏi:

- Giận chuyện gì?

- Chuyện... anh không giữ được lời hứa là sẽ chờ em...

Nghe cậu nói, to khẽ lắc đầu, lời nói thật lòng:

- Không. Nhìn anh hôm nay làm chú rể, em thật lòng cảm thấy vui mừng thay cho anh. Bây giờ đã làm ba, đã làm chồng người ta rồi, anh đừng mãi làm việc theo cảm tính nữa. Anh phải thật hạnh phúc nhé!

Huy Lập nhìn tôi, ánh mắt cậu đọng buồn, giọng cũng lạc đi hẳn:

- Bình An... anh xin lỗi, anh thật sự xin lỗi.

Tôi biết cậu ấy buồn nhưng tôi cũng hết cách, tôi và cậu không có kết quả lại không xứng đôi, cậu ở cạnh Thuý Vân là sự lựa chọn đúng đắn nhất. Buồn rồi cũng sẽ qua, có ai mà ôm mãi một nỗi buồn hoài đâu cơ chứ?

Dừng một lát, cậu lại nói tiếp:

- Bình An... có chuyện này, anh thật sự mong em phải nghe anh.

Tôi nhìn cậu, ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì vậy anh?

Thần sắc trên gươngmặt Huy Lập vô cùng nghiêm túc:

- Em đừng yêu Đồng Quân được không? Em yêu bất cứ ai cũng được, đừng yêu Đồng Quân... hai người không có...

Giận, tôi nghe cậu nói thế tự dưng lại cảm thấy giận vô cùng. Chuyện lần trước cậu với Thanh Nga gài bẫy tôi, tôi đã không nhắc tới thì thôi, bây giờ lại...

- Huy Lập, chuyện lần trước em đã biết cả rồi, em không muốn nhắc lại nên mong anh cũng đừng đem chuyện này ra nói nữa. Đồng Quân dù sao cũng là anh em với anh kia mà... sao anh lại...

Huy Lập lắc đầu, vì ngại mọi người xung quanh nên cậu tiết chế lại cảm xúc lo lắng trên mặt cậu. Đi tới gần tôi, cậu khẽ hỏi:

- Không, em và anh ta không thể nào được đâu... không được đâu.

Tôi giận thật sự:

- Tại sao? Tại sao lại không được?

Huy Lập ấp úng, nửa muốn nói ra nửa lại không, tôi nhìn biểu hiện kia của cậu mà thấy khó chịu vô cùng.

- Anh không thể nói cho em hiểu được nhưng em và anh ta là không thể... nghe anh đi An, em nghe anh một lần đi An.

Ngay lúc tôi định trả lời thì Thuý Vân đi từ sau tới luồn tay ôm lấy tay của Huy Lập. Thấy chị ấy, bao nhiêu lời trong miệng muốn nói ra đều bị nghẹn ứ vào trong không có cách nào truyền được ra bên ngoài. Thay đổi biểu cảm, tôi hướng về Thuý Vân, vẫn là câu nói chúc mừng:

- Chúc mừng cho anh chị, hôm nay chị làm cô dâu đẹp lắm.

Thuý Vân xinh đẹp trong bộ váy cưới màu trắng tinh khôi, chị ấy kéo tay nắm lấy tay tôi, giọng ngọt ngào:

- Cảm ơn em Bình An, bọn chị cũng chờ tin vui từ em.

Tôi cười tươi, cho chị ấy một sự chắc chắn:

- Em cũng đang trông đây, em gái của Huy Lập lấy chồng thì phải thật hoành tráng chứ chị dâu nhỉ?

Thuý Vân có chút ngạc nhiên khi nghe tôi nói, nhưng rất nhanh sau, chị ấy đã khôi phục lại nét vui vẻ, nụ cười trên môi cũng đậm thêm mấy phần.

- Tất nhiên rồi.

Tôi cười với Thúy Vân, cũng sẵn mắt liếc nhìn sang Huy Lập. Tôi biết cậu ấy không cam lòng, không chịu với cái đám cưới này, nhưng như thế này tôi thấy lại tốt. Cậu lấy vợ, tôi rồi sẽ lấy chồng, tốt cho cả hai...

Còn về chuyện của tôi với Đông Quân, tôi không hiểu tại sao cậu ấy cứ mãi cố chấp chuyện đó làm gì? Bọn tôi có lý do gì mà không thể ở bên nhau đâu chứ?

Một tháng sau.

Kể từ sau hôm dọn khỏi Trần Đô, tôi cơ bản là ở lại nhà Đông Quân, có khi thì tới nhà cái Yến ngủ nhờ. Tôi cũng có ý định đi thuê nhà nhưng Đông Quân không đồng ý, anh nói nếu tôi không ở lại nhà anh thì về lại Trần Đô chứ tuyệt đối không cho tôi đi thuê nhà một mình.

Về chuyện của Tú, Đông Quân bảo cho anh thêm thời gian, trong lòng tôi thấy khó chịu lắm nhưng không thể nào không chờ. Nếu Đông Quân đã bảo chờ thì nhất định là anh ấy có lý do của riêng anh ấy. Đông Quân là người công tư phân minh, tôi tin là như vậy.

Tôi và Đông Quân ở cùng nhau rất tốt, về chuyện thầm kín kia, chỉ tôi suốt ngày âm ỉ mời chào anh ấy chứ anh ấy tuyệt nhiên không dám đi quá giới hạn. Về chuyện sức khỏe của anh, thời gian gần đây, anh rất hay bị choáng, mỗi lần như thế đều khiến tôi sợ phát khiếp lên được. Tôi có đi tìm tên Tiễn, nhưng hình như chỉ có hắn là tìm được tôi, còn tôi muốn tìm hắn khó hơn lên trời. Lo cho Đông Quân, tôi mới gọi báo cho cậu Tuấn biết một tiếng, cậu cũng chỉ biết thờ dãi trong điện thoại... Nghe tiếng thờ dãi của cậu, bất giác làm tâm tình tôi cũng bất ổn theo...

Hôm nay, Đông Quân bảo anh có chuyện quan trọng cần giải quyết, lúc anh về đã là hơn 11 giờ đêm. Tôi nằm trên ghế sofa đợi anh rồi ngủ lúc nào không hay, mãi khi anh về nhà, anh bồng tôi vào phòng, tôi mới giật mình từ từ mở mắt.

Thấy tôi tỉnh, anh liền cúi đầu hôn môi tôi, nụ hôn có chút cuồng nhiệt hoang dại. Tôi có chút giật mình không kịp phản ứng lại... chẳng nhẽ hôm nay anh uống rượu à?

Đây anh ra một chút, tôi khẽ hỏi:

- Anh... anh say à?

Đông Quân lắc đầu, giọng anh khàn đục:

- Không, anh không say.

Vừa nói dứt câu, anh liền cúi xuống hôn lấy tôi lần nữa, anh vừa đi bên ngoài về nên cả cơ thể đều nhiễm chút sương lạnh. Vừa hôn môi anh vừa mút mát cổ tôi, bờ môi nóng ẩm từ từ men theo con kích tình mà đi dần xuống phía ngực. Tôi thật sự có chút hoảng, ôm lấy cổ anh, tôi ní non:

- Quân... anh...

Giọng Đông Quân đục ngầu, hai mắt hắn lên tia máu đỏ:

- Ừ anh đây... cho anh... được không?

Cho anh? Là... là chuyện đó sao?

Tôi cảm thấy không biết trả lời thế nào, bình thường cả rộn thì được, hôm nay tự dưng nghiêm túc khiến tôi có chút sợ hãi. Tôi từng nghe cái Yến bảo... lần đầu tiên thường là đau lắm.

Đông Quân vẫn hôn lên ngực tôi, hai tay anh bắt đầu luồn vào trong áo ngủ rộng thùng thình, bàn tay to lớn sờ tới đâu đều khiến da đầu tôi tê rần đến đó.

Tôi nghĩ nghĩ, chắc là hôm nay anh bị cái gì đó kích thích rồi nên mới thế này đây. Mà thực ra thì cũng được... tôi cũng không ngại đâu.

Ôm lấy cổ anh, vừa định nói sẽ đồng ý thì anh liền dừng lại. Anh ngược gương mặt đỏ ửng đầy kích tình lên nhìn tôi thật lâu, giọng anh cũng khàn đi một nửa:

- Anh xin lỗi... anh... anh xin lỗi.

Nói rồi, anh liền đứng bật dậy, kéo áo tôi xuống, đắp chăn cho tôi xong xuôi, anh khẽ hôn lên trán tôi, giọng anh dịu dàng:

- Em ngủ ngon, anh về phòng đây.

Tôi có chút ngờ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhìn anh đi nhanh ra cửa mà tôi cảm thấy... thật sự hơi nhảm nhí...

Đông Quân, hôm nay anh ấy bị sao vậy? Rõ ràng là muốn nhưng tại sao lại nhịn lại? Tại sao vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34

Sáng hôm sau, bọn tôi vẫn ngồi ăn sáng với nhau như bình thường, chuyện đêm qua... Đông Quân không có nhắc lại. Mà anh đã không nhắc lại thì tôi cũng sẽ không nói đến. Mặc dù cảm thấy anh có gì đó lạ lắm nhưng cụ thể thế nào thì tôi lại không nói được.

Định ăn sáng rồi đến công ty thì điện thoại Đông Quân lại reo lên, tôi ngồi nhìn anh, thần sắc anh khi nghe điện thoại chuyển đổi từ bình thường đến sững sốt...

Tất máy, anh nhìn tôi, nói khẽ:

- Dì... mẹ của Tú... đi ấy chết rồi.

Mẹ của Tú... chết rồi!

Đừng nói là Đồng Quân mà ngay cả tôi cũng cảm thấy không thể chấp nhận được. Tức tức, tôi quên đi hết những chuyện tồi qua, bọn tôi liền chạy như bay tới bệnh viện phụ giúp hậu sự với Tú.

Tang lễ diễn ra trong sự thương tiếc của gia đình người thân và bạn bè, tôi thì gần như bận rộn cả ngày. Ngày nào cũng tranh thủ đi đi về về từ nhà tang lễ về nhà, rồi từ nhà tới công ty để sắp xếp lịch trình cho Đồng Quân. Còn Đồng Quân thì túc trực bên cạnh Tú, anh không dám rời đi đâu.

Nhà của Tú khá là neo người, lúc đi bệnh cũng chỉ có Tú và em gái ở bệnh viện chăm nom, may là có Đồng Quân lo giúp chuyện tang lễ nên mọi chuyện mới được suôn sẻ thuận lợi. Chôn cất cho đi xong, tên Tú xin nghỉ một tuần, đúng một tuần làm bạn với rượu và thuốc lá thì mãi đến đêm ngày thứ bảy, anh ta mới chạy tới tìm bọn tôi...

Hôm nay tôi nấu cơm, Đồng Quân thì bận rộn giải quyết công việc chất đống của công ty trong một tuần Tú vắng mặt. Dọn thức ăn lên bàn xong xuôi, tôi khẽ gọi Đồng Quân:

- Anh, dùng tay đi, vào ăn cơm thôi.

Nghe tiếng tôi gọi, Đồng Quân liền buông bút đặt xuống bàn, anh đi đến bàn ăn, khẽ ôm lấy tôi vào lòng, giọng anh ni non:

- Thời gian qua vất vả cho em rồi.

Tôi ôm lấy eo anh, khẽ cười:

- Không vất vả, ngược lại em thấy anh mới là người vất vả. Đạo này nhìn anh có chút mệt mỏi, anh... anh thật sự không sao đúng không?

Đồng Quân lắc đầu, mặc dù anh đã cố giấu nhưng tôi vẫn nghe được sự mệt mỏi trong giọng nói của anh:

- Không sao, sức khỏe của anh, anh hiểu mà.

Tôi nhìn anh, tôi thật sự không biết nên nói cái gì bây giờ nữa. Huyết thần... tới bây giờ tôi vẫn chưa biết hình thù của nó ra sao thì làm sao mà tìm ra được để cứu anh... Nhìn sức khỏe của anh ngày một giảm sút mà khiến tôi đau lòng vô cùng... Ước gì máu của tôi có thể cứu được anh nhỉ?

Bên ngoài đột nhiên có tiếng chuông cửa vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ lo âu trong lòng, tôi nhìn Đồng Quân, ngó nghiêng hỏi:

- Giờ này ai đến anh nhỉ?

Anh cũng nhìn lại tôi:

- Anh không biết nữa, để anh ra mở cửa.

- Vâng.

Đồng Quân ra mở cửa, tôi lại tiếp tục dọn chén đĩa ra bàn. Ngó nghiêng ra ngoài cửa, tôi nghe được tiếng nói chuyện xì xào xì xào... à thì ra là Tú đến.

Thấy anh ta đến, tôi nhanh tay lấy thêm một bộ chén đĩa nữa. Đợi anh ta đi đến bàn ăn, tôi liền cười nói:

- Tú, anh ngồi xuống ăn luôn đi.

Tên Tú cũng không từ chối, tôi nhìn nhìn anh ta, gương mặt anh ta hốc hác, râu ria thì dài ngoằn ra không chịu cạo. Thật sự, phải suy sụp tới mức nào thì một người chú trọng vẻ bề ngoài như tên Tú mới chịu để bản thân mình thảm hại thành ra tới như vậy...

Đồng Quân đi lại ngồi kế bên tôi, anh nói với tên Tú:

- Cậu ăn đi, Bình An vừa nấu xong đấy.

Tên Tú gạt đầu, anh ta ngồi xuống ghế, giọng hơi khàn:

- Cảm ơn cô.

Tôi với Đồng Quân khẽ nhìn nhau, xem ra tình trạng của Tú cũng không khá hơn là bao nhiêu. Nhìn anh ta cứ như cái xác không hồn, gật gù trông rất thiếu sức sống.

Ăn gần hết bữa cơm, tên Tú vốn im lặng này giờ, giờ bỗng dưng lại cất tiếng khàn khàn phá tan đi bầu không khí đang vui vẻ.

- Quân, cậu... cậu biết là tôi lừa cậu... đúng không?

Tôi buông đĩa xuống, Đồng Quân thì vẫn tiếp tục gấp cá trong đĩa đưa lên miệng, anh trả lời với vẻ bình thản:

- Ừ.

Tên Tú cau mày, anh ta ngồi thẳng dậy, hết nhìn Đồng Quân rồi lại nhìn sang tôi:

- Bình An, cô có gì muốn hỏi tôi không?

Tôi nhìn anh ta, nhìn gương mặt tiêu tụy thiếu sức sống kia, bao nhiêu giận dữ trước đây đều như voi đi hon nữa. Tôi nhìn anh ta, giọng cũng nhạt đi nhiều:

- Có, chuyện của bác Khang... là anh biết người hại bác ấy, đúng không?

Tú nhìn chằm chằm về phía tôi, giọng anh ta chưa chút:

- Vì sao cô biết tôi bao che cho họ mà cô vẫn để yên?

Tôi dịch ghế ra xa một chút, khẽ cười trả lời:

- Là vì Đông Quân, anh có một người bạn rất tốt.

Tên Tú đang yên lành thì đột nhiên phá lên cười, anh ta gào lên trong sự hoảng loạn:

- Quân, cậu bao che cho tôi hết lần này tới lần khác cậu không mệt à? Tại sao cậu lại bao che cho tôi... tại sao lại bao che cho tôi?

Tôi mím môi, hít một hơi để kìm lại sự khó chịu trong lòng mình. Tên Tú... hẳn điên rồi, hẳn thật sự điên rồi.

Đông Quân bị tên Tú kích động, anh buông đầu xuống bàn, giọng cao hơn bình thường rất nhiều:

- Vậy cậu nói đi, tôi phải làm sao? Tôi vạch trần cậu à? Tôi vạch trần mặc cho sống chết của mẹ cậu à?

Tên Tú nhìn Đông Quân với vẻ ngạc nhiên:

- Quân... cậu biết Huy Lập dùng mẹ tôi để uy hiếp tôi... cậu biết sao?

Gì cơ? Huy Lập???

Đông Quân cũng nhìn tên Tú với vẻ ngạc nhiên, anh lắc đầu:

- Không, tôi không biết là Huy Lập... tôi chỉ đoán...

Đông Quân chưa kịp dứt lời, tôi đã nhào sang chỗ của tên Tú, tôi hỏi gấp:

- Tú, anh trả lời cho tôi biết... Huy Lập... Huy Lập làm sao? Huy Lập bắt anh làm gì?

Tên Tú vẫn còn giữ được bình tĩnh:

- Huy Lập lấy mẹ tôi ra để uy hiếp... bắt tôi phải làm việc cho anh ta... Tôi... tôi...

Tôi nắm lấy cổ áo của tên Tú, tôi gào lên trong giận dữ:

- Nói, nói... là ai giết bác Khang? Là ai?

Tên Tú có chút hoảng loạn, anh ta bắt đầu lúng túng:

- Người của Huy Lập... bác Khang vì giành lấy quyền nhậm ký mà bị té ngã đập đầu... tôi... tôi không giết bác Khang... tôi không hề giết bác ấy...

Tôi nghe mà thấy điên người, tôi không tin là Huy Lập... không thể tin người đứng sau chuyện bác Khang lại chính là Huy Lập.

Trời ơi!

Cơ thể tôi lao đảo muốn ngã nhào ra đất, may là có Đông Quân đỡ lại kịp thời. Ôm lấy tôi, anh lo lắng cực độ:

- An, có sao không em?

Tôi đau lòng, tôi phẫn uất... tôi... tôi... tôi giận tới nghẹn lòng, giận tới không thể roi nước mắt được nữa...

Tại sao lại là Huy Lập? Tại sao lại là cậu ấy? Tại sao?

- Anh, buông em ra, để em đi tìm Huy Lập... buông em ra.

Đông Quân ôm lấy tôi, anh gắng giọng:

- An, bình tĩnh... sáng mai anh sẽ đưa em tới gặp nó, bây giờ muộn rồi... để mai đi được không?

Tôi không chịu, tôi kéo tay anh ra muốn chạy thật nhanh về phía cửa. Nhưng khi chưa kịp chạy đã thấy bản thân mình được thả lỏng, kèm theo đó là tiếng hét thất thanh của tên Tú:

- Quân... cậu sao vậy Quân? Sao vậy?

Quay người lại, Đông Quân đang từ từ ngã khụy xuống dưới sàn nhà, mặt anh trắng bệch không còn giọt máu... Vội quỳ xuống ôm lấy anh, tôi hét lên trong hoảng loạn:

- Quân, anh... anh... mau tỉnh dậy đi anh...

Tôi ôm lấy Đông Quân khóc tới nghẹn, vừa khóc tôi vừa phẩy tên Tú đưa Đông Quân ra xe để đến bệnh viện. Ngồi phía sau ôm lấy anh, tôi sợ tới mức tái hết người đi, giờ phút này tôi không còn nghĩ được gì ngoài chuyện cầu mong cho mau mau tới bệnh viện... mau mau tới...

Bệnh viện quốc tế K.

Tên Tú đã liên lạc trước với bệnh viện nên khi xe vừa tới, các y bác sĩ đã nhanh tay nhanh chân đưa Đông Quân lên băng ca rồi đẩy thẳng vào trong phòng cấp cứu.

Tôi với tên Tú ngồi bên ngoài đợi, tôi thì ngồi ỳ trên ghế không dám nhúc nhích, còn tên Tú thì cứ đi đi lại lại không ngừng.

- Đông Quân... cậu phải cố lên nhé Đông Quân...

Tôi ngược mắt lên nhìn tên Tú rồi lại nhìn vào cánh cửa phòng cấp cứu, trong lòng xót xa lắm nhưng tuyệt nhiên lại không dám rơi nước mắt. Đông Quân không thích tôi khóc... anh ấy chỉ thích tôi khóc chút nào đâu.

Đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, tôi cất giọng hỏi:

- Tú, Đông Quân... tình trạng của anh ấy như thế nào vậy?

Nghe tôi hỏi, tên Tú liền dừng lại, anh ta lặng lẽ ngồi xuống ghế, giọng cũng trầm đi:

- Cô không biết?

Tôi dịu giọng:

- Tôi có nghe cậu Tuấn nói nhưng không rõ lắm, anh có thể nói cho tôi nghe được không?

Tú nghiêng mặt sang nhìn tôi, giọng anh ta nghiêm túc hơn hẳn:

- Tôi nghe Đông Quân nói, cậu ấy có bệnh về máu, đại loại là thiếu máu... lý do mà cậu ấy tìm Huyết thần là để truyền loại máu đó vào cơ thể để tiếp tục sống.

- Nếu... nếu không có Huyết thần thì...

Giọng tên Tú lạnh lẽo cất ngang câu hỏi run rẩy của tôi:

- Sẽ chết, cậu ấy sẽ chết. Mẹ cậu ấy cũng chết vì không có Huyết thần để truyền...

Tìm tôi vô thức thất chặt lại, cảm giác đau đớn nó xâm lấn từng hồi từng hồi...

Chết? Đông Quân chết thế nào được chứ... buồn cười!

Dừng một chút, tên Tú lại nói:

- Cậu Tuấn đã lục tung khắp nơi nhưng vẫn không tìm thấy cái gọi là Huyết thần. Đông Quân kể từ khi biết chuyện cũng gặt gao tìm kiếm nhưng chỉ toàn trong vô vọng...

Nói tới đây, tên Tú điên loạn đâm một phát vào tường, cú đâm rất mạnh khiến tay anh ta cũng phải rỉ máu.

- Vậy mà thằng chó chết Huy Lập còn uy hiếp tôi, nó lấy mạng sống của mẹ tôi và em gái tôi ra để uy hiếp tôi bắt tôi phải phản bội lại Đông Quân... chó chết... nó là thứ chó chết...

Tôi hít một hơi, cố ngăn lại sự tức giận trong lòng, tôi gắng giọng:

- Anh... nói đi, anh đã làm những gì?

Tên Tú cúi đầu, hẳn ta khai báo không thiếu một chi tiết nào. Thì ra cái tiếng động tôi nghe được ở căn phòng mà bọn tôi thuê trong vụ tên Trí chính là do tên Tú tạo ra. Hèn gì tôi cứ chắc chắn là có tiếng kéo đồ vật nhưng hỏi tên Tú thì anh ta nói không biết. Ngay cả vụ của bác Khang, cũng do tên Tú đứng sau thao túng kết quả điều tra. Còn thêm mấy việc tên Tú làm lên lút sau lưng Đông Quân nữa... tạm thời một lời không kể hết...

Nén cơn tức trong lồng ngực, tôi nặng tiếng, hỏi to:

- Huy Lập kêu anh làm thế để làm gì?

Tên Tú ngồi trên ghế xoa xoa đầu, anh ta khó khăn mở miệng:

- Huy Lập biết Đông Quân đang tìm Huyết thần, nó năm lần bảy lượt tìm cách phá không cho Đông Quân tìm được loại máu thần đó. Chính nó cũng biết Huyết thần là gì, vì chuyện năm xưa... chắc chắn bà Liên đã từng kể với nó. Nhưng cô biết đó, tộc Huyết hay Huyết thần gì đều là thứ nghe thấy nhưng chưa tìm thấy. Huy Lập muốn vịn vào khả năng đặc biệt của cô để tìm ra được Huyết thần trước Đông Quân. Mục đích của nó là muốn triệt con đường sống cuối cùng của cậu ấy...

- Di ảnh cô gái xinh đẹp mà cô đã thấy ở phòng kho trong căn hộ mà chúng ta thuê là do Huy Lập bắt tôi phải đưa cô và Đông Quân đến đó để thuê nhà. Nó biết đó chính là manh mối để tìm ra Huyết thần nên muốn cô biết và tiếp tục điều tra. Nó cũng biết lão K, nó muốn tìm được lão nhanh hơn chúng ta một bước...

Tôi nghe mà cảm thấy giận điên người, tôi quát:

- Anh biết Huy Lập muốn hại Đông Quân mà anh vẫn nghe theo anh ta? Anh có còn là con người không vậy? Đông Quân đã hết lòng vì anh biết là bao nhiêu... nào anh bị chó tha rồi hả?

Tên Tú hoảng loạn:

- Tôi... tôi bắt buộc phải làm như vậy. Nhưng tôi chưa từng làm việc gì có hại trực tiếp đến cậu ấy. Tôi cũng chưa cho Huy Lập biết cái gì quá nhiều, kể cả chuyện tên Tiền còn sống... Tôi... tôi không cố ý, tôi là bị ép... tôi không hề muốn hại cậu ấy, không hề.

Tôi dằn lại lòng mình, hỏi thêm một câu:

- Quyền nhật ký của bác Khang có gì mà Huy Lập phải giết bác ấy?

Tên Tú méo mào:

- Tôi không biết, tôi không biết, nó không nói cho tôi biết... tôi không giết bác Khang của cô... tôi cũng không hại Đông Quân... tôi không có.

Tên Tú khóc trong đau khổ dằn vặt, tôi biết anh ta chỉ là bắt buộc phải làm như vậy... nhưng mà... Đông Quân đã quá tốt với anh ta, anh ta làm vậy khác nào là đang bán đứng Đông Quân? Chữ phản bội dễ viết lắm... thật sự rất dễ viết...

Hít một hơi thật sâu, mặc kệ cho tên Tú đang tự dằn vặt chính mình, tôi chỉ biết nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng cấp cứu. Đông Quân của tôi, Mặt Trời của tôi... anh rồi sẽ không

sao... nhất định không sao!

Sau khi cậu Tuấn tới được một lát thì Đồng Quân cũng tỉnh dậy, thấy anh đã tỉnh tôi mừng như điên cứ loay hoay ngồi bên cạnh anh hết nói cái này tới nói cái kia. Lúu rúu tới tận khuya, thấy anh một môi muốn đi ngủ nên tôi không pha trà nữa mà ngồi nhìn anh ngủ.

Nắm lấy tay anh, xoa xoa má anh, tôi cười nhẹ, ni non vớ vẩn:

- Em ước gì... em có máu thần để cứu được anh nhỉ?

Đồng Quân vốn đã nhắm mắt, nghe tôi nói hai mắt anh từ từ khẽ mở. Nắm lấy tay tôi thật chặt, giọng anh khàn khàn hơi khó nghe.

- Nói linh tinh.

Tôi nhìn anh, nghiêm túc trả lời:

- Ô em nói thật, ước gì em có thể cứu được anh... nhìn anh thế này... em khó chịu quá.

Đồng Quân xoa xoa tay tôi, ánh mắt anh nhu mì dịu dàng:

- Đừng lo cho anh, anh không sao đâu. Chỉ cần em sống tốt là được... dù thế nào cũng phải sống tốt, hứa với anh đi?

Tôi không hiểu ý anh lắm... tại sao lại bắt tôi hứa chứ? À hay là do tâm lý người bệnh hay bị quan như thế nhỉ?

Nghĩ nghĩ tôi liền gật gật đầu, tôi mà không hứa chắc anh sẽ không yên tâm đâu.

- Vâng, em hứa mà, em phải sống tốt để còn đợi ngày được rước vào cửa lớn Đông gia nữa chứ?

Đồng Quân nhìn tôi, môi anh hơi mím lại, nụ cười nhợt nhạt từ từ loang ra:

- Ủng oan.

Tôi gật gật đầu, trong lòng cảm thấy đau đau khó tả, cũng không hiểu sao khi nghe anh nói chữ "ngoan" lòng tôi lại có chút chua chua xót xót... Cảm giác nhói nhói này... thật là khó chịu.

Đồng Quân nằm viện một đêm, qua ngày hôm sau đã bình phục như thường. Cậu Tuấn có nói, mỗi lần Đồng Quân bị ngắt thì chỉ cần vào viện truyền máu là anh ấy sẽ bình phục trở lại. Nhưng mà điều quan trọng nhất là dạo gần đây anh ấy bắt đầu có biểu hiện bài xích với máu được truyền, nếu việc này cứ tiếp diễn mà không có Huyết thần để truyền thì nhất định anh ấy sẽ chết. Nhưng mà Huyết thần... nó là hữu danh mà vô thực?

Cậu Tuấn đến bệnh viện xem tình hình của Đồng Quân được một chút, thấy Đồng Quân đã ổn định trở lại, cậu ấy cũng liền về Đông gia vì có chuyện gấp. Tôi vốn định hỏi thêm về bệnh tình của Đồng Quân nhưng chưa có cơ hội. Tôi có chút không hiểu lắm về việc truyền máu kia... Tại sao Đồng Quân bắt buộc phải cần Huyết thần để giữ mạng sống? Tại sao lại có chuyện cùng một nhóm máu mà lại sinh ra sự bài xích với nhau?

Thật là lạ!

Sáng của hai ngày sau.

Sau khi làm giấy xuất viện thì bọn tôi được về nhà, sức khỏe của Đồng Quân hiện tại đã không còn gì đáng lo ngại nữa. Đỡ Đồng Quân ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, tên Tú khẽ cất tiếng:

- Cậu ổn rồi... vậy tôi về trước đây.

Đồng Quân nhìn về phía tên Tú, anh hỏi:

- Cậu định đi đâu? Về công ty à?

Tên Tú lắc đầu, giọng anh ta sâu thẳm:

- Không... tôi...

Tôi cũng cất tiếng hỏi:

- Anh định đi đâu? Công ty bao việc, anh không lo ài lo?

Tên Tú vẫn đứng đần ra đấy, trên gương mặt của anh ta hiện ra sự lúng túng:

- Tôi không có mặt mũi nào nhìn hai người... tôi...

Nghe anh ta nói thế, tôi liền đứng dậy, đi tới chỗ anh ta, tôi kéo hai má tên Tú một phất, lườm bâu nói:

- Tôi thấy anh vẫn còn mặt mũi chứ có gì mà không còn mặt mũi? Có điều hơi xấu xí chút thôi, anh về cạo râu là được.

Tên Tú ừ rừ:

- Cô không hiểu à? Tôi làm sai bao nhiêu việc...

Tên Tú chưa dứt câu thì Đông Quân đã tiếp lời:

- Cậu làm sai việc gì, sao tôi không biết?

Hiểu ý của Đông Quân, tôi cười toe toét vỗ vai tên Tú:

- Đúng đó, tôi không hiểu anh đang nói cái gì luôn đó Tú. Anh làm sai cái gì?

Tên Tú nhìn bọn tôi với vẻ lơ ngơ ngờ nghệch, giọng anh ta ấp úng:

- Hai người... hai người...

Đông Quân khẽ cười, anh đứng dậy, đi tới chỗ tên Tú, vỗ vai anh ta, anh nói với giọng nghiêm túc:

- Tôi không còn nhớ gì hết, cậu là bạn của tôi, trước giờ là bạn, sau này cũng là bạn. Tôi tin cậu.

Hai mắt tên Tú đỏ ửng, anh ta nở nụ cười thật tươi:

- Quân... cảm ơn cậu... cảm ơn.

Tôi nhìn hai người bọn họ vui vẻ hóa giải gút mắc mà khiến tôi cũng vui vẻ theo. Trên đời này, tìm được một người bạn tri kỷ của nhau rất là khó... Tú... anh ta là một người bạn tốt.

Chuyện qua rồi hãy để nó qua đi, quan trọng là tương lai sau này, chứ dăm ba cái quá khứ cố chấp mãi được gì?

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Tình hình sức khỏe của Đông Quân đã ổn định trở lại nhưng tôi sợ là anh chưa hồi phục hoàn toàn nên chuyện của công ty tôi bắt Đông Quân không được nhúng tay vào nữa. Bây giờ có Tú, cứ để cho anh ta lo liệu mọi chuyện là được. Đông Quân ban đầu không đồng ý, anh cứ bảo anh đã khỏe trở lại, có thể làm việc bình thường. Nhưng dưới sức ép của tôi và cả tên Tú, anh buộc lòng phải ở nhà dưỡng bệnh.

Mặc dù đồng ý là ở nhà dưỡng bệnh nhưng Đông Quân vẫn vẫn lên tôi làm việc trong phòng sách. Tôi biết nhưng cũng không có ý định can ngăn anh, Đông Quân là người thế nào, sau lưng anh còn có bao nhiêu việc lớn... tôi không phải là người không hiểu chuyện. Ngăn không cho anh đến công ty là muốn giảm một phần việc của anh mà thôi, người thừa kế Đông gia thì không thể ít việc hơn người bình thường được.

Tiệm cà phê A.

Tôi bước xuống xe, quay đầu lại nói với tên Tú đang ngồi trong xe:

- Anh ở đây chờ tôi.

Tên Tú nhìn tôi, anh ta cau mày, hỏi:

- Cô không cần tôi vào cùng cô sao? Cô đi một mình chắc gì hấn ta nhận tội?

Tôi mỉm cười, cười nhạt trả lời:

- Yên tâm, tôi có cách bắt anh ta phải nhận. Anh đợi tôi, tôi sẽ ra ngay.

Nói rồi tôi quay vào trong, chuyện của Đông Quân đã ổn, bây giờ là đến chuyện của tôi..

Bước vào trong, không cần nhân viên hướng dẫn, tôi tự mình đi vào phòng làm việc của Huy Lập ở quán. Quán cà phê này là của Huy Lập, cậu ấy thích cà phê nên mở riêng cho mình một quán, ngày trước tôi cũng thường đến đây nên không lạ gì với phòng ốc trong đây.

Cửa phòng không đóng, tôi nhìn vào trong thấy Huy Lập đang ngồi uống cà phê làm việc trên máy tính. Nhìn thấy anh ta, bao nhiêu tức giận trong lòng tôi lại dâng lên cuồng cuộn. Tôi không gõ cửa phòng mà trực tiếp đi thẳng vào trong, nghe được tiếng bước chân, Huy Lập nhìn tôi với vẻ mặt có chút bình thản pha chút sững sờ.

- An, em sao lại tới đây?

Tôi đi thẳng tới chỗ Huy Lập, tiện tay cầm luôn bình nước để trên bàn đi tới chỗ anh ta. Đi đến trước mặt Huy Lập, tôi thẳng tay tạt cả bình nước vào người anh ta, kèm theo đó là giọng chất vấn giận dữ:

- Huy Lập, anh tại sao lại độc ác như vậy? Anh tại sao lại giết bác Khang?

Huy Lập có chút giật dử khi bị tôi tạt nước, anh ta đứng bật dậy, nhìn tôi cau có:

- Em làm cái trò gì vậy Bình An?

Tôi cười nhạt, quát:

- Anh giận dữ với tôi? Anh nói đi, chính anh là người giết bác Khang, có đúng không?

Huy Lập lau nước trên mặt, anh ta nhìn tôi, môi hơi mím lại:

- Em nói cái gì vậy? Ai giết bác Khang?

Tôi đi tới gần anh ta, gắng từng tiếng:

- Anh còn muốn chết? Anh cần bao nhiêu bằng chứng thì anh mới nhận? Anh giết bác ấy vậy mà còn lòng dạ đi đến viếng tang... anh có cảm thấy mình giả tạo quá không? Có không?

Tôi gào lên trong tức giận, hai tay không tự chủ được mà đâm vào người Huy Lập liên tục. Tôi không ngờ... tôi thật sự không ngờ...

- An, bình tĩnh... An...

Huy Lập kéo tay tôi, anh ta càng kéo tôi càng vùng tay khỏi người anh ta. Mắt tôi đỏ hoe, giọng cũng lạc đi hẳn:

- Nói đi, bác Khang có tội tình gì mà anh giết ông ấy?

Huy Lập bị tôi đẩy ra xa không cho đụng đến người tôi, anh ta đứng yên một góc nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt không thiếu sự đau xót.

- An... anh không muốn... anh không muốn...

Tôi khẽ cười, nụ cười chua chát:

- Sao? Anh không muốn á? Anh không muốn mà anh giết bác Khang... anh không muốn mà bác ấy chết tức tưởi?

Huy Lập nhìn tôi, giọng anh ta trầm trầm:

- Anh vì bất đắc dĩ thôi, anh chỉ vì lo cho em...

Ngay khi anh ta chưa nói hết câu, tôi đã nhanh miệng phản bác:

- Gì cơ? Vì lo cho tôi nên anh giết bác Khang? Anh biết ông ấy là người thân của tôi mà vẫn nhẫn tâm ra tay giết ông ấy... anh làm vậy là vì lo cho tôi?

Huy Lập nghe tôi nói, anh đi từ từ đến chỗ của tôi:

- An, nghe anh nói đã...

Tôi quát lớn:

- Không, không cần nói, anh giết bác Khang... anh lấy quyền nhật ký của mẹ tôi... anh nói đi, quyền nhật ký đó đâu? Nó ở đâu?

Huy Lập vẫn không chịu trả lời, anh ta cứ bước về phía tôi mặc cho tôi chán ghét phải lui về sau. Anh ta tiến bao nhiêu bước, tôi lại lùi theo bấy nhiêu bước.

Huy Lập nhìn tôi, trên gương mặt của anh ta chứa không ít sự bất đắc dĩ:

- An, em đừng tìm quyền nhật ký đó nữa... Anh đốt nó rồi, anh thật sự đốt nó rồi.

Tôi nhìn Huy Lập, không nói không rằng trực tiếp vung tay tát một cái thật mạnh. Tôi nhìn Huy Lập đang mở to mắt ngạc nhiên mà nhìn về phía tôi, trong lòng tôi cảm thấy hả hê vô cùng.

- Nói đi, quyền nhật ký của mẹ tôi đâu?

Huy Lập vẫn kiên quyết không chịu nói mặc cho tôi có đánh có mắng tới mức độ nào. Tôi kéo cổ áo anh ta, quát lớn:

- Anh giấu quyền nhật ký đó để làm gì? Anh muốn hại Đồng Quân thì liên quan gì tới bác Khang? Ông ấy làm gì có tội với anh sao?

Thấy Huy Lập vẫn đứng trơ ra đó, tôi không muốn dong dài thêm liền trực tiếp đi đến tủ đựng tài liệu tự mình tìm. Kéo đồ hết mở sách vở của anh ta xuống đất, tôi gần như điên lên loạn tìm kiếm không ngừng. Nhất định là anh ta còn giữ, không thể nào đốt đi được, tôi không tin, tôi không tin.

Huy Lập đi nhanh tới chỗ tôi, anh ta kéo tay tôi lại, quát lớn tiếng:

- Em dừng lại đi, dừng lại.

Tôi gần tay anh ta ra khỏi tay tôi, cười nhạt:

- Anh buông tay tôi ra, anh không đưa lại cho tôi thì để tôi tìm. Nhật ký là của mẹ tôi thì anh có quyền gì mà giữ lấy nó?

Huy Lập vẫn ghì lấy tay tôi, nhìn anh ta nhìn đến mức trên trán cũng bắt đầu nổi gân xanh, tôi cảm thấy vô cùng buồn cười, chẳng hiểu là anh ta đang giận dữ cái gì nữa. Tôi định tiếp tục nằng nhưng Huy Lập lại nhanh miệng hơn, lần này những lời anh ta nói ra như khiến đại não của tôi gần như ngưng trệ.

- An, em đừng tìm nữa, em muốn biết trong đó viết gì không? Em là người của tộc Huyết, trong đó viết em chính là truyền nhân của tộc Huyết.

Tôi nhìn Huy Lập, hai mắt mở to nhìn anh ta chăm chăm, môi khẽ mấp máy:

- Gì cơ?

Huy Lập kéo tay tôi, anh ta gần giọng:

- Em chính là người của tộc Huyết, cũng chính vì điều đó anh mới phải che giấu, anh...

Tôi lắc lắc đầu không tin vào tai mình, làm gì có chuyện phi lý như vậy, tôi là người của tộc Huyết... Buồn cười thật... Buồn cười thật!

Nhìn nhìn Huy Lập, tôi cười lớn:

- Anh nói điên gì vậy?

Giọng của Huy Lập có chút lúng túng:

- Anh không điên, những gì anh nói đều là sự thật. Phải, anh là người xấu, anh muốn hại Đông Quân, anh muốn cho nó thân bại danh liệt. Nhưng anh không hại em, anh chưa bao giờ hại em cả... chưa bao giờ.

Tay tôi run run, tim cũng vô thức đập nhanh hơn vài nhịp. Những gì Huy Lập nói là thật sao? Không thể nào... Không thể nào... Đúng rồi, chắc vì muốn lừa tôi nên anh ta mới nói thế... Nhất định là như vậy rồi.

Tôi nhìn Huy Lập, cười lớn:

- Anh nghĩ tôi tin anh à?

Huy Lập lắc đầu, anh ta gất gao trả lời:

- Em phải tin anh, anh không lừa em, anh chưa bao giờ có ý định lừa em.

- Anh làm sao biết được quyền nhật ký kia? Chính anh cho người theo dõi bác Khang?

Huy Lập gất đầu, anh ta nhìn tôi với vẻ bất đắc dĩ:

- Anh cho người theo dõi bác ấy là thật nhưng anh không hề muốn giết bác ấy. Trong lúc giằng co, người của anh vô tình đẩy ông ấy ngã...

Tôi đi đến chỗ Huy Lập, tôi đâm liên tục vào người anh ta, tôi gào lên trong giận dữ:

- Cuối cùng thì anh cũng chịu nhận, anh giết ông ấy nhưng anh vẫn mặt dày đi viếng tang ông ấy. Anh có còn là con người không? Anh không sợ ông ấy về trả thù anh à? Tại sao anh lại độc ác tới như vậy? Tại sao?

Giọng Huy Lập có chút run run:

- Anh không cố tình... Anh không cố tình muốn bác ấy chết đâu An. Phải, là anh cho người theo dõi ông ấy, anh muốn tìm hiểu thêm về em... Nếu quyền nhật ký không vô tình rơi ra trong lúc ông ấy quét dọn thì bác ấy cũng không chết...

Tôi ngược mắt lên nhìn anh ta, trong tròng mắt ẩn chứa một tia lệ dài, tôi đau lòng hỏi:

- Vậy... quyền nhật ký của mẹ tôi đâu?

Huy Lập kéo vai tôi, anh ta nhìn thẳng vào mắt tôi rồi gáp gáp lên tiếng:

- An, nghe anh nói đã... Chắc Tú cũng đã nói với em về anh, đúng, anh muốn Đông Quân không tìm được Huyết thần, anh muốn nó phải chết. Nhưng khi biết em chính là người của tộc Huyết thì anh...

Ngừng một lát, anh ta nói tiếp:

- Bác Khang là do anh cho người theo dõi, khi nghe người báo lại về chuyện quyền nhật ký mà bác Khang vô tình làm rơi... anh liền cho người đi tới lấy cắp... Vì anh sợ, anh sợ ông ấy sẽ đem chuyện bí mật trong quyền nhật ký đó nói ra với em... Bình An, anh không muốn Đông gia biết được em chính là người của tộc Huyết, họ sẽ giết em... Lão Tuấn nhất định sẽ giết chết em để cứu thẳng con hoang đó... Anh phải giấu đi chuyện này, giấu càng kỹ càng tốt.

Huy Lập vừa nói vừa mở ngăn tủ lấy quyền nhật ký đưa cho tôi. Cầm quyền nhật ký trên tay, trái tim tôi vô thức như bị siết chặt lại. Một góc bia của quyền nhật ký đã bị mất, góc bị mất kia chính là góc giấy mà bác Khang lúc chết vẫn còn giữ thật chặt trong tay...

Đưa tay sờ sờ lên bia của quyền nhật ký đã phai màu, côi tôi như rơi xuống vực sâu vạn trượng. Tôi chính là người của tộc Huyết... Không tin được... Thật sự không thể tin được...

Khoe mắt cay xè, tôi cố ngăn cho nước mắt không rơi xuống. Bàn tay run rẩy giờ trang cuối cùng của quyền nhật ký, dòng chữ nắn nót nhỏ xinh từ từ hiện ra...

"Bình An, con bé là người của Huyết tộc...."

Nước mắt nhoe dãi, bao nhiêu cảm xúc ngổn ngang trong lòng tôi lại như hòa quyện vào chung với nhau. Đau lòng có, hoảng loạn có, sợ hãi cũng có... Tôi thật không biết diễn tả cảm xúc của tôi lúc này là gì nữa... Tôi thật không tin, tôi vẫn không tin tôi chính là người của tộc Huyết!

Bước từng bước thần thờ ra khỏi tiệm cà phê, tôi thật sự không biết bây giờ tôi nên làm thế nào nữa. Huy Lập nói đúng, bác Khang chết một phần cũng là vì tôi, vì tôi mà anh ta mới vô tình giết bác ấy. Còn nữa, tôi thế mà lại là người Đông Quân tìm kiếm... Tôi thế mà lại có máu thần... Thật là khôi hài mà!

Ngồi vào trong xe, tôi ôm quyền nhật ký vào trong lòng, đây là tất cả những gì mà tôi có được bao gồm cả máu và nước mắt... Không khóc, tôi không thể khóc được, cảm giác hoảng loạn vẫn còn vây lấy tôi từng hồi.

Ngồi kế bên tôi, tên Tú khẽ lên tiếng dò hỏi:

- Bình An, có chuyện gì vậy? Hấn chịu đưa cho cô? Trong đó viết gì?

Tôi nhìn anh ta, trong đầu lại vô thức vang lên câu nói của Huy Lập, rằng là nếu Đông Quân biết tôi có máu thần, anh ấy sẽ giết chết tôi...

Ngược mắt lên nhìn tên Tú, tôi cất giọng khàn khàn hỏi:

- Tú, nếu... Tôi nói là nếu thôi... Nếu tôi là người của tộc Huyết thì anh có... Anh có giết tôi để cứu mẹ anh không?

Tên Tú nhìn tôi, anh ta thoáng sửng sốt:

- Cô nói linh tính gì vậy?

Tôi hít một hơi:

- Anh chỉ cần trả lời tôi thôi, là có hay không?

Tên Tú suy nghĩ một lát, dường như suy nghĩ ra được điều gì đó, anh ta nhìn tôi chăm chăm, hai mắt cũng mở thật to, giọng anh ta áp ứng:

- An, cô đừng nói... Đừng nói... Cô là truyền nhân của tộc Huyết?

Tôi nhìn anh ta, môi mím lại, tôi không biết nói gì ngoài khẽ gật đầu thành thật trả lời:

- Đúng vậy...

Nghe tôi trả lời, tên Tú ngạc nhiên tới đỉnh điểm, biểu cảm hoảng loạn không giấu được chút nào. Anh ta nhìn tôi, run run khẽ hỏi:

- An... cô, cô nói thật?

Tôi gật đầu, giọng cũng nhạt đi hẳn:

- Phải... tôi nói thật.

Tên Tú trừng mắt nhìn tôi thật lâu, đột nhiên tôi thấy anh ta thờ dài, vẻ mặt dường như thông suốt mọi chuyện. Vỗ vào vai tôi, anh ta khẽ nói:

- Trả lời với cô, nếu tôi biết cô có máu thần tôi cũng sẽ không giết cô để cứu mẹ tôi. Con người có số, tôi không thể nào vì cứu người thân của tôi mà hy sinh cô được... Nếu tôi đã như thế thì đừng nói là Đông Quân... Dù cậu ấy có chết, cậu ấy cũng sẽ không để cô phải mất một giọt máu nào đâu. Cô yên tâm.

Tôi mím môi, lí nhí nói:

- Không, tôi sẽ cứu anh ấy... vậy nên anh... anh đừng nói cho anh ấy biết...

Tên Tú nhìn tôi thật lâu, giọng anh ta có chút trầm:

- Có thể... có thể là Đông Quân đã biết... còn trước hơn cả cô.

Tìm tôi thoáng đập nhanh hơn vài nhịp vì câu nói của tên Tú... Đông Quân không thể biết được, anh ấy không thể biết được đâu...

Kế bên, giọng tên Tú khẽ cất lên:

- Bình An, ngay khi cô biết cô là người của tộc Huyết thì cô có muốn cứu Đông Quân không?

Tôi không kịp suy nghĩ liền trả lời ngay:

- Có.

Tên Tú liền cười, anh ta từ tốn vỗ vào vai tôi:

- Đông Quân nhất định cũng sẽ giống cô, cậu ấy sẽ không để cho cô phải hy sinh vì cậu ấy đâu. Mạng của cô... là quý giá nhất đối với cậu ấy...

Tôi im lặng, lòng tôi lại tí tí rí rầu vì câu nói của tên Tú. Tôi thật sự đau lòng quá, nếu tôi không cứu Đông Quân thì nhất định anh ấy sẽ chết... Trong lòng tôi đang rối như tơ vò, đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết, tôi mới biết được mạng sống quý giá như thế nào...

Tay vô thức xoa xoa quyền nhật ký của mẹ Nhưng, tim tôi đau như thế này... lòng tôi sợ chết như thế này... thì có phải Đông Quân cũng đã từng hoảng loạn như tôi bây giờ không? Có phải không?

Mím môi, tôi khẽ nói:

- Cho xe chạy đi, đừng về nhà, anh đưa tôi đến một nơi...

Không biết tôi đã ngồi đây từ khi nào, nhìn lên trời cao, bên trên đã phủ một màu đen tuyền kỳ diệu. Tôi khẽ thờ dài, ôm quyền nhật ký đã ướt vì nước mắt, cõi lòng tôi tự dưng thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Tôi cũng không biết là tôi đã khóc bao nhiêu nước mắt, tôi cũng không biết là tôi đã ngồi đây bao lâu... Tôi chỉ biết là lòng tôi đang rất đau, rất là đau.

Tôi sinh ra đã không được đầy đủ như người ta, cuộc sống cũng bấp bênh vì thiếu đi tình thương của ba mẹ. Tôi đã vô cùng mạnh mẽ, mạnh mẽ tới mức bản thân tôi cũng phải khiếp sợ chính mình. Thật ra, tôi có mong muốn gì cao to đâu? Tôi chỉ muốn có một cuộc sống bình yên, một mối tình bình dị và một mái nhà ấm ấm xinh xinh. Tôi đã từng mơ thấy tôi và Đông Quân sẽ lấy nhau, sẽ có với nhau những đứa trẻ xinh xắn đáng yêu... anh đi làm, tôi cũng đi làm, tôi về một nhà quây quần bên mâm cơm nóng. Nhưng mà... hình như tôi sinh ra là để chịu đau khổ thì phải. Cái cảm giác mà hai người yêu nhau nhưng chỉ có một người có thể tiếp tục sống... thật là làm cho người ta sợ hãi.

Tôi chết hay là Đông Quân chết thì nó sẽ khác nhau nhiều lắm... Thế nên tôi xin, tôi xin được chết để cho anh ấy có thể sống tiếp trên đời này. Đông Quân vốn đã bất hạnh nhiều rồi, tôi không muốn anh phải đau khổ thêm nữa. Bên cạnh anh còn có cậu, còn có bà nội, còn có bác Kiên... Còn đứa trẻ không cha không mẹ như tôi thì có sống lâu hơn nữa cũng chẳng có lấy ai mà yêu thương mà báo hiếu... Nếu bọn họ mất đi anh, bọn họ sẽ đau khổ nhiều lắm...

Đông Quân là Mặt Trời của tôi, mà Mặt Trời thì phải luôn luôn tỏa sáng, có đúng như vậy không?

Khẽ lau nước mắt đang lấp lem trên mặt, từng câu từng chữ mà cậu Tuấn vừa nói trong điện thoại khi nãy vẫn còn vang vọng trong đầu tôi...

Chỉ cần có máu của tôi thì Đông Quân sẽ được sống, chi tiếc là... tôi sẽ không còn được nhìn thấy nụ cười của anh ấy mỗi sớm mai thức dậy nữa... Máu từ tim một người sẽ cứu sống trái tim của một người... thần kỳ thật nhĩ?

Nhưng luật là luật, một mạng đổi một mạng... tôi đồng ý!

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Lúc tôi về đến nhà thì Đông Quân đã ngủ, nhìn anh ấy ngủ trên sofa trông thương làm sao. Sợ anh thức giấc nên tôi đi khe khẽ không dám gây tiếng động mạnh sợ anh sẽ tỉnh. Đạo này giấc ngủ của anh không sâu lắm, anh ngủ được nhiều thì lại tốt cho sức khỏe của anh.

Tôi đi nhẹ đến bàn ăn rồi kéo ghế ngồi xuống, rót một cốc nước uống để lấy lại tinh thần. Nếu đúng như lời tên Tú nói thì rất có thể là Đông Quân đã biết tôi là người của Huyết tộc. Chính anh cũng biết tôi có thể cứu anh nhưng tới bây giờ anh vẫn không hề nói cho tôi nghe bất cứ chuyện gì... Cậu Tuấn có nói, muốn cứu được Đông Quân thì phải có máu Thần...

Hít một hơi, tôi cố bình ổn lại tâm tình đang chao đảo dữ dội trong lòng mình. Chết... tôi có thể không sợ... nhưng không gặp được Đông Quân nữa... đó mới là điều mà tôi lo sợ nhất.

Càng nghĩ càng cảm thấy rối bời, hóa ra cái cảm giác biết mình sắp phải "đi xa"... nó thật sự vô cùng đáng sợ. Thật ra, tôi cũng không có gì để vương bận trên đời này mà tới mức không thể buông bỏ được. Chuyện của mẹ tôi, cái chết của mẹ tôi, nó có khi chỉ đơn giản vì bà là người của tộc Huyết. Cũng giống như tôi, người ta tìm bà chỉ vì muốn lấy máu của bà...

Ngẫm nghĩ thì thấy thật là buồn cười, vì sao trên đời này lại có tộc Huyết... để rồi sinh ra nhiều chuyện oan trái tới như vậy? Loại máu thần kỳ mà bao nhiêu con người đổ máu mất mạng để tìm kiếm rốt cuộc lại có trong chính cơ thể của tôi? Thật là buồn cười, vô cùng buồn cười mà...

Về chuyện của Huy Lập, anh ta làm sai nhưng tôi cũng không có cách nào bắt anh ta chịu tội. Anh ta không phải người xô ngã bác Khang, anh ta cũng không cố tình muốn giết bác ấy. Tôi cũng không biết phải giải quyết Huy Lập như thế nào, tạm thời tâm trí tôi rối bời lắm, chuyện của anh ta từ từ tính sau vậy.

Hóp một hơi nước rồi nhìn ra cửa sổ, phía ngoài kia có chậu hoa cắm chướng đang tỏa hương trong nắng... Tôi chỉ hy vọng trước khi tôi ra đi, tôi có thể biết được mẹ tôi đã chết như thế nào... chỉ như thế thôi tôi cũng cảm thấy yên lòng...

- Bình An, em ngồi đây đang nghĩ gì vậy?

Nghe tiếng gọi, tôi có chút giật mình, quay đầu lại thì thấy Đông Quân đã đi đến sát bên. Chấn chỉnh lại tinh thần, tôi nhìn về phía anh ấy rồi cười thật tươi, trả lời:

- À không có gì, em chỉ đang nghĩ đến chuyện của Huy... Lập thôi.

Đông Quân kéo ghế ngồi sát bên tôi, anh nắm lấy tay tôi, ánh mắt cũng dịu dàng trìu mến:

- Em buồn cho bác Khang đúng không?

Tôi mím môi, gật gật đầu:

- Dạ... vâng...

- Không cần lo, anh nhất định phải bắt nó trả giá cho việc nó đã làm. Em đừng buồn nữa, ngoan, nghe lời anh.

Tôi gật gật đầu, nên là như vậy, Huy Lập... nên để cho Đông Quân xử lý.

Đông Quân nhìn tôi, anh khẽ hỏi:

- Chuyện quyền nhật ký kia, trong đó viết gì vậy?

Nghe anh hỏi đến quyền nhật ký, lòng tôi có chút lo lắng, sợ là anh sẽ phát hiện nên tôi liền trả lời thật nhanh, cố tỏ ra sự tự nhiên như thường ngày:

- À không có gì... chỉ là nhật ký sinh hoạt hàng ngày của mẹ Nhung em thôi. Là vì bọn khốn đó tưởng có gì đặc biệt nên giành lấy... chỉ thương cho bác Khang..

Đông Quân vỗ vỗ lên tay tôi, lời nói của anh có chút lạnh lẽo:

- Anh hiểu rồi... anh sẽ giúp em trả thù cho bác Khang... đừng lo nữa... Ngoan, anh thương.

Tôi gật gật đầu, may quá... anh không phát hiện ra gì đó lạ thường... không có...

Anh vừa nói vừa kéo tôi vào lòng, xoa xoa lên vai tôi, giọng anh chuyển đổi có chút trầm ấm nhẹ nhàng:

- Bình An... anh có chuyện này muốn nói...

Tôi ngược mắt lên nhìn anh, nhìn gương mặt nghiêm túc của anh, trong lòng vô thức sinh ra chút cảm giác sợ hãi. Tay tôi có chút run rẩy nắm lấy tay anh, môi cũng mấp máy run run:

- Có... có chuyện gì vậy anh?

Đông Quân nhìn tôi, bỗng dừng anh đứng bật dậy, tay anh đút vào túi quần tìm cái gì đó. Trong lúc tôi còn ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì thì anh lại đột nhiên quỳ xuống. Có chút hoảng sợ vì chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, tôi vội kéo tay anh, hoảng hốt:

- Anh... anh sao vậy? Có chuyện gì vậy anh?

Đông Quân khẽ nở nụ cười, mặc cho tôi đang luống cuống không thôi thì anh lại nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi. Anh nhìn tôi, ánh mắt thâm tình, giọng trong trẻo phấn khởi:

- Bình An, cửa lớn Đông gia rộng mở, em... có thể theo anh về không?

Sao cơ? Cửa lớn Đông gia rộng mở?

Đừng nói... đừng nói...

Nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt của tôi, anh lại bật cười, trên tay cầm hộp nhung màu đỏ, bên trong có một chiếc nhẫn xinh xinh, anh dịu giọng:

- Theo anh về... làm vợ anh nhé... có được không em?

Mẹ ơi, tim tôi đập như điên loạn vì quá mức ngạc nhiên. Đông Quân như thế... như thế mà cầu hôn tôi... Không thể tin được... không tin được...

Tôi nhìn anh chăm chăm, thật sự tôi không biết nên làm gì bây giờ nữa. Mặc cho anh đang quỳ dưới nền nhà, tôi vẫn cứ đứng trơ ra cứng đờ người như pho tượng. Bây giờ nên nói gì đây, tôi có nên đồng ý không? Nếu tôi đồng ý thì sau này khi tôi mất... liệu...anh... anh có đau lòng không?

Nhưng khoan... nếu... nếu mà bây giờ không đồng ý... thì tim tôi nhất định sẽ đau lắm.

Bên tai vẫn nghe giọng của Đông Quân truyền đến:

- An, nếu em không muốn thì cũng không sao... nhưng nhẫn này... em có thể nhận cho anh yên tâm được không?

Tôi cúi xuống nhìn anh, nhìn gương mặt lo lắng của anh... lòng tôi một lần nữa lại trùng xuống. Thôi thì, cho tôi ích kỷ một lần này nữa đi, dù biết là ích kỷ nhưng tôi vẫn muốn giữ anh cho riêng mình. Chẳng phải ta nên chấp nhận với hạnh phúc của hiện tại sao? Chuyện sau này... để sau này tính vậy.

Nắm lấy bàn tay có chút run run của anh, nhìn gương mặt căng thẳng vì lo lắng của anh, bất giác tôi cảm thấy bản thân mình không nên để anh quỳ như thế này nữa. Người đàn ông của tôi, đầu đội trời chân đạp đất, hiện ngang làm chủ mọi thứ mà phải quỳ dưới chân tôi để chờ tôi gặt đầu... Nếu tôi bây giờ mà không đồng ý thì sau này sẽ chẳng còn cơ hội nào để đồng ý nữa đâu.

Nắm lấy tay anh, tôi mỉm cười, gặt gặt đầu:

- Em... em nhận là được chứ gì?

Đông Quân khẽ cau mày, ý tứ lo lắng:

- Tức là?

Tôi bật cười khi nhìn thấy biểu hiện của anh:

- Ồ... tức là...?

Chân mày anh giãn ra, trên môi cũng nở nụ cười rục rịch. Nắm lấy bàn tay nhỏ run run của tôi, anh nói khẽ:

- Bình An... làm vợ anh nhé?

Tôi nhìn anh, môi không tự chủ được liền nở nụ cười mãn nguyện:

- Vâng..

Đợi tôi trả lời, anh liền đeo vào tay tôi một chiếc nhẫn xinh xinh. Thật là khéo, nhìn thế mà vừa vặn không chênh đi một li nào... chiếc nhẫn này sinh ra là để dành cho tôi nhỉ?

Đông Quân ôm chặt lấy tôi, đôi môi nóng ấm của anh phủ lên môi tôi, từng tiếng hôn kiều diễm như kéo tinh thần của tôi vực dậy. Kể từ bây giờ tôi đã là vợ sắp cưới của người ta... Nếu có ai hỏi tôi có hối tiếc không? Tôi nhất định sẽ trả lời là không bao giờ hối tiếc!

Bên tai vẫn còn vang lên lời thì thầm của Đông Quân, tiếng nỉ non nghe sao mà ấm lòng người:

- An, anh yêu em... anh rất yêu em...

Tôi khẽ hôn lên môi anh, tôi cũng thế... tôi cũng rất yêu anh!

Đêm hôm qua là một đêm tuyệt vời, đáng lý là sẽ có một đêm thật đáng nhớ để kỷ niệm nếu giữa chừng "bà đi cà" của tôi không xuất hiện. Tôi còn nhớ cái vẻ mặt nghếch ra của Đông Quân khi nghe tôi bảo bà đi cà của tôi vừa đến... thật sự trông buồn cười vô cùng. Trước kia cứ mong ngóng được "thịt", bây giờ được "thịt" thật sự thì lại xảy ra sự cố. Thật là éo le.

Sáng ngủ dậy, Đông Quân cựa người ôm lấy tôi, anh vui mặt anh vào cổ tôi hít hà mấy hơi. Có chút nhột nhột tôi khẽ cười đẩy người anh ra:

- Đùng anh, em vẫn chưa đánh răng đâu đấy.

Anh vẫn lỳ mặt cứ cọ cọ hôn hôn, bàn tay to lớn không tự chủ được cứ sờ soạng khắp người tôi. Giọng anh khàn đục:

- Anh muốn ăn thịt...

Tôi bật cười:

- Thịt chưa chín, anh đợi vài hôm đi.

Đông Quân cũng cười, môi anh lại lần là hôn xuống ngực tôi, đôi môi nóng rực hôn lên từng tấc da thịt tôi khiến đại não tôi như ngưng trệ vì kích thích. Cổ áo ngủ mở rộng ra, bên trong ẩn hiện đôi đôi núm nhấp nhô chập chùng. Hai tay tôi ôm lấy cổ anh, lại ướt người ra một chút theo quán tính. Đông Quân cứ thế đưa môi ngâm lấy một quả đào hồng nhỏ trên ngực tôi, từng tiếng mút mát nghe rạo rợn người. Quả đào nhỏ bên kia lại bị anh xoa xoa nắn nắn, lăm lút lại vịn về cái đỉnh bé bé xinh xinh khiến cả người tôi căng cứng. Đan những ngón tay vào tóc anh, tôi nói nhỏ:

- Anh... đừng...

Đồng Quân ngược mắt lên nhìn tôi, gương mặt anh đỏ bừng, ánh mắt cũng rực lửa.

- Anh biết rồi... sẽ không sao... sẽ không sao đâu.

Tôi cắn môi, nỉ non trách móc:

- Trước kia phải để em ngủ cùng thì tốt hơn không?

Nghe tôi hỏi, Đồng Quân lại nhìn tôi thêm một lát nữa. Không biết có phải vì tôi nhìn nhầm hay không, mà trong một khoảnh khắc rất nhanh tôi vô tình nhìn thấy được ánh mắt của anh có sự thay đổi cảm xúc. Vốn dĩ là sự mê luyến của dục vọng lại đột nhiên chuyển thành sự tỉnh ranh sáng suốt, đến cuối cùng lại có chút do dự và lo lắng..

Tại sao nhỉ? Tại sao anh lại chuyển biến cảm xúc nhanh như vậy nhỉ?

Tôi vẫn nhìn anh, vẫn mân mê xoa xoa tóc anh, anh cũng nhìn tôi chăm chăm, mãi một lát sau, tôi mới nghe anh cất giọng khàn đục:

- Bình An... anh xin lỗi... anh yêu em... anh thật sự yêu em...

Nhìn thấy ánh mắt si tình ngây ngốc của anh, tim tôi lại mềm ra thành sáp. Bỏ qua sự kỳ lạ trong cảm xúc của anh khi nãy, tôi khẽ ôm lấy anh, hôn lên môi anh, tôi thì thầm nho nhỏ:

- Em cũng yêu anh, em cũng yêu anh mà.

Có thể tôi sẽ không biết được rằng, anh cũng từng có những phút giây ích kỷ...

Chỉ là... giữa vô vàn những sự lựa chọn tốt đẹp cho bản thân mình thì anh lại cố chấp chọn lấy tôi... Vĩnh viễn chỉ chọn lấy tôi!

Vì bà đi cả đến nên bụng tôi lại cứ râm rí đau đau không tài nào ăn uống gì được. Đồng Quân thì lo sốt vó đến mức phải gọi cả bác sĩ nhờ người ta tư vấn cách làm giảm đau bụng khi đến ngày. Học được vài cách hay ho, anh lại để bụng tôi ra chồm nóng mát xa, rồi lại đi mua một đồng bánh ngọt về ép tôi ăn để lấy lại sức. Mẹ ơi, bánh ngọt không phải thứ tôi thích nhưng nếu không ăn thì anh sẽ lại đem về tí ti thứ khác... thôi thì cứ bầm bụng mà ăn cho anh vui vậy.

Buổi trưa, tôi nằm lỳ trên phòng ngủ mê man, Đồng Quân thì đang ở phòng khách bàn chuyện với tên Tú. Chẳng biết có chuyện gì mà hai người bọn họ có vẻ khẩn trương lắm, bàn luận suốt từ sáng tới giờ, lâu lâu lại có người ra người vào rộn ràng khắp góc nhà. Tôi có nghe loáng thoáng được là hành động gì đó, hình như là có liên quan tới bác Liên và Huy Lập...

Xoa xoa bụng, cảm thấy có chút đói đói, tôi liền ngồi dậy mò xuống dưới tìm chút gì đó để ăn. Bước xuống cầu thang, vẫn còn nghe được tiếng mọi người đang bàn công việc, tôi sợ làm ồn nên đi thật khẽ thật khẽ. Mở tủ lạnh lấy một chai nước cam, bỏ một góc bánh pizza khi sáng ăn còn vào lò vi sóng hâm nóng lại. Cảm nhận cơn đói kéo đến kèm theo cơn đau tí tê, dưới thân loại chất lỏng màu đỏ lại bắt đầu tuông ra ào ạt. Mặt tôi có chút xanh xanh tái tái, lần này bà đi tới có chút quạu quọ không được vui vẻ đầm ấm như mấy lần trước, hại tôi như con dõ người không còn chút sức sống nào.

Vừa rót cốc nước cam chưa kịp uống, từ phòng khách Đồng Quân lù lù xuất hiện quát cho tôi một trận.

- An, em uống cái gì vậy?

Tôi giật mình, xem chút làm đổ cả cốc nước ấm.

- Em... em uống nước.

Đồng Quân đi nhanh lại chỗ tôi, anh giắt ly nước cam trên tay tôi, lấy một cái ly khác, anh mở tủ lấy ra một chai nước cam cùng loại không lạnh. Rót vào ly cho tôi, giọng anh khàn khàn:

- Không được uống lạnh, uống cái này cho anh.

Tôi nhìn anh, có chút mếu máo:

- Nhưng em thèm nước cam lạnh...

Anh cau mày, lắc lắc đầu:

- Không được, uống ly này cho anh, em hết cái kia anh sẽ cho em uống.

Tôi sụ mặt, bà đi cả mà đi rồi thì tôi lại hết thèm...

Cầm ly nước cam anh vừa rót, đưa lên môi uống trong sự không vui, chưa kịp uống hết nửa ly lại nghe tiếng anh lầu bàu:

- Sao em không mang dép vào? Chân em lạnh thì làm sao?

Tôi liếc mắt nhìn xuống chân mình, co chân lại, tôi nhỏ tiếng:

- Em quên mất...

Đồng Quân liếc mắt nhìn tôi, anh lập tức cởi dép anh đang mang ra, cúi người xuống để đôi dép tới trước mặt tôi, giọng anh ngọt nhạt:

- Em nhanh mang vào đi.

Nói rồi, anh lại nhắc chân tôi lên mang dép vào, mang xong chân bên này anh lại mang đến chân bên kia. Giọng anh nỉ non dịu dàng:

- Phải tự biết lo cho mình chứ, em như thế thì anh yên tâm làm sao được... Sau này không có anh thì biết làm sao...

Tôi có chút hoảng sợ vội vàng ngồi xuống, ôm lấy cổ anh, run run hỏi:

- Làm sao không có anh được? Anh đi đâu?

Đông Quân ôm lấy hai bên má của tôi, anh có chút lúng túng:

- Ồ... thì anh chỉ nói như vậy thôi... anh không đi đâu hết, anh luôn ở bên cạnh em.

Tôi mím môi, khẽ hôn lên trán anh một cái:

- Phải thế chứ.

Đông Quân cũng không trả lời, anh chỉ cười, mặc dù cảm thấy đau lòng vì sau này tôi sẽ không còn nhìn thấy anh cười như thế này nữa... Nhưng mà bây giờ được hạnh phúc như thế này cũng đủ để tôi miễn nguyện rồi.

Nằm trên phòng một mình thì quá chán, tôi lại ôm iPad đi xuống phòng khách nằm lên đùi Đông Quân để xem phim. Tên Tú đã quá quen với việc bọn tôi công khai ân ái nên anh ta nhìn mãi cũng thành ra quen mắt. Lâu lâu cũng có người ra ra vào vào nhìn thấy nhưng tôi mặc kệ, tôi chỉ nằm lên đùi chồng sắp cưới của tôi thôi mà... có gì lạ đâu chứ.

Trong lúc Đông Quân nghe điện thoại, tên Tú liền khều khều tay tôi, anh ta hỏi:

- Chuyện huyết thần cô nói cho Đông Quân nghe chưa?

Tôi tháo tay nghe xuống, rầu rĩ trả lời:

- Chưa, sao anh nói là anh ấy biết, tôi không hề nghe anh ấy nhắc tới chuyện này?

Tên Tú gãi gãi đầu:

- Thì tôi đoán vậy thôi, Đông Quân khó dò lắm, tôi cũng không hiểu hết được về cậu ấy.

Tôi mím môi, khẽ nói:

- Tạm thời... anh đừng nói cho anh ấy biết, tôi nhất định sẽ cứu anh ấy nhưng không phải... bây giờ...

Tên Tú gật gật đầu, anh ta nhìn tôi, giọng có chút khản trương:

- Tôi nghe cậu Tuấn nói, nếu cô cứu Đông Quân thì rất có thể sẽ là 1 mạng đổi 1 mạng... cô không sợ sao?

Tôi khẽ cười:

- Có gì đâu mà sợ, cứu được anh ấy thì tôi sẽ không sợ nữa.

Tên Tú nhìn tôi chăm chăm, anh ta khẽ gật đầu, tôi cũng không biết anh ta là đang suy nghĩ những gì nữa... chắc là có chút thương xót cho tôi... nhưng mà tôi hết cách rồi... mạng của Đông Quân quý giá hơn mạng của tôi rất nhiều.

Hai ngày nay tôi rất muốn tìm tên Tiền để hỏi một vài chuyện nhưng thật sự lại không tìm được anh ta. Lúc không cần thì anh ta lại xuất hiện, lúc cần thì lại chẳng biết tìm anh ta bằng cách nào.

Lần trước là gặp được anh ta ở trung tâm thương mại, từ sáng tôi đã tranh thủ đi loay quanh nhưng vẫn không gặp được anh ta. Có chút chán nản tôi bèn thả bộ lon ton trong công viên gần đó. Ngồi xuống ghế đá nghỉ mệt, tay thì cầm một ly trà sữa to ụ không trân châu, tôi kéo máy phát cho thòe con thèm. Máy hôm lên con thèm trà sữa muốn vật người mà Đông Quân nhất định không cho tôi uống vì có đá lạnh, hôm nay được trốn ra nên tôi quyết định mua một ly thật to để đền bù cho bản thân đã chịu thiệt thòi.

Hút mấy hơi chán chê, vô ý thế nào tôi lại làm đổ trà sữa lên người, xui sao tôi lại không đem theo khăn giấy, đang loay hoay không biết dùng cái gì để lau thì trước mặt, một bàn tay cầm khăn giấy chìa ra kèm theo đó là giọng nói có phần quen thuộc:

- Đây này, cô hậu đậu vừa thôi.

Tôi ngược mắt nhìn lên trên... ơ là tên Tiền... May quá!

Thấy tôi nhìn, anh ta khẽ nói:

- Còn nhìn gì nữa, cô lau mau đi, để nó thấm vào người bây giờ.

Nghe anh ta nhắc tôi mới thôi nhìn nữa, lật đật cầm gói khăn giấy lau đi chỗ trà sữa vừa đổ lên người. Lau sạch sẽ, tôi mới quay sang tên Tiền, tôi hỏi gấp:

- Sao anh biết tôi ở đây?

Tên Tiền ngồi xuống ghế, anh ta trả lời:

- Tôi thấy cô ở trung tâm mua sắm, tôi đi theo cô.

- Tôi đang tìm anh đây, sao không gọi tôi mà đi theo tôi làm gì?

Tên Tiền không trả lời câu hỏi của tôi, anh ta nói sang chủ đề khác:

- Nói đi, cô tìm tôi để làm gì?

Tôi tìm anh ta? À tôi nhớ ra rồi.

Quay mặt sang nhìn tên Tiền, có chút do dự, tôi khẽ hỏi:

- Tiền, tôi hỏi anh chuyện này...

- Ừ cô hỏi đi, tôi nghe.

Tôi cắn môi, suy nghĩ mãi mới dám nói:

- Tôi biết được có một trường hợp này, đại loại là có một người này... anh ta bị bệnh thiếu máu... phải cần huyết thần để chữa bệnh thiếu máu của mình. Nếu... tôi nói là nếu như thôi... nếu tìm được người có huyết thần thì phải dùng bao nhiêu máu mới cứu được người kia?

Tên Tiền nhìn tôi, anh ta cau mày, hỏi:

- Thiếu máu? Thiếu máu thì tìm cùng nhóm máu truyền vào là được mà?

Tôi phui tay, giải thích:

- Không, bắt buộc phải có huyết thần... vì cùng một nhóm máu nhưng cơ thể của anh ta sinh ra hiện tượng bài xích với nhóm máu giống như mình. Tôi cũng không biết nguyên nhân vì sao nhưng tình trạng bệnh tình của anh ta là như vậy.

Tên Tiền suy nghĩ một lát, anh ta nhìn tôi, trả lời:

- Tức là trước đó người đàn ông kia từng được người của tộc Huyết cho máu nên anh ta mới cần tới Huyết thần để dung hòa với máu của mình, có phải không?

Tôi nghe mà cảm thấy có chút ngỡ ngàng... Đông Quân... từng được truyền Huyết thần sao?

Tôi lắc đầu, nói nhỏ:

- Cái này... tôi thật sự không rõ nữa. Chỉ nghe người nhà anh ta nói là anh ta phải cần Huyết thần để cứu lấy mạng sống của anh ta mà thôi.

Tên Tiền im lặng không trả lời, mãi lát sau anh ta mới khẽ cất tiếng trả lời:

- Tôi cũng không rõ nhưng nếu tình trạng như thế thì nhất định phải tìm được người của tộc Huyết. Nói thì có chút phản đạo đức... muốn cứu một người thì một mạng đổi một mạng, đó là quy luật. Máu trên cơ thể con người không thể nói rút là rút được, đặc biệt là rút để cứu người. Đối với người của tộc Huyết, máu từ tim là kỳ diệu nhất.

Tìm tôi có chút run rẩy, tôi lắp bắp hỏi:

- Máu từ tim... là lấy cả quả tim?

Tên Tiền lắc đầu, giọng anh ta có chút lạnh lẽo:

- Không cần thiết, máu từ đầu quả tim, một giọt máu được trích từ đầu quả tim của truyền nhân tộc Huyết có thể cứu một người vừa tắt thở sống dậy được. Nếu so ra với bệnh tình của người kia, chỉ cần một giọt máu từ tim có thể giúp anh ta sống lâu thêm 60 năm nữa, hoặc cũng có khi hơn.

- Nhưng... nhưng lấy máu từ tim... thì chẳng phải người mang huyết thần sẽ chết sao?

- Đó là điều tất nhiên, cô có thấy người nào bị đâm vào tim mà vẫn sống không?

Tay chân tôi bắt đầu run rẩy, mồ hôi cũng vô thức túa ra vì hoảng sợ. Nhìn nhìn tên Tiền, tôi lắp bắp:

- Chẳng lẽ... không còn cách nào khác?

Tên Tiền cũng nhìn lại tôi, anh ta khẽ gật đầu:

- Còn cách khác nhưng...

Tôi nghe nói sẽ có cách khác bèn gấp gấp hỏi gấp:

- Cách nào? Còn cách nào?

Giọng tên Tiền vang vọng:

- Truyền máu trực tiếp.

- Truyền máu trực tiếp?

Anh ta khẽ gật đầu:

- Đúng, truyền trực tiếp. Rút máu từ cơ thể của người có huyết thần không cần qua xử lý liền truyền trực tiếp vào cơ thể người bệnh. Ít nhất phải hơn 1/3 lượng máu thần truyền vào cơ thể người bệnh thì mới có thể cứu được người.

Hơn 1/3 lượng máu sao? Cơ thể con người mà mất hơn 1/3 tổng lượng máu thì có thể dẫn đến rối loạn các chức năng của các cơ quan trên cơ thể... nặng hơn là dẫn đến tử vong...

Môi tôi khẽ mấp máy:

- Rút hơn 1/3 tổng lượng máu thì người kia có khả năng sẽ chết?

Tên Tiền khẽ gật đầu, giọng anh ta cũng bắt đầu nhạt đi:

- Đúng vậy. Nên tôi mới nói quy luật để cứu người của Tộc Huyết là 1 đổi 1. Cô không thể biết được người bệnh thiếu máu kia cần bao nhiêu lượng máu. Có khi là rút đến sạch máu của cơ thể người có huyết thần cũng chưa chắc là cứu được anh ta. Tôi không biết được anh ta là bị thiếu máu như thế nào và thiếu theo trường hợp nào để mà giải thích cho cô hiểu.

Nhưng trên cơ bản luôn theo quy tắc "quỷ" là 1 đôi 1.

Ngừng một lát, tên Tiền lại nói tiếp:

- Chẳng hạn như anh ta chỉ cần đúng 1/3 tổng lượng máu là có thể cứu anh ta thoát chết, nhưng ngược lại người truyền máu cho anh ta lại rơi vào trường hợp thiếu máu trầm trọng. Mà người có huyết thần cũng giống như người có nhóm máu hiếm, tôi cho máu để cứu anh được nhưng anh lại không thể tùy tiện cho máu để cứu lại tôi được. Người của tộc Huyết nếu bị thiếu máu thì chỉ có thể cầu người trong dòng tộc cứu sống, còn nếu không... cô cứ xác định cái chết.

Tay tôi bắt đầu run rẩy, chết... đường nào cũng phải chết. Muốn cứu được Đông Quân thì tôi sẽ phải chết.

Môi tôi run run không biết nên nói cái gì bây giờ nữa, tôi có rất nhiều điều cần hỏi nhưng lại không biết bắt đầu hỏi từ cái nào. Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của tôi, tên Tiền lại bồi thêm một câu khiến tinh thần của tôi suy sụp trong phút chốc.

- Tôi chưa nói cho cô biết... điều kiện kiên quyết để cứu sống người kia...

Tôi nhìn anh ta, chờ đợi về sau của câu nói:

- Cô gái của tộc Huyết... nhất định phải còn trinh.

Hai tai tôi ù ù, cả người vô thức run rẩy... còn trinh sao?

Ác quá, thật sự ác với tôi quá!

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Tôi cứu Đông Quân, tôi hứa là tôi sẽ cứu anh ấy mà... nhưng sao ông Trời lại triệt đi tất cả hạnh phúc của tôi vậy?

Lấy máu của tôi, tôi đồng ý, tôi đồng ý mà, hay thậm chí một nhát đâm vào tim để lấy máu của tôi tôi cũng chịu, miễn sao là cứu được Đông Quân thì thôi. Nhưng, có cần thiết cơ thể tôi phải sạch sẽ tới mức như vậy không?

Tôi chờ đợi ngày chúng tôi hạnh phúc cùng nhau đã lâu lắm rồi... thật sự rất lâu rồi. Tôi chỉ mới vừa nhận lời làm vợ anh thôi, nghĩa vụ làm vợ tôi còn chưa được thực hiện... tôi không muốn... thật sự tôi không muốn.

Cõi lòng tan nát, cảm giác như bầu trời đang sụp xuống, tôi không còn biết nói gì ngoài trống mắt ra nhìn tên Tiền. Thấy tôi ngây ngất dại dại, tên Tiền khẽ lay lay tay tôi, anh ta lo lắng hỏi:

- Bình An, cô... cô có sao không?

Cổ trán an lại tinh thần của mình, tôi không thể để cho anh ta biết tôi là người của tộc Huyết được. Nhìn nhìn anh ta, tôi vờ nói:

- À không có gì, tôi... tôi chỉ cảm thấy có chút ngạc nhiên thôi.

- Người đàn ông cô nói khi nãy, có quan hệ gì với cô à?

Tôi vội lắc đầu:

- Không, không có. Tôi chỉ là vô tình biết được có trường hợp như thế nên hỏi anh thôi. Tôi làm gì có quen với ai cần Huyết thần chứ, không có đâu.

Tên Tiền gật gật đầu, anh ta cười nhạt, nói:

- Tốt nhất là nên như vậy, Huyết thần kỳ diệu thật nhưng cũng kéo theo vô vàn những chuyện đau thương. Tôi... nếu tôi không từng ném qua loại máu đó thì tôi cũng sẽ không chấp niệm u mê như thế này.

Nghe tên Tiền nói, lòng tôi lại thoáng run rẩy. Anh ta từng ném qua Huyết thần, tức là có người trong tộc Huyết từng bị giết hại. Người đó... có phải là người thân của tôi không?

Giọng có chút khó chịu, tôi hỏi:

- Bọn anh từng giết người của tộc Huyết?

Tên Tiền gật gật đầu, anh ta trả lời với bộ dáng mê luyến:

- Cũng không hẳn là giết chết, tôi chỉ là vô tình đi theo một người, anh ta bắt nhốt một người con gái... cô ta vô cùng xinh đẹp... lúc anh ta lấy máu của cô ta, tôi vô tình có mặt ở đó...

Thật đáng sợ, vô cùng đáng sợ!

Ngừng một lát, tên Tiền lại nói tiếp:

- Chỉ được ném thử một chút... không ngờ là mê luyến đến như vậy...

Chẳng hiểu sao bản thân tôi lại cảm thấy giận dữ tới như vậy, đứng bật dậy, tôi quát:

- Chuyện kinh dị như vậy mà anh cũng làm được? Anh có còn là con người không vậy?

Tên Tiền có chút sững sờ nhìn tôi, vì tiếng của tôi khá lớn nên vài người đang dạo chơi trong công viên cũng quay đầu ngoái nhìn lại...

Anh ta nhìn tôi, ánh mắt dò xét:

- Bình An... cô... làm sao vậy?

Kim chế lại lửa giận trong lòng mình, tôi thờ dài mấy hơi, bình tâm lại từ từ trả lời:

- À... không sao... tôi... tôi chỉ thấy bức xúc một chút thôi.

Tên Tiền khẽ cười, sự dò xét dè chừng tăng thêm chút ít trong ánh mắt của anh ta.

- Cô có phải người của tộc Huyết đầu mà sao lại giận dữ tới như vậy?

Tôi có chút giật mình, nhanh miệng đáp lời:

- Tộc Huyết? Đúng rồi... tôi... tôi đâu phải là người của tộc Huyết đầu. Chẳng qua... chẳng qua tôi thấy chuyện uống máu người của anh... thật sự quá man rợ.

Nghe tôi trách, tên Tiền lặng lẽ nhìn tôi, sự dò xét cũng được thay bằng sự chua xót:

- Có lẽ cô nói đúng, tôi cũng cảm thấy thật sự hối hận...

Cả hai bọn tôi đều im lặng nhìn nhau, tôi thì mãi lo suy nghĩ chuyện của riêng mình. Cũng không biết là im lặng bao lâu, chỉ khi tên Tiền cất tiếng hỏi thì tôi mới thôi không suy nghĩ về chuyện của mình nữa.

- Bình An, lần trước cô có nói với tôi về chuyện của mẹ cô... cô không có ảnh của bà ấy à?

Tôi lắc đầu, ừ ừ:

- Không, tôi không có ảnh của bà ấy. Bà ấy tên gì, bao nhiêu tuổi, nhà ở đâu... tôi cũng không hề biết.

Tên Tiền im lặng một lát, mãi lát sau anh ta mới khẽ cất giọng:

- Rất có thể... tôi biết mẹ cô...

- Cái gì cơ? Anh biết mẹ tôi?

Anh ta gạt đầu, thần sắc trên gương mặt có chút nghiêm túc:

- Phải...

Mẹ tôi... tên Tiền anh ta biết mẹ tôi?

Nhưng khoan... nhìn anh ta cao lắm là bằng tuổi với Đông Quân... mà mẹ tôi ít nhất nếu còn sống cũng phải bằng bác Liên bác Kiên. Tên Tiền... anh ta biết mẹ tôi như thế nào?

Tôi có chút hoảng hốt, giọng cũng lạc đi hẳn:

- Anh... anh làm sao mà biết mẹ tôi? Bà là ai? Bà là ai?

Tên Tiền thờ dài, giọng anh ta trầm xuống:

- Cô không cần ngạc nhiên quá mức như vậy, là lão K nói cho tôi biết...

- Ông ta nói gì? Ông ta biết mẹ tôi có đúng không? Có phải như vậy không?

Tên Tiền nắm lấy tay tôi, anh ta gấp gấp trả lời:

- Cô bình tĩnh, tôi chỉ nói là có thể thôi... cô hiểu có thể không?

Tôi gấp đến điên:

- Nhưng anh nói là lão K nói cho anh biết, lão ta nói gì? Chính xác là lão ta biết, nhất định là lão ta biết mà.

Thấy tôi hoảng loạn quá, tên Tiền liền quát lên:

- Cô im lặng một chút coi, tôi chỉ nói là có thể thôi. Bây giờ, cô kể cho tôi nghe tất cả mọi chuyện cô được biết về mẹ cô, có được không? Tôi sẽ về tìm cách liên lạc với lão K để hỏi giúp cho cô, chứ thật ra... tôi cũng không biết.

Nghe anh ta nói tôi liền vội vàng kể tất cả những gì tôi biết về mẹ tôi cho anh ta nghe. Đợi đến lúc tên Tiền rời đi rồi, tôi vẫn còn ngồi ngây ngốc một chỗ. Thật ra trong quyển nhật ký của mẹ Nhung, bà có viết thêm về mẹ tôi. Bà tả mẹ tôi trong nhật ký là một người phụ nữ xinh đẹp, lúc bác Khang đưa mẹ tôi đến bệnh viện, trên cổ bà có đeo một sợi dây chuyền, sợi dây chuyền ấy tôi đã làm mất lúc gây nhau với Thanh Nga. Tên Tiền có kêu tôi diễn tả lại sợi dây chuyền cho anh ta nghe, tôi cũng hợp tác kể chi tiết từng chút một... hy vọng là anh ta có thể liên lạc được với lão K.

Tên Tiền đi xa rồi mà tôi vẫn ngồi đây nhìn theo, mỗi lần gặp hẳn ta tôi đều cảm nhận có gì đó rất lạ từ hắn. Còn trẻ mà anh ta nói chuyện rất già dặn, phong cách ăn mặc có phần hơi khác với mọi người... Càng nhìn tôi càng cảm thấy có chút kỳ quái...

Đang mãi suy nghĩ thì chuông điện thoại đột nhiên vang lên, nhìn vào số trên màn là tên Tú gọi đến. Nhanh tay nhấc máy, đầu dây bên kia có chút gấp gấp:

- Alo, Bình An, cô mau tới bệnh viện đi, Đông Quân... cậu ấy ngất rồi.

Đông Quân.... anh ấy ngất rồi!

Tất máy tôi chạy như bay tới bệnh viện, lúc đến nơi bên ngoài chỉ có một mình tên Tú trước cửa phòng cấp cứu. Thấy anh ta, tôi liền chạy như bay tới, hỏi gấp:

- Tú, Đồng Quân... anh ấy sao rồi? Sao rồi?

Nghe tôi hỏi, anh ta liền trả lời:

- Không sao rồi, không sao.

Không sao... may quá... tạ ơn Trời Phật!

- Nhưng khi nãy xem chút nữa là cậu ấy chết rồi...

Tôi ngược mặt lên nhìn về phía tên Tú, tay tôi có chút run run, tôi hỏi lại:

- Gì cơ? Xem chút là chết?

- Ủ, cơ thể của cậu ấy bắt đầu bài xích máu... lần này xem chút là gần như không truyền được máu...

Không truyền được máu nữa sao?

Tìm tôi đập mỗi lúc mỗi loạn, tay chân cũng bắt đầu run run vì hoảng loạn. Đồng Quân... anh ấy sắp không xong nữa rồi... không được... không được...

Thấy mặt tôi biến sắc, tên Tú liền đi tới đỡ tôi ghé chờ trước cửa phòng cấp cứu để ngồi xuống. Vỗ vỗ vào vai tôi, anh ấy khẽ nói:

- Cô đừng lo quá, trước mặt cậu ấy không sao. Chuyện khác... từ từ chúng ta tính tiếp...

Tôi gật đầu trong vô thức, lòng tôi cũng rối như tơ vò trăm mảnh. Hai tay xoa xoa vào nhau, mắt tôi nhìn chăm chăm vào cánh cửa của phòng cấp cứu. Mỏi khẽ mấp máy:

- Đồng Quân... Đồng Quân...

Tên Tú lại trấn an tôi, anh ta dịu giọng:

- Cậu ấy không sao đâu, cô yên tâm đi.

Bọn tôi ngồi chờ được 5 phút thì cậu Tuấn cũng chạy tới, cậu Tuấn vừa tới thì cửa phòng cấp cứu cũng được mở ra. Đồng Quân nhanh chóng được đẩy ra phòng hồi sức, tôi đi theo bác sĩ đưa Đồng Quân về phòng, còn cậu Tuấn với tên Tú thì đi theo bác sĩ riêng của Đồng Quân có chút việc.

Đưa anh về phòng, rất nhanh sau anh cũng tỉnh lại. Tôi ngồi nhìn gương mặt xanh mét của anh mà khiến lòng tôi quặn thắt. Khẽ nắm lấy tay anh, tôi nỉ non:

- Anh ơi, em vừa đi có chút thôi mà...

Đồng Quân cũng siết chặt lấy tay của tôi, anh thì thầm:

- Anh không... sao... mà....

Bàn tay anh run run đưa lên mặt tôi, dùng chút sức lực ít ỏi giúp tôi lau đi nước mắt đang chảy xuống trên mặt, giọng anh khàn khàn:

- Ngoan, đừng... khóc... anh vẫn ở đây...

Tôi đã cố ngăn cho nước mắt chảy ra nhưng lại không thể nào kìm được lòng mình lại. Tôi oà lên khóc như đứa trẻ con, tôi cứ ôm lấy tay anh khóc không ngừng. Nhìn ánh mắt lo lắng của anh, tôi lại càng trách bản thân tôi tại sao lại đi ra ngoài lâu quá. Anh vẫn còn yếu mà, anh cần có tôi mà... thế mà tôi lại nhẫn tâm bỏ anh đi làm những chuyện không đâu...

Giờ phút này tôi chỉ muốn truyền hết máu của mình cho anh, tôi chỉ muốn thấy anh thật hiền ngang thản thanh khí sáng như lúc trước. Có lấy máu ở tim, ở não hay là lấy hết máu của tôi cũng được... Nhìn anh nằm trên giường bệnh với gương mặt trắng dã như thế này... tôi đau lòng lắm... thật sự tôi đau lòng vô cùng.

Giọng của Đồng Quân khàn khàn, anh xoa xoa lấy má tôi, gương mặt anh trắng bệch nhưng hốc mắt anh lại đỏ ửng, anh nói nhỏ đủ để mình tôi nghe:

- Sao... lại khóc? Anh... anh vẫn không sao... mà... Cô gái của anh... mạnh mẽ lắm mà... Anh rồi sẽ khoẻ mạnh lại... với em... anh nhất định sẽ khoẻ lại để rước em vào... nhà...

Tôi ôm lấy anh, bàn tay bé nhỏ run run của tôi khẽ lau đi vệt nước trên mắt anh... Chắc là anh sợ lắm, anh đau lắm... Người yêu của tôi có bao giờ khóc đâu... anh đã bao giờ rơi nước mắt đâu mà...

- Anh ơi... đừng khóc... đừng khóc mà anh...

Từng tiếng rít nhẹ nhàng, Đồng Quân khẽ vươn tay ôm lấy tôi vào lòng:

- Ừ ngoan... ngoan nào...

Tôi ti ti từng trận bên cạnh anh, mãi đến khi anh chìm vào giấc ngủ say tôi mới thôi không khóc nữa. Bên ngoài tôi biết cậu Tuấn với tên Tú đang đợi, khẽ đứng dậy thật nhẹ nhàng, lau đi nước mắt vẫn còn lấm lem trên mặt, đắp chăn lại cho anh ngay ngắn rồi tôi mới từ từ bước ra bên ngoài.

Vừa mở cửa bước vào, cậu Tuấn vội hỏi:

- Quân, thằng bé sao rồi con?

Tôi nhìn cậu, khẽ trả lời:

- Anh ấy ngủ rồi cậu, ổn rồi.

Nghe tôi trả lời, cậu Tuấn khẽ thở ra một hơi, giọng của cậu có chút thê lương:

- Thời gian gần đây, số lần thăng bé ngất đi càng lúc càng nhiều. Mới mấy hôm trước, hôm nay lại...

Tên Tú vỗ vai an ủi cậu:

- Đông Quân sẽ không sao đâu cậu, cậu yên tâm đi.

Cậu Tuấn liền trả lời:

- Tất nhiên là thăng bé sẽ không sao rồi, nó là tất cả mà con bé để lại cho cậu... thăng bé rồi sẽ không sao, nó nhất định không sao đâu.

Tôi mím môi, trong lòng cũng cảm thấy đau nhói không thôi. Chợt nhớ lại chuyện khi sáng mà tên Tiền đã nói với tôi, tôi mới cất giọng hỏi:

- Cậu... có chuyện này... con không hiểu lắm...

Nghe tiếng tôi, cậu Tuấn khẽ nhìn:

- Có chuyện gì hả An?

Tôi nhìn nhìn cậu, hỏi:

- Vì sao Đông Quân lại bị thiếu máu... anh ấy từng được người có Huyết thần truyền máu hả cậu?

- Chuyện này... chuyện này....

Cậu Tuấn áp úng một chút, cậu mới từ từ trả lời:

- Thật ra người được truyền máu thần là mẹ của thăng bé chứ không phải nó...

Cả tôi cả tên Tú đều ngạc nhiên vô cùng, nhìn về phía cậu Tuấn, tôi nóng lòng được nghe tất cả sự thật...

Cậu Tuấn nhìn về phía bọn tôi, cậu từ tốn nói:

- Mẹ của thăng Quân từng một lần bị tai nạn khi vừa có thai thăng bé, không may bệnh viện lúc đó không đủ máu truyền nên phải huy động người tình nguyện đi hiến máu để cấp cứu. Cậu còn nhớ người xung phong tình nguyện hiến máu là một cô gái trẻ đi nuôi người nhà bệnh. Lúc cậu nghe tin chạy đến thì chỉ nhìn được một bên mặt của cô gái đó lúc cô ấy vừa đi ra, đến cả cô gái đó tên là gì cậu còn không biết. Nhờ được cứu kịp thời nên mẹ thăng Quân không sao, cái thai cũng được an toàn không vấn đề gì.

Ngừng một lát cậu nói tiếp:

- Mọi chuyện diễn ra bình thường, em gái cậu vẫn sinh Đông Quân một cách thuận lợi, thăng bé cũng không có biểu hiện gì là thiếu máu giống như bây giờ. Cậu nhớ lần đầu tiên thăng bé phát bệnh ngất đi là sau khi mẹ nó mất được 1 tháng, kể từ đó về sau căn bệnh này theo nó đến mãi bây giờ.

- Mẹ của Đông Quân mất cũng vì do không có máu truyền, lúc con bé nguy kịch nằm trong phòng cấp cứu, đã thử truyền qua rất nhiều loại máu nhưng cơ thể con bé vẫn sinh ra bài xích. Nhìn con bé da dẻ nhợt nhạt, hô hấp suy yếu nằm trên giường bệnh... hình ảnh đó... cậu mãi mãi không thể quên được... Ngay lúc đó cậu mới vô tình nhớ được con bé từng được tặng máu, cậu tức tốc cho người đi điều tra về cô gái trẻ kia nhưng tuyệt nhiên không điều tra ra được bất cứ điều gì. Cô gái kia gần như là không có mặt trên cõi đời này, đến một thông tin cũng không tìm ra được. Sau khi mẹ thăng Quân mất, cậu mới tìm hiểu được thông tin từ một vị bác sĩ đã từng lấy máu của cô gái đó hiến tặng... ông ấy nói... máu của cô gái kia có tên gọi là Huyết Thần...

Tôi mím môi nhìn cậu Tuấn, thì ra là như vậy, thì ra là mẹ của Đông Quân từng được truyền Huyết thần lúc có thai anh ấy... Tự dưng trong lòng tôi lại sinh ra cảm giác trào phúng. Hóa ra là tự người của dòng tộc tôi làm nên chuyện ế rồi chính bây giờ tôi lại vô tình rơi vào một mớ bi kịch hỗn độn đầy đau thương. Nhưng thật sự không trách được, cô gái kia làm tất cả là vì cứu người, mà cứu người thì lúc nào cũng là việc quan trọng nhất. Chỉ buồn cho tôi, chắc do tôi quá mức xui xẻo.

Mím môi suy nghĩ một lát, giọng tôi có chút run run khẽ hỏi:

- Cậu... khi này bác sĩ nói sao?

Cậu Tuấn không trả lời mà tên Tú lại thay cậu ấy lên tiếng:

- Tình hình của Đông Quân có chút xấu... Cơ thể cậu ấy bắt đầu sinh ra sự bài xích mạnh mẽ với máu được truyền. Khi này cũng xảy ra sự bài xích nhưng may mắn là không đến nỗi nào. Chỉ e nếu việc này vẫn còn tiếp diễn mà không có Huyết Thần... rất có thể cậu ấy sẽ không qua khỏi...

Nói đến đây tên Tú lại nhìn tôi chăm chăm, tôi biết anh ta đang nghĩ gì, tôi... thật sự không trách anh ta được...

Khẽ thở dài một hơi, mặc cho cảm giác đau đau đang nhen nhói trong lòng... Nhìn qua khe cửa của phòng bệnh, bên trong đó người đàn ông tôi yêu đang ngủ thật say... Trong lòng tôi càng lúc càng sinh ra quyết tâm thật mạnh mẽ... Nhìn xuống chiếc nhẫn xinh xinh đang nằm trên ngón tay của tôi... Tôi nhất định phải cứu lấy anh ấy, tôi nhất định phải cứu được Đông Quân!

Bệnh tình của Đông Quân thật là kỳ lạ, hôm qua vốn dĩ mặt mũi còn trắng bệch nằm trên giường bệnh thì hôm nay đã hồi phục trở lại như bình thường. Sáng ra anh ấy còn dậy sớm hơn cả tôi, tôi thì ngủ nghèo cổ chảy cả nước dãi, Đông Quân phải ôm tôi hôn tôi tôi mới chịu dậy. Trần đời này chắc chẳng có ai đi nuôi người bệnh như tôi đâu.

Vừa gọt trái cây cho Đông Quân, tôi vừa nghe anh ấy và tên Tú nói chuyện.

- Chuyện kia, cậu làm đến đâu rồi?

Tên Tú nhai nhai miếng táo vừa cắn trong miệng, anh ta trả lời:

- Xong hết rồi cậu yên tâm

Đông Quân liếc mắt nhìn tôi, anh khẽ nói:

- Ủ, tôi chỉ sợ là không kịp...

Giọng tên Tú có chút nóng giận:

- Cậu ăn nói linh tinh gì vậy, cái gì mà không kịp.

Tôi vẫn vô như là không nghe thấy gì, mặc dù trong lòng đang tí tê rí máu vì đau đớn... Mím môi không nói gì nhưng trong đầu tôi lại vang lên một giọng nói thầm của chính mình... Rồi sẽ kịp mà... Đông Quân... sẽ kịp mà.

Buổi chiều hôm sau, khi vừa từ thang máy bước ra, tôi nhìn thấy rất nhiều bác sĩ y tá đang chạy về hướng phòng bệnh. Trong đó có cả bác sĩ riêng của Đông Quân cũng gấp gấp chạy đến, vô thức trong lòng tôi sinh ra cảm giác hoảng sợ tới cực điểm. Chân tôi vô thức bước nhanh hơn, hoặc có thể nói là đang chạy thật nhanh về hướng phòng bệnh. Lúc tôi đến trước cửa phòng bệnh của Đông Quân, trong phòng đã đông nghịt bác sĩ y tá đang vây xung quanh giường bệnh. Tôi muốn chạy vào với Đông Quân nhưng lại bị y tá ngăn lại bên ngoài, ngay cả tên Tú cũng vừa bị đuổi ra.

Đứng bên ngoài nhìn vào ô cửa nhỏ, tìm tôi gần như muốn nhảy ra bên ngoài, nắm lấy tay tên Tú, tôi nhảy dựng khóc không thành tiếng:

- Đông Quân... anh ấy sao rồi? Anh ấy sao vậy hả?

Tên Tú bình tĩnh hơn tôi một chút, anh ta vỗ vai tôi trấn an:

- Không sao... cậu ấy không sao... không sao...

Tôi hoảng loạn tới nói năng cũng không được lưu loát, đứng sát vào cửa rồi nhìn lên vào bên trong... trái tim tôi như muốn ngưng đập vì đau nhói. Đông Quân... anh ấy đang nằm im trên giường bệnh... gương mặt anh trắng sát, hai mắt nhắm nghiền cứ như là không còn thở nữa...

Tôi bấu hai tay vào cửa, nước mắt rơi xuống không ngừng, tôi chỉ còn biết cầu Trời khấn Phật cầu xin ơn trên ban phước. Nhìn thấy mấy vị bác sĩ đang truyền máu cho Đông Quân, tôi liền quay sang nắm lấy tay của tên Tú, tôi gào lên:

- Tú... anh kêu bác sĩ lấy máu của tôi đi... máu tim... máu não... máu gì cũng được. Lấy đi, lấy rồi cứu anh ấy sống lại với tôi đi...

Tên Tú nắm lấy tay tôi, anh ta có hết sức trấn an:

- Bình An, cô đừng làm loạn... Đông Quân sẽ không sao đâu... cậu ấy không sao...

Tôi lắc lắc đầu, liếc mắt nhìn vào trong, người tôi yêu vẫn nằm im lặng như hòn đá, mặt anh trắng... môi anh tím tái... cả người anh không còn chút thần khí nào của con người. Tâm tôi loạn, lòng tôi rối bời, tim tôi gần như bị ai đó bóp nghẹn... Tôi khóc... tôi ôm tên Tú khóc lóc không có điểm dừng:

- Tú, tôi xin anh... anh vào anh nói với bọn họ là tôi có thể cho máu... anh nói với bọn họ đi... anh cứu Đông Quân đi... anh cứu anh ấy đi mà...

Vừa nói tôi vừa đập vào cửa ầm ầm

- Tôi cứu được anh ấy... các người cho tôi vào cứu anh ấy đi... tôi xin các người mà...

Tên Tú ôm lấy tôi, anh ta ôm lấy tôi kéo tôi ra phía xa, giọng anh ấy cũng trầm xuống:

- Bình An... bây giờ cô phải bình tĩnh... Đông Quân không sao... nó không sao đâu...

Tôi ôm tay tên Tú gào lên trong tuyệt vọng:

- Không... anh nhìn anh ấy đi... anh ấy không muốn tỉnh dậy nữa... anh ấy hứa với tôi sẽ cưới tôi mà... Bây giờ anh chạy vào nói với bọn họ là rút máu của tôi đi... Tôi van xin anh, để tôi cứu anh ấy đi mà...

Nói tôi không nghe, tên Tú chỉ còn biết cách ôm lấy tôi, vừa ôm anh ta vừa quát:

- Cô im đi Bình An, Đông Quân mà biết cô điên như bây giờ cậu ấy sẽ giận lắm đấy. Cô đừng làm rộn nữa, cậu ấy sẽ không sao... nhất định cậu ấy sẽ không sao.

Tôi mím môi, khóc trong nghẹn ngào... không được làm loạn... tôi không được làm loạn...

May mắn làm sao, chỉ một chút nữa thôi các bác sĩ cũng vội vã lau mồ hôi đi ra... Đông Quân được cứu rồi... anh ấy được cứu rồi...

Mọi người vừa đi ra tôi liền chạy ào vào trong, cố ngăn nước mắt để nghe rõ được sự chỉ dẫn của y tá, tôi phải bình tĩnh để lo lắng cho Đông Quân, tôi phải thật bình tĩnh.

Nhìn anh ấy lại nằm yên trên giường bệnh, Đông

Quân mệt mỏi bao nhiêu, trái tim tôi cũng mệt mỏi theo bấy nhiêu... Nếu tôi không cứu được anh ấy... tôi nhất định sẽ không sống tiếp trên đời này nữa!

Hai ngày sau.

Đông Quân hồi phục rất nhanh, cũng giống như lần trước, chỉ qua một ngày là anh ấy có thể bình thường trở lại. Nhưng càng như thế tôi lại càng lo lắng, tên Tú cũng có nói, anh ấy sắp không trụ được bao lâu nữa rồi...

Tôi... phải nhấn tâm một chút thôi...

Vẫn như thường khi, sau khi ăn sáng xong tôi sẽ gọt cho anh một quả táo để ăn tráng miệng. Đưa đến trước mặt anh, tôi khẽ cười, nói:

- Táo của anh tới đây.

Đồng Quân đang đọc sách binh quyền, nghe giọng của tôi anh ấy liền bỏ quyển sách xuống, trên môi vẫn là nụ cười nhẹ nhàng:

- Ủ anh ăn đây.

Nhìn anh ăn một miếng rồi đến hai miếng táo... lòng tôi càng lúc càng nóng như lửa đốt. Xoa xoa chiếc nhẫn trên tay, tôi mím môi không dám nói điều cần nói.

Tôi sợ... tôi sợ là bản thân tôi lại không thể nói ra được...

Thấy tôi cứ ngồi xoa tay, Đồng Quân liền nắm lấy tay tôi, anh khẽ hỏi:

- An... em làm sao vậy?

Nghe tiếng anh hỏi, tôi có chút giật mình, ngược mắt lên nhìn anh, tôi mím môi ấp úng không nói thành lời:

- Em... em...

- Sao? Có chuyện gì vậy? Nói anh nghe đi.

Tôi nhìn anh, nhìn gương mặt nam thần không có một chút khuyết điểm của anh, cõi lòng tôi lại có chút chút rộn sóng đầu nhói... Những lời nói đã tập trước từ mấy ngày qua vẫn không sao thoát ra được mặc dù tôi đã cố khắc nó in sâu vào trong đại não của chính mình... Nhưng mà... hôm nay nếu tôi không nói thì sẽ không còn cơ hội nào để nói ra được nữa...

Lấy hết sức bình sinh, sự dũng cảm và tình yêu bất diệt của mình dành cho Đồng Quân. Tôi đứng bật dậy, nhìn về anh, tôi cố chỉnh cho giọng của mình thật sự lạnh lẽo:

- Quân, em có chuyện muốn nói.

Đồng Quân vẫn nhìn tôi, trên gương mặt anh sự tò mò, chân mày cũng cau lại, anh khẽ hỏi:

- Chuyện... gì vậy An?

Tôi hít một hơi, tay cũng từ từ tháo chiếc nhẫn trên tay ra, tôi cất tiếng:

- Minh... chia tay đi.

Đồng Quân có chút giật mình, môi anh khẽ mấp máy:

- An... em đùa anh à?

Tôi khẽ cười, đặt chiếc nhẫn vừa tháo xuống để trên đĩa táo tôi vừa gọt, giọng tôi lạnh dần:

- Không, em nói thật, chúng ta... chia tay đi anh.

Đồng Quân thoáng im lặng vài giây, trên gương mặt xuất chúng của anh dần dần hiện lên tầng sương mù âm đạm. Hai mắt anh sát lại nhưng môi vẫn cố nở nụ cười gượng ép:

- An, đừng đùa như thế, tại sao lại chia tay?

Tôi đeo túi xách vào vai, cười lạnh:

- Em quá mệt mỏi rồi, em muốn chia tay.

Đồng Quân thật nhanh nắm lấy tay tôi, giọng anh có chút gấp gáp:

- Không, anh không muốn.

Tôi gạt phăng tay anh ra khỏi tay tôi, khẽ gào lên:

- Không muốn là chuyện của anh nhưng tôi muốn chia tay.

Tôi nhìn thấy băng tuyết đang từ từ hiện ra trong mắt anh, nhìn ánh mắt sâu híp thâm trầm của anh... lạnh lẽo... thật sự lạnh lẽo...

Gắt lấy tay tôi, anh gầm nhẹ lên một tiếng:

- Vì sao?

Tôi khẽ cười, nụ cười chua chát trào phúng của loại con gái bạc tình.

- Tôi không thể ở bên cạnh anh được nữa, anh là một ổ bệnh. Tôi không muốn chôn vùi thanh xuân của tôi vào anh, tôi không muốn.

- Em nói gì cơ? Anh cho em nói lại...

Tay tôi run run, tim tôi cũng run rẩy đập mạnh liên hồi. Nhưng đi đến nước này rồi thì không thể bỏ cuộc được nữa... Tôi nâng môi lên nở nụ cười đều giả, tôi quát:

- Tôi nói lại, tôi không muốn tiếp tục ở bên cạnh anh nữa, anh sắp chết rồi, tôi không muốn phí phạm thời gian với anh. Vậy đi.

Nói xong tôi liền quay người đi thật nhanh, biết là Đồng Quân sẽ đuổi theo nhưng tôi đã quyết bỏ đi thì sẽ bỏ đi cho bằng được. Sau lưng vẫn truyền đến giọng tức giận của Đồng Quân:

- An, em đứng lại, em đứng lại cho tôi.

Tôi liếc mắt không dám nhìn, một đường đi nhanh về phía cửa lớn, sợ là cứ dây dưa thì tôi sẽ khóc mất. Mặc cho sau lưng anh có quát tháo thì tôi vẫn cứ đi, ra đến cửa còn dưng phải tên Tú vừa đi vào.

- An, cô đi đâu vậy?

Tôi im lặng không trả lời, vẫn đi thẳng ra phía bên ngoài. Nhưng chỉ một giây lát sau thôi, bên trong phòng liền truyền ra tiếng kêu thất thanh của tên Tú:

- Bác sĩ... cứu người... Đồng Quân... cậu sao vậy? Đồng Quân?

Bàn chân tôi như đứng trên lửa, nửa muốn chạy vào nửa lại không... lòng tôi rối như tơ vò, trái tim cũng đau nhói ti tê như bị ai bóp nghẹn...

- An... em quay trở lại đây... An...

Từng tiếng hét không đủ sức của Đồng Quân lại một lần nữa giết chết trái tim bé nhỏ của tôi. Hai tay ôm lấy ngực, tôi cắn môi không cho tiếng khóc phát ra ngoài... Quân ơi... anh ơi...

Đợi đến khi các bác sĩ chạy vào tôi mới yên tâm mà chạy thẳng ra thang máy. Nước mắt lúc này đã không biết rơi từ khi nào... tim tôi đau đốn gần như chết đi... sự hối hận lại bắt đầu xâm chiếm... Bấm thang máy đóng lại thật nhanh, mặc kệ cho nước mắt cứ rơi, tôi chỉ biết nói khẽ một câu:

- Quân ơi... cho em xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Đứng dựa người vào thang máy, tôi không biết tôi đã rơi bao nhiêu nước mắt nữa. Cảm giác đau đốn phát ra từ trong tim, rồi dần lan tỏa đi khắp cơ thể... đến mức chỉ cần nấc nhẹ một tiếng thôi cũng làm tôi đau đến chết đi sống lại. Tôi vẫn nhớ tiếng gọi đầy đau thương của Đồng Quân... anh dù cho có ngã xuống vẫn kêu tên tôi không ngừng. Tôi thật sự rất muốn chạy vào với anh, rất muốn chạy đến ôm anh vào lòng... hơi ấm của anh, tiếng nói trầm ấm của anh... tôi lại thấy nhớ nữa rồi.

Lau đi nước mắt đang vurun đầy trên mặt, không được khóc, không được khóc nữa. Rồi anh sẽ hiểu cho tôi thôi, tôi đi rồi... anh nhất định sẽ hiểu cho tôi mà.

Tiếng "ting ting" của thang máy vang lên, tôi vội vàng lau nước mắt còn sót lại trên mặt, đeo lại túi xách, sóc lại tinh thần, tôi bước nhanh đi ra bên ngoài. Tôi phải đi để Đồng Quân không bắt tôi lại được, anh ấy mà bắt được tôi thì tôi lại mềm lòng mất.

Do bước đi quá vội nên tôi vô tình đụng trúng một y tá khiến cho sấp giấy tờ cô ấy đang cầm trên tay rơi hết xuống dưới nền gạch. Có chút hoảng hốt, tôi vội vàng cúi xuống nhặt giấy tờ lên cho cô ấy, vừa nhặt tôi vừa rít xin lỗi:

- Cho tôi xin lỗi, tôi không cố ý, không cố ý.

Cô y tá cũng không gây khó dễ, cô ấy khẽ lên tiếng:

- Không có gì đâu, không sao.

Vì giấy tờ rất nhiều nên khi rơi xuống nó bay lung tung khắp nơi, vài người đứng gần đấy thấy vậy cũng cúi người xuống nhặt giúp bọn tôi. Loay hoay một hồi tôi cũng nhặt xong hết ở dưới nền, nhặt xong tôi vội đứng dậy cảm sấp hồ sơ đưa cho cô y tá. Lúc vừa ngẩng đầu lên tôi vô tình thấy được một gương mặt quen thuộc...

- Cô là...

Nhìn thấy anh ta, tôi có chút hoảng sợ, vội vàng nói xin lỗi với cô y tá rồi quay người đi mất. Mẹ nó, ở đây lại gặp được tên Huy biến thái... thật là... xúi quẩy quá đi mất.

Tên Huy đi chung với hai người đàn ông, hẳn ta cũng cúi xuống nhặt giấy giúp cho cô y tá. Lúc nghe hẳn ta hỏi tôi không nói gì chỉ cười cười rồi quay lưng đi thật nhanh. May sao, hẳn ta cũng không gọi tôi thêm lần nào nữa...

Ra đến cổng, tôi bắt một chiếc taxi về lại nhà của Đồng Quân, sau đó vội vàng vàng tôi thu dọn quần áo đồ đạc rồi đi mất. Nhìn quang cảnh chung quanh thêm một lần nữa, lần này... chắc có thể là một đi không trở lại rồi...

Ngồi trên taxi, tôi suy nghĩ lung tung hết cả lên, bây giờ không biết là nên đi đâu nữa... Về Trần Đô thì không được, về đó khác gì ngồi chờ Đồng Quân đến bắt về. Nghĩ nghĩ một hồi, tôi quyết định về nhà của bác Khang, ở đó vừa yên tĩnh vừa không sợ Đồng Quân đến tìm.

Trả tiền cho taxi, tôi vội vàng xuống xe rồi đi thẳng vào nhà. Lúc tôi vào trong, cô giúp việc đang quét dọn bàn thờ của bác Khang. Thấy tôi, cô ấy cười hề hề hỏi:

- Cô An, cô về rồi hả?

Tôi cũng cười cho có lệ, trả lời:

- Dạ vâng, cô đang quét dọn ạ?

- Công việc hàng ngày ấy mà, mà ủa cô về ở luôn hả mà xách theo vali nữa cô?

Nghe tiếng cô giúp việc hỏi, tôi cười cười rồi trả lời:

- Dạ con về ở mấy ngày, nếu có ai đó đến tìm con thì cô nói con không có đây nha cô.

- À tôi hiểu rồi, mà cô có muốn ăn gì không, để tôi mua cho cô luôn.

Ăn? À phải, tôi cũng nên ăn chút gì chứ.

Móc trong ví ra đưa cho cô giúp việc ít tiền, tôi bảo với cô giúp tôi đi chợ nấu cơm, tiền công tôi sẽ cộng vào tiền trả hàng tháng cho cô ấy luôn. Đợi cô giúp việc đi rồi, tôi mới nhanh tay lấy điện thoại gọi cho tên Tú. Tiếng tút tút kéo dài trong điện thoại cũng làm cho lòng tôi rối như tơ vò...

- Alo tôi nghe đây, cô làm cái trò gì vậy An?

Mặc kệ anh ta trách móc, tôi gấp gấp hỏi:

- Từ từ nói sau, anh cho tôi biết đi, Đông Quân có sao không? Anh ấy đã ổn hơn chưa?

- Cô tự đến mà nhìn.

- Tú, tôi không làm vậy thì sẽ không cứu được anh ấy... Anh mau trả lời cho tôi biết đi, tôi sắp chịu không nổi nữa rồi.

Nghe tôi nói như thế, tên Tú dường như hiểu ra được điều gì đó, anh ta không gắt gỏng với tôi nữa, giọng cũng dịu đi hẳn:

- Nó ổn rồi, đang nằm thờ thờ như cái xác đây này. Tôi không hiểu cô làm thế để làm gì nữa...

Anh ấy ổn rồi... thật lòng mừng quá... thật là mừng quá... Cảm ơn Trời Phật!

Ngừng một chút tên Tú nói tiếp:

- Nhưng mà Bình An, cô làm vậy để làm gì? Cô nghĩ cậu ấy sẽ sống tiếp nếu biết cô cho máu để cứu mạng của cậu ấy à?

Tôi có chút thản thờ, khẽ ngồi xuống ghế giọng tôi cũng lạc đi hẳn:

- Tôi... tôi không thể nhìn anh ấy chết được.

- Đông Quân sẽ không chết, cậu Tuấn đang chờ người đi tìm máu thần. Cô đại gì hy sinh tính mạng của cô như vậy?

Tôi lác lác đầu, giọng ồ ồ như sắp khóc:

- Anh không hiểu được đâu...

- Ừ cứ cho là tôi không hiểu chuyện tình yêu đi, nhưng cô nghĩ cô chết rồi thì người yêu của cô sẽ sống tốt sao? Cô có tin cậu ấy sẽ sẵn sàng chết theo cô luôn hay không?

- Nếu vậy thì chỉ cần mọi người không nói thì anh ấy sẽ không biết tôi cho anh ấy máu. Cứ bảo tôi đi di cư rồi... đơn giản mà...

Tên Tú thờ dài một hơi, anh ta lâu bầu:

- Đúng là khi yêu vào rồi thì đầu óc sẽ bị u mê ngu muội mà, cô nghĩ Đông Quân sẽ ngu ngốc như cô chắc. Tôi nói cho cô biết, cô ở yên đó đừng làm gì dại dột, cô mà chết thì đừng nói là Đông Quân mà ngay cả tôi sẽ theo bởi vong hồn cho cô. Ổ yên, để tôi tính tiếp.

Nói rồi anh ta tắt máy cái rụp bỏ lại tôi ngồi thờ thờ một góc. Nói tôi ngu ngốc sao? Thế nào là ngu ngốc? Nếu tôi không làm như thế thì ai có thể cứu sống được Đông Quân... không ai cả. Nếu cậu Tuấn tìm được máu thần thì đã tìm được lâu rồi không phải đợi đến bây giờ mới tìm được.

Hít một hơi, khẽ cười một mình... tôi nghĩ... tôi vẫn không làm điều gì sai cả.

Tôi vẫn thường nhắn tin cho tên Tú hỏi thăm tình hình sức khỏe của Đông Quân, mặc dù anh ta vẫn cứ cảm rảm nói nhiều nhưng vẫn rất nhiệt tình chụp hình Đông Quân qua cho tôi xem. Có vài tấm ảnh, Đông Quân đang cười với cậu Tuấn... nụ cười kia thật sự vô cùng rực rỡ. Tôi không mong gì, chỉ mong cho anh ấy vẫn mãi giữ nụ cười ấy trên môi, chỉ cần nhiều đó thôi là tôi đủ thấy mãn nguyện rồi.

Vì quá buồn chán nên tôi thường hay phụ cô giúp việc quét dọn trong nhà, nhà của bác Khang cũng nhờ nhấn lại thường được cô giúp việc quét dọn nên lúc nào cũng thấy sạch sẽ. Mà ngồi không thì lại quá buồn, tôi nghĩ nghĩ một lát mới đứng dậy đi tìm cái khăn lau dọn bàn ghế tủ kệ một lần nữa cho sạch sẽ.

Lau bàn lau ghế rồi đến lau mấy cái tủ, vì có một cái nằm trong góc nên tôi phải lúi ra mới lau sạch sẽ được. Vừa kéo cái tủ ra, nhìn dưới đất tôi thấy có gói gì đó được bọc lại bằng giấy báo cũ. Cầm cái gói giấy lên xem, thấy nó nhỏ nhỏ như gói tôm khô mà người ta hay bán ngoài chợ. Quái nhỉ, bác Khang gói cái gì đây?

Tính tò mò trỗi dậy, tôi xoay xoay gói giấy trên tay rồi lại từ tốn mở từng lớp giấy ra xem bên trong đựng thứ gì. Một lớp... hai lớp... rồi đến ba lớp giấy... mở đến lớp cuối cùng bên trong liền hiện ra một tấm ảnh nhỏ của ai đó...

Cầm tấm ảnh trên tay, tôi cơ hồ nhìn có chút quen mắt...

Ồ... đây... đây chẳng phải là cô gái tôi từng nhìn thấy ở phòng kho căn hộ ven biển sao? Đúng rồi, chính là cô gái ấy... không sai đi đâu được...

Đưa tấm ảnh lên gần hơn một chút, trong hình một cô gái xinh đẹp tầm bằng tuổi tôi bây giờ, trên môi vẫn là nụ cười xinh xắn rực rỡ... nhưng mà... không... không thể nào...

Bàn tay cầm tấm ảnh càng lúc càng run, cái sợi dây chuyền mà cô gái kia đang đeo... chẳng phải

... chẳng phải là sợi dây chuyền của mẹ tôi sao?

Đúng rồi, chính là sợi dây chuyền của mẹ tôi, nó chính là sợi dây chuyền của mẹ tôi mà. Nhưng mà... mẹ tôi... mẹ tôi...

Tôi nhìn vào tấm ảnh một lần nữa, càng nhìn càng cảm thấy có một sự thân thương quen thuộc. Lật lại phía sau tấm ảnh, sau đó có ghi một dòng chữ nho nhỏ: "Huyết gia"...

Huyết gia? Tôi cũng là người của tộc Huyết... vậy cô gái này... có phải... có phải là mẹ của tôi không?

Tay run run tìm chỗ ngồi xuống, tôi thật sự không biết người trong ảnh có thật sự là mẹ tôi hay không nữa. Nhưng nếu không phải mẹ tôi thì tại sao bác Khang lại có tấm hình này? Nhìn vào tấm ảnh nhỏ xinh trên tay, nước mắt tôi tự dưng lại vô thức chảy dài trên má. Sao mà lại cảm thấy thương thương nhiều đến thế này? Sao lại thấy ảm ảm nhiều quá vậy?

Môi tôi mấp máy, giọng nghẹn ngào:

- Mẹ... có phải là mẹ con không?

Ôm tấm ảnh kia vào lòng, tôi tự dưng lại khóc đến không kìm được nước mắt. Cảm giác đau thương vậy đấy, tôi cũng không hiểu được bản thân mình đang khóc vì điều gì. Chỉ đơn giản là trong lòng cảm thấy đau thương vô vàn...

Trong mấy ngày gần ngủ thôi mà bản thân tôi lại xảy ra quá nhiều chuyện. Nếu bây giờ tôi nói tôi không ổn thì cũng chẳng ai đến giúp tôi được. Chung quy, tôi chưa bao giờ cảm thấy cuộc sống của tôi được bình an giống như cái tên mà mẹ Nhung đã đặt cho tôi.

Để tấm ảnh kia vào trong ví cẩn thận, tôi đi lại đốt cho bác Khang một nén nhang, hai tay chắp trước bàn thờ của bác, tôi thành khẩn khấn:

- Bác Khang.. bác có linh thiên, con xin bác về chỉ dẫn cho con biết... người phụ nữ trong ảnh... có phải là mẹ của con không?

Biết là hỏi cũng sẽ không có câu trả lời nhưng trong lòng tôi vẫn mong ngóng được chỉ dẫn. Tấm ảnh này ở nhà bác Khang, chắc chắn là bác ấy biết người phụ nữ trong ảnh là ai... nhưng tiếc là... tôi chưa kịp hỏi thì bác đã mất.

Khẽ quay bước ra ngoài, ngược mắt lên trời cao lộng gió trong lòng tôi thầm cầu nguyện.

- Mẹ... con xin người về giúp con...

Tôi đến đây ở được mấy hôm, Đông Quân có gọi cho tôi rất nhiều lần nhưng tôi vẫn kiên quyết không nghe máy. Trong lòng nhớ anh như điên như lý trí lại bắt tôi phải thật là mạnh mẽ, mạnh mẽ để giúp anh, mạnh mẽ để giúp cho cả tôi nữa.

Vừa nãy tôi nghe cái Yến gọi, nó bảo Đông Quân đến tìm nó hỏi về tôi, cái Yến bảo là không biết tôi ở đâu thì anh cũng lặng lẽ đi về. Nói xong con nhỏ lại mắng cho tôi một trận toi bởi hoa lá, nó mắng tôi là sao lại làm như vậy, mắng tôi tại sao lại không nói cho nó biết. Tất mấy, tôi chỉ còn biết thờ dài ngoa ngán... tôi biết là nhất định anh sẽ đi tìm, tôi biết mà.

Đang nằm trong phòng, bên ngoài tôi nghe có tiếng bước chân của cô giúp việc, giọng cô ấy cũng có chút gấp:

- Cô An, bên ngoài có người tới tìm cô kìa.

Tôi ngạc nhiên vô cùng, hỏi gấp:

- Ai vậy cô?

Cô giúp việc trả lời:

- Là cậu thường hay đi chung với cô đó cô An.

Thường hay đi chung với tôi? Là Đông Quân... chắc chắn là anh ấy rồi..

Tôi nắm lấy tay cô giúp việc, vội vàng dặn dò:

- Cô nói con không có nhà, cô nói vậy nha cô, ai hỏi cô cũng nói con không có ở đây, chỉ có mình cô ở đây thôi.

Thấy bộ dáng của tôi gấp quá, cô giúp việc liền gạt gạt đầu đi nhanh ra bên ngoài. Tôi ở đây hai tay xoa vào nhau lo lắng bồn chồn.

Không được, tôi không thể để cho Đông Quân tìm tôi được... không được....

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Nấp vào trong phòng kho của bác Khang, tôi lắng tai nghe tiếng động bên ngoài. May là quần áo của tôi tôi không có treo lên xào nên bây giờ dù cho Đông Quân có vào cũng không phát hiện được tôi đang trốn đây.

"Bình An, em ra đây cho anh, nhanh lên."

Tiếng gọi của Đông Quân làm cho tôi giật mình, đôi chân khẽ lùi về sau nấp kỹ càng hơn một chút. Bên ngoài, tiếng của anh mỗi lúc một gần..

"Em nghĩ em trốn được anh bao lâu, ra đây, đi ra đây cho anh."

"Cậu ơi, cô An đâu có trong đây đâu mà cậu kêu."

"Bình An, anh cho em một cơ hội, mau lén ra đây!"

Nếu tôi đoán không lầm thì là anh đang làm loạn bên ngoài, nhưng làm loạn thì mặc anh làm loạn, tôi không ra thì nhất quyết sẽ không ra. Giữa chuyện làm anh đau khổ và chuyện sinh mạng của anh, tôi tất nhiên sẽ chọn sinh mạng.

"Tôi hỏi em, em nói em muốn cứu tôi, em cứu tôi bằng cách giết tôi từng chút từng chút một thế này à?"

Tôi vẫn trốn thật kỹ, nấp thật kỹ, đến thờ mệnh tôi cũng không dám..

Tiếng của Đông Quân đã gần sát bên, cô giúp việc chắc là thất thế trước anh rồi. Tội nghiệp cho cô ấy, làm sao mà có thể chống lại Đông Quân được cơ chứ.

"Em quyết định không ra phải không? Vậy tôi ngồi chờ em, tôi ngồi đây chờ em là được chứ gì?"

Tôi mím môi im lặng, hốc mắt cũng đỏ ửng lên vì lo cho anh. Anh mới vừa xuất viện, sao không chịu về nhà mà chạy tới đây làm gì... tôi không muốn yêu anh nữa rồi mà... tôi không muốn yêu anh nữa đâu.

Ngã người dựa vào tường nhà, 5 phút... 10 phút... 20 phút trôi qua mà anh vẫn chưa chịu đi. Tôi thì lại đứng bất động ở đây không dám nhúc nhích...

"Cậu gì ơi, tôi đã nói cô An không có về đây mà cậu không nghe... ờ... cậu đi đâu vậy? Cậu đi xuống đó làm gì?"

Nghe tiếng của cô giúp việc kêu lên, tôi liền lật đật chui hẳn vào cái tủ quần áo cũ của bác Khang, có chút hơi mốc nhưng kệ, trốn Đông Quân trước đã rồi đi tẩn sau. Tiếng bước chân mỗi lúc mỗi gần nhưng may là khi này tôi có khóa cửa phòng kho nên chắc là bây giờ anh ấy sẽ không thể mở cửa để vào được.

"Sao phòng này không mở được?"

"Cậu hỏi tôi tôi biết hỏi ai, cô An có cho tôi chìa khóa phòng này đâu, tôi còn định gọi hỏi cô nữa là..."

Tiếng vận chốt cửa vang lên ầm ầm, tim tôi đập thình thịch thình thịch vì hoảng hốt. Cầu Trời cho anh ấy đừng phá khóa cửa... cầu Trời...

Tiếng ầm ầm vang lên vài lần rồi lại im ắng trở lại, bên ngoài gần như im bất không nghe được bất kì động tĩnh gì. Tôi hít một hơi, cố lắng tai nghe xem anh đã đi chưa thì lại nghe được giọng khàn khàn của anh vang lên.

"An, anh biết em ở trong đó, em không ra cũng được... anh biết... anh biết bản thân anh là một ổ bệnh... anh không có cách nào khác..."

"Nhưng mà... em có nhớ anh không? Em có nhớ anh không hả An?"

Tôi mím môi, đến giờ phút này tôi đã không ngăn được dòng nước mắt của mình trước tiếng ní non của anh. Tôi nhớ anh chứ, tôi nhớ anh đến phát điên lên được đây này.

"Anh nhớ em lắm, anh nhớ em tới điên lên rồi An. Anh biết em muốn cứu anh nhưng anh không cần, anh thật sự không cần. Mỗi người sống trên đời này đều có số, nếu số anh đã tận... anh cũng không muốn phá vỡ quy tắc âm dương..."

Tôi lắc lắc đầu, nhét cả tay vào miệng để ngăn cho tiếng nấc không phát ra âm thanh. Anh nói vậy, cái gì mà số đã tận... anh nói vậy.

Tiếng của Đông Quân mỗi lúc một khàn đi:

"Sau khi trả thù cho mẹ, anh nhất định sẽ tìm em, em trốn ở đâu anh cũng quyết theo em đến đó. Anh biết em đang ở trong đó nhưng nếu em không ra... anh cũng không ép em phải ra... anh không ép. Biết em vẫn sống yên ổn là anh mừng rồi... Anh... anh về đây."

Trái tim tôi đang thôi thúc tôi bước ra để gặp anh nhưng lý trí lại muốn dán chặt chân tôi vào tủ quần áo. Tôi khóc đến mắt cũng mờ đi nhưng vẫn cố ngăn không cho tiếng nấc phát ra bên ngoài. Cảm giác đau nhói từ trong tâm đau ra, vừa hồi hận vừa cố chấp nó đan xen vào trong tâm trí tôi khiến tôi gần như phát điên ngay lên được. Chẳng ai có thể hiểu được cảm giác khốn đốn của tôi bây giờ, yêu đến mức gần như thâm hình ảnh người đó vào trong tim nhưng não lại điều khiển bản thân không được đến gần bên họ. Nó giống như là yêu đơn phương... à không, nó còn đáng sợ hơn cả việc yêu đơn phương một người.

Tiếng máy xe hơi gầm rú lên một lúc rồi bắt đầu biến mất dần. Lòng tôi lại bồn chồn như ngồi trên đống lửa. Anh đi rồi... tôi hài lòng chưa? Đuổi được anh đi rồi, tôi thấy thoải mái chưa?

Tiếng gõ cửa bên ngoài vang lên kèm theo giọng nói của cô giúp việc:

- Cô An, cậu ấy đi rồi, cô ra đi trong đó hỏi thăm

Tôi bước ra khỏi tủ quần áo rồi lững thững như người mất hồn bước cao bước thấp đi ra bên ngoài. Vừa nhìn thấy gương mặt lo lắng của cô giúp việc, tôi liền ôm chầm lấy cô khóc như đứa trẻ đi lạc vừa tìm thấy mẹ. Cô giúp việc cũng mếu máo ôm lấy tôi, tôi khóc, cô ấy cũng khóc, cả hai người bọn tôi đều khóc...

Con người có đôi khi thật là lạ, tìm thì bảo thế này nhưng nào thì lại muốn thế kia. Có đôi khi, tôi ước gì mình chỉ sống mà có trái tim thôi để không phải lo toan những việc cao cả đại sự. Người sống bằng lý trí quá nhiều thì thường sẽ rất là khô tâm.

Trong tình yêu, ai yêu nhiều thì người đó khổ nhiều, vậy thôi!

Tối hôm đó tôi có gọi cho tên Tú để nhờ anh ta điều tra về người trong tấm ảnh tôi tìm được trong nhà bác Khang. Linh tính mách bảo đó chính là mẹ ruột của tôi nhưng trong lòng tôi vẫn có chút không chắc chắn lắm. Bởi tôi chỉ có duy nhất một tấm ảnh không có ghi chú, không một lời giải thích cũng không có ai chứng minh đó là mẹ tôi thì làm sao tôi biết chắc chắn là bà ấy được. Linh tính thì là linh tính nhưng tôi muốn phải chắc chắn 100 phần trăm chứ không phải là linh tính suông.

Sáng hôm sau đang làm cỏ sau vườn thì nghe điện thoại reo lên, nhìn vào màn hình thấy hiện lên hai chữ "Bác Kiên" thật to. Có chút do dự trong lòng nhưng cuối cùng tôi cũng ấn nghe máy.

- Alo, con nghe ạ.

- Ủ Bình An, ngày mai con ghé nhà ăn cơm được không? Mai là sinh nhật của ba... à của bác.

Sinh nhật bác Kiên? Chết, tôi quên mất!

- Dạ mấy giờ vậy bác?

- 6 giờ chiều, con tới được không?

Tôi gật đầu đồng ý:

- Dạ con nhất định sẽ tới.

- Vậy được, con đến được là bác mừng rồi, bác chỉ sợ con không tới...

- Con sẽ tới mà, à nhưng có chuyện này... Đông Quân... có đến không hà bác?

- Sao? Con với thằng Thuấn có chuyện gì à?

Tôi mỉm cười, thành thật trả lời:

- Dạ cũng không có gì... con... chỉ là con không muốn gặp anh ấy.

Đầu dây bên kia im lặng thờ dài, giọng của bác Kiên cũng trầm trầm hơn nhiều:

- Không, nó không đến, nó chưa bao giờ đến dự sinh nhật của bác cả...

Tôi nghe được trong lời nói của bác Kiên có sự mất mát, nhưng biết làm sao được, Đông Quân... anh ấy đã tổn thương quá nhiều rồi.

Tất cả, tôi chỉ biết nhìn lên Trời thờ dài thườn thượt, tôi trốn Đông Quân là một chuyện nhưng cũng không vì vậy mà không đến dự sinh nhật người đã cứu mạng tôi được. Cuộc đời tôi nếu không có bác Kiên hậu thuẫn thì tôi đã không có được những điều kiện tốt đẹp như ngày hôm nay. Bác Kiên ông ấy giống như là bác Khang vậy, đều là những người cha thân thương của tôi.

Đêm xuống, trong lúc ngủ say tôi nằm mơ thấy người phụ nữ trong tấm hình kia hiện về vuốt ve tóc tôi rồi cười vô cùng dịu dàng triu mến ôm tôi vào lòng. Nhưng mà có điểm này có chút khác lạ, người phụ nữ trong mơ tôi gặp hình như lớn tuổi hơn người phụ nữ trong tấm ảnh mà tôi đang giữ. Đường nét khuôn mặt vẫn như thế, vẫn xinh đẹp dịu dàng nhưng trông bà ấy chắc ngoài 50, tóc búi cao, trên trán cũng có nếp nhăn của tuổi tác.

Lúc tỉnh dậy tôi vẫn còn bần thần nửa tin nửa ngờ, tôi không biết có phải là do tôi ban ngày suy nghĩ nhiều rồi ban đêm nằm mộng không nữa. Nhưng cũng thật lạ, nếu thật như thế thì sao tôi lại thấy bà ấy già đi, tôi chỉ nhìn thấy ảnh bà ấy lúc trẻ thôi mà, tôi cũng chưa từng suy nghĩ bà ấy già đi sẽ như thế nào. Mà khoan, trong mơ bà ấy có nói với tôi thế này, đến bây giờ tôi vẫn nhớ rõ từng chữ mồn một. Mặc cho trước kia tôi chưa bao giờ nhớ được những lời nói trong những giấc mơ...

"Mẹ đặt cho con tên Bình An, con phải bình an nhé con. Mẹ xin lỗi vì đi khi con còn quá nhỏ nhưng mẹ luôn luôn ở bên con, mẹ luôn ở cạnh bên con. Đừng tìm người của Huyết gia nữa, đừng tìm nữa con..."

Nghe được đến đó cũng là lúc tôi giật mình tỉnh dậy, cái cảm giác được ai đó xoa tóc vẫn còn nguyên vẹn không cách nào xóa mờ được. Cả hơi ấm của bà vẫn còn như đầu dây, từng câu từng chữ của bà nói vẫn còn vang vọng. Tôi lấy tay xoa xoa nơi lồng ngực của mình, nơi có trái tim đang đập từng hồi từng hồi. Đầu óc bỗng dưng tỉnh táo hẳn, tôi chấp hai tay trước mặt, chân quỳ xuống, ngược mặt lên cao, tôi thành tâm cầu khẩn:

- Mẹ... nếu mẹ thật sự vẫn ở bên cạnh con thì con xin, con xin mẹ hãy hiện về như tối qua một lần nữa. Con xin mẹ...

Nói rồi tôi cúi đầu xá ba xá, hốc mắt cũng đỏ ửng

lên vì đau lòng. Tôi từng ao ước biết bao nhiêu lần, tôi ao ước được nhìn thấy ảnh của mẹ tôi một lần để tôi có thể làm cho bà một khung ảnh thờ thật đẹp. Nhìn khung thờ của mẹ tôi trống lốc không có di ảnh... tôi thật sự xót xa lắm...

Người sống thấy mặt, người chết thấy hình... chẳng phải sao?

Chiều ngày hôm sau, tôi bắt taxi về lại Trần Đô. Đi cũng không lâu lắm nhưng bây giờ về lại lại thấy có chút gì đó khác biệt. Chắc là do tâm tình của tôi bây giờ khác với ngày xưa nhiều quá...

Tôi vừa về là được bác Kiên đón tiếp, ngay cả bác Liên cũng cười cười nói nói với tôi, bà ta còn bảo sẽ giới thiệu cho tôi vài người, kêu tôi mau quên Đông Quân đi. Tôi không nói gì chỉ cười cười cho có lệ, thảo nào hôm nay bà ta vui thế, thì ra là nghe được tin tôi với Đông Quân chia tay.

Sau khi chào hỏi bà nội xong thì tôi cũng đến chào hỏi vợ chồng Huy Lập, Thúy Vân cười cười nói nói thân thiện vô cùng, Huy Lập thì trông có vẻ ngại ngùng với tôi. Bụng của Thúy Vân chắc cũng được 5 tháng, trông thể mà nhanh thật ấy, chớp mắt vài cái nữa thì cũng đến lúc sinh con. Thấy Huy Lập nhìn nhìn tôi, tôi khẽ nói:

- Anh vẫn tốt chứ?

Huy Lập cười gượng gạo, ánh mắt anh ta sụp xuống, có sự lưu luyến khi nhìn thấy tôi:

- Vẫn tốt, cảm ơn em

Tôi không nói thêm gì chỉ cười trừ cho qua, chuyện của tôi với Huy Lập tạm thời tôi gác lại, hôm nay sinh nhật của bác Kiên, ngày vui không nên làm mặt đưa đám.

Trong suốt bữa cơm, mọi người trong bàn ăn đều nói chuyện hết sức vui vẻ. Tôi mặc dù không pha trò không nói chuyện rôm rả nhưng vẫn cười thật tươi. Đáng lý bữa cơm gia đình sẽ kết thúc trong êm ấm đầy ắp tiếng cười nếu như không có sự xuất hiện của một người...

- Ăn cơm vui vẻ như vậy mà không định mời tôi à?

Nghe tiếng nói của ai đó, tim tôi nhảy dựng lên vì sợ, tôi không ngược mặt lên nhìn, chỉ biết cúi đầu nhìn xuống dưới chân.

Tiếng của bác Kiên cười gượng:

- Thuấn, con về rồi... ăn cơm... vào đây ăn cơm...

- Gọi tôi là Quân, tôi họ Đông tên Quân không phải Thuấn.

Bên cạnh nghe có tiếng kéo ghế, tôi theo quán tính nhìn sang bên cạnh... mẹ ơi... Đông Quân... là Đông Quân...

Thấy tôi nhìn, anh ấy cười nhạt, giọng cũng trầm xuống:

- Em nhìn gì? Anh giải quyết em sau, không vội.

Giải quyết? Giải quyết gì cơ?

Tôi mím môi, không dám nói gì ngoài cúi đầu không dám nhìn lên. Bên cạnh, tiếng của Đông Quân thanh cao:

- Sao? Không định cho tôi ăn cơm gia đình mừng sinh nhật cho ông à ông Kiên?

Tôi ngược mắt nhìn về phía bác Kiên, nghe được tiếng bác ấy có chút lúng túng, gượng ép:

- Ăn chứ, tất nhiên là phải ăn rồi. Người đâu, còn không mau đem cho cậu Hai bộ bát đĩa mới.

Bộ bát đĩa mới được dọn lên, Đông Quân cũng bắt đầu gấp thức ăn cho vào chén. Hầu như trên bàn ăn không ai dám động đĩa mà chỉ ngồi nhìn anh chăm chăm, tôi cũng nhìn anh không chớp mắt. Gắp miếng cá cho vào miệng, chưa kịp nhai Đông Quân đã vội phun ra ngoài, giọng anh bức dọc:

- Trần gia của các người giàu có như thế mà nấu đồ ăn dở tệ như thế này à?

Bác Kiên luống cuống trực tiếp gắp cho anh một ít thịt cua sốt bơ, mặt bác lúng túng hẳn ra:

- Thuần con ăn thịt cua đi, hay là ăn gan ngỗng nè con.

Đông Quân cau có nhìn bác Kiên, anh gắp thịt cua cho vào miệng rồi lại nhăn nhó phun ra y như khi nãy ăn thịt cá. Rõ ràng món thịt cua này rất là ngon, Đông Quân là đang cố tình kiếm chuyện.

- Cá cũng dở, cua cũng dở... cái này mà cũng muốn tôi ăn à?

Phía bên kia, Huy Lập đập bàn cái "bốp", giọng anh ta vang vọng:

- Đông Quân, hôm nay là sinh nhật ba mà anh cũng tới đây kiếm chuyện, anh có biết suy nghĩ không vậy?

Đông Quân cau mày, ý tứ cực kỳ không vui:

- Ồ phải như vậy hả? Sinh nhật mẹ tôi cũng là ngày hôm nay, sao tôi không nghe ai trong nhà này chúc mừng sinh nhật cho mẹ tôi hết vậy?

Hôm nay... cũng là sinh nhật mẹ của Đông Quân sao?

Bà Liên bên kia áp úng giải hòa:

- Biết, tất nhiên là ba con biết rồi, từ sáng ông ấy đã mua bánh kem mừng sinh nhật cho mẹ con rồi mà.

Đông Quân cười nhạt:

- Có sao? Đem ra tôi xem thử...

Đến lúc này thì bà Liên chỉ còn biết e dè nhìn bác Kiên, mà mặt bác Kiên lúc này cũng bắt đầu tái đi vì sợ sệt. Quái, tôi chẳng hiểu bà Liên là muốn giải hòa hay là muốn châm thêm dầu vào lửa đây nữa. Chả nhẽ bà ta không biết Đông Quân rồi sẽ hỏi bánh kem đâu à? Bà Liên nào ngu ngốc tới như vậy?

Giọng Đông Quân nhạt nhẽo:

- Tôi chưa từng thấy ai trơ trên mặt dày như các người.

Huy Lập tức giận tới mức đứng bật dậy:

- Anh luôn miệng nói mẹ anh là người của Đông gia, vậy hôm nay anh lấy quyền gì tới đây đòi hỏi bọn tôi phải nhớ tới sinh nhật của mẹ anh?

Đông Quân lại cười, nụ cười rất đẹp nhưng nhìn kỹ thì lại thấy không thiếu phần thâm hiểm. Đông Quân càng cười, tôi càng cảm thấy nổi hết cả gai ốc.

- Ồ ông Kiên, ông có nghe con trai ông nói gì không? Chắc ông cũng nghĩ mẹ tôi không phải là vợ ông nên ông mới không nhớ tới sinh nhật của bà à? Tôi còn nhớ, sinh nhật mẹ đàn bà kia, ông vui vẻ rình rang tổ chức sinh nhật thật to, còn sinh nhật của mẹ tôi ông cứ thể quên luôn là như thế nào?

Mặt bác Kiên lại tái đi vì ngượng, bác ấy lắp bắp:

- Thuần... ba... ba...

Đông Quân cười nhạt, anh xua xua tay:

- Đừng xưng ba với tôi, ông không xứng làm ba của tôi, ông không xứng.

Đến lúc này, Huy Lập chịu không nổi nữa liền gào lên:

- Đông Quân, anh quá đáng vừa thôi, không có ba thì có được anh không?

Huy Lập chưa nói dứt lời thì bác Kiên đã cắt ngang lời nói của anh ta:

- Lập, đừng nói nữa.

Huy Lập vẫn tiếp lời:

- Ba, anh ta như vậy mà không cho con nói...

Bác Kiên gằn lên:

- Đừng nói nữa!

Đông Quân đứng bật dậy, giọng anh sắc mùi trào phúng:

- Ông biết ngại à? Ông đang ngại với mẹ tôi sao?

Bác Kiên sụ mặt, gương mặt bác ấy thấp phần buồn rầu:

- Thuấn, ba xin lỗi... ba xin lỗi con...

Đông Quân khẽ cười, giọng của anh cũng chưa chút muôn phần:

- Ông xin lỗi tôi làm gì? Người ông nên xin lỗi là mẹ tôi kia kia... bao nhiêu năm rồi, ông chưa một lần đến viếng mộ của bà ấy. Ông có còn nhớ mẹ tôi đã chết thế nào không? Ông còn nhớ không?

Bác Kiên nhìn về Đông Quân, hốc mắt bác ấy ửng hồng:

- Thuấn ba không cố ý đâu con, ba... ba... ba không dám đến trước mặt mẹ con... ba không dám.

Giọng bác Kiên nghẹn ngào, tay cũng bắt đầu run run. Phía bên cạnh, bà Liên khẽ lên tiếng:

- Ba con không cố ý... ông ấy không cố ý đâu Thuấn..

Nghe tiếng của bà Liên, trông mắt Đông Quân chuyển thành sự lạnh lẽo, anh cười rộ lên:

- Đúng, ông ấy không cố ý... nhưng bà thì cố ý, bà có gì muốn nói với tôi không? Tôi cho bà một cơ hội khai thật, nói đi.

Tôi nhìn bà Liên, nhìn thấy sự áp úng cùng vẻ mặt lấm lét lo sợ, giọng bà ta khàn khàn:

- Không, di không hề làm gì có lỗi với mẹ con hết, không có.

Ánh mắt Đông Quân sắt lạnh nhìn về phía bà Liên, giọng anh gắt gao:

- Bà chắc không?

Bà Liên gật gật đầu:

- Chắc... chắc...

Nghe được câu trả lời của bà ta, anh khẽ cười thành tiếng, quay sang tên Tú, anh ra hiệu:

- Tú... cho bà ta xem.

Tên Tú cười đều, anh ta thả xuống bàn một sấp giấy tờ bao gồm cả hình ảnh, anh ta nói lớn:

- Bà Liên, mời bà xem, hy vọng bà sẽ không ngạc nhiên vì sao tôi lại có được những tấm ảnh này.

Bà Liên trở mắt ra nhìn về phía sấp hồ sơ, tôi cảm nhận được trên gương mặt bà ta có sự hoảng hốt và sợ hãi. Có chút tò mò tôi cũng nhìn về chỗ hồ sơ trên bàn ăn, trong đó có vài tấm ảnh cũng được lộ ra.

Nào, sao nhìn tấm ảnh kia có cái gì đó quen quen nhỉ?

Hai mắt tôi từ từ mở lớn, môi cũng mấp máy không ngừng... Đây, cô gái trong ảnh kia chẳng phải là cùng một gương mặt với cô gái trong tấm ảnh mà tôi đang giữ trong ví sao?

Này... đó là mẹ tôi... cô gái đó là mẹ tôi mà!?

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Tôi nhìn chằm chằm tấm ảnh kia tới không chớp mắt, trong lúc bà Liên còn đang run rẩy đứng phía kia thì tôi đã nhanh tay cầm sấp ảnh lên xem. Mặc dù trong lòng đang dậy sóng nhưng tôi vẫn cố trấn an cảm xúc của mình, chuyện gì cũng phải từ từ... phải từ từ.

Giọng của bà Liên run rẩy:

- Đây... đây là gì?

Đông Quân cười nhạt:

- Bà tự xem đi.

Trước sự ngạc nhiên kèm tò mò của bao nhiêu con mắt ở đây, bà Liên sợ sệt cầm sấp hồ sơ trên bàn lên xem. Tôi cũng giấu tấm ảnh mà tôi đang cầm ra sau lưng, lặng lẽ đứng một bên quan sát bà ta.

Bà Liên xem một lát, gương mặt bà từ hơi xanh chuyển sang xanh mét, rồi từ xanh mét chuyển sang co rút lại. Lòng tôi vốn không yên, giờ lại vì biểu cảm này của bà ta mà khiến lòng tôi

hỗn loạn thêm một lần nữa.

Rốt cuộc mẹ tôi là thế nào trong chuyện này? Hay có phải là...

Đừng... đừng!

Giọng của Đông Quân càng lúc càng lạnh dần:

- Sao? Bà nhìn xem có quen không? Tôi với bà cùng quay lại chuyện năm xưa một chuyện... Bà có nhớ mấy người đàn ông trong ảnh không?

Bà Liên lắc đầu, giọng bà ta run rẩy lắp bắp:

- Tôi... không... không biết...

Đông Quân nhìn về bà ta, anh cười đều:

- Không biết? Được, tôi cho bà nghe cái này...

Tên Tú bước lên một bước, trên tay anh ta là iPad, đặt iPad xuống bàn, tên Tú khẽ cười nói:

- Bà nhìn xem quen không nhé bà Liên.

Tôi cũng nhìn về phía màn hình iPad, trong đó hiện lên hình ảnh hai người đàn ông trung niên già còm đang khóc lóc meo meo kể tội. Nghe tới đâu, lòng tôi lại căm phẫn tới đó...

Bà Liên, khốn nạn mà...

Mẹ Đông Quân gả cho bác Kiên do mối quan hệ thân giao giữa hai bên gia đình. Cưới được một thời gian thì mẹ Đông Quân có thai nhưng không biết nên mới vô tình bị ngã xém chút mất thai. May... may là có cô gái tốt bụng hiến máu cho bà. Một thời gian sau bà phát hiện bà Liên liếc mắt đưa tình với bác Kiên, bà cũng tận mắt bắt gặp họ trao đổi thư từ qua lại với nhau nhiều lần nhưng vì quá yêu chồng nên bà chỉ biết cảnh cáo bọn họ chứ không muốn bắt ghen âm ỉ. Mọi chuyện vẫn tiếp diễn cho tới ngày mà bà chết... Buổi sáng hôm đó, bà có tới gặp bà Liên, chắc chắn là hai người có gây nhau hay cự cãi gì đó mà lúc đi về, bà mới đau lòng tới té ngã phải vào viện. Nếu tôi nhớ không nhầm thì Đông Quân từng nói, bà Liên rất thích đánh người, đánh người tới chết cũng được...

Lúc mẹ Đông Quân cấp cứu nhập viện, vì không có máu truyền nên sức khỏe của bà ngày càng nguy kịch. Trong lúc đó bác Kiên cùng với bà Liên lại bỏ quên bà trong bệnh viện mà công khai ân ái mặn nồng bên nhau. Là chính mắt Đông Quân nhìn thấy chứ không phải nói oan cho bọn họ. Cuối cùng... mẹ Đông Quân chết... chết trong đau khổ... chết vì không có máu thân để truyền...

Hít một hơi thật sâu, đầu óc tôi dần tỉnh táo trở lại. Chậm rãi từ từ sâu chuỗi tất cả sự việc lại với nhau, lòng tôi càng lúc càng lạnh lẽo. Nếu tôi đoán không nhầm thì chính bà Liên là người chủ mưu thuê người truy sát mẹ tôi, bà ta giết mẹ tôi nhằm mục đích không cho mẹ tôi hiến máu tặng cho mẹ của Đông Quân. Chỉ có thể là như vậy, nhất định là như vậy. Mà giả sử người phụ nữ trong ảnh không phải mẹ của tôi thì cũng là người thân của tôi, tôi không thể để họ phải chết một cách oan uổng được.

Màn hình iPad tắt đi cũng là lúc Đông Quân không thể kìm chế được, anh nhìn bà Liên, thần sắc lạnh lẽo cực độ:

- Bà cũng hay thật, cậu tôi không tìm được người phụ nữ đó nhưng thế mà bà lại tìm được. Tìm được rồi thì giết chết, bà đúng là độc ác mà. Bây giờ thì bà chịu nhận chưa? Chịu chưa?

Bà Liên lắc đầu liên tục, bà ta hoảng hốt xanh mặt:

- Không... không... không phải tôi làm... không phải...

Bà Liên vừa nói dứt lời, Đông Quân đã quét tay đánh đổ hết thức ăn trên bàn xuống nền nhà. Người của anh cũng chạy vào bao vây tứ phía, đến cả bác Kiên cũng bị khống chế không chạy đi đâu được.

Anh đi đến chỗ bà Liên, trực tiếp bóp lấy cổ của bà ta xách lên. Anh dồn bà ta vào tường, găm lên trong giận dữ:

- Bà chối? Bà còn chối sao?

Bà Liên ú ớ quơ quào loạn xạ, giọng bà ta ngắt quãng vì đứt hơi:

- Buông... ra... buông ra...

Xung quanh, Huy Lập với bác Kiên kêu la thảm thiết nhưng vẫn không ngăn được Đông Quân. Người của Huy Lập cũng chạy đến nhưng đều bị người của Đông Quân khống chế ngăn ở bên ngoài. Tôi đứng nhìn, từ đầu đến cuối chỉ đứng nhìn chứ không nói gì hết. Không biết từ lúc nào, tên Tú đã đi đến sau lưng tôi, vỗ vai tôi, anh ta nói nhỏ:

- Cô gái cô nhờ tôi điều tra chính là cô gái trong ảnh mà Đông Quân đã điều tra được. Cô... cô quen với cô ta à?

Tôi không trả lời câu hỏi của anh ta, mím môi, tôi hỏi:

- Anh điều tra được gì về cô gái đó?

Tên Tú cũng thành thật khai báo:

- Cũng không có gì nhiều, đại loại cô gái đó chính là truyền nhân của Huyết tộc giống như cô. Bọn tôi cũng không biết được gia cảnh của cô ta, mấy tấm ảnh này là do mấy tên thám tử mà bà Liên thuê lúc trước cung cấp cho bọn tôi...

- Anh không điều tra được gì thêm à? Về ba mẹ, chồng con của cô ta? Hay là sau khi cô ta bị tông xe chết thì thế nào?

Tên Tú lắc đầu:

- Không điều tra ra được, không có hồ sơ, không có bất kỳ tư liệu gì về cô ta cũng như gia đình hoặc là chồng con của cô ta. Còn sau khi cô ta chết... tôi cũng không biết sau đó là ai phát hiện được và đưa cô ta đi đâu nữa. Cô cũng biết, mấy chục năm về trước làm gì hiện đại như bây giờ. Để điều tra được bao nhiêu đây đã mất đi của tôi hơn 15 năm thanh xuân rồi đây.

Nói rồi, anh ta lại nhìn tôi chăm chăm, dường như phát giác ra được chuyện gì đó, anh ta nói lấp bắp:

- Này, sao cô biết người phụ nữ đó bị xe tông? Này này... tôi hiểu rồi... người đó là mẹ cô... là mẹ cô có phải không?

Tôi cười nhạt, trực tiếp rút khẩu súng được vắt sau lưng của tên Tú ra, tôi khẽ nói:

- Cho tôi mượn một chút rồi trả anh sau.

Tên Tú chưa kịp định hình chuyện gì thì tôi đã đi đến bên kia, sau lưng chỉ còn nghe được giọng của tên Tú ú ớ.

Tôi đi sang chỗ Đồng Quân, nhìn thấy bà Liên bị ép tới đó mặt không thờ được. Tôi vội ngăn Đồng Quân lại:

- Anh, dừng tay lại đi, dừng lại anh.

Nghe tiếng của tôi, anh thoáng nhìn qua tôi, hai mắt đỏ rực ma lãnh của anh có chút dịu xuống. Nhìn sang bà Liên, anh gần từng tiếng:

- Hôm nay là ngày chết của bà...

Anh vừa buông tay khỏi cổ bà Liên, bên ngoài bác Kiên với Huy Lập còn chưa kịp mừng vui thì tôi đã nâng súng chìa thẳng vào bà ta, giọng tôi lạnh đến cực điểm.

- Bà Liên, bà có gì muốn nói với tôi không?

Đừng nói là bà Liên mà ngay cả Đồng Quân cũng ngạc nhiên tới cực độ. Anh nhìn tôi, giữ lấy tay tôi, anh hỏi lớn:

- An, em làm gì vậy? Bỏ súng xuống, mau.

Tôi mím môi, hốc mắt rung rung, tôi khẽ hỏi:

- Anh... anh biết người phụ nữ từng hiến máu cho mẹ anh... là... là... mẹ của em chứ?

Đồng Quân nhìn tôi thật lâu, lát sau anh mới khẽ gật đầu:

- Anh... biết...

Tôi cũng gật gù đầu, tôi biết là anh biết. Tên Tú không biết nhưng người thông minh như anh chắc chắn sẽ biết...

Lại nhìn về phía Huy Lập đang bị giam giữ, tôi hỏi lớn:

- Huy Lập, anh cũng biết chứ?

Huy Lập nhìn tôi, mắt anh ta đỏ rực, mặt mũi đỏ ửng vì la hét. Anh ta không trả lời mà chỉ biết cúi mặt xuống thấp. Tôi khẽ cười... Huy Lập cũng biết.

Tôi lại hướng về phía bà Liên, tôi cười:

- Bà Liên, số của bà tàn rồi. Bà có biết người phụ nữ bà thuê người truy sát là ai không?

Bà Liên gương mặt thất thần, bị ghen đến không nói được. Bà ta chỉ còn biết tro cạp mắt giận dữ ra nhìn tôi, nhìn đến kinh dị. Mà bà ta càng như thế tôi càng thích thú, nâng súng lên cao, tôi cười đều:

- Là mẹ tôi đấy, người bà giết chính là mẹ tôi đấy. Haha nhưng đáng thương cho bà, đứa con trai yêu quý của bà biết nhưng lại không nói cho bà nghe. Bà nhìn xem... trông bà thật là đáng thương.

"Pằng"

Tôi bóp cò, viên đạn từ họng súng bắn ra cắm phập vào tường, chỉ còn chút xíu nữa là đâm vào tay bà Liên, thật là may cho bà ấy. Vì là lần đầu tiên sử dụng súng nên tôi thật sự không quen, lực của súng lại khá mạnh nên sau khi viên đạn được bay ra tôi cũng theo phản xạ mà bị đẩy về sau mấy bước. May là có Đồng Quân làm bệ đỡ, lưng tôi mới không va vào bàn ăn. Ôm lấy tôi, anh lo lắng hỏi:

- An, em có sao không? Có thấy đau tay không?

Tôi lắc đầu, đứng thẳng dậy, nghiêm túc trả lời:

- Không, em không sao.

Nói rồi tôi lại đứng thẳng lưng, vẫn đưa súng lên cao chìa thẳng vào bà Liên, tôi cười lớn:

- Lần này sẽ không hụt nữa đâu.

Mặc cho bác Kiên bên ngoài kêu la thảm thiết tôi vẫn giữ súng thật cao, ngắm thật chuẩn. Ngay lúc vừa muốn bóp cò thì Đồng Quân lại kéo tay tôi, anh đứng sau lưng tôi, tay anh đặt trên tay tôi, anh chỉnh hướng súng trên tay tôi một chút, giọng anh nhàn nhạt khẽ cất lời:

- Bà ta cũng giết mẹ anh.

Tôi mím môi không trả lời, nếu đã như thế... tôi với anh cùng trả chung một mối thù vậy.

"Pằng"

Viên đạn bay nhanh hơn cả biểu cảm thụ động của bà Liên, bay thẳng một đường tới ngay tim của bà ta. Bà Liên trừng to hai mắt, gương mặt vặn vẹo vì sợ hãi, nếu viên đạn không bay chệch hướng thì nhất định bà ta sẽ chết. Nhưng khi viên đạn chưa kịp chạm đích thì Huy Lập được phá vòng vây lao ra như tên bắn. Anh ta ôm lấy bà Liên, hứng trọn vụn viên đạn cắm vào lưng. Nhìn máu chảy từ miệng vết thương từ từ loang ra trên lưng Huy Lập mà tôi cảm thấy không chút sợ hãi. Thoáng chốc trong lòng còn cảm thấy nhẹ nhõm... nhưng mà Huy Lập, mong anh đừng chết.

Bác Kiên ào đến ôm lấy cơ thể Huy Lập đang từ từ gục xuống, bà Liên chắc do bị sốc, bà ta không biết làm gì ngoài đứng trơ mắt ra nhìn con trai mình dần dần khuy xuống đất.

Đồng Quân kéo lấy tay tôi, anh khẽ kêu:

- Bình An... Bình An...

Tôi quay sang nhìn anh, chẳng hiểu thế nào mà nước mắt tôi đột nhiên lại rơi xuống... không nhiều chỉ duy nhất một dòng nước mắt chảy dài...

- An, mắt em... mắt em...

Anh vừa nói vừa lau nước mắt cho tôi... về mặt anh chẳng hiểu vì sao lại hoảng hốt đến như thế.

Giữa một rừng những tiếng la hét, Đồng Quân nắm lấy tay tôi kéo ra ngoài. Sau lưng anh là đoàn người của Đông gia, bao gồm cả tên Tú.

Lúc bọn tôi đi ra có đụng độ vài người của Trần gia, nhưng khi nhìn thấy khí thế của Đông gia, bọn họ đều chỉ biết lùi qua một bên để cho bọn tôi đi ra trước.

Xe chạy ra khỏi Trần Đô, những tiếng khóc lóc cũng được bỏ lại sau lưng. Ngồi trên xe, tôi không nói gì chỉ biết nhìn ra cửa sổ. Tôi cảm thấy, tôi uất ức, tôi thương cho số phận của mẹ tôi... nhưng mà tôi lại không khóc được. Trong lòng như có cái gì đó đè nén lại, có chút khó chịu, có chút đau lòng...

Nắm lấy tay tôi, Đồng Quân khẽ nói:

- Yên tâm, bà ta còn phải trả giá nhiều thêm nữa, anh chưa dừng lại đâu.

Tôi mím môi nhìn anh rồi lặng lẽ rút tay ra khỏi tay anh. Tôi nói:

- Anh... để em xuống xe đi, được không?

Anh nhìn tôi, thần sắc có chút lạnh lẽo:

- Không được.

Tôi gật gật đầu:

- Nếu vậy thì để em nhảy xuống... em muốn yên tĩnh một mình...

Anh nhìn tôi chăm chăm, mãi một lát sau anh mới khẽ cất giọng:

- Được, em muốn xuống ở đâu?

Tôi trả lời dứt khoát:

- Ở đây.

Anh không nhìn tôi mà quay mặt nhìn thẳng về phía trước, giọng anh khàn khàn âm lãnh cất lên:

- Tú, dừng xe.

Nhìn chiếc xe hơi sang trọng khuất dần trong làn đường đông đúc, sò sò vào lồng ngực, tôi lại cảm thấy có chút nhói nhói đau ở đây. Thật là lạ, chính tôi là người muốn xuống xe mà bây giờ lại thấy tổn thương? Con người tôi đúng là kỳ cục mà.

Tôi không đi xe buýt mà đón một chiếc taxi chạy thẳng đến chùa, lúc đến nơi trời bên ngoài đã tối đen một màu.

Đốt cho mẹ một nén nhang thơm loại đại, tôi nhẹ nhàng đặt trên khung thờ của bà một bức ảnh. Trong ảnh, hình ảnh người con gái đang cười rất xinh... là mẹ tôi... đó là mẹ tôi...

Nhìn bà thật lâu, trong lòng tôi ngoài đau lòng ra thì chẳng còn chứa được chuyện gì khác. Mặc dù đau lòng là thế nhưng tôi lại không thể khóc, tôi cố dặn lòng mình không thể khóc. Có người đã từng nói với tôi, người đã chết thì không nên khóc thương quá nhiều... nếu không người đó sẽ không yên lòng mà nhắm mắt. Chắp hai tay trước ngực, hốc mắt rung rung, tôi khẽ ni non thì thầm vài tiếng:

- Mẹ ơi... mẹ yên nghỉ!

Đứng trước khung thờ của bà, những chuyện đã xảy ra với bà như hiện lại rõ mồn một trong đầu tôi, kể cả là giấc mơ đêm qua hôm mà tôi đã gặp. Bây giờ sự thật đã được phơi bày, bà Liên nhất định sẽ phải chịu tội cho việc làm ác độc mà bà ta đã gây ra. Nhìn về ảnh của mẹ tôi, tôi mong bà có thể nhắm mắt an nghỉ... cuộc đời của bà đã bất hạnh quá nhiều rồi...

Chi xin nếu được... nếu được bà hãy chỉ dẫn cho tôi tìm ba... tôi muốn tìm được ông ấy...

Bước ra bên ngoài, tôi lững thững đi từng bước thật chậm... Nguyên vọng của tôi cuối cùng cũng đã thực hiện được. Người giết mẹ tôi rồi cũng phải trả giá cho việc làm tàn ác đó. Còn về chuyện Huyết gia... nếu bà đã hiện ra báo mộng cho tôi không được tìm thì tôi cũng sẽ không tìm nữa...

Khẽ cười, tôi cũng không còn nhiều thời gian nữa đâu. Cuộc đời tôi, xem như là toại nguyện.

Huy Lập không sao, sau khi gặp viên đạn ra thì tình hình sức khỏe của anh ta cũng ổn định trở lại. Chỉ là chuyện Thúy Vân sảy thai làm cho tôi có chút hoang mang khi nghe tin. Không biết ngày hôm qua hỗn loạn cỡ nào mà khiến cho chị ấy phải thành ra như vậy... tôi thật sự đau xót.

Còn về chuyện bà Liên, tôi đã nhờ tên Tú liên hệ với luật sư để trình đơn kiện bà ta. Nghe nói phía công an đã thụ lý đơn, đang xác minh chứng cứ, sau đó sẽ cho bắt người phạm tội. Mặc dù tên Tú không nói nhưng tôi biết tất cả những thứ tôi nhớ đều là do một tay Đồng Quân làm.

Cũng trong đêm qua, mẹ tôi một lần nữa lại hiện về trong mơ của tôi. Trong mơ bà không nói gì ngoài ôm tôi khóc thật lâu. Mãi một lát lâu sau, bà mới dần biến mất khỏi giấc mơ. Tôi còn nhớ trước khi đi, bà nhìn tôi cười thật tươi... giống như là chia tay, giống như là tạm biệt. Mọi chuyện đã được làm sáng tỏ, kẻ thù ác nhất định sẽ bị bắt. Mẹ tôi... bà có thể đi thanh

thân được rồi. Tôi thật sự cũng cảm thấy yên lòng.

Quanh đi quẩn lại, mọi chuyện đã dần dần sáng tỏ, chỉ duy nhất lão K đến giờ vẫn chưa chịu xuất hiện. Nhưng mà bây giờ lão ta có xuất hiện hay không thì cũng thế, tôi đã không cần đến lão ta nữa rồi.

Tối hôm sau, trong lúc tôi đang ăn mì thì nghe bên ngoài có tiếng xe hơi vừa dừng cộng thêm tiếng gõ cửa vang lên. Nghĩ thầm trong bụng, chắc là cậu Tuấn cho người đến đón tôi vì khi này tôi có gọi cho cậu. Chuyện của Đồng Quân, tôi cũng nên tính tới rồi. Tôi nghe tên Tú nói, hôm qua anh lại bị ngất... cứ tiếp tục như thế, tôi e là anh sẽ không ổn mắt.

Đỗ bát mì đang ăn dở, tôi mặc vội áo khoác vào, bên ngoài vẫn còn nghe tiếng gõ cửa vang lên đều đặn. Tôi vừa tìm túi xách vừa nói vọng ra:

- Đợi một chút, tôi ra ngay đây.

Đeo túi xách vào tôi phi nhanh ra cửa, vừa mở được cửa tôi liền bị một người bồng vác lên trên vai. Hoảng hốt đến cực độ, đang định kêu cứu thì nghe được một giọng quen thuộc trầm trầm cất lên:

- Là anh đây.

Tôi ngược mắt nhìn xuống.. Đồng Quân... chính là Đồng Quân. Anh định làm gì? Anh đây là muốn làm gì?

Lấy lại tinh thần, tôi vừa đắm vào vai anh vừa nói:

- Anh làm gì vậy? Buông em ra, buông em ra chưa?

Đồng Quân mặc cho tôi đắm vào người anh, anh đóng cửa nhà lại rồi vác tôi ra ngoài xe. Thả tôi vào ghế sau, anh không nói không rằng trói cả hai tay tôi lại chẳng khác nào là đang bắt cóc. Khóa hết kính xe, anh ngồi phía trên nói khẽ:

- Em ngồi vững, anh chạy nhanh.

Tôi có chút giật dử, quát ầm lên:

- Anh bị điên rồi à? Thả em ra, anh có tin là em kêu lên không?

Đồng Quân xoay bánh lái cho xe ra ngoài, anh cười nhạt:

- Em kêu đi, em kêu thử xem có ai nghe được không?

Tôi tất nhiên là kêu rồi, còn kêu mỗi lúc mỗi lớn. Nhưng dù cho tôi có kêu như thế nào thì bên ngoài cũng không ai nghe thấy tôi. Kính xe lại là kính đen, tôi có quơ quàng đập cửa cũng không ai phát giác ra chuyện. Hết cách, tôi chỉ còn biết ngồi im chịu trận.

Xe dừng trong sân nhà, anh xuống xe sau đó vác tôi lên trên vai rồi đi thẳng vào trong phòng. Mặc cho tôi có kêu la thảm thiết tới mức độ nào, anh vẫn không bỏ tôi xuống. Cổ họng tôi cũng vì gào thét mà sắp đứt hết hơi rồi đây này.

Thả tôi xuống nệm, anh tháo trói cho tôi nhưng chưa kịp vui mừng anh đã nắm một tay tôi lại rồi trói vào một sợi dây được nối với đầu giường. Chưa hết, mặc cho sự ngỡ ngàng ngạc nhiên của tôi, anh cứ thế trói tay còn lại vào đầu giường bên kia. Đến lúc này tôi gần như hiểu anh muốn làm gì, hai chân tôi bấu vào nhau, mặt cũng đỏ lên vì hoảng và ngại. Tôi gào lên mặc cho anh vẫn đang nhìn tôi.

- Em biết anh đang muốn gì, anh thả em ra mau, thả ra mau.

Đồng Quân nhìn tôi, anh không nói gì, một tay anh kéo chân tôi, chắc là muốn trói chân tôi vào sợi dây ở cuối giường. Tôi cũng đâu chịu nằm im nhìn anh muốn làm gì làm, mặc cho một chân bị giữ chặt, tôi lại dùng chân kia đá liên tục vào người anh. Tôi đá rất mạnh, có một cú bị lỡ chân mà đá luôn vào mặt anh nhưng anh vẫn không nói gì. Nhưng tiếc là sức tôi mong manh, dù cho có đá mạnh cỡ nào thì cũng không bì được với sức lực của Đồng Quân. Chỉ mấy giây sau, chân còn lại cũng đã bị anh trói vào sợi dây cuối cùng ở cuối giường.

Anh bỏ lên giường rồi bắt đầu cởi áo sơ mi, từng cúc áo được mở ra, đồng thời cũng phô hiện ra vô số cơ bắp hoành tráng. Chiếc cúc áo cuối cùng được cởi ra, đại não tôi như được thức tỉnh khỏi u mê. Không.... không được.... tôi với anh không thể như vậy được.

Tôi nhìn anh, doạ nạt:

- Đồng Quân, anh không được làm như thế... không được làm như thế...

Đồng Quân cúi người xuống, bàn tay to lớn của anh từ từ lặn vào trong áo thun của tôi, giọng anh khàn khàn:

- Đừng rợn, để anh yêu em

Tôi không chịu, lắc đầu trong sự lo sợ, tôi gào lên:

- Đừng anh, không được... anh không làm như vậy được đâu.

Mặc cho tôi kêu gào, anh vẫn xem như không có chuyện gì. Một tay anh kéo áo thun của tôi lên, tay còn lại anh lần mò xuống phía dưới. Tôi đã hoảng giờ còn hoảng loạn hơn nữa. Nếu anh cứ như thế... thì anh sẽ chết mất... sẽ chết mất.

Hốt mất ngấn lệ, tôi kêu lên:

- Anh, em xin anh mà Đồng Quân, anh không được làm như vậy, em không đồng ý, em không đồng ý mà.

Đồng Quân ngược đôi mắt đục ngầu lên nhìn tôi, anh khẽ nói:

- Bình An, anh không cần, anh thực sự không cần.

Vừa nói, tay anh vừa di chuyển xuống phía dưới, bàn tay anh khẽ kéo vấy tôi xuống, chiếc quần lót màu hồng nhạt từ từ hiện ra trước mắt anh. Trong giây lát tôi thấy yết hầu anh di

chuyển lên lên xuống xuống, ánh mắt cũng dần đỏ lên vì động tình. Càng như vậy tôi càng cảm thấy hoảng loạn, hai tay hai chân lại bị anh trói lại, không còn cách nào khác ngoài ní non xin anh đừng tiếp tục.

- Anh... em sẽ không chết, em cho anh máu rồi anh và em cùng sống. Anh đừng làm như vậy, anh đừng làm như vậy nữa mà.

Đồng Quân khẽ dừng lại, anh không còn mân mê vùng tam giác nhỏ bé của tôi nữa. Ngược mắt lên nhìn tôi, môi anh hôn lên môi tôi, hơi thở của anh phả vào mặt tôi từng đợt ấm nóng. Giọng anh khàn khàn, từng tiếng truyền ra rất cuốn hút:

- An, nếu đơn giản là vậy thì em đã không bỏ trốn... Anh biết sức khỏe của anh thế nào...

Tôi khóc, nước mắt chảy dài ra bên ngoài:

- Anh biết sức khỏe của anh thế nào mà anh vẫn ngoan cố như vậy làm gì?

Thấy tôi khóc, anh khẽ lau nước mắt cho tôi, giọng anh trầm đục:

- Đừng khóc, anh vẫn ở đây mà, anh không đi đâu đâu. Anh không bỏ em đâu...

Tôi nói trong tiếng nấc nghẹn:

- Anh có hứa được không? Anh có hứa là sẽ không bỏ rơi em không?

Từng giọt từng giọt nước mắt chảy dài xuống má, nếu tôi không ngăn anh lại thì tôi sẽ chẳng còn cơ hội nào cứu anh được nữa...

Hôn lên từng giọt nước mắt của tôi, ánh mắt anh đượm buồn.

- An... giữa mạng của anh và mạng của em... anh chỉ có thể chọn mạng sống của em. Nếu em chết anh cũng sẽ không sống được trên đời này nữa. Nhưng nếu anh chết...

Tôi lắc đầu, nước mắt rơi mỗi lúc một nhiều hơn:

- Đừng nói nữa... anh không chết... anh sẽ không chết mà...

Đồng Quân ôm hai bên má của tôi, hốc mắt anh cũng đỏ lên, giọng càng lúc càng khàn đi:

- An... nghe anh nói... nghe an nói... nếu... nếu anh có chết... em nhất định phải sống thật tốt. Em biết không... mạng sống của em là tất cả những gì mà anh có được. Chỉ cần em còn sống, tìm em còn đập thì anh vẫn sẽ còn bên cạnh em...

Tôi khóc, tôi khóc mỗi lúc một lớn. Tim tôi đau lắm, nghĩ đến cảnh người sống kẻ chết... tim tôi đau nhiều lắm...

Đồng Quân khẽ hôn lên môi tôi, nước mắt anh cũng rơi xuống, từng giọt nước mắt mặn chát thấm vào da thịt của tôi... lòng tôi càng lúc càng buốt lạnh...

- Cho anh ích kỷ một chút đi, có được không em? Đời này anh chỉ xin em cho anh được làm chuyện bi ối này một lần... một lần thôi...

Tôi vẫn khóc, lúc này tôi chỉ muốn ôm lấy anh, ôm lấy anh thật chặt mà thôi.

- An, nếu anh chết... em... em có buồn không?

Tôi gật đầu, nói trong nghẹn ngào:

- Buồn... em sẽ buồn... sẽ rất buồn...

Đồng Quân khẽ cười, nụ cười hòa trong nước mắt:

- Ủ, nếu đổi lại là em chết... anh cũng sẽ như vậy... à không... sẽ hơn như vậy nữa. Nếu em muốn anh sống rồi em ra đi thì chi bằng, em lấy dao đâm vào tim anh đi. Đâm ngay bây giờ đi. Anh không chịu được, anh thật sự không chịu được. Nam nhi sống trên đời này, chuyện gì mà anh không trải qua... chỉ có cái chết... là anh chưa biết mùi vị...

Nói đến đây anh lại khóc, bật khóc như đứa trẻ:

- Thật sự anh cũng sợ chết lắm... anh từng sợ chết đến mất ăn mất ngủ... Chết... có ai mà không sợ đâu em. Anh cũng từng một lần phân vân nhưng giữa việc chết và việc nhìn em chết... anh sẵn sàng chọn mình chết. Anh xin lỗi, anh xin lỗi vì từng có suy nghĩ xấu xa... anh... anh xin lỗi. Anh không biết nói gì lãng mạn ngọt ngào, anh chỉ biết yêu em bằng tất cả những gì anh có. Đừng hy sinh vì anh, em phải tiếp tục sống, tiếp tục vui cười... Đầu đó sẽ có thiên thần đến thay anh yêu em...

Anh cười:

- Anh... mặc dù anh không muốn ai yêu em đâu, anh sẽ ghen đấy... nhưng mà... bảo bối của anh cũng phải được hạnh phúc chứ đúng không? Em nghĩ xem, giữa một mùa đông lạnh giá, có một người thay anh ôm lấy em, sưởi ấm... cho em... thay anh nhắc em phải mặc nhiều áo... chẳng phải không tốt sao?

Tôi khóc... anh càng nói tôi càng khóc...

- Không, em không cần ai đâu... em cần anh... em cần anh thôi.

Anh ôm lấy tôi, khẽ vuốt ve tóc tôi, anh lau vội đi nước mắt trên mặt:

- Ủ ừ, em chỉ cần anh thôi, cần anh thôi đúng không? Bảo bối của anh chỉ cần anh thôi... chỉ cần anh thôi...

Cũng không biết là khóc đi bao nhiêu nước mắt, khóc đến khi nào... cho tới khi thứ cứng rắn nam tính của anh đi vào trong cơ thể của tôi, tôi đã phải gồng người lên vì quá đau đớn... Đầu đó cũng chứng minh cho việc tôi chấp nhận để anh yêu mình... chấp nhận cho tình yêu mãnh liệt của anh. Mặc cho sau này, tôi phải trả giá bằng việc mất đi anh... mãi mãi.

Đồng Quân ôm lấy tôi xuyết xoa, anh hôn lên từng tấc từng tấc da thịt của tôi. Khẽ xoa hai hạt châu nhỏ trước ngực, anh ní non:

- Không đau nữa, sẽ không đau nữa.

Tôi cắn răng nhìn anh, hai mắt cũng bắt đầu tiếp tục nhoè lệ. Tôi vừa đau thể xác vừa đau đớn trong lòng..

Anh ôm lấy tôi, khẽ động mình đưa vật to lớn trườn bò từ từ vào trong huyết nhỏ. Tôi cảm nhận được sự di chuyển của anh, cảm nhận được sự dè chừng lo sợ của anh cho tôi. Mắt tôi ướt đầm, giọng cũng khàn đi, tôi khẽ nói:

- Cởi dây cho em

Đồng Quân nhìn tôi, tôi biết anh đang lo ngại. Trấn an anh, tôi nỉ non từng tiếng:

- Em không trốn, em sẽ không chạy trốn.

Nghe tôi nói thể anh mới chịu tháo dây cho tôi, vừa tháo dây tôi đã ôm lấy cổ anh hôn từng chút một thật nồng nhiệt. Anh cũng đáp trả lại nụ hôn mãnh liệt của tôi, hai cơ thể nóng rực từ từ sát lại vào nhau... sát vào nhau...

Thân dưới của anh khẽ động, tôi cũng bắt đầu cắn răng vì đau đớn. Anh hạ vai xuống, thì thầm bên tai tôi:

- Cắn vào vai anh đi, em cắn đi đừng chịu.

Tôi nhìn anh, cắn thì cắn... tôi đau... anh cũng phải đau.

Tôi đưa miệng cắn chặt vào vai anh, bàn tay đặt trên vùng eo cứng rắn của anh. Từng tác da thịt anh đi vào, tôi tưởng chừng như mình đau đến chết. Hai chân khép chặt lại, tôi nỉ non rên thành tiếng:

- Ư... đau... đau quá...

Mắt anh đục ngầu nhìn tôi, gân xanh cũng dần hiện lên trên trán. Nhìn mồ hôi anh túa ra, tôi lại thấy thương cho anh..

Một tay anh vân vê hạt châu nhỏ, một tay vỗ vào mông tôi, anh nhẹ nhàng bảo:

- Tách chân ra, mau tách ra.... tách ra đi em

Tôi lúc này mơ màng màng như đứa trẻ, nghe theo anh tôi khẽ tách chân mình ra.

- Á...

Cú đâm mạnh mẽ như khiến đại não tôi ngưng trệ, cắn lấy vai anh, tôi cắn chặt tới ứa máu, mùi máu tanh dần sộc vào mũi tôi..

Cái đau đớn đó cũng nhắc nhở tôi rằng... tôi đã không còn cứu được anh... máu của tôi đã không còn cứu được anh nữa rồi.

Tôi ôm lấy anh, tôi lại khóc... anh nhìn tôi, ánh mắt mơ màng động tình nhưng nước mắt cũng bắt đầu rơi... Cái màng mỏng mỏng kia đã bị phá vỡ... tôi thành kẻ vô dụng, anh thành người sắp chết... Bọn tôi khóc... bọn tôi ôm nhau khóc...

Tôi hiểu anh vì sao phải phân vân?

Chắc là lúc biết tôi có huyết thần anh từng phân vân nhiều lắm. Tôi không giận anh, thật sự không giận. Anh cũng là con người mà, cũng sẽ có những tham lam cho riêng mình. Giữ sự sống và cái chết... ai mà không lo toang cơ chứ. Nhưng sau tất cả, anh lại chọn tôi, chọn tôi cho anh và chọn tôi cho cả tôi nữa.

Tôi biết, rồi sau này tôi sẽ hối hận nhiều lắm... nhưng tôi hết cách rồi. Phàm những thứ Đồng Quân đã không muốn, dù có chết anh cũng sẽ không muốn.

Chỉ là anh không hiểu... tôi sẽ không để cho anh "đi" một mình... sẽ không bao giờ đâu!

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Buổi sáng hôm sau đối với tôi là một cực hình, vừa bước xuống giường hai chân của tôi gần như run rẩy muốn đứng không vững. Vùng thân dưới lại đau tới mức cứ động dậy là lại muốn khóc. Mẹ kiếp, vui về gì tầm này nữa, đau muốn điên lên đây này.

Thấy đau quá tôi lại thôi không xuống giường nữa, nếu đau quá thì cứ nằm tiếp trên giường vậy, khi nào hết đau thì xuống.

Lúc Đồng Quân đi vào, tôi vẫn còn trằm chằm ngái ngủ. Nghe tiếng bước chân của anh gần sát bên mà tôi vẫn lý đòn không chịu chui đầu ra. Một bên nệm bị lún xuống, anh giờ chần lòi tôi ra ngoài, giọng anh trầm trầm khẽ cất tiếng:

- Dậy chưa? Mặt Trời lên cao lắm rồi, em vẫn cứ trằm chằm mà ngủ?

Tôi bấu môi, lâu bâu:

- Đau muốn chết, đi không nổi.

Anh nhìn tôi, trên môi thoáng nở nụ cười:

- Đau? Đau ở đâu?

Tôi nhanh miệng:

- Thì đau ở... ở...

Đồng Quân nhìn tôi cười gian:

- Ở đâu cơ?

Nghĩ tới chuyện hôm qua, mặt tôi tự dưng lại nóng rần lên, bầu vào eo anh một cái, tôi cảm rần rần:

- Này... anh biết rồi mà anh còn hỏi... anh đi ra ngoài luôn đi.

Anh véo mũi tôi, cười âu yếm:

- Em đuổi anh à?

Tôi hếch mũi:

- Ừ em đuổi anh, anh đi ra đi.

Tôi nhìn anh, anh cũng nhìn tôi, thấy anh chồm người đứng dậy, tôi tự dưng có chút hụt hẫng. Tưởng anh sẽ đi luôn nhưng ai dè, chưa bước được hai bước anh đã quay lại bồng tôi lên rồi vác tôi lên trên vai đi thẳng vào phòng tắm.

Có chút hoảng tôi vội hét lên:

- Này, thả em xuống, anh định làm trò gì nữa vậy hả?

Đồng Quân vỗ vào mông tôi, anh cười to:

- Anh vừa mua gói thảo dược, cô bán hàng nói rất tốt cho em ngâm thân mình, đặc biệt là vừa mới làm xong... loại chuyện ấy. Giờ vào ngâm, ngâm xong em sẽ hết đau.

Trời đất, có cả thảo dược ngâm thân sau khi abc luôn cơ á?

- Này, sao anh biết?

- Tú nói.

Khoé môi tôi vô thức giật giật mấy cái, tên Tú biết... chuyện đêm qua tên Tú biết... anh ta biết thì khác gì thế giới này sắp biết chuyện abc của tôi và Đồng Quân cơ chứ?

Đắm đắm vào lưng anh, tôi có chút bực mình:

- Anh nói cho tên Tú nghe à? Sao anh lại nói cho anh ta nghe?

Đồng Quân thả tôi xuống bồn nước, anh nhìn tôi, cười cười:

- Anh không hỏi, anh cũng không nói gì cả, là sáng sớm anh ta gọi điện thoại, anh chỉ thuận miệng hỏi về vụ thảo dược thôi.

Tôi gật gật đầu, thế thì được.

Thả tôi xuống bồn nước, ngược mặt lên thấy anh vẫn đang nhìn tôi, biểu cảm dường như có gì đó lạ lẫm. Tôi cũng nhìn nhìn anh, tôi hỏi:

- Sao vậy?

Anh cau mày, ý tứ nghiêm túc:

- Sao em không cởi đồ ra? Em định mặc đồ rồi ngâm mình?

Ồ ha, tôi quên mất, phải cởi đồ ra chứ...

Hai tay tôi định kéo áo thun lên thì lại cảm thấy có gì đó không đúng lắm, chính xác là không hề đúng..

Trước mặt tôi, Đồng Quân vẫn đứng ý ở đó không chịu đi ra ngoài. Nhìn anh, tôi cau mày hỏi:

- Sao anh còn chưa đi?

Đồng Quân đứng nhìn tôi, anh cười:

- Tại sao anh phải đi?

Nghe anh nói, tôi lại càng cảm thấy ngáo ngơ:

- Em ngâm mình thì anh ở đây làm gì? Anh là thảo dược à hay anh là nước?

Gương mặt của anh càng lúc càng xị ra, anh nhìn tôi, chừng mấy giây sau anh trực tiếp kéo áo thun của tôi xé cái "roẹt". Nhìn cái áo thun tôi yêu thích giờ thành mớ vụn nằm ngon ơ trong tay anh, tôi thật sự tiếc muốn đứt ruột...

Liếc mắt nhìn sang anh, tôi quát:

- Anh điên rồi à?

Đồng Quân không trả lời, anh vẫn cứ nhìn chăm chăm tôi. Quái, sao mặt anh lại đỏ lên vậy nè, yét hầu cũng bắt đầu di chuyển...

Ngó xuống thân mình... Ó... tôi không mặc áo ngực, áo ngoài của tôi vừa bị xé rách mà tôi lại không hề mặc áo ngực...

Hai tay tôi nhanh chóng che đi phần đồi núi vừa bị lộ ra bên ngoài, Đông Quân thấy tôi luống cuống anh lại bật cười, dục ý trong mắt cũng dần tan đi. Đi đến ôm tôi đứng dậy, anh cười:

- Cởi váy ra đi, anh không nhìn đâu.

Hai ngực tôi dính sát vào ngực anh, tự dung lại sinh ra cảm giác thẹn thùng đỏ mặt. Nghĩ nghĩ tôi liền kéo váy thật nhanh, chưa kịp cởi quần lót, anh đã lên tiếng trước:

- Cởi luôn quần lót, ngâm mình mới có công dụng.

Anh không nói thì thôi, anh càng nói mặt tôi càng đỏ rực. Cái tên này, anh không ngại chứ tôi cũng biết ngại vậy...

Đợi tôi cởi xong hết quần áo, anh lại giúp tôi xả nước ấm vào bồn rồi bắt đầu bỏ thảo dược vào trong. Tôi thì ngồi khúm na khúm núm che trên che dưới sợ mấy vùng da thịt nhạy cảm bị lộ ra bên ngoài. Rõ khổ, có người yêu mặt dày thật sự rất là khổ.

Đợi xong xuôi hết tất cả, anh bắt tôi nằm thẳng ngửa người ra, còn anh thì đứng bên ngoài bồn tắm giúp tôi massage thư giãn.

Ủi ới, thật sự được ngâm nước ấm vô cùng dễ chịu, cảm giác như lâng lâng trên mây thật là thích.

- Thích không?

Tôi gật gật đầu:

- Thích, sau này anh phải thường xuyên cho em ngâm mình nhé?

Phía sau, Đông Quân im lặng không trả lời. Tôi thì nghĩ là anh không nghe thấy nhưng mãi lát sau, câu trả lời của anh làm tôi có chút nhói lòng.

- Ừm, anh mua sẵn cho em rồi dạy em cách pha thảo dược nhé.

Dạy tôi cách pha thảo dược? Tức là anh..

Hai mắt tôi khẽ nhắm lại, cõi lòng cảm thấy hoang vu vô cùng. Anh yêu tôi như thế thì có việc gì mà anh không làm giúp tôi được. Có chăng... có chăng là anh không thể làm giúp tôi được nữa nên mới dạy tôi cách để tự tôi làm..

Tôi chồm người dậy, xoay người ôm lấy đôi bàn tay to lớn của anh, giọng cũng khàn đi vì cảm xúc dâng trào:

- Anh... anh đừng dạy em cách làm, em lười lắm chỉ muốn anh làm giúp em thôi.

Đông Quân nhìn tôi, ánh mắt anh cũng dịu xuống, anh mỉm môi, có chút áp úng:

- Anh...

Tôi ôm lấy anh, khẽ ní non:

- Anh đừng nói, chúng ta sau này đừng nói đến chuyện này nữa được không?

Anh nhìn tôi, tôi thấy anh hít một hơi thật sâu, môi anh vô thức nở nụ cười:

- Được, chúng ta không nói tới chuyện này nữa, không nói tới nữa. Mọi chuyện... để cho số phận sắp đặt đi..

Tôi ôm anh, ôm anh thật chặt, khẽ hít hà mùi hương đặc trưng trên cơ thể anh. Không biết ngày mai thế nào, nhưng hôm nay, tôi chỉ mong những gì tốt đẹp nhất đến với người tôi yêu.

Huy Lập nằm viện, Thúy Vân cũng nằm viện, bà Liên sáng nay được mời đến đồn cảnh sát, còn bác Kiên thì bận rộn giải quyết mớ hỗn độn ở công ty sau vụ bê bối tham nhũng của bà Liên. Tôi không biết là cố tình hay là trùng hợp mà sau vụ phanh phui ở Trần Đô, bà Liên liên tiếp gặp nạn không ngừng. Nhớ lại Đông Quân đã từng nói, bà ta rồi sẽ còn trả giá cho tội ác mà bà ta gây nên, nên tôi nghĩ rất có thể là do Đông Quân đứng sau chỉ đạo giết đây. Nhưng mà nói gì thì nói, bà Liên cũng chẳng tốt lành gì, nếu bà ta ngay thẳng thì đã không có vụ tham nhũng lớn đến như vậy. Tất cả đều xuất phát từ lòng tham, bà Liên là một người tham lam vô độ.

Sau khi ăn sáng xong, tôi lên sở cảnh sát để phối hợp điều tra về vụ án của mẹ tôi. Đông Quân cũng muốn đi cùng nhưng công ty của Đông gia đột nhiên phát sinh chuyện gấp nên anh phải về công ty để giải quyết, thành ra chỉ có một mình tôi đến sở cảnh sát mà thôi. Mà thật ra tôi đi một mình cũng được, không có gì quan trọng phải nhờ đến Đông Quân cả.

Lấy lời khai xong, tôi ngồi đợi một chút nữa mới được về, nghe nói bà Liên bị công an bắt rồi, xét nhiều tội chung một chỗ thì e là sẽ bị nặng đây. Nếu là tội nhẹ thì Trần gia đã chạy chọt được, hoặc cũng có khi bác Kiên không dám lo lót vì sợ uy lực của Đông Quân.

Đến bây giờ tôi mới hiểu lý do vì sao mà Đông Quân lại hận bác Kiên đến như vậy... Chung quy ông ấy cũng chưa một lần làm tròn trách nhiệm làm cha của mình. Đàn ông như bác Kiên, thật sự là rất tệ bạc.

Từ sở cảnh sát trở về, tôi không về trực tiếp nhà của Đông Quân mà bắt xe về nhà bác Khang. Quần áo tôi còn để ở đây nhiều nên tôi quay lại lấy, sẵn tiện thấp cho bác mấy nén nhang. Khi này Đông Quân có gọi, anh ấy bảo tôi ở nhà bác Khang đợi, xong việc anh ấy sẽ đến đón tôi.

Dọn dẹp quần áo cho vào balo, ngồi đợi một lát mà Đông Quân vẫn chưa đến. Tự dung lại cảm thấy buồn ngủ nên tôi ngồi ngủ gật lúc nào cũng không hay. Mãi tới khi có người kêu tôi, tôi mới giật mình choàng dậy. Giật giật mình, tôi nhìn đảo đác lung tung, tới khi thấy rõ Đông Quân đang đứng trước mặt thì tôi mới cảm thấy yên tâm hơn hẳn.

Xoa xoa tóc tôi, Đông Quân khẽ cười:

- An, em sao vậy? Nằm mơ thấy gì không hay à?

Tôi nhìn Đông Quân, khẽ nắm lấy tay anh, tôi nói:

- À không có gì, không có gì. Em... anh này, anh có thể tìm một người thật gấp cho em được không?

Nghe giọng nói nghiêm túc của tôi, Đồng Quân nheo nheo mày, thái độ nghiêm nghị trở lại:

- Em nói đi, là ai?

Tôi suy nghĩ rất nhanh, sau đó vội trả lời:

- Trương Văn Tĩnh, tên thường gọi là Tý.

- Là bác Tý sao?

Tôi gật gù đầu, trả lời chắc nịch:

- Phải, chính là ông ấy. Em nghĩ ông ấy biết một vài chuyện về tộc Huyết và huyết thần. Vừa rồi... vừa rồi... chính bác Khang hiện về báo mộng cho em biết.

Đồng Quân không nói gì ngoài gật đầu đồng ý, anh lấy điện thoại từ túi quần ra rồi quay người gọi điện thoại cho ai đó, chắc là gọi cho người của anh. Tôi lắc lắc đầu mấy cái cho tỉnh táo rồi đi đến bàn thờ của bác Khang thấp cho bác ấy một nén nhang. Nhìn về đi ảnh của bác trên bàn thờ, tôi chỉ biết cầu khẩn mong bác phù hộ cho tôi mau tìm được bác Tý giống như chỉ dẫn của bác trong mơ. Rất có thể... bác Tý biết cách cứu được Đồng Quân.

Sức khỏe của Đồng Quân tạm thời vẫn ổn định, nhìn anh mạnh khỏe vui vui cười cười bên cạnh tôi mà tôi hết sức lo lắng. Tôi bây giờ không biết phải làm gì nữa, bảo tôi cho máu để cứu anh thì tôi sẵn sàng... Nhưng máu của tôi... máu của tôi có cứu được anh nữa hay không?

Thật sự tôi rất sợ ngày anh ngã xuống, thật sự rất sợ...

Việc của mẹ Liên làm tôi đi đi về về sờ cảnh sát hơi nhiều, trong một tuần tôi đến sờ cảnh sát phải hết sáu ngày. Vì vụ án này đã quá lâu nên cần thêm nhiều thời gian để điều tra giải quyết. Trong lúc ngồi chờ vị cảnh sát lấy chữ ký của cấp trên, tôi lơ đãng nhìn về chung quanh. Thấy trên kệ để hồ sơ có mấy cuốn hồ sơ rất to nên tôi cũng có chút tò mò mà nhìn kỹ thêm một lát nữa. Khiếp, hồ sơ gì mà to thế nhỉ, chắc trong đó chứa nhiều giấy tờ quan trọng lắm.

Nghiêng nghiêng đầu, tôi đọc dòng chữ bên ngoài tập hồ sơ... 2501... 48K6....

Khoan... 250148K6... khoan... lão K... là lão K mà?

Trong lòng cảm thấy tò mò vô cùng, Đồng Quân cho người tìm đông tìm tây mà vẫn không tìm được. Thế mà cuối cùng nó lại là nằm gọn gàng trong kệ hồ sơ của sở cảnh sát... thật là...

Đi nhanh lại kệ để hồ sơ, tôi nhân lúc không có ai trong phòng liền nhanh tay lôi tập hồ sơ xuống bàn. Eo ôi, nặng thật sự, cả quyển to dùng thế cơ mà...

Để quyển hồ sơ trên bàn, vừa giờ trang đầu tiên ra xem... hơi thở tôi có chút phanh gấp không kịp chuẩn bị....

Là... là... là hình của tên Tiền... tấm ảnh của hắn hiện rõ lên trên trang đầu tiên của tập hồ sơ. Nhìn tấm ảnh có vẻ đã cũ và phai màu theo thời gian...

Môi tôi run run đọc theo những gì trong đó viết:

- Lương Minh Nhân... giới tính nam... sinh năm 196X...

Sinh năm 196X? Không thể nào... không thể nào...

Tên Tiền chính là lão K, anh ta chính là lão K!

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Tôi ra khỏi sở cảnh sát với tâm trạng rối bời thật sự, hóa ra lão K lại là tên Tiền, hóa ra từ trước tới giờ là hắn ta nói dối tôi. Không được, tôi phải đi tìm tên Tiền, tôi phải đi tìm hắn.

Bắt một chiếc taxi đến trung tâm thương mại, tôi đi vòng quanh một vòng rồi đi đến công viên gần đó tìm chỗ ngồi xuống. Mấy lần trước tôi đều gặp hắn ta bằng cách này, hy vọng lần này tôi cũng sẽ nhanh gặp được hắn.

Ngồi ở một chỗ hơi khuất, tôi nhìn lên tán cây trên cao, có lẽ tôi là một người đặc biệt... một người đặc biệt không được may mắn. Mọi thứ xung quanh tôi xoay chuyển tới mức tôi không thể tiếp thu kịp. Huyết Thần, mẹ tôi, Đồng Quân, rồi bây giờ là đến tên Tiền... Tôi rồi, tôi thật sự cảm thấy vô cùng rối bời.

Thờ dài rồi hít một hơi thật sâu, xoay chuyển nhanh hay xoay chuyển không nhanh thì tôi cũng phải đối mặt... không phải sao?

- Cô sao lại đến đây ngồi?

Tôi xoay người nhìn về nơi phát ra tiếng nói, đúng là hắn ta... đúng là hắn ta rồi.

Tôi không trả lời chỉ mỉm cười, đợi hắn ta vừa ngồi xuống, tôi dùng hết lực nhào lên người hắn. Tôi dùng một tay đè cổ hắn xuống, một tay kéo người hắn ra kiểm tra bên tai trái xem có hình xăm hay không. Mẹ nó, không có.

Tên Tiền không la hét nhưng giọng hắn gầm lên giận dữ, đồng thời hắn xoay người giữ hai tay tôi lại thật chặt:

- Cô làm cái quái gì vậy?

Tay tôi bị hắn giữ chặt, nhìn hắn ta đang tức giận mà khiến tôi càng tức giận hơn. Tôi quát:

- Anh còn định giấu tôi đến bao giờ hả Tiền... à không là K mới đúng chứ?

Nghe tôi nhắc tới chữ "K", hai mắt tên Tiền mở lớn, thần sắc có chút ngạc nhiên hoảng hốt. Tôi tưởng là hắn sẽ chối bay nhưng không ngờ, hắn thề mà nhận tội.

Tên Tiền vẫn giữ chặt tay tôi, hắn ta khẽ hỏi:

- Cô... biết rồi à?

Tôi cười khẽ:

- Nếu tôi không biết thì anh định giấu tôi đến bao giờ? Anh lừa dối tôi? Anh bao lâu nay lừa tôi là vì mục đích gì?

Tôi vừa nói vừa vùng tay khỏi tay hắn ta, mà tên Tiền cũng không có ý giữ chặt tay tôi mãi, hắn giảm lực siết thì tôi đã vùng được hai tay ra. Tôi đứng bật dậy, sự tức giận không giấu đi đâu được.

- Anh nói đi, anh nói dối tôi để làm gì? Rốt cuộc anh là ai? Là Tiền hay là K?

Tên Tiền im lặng trong chốc lát, ánh mắt hắn ta run run, thần sắc cũng không còn được ổn định như bình thường. Hắn ta nhìn tôi, mím môi trả lời:

- Bình An, tôi cũng không có gì phải giấu cô cả.

Tôi cười nhạt:

- Không giấu tôi? Anh nói đùa à?

Tên Tiền cũng cười, nụ cười nhạt nhẽo:

- Phải, tôi là K nhưng cũng không phải là K.

- Anh nói cái quái gì vậy? Là K rồi không phải là K? Anh nghĩ tôi là con nít lên ba à?

Tên Tiền xoay người nhìn thẳng, giọng anh ta có chút bất đắc dĩ:

- K là biệt hiệu của tôi... nhưng chủ mưu lão K thì không phải là tôi.

Tôi nhìn hắn ta, càng lúc càng thấy rối tung rối mù.

- Tiền, anh nói chuyện rõ ràng được không? Cái chết của mẹ tôi đã được làm sáng tỏ, tôi bây giờ cũng không cần lão K làm gì. Nhưng tôi ghét là ghét cái thái độ giấu giếm của anh, hóa ra từ trước tới giờ những gì anh nói đều là dối trá. Rốt cuộc, anh làm vậy để được gì? Là sợ tôi phát hiện ra anh sao?

Tôi đứng im đợi hắn ta trả lời, mãi một lát sau hắn ta mới lên tiếng:

- Bình An, cái chết của mẹ cô tôi thật sự không biết nhưng mẹ cô... thì tôi biết.

- Sao cơ? Anh biết mẹ tôi?

Tên Tiền khẽ gật đầu:

- Ủ, tôi biết mẹ cô... tôi biết cả ba của cô.

Nghe hắn nói, lòng tôi lại thấy run run hồi hộp, đi gần lại chỗ hắn, tôi gấp gấp hỏi nhanh:

- Anh nói gì? Ba tôi... ba tôi là ai? Là ai?

Tên Tiền ngược mắt lên nhìn tôi, có chút buồn bã thoáng hiện lên trên gương mặt của hắn:

- Ba cô... chết rồi.

Chết... chết rồi...

Ngừng một lát, hắn nói tiếp:

- Ba cô từng là người của tổ chức nhưng ông ấy không giết người mà chỉ muốn tìm người. Người ông ấy tìm bao nhiêu năm qua là mẹ cô, nhưng thật tiếc cho ông bạn của tôi... hoá ra mẹ cô đã chết từ rất lâu rồi.

Tôi nín tay hắn, hốc mắt rung rung:

- Ba tôi chết thế nào? Vì sao mà chết?

- Chết vì bệnh thôi, ông ấy ra đi rất nhẹ nhàng..

Tôi có chút suy sụp, tìm ghế ngồi xuống, lòng tôi lại đau đớn vô cùng. Tôi biết là tôi có ba, tôi vẫn luôn nghĩ là ông còn sống, tôi vẫn luôn mong mỏi là tìm được ông. Nhưng cuối cùng thì ông cũng đã chết... bất hạnh... tôi bất hạnh thật mà.

Giọng của tên Tiền vẫn phảng phất:

- Cô không nên đau buồn như vậy, vì ông bạn già của tôi sẽ không muốn thấy con gái của ông ấy đau buồn đâu. Cô không biết chứ, tôi biết tên mẹ cô, tôi cũng đã từng nhìn thấy ảnh của bà ấy nhưng tiếc là tôi lại không phát hiện ra bà ấy chính là mẹ cô. Tôi... thực sự xin lỗi.

Tôi vẫn ngồi đó thần thờ, thực ra tên Tiền có lỗi gì đâu, anh ta không biết mẹ tôi cũng phải. Đến cả ba tôi đi tìm mẹ tôi bao nhiêu lâu mà vẫn không tìm được thì hẳn ta không biết thì đã tính là gì...

Mím môi hít sâu một hơi cố ngăn cho nước mắt không chảy xuống, giọng tôi khàn khàn, tôi khẽ hỏi:

- Ba tôi... được chôn ở đâu?

Tên Tiền thờ dài một hơi, hẳn ta khê cất tiếng:

- Nghĩa trang thành phố, xin lỗi vì tôi không thể chôn cất ba cô ở chỗ tốt hơn.

Tôi lắc đầu, đau thương từ trong tâm dần dần bộc phát:

- Không phải lỗi của anh... đó không phải lỗi của anh...

Thấy tôi đau thương, tên Tiền vỗ vai tôi, giọng hẳn ta cũng nhạt đi hẳn:

- Tôi sẽ đưa cô đến gặp ba cô nhưng trước khi đi tôi muốn nói rõ với cô một lần.

Tôi không trả lời chỉ khẽ gật đầu đồng ý. Tên Tiền ngồi xuống bên cạnh tôi, hẳn ta kéo cổ áo của mình ra rồi dùng tay chà chà lên vùng tai trái, chỉ một lát sau, trên mảng da đó xuất hiện một cái bớt màu đỏ giống như là bông hoa năm cánh nhỏ.

Tôi cảm thấy ngạc nhiên vô cùng... đây... đây chính là cái bớt có hình giống như hình xăm mà lão Thành đã nói... chính là nó.

Thấy tôi có vẻ ngạc nhiên, tên Tiền khẽ cười rồi nói:

- Chắc cô ngạc nhiên lắm phải không, phải, tôi có một cái bớt, chính cái bớt này là thứ mà bọn người trong tổ chức khi bị bắt đã nói cho cô biết. Có điều, đây là cái bớt chứ không phải hình xăm, do mất bọn họ nhìn nhầm mà thôi. Lúc tôi đóng vai lão K đi chiêu mộ người, tôi vẫn để y cái bớt trên cổ. Nhưng sau này khi đã là Tiền, tôi dùng kem che đi, đến giờ khi quay lại làm chính mình tôi vẫn giữ thói quen đó. Cũng may... may là vì che cái bớt nên cô mới không biết tôi là ai.

- Chắc cô cũng biết tôi từng được ném qua huyết thần, cũng vì ném qua huyết thần mà tôi vẫn cứ trẻ như cái tuổi ngông nghênh 26, tôi cũng không biết khi nào tôi sẽ già đi giống như ba cô... Cũng vì chấp niệm cái thứ máu giúp con người ta trẻ mãi không già này mà tôi u mê bất chấp luân thường đạo lý nghe theo sự chỉ bảo của một người để tìm Huyết thần... người đó mới là lão K thật sự. Chắc tôi nói có lẽ cô không tin, mà thực ra đến chính tôi còn không tin được mà... Lão K... tôi thật sự không phải là lão K, tôi là K... tôi là K.

Tôi nhìn anh ta, chưa bao giờ tôi thấy anh ta thành thật tới như vậy, ngăn đi dòng cảm xúc trong lòng mình, tôi khẽ hỏi:

- Vậy lão K là ai? Vì sao anh phải nói với tôi điều này?

Hắn ta nhìn tôi, thoáng trên gương mặt điển trai kia là nụ cười nhẹ nhàng:

- Tôi sợ cô hiểu lầm, tôi từng cho cô thông tin về tôi nhưng tôi không nghĩ là cô sẽ tìm ra được tôi chính là K. Còn về lão K, ông ta mất tích rồi. Tôi cũng không biết ông ta đi đâu, cũng có thể ông ta đã chết... Tổ chức vẫn còn hoạt động nhưng gần đây tất cả đều theo lệnh ngưng tìm người.

- Tại sao lại như vậy?

Tên Tiền lắc đầu:

- Tôi không biết, tôi rất ít khi gặp ông ta, chắc có thể tổ chức đen tối này sẽ biến mất... biến mất giống như việc lão K biến mất.

Tôi nhìn tên Tiền, có vài chuyện tôi thật sự muốn hỏi:

- Vậy người mà lão Thành, tên Trí gặp là anh?

Hắn ta khê gật đầu:

- Phải, là tôi.

- Anh là người cao nhất dưới trướng của lão K? Tất cả hoạt động của tổ chức đều do anh chỉ đạo?

Hắn ta lại gật đầu:

- Có thể nói như vậy.

- Anh nhớ những gì lần đầu tiên anh gặp tôi trong trại giam không? Anh nói lão K cần tộc Huyết, bọn anh lấy máu là thật hay giả?

- Là thật nhưng tôi cần cả máu và người. Một điều lệnh trong tổ chức yêu cầu giữ người, tôi lúc đó chỉ không muốn nói quá nhiều cho cô biết.

Tôi lại hỏi:

- Chuyện... anh tên là Nhân, vậy tên Tiền...?

Tên Tiền khẽ cười:

- Chết rồi, tôi lúc đó là đeo mặt nạ da người được ba cô chế tác cho, đến cảnh sát cũng không biết tôi không phải là Tiền. Ba cô làm mặt nạ cho tôi đấy, ông ấy rất tài, nếu cô muốn tôi biến thành cô, ông ấy cũng làm được.

Tôi có chút sững sờ trong lòng, ba tôi... ông ấy tài thật...

Có chút run run, tôi ngược mắt lên hỏi hần:

- Ba tôi... ông ấy có từng giết người để tìm tộc Huyết?

Hần ta lắc đầu:

- Chưa, ông bạn tôi rất lành tính. Mục đích ông ấy gia nhập tổ chức chỉ vì muốn tìm mẹ cô.

Cảm xúc ngổn ngang vui buồn lẫn lộn, giọng tôi cũng nhạt đi:

- Lão K... đó có phải chỉ là một trong số những người muốn tìm huyết thần không? Anh có từng nghĩ tổ chức của anh chỉ là một phần trong đường dây kia không?

Tên Tiền có chút sững sốt, hần ta nhìn tôi thật lâu:

- Cô... tại sao cô nghĩ thế?

Tôi không trả lời ngay, thật ra tôi cũng chỉ vô tình hỏi như vậy thôi. Bởi nếu đây chỉ là một tổ chức đơn lẻ thì không thể lớn mạnh qua mắt được nhà họ Đông. Đông gia ở thành phố này nói lớn thì là lớn, thậm chí là lớn nhất, không có lý nào người cầm đầu của tổ chức này qua mắt được Đông Quân của Đông gia. Thêm một chi tiết nữa, kể từ ngày tôi biết mình là truyền nhân của tộc Huyết, tôi luôn tâm niệm rằng sau lưng tôi còn có cả một gia tộc rất lớn... Nhưng lý do vì sao đến bây giờ vẫn chưa tìm được người thứ hai... chắc chắn là bọn họ muốn ẩn thân thật kỹ. Tôi chỉ là vô tình sinh ra trên đời này mà không được tộc Huyết dung dưỡng, nói thế nào nhỉ? À, chính xác là bọn họ không biết có tôi trên cõi đời này.

Tôi cũng không nghĩ được vì sao tộc Huyết phải ẩn thân kỹ càng đến như vậy, bao nhiêu năm qua vẫn không xuất hiện thêm một truyền nhân nào khác ngoài tôi. Tức là song song đó có một thế lực vô cùng mạnh mẽ luôn sẵn lòng tìm kiếm vì thứ máu thần kỳ chảy trong con người của họ. Càng nghĩ tôi càng cảm thấy hoảng sợ... tổ chức này... thật sự không hề đơn giản chút nào.

Thấy tôi im lặng, tên Tiền khẽ cất tiếng đồng tình:

- Có thể như cô nói nhưng về sau này tôi chắc sẽ không còn liên quan đến nó nữa...

- Ý anh là....

Tên Tiền nhìn tôi, anh ta cười nhẹ:

- Đúng, tôi sẽ rút. Có chuyện này tôi cũng khuyên cô, tôi khuyên cô nên sống với cuộc đời của cô, xung quanh cô sẽ còn những chuyện cô không thể ngờ tới được. Tốt nhất là cô đừng nên biết, đừng nên tìm hiểu. Việc cô là truyền nhân của tộc Huyết càng nhiều người biết thì mạng sống của cô sẽ càng bị đe dọa. Đông Quân... anh ta cũng không thể bảo vệ được cô mãi mãi. Có thể cô mong muốn tìm về nguồn cội nhưng an toàn của bản thân, cô nên suy xét cho kỹ. Tôi... tôi cũng không thể giúp cô mãi được.

Thấy anh ta định đi, tôi liền giữ tay anh ta lại.

- Anh định đi đâu? Anh không đưa tôi đi đến gặp ba tôi à?

Tên Tiền lấy tay của hần ta ra khỏi tay tôi, hần ta cười cười trả lời:

- Tôi cho cô địa chỉ, cô cứ đến đúng chỗ đó sẽ tìm được mộ của ba cô. Còn về tôi... tôi cũng không thể đến sờ cảnh sát để đầu thú được, có lẽ tôi nên sống như một con người thật thụ.

Đưa tay vuốt vuốt tóc tôi vài cái, hần ta nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng:

- Bình An... mẹ cô rất đẹp, cô cũng thế... Phải sống thật tốt và quên đi nguồn gốc của mình đi. Điều quan trọng nhất... cô đừng bao giờ cho máu của mình cho bất cứ ai, đừng bao giờ lặp lại chuyện đó một lần nữa... nhớ cho thật kỹ.

Không được cho máu bất kỳ ai... không được cho máu bất kỳ ai...

Đợi đến khi tên Tiền đi rồi, tôi vẫn ngồi đây thần thờ nhìn xung quanh. Có lẽ tên Tiền nói đúng, con người mà tham vọng quá thì thật sự không tốt chút nào. Chuyện của tộc Huyết từ nay sẽ không còn liên can đến tôi nữa. Tôi sinh ra họ không biết đến thì khi chết đi tôi cũng mong họ sẽ không đau lòng. Có lẽ tôi là truyền nhân duy nhất lưu lạc vô định bên ngoài, nếu muốn chống lại với một tổ chức nào đó... e là tôi không đủ sức. Hơn nữa bây giờ tôi đã tìm được hung thủ giết mẹ tôi, tung tích của ba tôi tôi cũng tìm thấy. Vậy thì không có lý nào tôi lại điều tra thêm làm gì nữa. Tôi nên là tôi... tôi nên là chính tôi thì đủ rồi.

Lão K đối với tôi cũng không còn quan trọng nữa, biết lão ta là ai chỉ thêm rắc rối vào người. Tổ chức quái quỷ gì đó, tôi xin phép không muốn tìm hiểu đến, tôi và bọn họ không nên dây vào nhau làm gì.

Lão K đối với tôi chính là tên Tiền!

Khẽ nhìn về hướng tên Tiền vừa đi, môi tôi khẽ mấp máy:

- Tiền cảm ơn anh... chào tạm biệt anh, K!

Trên trời cao, từng áng mây xanh đang lượn đến, bầu trời hôm nay rất đẹp... Tôi thật sự hy vọng điều tốt đẹp cũng sẽ đến với tôi, mây xanh rồi sẽ che chở tôi một lần nữa... Tôi luôn hy vọng!

Buổi chiều, tôi với Đông Quân tìm đến mộ của ba tôi như trong địa chỉ mà tên Tiền đã cho. Mộ của ông nằm trong nghĩa trang thành phố, tên Tiền mua cho ông một khuôn đất xây mộ rất đẹp... hần ta, thật sự rất tốt với ba của tôi.

Đứng trước mộ của ông, nước mắt tôi lại rơi xuống không ngừng. Một người con tìm về với ba đẻ của mình sau mấy chục năm xa cách. Tôi không biết là ông có biết đến sự hiện diện của tôi trên đời này không... không biết là ông có biết, ông cũng có một cô con gái nhỏ luôn mong mỏi muốn gặp ông từng ngày hay không nữa?

Nước mắt lại không hẹn nhau mà rơi xuống, mặc dù chưa được gặp ông lần nào nhưng tôi thương ông lắm, tôi... tôi thương ông nhiều lắm!

Đồng Quân ôm lấy tôi, anh khẽ vỗ về an ủi tôi:

- Đừng khóc, đừng khóc nữa An.

Tôi gật gật đầu nhưng nước mắt vẫn cứ chảy dài:

- Em biết nhưng mà... em... em thương ông quá...

- Ủ ừ anh biết, anh biết rồi.

Tôi vừa khóc vừa nhìn về di ảnh của ông, ông thật sự rất phong độ, ngũ quan cân đối, nét mặt hiền hậu. Chỉ tiếc là tôi tìm được ông trễ quá, tôi lại đến sau một bước nữa rồi...

Ánh chiều tà dần bao bọc lấy tôi và Đồng Quân, hình ảnh cô gái khóc thê lương trước mộ của ba mình... thật không khỏi làm cho những người đi viếng mộ xung quanh phải quay đầu ngoài nhìn lại. Tôi cũng không quan tâm nhiều... cuộc đời này được tìm về với ba với mẹ... như thế đối với tôi là mãn nguyện.

Đồng Quân nắm lấy tay tôi đi ra khỏi cổng của nghĩa trang, bầu trời đang đầy nắng lại bỗng dưng sụp xuống. Tôi ngược mắt nhìn lên cao, hình như là trời sắp mưa nhỉ?

Kéo kéo tay Đồng Quân tôi khẽ nói:

- Anh, hình như trời sắp mưa?

Đồng Quân cũng nhìn lên trên trời rồi lại cúi đầu nhìn sang tôi, lời muốn nói chưa kịp nói ra thì tôi thấy anh chao đảo, bàn tay đang nắm tay tôi cũng dần buông lỏng xuống. Tôi đứng nhìn anh dần dần khụy người xuống đất mà khiến cả người tôi như tê cứng. Ôm lấy anh, tôi gào lên trong sợ hãi:

- Quân... anh... anh sao vậy... Quân?

Đồng Quân hoàn toàn gục xuống, gương mặt anh từ từ biến sắc đến xanh mét. Tôi ôm lấy cơ thể nặng trĩu của anh mà không biết phải làm gì. Vừa sốc anh lên tôi vừa gào:

- Đồng Quân, anh tỉnh dậy đi... Đồng Quân...

Tôi sợ đến mức nước mắt cũng không rơi ra được, sốc anh lên xuống mà anh vẫn không hề tỉnh dậy. Tôi hết cách, chỉ còn biết gào lên kêu anh tài xế đang đứng ngoài xe, mong là anh ấy có thể nghe thấy được.

Trời cao phù hộ cho bọn tôi, may là anh tài xế nghe thấy kịp nên vội chạy đến giúp tôi đưa Đồng Quân lên xe. Chiếc xe hơi sang trọng chạy vút về phía bệnh viện thành phố, nhanh đến mức đèn đỏ cũng vượt...

Lúc xe vừa đến nơi thì tên Tú với cậu Tuấn cũng có mặt sẵn ở đây, bọn họ nhanh tay đưa Đồng Quân lên băng ca đẩy thẳng vào phòng cấp cứu. Không ai nói với ai câu nào nhưng hơn ai hết tôi hiểu rất rõ, tất cả những người đang ở đây đều cảm thấy hoảng sợ tới cực độ.

Ngồi trước phòng cấp cứu chờ đợi, hai mắt tôi dán chặt vào cánh cửa tự động của phòng cấp cứu. Chốc chốc lại thấy có người đi vào, chốc nữa lại có y tá chạy ra. Nhìn bọn họ lo lắng ra ra vào vào mà khiến lòng tôi càng lúc càng rối tung lên. Cậu Tuấn kể bên chỉ biết nhìn lên trời cầu khẩn, còn tên Tú thì ra ngoài nghe điện thoại liên tục.

Cửa phòng cấp cứu vẫn đóng, lòng tôi rối như tơ vò. Ngồi đợi một lát, tên Tú từ bên ngoài đi vào, anh ta vui mừng nói với tôi:

- An, bác Tỷ bác gì của cô... bọn tôi tìm được rồi.

Tôi cũng mừng như bắt được vàng, nắm tay của tên Tú, tôi hỏi gấp:

- Thật sao? Bác ấy đâu? Bác ấy ở đâu?

Tên Tú vỗ tay tôi, anh ta trấn an:

- Đang trên đường tới đây, chính miệng ông ấy cũng nói sẽ giúp được cho cô...

Cậu Tuấn nghe bọn tôi nói, cậu ấy cũng đi đến hỏi gấp:

- Bác Tỷ là ai? Ông ấy giúp gì được cho con hà An?

Tôi nhìn về phía cậu Tuấn, cười tươi:

- Bác ấy biết cách cứu Đồng Quân, bác ấy biết cách cứu anh ấy đó cậu.

Cậu Tuấn còn chưa kịp vui mừng thì nghe được giọng gấp gáp lo lắng của bác sĩ, vị bác sĩ ấy vừa từ phòng cấp cứu đi ra.

- Anh Tuấn, anh đã có được loại máu đó chưa?

Cậu Tuấn đi nhanh lại, cậu nhanh miệng trả lời:

- Có chuyện gì hà bác sĩ? Cháu tôi sao rồi?

Vị bác sĩ lắc đầu ngao ngán:

- Không truyền được máu, cơ thể cậu ấy bài xích rất mạnh với máu được truyền. Bọn tôi làm hết cách rồi, không có máu kia kịp thời thì tính mạng của cậu ấy sẽ nguy kịch.

Nguy kịch... Đồng Quân sẽ nguy kịch... không được!

Tôi chạy thật nhanh đến chỗ bác sĩ, nắm lấy tay ông ta, tôi nghẹn ngào meo meo:

- Bác sĩ... cần bao nhiêu máu... bây giờ cần bao nhiêu máu?

Vị bác sĩ nhìn tôi, ông cau mày:

- Ý cô là loại máu kia?

Tôi gật đầu tập lự:

- Vàng vàng... cần bao nhiêu máu để duy trì được sự sống của anh ấy... cần bao nhiêu?

Tôi vừa dứt lời thì tên Tú đi nhanh lại quát âm lên:

- Bình An, cô điên rồi à? Đông Quân không cho cô làm như vậy, cô không được cho máu.

Tim tôi đập liên hồi, tay chân cũng run rẩy, tôi oà khóc:

- Tôi hết cách rồi... Tú. Tôi phải cứu anh ấy, tôi phải vào cứu anh ấy.

Tên Tú nhìn tôi, anh ta do dự:

- Bác Tỷ sắp đến rồi... Đông Quân đã dặn dò tôi thật kỹ... tôi...

Tôi cười trong nước mắt:

- Tôi không chết được đâu, tôi chỉ truyền máu để duy trì sự sống cho anh ấy thôi... Tôi... tôi... không có khả năng cứu sống anh ấy... tôi không có...

Phải mất mấy giây sau tên Tú mới gật đầu, tôi biết anh ta đang bắt đắc dĩ, tôi cũng biết đây là lệnh của Đông Quân giao phó... nhưng tôi hết cách rồi.

Cậu Tuấn vẫn ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng giờ phút này không phải lúc để giải thích. Tên Tú vừa đồng ý tôi đã chạy ngay theo bác sĩ vào trong. Tôi cũng không biết phải rút bao nhiêu máu nhưng nhất định tôi sẽ làm cho Đông Quân tỉnh lại... tôi nhất định...

Nằm trên giường bệnh, tôi liếc mắt nhìn sang Đông Quân mặt mũi trắng xanh đang nằm im lặng không nhúc nhích. Gương mặt anh vẫn thế, vẫn đẹp trai lạ thường... nhưng sao anh lại không mở mắt lên nhìn tôi?

Nước mắt không biết ở đâu lại chảy ra thành từng dòng, lòng tôi càng lúc càng kiên định, thay vì ngồi thụ động chờ bác Tỷ đến thì tôi nên vào đây cứu anh... dù chỉ là cứu sống anh được tạm thời...

Nhìn ống máu chảy từ tay tôi vào túi trữ... mí mắt tôi càng lúc càng nặng trĩu xuống. Cảm thấy có tí hoảng sợ, tôi vội vàng nắm lấy bàn tay to lớn của Đông Quân để tiếp thêm sức mạnh cho mình. Hai mắt tôi vô thức nhắm lại... từ từ chìm vào cơn buồn ngủ đang ập đến...

Tôi khó thở quá... tôi mệt quá... hai tai ù đi chỉ còn nghe được tiếng la hét của ai đó...

- Mạch yếu... mạch yếu... dừng lại... dừng lại mau.

Cơ thể tôi càng lúc càng nhẹ bẫng, bàn tay đang nắm lấy tay của Đông Quân cũng dần buông lơi. Cảm giác cả cơ thể tôi sầm lại như rơi xuống vực, ý thức của tôi dần dần mất đi... Thứ cuối cùng tôi nghe thấy được là có tiếng người kêu tên tôi, giọng trầm ấm quen thuộc...

"Bình An ơi..."

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Trong cơn mê mang, ý thức của tôi vẫn còn khá minh mẫn, tôi cảm nhận được có người đang ní non kêu tên tôi, có người đang khẽ vuốt ve gương mặt tôi... Cảm giác ấm áp từ người này đem đến... thật sự ấm áp vô cùng.

Cũng không biết là tôi đã ngủ bao lâu, lúc tỉnh dậy tôi thấy trước mặt mình chỉ có mỗi tên Tú. Nhìn thấy tôi tỉnh, anh ta vội đi đến, vỗ vỗ vào tay tôi, anh ta nhẹ tiếng hỏi:

- Cô thế nào rồi? Ổn chưa?

Tôi chồm người ngồi dậy, vẫn ngồi dậy được, sức lực vẫn còn, tôi hình như... vẫn rất khỏe mạnh.

- Nay, cô ngồi dậy được luôn à?

Nghe tên Tú hỏi, tôi cũng cảm thấy có chút ngạc nhiên trong lòng. Lúc thiếp đi thật sự là tôi rất mệt, gần như là không thở được... nhưng bây giờ... sao lạ vậy nhỉ?

- Ủ... tôi cũng không biết sao... mà này, Đông Quân đâu, anh ấy đâu?

Nghe tôi hỏi đến Đông Quân, tên Tú liền cười:

- Cô yên tâm đi, cậu ấy ngủ rồi...

Tôi vẫn chưa yên tâm định hỏi tiếp thì ở phía cửa, tôi nghe có tiếng bước chân người đang bước vào. Đôi mắt nhìn về hướng ấy... bác Tỷ... chính là bác Tỷ.

Nhìn thấy ông ấy, tôi vội lao thẳng xuống giường bệnh, nhưng làm như hai chân vẫn còn yếu, bước trước bước sau tôi xem chút té ngay xuống sàn nhà may là có tên Tú đỡ kịp. Thấy tôi gấp gáp, bác Tỷ cũng đi nhanh đến đỡ lấy tôi, ông vội nói:

- An, từ từ thôi con, từ từ thôi.

Tôi ngược mắt lên nhìn ông ấy, hỏi gấp như ai đang dí chạy sau lưng:

- Bác, bác cứu Đông Quân đi... bác cứu anh ấy giúp con đi.

Bác Tỷ gật gật đầu, ông cũng gấp theo tôi:

- Bác biết rồi, biết rồi. Con lên giường nghỉ trước đã, đợi bác tính... đợi bác.

Nhìn gương mặt căng thẳng của bác, tôi biết bác cũng lo lắng, giờ phút này chỉ có thể bình tĩnh mà giải quyết, vội vàng cũng không được ích lợi gì.

Được tên Tú đỡ dậy, tôi ngồi lại xuống giường, bác Tỷ rót cho tôi một ly nước khoáng, ông khẽ nói:

- Con uống chút nước đi, con thấy sức khỏe mình sao rồi?

Tôi với gật đầu:

- Con thấy ổn rồi, con ổn rồi bác... nhưng còn Đông Quân... bác... bác mau giúp anh ấy đi... con... con...

Bác Tỷ liền vỗ vai tôi trấn an, giọng ông nhẹ hơn trước:

- Chuyện đó... bác cũng đang đợi...

- Đang đợi là sao hả bác?

Bác Tỷ dịu giọng:

- Bác đang đợi một người... nhưng con yên tâm, bác nhất định sẽ có cách cứu Đông Quân.

Tôi nhìn bác, đến nước này tôi chỉ còn có thể tin vào lời nói của bác. Tôi tự hiểu rõ bản thân tôi không thể cứu sống được Đông Quân. Mới chỉ cho một ít máu thôi mà tôi đã dờ dờ ương ương như thế này... trong khi đó Đông Quân cũng chỉ vừa tỉnh lại được...

Nhìn bác Tỷ, tôi hỏi:

- Bác, sao máu của con lại không cứu sống được anh ấy?

Bác Tỷ thờ dãi:

- Bình An, con không hiểu. Chuyện con hiến máu cứu người là một chuyện, còn chuyện con muốn cứu sống một người cũng là người của tộc Huyết thì lại là một chuyện khác...

Sao cơ? Cũng là người của tộc Huyết?

Cả tôi và tên Tú đều kinh ngạc đến cực điểm, tôi nhìn anh ta, anh ta nhìn tôi, cả hai hoang mang cùng chung một vấn đề.

Vẫn là tên Tú nhanh miệng hơn, anh ta hỏi gấp:

- Bác Tỷ, bác nói Đông Quân cũng là người của... tộc Huyết?

Nhìn thấy vẻ khủng hoảng trên mặt tôi và tên Tú, bác Tỷ khẽ cười, ông từ tốn trả lời:

- Hai đứa hiểu nhầm rồi, vì sao bác nói Đông Quân cũng là người của tộc Huyết là thế này... Lúc mẹ cậu ấy có thai vô tình được mẹ của Bình An truyền máu cứu sống, lượng máu đó truyền khắp cơ thể người mẹ và truyền sang cả bào thai. Bào thai nhận được máu và từ từ lớn lên, đều đó cũng đồng nghĩa với việc trong cơ thể cậu ấy chảy song song hai dòng máu. Một là máu của ba mẹ cậu ấy, còn hai chính là huyết thần. Nhưng theo thời gian huyết thần lại không thể tự sản sinh ra nhiều huyết thần khác vì sự có mặt của loại máu chính tông quá mạnh, dần dần sẽ dẫn đến tình trạng thiếu máu trầm trọng, mà thiếu ở đây chính là thiếu huyết thần. Chung quy Đông Quân không thuần là người của tộc Huyết nhưng máu nuôi dưỡng cậu ấy lại có một phần của huyết thần. Mà theo những gì bác biết, huyết thần là loại máu khó yêu khó chiều. Nó chỉ yêu chiều tể bào máu giống nó còn ngoài ra nó sẽ bài xích dần dần tất cả những loại máu khác.

Dừng một lát, bác lại nói tiếp:

- Cơ thể của Đông Quân có quá ít huyết thần, sống được đến bây giờ đã là may mắn rồi. Muốn cứu cậu ấy, chỉ cần truyền cho cậu ấy đủ lượng huyết thần cần thiết thì cậu ấy sẽ sống được. Vì theo quy tắc, chỉ cần huyết thần chiếm 2/3 trên tổng lượng máu trong cơ thể thì nó có thể tự sản sinh ra các đời huyết thần tiếp theo để nuôi sống cơ thể gốc. Huyết thần thấp hơn 2/3 tổng lượng máu thì không ổn, không sản sinh được huyết thần, các tế bào máu thần cũng dần dần chết đi. Mà vì từ trong bào thai cơ thể cậu ấy đã quen với sự hiện diện của huyết thần, không còn huyết thần... cơ thể sẽ dần suy sụp dẫn đến thiếu máu mà chết.

Tôi càng nghe càng cảm thấy hoang mang vô cùng, chỉ cần truyền đủ huyết thần cho Đông Quân thì có thể cứu sống anh ấy. Nhưng phải truyền 2/3 tổng lượng máu, nói như vậy thì người truyền khác gì sẽ phải chết...

Tôi nhìn bác Tỷ, có điều không hiểu, tôi hỏi:

- Con... con truyền cho anh ấy được không?

Bác Tỷ nhìn tôi, ánh mắt nghiêm nghị dần:

- Con đừng làm liều, con xem con chỉ mới truyền được một ít máu mà cơ thể con đã thành ra như vậy rồi. Còn truyền nữa thì con sẽ chết, mà con chết cũng chưa chắc cứu được Đông Quân. Đừng làm chuyện ngu ngốc để rồi cả hai cùng bỏ mạng, đó là ngu xuẩn chứ không phải hy sinh.

Tôi sụ mặt, cảm giác khủng hoảng đang dần vây lấy tôi. Bây giờ truyền máu cũng không được mà không truyền máu cũng không được. Rốt cuộc thì tôi phải làm cách nào để cứu Đông Quân được đây?

Vỗ vỗ vai tôi, bác Tý khẽ nói:

- Bác nói thì không phải trách nhưng giá như ngày đó mẹ con đừng cho máu người thường thì đã không xảy ra cố sự như ngày hôm nay. Nhưng con người mà, không thể thấy chết mà không cứu, chỉ là mẹ con không chịu nghe lời của ông bà con đã dạy... Huyết thần có thể cho, có thể cứu sống người thường nhưng đó là với điều kiện con cho họ một ít thì được. Còn khi con cho họ quá nhiều thì chắc chắn một điều nếu không có con họ cũng sẽ không thể sống lâu được. Mẹ con cho máu là vì nhân đạo nhưng bà ấy lại không biết mình vừa làm một chuyện rất tai hại. Bởi nếu không có sự khác biệt đó thì đã không có cái gọi là tộc Huyết trên đời này rồi. Đông Quân, cậu ấy giống như con, cậu ấy vô tội nhưng vô tình lại thành người xấu số. Vốn dĩ khi mẹ con truyền một lượng máu nhỏ để cứu mẹ Đông Quân thì là một chuyện rất đổi bình thường nhưng cái đáng sợ ở đây là mẹ của Đông Quân lại đang mang thai. Thế, trong chuyện này, cái thai là không bình thường nhất, cũng là đáng thương nhất.

Tôi nghe mà chỉ biết thờ dài bất lực, chuyện này lỗi do ai cũng không còn quan trọng nữa rồi..

Lại chợt nhớ đến một chuyện, tôi khẽ hỏi:

- Bác, con từng nghe nói máu... ở tim sẽ cứu sống được Đông Quân?

Trong mắt bác Tý thoáng hiện lên tia sáng sốt nhưng rất nhanh sau đó bác đã khôi phục lại biểu cảm như bình thường. Khẽ gật đầu, bác trả lời:

- Đúng, máu ở đầu quả tim của tộc Huyết là máu cao quý nhất. Lấy được máu ở cơ thể còn sống sẽ có công dụng mạnh nhất, nhưng với điều kiện...

Tôi mím môi, thốt ra câu trả lời trước cả bác Tý:

- Cô gái đó phải còn trinh.

Bác Tý nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên, bác hỏi gấp:

- Sao con biết?

- Con... con từng nghe nói.

Bác Tý lại hỏi tiếp:

- Những chuyện này chỉ có những người nghiên cứu lâu năm và là truyền nhân của tộc huyết mới biết... con... là nghe ai nói.

Tôi mím môi, trả lời cho có:

- Con quên rồi... nhưng con từng có nghe nói.

Nhìn nhìn tôi, bác Tý khẽ thờ dài:

- Ủ, đúng như con nói. Nhưng cách đó cũng là cách làm cực đoan nhất, lấy máu ở tim thì khác nào giết một mạng lấy một mạng. Mà truyền hết máu để cứu người thì cũng phải chết. Quy tắc "quý" một mạng đổi một mạng luôn luôn đúng. Bình An... con đừng làm chuyện đại đột, ông Khang đã nhờ bác chăm sóc cho con... con phải sống thật tốt, con biết chưa?

Tôi gật đầu trong vô thức, hóa ra những lời tên Tiền nói là chính xác. Mà nếu tôi đoán không nhầm thì những gì hắn biết được là do ba tôi truyền lại cho hắn. Có điều, hắn nói chỉ cần truyền 1/3 lượng máu là được nhưng đến bác Tý lại cần đến 2/3 lượng máu mới cứu sống được Đông Quân. Còn tôi... chỉ truyền được một ít đã muốn chết luôn rồi...

Mím môi, giọng tôi khàn khàn cất lên:

- Vậy... có cách nào để cứu Đông Quân hả bác?

Bác Tý uống một hơi nước, ông khẽ trả lời:

- Có một loại nước thần được chính tay trưởng lão của tộc Huyết làm ra, có khả năng làm huyết thần sản sinh gấp đôi và nhanh chóng. Nhưng theo truyền thuyết, loại nước thần đó còn khó tìm hơn cả người của tộc Huyết. Bác... đang đợi một người trả lời... hy vọng là có thể cứu được Đông Quân. Ngoài ra cách thứ hai là nhờ nhiều người của tộc Huyết cùng cho máu đến khi nào cứu sống được Đông Quân thì thôi.

Nước thần... nước thần sao?

Đợi đến khi bác Tý đi rồi mà tôi vẫn ngồi thần thờ nhìn theo. Bác Tý đã nói là tôi không thể cứu Đông Quân, một mình tôi không đủ sức. Bác còn bảo tôi phải đợi bác, đợi bác về cứu sống Đông Quân...

Tự dưng trong lòng lại thấy nhớ Đông Quân vô cùng, bỏ hai chân xuống giường tôi muốn qua thăm anh ấy. Nhưng còn chưa kịp bước xuống giường đã nghe tên Tú cất giọng hỏi:

- Cô đi đâu vậy? Cô chưa khỏe mà đi đâu?

Thấy anh ta hỏi, tôi liền trả lời:

- Tôi đi thăm Đông Quân không được sao?

Tên Tú lấy tay ngăn tôi lại, gương mặt anh ta lạ lẫm:

- Thăm gì mà thăm, cậu ấy ngủ rồi, cô cũng ngủ đi.

Tôi cảm râm:

- Ngủ gì mà ngủ nhiều thế... này...

Nhìn biểu cảm tránh né của tên Tú, trong lòng tôi bỗng dưng sinh ra cảm giác lo sợ vô cùng. Bước nhanh về phía cửa, tôi hỏi lớn:

- Đây, anh giấu tôi đúng không? Đông Quân đâu? Anh ấy đâu?

Tên Tú muốn ngăn tôi lại nhưng tôi lại vùng ra khỏi tay anh ta, tôi lao ra khỏi cửa, chạy như bay vào phòng bên cạnh. Tim tôi đập thình thịch, cảm giác hoảng loạn sợ hãi vấy lấy người

tôi. Vừa ôm ngực tôi vừa chạy... phòng này không có... phòng này cũng không có...

Sợ hãi đến mếu máo, tôi gào lên:

- Đông Quân đâu? Anh ấy đâu?

Tên Tú đứng im nhìn tôi, môi anh ta mím chặt lại, gương mặt cũng dần sụp xuống. Tôi chạy nhanh đến chỗ anh ta, vừa nói tôi vừa đâm vào người anh ta thùm thụp, tôi gào lên trong hoảng loạn:

- Tôi hỏi anh, anh ấy đâu? Anh cầm rồi à? Anh ấy đâu?

Tên Tú khẽ ngược mắt lên nhìn tôi, anh ta nghẹn giọng trả lời:

- Cậu ấy... đi rồi.

Đi rồi... đi rồi?

Tôi bật cười lớn, quát âm lên:

- Đi rồi? Anh bị điên à? Anh ấy còn sống, tôi nói là anh ấy còn sống.. Anh ấy đâu? Anh đùa với tôi hả Tú?

Tên Tú vẫn không trả lời, tôi liền mặc kệ cậu ta rồi chạy như bay xuống đại sảnh, nhìn thấy bàn tiếp tân của y tá, tôi gấp như điên liền nhào đến hỏi:

- Cô y tá, cô xem giúp tôi... bệnh nhân tên Đông Quân... anh ấy đâu rồi?

Cô y tá nhìn tôi, mặc dù cảm thấy tôi có chút không bình thường nhưng cô ấy vẫn trả lời rất niềm nở:

- À cô hỏi là Đông thiếu gia? Cậu ấy xuất viện khi sáng rồi.

Xuất viện... mẹ kiếp, xuất viện mà tên Tú dám nói là mất rồi... mất cái đầu anh ta chứ mất.

Biết Đông Quân không sao, trong lòng tôi như trút đi tảng đá đang đè nặng. Nhưng mà... sao anh ấy lại không chờ tôi? Sao anh ấy lại không đợi tôi? Không phải anh ấy muốn bỏ đi đấy chứ... không phải chứ?

Tôi không kịp nghĩ nhiều liền bắt xe về nhà, tên Tú cũng chạy theo sau tôi. Đến trước cửa nhà không kịp trả tiền cho taxi, tôi đã chạy vội vào trong để tìm Đông Quân, bên ngoài đã có tên Tú lo nên tôi không sợ. Tôi gấp gấp đi lên phòng ngủ... không có, đi vào phòng làm việc... không có, xuống phòng bếp... cũng không có... Chân tôi bắt đầu run run, hốc mắt cũng ửng hồng, tôi cất giọng khàn khàn, gọi thật to:

- Đông Quân, anh đâu rồi? Anh đâu rồi?

Không gian chung quanh vẫn im lặng đến đáng sợ. Hai tay nắm vào gấu áo thật chặt, tôi lại gọi to một lần nữa:

- Quân, anh đừng đùa nữa, anh mau ra đây đi, anh ra đây đi mà... Quân...

Vẫn là sự im lặng... tim tôi run run, nước mắt cũng chảy ra. Tôi nhớ anh lắm, sao anh lại làm chuyện điên khùng này chứ?

Tên Tú đứng ngoài cửa cũng đi lại phía tôi, đưa điện thoại đến trước mặt tôi, anh ta khẽ nói:

- An, Quân gọi... cô nghe đi.

Tôi vội chụp lấy điện thoại, gấp gấp đưa vào tai, giọng run rẩy mừng rỡ:

- Alo, Quân... anh đâu rồi? Anh đang ở đâu, em muốn gặp anh.

Đầu dây bên kia, giọng của Đông Quân trầm trầm:

- Anh đây, anh vẫn tốt...

Tôi gật gật đầu:

- Tốt là được rồi, anh tốt là được rồi. Em muốn gặp anh, em nhớ anh lắm.

- An... mình xa nhau đi em, anh thật sự mệt rồi. Anh sợ lắm... sợ phải thấy em hy sinh cho anh... sợ phải nhìn em chết vì anh...

Tôi gào lên trong điện thoại:

- Anh đừng, em sẽ không làm chuyện ngu ngốc nữa... Bác Tỷ nói... bác Tỷ nói sẽ cứu được anh mà. Anh mau về đây với em đi, mau về đây đi anh.

Đông Quân cười rất nhẹ, giọng anh ngắt quãng nghẹn ngào:

- An, em phải sống thật tốt, anh nhất định rồi sẽ không sao... anh hứa.

Tôi khóc, nước mắt rơi càng lúc càng nhiều.

- Em biết mà, em biết anh sẽ tốt... nhưng anh phải về đây gặp em... bộ... bộ anh hết thương em rồi hả?

Giọng Đông Quân càng lúc càng khàn đi:

- Bậy nào, anh sao mà không thương em được... Bình An của anh, anh tốt không quan trọng bằng em tốt... nhất định phải biết bảo vệ sức khỏe cho mình... có Tú... có chuyện gì thì báo với cậu ấy... nghe chưa?

Tôi vẫn còn muốn nói nữa thì Đồng Quân đột nhiên tắt máy, bao nhiêu sự lo lắng như ùa đến cùng một lúc. Tôi ấn máy gọi lại cho anh nhưng anh lại khoá máy. Cảm giác khủng hoảng lại kéo đến, tôi sợ tới mức ngồi sụp xuống đất... đầu óc tôi trống rỗng dần mụ mị đi...

Tôi hiểu rồi... đến bây giờ tôi cũng hiểu cái cảm giác của anh lúc trước khi tôi bỏ trốn. Nó đau lòng, nó sợ hãi, nó khổn khổ vô cùng... Tôi ngược đôi mắt đẫm lệ lên nhìn tên Tú, giọng tôi khàn đi:

- Tú, anh ấy đi đâu? Anh ấy đi đâu vậy?

Tên Tú lắc đầu ngao ngán:

- Tôi không biết... cậu ấy cũng không có nói.

Anh ấy không nói... anh ấy không nói cho tên Tú biết... anh thật là xấu xa mà Đồng Quân... anh xấu xa thật đấy...

Ôm lấy ngực, tôi khẽ thì thầm với chính bản thân mình:

- Em sẽ tìm được anh... em sẽ đi tìm anh..

Ngày hôm đó tôi chạy khắp nơi để tìm Đồng Quân, tôi về Đồng gia gặp cậu Tuấn, cậu ấy cũng thờ dài dỏ mắt khi nghe tôi hỏi về Đồng Quân... tức là anh ấy không có ở Đồng gia. Nhìn cậu Tuấn tóc bắt đầu điểm bạc thất thần ngồi trên ghế mà khiến lòng tôi đau xót vô cùng. Tôi ở đây đau khổ thì cậu cũng đau khổ giống như tôi...

Lững thững bước ra về, tôi lại bắt taxi xé chỗ tôi đến công ty, rồi lại đến bệnh viện một lần nữa. Chỉ cần trong đầu tôi nghĩ đến chỗ nào là tôi lại đi đến chỗ đó để tìm... kể cả là Trần Đỗ...

Nhưng mà... anh ấy cứ giống như là bốc hơi khỏi thành phố này vậy... một chút hơi ấm của anh... tôi cũng không tìm thấy được.

Một tuần trôi qua, tôi như sống trong địa ngục, ăn không được, ngủ cũng không được. Tôi không biết là anh có được khoẻ không? Có thấy mệt mỏi không... hay là... có thấy nhớ tôi không?

Tôi thì không ổn, tôi mệt lắm, tôi khó chịu lắm.. tôi muốn ngã quỵ vì nhớ anh rồi...

Tôi sai rồi, trước kia tôi sai... bây giờ tôi cũng sai.. giá như lúc trước tôi dừng dừng cách bỏ trốn để rời xa anh thì anh bây... bây giờ anh đã không dùng cách giống y như vậy để rời xa tôi..

Hai mắt tôi dờ dẩn nhìn vô định qua cửa sổ, ôm lấy chiếc áo của anh, côi lòng tôi như vụn vỡ từng giây từng phút. Người ta nói đúng, chẳng có nỗi nhớ nào diễn đại bằng nhớ người yêu...

Ngồi ngây dại rồi thiếp đi lúc nào không biết, tiếng điện thoại reo lên inh ỏi đánh thức tôi giữa giấc ngủ không sâu. Tôi giật mình tìm điện thoại, trên màn hình hiện lên dãy số điện thoại rất lạ. Một ngày nay, tôi có nhờ thám tử điều tra về anh, chắc đây là số của thám tử.

Nhắc máy, tôi khẽ trả lời:

- Alo, tôi là Bình An...

Đầu dây bên kia vang lên giọng trầm trầm của phụ nữ:

- Chào cô Bình An, cô có nhớ đội thám tử A của bọn tôi điều tra về Đồng thiếu gia Đồng Quân, bọn tôi đã tìm được địa chỉ của cậu ấy, cô có thể đến đây ngay bây giờ được không?

Tôi nghe mà bưng tỉnh, mừng như bắt được vàng, tôi vội hỏi:

- Ở đâu? Cô có thể cho tôi địa chỉ được không?

Đầu dây bên kia nhanh chóng trả lời lại:

- Nhà kho bánh kẹo, khu sản xuất chất lượng cao X. Cô có thể đến đây để kiểm tra ngay không ạ?

Nhà kho bánh kẹo? Sao Đồng Quân lại ở đây được chứ?

Có chút mờ mịt tôi vội hỏi gấp:

- Sao lại là nhà kho bánh kẹo? Các vị có làm không?

- Không làm, nếu cô không tin, tôi sẽ gửi ảnh chụp của Đồng thiếu gia qua cho cô xem.

Tôi gật đầu:

- Được, cô gửi qua tin nhắn cho tôi.

Rất nhanh sau đó, số máy vừa gọi liền gửi cho tôi vài tấm ảnh, mặc dù không nhìn rõ mặt của Đồng Quân nhưng vóc dáng này thì không thể nhầm lẫn được. Trong ảnh anh mặc bộ quần áo thể thao, đáng đi thẳng tắp... sau lưng anh còn có một nhân viên của công ty mà trước kia tôi từng gặp...

Trong lòng mừng rỡ vô cùng, tôi không nghĩ gì liền chạy thật nhanh ra bên ngoài, bắt một chiếc taxi để đến nhà kho bánh kẹo. Rất có thể là Đồng Quân đang ở đây, anh sợ tôi sẽ tìm được nên đến đây ở. Nhà kho thì cũng có phòng ốc sạch sẽ đầy đủ tiện nghi vậy...

Ngồi trên xe tôi gọi cho tên Tú nữa nhưng không thấy anh ta bắt máy, lại nghĩ nghĩ tôi liền nhắn cho anh ta một tin nhắn gửi địa chỉ nhà kho mà tôi đang đến. Tôi luôn đề phòng bắt trặc, gửi địa chỉ như thế này cũng tốt mà... chẳng hiểu sao trong lòng tôi lại có chút sợ sợ...

Nhưng mà bây giờ, sợ hãi kia cũng không thể cản bước chân tôi đến tìm Đông Quân được. Một tuần qua đủ khiến tôi mệt mỏi lắm rồi, bây giờ có được manh mối... chẳng nhẽ tôi lại không đi? Hơn nữa mấy tấm ảnh kia chân thật biết là bao nhiêu... chắc là do tôi đa nghi tự dọa mình, thám tử tôi thuê là tổ chức rất chuyên nghiệp và có trách nhiệm... sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.

Chiếc taxi chạy bon bon trên đường lớn rồi rẽ vào khu sản xuất chất lượng cao. Xe dừng trước cổng kho bánh kẹo tôi liền nhanh tay mở cửa xe đi xuống, bên ngoài có người đứng sẵn đợi tôi. Trả tiền cho taxi, tôi vội đi đến chỗ người đó, người này chính xác là người tôi gặp ở văn phòng thám tử... như vậy là chắc chắn rồi.

Anh ta đi đến đón tôi rồi nói nhỏ vào tai tôi:

- Cô đi cửa sau vào, cửa trước có camera, tôi sợ là cậu Đông sẽ biết...

Nghĩ cũng đúng nên tôi vội gạt đầu, đi vòng theo anh ta đến cửa sau, cửa này hình như có chút hoang vu thì phải...

Chưa kịp quay lưng hỏi, sau lưng tôi đột nhiên nghe "bộp" một tiếng... Cảm giác choáng váng quay cuồng, tôi ngã vào vòng tay của một ai đó...

Hai mắt từ từ khép lại, bên tai vẫn nghe được giọng ai đó cười gian:

- Bình An, chào cô!

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Đại kết cục

Đầu đau như búa bổ, từ đâu một cái tát vào má làm tôi giật mình tỉnh dậy. Mẹ nó, đau thật chứ không đùa...

Mở to hai mắt nhìn về phía trước... đây... là đâu?

- Bình An, cô thom thật đấy!

Nghe tiếng của ai đó tôi liền xoay người qua tìm kiếm... mẹ nó... là tên Huy... chính là tên biến thái trong vụ của tên Trí.

Tôi lơ không nhìn hấn, lại ngó xung quanh một vòng, tôi lúc này đang bị trói vào một cái ghế gỗ to y như trong mấy bộ phim hành động trên tivi. Xung quanh đèn bắt sáng trưng như ban ngày, hình như đây là một phòng kho chứa đồ thì phải...

Tên Huy mặc một bộ vest vô cùng lịch lãm, anh ta đi đến gần tôi, nâng cằm tôi lên, nụ cười đều giả hiện rõ lên trên mặt.

- Săn cô lâu rồi, nay mới có cơ hội bắt được cô. Bình An, chào mừng cô vào thế giới "câm" của tôi.

Tôi cau mày nhìn anh ta, hỏi nhỏ:

- Thế giới "câm"?

Tên Huy gạt đầu:

- Đúng rồi.

- Tại sao lại là thế giới "câm"?

Hắn ta nhìn tôi rồi cười thật to:

- Người chết thì không phải câm à? Sao cô

thế?

Nhìn cách anh ta đắc chí cười lớn... mẹ nó đúng là biến thái mà.

Tôi lắc lắc người kiểm tra, mẹ kiếp... trói chặt đến thế này cơ à?

- Cô không cần tốn sức làm gì, không ai tìm được cô đâu, yên tâm.

Đến lúc này thì tôi giãn thật sự, nhìn về phía anh ta, tôi quát to:

- Anh bị điên à? Anh bắt tôi để làm gì?

Tên Huy cười hô hô, hấn ta vỗ vỗ vào má tôi, cười gian:

- Cô hỏi ngay thơ thật, bắt cô để lấy huyết thần, có vậy mà cô cũng hỏi tôi.

Thấy hấn ta cúi sát mặt vào mặt tôi, tôi lại cười đều phun một bãi nước bọt vào mặt hấn ta. Tên Huy có chút sững sốt nhìn tôi... nhưng trái lại với suy nghĩ của tôi rằng hấn sẽ giận dữ thì tôi lại thấy hấn cười. Tiếp sau nụ cười đó, hấn ta khẽ cong môi liếm đi sạch nước bọt dính trên mặt hấn... liếm một cách sạch sẽ...

Tôi nhìn hấn ta từ đầu đến cuối mà chỉ biết trợn mắt há hốc miệng vì kinh tởm. Nước bọt... đó chính là nước bọt đó...

Tên Huy cười cười nhìn về tôi, trông hắn ta chẳng khác gì một tên thần kinh biến thái. Mặt thì đẹp đẽ nhưng hành động... thật là buồn nôn.

Thấy tôi nhìn, hắn nhanh tay bóp lấy cằm của tôi, giọng điệu của hắn chuẩn xác là một tên thần kinh.

- Cô dám phun vào mặt tôi? Cô gan nhĩ?

Tôi cố xoay xoay mặt ra khỏi tay hắn ta nhưng không thành, càng chống cự hắn ta càng siết mạnh hơn. Vừa hoảng vừa đau, tôi đành tạm thời im lặng.

Thấy tôi ngoan ngoãn, hắn ta lại cười đắc ý:

- Phải vậy chứ, cô càng ngoan thì tôi càng nhẹ tay với cô. Phải rồi, anh chàng Đông Quân luôn kè kè bên cô đâu? Anh ta bỏ cô rồi à? Tôi chưa?

Tôi liếc mắt không muốn nhìn hắn thêm giây phút nào nữa nhưng hắn lại cứ ép tôi phải nhìn vào mắt hắn. Mối hắn cười ngây dại, trông mắt đỏ rực như là ma quỷ hiện hình...

Tôi không trả lời, cũng không tỏ ra sợ hãi, vì càng tỏ ra sợ hãi sẽ càng làm cho hắn ta kích thích. Khẽ cười, tôi nói:

- Anh muốn giết tôi à? Đừng có mơ... tôi báo công an rồi.

Tên Huy sững người, hắn ta cười rộ lên:

- Gì? Cô nói gì? Báo công an... haha... công an thì làm gì được tôi?

Vừa nói hắn ta vừa rút dao kè vào sát cổ tôi, nói đến đâu hắn ta lại di chuyển mũi dao đến đó. Chia mũi dao xuống ngay trước ngực tôi, hắn ta cười lớn:

- Sao nào? Nghe nói con gái huyết tộc rất là thơm ngon... tên Đông gì đó đã nếm qua cô chưa? Nếu chưa thì để tôi thử xem mùi vị của cô thế nào?

Vừa nói hắn ta vừa đưa mũi dao xoay xoay trước ngực tôi, tôi sợ đến muốn ngất đi nhưng lại không dám biểu hiện ra bên ngoài. Tôi cố trấn an bản thân mình, cố ngăn sự run rẩy trong lòng mình lại, tôi cười rồi nói:

- Giết tôi à? Muốn lấy máu của tôi để trường sinh bất tử à? Anh mơ đi...

Tôi thách thức hắn, hắn càng tức giận, bóp lấy cổ của tôi, hắn ta cười vô cùng man rợ:

- Mày nói gì?

Tôi nén lại cơn đau, khó khăn phun ra từng chữ:

- Tao nói tao sẽ không cho mày cơ hội để lấy máu của tao đâu... mày... đừng mơ.

Tên Huy cười phá lên, hắn ta đưa mũi dao chia trước ngực tôi, giọng hắn nghe ghê rợn vô cùng:

- Mày đúng là con đàn bà lẻo lự, cũng vì mày mà chị gái tao mới sảy thai, hôm nay tao bắt mày cũng không uống công tao mà...

Tôi trở mắt lên nhìn hắn... chị gái? Chẳng nhẽ... là Thúy Vân?

Chưa kịp mở miệng hỏi hắn thì mũi dao đã đâm nhẹ vào da thịt tôi, cảm giác đau nhói dần loang đều ra khắp cơ thể... máu... trên mũi dao của hắn máu đang từ từ chảy ra...

Tên Huy cười như điên nhìn máu đang chảy ra trước ngực tôi, chốc chốc hắn lại đưa dao lên liếm vết máu đọng lên trên mũi dao. Chốc chốc như chẳng đã con thèm khát, hắn kè mặt sát ngực tôi rồi khẽ vươn môi ra liếm nhẹ chút máu đang dính trên áo.

Tôi ngồi đây vừa bị trói vừa đau đến tê dại, nhìn hành động biến thái của hắn đang làm với tôi mà khiến tôi giận đến nghẹn. Mẹ nó... thứ biến thái... hắn ta là thú vật chứ không phải là người...

Vết đâm không sâu, máu chảy ra không nhiều nhưng cũng đủ làm tôi cần môi đến ứa máu vì nhện đau. Tên biến thái nhìn tôi, hắn ta cười man rợ, một vài vết máu màu đỏ còn dính trên răng của hắn trông kinh dị lắm sao. Hắn lăm lăm con dao trên tay, cười điên cười khùng...

- Bình An, máu của cô ngon thật đấy...

Nói rồi mũi dao của hắn nhào đến chỗ tôi, nhưng khi mũi dao còn chưa chạm vào được da thịt tôi thì...

"Bốp", một chai bia từ đâu bay đến đập mạnh vào đầu tên Huy khiến con dao hắn ta đang cầm trên tay cũng rơi thẳng xuống đất. Bên ngoài tiếng xe hơi đang gầm rú trong không trung. Còn ở chỗ này, tên Tiền đang chạy thật nhanh về phía tôi, hắn hỏi to:

- Cô có sao không An? Có sao không?

Tôi cắn môi lắc đầu, giọng yếu đi một chút:

- Không, coi trời... giúp tôi...

Nghe tôi nói thế, tên Tiền liền nhanh tay giúp tôi cởi trói, dìu tôi đứng dậy, anh ta gấp gấp lên tiếng:

- Tôi đưa cô ra ngoài, nhanh lên.

Tôi gật gật đầu, phía bên ngoài lại vang vọng tiếng của ai đó...

- An... An...

Tôi như bị đứng hình bởi tiếng kêu đó... Đông Quân... chính là tiếng của Đông Quân...

Bước chân tôi khựng lại, nắm tay tên Tiền tôi khẽ nói:

- Khoan, là tiếng của Đông Quân... là tiếng của anh ấy...

Tên Tiền cũng khựng bước chân lại, trong lúc bọn tôi còn đang loay hoay thì tên Huy đã lồm cồm bò dậy. Lúc tôi phát hiện ra hắn ta thì mũi dao trên tay hắn đã bay đến trước ngực tôi... tốc độ lao đến nhanh như tên bắn...

Tôi hoảng loạn đến cực độ, không còn nghĩ được gì ngoài hét lên một tiếng:

- Đứng...

"Phập"

Hai mắt tôi nhắm chặt lại... tim đập rộn lên vì hoảng loạn... nhưng một giây... hai giây... không đau... vẫn không đau...

Mở mắt ra nhìn về phía trước.... trời ơi... tên Tiền... trời ơi...

Tôi vội ôm lấy cơ thể căng cứng của tên Tiền, phía bên kia tên Huy vẫn cười như điên dại:

- Máy cũng nên chết đi thẳng khôn... chết đi...

"Pằng... pằng"

Tiếng súng chất chứa vang lên, tên Huy hai mắt long sòng sọc từ từ gục xuống đất, máu chảy ra từ khước môi của hắn trông đáng sợ vô cùng. Nhưng giờ phút này tôi không còn quan tâm đến hắn nữa, cũng không biết viên đạn bắn vào người tên Huy là bay từ đâu ra....

Ôm lấy tên Tiền, tôi đỡ hắn ngồi xuống, hốc mắt cũng ửng lên vì thương xót. Hắn ôm lấy tôi, giọng thều thào khẽ cất tiếng:

- An... ỏn không?

Tôi gật gật đầu:

- Ỏn, tôi ỏn, anh tỉnh dậy đi... tôi đưa anh đi cấp cứu... đi...

Tôi muốn xóc anh ta dậy nhưng anh ta lại can ngăn, bàn tay anh ta run run khẽ vuốt ve lên mặt tôi rồi cười nói:

- Đứng... tôi thấy mình không ỏn rồi... để tôi nói cho xong...

Tôi gật gật đầu, trong lòng cảm thấy chua xót vô cùng:

- Được được... anh nói... anh mau nói...

Tên Tiền hức lên một tiếng, anh ta cười tươi:

- Tôi... tôi từng mê huyết thần... cũng từng... hức... từng u mê mẹ cô... Cô ấy rất đẹp... cô cũng... cũng đẹp. Cô... cô phải sống... thật tốt... phải... phải... sống cho thật tốt... À hứa với tôi... đứng... đừng tìm lão K... đừng... đừng tìm nữa...

Tôi lại gật đầu lia lịa, ôm lấy cơ thể nặng trĩu của anh ta, tôi nói gấp:

- Tôi biết rồi, tôi hứa, tôi sống tốt, anh cũng phải sống tốt chứ. Anh muốn tìm tộc Huyết mà... đúng không?

Tên Tiền khẽ lắc đầu, anh ta nói với âm độ rất nhỏ:

- Không... nểm qua một chút đã khiến... tôi... u mê bất diệt... tôi... tôi... tôi mệt rồi...

Cùng với tiếng nói ngắt quãng của tên Tiền là tiếng gọi đầy lo lắng của Đông Quân, anh ấy đang gọi to tên tôi:

- An... em đâu rồi... An?

Tôi vừa ôm tên Tiền vừa cất giọng trả lời:

- Em ở đây, em ở đây...

Tên Tiền khẽ cười, anh ta gật gật đầu như là hài lòng, nói:

- An... cậu ấy đến rồi... tôi... tôi xong nhiệm vụ nhé...

Tôi xóc anh ta lên, lo lắng vô cùng:

- Đứng... Tiền... tôi không muốn anh chết... tôi không... không muốn...

Tên Tiền cố dùng sức nâng bàn tay run run của anh ta xoa xoa lên má tôi, hơi thở của anh ta yếu đi dần... yếu đi dần... đến một giây nào đó... hai mắt của anh ta hoàn toàn nhắm lại... vĩnh viễn cũng không mở ra nữa.

Tôi cảm nhận được dường như tôi vừa mất đi cái gì đó vốn dĩ rất là quen thuộc... Ôm lấy cơ thể của tên Tiền tôi đau lòng khóc òa lên như đứa trẻ, có một loại cảm giác buốt lạnh đến tận tim... Tiền... anh ta vì tôi mà chết...

Hoá ra trên đời này lại có nhiều người chấp nhận hy sinh mù quáng đến như vậy...

Tiền... anh ta chết rồi... lão K của tôi... chết rồi!

Lúc Đông Quân chạy đến thì tên Tiền đã tắt thở, huyết sắc trên mặt anh ta dần bị thay bằng màu trắng sá. Đông Quân đi đến ôm lấy tôi vào lòng, người của anh cũng nhanh chóng đem xác tên Tiền và cả tên Huy ra bên ngoài. Ôm lấy Đông Quân, tôi nỉ non từng tiếng:

- Đừng để hai người họ chung với nhau... Tiền... anh ấy cứu em..

Đông Quân ôm lấy tôi, giọng anh cũng khàn đi không biết vì nguyên nhân gì:

- Ừ anh biết rồi... anh biết rồi...

Tôi khẽ gật đầu... ngày hôm nay với tôi... thật sự quá mệt mỏi rồi.

Ngồi trên xe tôi không nói với Đông Quân một câu nào, cũng không hề nhìn lấy anh một cái. Dư âm chuyện khi nãy với tôi vẫn còn rất đậm, cái chết của tên Tiền... tôi... thật sự đau xót lắm.

Đông Quân vẫn nắm tay tôi từ nãy đến giờ không buông, tay anh cũng nhẹ nhàng xử lý vết thương trên ngực tôi. Giọng anh khàn đục trông mệt mỏi vô cùng:

- An, anh... anh xin lỗi...

Nghe tiếng anh nói, tôi mới khẽ quay mặt sang nhìn anh:

- Không, anh không có lỗi mà...

Đông Quân xoa xoa lên má tôi, ánh mắt anh dịu xuống:

- Anh biết em đang giận anh... đừng giấu anh... An...

Tôi hít một hơi, trong lòng lại bắt đầu sinh ra cảm giác uất ức, cộng với dư âm cái chết của tên Tiền... tôi lại bắt đầu rơi nước mắt. Nhìn về anh, tôi vừa khóc vừa trách:

- Anh đi đâu? Anh bỏ em thì hay lắm hả?

Anh ôm lấy tôi, siết tôi thật chặt, anh nỉ non:

- Anh biết anh sai rồi... anh sai rồi...

Tôi không giận anh cũng không muốn trách anh, nếu không có chuyện của tên Tiền khi nãy thì khi gặp lại anh tôi nhất định sẽ chỉ nheo miệng cười rạng rỡ. Có điều... tôi bây giờ đang rối lắm, có người vừa chết vì tôi, vừa chết trên tay tôi... tôi thật sự cảm thấy rất rối bời.

Đang còn mông lung với mơ suy nghĩ hỗn loạn, thì trên vai tôi... cơ thể to lớn của Đông Quân gần như gục xuống. Tôi giật mình một cái rồi lại lay cơ thể của anh, trong phút chốc tôi nhớ lại bản thân anh đang bị gì... Tôi cố gắng lên kêu tên anh thật to mong anh sẽ trả lời lại tôi nhưng đổi lại chỉ là cái cựa người đầy yếu ớt.

Tôi vội hét lên yêu cầu tài xế quay xe gấp về hướng bệnh viện thành phố... Đông Quân... anh ấy gục rồi...

Cánh cửa kéo của phòng cấp cứu nhìn kiểu gì cũng thấy quá quen thuộc, hai tay tôi luồn vào nhau ngồi chờ đợi các bác sĩ đang kiểm tra cho anh. Vị bác sĩ quen mắt nhìn tôi, ông khẽ thở dài gào gán. Tôi mím môi cố ngăn cho dòng lệ không tuôn ra, cũng cố trấn an bản thân mình là không được khóc nữa.

Sau khi kiểm tra qua một lượt, mấy vị bác sĩ đều đi ra ngoài, Đông Quân thì đang nằm nhìn tôi trên giường bệnh. Thấy mọi người đã đi ra hết, anh khẽ ngoắc ngoắc tay kêu tôi, giọng anh thều thào:

- An... lại đây...

Tôi quay mặt lại phía sau, hít một hơi xóc lại tinh thần rồi mới dám đi đến chỗ anh. Kéo ghế ngồi xuống, nắm lấy bàn tay của anh, tôi cười rạng rỡ:

- Ừ em đây, anh thấy ổn không?

Thần sắc trên gương mặt anh dần mất đi sắc hồng, tôi nhìn mà thấy nhói nhói trong lòng. Nhưng không được khóc... tôi không được khóc...

Đông Quân cũng cười, anh gật đầu trả lời với tôi:

- Ừ, anh ổn.

Tôi nhìn anh, tôi không biết nên nói cái gì bây giờ nữa... tôi sợ nói nhiều tôi lại sẽ khóc...

Bác sĩ nói thời gian của anh không còn nhiều, trong một tuần qua anh ngắt không biết bao nhiêu lần. May là có máu của tôi đã truyền lần trước nên anh mới có thể sống tiếp được đến ngày hôm nay. Lúc tôi bị bắt cóc... anh đang nằm trên giường bệnh, vì lo cho tôi mà anh xuất viện không lo nghĩ. Sức khỏe của anh đã yếu, nay đã trở thành rất yếu. Nếu như... bác Tỷ không đến kịp... mạng của anh... coi như là bỏ.

Đông Quân muốn ngồi dậy, tôi cũng nhanh tay đỡ lấy anh, kê một cái gối sau lưng cho anh, tôi cười rồi nói:

- Ngày mai, anh đưa em về cậu có được không? Com ở Đông gia thật sự rất ngon ấy anh.

Đông Quân cũng cười, môi anh càng lúc càng tái nhợt đi, giọng anh trầm xuống:

- Ừ về cậu, anh... anh cũng thấy nhớ cậu.

Tím tôi đập tung lên, cảm giác sợ hãi lại bắt đầu kéo đến. Anh bỗng dưng kéo tôi vào lòng, vừa ôm lấy tôi vừa vỗ nhẹ lên vai tôi. Tôi cảm nhận được hơi ấm của anh đang truyền đến... ấm lắm... rất ấm.

Trên đỉnh đầu lại truyền đến giọng nói của anh:

- Bảo bối, anh hỏi cái này...

Tôi mỉm cười, khẽ gật đầu:

- Vâng, em nghe đây...

Đồng Quân im lặng một lát, anh lại nói:

- Em thấy Tú... cậu ấy thế nào?

Tôi suy nghĩ một chút rồi thành thật trả lời:

- Tú á? Ừ cũng được, cũng đẹp trai, cũng tốt... nhưng không bằng anh đâu.

- Nhưng mà cậu ấy được đúng không?

Tôi định trả lời là "được" nhưng tự dưng suy nghĩ đến chuyện gì đó, tôi bật dậy khỏi vòng tay của anh. Có chút kích động, tôi vội hỏi:

- Anh... anh hỏi vậy là có ý gì?

Đồng Quân dùng hết sức nắm lấy tay tôi, nụ cười vẫn ở trên môi nhưng ánh mắt lại buồn bã vô cùng.

- An... anh sai... anh sai...

Tôi... muốn khóc rồi... nhìn anh... tôi muốn khóc rồi.

Kéo lấy tay tôi, anh nói khẽ:

- Ừ anh bảo, vài hôm nữa là trời trở lạnh, phải nhớ mặc ấm nhé. Dép trong nhà anh mua rất nhiều, không được quên mang nữa. Anh... có lẽ anh... anh không chịu nổi nữa... cho anh xin lỗi em, có được không?

Tôi lắc đầu, mếu máo:

- Anh lại nói luyên thuyên, bác Tý sắp về rồi, anh đừng nói luyên thuyên nữa.

Đồng Quân lại cười, hốc mắt anh ửng đỏ:

- Ừ ừ, anh biết rồi nhưng để anh nói hết cái đã. Anh không phải người tốt, làm khổ em thì anh đã không phải là người tốt rồi. Nghe anh, phải biết tự lo cho mình, đói phải ăn, buồn ngủ thì cứ ngủ, ai đánh em em cứ đánh lại, họ bắt đền em thì em cứ rút tiền cho họ... biết chưa?

Nước mắt lại rơi xuống, tôi cất tiếng ní non:

- Anh đâu? Anh ở đâu mà để người ta ức hiếp em? Anh đi đâu?

Đồng Quân vờn tay lau nước mắt cho tôi, anh cười rất tươi:

- Anh á... anh nhất định là bảo vệ em rồi, em có muốn anh làm thiên thần không? Anh sẽ là thiên thần bảo vệ cho em nhé...

Tôi lắc đầu, giọng cũng khàn đi:

- Không không, anh sẽ tốt, anh rồi sẽ tốt mà.

Anh gạt gạt đầu, ánh mắt cũng từ từ sụp xuống:

- Ừ, anh sẽ tốt... ở một thế giới khác... anh sẽ tốt...

Đồng Quân ho lên một tiếng, anh cố ngăn cho giọng của mình không khàn đi.

- Bảo bối, lại anh... bảo... em thường xuyên về thăm cậu giúp anh được không? Ông ấy già rồi, sẽ không chịu được cú sốc quá lớn... Anh... anh chọn yêu em... anh chưa bao giờ hối hận nhưng nhìn em khóc mà anh không thể giúp gì cho em được... cái cảm giác này... nó thật sự rất... rất là đau...

Nước mắt anh cũng lăn dài trên má:

- Rồi sẽ có lúc... có ai đó đi đến thay anh chăm sóc cho cô gái bé nhỏ của anh... Khi đó em đừng từ chối, vì người đó sẽ yêu em tốt hơn là anh bây giờ. An... anh muốn cưới em vào cửa lớn Đông gia nhưng mà... anh xin lỗi... anh... anh thất hẹn với em nữa rồi. Anh hẹn em vào kiếp khác... có được không em?

Tôi không nói được gì ngoài khóc, nước mắt cứ chảy mãi chảy mãi... chảy đến mờ cả mắt.

- Anh đừng nói... đừng nói nữa...

Tôi giúp anh lau nước mắt trên mặt anh, chính bản thân tôi cảm nhận được hơi thở của anh đang rất yếu... rất yếu...

Đồng Quân hai mắt khép hờ, bàn tay siết tay tôi cũng dần buông lỏng, giọng anh càng lúc càng nhỏ dần:

- Ừ An... anh buồn ngủ quá... hay là... mình cùng nhau chơi trò chơi đi... Hai chúng ta cùng nhắm mắt lại, ai... ai ngủ lâu hơn thì người đó thắng... được không... em?

Tôi lắc đầu điên cuồng, tôi để cho anh thắng đó... tôi không chơi... tôi không chơi đâu... không chơi đâu mà.

Tôi ôm lấy anh, khóc dữ tợn:

- Quân... không được ngủ... anh mau tỉnh dậy đi... anh không được ngủ... không được....

Đồng Quân khẽ cười, trên mặt anh đã không còn sót lại chút sắc hồng nào, anh cố nhướn mắt lên nhìn tôi lần cuối... một giọt nước mắt chảy dài... chảy dài...

- An... An...

Tôi ôm lấy cơ thể của anh, tôi gào lên trong đau đớn, tim gan đều như muốn bay ra bên ngoài. Siết bàn tay vẫn còn chút hơi ấm của anh, tôi khóc... tôi khóc đến long trời lở đất...

- Quân, đừng bỏ em... đừng bỏ em...

Đầu đó vang lên bản nhạc thật buồn, cõi lòng tôi hoang vu lạnh ngắt. Có lẽ tiếng khóc cũng đã không còn cất lên được nữa, không còn cất lên được nữa rồi.

Bên ngoài có tiếng ai đó rất ồn ào, nghe như là có tiếng ai đó đang khóc, cũng giống như là có tiếng của bác Tý... Tôi cũng không rõ, cũng không biết được là tiếng của ai... Không quan tâm... tôi không còn muốn quan tâm nữa rồi.

- An... bác về rồi... An...

Là tiếng của bác Tý... là tiếng của bác Tý...

Tôi ngồi thẳng dậy, khẽ lay lay Đồng Quân lần nữa, vỗ vỗ vào má anh, vỗ rất mạnh... rất mạnh. Tôi biết là anh đã ngưng thở nhưng tôi không thể nào... không thể nào ngồi nhìn anh chết một cách oan uổng như vậy được. Không được... anh phải sống... bác Tý về rồi... anh phải sống...

Tôi lay lay anh thật mạnh, lay bằng hết sức của mình, lay đến mức máu trên ngực tôi cũng bắt đầu chảy ra vì vận động quá mạnh. Máu... máu... máu của tôi... phải rồi...

Tôi lấy tay chạm vào vết thương để lấy máu rồi cạy miệng anh ra để đưa máu vào, nước mắt của tôi cũng rơi lên trên mặt anh, rơi rất nhiều. Vừa khóc tôi vừa gào lên:

- Quân... tỉnh dậy... tỉnh dậy cho em...

Tôi khóc quá nhiều, khóc đến mắt nhoè đi, khóc đến nước mắt cũng chuyển sang màu hồng...

Tôi vừa khóc vừa nắm tay anh rất chặt, chặt nhất có thể. Bỗng dưng đầu đó tôi cảm nhận được những ngón tay của anh đang khẽ động đậy... một nhịp... hai nhịp... rồi ba nhịp...

Cảm xúc của tôi khẽ dâng trào, tôi hét lên trong hoảng loạn và mừng rỡ:

- Quân... Quân...

Trong màn trời đêm yên tĩnh, một ngôi sao rất to, rất sáng đang chớp chớp như toả ra tia sáng rực rỡ của mình. Cũng giống như ở đây, có một người... có một người đang vì tình yêu mà hồi sinh, hồi sinh bất diệt!

HẾT.

HOÀN CHÍNH VĂN.

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Ngoại truyện 1

Nghĩa trang thành phố vào một ngày đẹp trời, tôi đứng trước phần mộ của ba, thấp cho ông một nén nhang rồi lại đứng nhìn chờ nhang tàn. Hôm nay là Tiết Thanh Minh, người người đều đến đây tảo mộ, thăm viếng ông bà, cha mẹ những người đã khuất. Xung quanh vang lên tiếng nói tiếng gọi nhau í ới khắp một vùng.

Ngẫm nghĩ lại thời gian vừa rồi, phải công nhận là thời gian trôi qua nhanh quá. Người còn, người mất, kẻ khóc, người cười... nó cứ như một thước phim chiếu rồi sẽ không quay trở lại được nữa...

Lại nhìn về phần mộ bên cạnh, di ảnh của Tiền đã khắc sâu vào trong bia đá. Người bắt từ... cuối cùng cũng phải chết...

Hít một hơi thật sâu, tôi không biết nên nói gì ngoài cảm thấy có chút dư vị chua xót. Những người thân bên cạnh tôi đều đã nằm xuống, ngay cả Đồng Quân cũng...

- Mami, đây là ông cậu ạ?

Một bàn tay trắng hồng búp búp nắm lấy tay tôi, giọng trẻ con non nớt khẽ vang lên. Nhìn xuống nhóc con, tôi nhẹ nhàng xoa đầu con rồi nói:

- Ủ đây là ông ngoại, còn đây là ông cậu, tiểu Vũ nhớ chưa?

Tiểu Vũ gật gật cái đầu tí hon, giọng cu cậu thanh thanh vang lên lần nữa:

- Ba ba, ông ngoại là ba ba của mami, còn ông nội là ba ba của ba ba có đúng vậy không?

Phía sau lưng, một bàn tay to lớn khẽ vòng ôm lấy eo tôi rồi siết nhẹ, anh nhìn tôi rồi cười, tôi cũng cười lại với anh. Nhanh thật, mới đây đã hơn 5 năm, 5 năm không dài nhưng cũng không ngắn. Nghĩ lại thật là may, ngày ấy... may mà anh vẫn còn ở lại bên cạnh tôi. Hồi tưởng lại quá khứ, tôi một lần nữa lại phải rùng mình vì sợ hãi...

.....

Trên giường bệnh, Đồng Quân vẫn nằm im bất động sau khi vừa giật giật mấy ngón tay. Tôi xóc lấy anh, lay lay người anh, đến khi bác Tý và tên Tú chạy vào thì tôi vẫn còn đang lay anh đấy.

Bác Tỷ ôm lấy tôi, ông gấp gấp nói:

- Cậu ấy ngừng thờ chưa?

Tôi vừa khóc vừa trả lời:

- Con không biết, khi nãy anh ấy... anh ấy...

Bác Tỷ chột nhìn tôi, ông vrun tay lau nước mắt cho tôi, giọng ông lại giống như ngạc nhiên vô cùng:

- An... nước mắt của con... sao vậy?

Nước mắt? Nước mắt của tôi làm sao?

Tên Tú mặt mũi đang lấm lem cũng nhìn tôi đến kinh ngạc:

- An, cô... mắt cô bị thương à... có phải không?

Tôi lắc đầu:

- Không, tôi có bị thương đâu... không có...

Thấy tôi gần như không hiểu chuyện gì, bác Tỷ liền xua xua tay không hỏi đến nữa. Ông quay sang Đông Quân, vừa mờ mắt anh ấy ra xem vừa kiểm tra mạch đập ở tim, ở cổ.

- Được rồi, Tú... cậu đỡ Quân dậy giúp tôi... nhanh...

Nói rồi bác lại quay sang tôi, giọng vô cùng nghiêm túc:

- An, cho bác một vài giọt máu của con, nhanh đi.

Nghe bác ra lệnh tôi liền gạt đầu rồi cắn thật mạnh vào đầu ngón tay mình, mùi máu sộc vào mũi khiến tôi cảm thấy khó chịu vô cùng.

Bác Tỷ đưa một cái lọ thủy tinh cho tôi nhỏ máu vào... thật là kỳ lạ... Bên trong lọ thủy tinh hình như là nước nhưng khi máu được nhỏ vào thì nó lại không hoà tan... Bác lắc lắc cái lọ vài cái rồi đổ hết vào miệng của Đông Quân.

Tôi đứng một bên chờ đợi, hồi hộp đến tim cũng ngừng đập. Một giây... hai giây... Đông Quân vẫn không có dấu hiệu tỉnh dậy.

Bác Tỷ đầu tuôn đầy mồ hôi, ông đi đến kiểm tra mạch cho Đông Quân, sắc mặt ông cực kỳ tệ. Kiểm tra xong, bác khẽ lay lay Đông Quân rồi bảo với tên Tú:

- Tú... cậu vác cậu ấy trên vai, vừa đi vừa lắc người cho cơ thể cậu ấy vận động... Nhanh đi cậu.

Tôi với bác Tỷ đỡ Đông Quân lên vai tên Tú, tên Tú đi bao nhiêu vòng trong phòng thì nước mắt tôi cũng rơi bấy nhiêu dòng. Khẽ lay lay Đông Quân đang nằm bất động trên lưng Tú, tôi kêu trong nước mắt:

- Quân, anh tỉnh rồi, không cần chơi nữa... dậy đi... dậy đi...

Bàn tay tôi nắm lấy tay anh, tay anh vẫn đơ ra không chút nhút nhích.

- Quân, anh có dậy không? Được... anh vẫn lỳ thì mai em sẽ đến thăm Huy Lập. Anh bảo Tú tốt nhưng em thấy Huy Lập rất tốt, có khi là tốt hơn anh nữa đấy. Mai đến thăm anh ấy, ngày mốt bắt anh ấy ly hôn với vợ, một tuần sau thì đăng ký kết hôn, tháng sau cưới luôn là hợp lý. Anh yên tâm, anh chết rồi em vẫn đốt thiếp mời gửi xuống cho anh, cho anh tức đến...

"Khụ... Khụ"

Tôi chưa nói hết câu thì người trên lưng Tú vừa mới khẽ động người ho lên vài tiếng. Bàn tay đang nắm lấy tay tôi cũng vô thức giật giật. Tôi mừng như điên hét lên:

- Tú, dừng lại, dừng lại...

Tên Tú cũng hoảng hốt, tôi với bác Tỷ run rẩy đỡ Đông Quân xuống giường, bàn tay anh vẫn nắm tay tôi rất chặt...

Cảm nhận được lực siết từ tay anh, tim tôi mới được thả lỏng đôi chút. Nhìn gương mặt từ trắng bệch chuyển sang màu hồng nhạt của máu đang lưu thông... cảm xúc của tôi như vỡ òa... như không biết nên nói cái gì nữa.

- Quân anh sống rồi... anh sống rồi...

Sợ hãi tôi cũng khóc mà vui mừng quá tôi cũng khóc, nước mắt vẫn ngấn dài trên má. Tôi khóc, Tú cũng khóc, Đông Quân... anh ấy cũng khóc...

Mờ mắt ra nhìn tôi, anh khó khăn lắm mới cất được giọng khàn khàn:

- Ai... tốt?

Tôi nghe nhưng nghe không rõ là anh nói gì, tôi hỏi lại:

- Sao cơ? Anh nói gì cơ?

Đông Quân đột nhiên siết lấy tay tôi, anh gắng từng tiếng:

- Anh hỏi... ai tốt?

Ai tốt? Mẹ kiếp... anh đang ghen đấy à?

Tôi bật cười, vừa cười vừa khóc ôm lấy anh:

- Anh tốt... bây giờ anh là tốt nhất.

Trong căn phòng nhỏ rộ lên tiếng cười, mấy vị bác sĩ đi vào kiểm tra đều không hiểu bọn tôi đang cười cái gì. Mãi khi kiểm tra lại cho Đông Quân thêm một lần nữa, ai cũng ngơ ngác đi ra ngoài trong sự hoang mang. Bác sĩ riêng của Đông Quân hiểu chuyện, ông ấy ngó ý muốn xin bác Tỷ loại nước thần kia nhưng bác Tỷ bảo là hết rồi. Mãi khi đến đám cưới bọn tôi, bác mới tặng cho bọn tôi một lọ y chang để làm quà cưới.

Nắm lấy tay tôi, bác cười thật tươi, nói:

- Bác tặng... bác nghĩ là Đông Quân sẽ không cần đến nữa... nhưng phòng vẫn tốt hơn. Bình An, phải thật hạnh phúc nhé con!

Tôi mỉm cười, nước mắt lại muốn trào ra, tôi thì thầm với bác:

- Sao bác không ở lại với con?

Bác Tỷ vỗ vỗ vào tay tôi, bác từ tốn:

- Số bác là phải rong ruổi khắp nơi, xữ mệnh còn chưa hoàn thành... bác... chưa dừng chân được.

Lại lau nước mắt trên khóe mắt tôi, bác dặn dò:

- Nước mắt của con rất quý... đừng tùy tiện khóc như vậy nữa... con hiểu chưa?

Tôi nhìn bác, hiểu được ý bác nói là chuyện gì, cũng biết là không thể thay đổi được ý định của bác nên tôi không nói nữa. Nhìn bóng dáng người đàn ông lớn tuổi vai đeo ba lô đi xa dần... trong lòng tôi sinh ra sự luyến tiếc yêu thương. Cả đời này, tôi luôn mong cho bác sẽ luôn bình an...

Siết cái hộp quà màu hồng nhỏ trong tay, tôi... dù có chết cũng phải giữ chiếc hộp này thật tốt. Nó là thần dược... là thần dược bảo hộ cho tính mạng của người tôi yêu!

.....

- Mami, baba lại đánh con...

Tiếng kêu cứu của tiểu Vũ lại kéo tôi về thực tại, xoay người lại nhìn thấy cu cậu đang sụ mặt vì vừa bị cốc vào đầu. Nhìn là biết ngay vừa bị Đông Quân đánh...

Quay sang Đông Quân, tôi trừng mắt với anh:

- Anh lại đánh con?

Vẫn là gương mặt đẹp trai ngời ngời nhìn tôi, anh tỏ ra vô tội:

- Nó không hư, anh cũng không đánh.

Tôi lườm ngược rồi véo vào eo anh một phát, nắm lấy tay tiểu Vũ, tôi cảm rầm:

- Em hiểu anh, không cần biện minh.

Tiểu Vũ được tôi bênh nên cười đắc chí, cu cậu thân nhiên nắm lấy tay tôi đi ra khỏi dòng người đông đúc, mặc cho Đông Quân đang ở phía sau lau lách tỏ ra không hài lòng.

Tôi chẳng biết nói gì ngoài buồn cười, cha con hai người bọn họ... cứ như là kẻ thù của nhau vậy đấy.

Đông Quân chạy đến nắm lấy tay của tôi, dưới ánh nắng rực rỡ, một nhà ba người cùng nhau sánh bước ra khỏi nghĩa trang thành phố. Ba cái bóng người cùng in dưới đất, mỗi thì nói cười, tay lại nắm vào nhau rất chặt. Câu hát không rõ nguồn gốc của tiểu Vũ lại vang lên:

- Baba là đại soái ca Đông Quân, mami là mỹ nữ vạn người mê An An, con là cậu bé siêu đáng yêu tiểu Vũ... là la la la!

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Ngoại truyện 2

Tôi năm nay đã gần 30, nhìn thì vẫn còn trẻ nhưng tôi lại cảm thấy tôi có chút già cả rồi. Về chuyện kia... vợ chồng tôi vẫn rất đều đặn một tuần 5 lần nhưng vẫn chưa có kết quả gì đáng kể...

Buổi tối lãng mạn, Đông Quân vừa hôn vừa vuốt ve cơ thể tôi, miệng anh luyên thuyên mãi một chuyện.

- Tú vậy mà lại có con gái trước anh... thật là quá đáng.

Nghe anh nói mà lòng tôi cũng buồn, thật ra... tôi cũng muốn sinh một cô công chúa.

- Thế thì... anh chịu khó nhiệt tình vào.

Đông Quân ngược mắt lên nhìn tôi, anh cau mày rất chặt:

- Nhiệt tình? Ý em bảo anh chưa nhiệt tình?

Tôi cười lém lỉnh:

- Em không bảo như vậy bao giờ, là tự anh nói.

Đồng Quân gật gù khoe môi cười khổ, anh xóc người tôi dậy, cười vô cùng gian tà:

- Em nói phải, anh nên nhiệt tình thêm một chút nữa...

- Ôi em đùa mà...

Mặc cho tôi gào lên, anh vẫn ôm lấy tôi đi thẳng vào trong phòng tắm... tiếp sau đó... tiếng nước được xả ra... tiếng rên rỉ hoà quyện cùng tiếng ni non trầm trầm của người đàn ông tạo nên bức tranh tình ý rất đối đặc sắc.

Và ngày hôm sau, Đồng Quân phải mua về một chiếc... à ừm... xe lăn để tôi di chuyển trong nhà.

Mẹ nó, nhắc đến lại thấy nổi điên trong người, bảo anh nhiệt tình vào thì một đêm lại thù nhau đến năm lần... chân cẳng nào chịu cho nổi chứ. Tôi còn tưởng tôi bị liệt đến nơi chứ chẳng đùa, đúng là đồ yêu nghiệt mà.

Tiểu Vũ thì đi khắp nơi báo mami con bị trượt chân trong phòng tắm ngã tẹo chân, cái Yển đang có thai cũng gọi khóc lóc bảo tôi nên đi đứng cho cẩn thận. Mỗi khi ai đó tỏ ra thương xót cho tôi thì tôi lại thấy giận đến điên người, đúng là lỗ bịch, tên đầu đất kia đúng là quá mức lỗ bịch.

Và đúng như công sức Đồng Quân bỏ ra, tháng sau... tôi không thấy bà đi cả đến. Cảm que thử thai hai vạch căng đét trên tay mà tôi mừng như điên. Lúc báo tin cho Đồng Quân, anh hét ầm lên như bị động kinh, tiểu Vũ cũng bị tiếng hét của anh dọa cho giật mình khóc thét.

Mẹ, đúng là cười về mới biết chồng tôi dờ người đến mức độ nào.

Tháng thứ 4 của thai kỳ, siêu âm là một cô công chúa nhỏ. Tôi còn nhớ Đồng Quân khi nghe tin là con gái, mặt mũi lạnh tanh đi ra ngoài không nói một câu nào. Vị bác sĩ nhìn tôi bằng ánh mắt thương hại, tôi thì sự mặt không dám nhìn ai...

Đây, chồng tôi lại chuẩn bị gào rú nữa cho mà xem.

Kết quả không ngoài khả năng tôi dự đoán nhưng lần này anh lại chơi lớn hơn, trong đêm anh sắp xếp một cuộc họp báo cho giới truyền thông. Bình thường kênh kinh tế xin anh phỏng vấn nhưng anh nhất quyết không nhận, kênh có lớn đến đâu anh cũng không nhận là không nhận. Lần này đột nhiên nói nhận là nhận, mà lại nhận kênh nào chuẩn bị họp báo nhanh nhất nữa là đăng khác. Các kênh rồi rít chuẩn bị, thành phố lại một đêm náo loạn vì Đồng thị chuẩn bị có tuyên bố về dự án sắp đến.

Tất nhiên trong cuộc họp báo đó, sẽ không thiếu sự khoe khoang về giới tính của con tôi đang trong bụng...

"A haha... vợ tôi mang thai con gái... a haha".

Câu nói kinh điển kèm theo bộ mặt hớn hờ của anh đã lên trang nhất tất cả các mặt báo, trên mạng cũng lấy ảnh của anh ra chế thành đủ thứ trên trời dưới đất. Con tôi... có một người bố không bình thường chút nào cả.

NGOẠI TRUYỆN 3: Các nhân vật ngoài lề.

Sau khi Đồng Quân khỏe lại, Đồng gia do anh tiếp quản, Đồng thị cũng trở thành của anh, hôn lễ của bọn tôi cũng được tổ chức ngay sau đó.

Còn về Trần Đô, anh không quan tâm cũng như không muốn dính líu thêm chút nào nữa. Nhưng anh cũng không cấm tôi về thăm bà nội hoặc là thăm bác Kiên...

Bà Liên bị kết án 15 năm tù, Huy Lập thay bác Kiên tiếp quản sự nghiệp của Trần gia. Còn về Thúy Vân, tôi cũng không hiểu giữa Huy Lập và chị ta có chuyện gì mà hai người không ở với nhau nữa. Sau khi ly hôn, Hà gia của Thúy Vân thảm hại tuyệt đốc, Thúy Vân phải bán mình giúp Hà gia trả nợ.

Mãi sau này tôi mới được biết, hóa ra tên Huy không có chủ ý muốn giết tôi ngay lúc đó, người đứng sau giật dây chính là Thúy Vân. Chị ta hận tôi, hận tôi... không biết vì nguyên nhân gì...

Đồng Quân cho người điều tra, chuyện Hà gia đột nhiên tuyệt đốc không phanh là do Huy Lập đứng sau chỉ đạo. Anh cũng nói, chắc là Huy Lập muốn trả thù cho tôi.

.....

Tên Tú sau bao nhiêu năm ế chồng ế vợ thì cuối cùng cũng có người rước, vợ anh ta không ai khác chính là... cái Yển bạn tôi. Cặp đôi hài hước cuối cùng cũng về chung một nhà, nghĩ cũng thấy mừng cho hai người bọn họ.

.....

Lão K chân chính đến bây giờ vẫn là một ẩn số, sau cái chết của Tiền, tổ chức bí hiểm chuyên săn lùng huyết thần cũng gần như ngừng hoạt động và biến mất.

Tên Tiền trước khi chết đã dặn dò tôi không được tìm lão K, tôi... cũng sẽ không bao giờ đi tìm người đàn ông ấy làm gì. Cuộc sống của tôi rất tốt, tôi không cần làm những chuyện không đâu.

Tôi cũng không biết rồi tổ chức kia sẽ có ngày hoạt động trở lại hay không? Nhưng tôi luôn hy vọng cho họ sẽ không bao giờ hoạt động lại nữa. Tộc Huyết... nên để cho họ được yên.

.....

Lọ nước thần mà bác Khang cho tôi, tôi giữ rất kỹ. Sợ có chuyện bất trắc, tôi với Đồng Quân còn gửi vào thùng trữ đặc biệt. Dù cho kinh tế của Đồng gia có đi xuống thì lọ nước thần kỳ kia vẫn được bảo đảm an toàn. Đời này tôi không lo nhưng tôi lo cho đời sau, đời con rồi đời cháu đời chắt đời chít của họ Đồng sau này. Dù sao, lo xa vẫn là tốt nhất.

Còn về tộc Huyết, tôi vẫn không có được tin tức gì của bọn họ, cứ giống như tôi là truyền nhân còn sót lại duy nhất trên đời này vậy. Bác Tý cũng có nói, lọ nước thần là của một người

nghiên cứu về tộc Huyết cho ông chứ ông cũng không gặp được người nào là truyền nhân của tộc Huyết ngoài tôi ra cả. Tôi thật sự rất tò mò về dòng dõi của tôi, thật sự rất tò mò. Nếu được, tôi mong tôi có thể gặp được một người mang dòng máu giống như tôi... tôi vô cùng muốn.

Tộc Huyết, dòng tộc bí ẩn nhất trên thế giới!

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Bình An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.